UNIVERSITY OF TORONTO
3 1761 00076135 3

HANDBOUND
AT THE
UNIVERSITY OF
TORONTO PRESS

LIBRARY
NOV 30 1967
UNIVERSITY OF TORONTO

अथ कार्य्यान्वितशक्तिवादः ।

नन्वर्थवादादीनां सिद्धार्थतया न प्रामाण्यं। कार्य्यान्वित एव पदानां शक्त्यवधारणात् दृष्टव्यवहारा-

---

अथ कार्य्यान्वितशक्तिवादरहस्यम् ।

प्रसङ्गादर्थवादस्य प्रामाण्यं व्यवस्थापयितुं परमतमवतारयति, 'नन्वित्यादि ।

केचित्तु फलं क्वचिदार्थवादिकमिति पूर्व्वमुक्तं तच्चैवाक्षिपति, 'नन्वित्यादि, तथाचोपोद्घात एवात्र सङ्गतिरित्याहुः । तदसत्, विध्येकवाक्यतापन्नार्थवादस्य तैरपि प्रामाण्यस्वीकारात्तमादायैव तदुपपत्तेः ।

'अर्थवादादीनामिति पटोऽस्ति घटोऽस्तीत्यादिवाक्यानां स्वरूपाख्यानमात्रपराणां काव्य-नाटकादीनाञ्चेत्यर्थः, 'सिद्धार्थतयेति कार्य्यतावाचकलिङाद्यसमभिव्याहृततयेत्यर्थः, 'न प्रामाण्यमिति न विशिष्टानुभवजनकत्वमित्यर्थः, किन्तु पदार्थोपस्थिति-तदसंसर्गाग्रहमात्रजनकत्वमिति, अत्र शाब्दत्वं कार्य्यत्वाप्रकारकज्ञानवृत्ति न वा शब्दप्रामाण्यं कार्य्यत्वोपस्थापकपदनिराकाङ्क्षपदज्ञानवृत्ति न वा अनुमित्याद्यजनकं घटपदज्ञानं कार्य्यत्वानन्वितघटाद्यनुभवजनकं न वेत्यादयो विप्रतिपत्तय ऊहनीयाः । कुतो न प्रमाणं तदाह, 'कार्य्यान्वित एवेति, शक्तिर्द्विविधा एका कारणतारूपा,

---

आर्थवादिकमित्याक्षिपति, 'नन्विति । एतदेव कुत इत्यत आह, 'यत-

अन्या पदसङ्केतरूपा इयमेव स्मारिका शक्तिरिति गीयते, प्रकृते च शक्तिपदं कारणतापरं यानुभाविका शक्तिरिति गीयते तथाच कार्य्यत्वान्वितघटशाब्दबुद्धित्वेन घटपदज्ञानत्वेनेत्यादिक्रमेण पदमात्राणां कार्य्यत्वान्वितस्वार्थबोध एव जनकत्वावधारणादित्यर्थः, शक्तिपदस्य स्मारकशक्तिपरत्वन्तु न सङ्गच्छते गुरुणा जातावेव घटादिपदानां स्मारकशक्त्यभ्युपगमात्। अतएव तन्मते ऽपि यज्यादि-पदात् स्रुतिर्यागत्वादिरूपेणैव अनुभवस्तु खिङ्गादिपदवाच्यात् कार्य्यताविशिष्टस्यैव। किञ्च घटादिपदानां कार्य्यत्वान्वितघटत्वादि-रूपेण स्मारकशक्त्यभ्युपगमेऽपि घटोऽस्तीत्याद्यर्थवादानां प्रामाण्यं दुर्वारमेव घटादिपदात् कार्य्यत्वान्वितघटत्वादिरूपेण घटादेरुप-स्थित्या कार्य्यत्वान्वितघटोऽस्तीत्यादिरूपशाब्दबोधस्यैव सम्भवात् पदार्थोपस्थित्याकाङ्क्षाज्ञानादिरूपसकलसामग्रीसत्त्वात्। न च शक्ति-पदस्यानुभावकशक्तिपरत्वेऽपि घटोऽस्ति पटोऽस्तीत्याद्यर्थवादस्थले घटादिपदात् कार्य्यत्वान्वितघटादिशाब्दबोध एव कुतो न जायत-इति वाच्यं। कार्य्यत्वोपस्थिति-घटादिनिष्ठकार्य्यत्वान्वयबुद्धिप्रयो-जकाकाङ्क्षाज्ञानादिरूपकार्य्यत्वान्वयबोधसामग्रीविरहेण तदभावात् सामान्यसामग्रीसहिताया एव विशेषसामग्र्याः कार्य्योपधायकत्वात्। न च तथापि कार्य्यभावोऽस्तीत्याद्यर्थवादानां प्रामाण्यं दुर्वारमिति वाच्यं। घटः क्रतिसाध्य इत्याद्यर्थवादवत्तस्यापि प्रामाण्ये इष्टापत्तेः। न च तन्मते कार्य्यत्वान्वितघटादिशाब्दबोधाप्रसिद्धा कार्य्यता-वच्छेदके कार्य्यत्वान्वितविशेषणवैयर्थ्यमव्यावर्त्तकत्वादिति वाच्यं। अव्या-वर्त्तकत्वेऽप्यविशेषदर्शिना बालेन प्रथमं तदन्तर्भावेणैव जन्यताया-

गृहीतत्वेन तदपरित्यागात् अन्यथा कार्य्यत्वान्वितत्तच्छाब्दबुद्धित्वमपेक्ष्य लाघवात् तत्तच्छाब्दबुद्धित्वमेव कार्य्यतावच्छेदकमित्यस्यापि सुवचत्वात्। न च कार्य्यत्वान्वितघटशाब्दबुद्धित्वं न कार्य्यत्वविषयकघटशाब्दबुद्धित्वं घटोऽस्ति पटमानयेत्यादौ विध्यर्थ-सिद्धार्थयोः समूहालम्बनापत्तेः, नापि घटविशेष्यककार्य्यत्वप्रकारकशाब्दबुद्धित्वं तस्य कार्य्यतावच्छेदकत्वे घटमानयेत्यादावपि घटादीनामन्वयबोधानुपपत्तेरिति वाच्यं। याचात्परम्परया घटविशिष्टानिरूपितकार्य्यत्ववैशिष्ट्यविषयिताशालिशाब्दबुद्धित्वस्य तत्त्वादिति ग्रन्थानुयायिनः।

उच्छृङ्खलास्तु घटविषयकशाब्दबुद्धित्वमेव घटपदादेः कार्य्यतावच्छेदकं लाघवात्, न तु कार्य्यत्वस्यापि तत्र प्रवेशः। न चैवमर्थवादाद्घटादिशाब्दबोधो दुर्वार इति वाच्यं। तन्नये घटादिशाब्दबोधस्य कार्य्यत्वान्वितत्वनियमेन कार्य्यत्वान्वितशाब्दबोधसामग्रीविरहादेव तत्र शाब्दबोधाभावादिति गुरुमतं परिष्कुर्वन्ति।

यत्तु शाब्दसामान्यं प्रति कार्य्यत्वप्रकारकज्ञानजनकसामग्रीत्वेन हेतुत्वान्नार्थवादाच्छाब्दबोध इति। तन्न। घटोऽस्ति पटमानयेत्यादौ विध्यर्थ-सिद्धार्थयोः समूहालम्बनस्य दुर्वारतापत्तेः।

केचित्तु घटशाब्दबुद्धित्वेन याचात्परम्परया घटविषयितानिरूपितकार्य्यत्वप्रकारिताकशाब्दबुद्धिसामग्रीत्वेनेत्यादिक्रमेण हेतुहेतुमद्भावः शाब्दबोधमात्रस्यैव कार्य्यत्वप्रकारकतया कार्य्यत्वप्रकारकत्वदलस्याव्यावर्त्तकत्वेऽपि सिद्धार्थस्थले अन्वयबोधवारणाय तत्प्रवेश इत्यर्थ इत्याहुः।

देव सर्व्वेषामाद्या व्युत्पत्तिः उपायान्तरस्य शब्द-व्युत्पत्त्यधीनत्वात् । तथा हि प्रयोजकवाक्योच्चारणा-नन्तरं प्रयोज्यप्रवृत्तिमुपलभमानो बालः प्रेक्षावद्वा-

---

ननु घटपदादिज्ञानस्य कार्य्यत्वान्वितघटादिशाब्दबुद्धित्वं न कार्य्यतावच्छेदकमपि तु लाघवाद्घटादिशाब्दबुद्धित्वमित्यत आह, 'व्यवहारादेवेति, 'शब्दव्युत्पत्त्यधीनत्वादिति पञ्चम्यर्थः समुदाये-त्वेति, तेन यत इति लभ्यते, 'सर्व्वेषां' पुरुषाणां, 'आद्या व्युत्पत्ति-रिति प्रथमं पदत्वेन कार्य्यत्वान्वितशाब्दबुद्धित्वेनेति क्रमेण सामान्यतः पदत्वावच्छेदेन कार्य्यत्वान्वितशाब्दबुद्धिजनकतागृह इत्यर्थः । 'उपा-यान्तरस्येति विशेषतो घटादिपदानां घटादिशाब्दबुद्धिजनकता-ग्राहकस्येत्यर्थः, 'शब्दव्युत्पत्त्यधीनत्वादिति सामान्यतस्तादृशकार्य्य-कारणभावोत्तरकालीनत्वादित्यर्थः, तथाच प्रथमगृहीतसामान्य-कार्य्य-कारणभावे कार्य्यत्वान्वितत्वस्य कार्य्यत्ववैशिष्ट्यविषयता-शालित्वरूपस्य प्रवेशाद्विशेषकार्य्य-कारणभावे गुरोरपि तस्य प्रवेश-इत्यभिमानः । कथं व्यवहारात् प्रथमं पदत्वावच्छेदेन कार्य्यत्वा-न्वितशाब्दबुद्धिजनकत्वग्रहः कथं वा कार्य्य-कारणभावग्राहकस्य तदुत्तरकालीनत्वं तदुत्पादयति, 'तथा हीति, 'वाक्योच्चारणेति, घटमानयेत्यादिवाक्योच्चारणेत्यर्थः, 'प्रवृत्तिः' घटानयनादिगोचर-प्रवृत्तिः, 'प्रेक्षावदिति प्रेक्षावद्वाक्योच्चारणस्य प्रेक्षावद्व्यवहारत्वेन

द्वारादिति, 'उपायान्तरस्येति प्रसिद्धार्थपदसामानाधिकरण्य-वाक्यशेष-व्याकरण-कोषाप्तोपदेशोपमानादेरित्यर्थः । तदुक्तं "शक्तिग्रहं व्याकरणो-

क्योच्चारणस्य प्रयोजनजिज्ञासायां तदन्वय-व्यतिरेकानुविधायित्वादुपस्थितत्वाच्च प्रयोज्यवृद्धप्रवृत्तिमेव प्रयोजनमवधारयति, न चाकिञ्चित्कुर्व्वतस्तादर्थ्यं[१] सम्भवतीति तज्जन्यं प्रवृत्त्यनुकूलं कार्य्यताज्ञानमेव कल्पयति, स्वप्रवृत्तौ च तेन कार्य्यताज्ञानस्य हेतुत्वावधारणात्, नान्यत् प्रवृत्तेः कार्य्यताज्ञानावरुद्धत्वात्। न

सामान्यतः प्रयोजनवत्तामनुमाय तद्विशेषजिज्ञासायामित्यर्थः, 'तदन्वयेति प्रवृत्तेर्वाक्योच्चारणान्वय-व्यतिरेकानुविधायित्वग्रहादित्यर्थः, 'उपस्थितत्वाच्चेति प्रवृत्तेरुपस्थितत्वाच्चेत्यर्थः, 'अकिञ्चित् कुर्व्वत इति प्रवृत्त्यनुकूलं किञ्चिदजनयतः शब्दस्येत्यर्थः, 'तादर्थ्यमिति प्रवृत्त्यनुकूलत्वमित्यर्थः, तथासति ममापि प्रवृत्तिप्रसङ्गादिति भावः। 'तज्जन्यमिति 'कल्पयतीत्यस्य पूर्व्वं योजनीयं, 'प्रवृत्त्यनुकूलं' प्रवृत्तिहेतुतयान्वितं, 'कार्य्यताज्ञानं' कार्य्यत्वैशिष्ट्यविषयताशालिज्ञानमिति यावत्। ननु बालस्य कार्य्यताज्ञाने प्रवृत्तिहेतुत्वग्रहाभावात् कथं तेन तदनुमानमित्यत आह, 'स्वप्रवृत्ताविति, 'तेन' बालेन, 'नान्यदिति नेष्टसाधनताज्ञानमित्यर्थः, 'कार्य्यताज्ञानावरुद्धत्वादिति कार्य्यताज्ञानमात्रजन्यत्वावधारणादित्यर्थः, इदञ्च स्वमतावष्टम्भेनोक्तं।

---

(१) न चाकिञ्चिद्वक्तुर्वचनतस्तादर्थ्यमिति क०।

प्रमान-कोषाप्तवाक्यव्यवहारतश्च। वाक्यस्य प्रेषादिवृत्तेर्वदन्ति सान्निध्यतः सिद्धपदस्य वृद्धाः" इति। 'न चाकिञ्चिदिति, आशुविनाशित्वादिति भावः।

एवं शब्दस्य ज्ञानद्वारा प्रवृत्तिहेतुत्वं, स्वप्रवृत्तौ बाधेन शब्दाहितविशेषस्य कार्य्यताज्ञानस्य हेतुत्वेनानवधारणात्। ज्ञाने च प्रत्यक्षादिनानोपायकत्वदर्शनात् शब्दोऽपि कार्य्यताज्ञानहेतुरित्यवधार्य्य तत्रैव शक्तिं

ज्ञानद्वारेति कार्य्यताज्ञानद्वारेत्यर्थः, 'प्रवृत्तिहेतुत्वं' प्रवृत्तिहेतुत्वमपि बाधेन गृह्यतामिति शेषः, तथाच शब्दस्य कार्य्यतान्वितानुभवजनकत्ववत्प्रवर्त्तकत्वमपि कल्प्यतां तदकल्पने कार्य्यतान्वितानुभावकत्वमपि न कल्प्यतामिति भावः। 'शब्दाहितविशेषस्येति शाब्दबोधरूपस्येत्यर्थः, 'हेतुत्वेनानवधारणादिति कार्य्यतान्वितशाब्दबुद्धिनावच्छिन्नकार्य्यताप्रतियोगिककारणताग्रहत्वेनानवधारणादित्यर्थः, तथाच व्यभिचारज्ञानसत्त्वाच्च प्रवृत्तिकारणताग्रह इति भावः। प्रवृत्तिगतविशेषस्य च तेनानवगमाच्च द्वितीयप्रवृत्तिं प्रत्यपि हेतुत्वग्रहाभाव इति हृदयं। नन्वेवं कार्य्यतान्वितज्ञानेऽपि व्यभिचारात् शब्दस्य न कारणता गृह्यत इत्यत आह, 'ज्ञाने चेति, 'नानोपायकत्वदर्शनादिति नानोपायकार्य्यतावच्छेदकशाब्दत्वस्य-शाब्दत्वादिरूपवैजात्यज्ञानादित्यर्थः, 'कार्य्यताज्ञानहेतुरिति, 'कार्य्या-

---

तर्हि शब्दस्य ज्ञानद्वारा प्रवृत्तिहेतुत्वमस्त्वित्याशङ्क्य निराकरोति, 'न चेति, 'शब्देति शब्दप्रयोज्यजातिमत इत्यर्थः, तथाच तत्र व्यभिचारादत्रापि ज्ञानस्यान्यथासिद्धः शब्दः। न च प्रवृत्तिविशेषे तस्य हेतुत्वं, सामान्यसामग्रीतस्तोपपत्तौ तथा हेतुत्वकल्पने गौरवान्मानाभावाच्चेति भावः। तर्हि व्यभिचारान्न ज्ञानेऽपि हेतुत्वं कल्पयेदित्याशङ्क्याह, 'ज्ञाने चेति, तथाचान्यथा-

कल्पयति उपस्थितत्वात् पश्चादावापोद्धारेण क्रिया-कारकपदानां कार्य्यान्वितत्तदर्थेषु शक्तिं गृह्णाति प्रथमगृहीतसामान्यशक्त्यनुरोधात्। स्यादेतत्, यद्यपि वृद्धव्यवहारादादौ कार्य्यान्वितधीरनुमिता तथाप्य-न्वितमात्रशक्त्यैव कार्य्यतावाचकपदसमभिव्याहारादा-

---

न्वितेति याचात्परम्परया कार्य्यत्वान्वितेत्यर्थः, 'तत्तदर्थेषु' तत्तदर्थ-शाब्दबुद्धित्वावच्छिन्नेषु, 'शक्तिं' जनकतां, 'सामान्यशक्त्यनुरोधादिति सामान्यकार्य्य-कारणभावे कार्य्यत्वान्वितत्वस्य प्रवेशादित्यर्थः। न च तावता कार्य्यान्वितज्ञानशक्तिसिद्धावपि कार्य्यत्वान्वितज्ञाने [illegible] नायाता कार्य्यान्वितज्ञानस्याप्रवर्त्तकतया वाक्येन प्रवृत्त्या तद-ननुमानादिति वाच्यं। कार्य्यान्विते शक्तिरित्यादिसर्व्वत्र कार्य्य-पदस्य भावव्युत्पत्त्या कार्य्यतापरतया कार्य्यत्वान्वितज्ञान एव तैः शक्त्यभ्युपगमात्। ननु तथापेऽपि कार्य्यान्वितज्ञाने शक्तिः सा-मान्यकार्य्य-कारणभाव एव कार्य्यत्वान्वितत्वस्य प्रवेश एव तदेव नेत्याशङ्कते, 'यद्यपीति, 'अन्वितमात्रशक्त्यैवेति पदत्वावच्छेदेनान्वित-शाब्दबुद्धित्वावच्छिन्नजनकत्वाभ्युपगमेनैवेत्यर्थः, 'अन्वितत्वं' वैशिष्ट्य-

---

सिद्धान्वयादिना शब्दस्य ज्ञानहेतुत्वाद्वैजात्याच्च न व्यभिचार इति भावः। विशिष्य शक्तिग्रहार्थमाह, 'पश्चादिति, 'आवापः' सङ्ग्रहः, 'उद्धारः' त्यागः, क्वचित् 'उद्धापेति पाठः, 'कार्य्यान्वितेति। नन्वेवं कार्य्यान्वितघटत्वादिकं शक्यतावच्छेदकमिति घटपदादेस्तत्प्रकारिकैव पदार्थस्मृतिः स्यादिति चेत्, न, इष्टापत्तेरित्येके। वस्तुतस्तु यथा पदानामन्वितज्ञानजननियमेऽप्यन-

काङ्क्षादिसहिता कार्य्यान्वितधीरभावात् न कार्य्यांशे-ऽपि शक्तिः परम्परयापि शब्दस्य कार्य्यान्वितज्ञाना-नुकूलत्वादर्थापत्तौ अन्वयोपपत्तिरपि। अवश्यञ्चा-काङ्क्षादेः कारणत्वं कार्य्यांशे शक्तावपि तद्व्यतिरेकाद-

---

विषयकत्वं, एतद्व्याघातकतया नोपादेयमित्यनुपदं स्वयमेव व-क्ष्यते, 'कार्य्यान्वितधीरभावादिति कार्य्यान्वितधीरभावादित्यर्थः, 'न कार्य्यांशेऽपि' न कार्य्यत्वांशेऽपि, 'शक्तिरिति कार्य्यतावच्छेदकतेत्यर्थः, गौरवादिति भावः। ननु प्रामाणिकं गौरवं न दोषायेत्यत आह, 'परम्परयेति आकाङ्क्षाज्ञानसहकारेणेत्यर्थः, 'अनुकूलत्वात्' अनुकूल-तकत्वात्, उपधायकत्वसम्भवादिति यावत्, 'अर्थापत्तावन्वयोप-पत्तिरपीति अर्थापत्तिप्रयोजकान्वयानुपपत्त्यभावोऽपीत्यर्थः, तथा-चार्थापत्तेरेव प्रमाणतया तदभावेन प्रमाणमपि तत्र नास्तीति भावः। ननु तत्राकाङ्क्षाज्ञानादेः पृथक्कारणत्वकल्पने गौरवञ्चेत्यत-आह, 'अवश्यञ्चेति, 'आकाङ्क्षादेः' आकाङ्क्षाज्ञानादेः, 'कार्य्यांशे

यांशे स्वरूपसतीति शक्तिस्तथाच कार्य्यान्वितत्वज्ञानजननियमाभ्युपगमात् तत्र शक्तावपि तदंशे स्वरूपसती सा व्याप्रियत इति न तथात्वमिति। ननु कार्य्यांशे शक्तिं विना कार्य्यान्वितधीर्न स्यादित्यन्वयानुपपत्त्या तदंशे शक्तिकल्पनमित्यत आह, 'परम्परयेति। यद्यपि पदार्थस्मरणद्वारा आ-काङ्क्षादिसहकारेणोभयमतेऽपि कार्य्यान्वितधीरिति पदस्यापि परम्परयैव तज्ज्ञानानुकूलत्वं, तथापि कार्य्यान्वितावान्तरवाक्यार्थज्ञानद्वारा तद्धी-रिति परम्परा, तन्मते तु कार्य्यान्वितज्ञान एव पदसामर्थ्यात् साक्षादेव

न्विताभिधानव्यतिरेकनियमात्। सति चाकाङ्क्षादौ कार्य्यव्यतिरेकदर्शनादन्विताभिधानव्यतिरेको न क्वाप्यस्ति। अन्यथा गवादिपदानां व्यक्तावेव शक्तिः स्यात् संस्कारादेव व्यक्तिलाभदर्शनान्न तथेति यदि तदा कार्य्यवाचकपदादेव कार्य्यान्वितलाभ इति किं शक्त्या, दृष्टव्यवहारे नियमतः कार्य्यान्वितज्ञानं तत्र दृष्टमिति तत्र शक्तिकल्पने दृष्टव्यवहारे शब्दोप-

---

शक्तावपीति कार्य्यत्वस्य कार्य्यतावच्छेदकप्रवेशेऽपीत्यर्थः, 'कार्य्यव्यतिरेकदर्शनादिति कार्य्यत्वान्वितज्ञानव्यतिरेकादित्यर्थः, 'अन्विताभिधानव्यतिरेक इति शाब्दबोधव्यतिरेक इत्यर्थः। 'अन्यथेति प्रकारान्तरलभ्यार्थान्तर्भावेणापि शक्तिकल्पनेऽपीत्यर्थः, 'व्यक्तावेव व्यक्तावपि, 'शक्तिः स्यादिति तव मते शारिका शक्तिः स्यादित्यर्थः, 'संस्कारादेवेति जातिशक्तिज्ञानोद्बोधिताद्व्यक्तिगोचरसंस्कारादेवेत्यर्थः, 'व्यक्तिलाभदर्शनादिति व्यक्तिलाभसम्भवादित्यर्थः, 'किं शक्त्येति

कार्य्यान्वितज्ञानमित्यवान्तरवाक्यार्थबोधोऽपि कार्य्यान्वितविषयत्वनियत एवेति साक्षात्त्वं। अतएव रूढिपूर्व्वकलक्षणाख्ये ग्रन्थकार एव वक्ष्यति यथा पङ्कजमानयेत्यत्र प्रथमं डार्थवाक्यार्थधीस्ततस्तदन्वितजन्मधीस्तदनु च तथाभूतजन्मनि पङ्कपदार्थान्वयधीः कार्य्यान्वितव्युत्पत्त्यनुसारात् न तु सिद्धपङ्क-जन्म-कर्त्तृत्वानां प्रथममन्वयधीरिति वयमालोचयामः। 'तद्व्यतिरेकादिति, स्वरूपसदाकाङ्क्षाहेतुत्वपक्षे 'सति चेति, सिद्धार्थेऽप्यन्वयबोधादित्याशयः। 'अन्यथेति उपस्थितत्वमात्रादेव यदि शक्तिकल्पनं तदेकार्थ-

स्थापितेनैवान्वयबोधदर्शनाच्छब्दसन्निधेरेवान्वयबोध-हेतुत्वकल्पने द्वारमित्यादौ शब्द एवाध्याह्रियेत । क्व-चिदसम्पूर्णवाक्ये वृद्धव्यवहारादाद्यव्युत्पत्तेः शब्दस-न्निधिर्व्यभिचरतीति चेत्, तर्हि, सिद्धार्थेऽप्यन्वय-प्रतीतिदर्शनात् कार्य्यत्वमपि व्यभिचारि । न च तत्र लक्षणा, बाधकाभावात् । शक्तिकल्पनाभिया त्वन्यत्र

कि कार्य्यत्वांशान्तर्भावेणानुभावकशक्त्येत्यर्थः, 'शब्दसन्निधेरेवेति शब्दजन्यपदार्थोपस्थितेरित्यर्थः, 'शब्द एवेति, लभ्यतेऽपीति शेषः, तथा च तवापसिद्धान्त इति भावः । शङ्कते, 'क्वचिदिति, 'असम्पूर्णवाक्ये' असम्पूर्णवाक्येऽपि, एकसान्वयप्रतियोग्युपस्थापकपदाभावे-ऽपीति यावत्, 'आद्यव्युत्पत्तेरिति, आद्यव्युत्पत्तिस्थानेऽपीति शेषः, 'सिद्धार्थेऽपीति कार्य्यबोधस्थापकक्रियाऽन्यतमभिव्याहृतवाक्यादपी-त्यर्थः, 'कार्य्यत्वमपीति कार्य्यतान्वितत्वमपीत्यर्थः, 'व्यभिचारीति शाब्दबोधस्थापकमित्यर्थः । 'लक्षणेति कुत्रचित्पदे कार्य्यत्वेन लक्षणेत्यर्थः, 'बाधकाभावादिति स्वगतान्वयबोधे बाधकाभावादि-त्यर्थः । तत्रान्वितशाब्दबुद्धावप्यनुभावकशक्तिकल्पनारूपगौरवमेव बाधकमन्यथा गङ्गायां घोष इत्यादौ गङ्गापदादेरपि तीरे लक्षणा न स्यात् तीरे स्मारकशक्तिकल्पनागौरवरूपबाधकादेव तत्र तीरे लक्षणाभ्युपगमादित्यत आह, 'शक्तिकल्पनेति शक्त्यन्तर-

---

तत्र लभ्यत इति शेषः । 'अध्याह्रियेतेति, लभ्यतेऽपीति शेषः, 'शक्तीति शक्त्य-न्तरेत्यर्थः । ननु प्रथमं शक्तिग्रहस्योपजीव्यत्वात् तद्विरोध एव बाधक इति

लक्षणानुमता इह तु लघीयस्या उभयसाधारणपदार्थमात्रशक्त्या मुख्यस्यैवोचितत्वात्। किञ्च कार्य्यवाचिलिङादीनां पाकादावुपेतपदार्थान्वितस्वार्थबोधकत्वमवश्यं वाच्यमतो विशेषात् पदान्तराणामपि तथात्वमस्तु लाघवादिति। मैवं। व्यवहारहेतुतया-

---

कल्पनेत्यर्थः, 'उभयसाधारणपदार्थमात्रशक्त्येति एकयैव कार्य्यान्वितशाब्दबुद्धि-तदन्वितशाब्दबुद्ध्युभयसाधारणान्वितपदार्थशाब्दबुद्धित्वरूपधर्म्मावच्छिन्नेऽनुभावकशक्त्येत्यर्थः, सिद्धार्थस्थले शाब्दबोधापत्तेरिति शेषः। 'कार्य्यवाचीति कार्य्यत्ववाचीत्यर्थः, 'स्वार्थबोधकत्वं' स्वार्थबोधकशक्तत्वं, 'अवश्यं वाच्यमिति, कार्य्यत्वाद्यावच्छेदकत्वेन कार्य्यत्वान्वितस्वार्थबुद्धौ तस्य शक्तत्वसम्भवादिति भावः। इदञ्च समतानुसारेणोक्तं तन्मते लिङादेः कार्य्ये धर्म्मिणि शक्तत्वा कार्य्यत्वान्वितस्वार्थबोधकत्वस्य लिङादेरपि सम्भवादिति ध्येयं।

केचित्तु कार्य्यान्वितस्वार्थबोधे शक्तिरिति भ्रमेण दूषणमाह 'किञ्चेति, 'अवश्यं वाच्यमिति, कार्य्ये कार्य्यान्वयासम्भवेन कार्य्यान्वितस्वार्थबुद्धौ तस्य शक्तत्वसम्भवादिति भाव इत्याहुः।

'लाघवादिति पदभेदाच्छक्तिभेदाभावेन लाघवादित्यर्थः। 'स्यादेतदितिपूर्व्वपक्षे समाधत्ते, 'नैवमिति, 'वाचात्कारणत्वमिति

लक्षणा स्यादित्यत आह, 'किञ्चेति, कार्य्यवाचिनि कार्य्यान्विते शक्तिकल्पनेऽनन्वय एवेति व्यभिचारात् प्रथममेव कार्य्यान्वितेन शक्तिग्रहो भूतो वाचे

नुमिते हि कार्य्यान्वितज्ञानेऽन्वय-व्यतिरेकाभ्यां शब्दस्य साक्षात्कारणत्वमवधारयति न परम्परया, साक्षात्त्व-स्यौत्सर्गिकत्वेन तत्सम्भवे परम्पराया अन्याय्यत्वा-दिति तत्रैव शक्तिं कल्पयति नान्वितज्ञाने पदार्थज्ञाने

कार्य्यान्वितशाब्दबुद्धित्वावच्छिन्नकार्य्यताप्रतियोगिककारणताश्रयत्व-मित्यर्थः। 'न परम्परयेति । नन्वन्वितशाब्दज्ञानत्वावच्छिन्नकार्य्यता-प्रतियोगिककारणतां कल्पयित्वा कार्य्यवाचकपदसमभिव्याहारादि-द्वारा कार्य्यान्वितशाब्दबोधलाभ इति कल्प्यत इत्याह, 'साक्षात्त्व-स्यौत्सर्गिकत्वेनेति बाधकाभावे सति कार्य्य-कारणभावग्रहदशायां कार्य्यवृत्तितयोपस्थितस्य कार्य्यतावच्छेदकत्वव्याप्यत्वेनेत्यर्थः, का-र्य्यान्वितशाब्दबुद्धित्वेन कार्य्यत्वमकल्पयित्वेति शेषः, 'तत्सम्भवे' कार्य्य-न्वितशाब्दबोधोपपत्तिसम्भवे, 'परम्पराया इति कार्य्यतावाचक-पदसमभिव्याहारादेरित्यर्थः, सहकारित्वकल्पनाया इति शेषः । उपसंहरति, 'इतीति, 'तत्रैवेति कार्य्यत्वान्वितशाब्दबुद्धित्वावच्छिन्न-एवेत्यर्थः, 'नान्वितज्ञान इति नान्वितशाब्दबुद्धित्वावच्छिन्न इत्यर्थः, वैशिष्ट्यविषयत्वरूपस्यान्वितत्वस्यांशस्याव्यावर्त्तकतया व्यर्थत्वादाह, 'प-

---

स्याज्य इति भावः । 'शब्दस्येति, पदार्थस्मरणव्यापारादिविशिष्टस्येति शेषः। अन्यथा स्मरणद्वारा हेतुत्वे साक्षात्त्वानुपपत्तेः उक्तरीत्या साक्षात्परम्परे बोध्ये. यत्तु कार्य्यवाचिपदसमभिव्याहारात् तल्लाभो न्यायमते परम्परेति, तन्न, परमतेऽपि तत्समभिव्याहारस्यापेक्षणात् अन्यथा कार्य्यान्वितशक्तावपि सिद्धार्थान्वयबोधस्य दुर्वारत्वात् । व्यवहारोपपादकतावच्छेदककार्य्या-न्वितज्ञानत्वावच्छेदेन कारणत्वमेव साक्षात् कारणत्वमिहेत्यन्ये। 'तत्रैवेति,

वा, अप्रवर्त्तकतया प्रवृत्त्या स्वकारणत्वेन तयोरनुपस्थापनात्। न चान्वितज्ञानशक्तावपि परम्परया कार्य्यत्वधीः सम्भवतीत्यर्थापत्त्या सैव कल्प्यतां लाघवात् न तु विशिष्टज्ञाने शक्तिरन्यलभ्यत्वात्[१] इति वाच्यं। अर्थापत्तेः साक्षादुपपादकमात्रविषयत्वेन न्यूना-

---

दार्थज्ञाने वेति शाब्दबुद्धित्वावच्छिन्ने वेत्यर्थः। ननु बाधकाभावे सत्युपस्थितरूपस्य कार्य्यतावच्छेदकत्वव्याप्यत्वं प्रकृते तु गौरवमेव बाधकमित्यत आह, 'अप्रवर्त्तकतयेति, 'तयोः' अन्वितज्ञानत्वावच्छिन्न-पदार्थज्ञानत्वावच्छिन्नयोः, युगपदुपस्थित्या न लाघव-गौरवावकाश इत्यभिप्रायः। कार्य्यत्वान्वितशाब्दबुद्धित्वमध्येऽन्वितशाब्दबुद्धित्व-शाब्दबुद्धित्वयोरपि प्रवेशाद्युगपदुपस्थितिरस्त्येवेति सिद्धान्ते स्वयमेव वक्ष्यत इति नावकाशः। गौरवं बाधकमुद्धृत्य अन्यलभ्यत्वं बाधकमाशङ्क्य निराकरोति, 'न चेति, 'परम्परया' कार्य्यवाचकपदसमभिव्याहारादिना, 'अर्थापत्त्येति कार्य्यत्वादुभयशाब्दबुद्धिजनकत्वं विना द्वारान्तररहितस्यास्य प्रवर्त्तकतानुपपत्तेत्यनुपपत्तिकरणकार्थापत्त्येत्यर्थः। 'सैव' अन्वितज्ञानत्वावच्छिन्ने शक्तिरेव, न तु प्रथमोपस्थितत्वलाघवात् 'विशिष्टज्ञाने' कार्य्यत्वान्वितज्ञानत्वावच्छिन्ने

---

(१) सम्भवतीत्यन्वितज्ञान एव अर्थापत्त्या शक्तिः कल्प्यतां लाघवात् न तु कार्य्यत्वांशेऽप्यन्यतो लभ्यत्वादिति क०।

प्रथमगृहीतसाक्षात्कारणतारक्षार्थमिति भावः। 'साक्षादिति साक्षादुप-

धिकाग्राह्यत्वात् साक्षादुपपादककार्य्यान्वितज्ञाने[1] शक्तिः कल्प्यते लिङादीनां शक्तेरल्पनात् अन्यलभ्यत्व-तर्कस्याप्यभावात्[2] वा बाधव्युत्पत्तेर्विचार्य्यत्वात्। किञ्च प्रवृत्तिकारणतयोपस्थितं कार्य्यान्वितज्ञानमपह्नायानु-

---

शक्तिरिति योजना, 'साक्षादुपपादकेति अपति बाधके यद्धर्म्म-विशिष्टजनकत्वं विना अनुपपत्तिज्ञानं तद्धर्म्मावच्छिन्नकार्य्यताप्रति-योगिककारणताविषयत्वेनेत्यर्थः, 'न्यूनाधिकेति, तद्धर्म्मघटकीभूत-यत्किञ्चिद्धर्म्मानन्तर्भावेण तद्घटकीभूतधर्म्मान्तर्भावेण कारणत्वा-वाहकतादित्यर्थः, 'साक्षादुपपादकेति अनुपपत्तिज्ञाने जनकतांशे साक्षाद्विशेषणतया भासमान इत्यर्थः, 'कार्य्यान्वितज्ञाने' कार्य्यत्वा-न्वितशाब्दबुद्धित्वावच्छिन्ने, कार्य्यत्वान्वितवैशिष्ट्यविषकशाब्दबुद्धित्वा-वच्छिन्ने इति यावत्, 'कल्प्यत इति अर्थापत्त्या विषयीक्रियत-इत्यर्थः। ननु अन्यलभ्यत्वज्ञानमेव बाधकज्ञानमेवेत्यत आह, 'लिङा-दीनामिति, 'शक्तेरकल्पनादिति वाक्यस्य कार्य्यत्वे शक्तेरज्ञानादित्यर्थः, 'अन्यलभ्यत्वतर्कस्यापीति लिङादिजन्यशाब्दारूपान्यलभ्यत्वप्रति-सन्धानरूपस्य बाधकस्यापीत्यर्थः। कार्य्यत्वान्वितज्ञाने शक्ति-कल्पने परोक्षगौरवादिति बाधकमुपस्थाप्य कार्य्यान्वितज्ञानशक्तिकल्पनात्मकं बाधकमाह, 'किञ्चेति, 'शक्तिकल्पनमिति शक्तेरभ्युपगम इत्यर्थः,

---

(1) साक्षादुपपादककार्य्यत्वान्वितज्ञान इति क०।

(2) अन्यलभ्यत्वतर्कस्याप्यसम्भवादिति क०।

पादिका कार्य्यान्वितज्ञानशक्तिः कल्प्येतेत्यर्थः। यद्वा व्यवहारसाक्षादुप-

पस्थितान्वितज्ञानमात्रे शक्तिकल्पनमयुक्तं हेत्वभावा-
दुपस्थित्यन्तरे च गौरवात्। अथ कार्य्यान्वितज्ञा-
नोपस्थितावप्यन्वितज्ञानमप्युपस्थितमिति लाघवात्
कार्य्यांशमपहायान्विते शक्तिर्गृह्यतामिति चेत्, न,
ज्ञाने हि पदानां शक्तिः शब्दत्वान्नार्थेषु, अन्यच्च का-
र्य्यान्वितज्ञानं अन्यदेवान्वितज्ञानं विषयभेदेन ज्ञान-

'हेत्वभावादिति उपस्थितकार्य्यत्वान्वितज्ञानपरित्यागे हेत्वभावादि-
त्यर्थः, 'उपस्थित्यन्तरे चेति अन्वितशाब्दज्ञानस्योपस्थित्यन्तरकल्पने
चेत्यर्थः, 'अन्विते' अन्वितज्ञानत्वावच्छिन्ने, वैशिष्ट्यविषयकशाब्दज्ञा-
नत्वावच्छिन्न इति यावत्, 'शक्तिरिति कारणतेत्यर्थः, 'शब्दत्वादिति
ज्ञानस्यैव पदकार्य्यत्वादित्यर्थः, 'नार्थेष्विति नान्वयेष्वित्यर्थः.
अन्वयानां शब्दत्व एव कार्य्यत्वान्वितज्ञानस्योपस्थितिदशायां कार्य-
त्वांशवदन्वयांशस्याप्युपस्थितत्वात्तत्रैव शक्तिग्रह इति सुवचं स्यादिति
भावः[१]। ननु ज्ञानस्य शब्दत्वेऽपि कार्य्यत्वान्वितज्ञानस्योपस्थिति-
दशायां अन्वितशाब्दज्ञानस्याऽप्युपस्थितत्वात्तत्रैव शक्तिग्रह इति
सुवचमित्यत आह, 'अन्यच्चेति, 'कार्य्यान्वितज्ञानमिति कार्य्यत्वावि-

---

(१) तथाच विशिष्टस्यातिरिक्तत्वेऽपि विशेषण-विशेष्योपस्थितिं विना ना-
तिरिक्तविशिष्टोपस्थितिरिति भावः। अन्यथा तादृशविशिष्टविषयक-
ज्ञानोपस्थितिकाले अन्वयाद्युपस्थित्यनियमेन कथमर्थेषु शक्तिकल्पनस्य
सुवचत्वं सङ्गच्छत इति।

पादके कार्य्यान्वितज्ञाने शक्तिः कल्प्येतेत्यर्थः, 'हेत्वभावादिति उपस्थिति-

भेदात्। तदुक्तमभाववादे अन्यद्भूतलज्ञानमन्यच्च घटवद्भूतलज्ञानमिति अन्वितज्ञानमुपस्थाप्य तत्र शक्तिग्रह इति गौरवमेव। लघुनि शक्ये सम्भवत्यन्यलभ्यं गुरु न तथेति चेत्, न, युगपदुपस्थितौ तथात्वात्। न च तस्याप्यनुपस्थितिः, गुरुत्वविशेषदोषात्, सर्वैरेवा-

तत्वविशिष्टशाब्दज्ञानमित्यर्थः, 'अन्वितज्ञानमिति अन्वितत्वविशिष्टशाब्दज्ञानत्वावच्छिन्नमित्यर्थः, 'विषयभेदेनेति विशेषणभेदेनेत्यर्थः, विशिष्टस्यातिरिक्तत्वादिति भावः। 'घटवद्भूतलज्ञानमिति घटप्रकारकत्वविशिष्टभूतलज्ञानमित्यर्थः। 'अन्वितज्ञानमिति अन्वितशाब्दज्ञानत्वावच्छिन्नमित्यर्थः। अन्यलभ्यत्वप्रतिबन्धान-गौरवज्ञानयोर्बाधकत्वमुद्धृत्य स्वरूपसतोस्तयोर्बाधकत्वसामग्र्यं निराकरोति, 'लघूनीति वस्तुगत्या लघूनि धर्मे इत्यर्थः, 'शक्ये' शक्यतावच्छेदके, कार्यतावच्छेदक इति यावत्, 'अन्यलभ्यमिति, वस्तुगत्येत्यादि, 'युगपदुपस्थितावितिं कार्य्य-कारणग्रहप्राक्काले वास्तविकलघु-गुरुधर्मग्रहयोर्युगपदुपस्थितिमत्त्व एवेत्यर्थः, 'तथात्वादिति वास्तविकलघुधर्मस्य शक्यतावच्छेदकत्वे सम्भवति गुरोरतथात्वादित्यर्थः, तथाभूते पौनरुक्त्यापत्तेः। 'तस्यापीति अन्वितज्ञानत्वावच्छिन्नस्यापीत्यर्थः, 'अनुपस्थितिः' कार्य्य-कारणभावग्रहप्राक्कालेऽनुपस्थितिः।

स्वहेतुभावादित्यर्थः, 'दोषादिति, 'न चेति सम्बन्धः, तत्र हेतुमाह, 'सर्व्वैरिति, 'सर्व्वपदानामिति। नन्वेवं कार्य्यान्वितशक्तौ कार्य्यान्वितत्वेनैव पदार्थोपस्थितिपक्षे सिद्धार्थेऽपि विशेषणीभूतकार्य्यमादाय कार्य्यत्वविशिष्टधी-

व्युत्पत्तौ तथानवगमात्। तथापि न कार्य्यान्विते शक्तिः कार्य्यवाचिलिङादीनां व्यभिचारादिति चेत्, न, सर्व्वपदानां कार्य्यत्वविशिष्टधीजनकत्वात्। तच्च कार्य्यान्वितस्वार्थप्रतिपादकतयेतरान्वितस्वार्थकार्य्यप्रतिपादकतया वेति। एवञ्च कार्य्यान्वितव्युत्पत्तौ सत्या-

---

'पुरुषविशेषदोषादिति पुरुषदोषविशेषव्यक्तेरित्यर्थः, तथाच कस्यचिदुपस्थितिरस्त्येवेति भावः। पुरुषसामान्यस्यैव तदुपस्थितिर्नास्तीति समाधत्ते, 'सर्व्वैरिति, 'आद्यव्युत्पत्तौ' आद्यव्युत्पत्तिकाले। कार्य्यान्वितस्वार्थबोधशक्तिभङ्गेण शङ्कते, 'तथापीति, पदमात्रस्येति शेषः, 'कार्य्यान्विते शक्तिरिति कार्य्यान्वितस्वार्थबोधशक्तिरित्यर्थः। 'व्यभिचारादिति, कार्य्यान्वयासम्भवेन तेषां कार्य्यान्वितस्वार्थबोधाजनकत्वादिति भावः। भङ्गं निराकरोति, 'सर्व्वपदानामिति, 'कार्य्यत्वविशिष्टधीजनकत्वादिति कार्य्यत्ववैशिष्ट्यविषयकशाब्दधीजनकत्वादित्यर्थः। 'तच्च' तादृशशाब्दधीजनकत्वञ्च, 'कार्य्यान्वितेति इतरपदार्थोपस्थापितकार्य्यत्वान्वितेत्यर्थः। 'स्वार्थकार्य्येति स्वोपस्थापितकार्य्यत्वविशिष्टकार्य्यप्रतिपादकतया चेत्यर्थः, 'इतरान्वितेति स्वरूपकथनं। ननु पदमात्रस्यैव कार्य्यत्वान्वितशाब्दज्ञाने शक्तौ निराकाङ्क्षेऽपि कुतो न तादृशबोध इत्यत आह, 'एवञ्चेति, 'व्यभि-

---

जनकत्वमस्तु। न च कार्य्यवाचिलिङादिपदाभावात् न तद्धीरिति वाच्यं। कार्य्यत्वोपस्थित्यर्थं हि तदपेक्षा सा च सिद्धार्थादेव जाता तथापि च तदपेक्षायां कार्य्यस्याध्याहारेण लक्षणया वोपस्थितौ तद्विशिष्टधीर्न स्यात् सो-

मनाकाङ्क्षादौ व्यभिचारादाकाङ्क्षादेरुपाधित्वं। तथा-पीपजीव्यप्रथमभाविकार्य्यान्वितव्युत्पत्त्यनुरोधेन वि-धश्रुतावपि कार्य्याध्याहारः, क्वचिल्लक्षणा क्वचिद-संसर्गाग्रह इति सिद्धार्थेऽन्वयप्रतीतिदर्शनादुत्तरका-लान्वितमात्रे शक्तिरेव कल्प्यतां, प्राचीनकार्य्यान्वित-ज्ञानं बाध्यतामित्यप्यत एव निरस्तं। पूर्व्वकल्पनातः

चारादिति अन्वयव्यभिचारादित्यर्थः, 'उपाधित्वमिति कारणीभूत-ज्ञानविषयत्वरूपं प्रयोजकत्वमित्यर्थः। 'उपजीव्येति क्रिया-कारकप-दानां विशेषतस्तदर्थज्ञानशक्तिग्रहोपजीव्येत्यर्थः। अत्रोपजीव्यत्व एव मानाभाव इति सिद्धान्ते स्वयमेव वक्ष्यते इत्यदोषः। 'प्रथमभावीति प्रथमोत्पन्नेत्यर्थः, 'लक्षणा' कार्य्ये लक्षणा, 'असंसर्गेति वा पदार्थो-पस्थितिसदृशसंसर्गाग्रह इत्यर्थः, 'सिद्धार्थ इति सिद्धार्थवाक्यस्यान्वय-प्रतीतिजनकतादर्शनादित्यर्थः, 'अन्वितमात्र इति अन्वितशाब्दज्ञान-मात्र इत्यर्थः, 'कार्य्यान्वितज्ञानं' कार्य्यतान्वितशाब्दत्वावच्छिन्नज्ञाने शक्तिज्ञानं, 'बाध्यतामिति अप्रमात्वेन कल्प्यतामित्यर्थः। 'उत्तरका-

---

हस्यानुपदमेव तथा। किञ्च कार्य्याभाव इत्यादिशब्दोऽपि तन्मते प्रमाणं स्यात्, अत्राऽः, प्रवृत्तिहेतुज्ञान एव प्रवृत्तिग्रहादृशकार्य्यत्वोपस्थित्या तथा निर्व्वहति तादृशस्य प्रयोजकत्वं प्रकृते तु न तथा। यद्वा अयमपि दोषस्तन्मते बोध्य इति, 'उपाधित्वमिति प्रयोजकत्वमित्यर्थः, यत्र न तथा तत्रार्थग्रहस्तत्रासंसर्गाग्रह इत्याह, 'क्वचिदिति। ननु पूर्व्वमपि भ्रमज्ञान-स्यासिद्धत्वेनोत्तरेण बाध्यत एवेत्यत्रापि तथा स्यादित्यत आह, 'अनन्य-देति, 'उपजीव्येति, कार्य्यान्वितव्युत्पत्तिमुपजीव्य सिद्धार्थेऽन्वयप्रतीतिरिति

कल्पनान्तरप्रसङ्गात् उत्तरकालभाविसिद्धार्थप्रयोगस्य लक्षणादिभिरप्युपपत्तेः अनन्यथासिद्धत्वाभावेन प्राचीनज्ञानाबाधकत्वात् उपजीव्यव्याघाताच्च। अथ सिद्धार्थेऽपि व्युत्पत्तिः सम्भवति तथाहि उपलब्धैव-पुचजन्मा बालस्तादृशेनैव वार्त्ताहारेण समं चैत्र-समीपं गतश्चैव पुत्रस्ते जात इति वार्त्ताहारवाक्यं शृण्वन् चैत्रस्य तुल्यप्रसादं गृह्णन् श्रोतुर्हर्षमनुमिनोति, हर्षाच्च तत्कारणं पुत्रजन्माज्ञानं कल्पयति, उप-

---

लभावीत्यादि 'अबाधकत्वादित्यन्तमेको ग्रन्थः। 'सिद्धार्थप्रयोगस्येति सिद्धार्थकवाक्यजन्यशाब्दबोधस्येत्यर्थः, 'लक्षणादिभिरिति कार्य्येण लक्षणादिभिरित्यर्थः, 'अनन्यथेति शाब्दज्ञानत्वावच्छिन्नशक्तत्वाभावं विनाऽनुपपन्नत्वाभावेनेत्यर्थः, 'अबाधकत्वादिति अप्रामाण्याज्ञापकत्वादित्यर्थः, 'उपजीव्यव्याघाताच्चेति प्राचीनज्ञानबाधोपजीव्यस्य सिद्धार्थेऽन्वयप्रतीतिदर्शनस्याप्रसिद्धेश्चेत्यर्थः, यथाश्रुते कार्य्यान्वित-व्युत्पत्तेः सिद्धार्थान्वयप्रतीतिदर्शनानुपजीव्यतया अप्रसक्त्यापत्तेः। 'सिद्धार्थेऽपीति कार्य्यत्वाविषयकज्ञानेऽपीत्यर्थः, 'व्युत्पत्तिरिति प्रथमजनकताग्रह इत्यर्थः, तथाच प्रमाणानुरोधादर्थतः शाब्दत्वाव-च्छिन्न एव पदानां शक्तिरभ्युपेयेति भावः। 'तादृशेनैव' उपलब्धैव-

---

तन्मूलिकान्वितशक्तिकल्पना न बाधत इत्यर्थः। 'अथेति, तथाच कार्य्यान्वितशक्तेर्नोपजीव्यत्वमिति न तद्व्याघातो न वा कल्पान्तरप्रसङ्ग इति भावः। 'अशक्यत्वादिति, व्यभिचारादिति भावः। ननु परिशेषाद्बोध्यमत आह.

ज्ञितत्वादुपपादकत्वादान्वोपस्थितौ गौरवाच्च तच्च वा-
क्यस्य कारणतां कल्पयति लाघवादिति चेत्, न,
हर्षहेतूनां बहूनां सम्भवात् हर्षेण लिङ्गेन पुत्रजन्म-
ज्ञानस्य बाधेनानुमातुमशक्यत्वात् प्रियान्तरज्ञानस्य
परिशेषयितुमशक्यत्वाच्च। अथ पुत्रजन्मज्ञानाव्यभि-
चारिदधिश्राद्धादिक्रियाविशेषदर्शनात् पुत्रजन्मज्ञाना-
नुमानमिति चेत्, तर्हि पुत्रस्ते जात इति वाक्यं तत्

पुत्रजन्मैव, 'उपस्थितत्वादिति पुत्रजनन एव उपस्थितत्वादित्यर्थः, 'उपपादकत्वादिति पुत्रजन्मज्ञानस्य हर्षोपपादकत्वादित्यर्थः, 'तच्च' तस्मिन् कार्य्यत्वविषयकपुत्रजन्मज्ञाने, तत इत्यादिः। 'लाघवादिति, कारणान्तरकल्पने गौरवादिति भावः। 'हर्षहेतूनामित्यशक्यत्वा-दिदन्तसेको ग्रन्थः, 'हर्षेण लिङ्गेनेति, व्यभिचारादिति भावः। ननु प्रियान्तरज्ञानाभावकालीनो हर्षो लिङ्गं स्यादित्यत आह, प्रियेति, 'परिशेषयितुं' निरसितुं, तदभाववत्त्वेन सिद्धेतुमिति यावत्, तथाच विशिष्टहेतोरज्ञानलक्षणासिद्धिरिति भावः। इदञ्च प्रसाधिषौकर्य्यादुक्तं। वस्तुतस्तु पुत्रजन्मज्ञानानुमानेऽपि तस्य कार्य्य-त्वविषयकत्वे मानाभावः, कुचचित्यादे लक्षणादिना तत्र कार्य्यत्व-विषयकत्वस्यासम्भवादिति ध्येयं। 'वृद्धिश्राद्धादीति वृद्धिश्राद्ध-

---

'प्रियान्तरेति, 'परिशेषयितुमिति निरसितुमित्यर्थः। यद्वा प्रियान्तरज्ञानस्य सम्भवेन पुत्रजन्मज्ञानस्य परिशेषयितुमिति पूरयित्वा व्याख्येयं। अन्य-

क्रियाकर्त्तव्यपरमेवेति कार्य्यान्वितज्ञानजनकत्वमेव तद्
प्रथमतो गृह्यते उत्तरकालं पुत्रजन्मज्ञानानुमानमिति
न व्युत्पत्तिः कार्य्यं जहाति, यत्रापीह सहकारतरौ
मधुरं पिको रौतीति प्रसिद्धार्थपदसमानाधिकरण्यादि-
भिर्व्युत्पत्तिस्तत्रापि व्यवहाराधीनव्युत्पत्तिपूर्व्विका का-
र्य्यान्वित एव युक्ता पिकपदशक्तिः, पूर्व्वं नावधृतेति
चेत्, न, तत्र पिकमानयेत्यादौ कस्यचित् कार्य्यान्वित-

विशेषादित्यर्थः, 'तर्हीति यदि पुत्रस्ते जात इति वाक्यश्रवणानन्तरं
वृद्धिश्राद्धादिक्रियादर्शनं तदेत्यर्थः। ननु प्रसिद्धार्थकपदसामानाधि-
करण्यगृहीतसारकशक्तिकपिकादिपदस्य कार्य्यत्वाविषयकशाब्दबो-
धजनकत्वात् पदमात्रस्य कार्य्यत्वान्वितज्ञाने शक्तिरित्यत आह,
'यत्रापीति, पिकादिपद इति शेषः। सहकारतरुश्च आम्रवृक्षः,
'पिको रौतीति, अत्रापि पिकपदवाच्ये लक्षणेति, 'प्रसिद्धार्थ-
पदेति तादृशप्रसिद्धार्थकबोधस्य विलक्षणमधुररवकर्तृत्व-पिकपद-
वाच्यत्वसामानाधिकरण्यज्ञानादिभिरित्यर्थः, 'व्युत्पत्तिरिति उप-
मानविधया कोकिलत्वादिविशिष्टसारिकायाः शक्तेर्धीरित्यर्थः।

त्रापि सिद्धार्थे व्युत्पत्तिमात्रस्य निराकरोति, 'यत्रापीति। यद्यपि 'उप-
यान्तरस्येति प्रागुक्तं तथापि व्यधिकवचनाय पुनराशङ्कितमिति ध्येयं।
यद्यपि पिकपदशक्त्यनवधारणेऽपि सहकारादिपदव्युत्पत्तिपूर्व्वकतयापि तथा
यूज्यते तथापि अभ्युपगमरीत्या समाधत्ते, 'तत्रापीति, 'कस्यचिदिति प्रयो-

एव व्युत्पत्तेः, उपजीव्यजातीयतया च तस्या बलवत्त्वं। किञ्चेदमपि कार्य्यान्वितज्ञानशक्तं पदत्वादिति सामा-

तत्रापीति, सा शक्तिधीरिति शेषः, 'व्युत्पत्तिपूर्व्विकेति पिक-पदनिष्ठकार्य्यत्वान्वितपिकानुभावकशक्तिग्रहपूर्व्विकेत्यर्थः, 'कार्य्यान्वित-एवेति अध्याहारादिना कार्य्यत्वान्वितपिकानुभवमेव जनयतीत्यर्थः, अन्यथा प्राथमिकाधिकपदत्वाद्यनिष्ठकार्य्यत्वान्वितानुभवजनकशक्ति-ग्रहाप्रसक्तापत्तेरिति भावः। न च प्रसिद्धार्थपदजन्यसामानाधि-करण्यज्ञानस्योपमानविषया शक्तिग्राहकत्वे "शक्तिग्रहं व्याकरणोप-मान-कोषाप्तवाक्याद्व्यवहारतश्च। वाक्यस्य शेषाद्विवृतेर्व्वदन्ति सा-न्निध्यतः सिद्धपदस्य वृद्धाः"॥ इत्यत्र शक्तिग्राहकस्य साध्ये प्रसिद्ध-पदसामानाधिकरण्यस्य पृथक्पाठानुपपत्तिरिति वाच्यं। उपमान-पदस्य सादृश्यकरणकोपमानपरतया गो-वृषन्यायेन विभागात्। ननु पिकपदस्य मारकशक्तिग्रहपूर्व्वं घटादिपदस्य कार्य्यान्वित-घटाद्यनुभाविकायाः शक्तेर्ग्रहेऽपि पिकपदस्य कार्य्यत्वान्वितशक्तिर्न गृहीतेत्यपि शङ्कते, 'पिकपदेति, 'शक्तिः' कार्य्यत्वान्वितपिकानु-भावकशक्तिः, 'तत्र' पिकादिपदे, 'कस्यचित्' पुरुषान्तरस्य, 'का-र्य्यान्वित एवेति कार्य्यत्वान्वितपिकानुभव एवेत्यर्थः, 'व्युत्पत्तेः' प्रथमं शक्तिग्रहात्, 'उपजीव्यजातीयतयेति उपजीव्यताश्रयतयेत्यर्थः, प्रा-थमिकत्वादेवोपजीव्यत्वं, 'बलवत्त्वं' प्रामाण्यं। तस्यापि पुरुषस्य प्रथमं कार्य्यत्वान्वितानुभावकशक्तिग्रहः सम्भवतीत्याह, 'किञ्चेति, 'इदं'

वृत्त्यर्थः, एवञ्चोपजीव्यकार्य्यान्वितव्युत्पत्तिजातीयतया इदानीन्तन्यपि पिकपदस्य कार्य्यान्वितशक्तिरेव बलवतीत्याह, 'उपजीव्येति, 'इदमिति

न्यतोऽवगतं स्वार्थविशेषः परं नाधिगतः स इदानीं सुहृदुपदेशादिभिरवगम्यते। अतः सिद्धं प्रवृत्तिपर्याप्तशब्दानां प्रवर्त्तकज्ञानजनकत्वं, तच्च क्वचित् साक्षात् कार्य्यान्वयात् क्वचित् परम्परया कार्य्यान्वयात् अत एव विधिशेषीभूतार्थवादानां स्वर्गादिपदशक्तिग्राह-

---

पिकपदं, 'सुहृदुपदेशादिभिरिति पिकः कोकिल इत्याप्तवाक्यादिभिरित्यर्थः। उपसंहरति, 'अतः सिद्धमिति, घटमानयेत्यादाविति शेषः, 'शब्दानामिति नाम-कारक-विभक्ति-धात्वाख्यातादिपदानां सर्व्वेषामित्यर्थः, 'प्रवर्त्तकेति कार्य्यत्वान्वितस्वार्थज्ञानावच्छिन्नजनकत्वमित्यर्थः, 'तच्च' तच्च तादृशज्ञानजनकत्वञ्च, 'क्वचित्' आख्यातपदे, 'साक्षात्कार्य्यान्वयादिति स्वार्थविषयितायाः साक्षात्कार्य्यत्ववैशिष्ट्यविषयितानिरूपकत्वादित्यर्थः, 'क्वचिदिति नामादिपदइत्यर्थः, 'परम्परया कार्य्यान्वयादिति स्वार्थविषयितायाः परम्परया कार्य्यत्ववैशिष्ट्यविषयितानिरूपकत्वादित्यर्थः। 'अत एवेति यत एव कार्य्यत्वान्वितस्वार्थबोधपदेन साक्षात् परम्परया स्वार्थविषयितानिरूपितकार्य्यत्ववैशिष्ट्यविषयताशालिबोधोविवक्षितः अत एवेत्यर्थः, 'विधिशेषीभूतेति "आत्मा साक्षात्कर्त्तव्य इत्यादिविधिशेषीभूतानां "न स पुनरावर्त्तत इत्याद्यर्थवादानामित्यर्थः, 'स्वर्गादिपदेति, स्वर्ग-

---

पिकपदमित्यर्थः। प्रथमगृहीतसामान्यशब्दानुरोधादग्रे न कार्य्यशब्दाम-इत्ययुक्तं प्रथमं वाक्यसामान्य-कार्य्यान्वितज्ञानसामान्ययोर्हेतु-हेतुमद्भावग्रहे

कारणाच्च प्रवृत्तिपरत्वेन परम्परया कार्य्यान्वयात् कार्य्यान्वितस्वार्थबोधकत्वमिति । यत्र पुराण-भारतादिपाठे फलश्रुतिरस्ति तत्रार्थवादकल्पितविधिशेषीभूतत्वेन प्रवृत्तिपरत्वमेव तेषामतिपरम्परया कार्य्यान्वयात् कार्य्यान्वितस्वार्थबोधकत्वं, स्वरूपाख्यानपराणान्तु काव्य-नाटकादीनां पदार्थासंसर्गाग्रहेण संसर्गव्यवहारो न संसर्गग्रह इति ।

इति श्रीमद्गङ्गेशोपाध्यायविरचिते तत्त्वचिन्तामणौ शब्दाख्यतुरीयखण्डे कार्य्यान्वितशक्तिवादपूर्व्वपक्षः ।

क्रमोऽग्निष्टोमेन यजेतेत्यादिविधिशेषीभूतानामित्यादिः, 'परम्परया कार्य्यान्वयादिति स्वार्थविषयितायाः कार्य्यत्वविषयितानिरूपकत्वादित्यर्थः, 'अर्थवादकल्पितविधीति भारतादिनाम पठेदिति विधीत्यर्थः, 'अतिपरम्परया कार्य्यान्वयादिति स्वार्थविषयितायाः परम्परया कार्य्यत्वेनिश्चयविषयितानिरूपकत्वादित्यर्थः, 'स्वरूपाख्यानेति स्वरूपपराणामित्यर्थः, 'पदार्थेति स्वारितपदार्थेत्यर्थः ।

इति श्रीमथुरानाथ-तर्कवागीशविरचिते तत्त्वचिन्तामणिरहस्ये शब्दाख्यतुरीयखण्डरहस्ये कार्य्यान्वितशक्तिवादपूर्व्वपक्षरहस्यं ॥

अथ कार्य्यान्वितशक्तिवादसिद्धान्तः ।

अत्रोच्यते, घटमानयेति वाक्यश्रवणानन्तरं प्रयोज्यस्य घटानयनगोचरप्रवृत्त्या घटानयनकार्य्यताज्ञानमनुमितं बाधेन न तु कार्य्यान्वितज्ञानं, प्रवृत्तिविशेषे तस्याहेतुत्वाद्घटादिपदशक्तिग्रहे तस्यानुपयोगाच्च। तत्र तज्ज्ञानविशेषे घटमानयेतिवाक्यविशेषस्यानाकलितपदविभागस्य हेतुत्वमवधार्य्य घटपद-द्वितीया-धातु-विधिप्रत्ययानां प्रत्येकमन्वयाद्यपोहापद्वारेण घट-

---

अथ कार्य्यान्वितशक्तिवादसिद्धान्तरहस्यम् ।

'घटानयनकार्य्यताज्ञानमिति घटकर्म्मकानयनविशेष्यककार्य्यताज्ञानत्वावच्छिन्नमित्यर्थः, 'न तु कार्य्यान्वितज्ञानमिति न कार्य्यत्वैशिष्ट्यावगाहिज्ञानत्वावच्छिन्नमित्यर्थः, तन्मते अन्वितज्ञान-कार्य्यत्वान्वितज्ञानयोरिव घटानयनकार्य्यज्ञान-कार्य्यत्वान्वितज्ञानयोर्भेदादिति भावः। 'प्रवृत्तिविशेष इति घटानयनगोचरप्रवृत्ताविवार्थः, 'घटादिपदशक्तिग्रह इति आवापोद्वापद्वारेण घटादिपदानां प्रत्येकं विशिष्य तत्तदर्थशक्तिग्रह इत्यर्थः, 'अनाकलितपदविभागस्येति अनाकलितं विशेष्यपदानां तत्तदर्थज्ञानजनकत्वं यत्र तादृशेत्यर्थः, 'घटपदेति यथासङ्ख्येन घटज्ञानादिष्वन्वयः, 'आवापोद्वापद्वारेणेति घटज्ञाना-

कर्मत्वानयन-कार्य्यत्वज्ञानेषु प्रत्येकं कारणत्वमवगम्य शक्तिं कल्पयति। पश्चात् प्रवृत्तिसामान्येनानुमितकार्य्यान्वितज्ञाने वाक्यमात्रस्यान्यलभ्यत्वेन कार्य्यांशमपहायान्वितज्ञानमात्रे शक्तिं कल्पयति, न तु प्रथमं वाक्यमात्रस्य कार्य्यान्वितज्ञानमात्रहेतुत्वकल्पनं। अथ घटानयनक्रियायाः प्रथमं क्रियात्वज्ञानात्प्रवृत्तिमा-

---

दिकं प्रति प्रवृत्त्यन्वय-व्यतिरेकग्रहेणेत्यर्थः, 'शक्तिं कल्पयतीति घटशब्दबुद्धित्व-कर्मत्वशब्दबुद्धित्वादेः कार्य्यतावच्छेदकत्वं कल्पयतीत्यर्थः। ननु तदनन्तरं प्रवृत्तिसामान्येन सामान्यतः कार्य्यत्वान्वितज्ञानत्वावच्छिन्नत्वमनुमाय तत्रैव पदत्वावच्छेदेन शक्तिग्रहः स्यादित्यत आह, 'पश्चादिति, 'अनुमितकार्य्यान्वितज्ञान इति अनुमितेऽपि कार्य्यान्वितत्वावच्छिन्नज्ञान इत्यर्थः, 'अन्यलभ्यत्वेनेति प्रथमं विधिप्रत्ययानां कार्य्यत्वज्ञानशक्तेर्गृहीतत्वादन्यलभ्यत्वप्रतिसन्धानेनेत्यर्थः, अन्यथा घटाद्यन्तर्भावेणापि पदमात्रस्य शक्तिग्रहः स्यादिति भावः। 'कार्य्यान्वितज्ञानमात्र इति, कार्य्यत्वान्वितज्ञानत्वावच्छिन्नस्योपस्थितत्वादिति भावः। 'प्रथमसिति घटानयनकार्य्यताज्ञान-घटमानयेतिज्ञानयोर्विशेष्यकार्य्य-कारणतावगमात् पूर्व्वमित्यर्थः, 'क्रियात्वेति चे-

---

प्रथमं सामान्यशक्तेरग्रहादित्याह, 'घटमिति, 'कार्य्यांशमिति, प्रथमं विधिप्रत्ययानां शक्तिग्रहादन्यलभ्यत्वप्रतिसन्धानस्य मुकरत्वादन्यथा घटाद्यन्तर्भावेणापि सर्व्वत्र शक्तिग्रहः स्यादिति भावः। 'क्रियात्वेति, यद्यपि तन्मते क्रियात्वं प्रवृत्तिं व्यभिचरत्येव तथापि जन्यकृतिजन्यक्रियामात्रे विशेषोऽस्तो-

चानुमानं तेन च कार्य्यान्वितज्ञानमनुमाय तत्र वाक्य-
मात्रस्य हेतुत्वं कल्पयित्वा शक्तिं कल्पयति तदुक्तं
विशेषयोः कार्य्य-कारणभावधीरिति चेत्, न, प्रथमं
प्रवृत्तिमात्र-कार्य्यान्वितज्ञानमात्रयोरनुमानं बालस्य
क्रमशोभवतीत्यत्र मानाभावात् घटादिपदशक्तिग्रहस्य
तेन विनापि सम्भवात्। न च तदनुमानसामग्री
तदाऽऽत्तेति वाच्यं। तदा व्याप्त्यादिस्मृतौ मानाभावात्।

ष्टात्वेत्यर्थः, घतस्तन्मते ईश्वरानङ्गीकारात् क्रियामात्रस्य कृतिजन्य-
त्वाभावेऽपि न व्यभिचारः। 'कार्य्यान्वितज्ञानमिति कार्य्यत्वान्वित-
ज्ञानत्वावच्छिन्नमित्यर्थः, 'शक्तिं कल्पयतीति कार्य्यत्वान्वितशब्दज्ञा-
नत्वं कार्य्यतावच्छेदकं कल्पयतीत्यर्थः, 'विशेषयोः' घटानयनकार्य्यता-
ज्ञान-घटमानयेतिवाक्ययोः, 'क्रमश इति पौर्व्वापर्य्येणेत्यर्थः। नन्
घटादिपदानां विशिष्य तत्तदर्थज्ञानशक्तिग्रहानुपपत्तिरेव मानमि-
त्यत आह, 'घटादीति, 'शक्तिग्रहस्य' विशिष्य तत्तदर्थज्ञाने शक्तिग्रह-
स्यैवेत्यर्थः। 'न च तदनुमानेति, तथाच सामग्र्येव मानमिति भावः।

त्यभिमान इत्येके। व्यभिचाराप्रतिसन्धानदशायामनुमानाविरोध इत्यन्ये।
'घटादीति, तथाच तदन्यथानुपपत्तिर्न तत्र मानमिति भावः। एतच्च पर-
रीत्या परस्मै दूषणमसन्नये कार्य्यान्वितज्ञानोपस्थितावन्वितज्ञानत्ववत् घटा-
नयनकार्य्यताज्ञानोपस्थितौ कार्य्यताज्ञानोपस्थितिप्रौढ्यात् तदुपस्थितावपि
सामान्यतो हेतुत्वाग्रहान्न सामान्यशक्तिग्रह इत्यत्र वा तात्पर्य्यं। अतएव

सामान्ययोः कार्य्य-कारणभावग्रहो विशेषयोस्तथात्व-ग्रहे हेतुरिति चेत्, न, विशेषयोरन्वय-व्यतिरेकाभ्यामेव तद्ग्रहात्। यथा धूम-वह्निविशेषयोः कार्य्य-कारणभावग्रहे तत्सामान्ययोरपि हेतु-हेतुमद्भावो भासते अन्यथा न सहदर्शनगम्या व्याप्तिः स्यात् तथाचापि विशेषयोः कार्य्य-कारणभावविशिष्टयोरेव सामान्ययोस्तथाभाव इति चेत्, न, प्रत्यक्षेण विशेषग्रहे योग्यत्वात् सामान्यमपि भासते गृह्यते च कार्य्यविशे-

---

शङ्कते, 'सामान्ययोरिति। न च तावता सामान्यकार्य्य-कारणभावपरिग्रहस्यावश्यकत्वेऽपि कार्य्यत्वान्वितज्ञानत्वेन पदत्वेन कार्य्य-कारणभावे मानाभावः अन्वितज्ञानत्वेन पदज्ञानत्वेनैव सामान्यकार्य्य-कारणभावसत्त्वादिति वाच्यं। अन्वितज्ञानत्वावच्छिन्नस्यानुपस्थितत्वात्कार्य्यत्वान्वितज्ञानत्वावच्छिन्नस्य च प्रवृत्तिहेतुत्वेनैवानुमानसत्त्वादित्यभिमानः। ननु हेतुतया तस्योपस्थितिर्मास्तु प्रमानवित्तिवेद्यतया तु नियतोपस्थितिः स्यादेवेत्याशङ्कते, 'यथेति, स्वमतेनाह, 'अन्यथेति, 'व्याप्तिः' कारणताविशेषः घटानयनकार्य्यताज्ञानरूपः, 'न सामा-

---

सामान्यहेतुत्वग्रहमेव शङ्कते, 'सामान्ययोरिति, विशेषहेतुत्वग्रह एव प्राथमिक इति वैपरीत्यमित्याह, 'विशेषयोरिति। शङ्कते, 'यथेति, स्वमतमाह, 'अन्यथेति, यद्यपि कार्य्य-कारणभाव एव न व्याप्तिर्दण्ड-घटयोरन्यत्रेऽपि तदसत्त्वात् उपाध्यभावस्य तन्मते व्याप्तित्वाच्च, तथापि मत-

षेण कारणविशेषानुमितौ न सामान्यमिति न युग-पदुपस्थितिः। अथ विशेषयोः कार्य्य-कारणभावात् सामान्ययोरपि तथात्वमनुमापयतीति चेत्, तर्हि विशेषयोः कार्य्य-कारणभावावगमः प्राथमिक इति तन्मूलकः प्रथमं पदविशेषे शक्तिग्रह एव स्यात् निष्प्र-योजनकत्वेनान्तरानुमितौ मानाभावात् यच्चोक्तं प्रवृत्ति-कारणतयोपस्थितं कार्य्यान्वितज्ञानमपहायान्वितज्ञानं कल्पयित्वा तत्र शक्तिकल्पनमयुक्तं उभयथा गौरवा-

---

न्यमिति न कार्य्यत्वान्वितज्ञानत्वावच्छिन्नमित्यर्थः, 'न युगपदुप-स्थितिरिति कार्य्यत्वान्वितज्ञानत्व-घटानयनकार्य्यताज्ञानत्वरूपयोः सामान्य-विशेषधर्म्मयोर्न युगपदुपस्थितिः, प्रवृत्तिसामान्येन तदनु-माने मानाभावादित्यर्थः, तथाच यत्र सामान्य-विशेषधर्म्मयोर्युगप-दुपस्थितिस्तत्रैव विशेषकार्य्य-कारणभावग्रहस्य सामान्यकार्य्यकारण-भावविषयतानियम इति भावः। 'पदविशेष इति घटादिपदानां प्रत्येकं घटादिज्ञानेषु शक्तिग्रह इत्यर्थः। 'उभयथेति उपस्थितपरि-

---

विशेषेणेदमुक्तमित्याहुः। 'विशेषग्रहे' कार्य्य-कारणभावग्रहे, 'सामान्यनि' सामान्यकार्य्य-कारणभावोऽपीत्यर्थः, एतदपि क्वाचित्काभिप्रायं, 'कार्य्यविशे-षेणेति, कारणत्वेनेति शेषः, 'युगपदुपस्थितिः', विशेष-सामान्यकार्य्य-कारणभावयोरिति शेषः। यद्वा प्रत्यक्षेण सामान्योपस्थितौ सामान्यकार्य्य-कारणभावग्रहो प्रकृते च तदनुपस्थितौ न तच्छङ्कापीति यथाश्रुतमेव योज्यं। 'निष्प्रयोजनकत्वेनेति, व्याप्यादिस्मृतिविरहादिति भावः। प्रथमं

दिति, तन्न, कार्य्यान्वितज्ञानेऽन्वितज्ञानत्वस्य सत्त्वात् तद्विशेषत्वात् तस्य अतस्तत्रैव शक्तिग्रहो न कार्य्यत्वांशेऽपि। अतएव घटवद्भूतलज्ञाने भूतलज्ञानत्वमपीति तद्भिन्नं तज्ज्ञानमभावव्यवहारे कारणं त्वयापि स्वीकृतं। अस्त्येवं किन्तु तदुपस्थितावप्यन्वितज्ञानत्वं न विषय इति तस्यैवोपस्थित्यन्तरं कल्प्यमिति चेत्, न, कार्य्यान्वितज्ञाने अन्वितज्ञानं विशेष्यमिति तदुपस्थितौ तस्यापि विषयत्वात् विशिष्टज्ञानसामग्रीतो-

---

भागे अनुपस्थितकल्पनायाश्चेत्यर्थः, 'कार्य्यान्वितज्ञान इति विशिष्टज्ञानतिरिक्तत्वादिति भावः। 'तत्रैव' तदवच्छिन्न एव, लाघवादिति भावः। 'कार्य्यतांशेऽपीति कार्य्यतांशान्तर्भावेणापीत्यर्थः, 'तज्ज्ञानं' भूतलज्ञानं। कार्य्यतान्वितज्ञाने अन्वितज्ञानस्य सत्त्वेऽपि नान्वितज्ञानरूपेण तदुपस्थितमपि तु कार्य्यतावच्छिन्नज्ञानत्वेनैव तदुपस्थितिमित्याशङ्कते, 'अस्तीति, 'तदुपस्थितावपि' कार्य्यतान्वितज्ञानत्वेनोपस्थितावपि, 'तस्य' अन्वितज्ञानत्वस्य, 'कार्य्यान्वितज्ञाने' कार्य्यतान्वितज्ञानत्वे, 'अन्वितज्ञानं' अन्वितज्ञानत्वं, इदञ्च समाधिसौकर्य्यादुक्तं। वस्तुतस्तु तत्रत्येऽप्युपस्थितं कार्य्यान्वितज्ञानत्वं न

सामान्यस्योपस्थितिमभ्युपेत्य कार्य्यतांशे गौरवान्न शक्तिग्रह इत्याह, 'कार्य्यान्वितज्ञान इति, 'अतएवेति, 'विशिष्टेति, अन्यथा विशेषणस्याप्यविषयतया विशिष्टबुद्धिर्निर्विषया स्यात् विशिष्टस्यातिरिक्तस्यानभ्युपगमा-

विषेष्यभानावश्यकत्वात् अन्यथा अन्यजातिज्ञानं अन्यच्च जातिविशिष्टज्ञानमिति व्यक्तिज्ञानमपहाय जातिज्ञानं चापि नोपस्थितमिति न तव जातिरेव पदार्थः स्यात् जातेः केवलोपस्थितौ च व्यक्तिसमान-संवित्संवेद्यत्वं न स्यात्। अथ जातिविशिष्टज्ञानो-

---

पदजन्यतावच्छेदकं प्रत्यक्षादिना तादृशज्ञाने व्यभिचारात् किन्तु कार्य्यत्वान्वितशब्दत्वमेव, तच्च प्रवृत्तिहेतुकानुमानाज्ञोपस्थितमिति नायमनुयोग इत्येव तत्त्वं। 'जातिज्ञानमिति जातिप्रकारकज्ञान-मित्यर्थः, 'जातिविशिष्टज्ञानमिति व्यक्तिविशेष्यकजातिप्रकारक-ज्ञानत्वमित्यर्थः, 'व्यक्तिज्ञानं' व्यक्तिविशेष्यकज्ञानत्वं, 'जातिज्ञानं' जातिप्रकारकज्ञानत्वं, 'जातिरेवेति जातिप्रकारकज्ञानत्वावच्छिन्न-एव पदानां शक्तिग्रह इति न स्यादित्यर्थः, जातिप्रकारकज्ञान-त्वस्यानुपस्थितत्वादिति भावः[१]। ननु केवलजातिविषयकज्ञान एव जातिज्ञानत्वमुपस्थितमिति तदेव लाघवाच्छब्दतावच्छेदकमि-त्यत आह, 'जातेरिति। 'जातिविशिष्टज्ञानोपस्थितेरिति व्यक्ति-

---

[१] तन्मते जातिविशिष्टज्ञानं विना केवलजातिज्ञानाभावात् विशिष्टोप-स्थितौ च न जातिज्ञानोपस्थितिरुक्तयुक्त्या स्वीक्रियते कथं तत्र शक्ति-ग्रह इति भावः।

दिति भावः। अनिष्टान्तरमप्याह, 'अन्यथेति, अस्तु तदुपस्थितिस्तथापि न यौगपद्येनेति न लाघवावतार इत्याशङ्क्य निराकरोति, 'न चेति.

पस्थितेर्व्यक्तिज्ञानविषयत्वेऽपि गौरवाद्व्यक्तेरन्यलभ्यत्वाच्च जातिविशिष्टज्ञानत्वं न शक्यतावच्छेदकं किन्तु जातिज्ञानत्वं लाघवादिति मतं तर्हि तुल्यं। न च युगपदुपस्थितौ लाघवावतारो न चात्र युगपदुपस्थितिरिति वाच्यं। विशिष्टज्ञानस्य विशेष्यविषयत्वनियमात्। किञ्च अयमेदं कार्यमिति ज्ञानं साक्षादुपपादकं प्रवृत्त्या स्वकारणत्वेनानुमितमतस्तत्र शक्तिं गृह्णीयात् साक्षादुपपादकविषयत्वात् कल्पनायाः। न त्विदं कार्यमिति ज्ञाने, तस्य साक्षादुपपादकोपपादकत्वात्।

विशेष्यकजातिप्रकारकज्ञानत्वेनोपस्थितेरित्यर्थः, 'व्यक्तिज्ञानेति व्यक्तिविशेष्यकविषयत्वेऽपीत्यर्थः, विशेष्यविधया जातिप्रकारकज्ञानत्वविशेष्यकत्वेति शेषः। नन्वस्तु तदुपस्थितिस्तथापि न यौगपद्येनेति कथं लाघवावतार इत्याशङ्क्य निराकरोति, 'न चेति। 'साक्षादुपपादकमिति प्रवृत्तिकारणतावच्छेदकावच्छिन्नमित्यर्थः, 'अत इति जातिपाध्यताज्ञानत्वेन प्रवृत्तिजनकत्वादित्यर्थः, 'तत्रेति तत्रैवेत्यर्थः, 'तत्रादिति, तत्र नय इत्यादिः, तत्रनये प्रवृत्तिकारणतावच्छेदकावच्छिन्नसाक्षनिष्ठशक्तिविषयकत्वादित्यर्थः, 'कल्पनायाः' प्रवृत्त्यन्यथानुपपत्त्या कार्यताज्ञाननिष्ठशक्तिकल्पनायाः, तथाच मदंशान्तर्भा-

'विशिष्टेति, तथाच विशिष्ट-विशेष्ययोर्युगपदुपस्थितिरेवेत्यर्थः। यदि प्रवृत्तिसाक्षादुपपादकत्वेन तत्र शक्तिकल्पना तत्राह, 'किञ्चेति, तथापि मदंशेऽपि शक्यः स्यादन्यलभ्यत्वं गौरवञ्च तुल्यमिति भावः। परम्परा-

अथेदं कार्य्यमितिज्ञाने शक्त्यैव परम्परयानुमानद्वारा मतेदं कार्य्यमिति ज्ञानसम्भवात् अन्यलभ्यत्वेन न शक्तिकल्पना, तर्हि इतरान्वितज्ञानशक्त्यैव कार्य्यवाचकपदसमभिव्याहारेणैव कार्य्यान्वितज्ञानसम्भवात् अन्यलभ्यत्वेन न तत्र शक्तिकल्पनमिति तुल्यं।

नन्विदं कार्य्यमिति ज्ञानं साक्षादेव प्रवर्त्तकं कर्त्तव्यताप्रयोजकयावदेकविशेषणस्य स्वगतत्वप्रतिसन्धानं सहकारि तेन नातिप्रसङ्गः। न च सहकारिविलम्बेन

वेणापि शक्तिः स्यादिति भावः। 'साक्षादुपपादकोपपादकेति प्रवृत्तिकारणतावच्छेदकावच्छिन्नस्य मत्प्रतिसाध्यताज्ञानस्य विशेषणज्ञानादिविधयोपपादकत्वादित्यर्थः, 'शक्त्यैवेति शक्त्यभ्युपगमेनेत्यर्थः, 'परम्परयेत्यस्य विवरणं 'अनुमानद्वारेति, 'अन्यलभ्यत्वेनेति, गौरवेण चेत्यपि बोध्यं, एवमग्रेऽपि।

तत्र मदंशे विधुकृतनवीनमतमाह, 'नन्विदमिति, 'इदं' पाकादिकं, 'साक्षादेव प्रवर्त्तकमिति प्रवृत्तिकारणतावच्छेदकावच्छिन्नमेवेत्यर्थः, पाकत्वादिधर्मितावच्छेदककार्य्यताज्ञानत्वेनैव प्रवर्त्तकत्वादिति भावः। नन्वेवं पाकादौ स्वजन्यसाध्यताज्ञानदशायामपि प्रवृत्तिप्रसङ्ग इत्यत आह, 'कर्त्तव्यतेति, 'यावदेकेति सकलेत्यर्थः,

---

मेवाह, 'अनुमानद्वारेतीति प्रकाशः।

नवीनमतेनाशङ्कते, 'नन्विति, 'कर्त्तव्यतेति, तदुक्तं ओदनकामस्य तण्डुलाद्युपकरणवत इत्यादि। 'यावदेकेति लोकोक्त्या सकलेत्यर्थः, तेन तैक-

कार्यानुत्पादे साक्षात्साधनत्वं निवर्त्तत इति चेत्, न, लाघवेन मनेदं कार्यमिति ज्ञानादेव प्रवृत्तेः, यथा च भविष्यद्विषया कार्यतानुमितिस्तथोक्तमधस्तात् । अपि च यादृशस्य पुरुषस्याविगीतकृतिसाध्यमिदं तादृशोऽहमिति धीर्न प्रवृत्तिहेतुः कृतक्रियमाणविषय-कृतिसाध्यताज्ञानस्य सिद्धविषयस्यासिद्धविषयेच्छा-

---

तथाह पुरुषान्तरीयपाककृतिसाध्यताप्रयोजकत्वेनावधृतं सत् यत् प्रकृतमानपुरुषविशेषणं तादृशमकृतविशेषणस्य स्वगतत्वप्रतिसन्धान-मित्यर्थः, तच्च विशेषणं ओदनकामना-तत्साधनताज्ञान-तण्डुला-दुपकरणत्वादिकं, स्वकृतसाध्यताज्ञानदशायाञ्च न तत् स्वगतत्व-प्रतिसन्धानमिति भावः । 'साक्षात्साधनत्वं' कारणतावच्छेदकावच्छि-न्नत्वं, 'कार्यतानुमितिः' कृतिसाध्यत्वानुमितिः, 'यादृशस्येति ओद-नकामादिमत इत्यर्थः, 'अविगीतेति वक्तृवदनिष्टाजनकेत्यर्थः, 'इदं' पाकादिकं, 'कृत-क्रियमाणेति, परकीयपाकेति शेषः । ननु समान-प्रकारकत्वेनैव कार्य्य-कारणभावो न तु समानविषयत्वेनापि गौरवा-

---

प्रयोजकत्वानन्वयादित्यर्थः, 'मनेदमिति, यद्यपीष्टसाधनत्वविषयकत्वमपि च तथापि तदन्यस्य परोक्तस्य एवकारव्यवच्छेद्यत्वे तात्पर्य्यं। नन्वेतद-दुपेक्षं सदुक्तन्तु परकृतपाकादौ सुग्रहमित्याशङ्क्य निराचष्टे, 'यथेति, समानप्रकारकत्वेनैव हेतुत्वं। ननु समानविषयत्वमपि तत्त्वं गौरवा-दित्यत आह, 'इच्छाया इति, इदानीं कृतिसाध्यताज्ञानं हेतुः सिद्धे च पाकादौ तद्बाधितमित्यपि दोषो बोध्यः। औत्सर्गिकत्वेन साक्षात्-

नुत्पादकत्वात् इच्छायाः स्वप्रकारकधीसाध्यत्वेन कृत्या साधयामीतीच्छायाः स्वकृत्यनन्तरभविष्यत्तारूपकृति-साध्यताधीजन्यत्वाच्च। अपि चास्तु प्रथमं कार्यान्वित-ज्ञाने वाक्यस्य साक्षात्कारणतावोधात्तत्र शक्तिग्रहः तथापि पश्चादावापोद्धारेण पदविशेषस्येतरान्वित-स्वार्थज्ञाने शक्तिं कल्पयति लाघवात्। न तु कार्य-त्वांशेऽपि गौरवात् अन्यलभ्यत्वाच्च। न चैवं प्रथम-प्रवृत्तस्य साक्षात्कारणतावोधस्य तन्मूलककार्यान्वित-

---

दित्यत आह, 'इच्छाया इति, 'कृत्या साधयामीति मत्कृतिसाध्य भवित्यर्थः, प्राथमिकसामान्यकार्य्य-कारणभावग्रहे कार्य्यत्वांशस्य प्रवेशेऽपि पश्चादावापोद्धापेन तत्तत्पदानां तत्तदर्थज्ञानेषु शक्तिग्रहे न तस्य प्रवेश इत्याह, 'अपि चास्त्विति, साक्षात्कारणतेति कार्य्यत्वा-न्वितज्ञानत्वावच्छिन्नकार्य्यताप्रतियोगिककारणतावोधादित्यर्थः, 'तत्र कार्यत्वान्वितज्ञानत्वे, 'शक्तिग्रहः' अवच्छेदकताग्रहः, 'इतरान्वितेति अन्वितत्तदर्थज्ञानत्वावच्छिन्न इत्यर्थः। 'न त्विति सामान्यकार्य्य-कारणभावग्रहे यस्य प्रवेशो विशेषकार्य्य-कारणभावग्रहेऽपि तस्य प्रवेश इति नियमे मानाभावादिति भावः। 'कार्य्यान्वितशक्ति-

---

कारणत्वमवधारयतीत्यत्राह, 'अपि चेति, 'अन्यलभ्यत्वाच्चेति, स्वत्र लिङ्गादिशक्तिकल्पनोत्तरमिति सन्तव्यं। 'तन्मूलकेति, यत्रैव कारणत्वस्यैव तत्रैव तदवच्छेदकतया कल्पनाच्छक्तिश्च तन्मते पदार्थान्तरं अकल्प्यं चेश्वरेच्छेत्यन्यदेतदिति भावः। अदर्शने हेतुमाह, 'बालस्येति। 'ह

शक्तिग्रहस्य च बाधा स्यादिति वाच्यं । इष्टत्वात् अन्यथासिद्धिमपश्यतो हि बालस्य स भूत इति तस्या-बलवत्त्वात् गौरवान्यलभ्यत्व-तर्क-सहकृतप्रमाणजन्य-त्वेनोत्तरस्य बलवत्त्वात् । न चोपजीव्यबाधान्न तथा प्रत्येतीति वाच्यं । उपजीव्यत्वे मानाभावात् । दैवाद्धि प्रथमं तद्वृत्तं न तु पदविशेषशक्तिग्रहे तस्य हेतुत्वं तेन विनापि तत्सम्भवात् । न च प्राथमिकत्वेन

कार्यान्वितज्ञानत्वेऽवच्छेदकताग्रहस्येत्यर्थः, 'बाधेति अप्रमात्वमित्यर्थः, 'अन्यथासिद्धिमिति अन्यथोपपत्तिकमित्यर्थः, 'सः' बालः कारणताबोध इत्यर्थः, 'अबलवत्त्वात्' अप्रमात्वात्, एवमग्रेऽपि, 'अन्यलभ्यत्वेति, 'तर्कपदमत्रोत्कटकोटिकसम्भावनापरं, 'बलवत्त्वात्' प्रमात्वात्, एवं सर्वत्र, 'बाधात्' अप्रमात्वप्रसङ्गात्, 'तथा प्रत्येतीति अन्वितस्वार्थज्ञानत्वावच्छिन्ने पदविशेषाणां शक्तिं प्रत्येतीत्यर्थः, 'उपजीव्यत्व इति सामान्यशक्तिग्रहस्य विशेषशक्तिग्रहोपजीव्यत्वे मानाभावादित्यर्थः, 'दैवादिति सामग्र्याः प्राथमिक-

---

कार्यान्वितशक्तिग्रहः, अन्यलभ्यत्वं यद्यपि न तर्कस्तथापि यदि शक्यं स्यादन्यलभ्यं न स्यादित्यादितर्कप्रयोजकतया तर्कत्वोक्तिरित्याहुः । तर्कपदेन तर्कान्तरमेवोक्तं न तु तदुभयान्वितं तदित्यन्ये । तर्कपदं ज्ञानपरमित्यपरे ।

'उत्तरस्य' अन्वितमात्रशक्तिग्रहस्य, 'तेन विनापीति, पूर्वोक्तन्यायेनेति शेषः, तथाच कार्यान्वितशक्तिग्रहस्य पदविशेषशक्तिग्रहेणोपजीव्यत्व-

बलवत्त्वं व्यभिचारात्। नापि सर्व्वैः प्रथमं प्रतीयमानत्वेन बलवत्त्वं सर्वेषां शरीराहम्प्रत्यये चन्द्रतारकादिपरिमाणस्य सर्व्वैरल्पत्वग्रहे च व्यभिचारात्। अतएव पूर्वकल्पनातः कल्पनान्तरप्रसङ्गः स्यादिति निरस्तं। यथानन्यथासिद्धतयोपजीव्यतया वा बलवत्त्वं पूर्वकल्पनायास्तत्र तथात्वात्। किञ्च प्रथमं कार्य्यान्वितज्ञाने बाधस्य साक्षात्परम्परोदासीनं कारणत्व-

---

त्वादित्यर्थः, 'व्यभिचारादिति इदं रजतमित्यादिभ्रमस्य प्राथमिकत्वे तदुत्तरवर्त्तिनो विशेषदर्शनजन्यज्ञानस्यैव प्रमात्वादित्यर्थः, 'बलवत्त्वमिति याचात्कारणत्वादेव बाधितमित्यर्थः, 'अहम्प्रत्यये अहम्प्रत्ययविषये, 'अल्पत्वग्रहे'। 'अनन्यथासिद्धतयेति प्रयोजनान्तरचतिभिया उपजीव्यतयेत्यर्थः, 'तथात्वादिति पूर्व्वकल्पनातो विपरीतकल्पनाया दोषत्वादित्यर्थः। पूर्व्वकल्पनातो विपरीतकल्पनैव न भवतीत्याह, 'किञ्चेति, 'याचात्परम्परोदासीनमिति कार्य्यत्वान्वितज्ञानत्वान्वितज्ञानत्वावच्छिन्नकार्य्यताप्रतियोगिकत्वेनान्वितज्ञान-

---

मिति भावः। 'व्यभिचारादिति भ्रमस्य प्राथमिकस्याप्यबलत्वादित्यर्थः। 'सर्व्वैरिति सर्व्वस्य प्रत्ययत्वेनेत्यर्थः, तेन प्रत्यये व्यभिचारोऽग्रे न विरुध्यत इति बोध्यं। एतच्चाभ्युपगमवादेनेति मन्तव्यं। 'यत्रेति, अन्यथा ज्ञानज्ञानं स्वविषये प्रवर्त्तकमिति प्रथमकल्पनाया अबाध्यत्वे तवान्यथाख्यात्यापत्तिरिति भावः। एतच्चाभ्युपेत्य समाहितं। वस्तुतस्तु साक्षात्कारत्वं गृह्यत एव नेत्याह, 'किञ्चेति, 'उपायस्येति, यद्यपि प्रत्यक्षेऽन्वय-व्यतिरेकादिरुपायः, तथापि अनुमाने लिङ्गघटकतया तथात्वे तात्पर्य्यं। तद-

मात्रं गृह्यते न तु विशेषोऽपि उपायस्यान्वय-व्यतिरेकादेरुभयविशेषसाधारणत्वेन तत्संशायकत्वात्, उत्सर्गोऽपि बाधकाभावनिश्चयसहकृतो निश्चायकः। न चान्यलभ्यत्वस्य बाधकस्याभावमापाततः स्वतो दर्शनमात्रेण वाऽसौ निश्चेतुमर्हति। अतएव प्रामाण्यस्यौत्सर्गिकत्वेऽपि बाधकाभावसहकृतनिश्चयादेव निश्चयः, अन्यथा प्रमाऽप्रमा वा साक्षात्परम्परासाधनं वेति

अवच्छिन्नकार्य्यताप्रतियोगिकत्वेन चाविशेषितमित्यर्थः, अश्वमेधादौ स्वर्गकारणताग्रहवत्कार्य्यतावच्छेदकत्वविषयीकृत्यापि कारणताग्रहसम्भवादिति भावः। 'न तु विशेषोऽपीति न तु निरुक्तकार्य्यत्वविशेषितमपीत्यर्थः, 'उभयविशेषसाधारणत्वेनेति साक्षात्कारणत्वे परम्परया कारणत्वे च सम्भवेनेत्यर्थः। ननु कार्य्य-कारणभावग्रहदशायां कार्य्यवृत्तितया उपस्थितत्व-कार्य्यतावच्छेदकत्वयोः सहचारदर्शनसहकारात् साक्षात्कारणत्वनिश्चयः कथं न स्यात् लाघवादिज्ञानवद्व्यापारदर्शनरूपोत्सर्गस्यापि प्रमाणसहकारित्वादित्यतआह, 'उत्सर्गोऽपीति निरुक्तभूयःसहचारग्रहोऽपीत्यर्थः। 'औत्सर्गिकत्वेऽपि' भूयःसहचरितत्वेन गृहीतत्वेऽपि, 'साक्षात्परम्परेति, कारणत्व-

---

कर्तसहकारात् साक्षात्त्वनिश्चयः स्यादित्यत आह, 'उत्सर्गोऽपीति, कदाचिन्निश्चये बाधे त्याग इति पूर्वोक्त एव तात्पर्य्यं। ननु यदि बाधकाभावनिश्चयसहकृत एवोत्सर्गो निश्चायकस्तदा किमुत्सर्गेण बाधकाभावनिश्चयादेव तन्निश्चयसम्भवात् बाधकाभावोऽप्यनियमरूपतया बाधनिश्चये परं नोत्सर्गावतार इति तन्निश्चयाभावः परमपेक्ष्यतां न तु तदभावनिश्चयोऽपि तथाच बाधकनिश्चयसन्देहेऽपि तदवतार इत्युपेयं इत्यत आह, 'अन्यथेति

संशयः क्वापि न स्यात्। यच्च हर्षहेतूनां बहूनां सत्त्वादित्यादि, तन्न, स्वतोगृहीतहर्षहेतुस्तनपानादेर्बाधावतारादन्यस्य हर्षहेतोरग्रहादुपस्थितत्वादुपपादकत्वाच्च पुत्रजन्मज्ञानस्यैव हर्षहेतुत्वेन कल्पनात्। अन्यप्रियज्ञानं हर्षकारणं भविष्यतीति शङ्कायां कथमेवमिति चेत्, न, एवं हि कार्य्यान्वितज्ञानेऽपि शक्तिर्न गृह्येत, प्रयोज्यज्ञानहेतूनां बहुत्वादनन्यथासिद्धशब्दानुविधानस्य च तुल्यत्वात् अन्यप्रियस्याज्ञा-

---

साक्षात्कारणत्वयोर्भूयःसहचारग्रहरूपस्योत्सर्गस्य सत्त्वादिति भावः। इदमुपलक्षणं वस्तुतस्तु कार्य्यत्वान्वितज्ञानत्वावच्छिन्नस्वरूपयोग्यत्वेनैव पदत्वावच्छेदेन गृहीतस्य स्वरूपशक्तौ कार्य्यत्वान्वितत्वस्य प्रवेशेऽपि न बाधः, न वा विपरीतकल्पनेत्यपि बोध्यं। 'हर्षहेतुत्वेनेति अयं हर्षः प्रियज्ञानजन्यः हर्षत्वादित्यनुमानेनेत्यर्थः, 'अन्यप्रियज्ञानमिति, 'तुल्यत्वादिति इहापि हर्षहेतुज्ञाने शब्दस्यान्वयाद्यनुविधानसत्त्वा-

---

एवं सति सर्व्वत्रौत्सर्गिकार्थनिश्चये तत्संशयो न स्यादित्यर्थः। न चोत्सर्गवैयर्थ्यं, अन्वय-व्यतिरेकाभ्यां तस्यापि लाघवादिवत् प्रमाणसहकारित्वाभ्युपगमादिति दिक् इति प्रकाशः।

'एवं हीति, यदि च शङ्काया अनावश्यकत्वं शङ्कापिशाचीत्वेन वा अप्रतिबन्धकत्वं तदा तुल्यमिति भावः। कोटिज्ञानाभावादपि न शङ्केत्याह 'अन्येति, 'नियम इति तथाच यत्रैव तदनुपस्थितिस्तत्र सिद्धार्थशक्तिग्रहोऽविकल एवेत्यर्थः। नन्वेवमन्यप्रियज्ञानाभावविशेषितो हर्षो न पुत्रजन्म-

नाच ज्ञानेऽपि वा तदा तदुपस्थितिनियमे माना-
भावात् सन्देहाभावोपपत्तेः लिङ्गाभासजन्यकाकता-
लीयसत्यन्नसंवादानुमितिवद्धर्षेण लिङ्गेन पुत्रजन्मज्ञा-
नानुमानसम्भवाच्च । न चाभासजत्वेनानुमितेर्भ्रमत्वे
तद्धेतुकशक्तिग्रहो भ्रमः, विषयस्य तथाभावेन तयो-
र्यथार्थत्वात् । यथा कश्चित् स्वचरचाराधिष्ठितं
दारुपुत्रकं घटमानयेति नियुङ्क्ते स च तमानयति तदा
चेतनव्यवहारादिव तद्दर्शी बालो व्युत्पद्यते । इयं क्रिया

दित्यर्थः, तच्च पुत्रजन्मज्ञानस्य हेतुत्व एव सम्भवतीति भावः । सन्देह एव न सम्भवतीत्याह, 'अन्यप्रियस्येति अन्यस्य प्रियत्वेना-ज्ञानाच्चेत्यर्थः, 'सन्देहाभावोपपत्तेरिति सन्देहस्यैवाभावाच्चेत्यर्थः, 'हर्षेण लिङ्गेनेति व्यभिचारिणापि हर्षेण हेतुनेत्यर्थः, 'पुत्रजन्मेति अयं पुत्रजन्मज्ञानवान् हर्षवत्त्वादित्यादिक्रमेणेत्यर्थः, 'तथाभावेनेति अबाधितत्वेनेत्यर्थः, 'तयोः' अनुमिति-शक्तिग्रहयोः, कारणस्य भ्रम-त्वेऽपि कार्य्यस्य यथार्थत्वे दृष्टान्तमाह, 'यथेति, तद्वच्च इति शेषः । 'स च' दारुपुत्रकः, 'व्युत्पद्यते' अनुभाविकां शक्तिं गृह्णाति ।

द्वारानुमाने लिङ्गं तदनुपस्थितेः तदविशेषितं व्यभिचारीत्यत आह, 'लिङ्गाभासेति, तथाच व्यभिचारास्फुरणदशायां लिङ्गभ्रमात् तत्सम्भव इति भावः । 'तयोः' अनुमिति-शक्तिग्रहयोः, अत्रानुरूपं दृष्टान्तमाह, 'यथेति, 'स चेति दारुपुत्रक इत्यर्थः, 'कृतौ' आत्मकृतिजन्येत्यर्थः, तथाच पक्ष-धर्म्मताबलात् तदीयत्वं कृतौ भातमिति भ्रमत्वं । न चैवमग्रे पक्षाप्रसिद्धिः,

कृतिजन्या सा ज्ञानजन्या तत् वाक्यजन्यमित्यनुमिति-परम्पराया भ्रमत्वेऽपि तद्धेतुशक्तिग्रहः तज्जन्यशाब्द-बोधश्च यथार्थ एव विषयस्य तथाभावादिति सिद्धं

शक्तिग्रहप्रकारमेवाह, 'इयमिति, 'कृतिजन्या' स्वसमानाधिकरण-कृतिजन्या, तेन भ्रमत्वं, 'सा' एतत्क्रियासमानाधिकरणा कृतिः, 'ज्ञानजन्या' स्वसमानाधिकरणकार्य्यत्वान्वितज्ञानजन्या, 'तत्' एत-त्क्रियासमानाधिकरणकृतिसमानाधिकरणीभूतं कार्य्यत्वान्वितज्ञानं, 'अनुमितिपरम्पराया इति, तत्रेत्यादिः, 'तद्धेतुशक्तिग्रह इति तद-धीनः कार्य्यत्वान्वितज्ञानत्वस्य पदमात्रकार्य्यतावच्छेदकताग्रह इत्यर्थः, 'तज्जन्येति अनुमितिजन्येत्यर्थः, तदर्थज्ञापकत्वज्ञानस्य हेतुतया अनु-भावकशक्तिज्ञानमपि शाब्दधीहेतुरिति मतेनेदं, 'तथाभावादिति अबाधितत्वादित्यर्थः, 'सिद्धार्थेऽपीति सिद्धत्वेन कार्य्यत्वानन्वितशाब्द-बोधेऽपीति यावत्, 'शक्तिग्रह इति शब्दस्य कारणताग्रह इत्यर्थः, 'इत्यन्तं 'सिद्धमित्यस्य कर्त्ते नातो नपुंसकलिङ्गतानुपपत्तिः। 'अत-एवेति शब्दस्य कार्य्यत्वानन्वितशाब्दबोधं प्रत्यपि जनकत्वादेवेत्यर्थः, विधिवाक्यश्रवणं विनापीति शेषः, यथाश्रुते "यन्न दुःखेनेत्याद्यर्थ-

---

काञ्चनमयोऽद्रिरितिवत् तदीयत्वेन प्रसिद्धकृतेरेव पक्षत्वात् अतएव तद्वदेव तदंश एव भ्रमत्वं प्रसिद्धकृतौ ज्ञानजन्यत्वस्याबाधितत्वात्, एवं तदीयत्वेन प्रसिद्धज्ञानं पक्षीकृत्य तद्वाक्यजत्वं साध्यं तत्र चोभयांश एव भ्रमत्वं। यद्वा कृतिसाक्षाज्जन्येति साध्यं। न चेदमबाधितं, अतएवानुमितेर्भ्रमत्वात् दारुपुत्रकक्रिया स्वकृतिजन्येति सामान्यव्याप्तिपुरस्कारेण साध्यमित्याहुः।

सिद्धार्थेऽपि शक्तिग्रह इति। अतएव "यन्न दुःखेन

वादस्यापि विधिगर्भीभूतत्वेन विधिवाक्यैकवाक्यतया कार्य्यताविष-
यकशाब्दबोधं प्रत्येव जनकत्वात् तेन रूपेण शक्तिग्रहे बाधका-

'अतएवेति सिद्धार्थस्यापि व्युत्पन्नतया वाक्यार्थानुभावकत्वादेवेत्यर्थः। तत् दुःखासम्भिन्नत्वमत्रासम्भवि, आद्यन्तयोस्तन्नियमात्। यदि च तदसह-कृतत्वं तत् तदा अस्मदादिमुखेऽप्यस्ति। न चानन्तरमित्यनेनाविरललग्न-प्रवाहो दुःखासम्भिन्न इत्यर्थान्न दोष इति वाच्यं। कतिपयकालावच्छिदे-नास्मदादेरपि तथा सम्भवात्। न चाभिलाषोपनीतमित्यनेन तन्निरासः, चक्रवर्त्तिमुखे तस्यापि सम्भवात्, अन्यथा तत एवातिप्रसङ्गनिरासे विशेषणान्तरवैयर्थ्यादिति। अत्र केचित् एकजन्मावच्छेदेन दुःखासम्भिन्न-त्वादिकं नैव प्रवृत्तिनिमित्तं अन्यथा विशेषणवैयर्थ्यात् तदुपस्थि-तेस्तात्पर्य्यग्राहकत्वात् एवञ्च न चक्रवर्त्तिमुखातिप्रसङ्ग इत्याहुः, तच्चिन्त्यं, एवं हि मानार्थत्वपर्य्यवसाने गौरवात् तथा तात्पर्य्यग्राहकाभावाच्च। या-दृशं न वैयर्थ्यं तावदेकमेव प्रवृत्तिनिमित्तमभिमतमित्येके। अन्ये तु अध-र्म्मान्यशरीरजन्यसुखत्वोपलक्षकमिदं। न च योगिनस्तादृशं शरीरं, तत्र दुःखोत्पत्तेरधर्म्मजन्यत्वात् सुखमात्रावच्छेदके तच्छरीरे मानाभावात्। न च स्वर्गिशरीरेऽपि मरणजन्यदुःखसम्भवात् अधर्म्मजन्यत्वं मरणस्य दुःख-व्याप्यत्वात् "ते नराः सुखमृत्यव इति दुःखाल्पत्वपरमिति वाच्यं। विपक्ष-बाधकाभावेन व्याप्तेरसिद्धेः सिद्धौ वा मरणदुःखजनकाधर्म्मान्याधर्म्माजन्य-शरीरजन्यसुखत्वे तात्पर्य्यात्। न च स्वर्गहेतुपुण्यक्षयशङ्कया स्वर्गेऽपि दुः-खोत्पत्तेर्दोषतादवस्थ्यं, तदुक्तं "स्वर्गेऽपि पातभीतस्येत्यादीति वाच्यं। तद-न्यत्रैनाप्यधर्म्मविशेषणादित्येके। वस्तुतस्तु स्वर्गिशरीरं सुखमात्रावच्छेदक-मिति यदि तत्र दुःखधीस्तदा भ्रान्तिः अतएव तद्धर्म्ममात्रजन्यमेव। केचित्तु अविरललग्न-रुचिरस्थायीच्छामात्रयोनिदुःखासम्भिन्नसुखत्वं तथा, अत-एव तत्प्रकारिकैव धीः चक्रवर्त्तिसुखे अवश्यमन्यतमविशेषणवैकल्यमित्याहुः।

सम्भिन्नं न च ग्रस्तमनन्तरं। अभिलाषोपपनीतञ्च

भावात्। 'यन्न दुःखेन सम्भिन्नमिति, 'न दुःखेन सम्भिन्नं' न दुःखसमानाधिकरणं न दुखावच्छेदकशरीरावच्छेद्यमिति यावत्, अन्यथा स्वर्गिणः सुखस्याप्यात्मनि भावि-भूतदुःखसमानाधिकरणत्वादसम्भवापत्तेः दुःखावच्छेदकावृत्तिजातिमच्छरीरावच्छेद्यमिति निष्कर्षः, तच्च एकजन्मावच्छेदेन दुःखानुत्पादएव सम्भवति तेन राजचक्रवर्त्तिनोधारावाहिकसुखमात्रावच्छेदकपुण्यपरीपाकमात्रजन्यखण्डशरीरमादाय तदवच्छिन्नसुखे नातिप्रसङ्गः, स्वर्गिणो मरणेऽपि न दुःखं "ते नराः सुखमृत्यव इत्यादिवेदेन तथैव बोधनात् पापजशरीरविरहाच्च। अतएव स्वर्गिशरीरेऽपि पातभयजन्यदुःखश्रवणादसम्भव इत्यपि निरस्तं, पापजशरीरविरहेणानाद्यत्या तस्य संसारनिन्दामात्रपरत्वात्, अतएव धर्मजन्यमात्रवृत्तिजातिमच्छरीरावच्छेद्यसुखत्वं स्वर्गत्वमित्यपि वदन्ति। 'दुःखपदं वा मरण-पातभीरुत्वादिजन्यदुःखातिरिक्तदुःखपरं, 'ग्रस्तमिति ग्रासो लौकिकसुखापेक्षयाऽपकर्षः तच्छून्यमित्यर्थः, 'अनन्तरं' अन्तरा विच्छेदरहितं स्वाश्रयावच्छेद्यसुखानधिकरणकालोत्तरोत्पत्तिकसुखावच्छेदकवृत्तिजातिमदनवच्छेद्यमिति यावत्, स्वपदं जातिपरं, स्वर्गिणः सुषुप्तावपि मानाभावात् युगपत्सकलब्रह्माण्डे खण्डप्रलयाभावात् सत्ता-द्रव्यत्वादेः स्वाश्रयावच्छेद्यसुखानधिकरणकालाप्रसिद्ध्या न तदादायासम्भवः, तादृशसुखावच्छेदकावृत्तिजातिमच्छरीरावच्छेद्यमिति वा अनन्तरत्वं वक्तव्यं, अत्रापि स्वपदं स्वर्गिशरीरवृत्तिजातिपरं, इत्थञ्च युगपत्सकलब्रह्माण्डप्रल-

तत् सुखं स्वःपदास्पदं" ॥ इत्यर्थवादोपस्थिते सुखे वेदादेव स्वर्गपदस्य शक्तिग्रहः न तु चन्दनादौ सुखो-

---

दाद्दुर्गमेऽपि न क्षतिः[1]। 'अभिलाषोपनीतश्चेति सुखाभिलाषाकरं तत्साधनार्जनविलम्बासहमित्यर्थः, स्वसमानाधिकरणस्वविषयकाभिलाषोत्पत्त्यनियतसामग्र्यजन्यमिति यावत्, स्वर्गिणां तथैव विलक्षणमदृष्टं यतः सुखविषयकाभिलाषोत्पत्तिसमय एव तत्र कारणानां सर्व्वेषां सम्पत्तिरिति भावः। स्वसमानाधिकरणेत्यभिलाषविशेषणात् संसारितादशायां स्वर्गविषयकाभिलाषे स्वर्गानुत्पादेऽपि न क्षतिः। स्वसमानाधिकरणत्वञ्च स्वावच्छेदकशरीरावच्छेदकं, अभिलाषव्यतिरेकोत्पन्नस्वर्गेऽव्याप्तिवारणाय निषेधद्वयगर्भता, 'स्वःपदास्पदमिति स्वरादिपदशक्यमित्यर्थः। न चाग्रस्तत्वादिविशेषणवैयर्थ्यं तादृशसुखस्यैव दुःखावच्छेदकावृत्तिजातिमच्छरीरावच्छेदकनियमेनाव्यावर्त्तकतया तादृशजातिमच्छरीरावच्छेद्यसुखत्वस्यैव शक्यतावच्छेदकत्वौचित्यात् ग्रासादिविशिष्टैतादृशशरीरावच्छेद्यसुखे मानाभावादिति वाच्यं। प्रवृत्तिनिमित्ते विशेषणवैयर्थ्यस्यादोषत्वात् यत्प्रकारेण स्वारसिकबोधस्तस्याव्यावर्त्तकस्यापि गुरुतरस्यापि शक्यतावच्छेदकत्वादिति भावः। 'वेदादेवेति 'स्वःपदास्पदमिति वेदादे-

---

[1] तथाच पूर्व्वकल्पे सकलब्रह्माण्डेषु प्रलयानन्तरं पुनः सृष्टौ सत्यां स्वर्गिशरीरोत्पत्तौ सत्ता-द्रव्यत्वादिकमादायासम्भवो बोध्यः, अनादौ संसारे स्वर्ग-प्रलययोरसकृज्जातत्वादिति भावः।

अग्रस्तत्वं चिरस्थायित्वं प्रवाहस्य बोध्यं। 'वेदादेवेति "स्वःपदास्पदमिति

परागेण स्वर्गपदप्रयोगाद्धेयतादशायाञ्चाप्रयोगात् सुखमेव शक्यं, बहुवित्तव्ययायाससाध्ये तत्तत्कर्म्मणि सुखमात्रार्थी न प्रवर्त्तत इत्यर्थवादोपस्थिते स्वर्गपदतात्पर्य्यं। न चार्थवादस्योपजीव्यत्वात् तदुपनीते तत्रैव शक्तिग्रहः, तस्य स्वर्गपदतात्पर्य्यविषयत्वेनास्पद-

---

वेत्यर्थः, 'सुखोपरागेण' सुखजनकताप्रतिसन्धानेन, 'हेयतादशायामिति सुखजनकत्वाप्रतिसन्धानदशायामित्यर्थः, 'सुखमेवेति अतिशयितसुखसामान्यमेवेत्यर्थः, तथाच तज्जनकतात्मकशक्यमस्त्येव चन्दनादौ स्वर्गपदप्रयोगो भाक्त इति भावः। नन्वेवं "यन्न दुःखेनेत्याद्यर्थवादस्य वैयर्थ्यमप्रवृत्तिस्थेत्यत आह, 'बहुवित्तेति, 'तत्तत्कर्म्मणि' अग्निष्टोमादौ, 'स्वर्गपदेति "स्वर्गकामोऽग्निष्टोमेन यजेतेत्यत्र स्वर्गपदतात्पर्य्यमित्यर्थः, तथाच सामान्यशब्दस्य विशेषे तात्पर्य्यग्राहकतया अर्थवादसाफल्यमिति भावः। 'उपजीव्यत्वादिति तात्पर्य्यग्रहार्थमवश्यापेक्षणीयत्वादित्यर्थः, 'तदुपनीते' तदुपस्थिते सुखविशेषे. 'ततएवेति, तत्र खःसदास्पदमित्यभिधानादिति भावः। 'स्वर्गपदेति सुखसामान्यशक्तस्वर्गपदेत्यर्थः, 'आस्पदत्वोपपत्तेरिति स्वर्गपदविषयतोपपत्तेरित्यर्थः, 'वाच्यत्वाभिधायकत्वमिति "यन्न दुःखेनेत्यादेर्विशेषरूपेण शक्त्यभिधायकत्वमित्यर्थः, आस्पदपदं हि न वाच्यत्ववाचकमपि तु विषयतावाचकं तच्च सामान्यशक्त्यैव सामान्यशब्दस्य विशेषपरतया निर्व्वहतीति न विशेषरूपेण शक्तिबोधकत्वं तस्येति भावः। क्वचिच्चास्पदोक्तेरिति पाठः तत्र 'तात्पर्य्यविषयत्वेन' तात्पर्य्य-

त्वोपपत्तेर्न वाच्यत्वाभिधायकत्वं गौरवात्, सुखमात्रे चाप्रयोगात् अतिशयितसुखत्वं वाच्यं प्रयोगोपाधिर्व्वा-तिशयः। न चातिशयस्य सावधित्वेन चन्दनसुखेऽस्मा-दयं स्वर्ग इति धीः स्यात्, रसादाविवातिशयस्य जातित्वेनावध्यनिरूप्यत्वात्। अतिशयपदप्रयोगस्तु इतरज्ञानापेक्ष इति चेत्, न, विचित्रहेतुसाध्यतया

विषयार्थकत्वेन, 'आस्पदोक्तेः' आस्पदपदस्येत्यर्थो बोध्यः। 'गौरवा-दिति, तत्प्रकारेण खारसिकबोधस्त्वसिद्ध इति भावः। नन्वेवं सामान्यतः सुखत्वमेव शक्यतावच्छेदकमस्तु किमतिशयस्य शक्यताव-च्छेदकत्वेनेत्यत आह, 'सुखमात्र इति, 'अतिशयितसुखत्वमिति सुखव्याप्योऽतिशय इत्यर्थः, 'वाच्यं' शक्यतावच्छेदकं, 'प्रयोगोपाधि-रिति सुखत्वमेव शक्यतावच्छेदकमतिशयस्तु प्रयोगोपाधिरित्यर्थः, प्रयोगोपाधित्वञ्च विशेष्यतासम्बन्धेन शक्तिप्रसया स्वर्गपदजन्यशाब्द-बोधोत्पत्तिप्रतिबन्धकान्योन्याभावप्रतियोगितावच्छेदकत्वं, विशेष्यता-सम्बन्धेन तादृशशाब्दबोधोत्पादेऽतिशयावच्छिन्नान्योन्याभावस्य प्रति-बन्धकत्वादिति भावः। 'अतिशयपदेति अस्मादतिशयितमिति पदप्रयोग इत्यर्थः, 'इतरज्ञानेति अवधिज्ञानेत्यर्थः, अवधेर्वाक्यार्थ-घटकत्वादिति भावः। 'विचित्रहेतुसाध्यतयेति विचित्रो हेतु-

---

देशादेवेत्यर्थः। 'गौरवादिति विशिष्टव्याप्यत्वे गौरवादित्यर्थः, स्वर्गपदशक्ति-ग्रहश्च प्रकारान्तरेणेति भावः। तर्हि सुखमात्र एव स्वर्गपदप्रयोगः स्यादित्यत आह, 'सुखमात्रे चेति, विचित्रो हेतुर्याग-दानादिः प्रत्येकं

विलक्षणातिशयस्यानेकत्वेनाननुगमात्, सुखत्वावान्तरातिशयत्वेनास्यानुगमेऽप्यनध्यवसायेन शक्त्यग्रहाद्प्रवृत्त्यापत्तेः। सुखत्वावान्तरजातेश्च सुखमात्रसाधारणत्वात् प्रयोगोपाधेर्निराकर्त्तव्यत्वात् लोके च लक्षणा।

र्यागदानादिस्तत्साध्यतया तज्जन्यतावच्छेदकतयेत्यर्थः, 'सुखत्वावान्तरेति सुखवृत्त्यतिशयपदवाच्यत्वेनेत्यर्थः, अतिशयवाच्यत्वञ्च वाच्यतासम्बन्धेनातिशयपदवत्त्वं तेन वाच्यतावच्छेदकभेदेन वाच्यतायाअननुगमेऽपि न क्षतिः, सम्बन्धाननुगमस्यादोषत्वादिति भावः। 'अनध्यवसायेनेति सा जातिरतिशयपदार्थ इति विशिष्टनिश्चयेनेत्यर्थः, 'अप्रवृत्त्यापत्तेरिति स्वर्गपदस्याप्रवृत्त्यापत्तेरित्यर्थः, अप्रवृत्तिः शाब्दबोधाजनकत्वं, इदमुपलक्षणं विनिगमनाविरहेणातिशयपदोत्कर्षपदादेः शक्यतावच्छेदकतया सर्व्वस्यैवाननुगमतादवस्थ्याच्चेत्यपि बोध्यं। ननु सुखत्वावान्तरजातित्वेनानुगमः जातित्वञ्च समवेतत्वमित्यत आह, 'सुखत्वावान्तरेति, 'सुखमात्रेति, तथाच सुखत्वमेवावच्छेदकमस्तु अतिप्रसङ्गस्य विवक्षितेऽप्यनुद्धारादिति भावः। एतच्च दूषणं पूर्व्वकल्पेऽपि बोध्यं, अत्यन्तापकृष्टसुखे मानाभावेन तस्यापि सुखमात्रसाधारणत्वात्। नन्वास्तां तर्हि प्रयोगोपाधित्वं। न च तत्राप्यननुगमो दोषः, तत्तदतिशयावच्छिन्नान्योन्याभावस्य हेतुत्वादित्यत आह, 'प्रयोगेति, 'निराकर्त्तव्यत्वादिति शक्तिप्रमया स्वर्ग-

---

शक्यत्वे नानार्थत्वापत्तिरिति भावः। 'सुखत्वावान्तरातिशयत्वेनेति। यद्यपि विलक्षणनानातिशयसाधारणं नैकमतिशयत्वमिति दोषान्तरतादवस्थ्यं।

ननु दुःखासम्भिन्नसुखस्य शक्यत्वे चन्दनादौ स्वर्गपद-
प्रयोगोलक्षणयापि न स्यात् सातिशयसुखस्य शक्यत्वे
तत्सम्बन्धितया चन्दनादौ लक्षणा भवति तस्मात्
दुःखासम्भिन्नत्वादिनोपलक्षिता सुखत्वावान्तरजाति-

पदजन्यबोधानुगतानतिप्रसक्तस्य दुर्वचतया स्वर्गवाचकपदभेदेना-
नन्वयतिव्यध्य-प्रतिबन्धकभावापत्त्या च निराकर्त्तव्यत्वादिति भावः ।
ननु "यत्रेत्याद्यर्थवादोपनीतसुखस्य शक्यत्वे चन्दनादिजन्यलौकिक-
सुखे कथं स्वर्गपदप्रयोग इत्यत आह, 'लोके चेति । स्वर्गत्वमश्वमे-
धादिजन्यसकलस्वर्गसाधारणं चन्दनादिसुखसाधारणञ्च कीटादि
सुखव्यावृत्तैका जातिस्तदेव च स्वर्गादिपदशक्यतावच्छेदकमित्या
शङ्कते, 'नन्विति, 'लक्षणयापीति, शक्यसम्बन्धाभावादिति भावः ।
'सातिशयेति विजातीयेत्यर्थः, 'तत्सम्बन्धितयेति जनकतात्मकतत्स-
म्बन्धितयेत्यर्थः, 'उपलक्षिता' लक्षणया बोधिता, 'सुखत्वावान्तरजा-
तिरिति कीटादिसुखव्यावृत्ता अश्वमेधादिजन्यसकलस्वर्गसाधारणी

तथाप्यतिशयत्वं जातित्वमित्यनुगम इति भावः । तादृशातिशयस्य सुख-
मात्रवृत्तित्वात् कुत्र शक्तिरित्यनध्यवसायः विशिष्याज्ञानमित्यर्थः । ननु
सुखत्वावान्तरजातिमत्त्वेन सर्व्वत्रैव शक्तिग्रह इति नाननुगमो न वानध्य-
वसाय इत्यत आह, 'सुखत्वेति, तथाच सुखमात्र एव प्रयोगः स्यादिति
भावः । तथात्वे लाघवेन सुखत्वेनैव शक्यतापत्तेश्चेत्यपि बोध्यं । 'तत्सम्बन्धि-
तयेति तत्साक्षात्सम्बन्धितयेत्यर्थः, शक्यसाक्षात्सम्बन्ध एव लक्षणेत्यभिमानः ।
'तस्मादिति, लाघवाज्जातिविशेषः शक्यः तदुपस्थापकतया च नार्थवाद-
वैयर्थ्यमिति भावः । सुखमात्रे प्रयोगं परिहर्त्तुमाह, 'सुखत्वेति ।

रेव वाच्या लाघवादिति चेत्, न, एकजातीयहेतु-साध्ये एकजातिसत्त्वेऽपि विलक्षणहेतुसाध्यस्वर्गैकजातौ मानाभावात्। विहितकर्म्मजन्यता च तत्तद्विशेषत्वेनैव, अननुगतस्यापि जन्यतावच्छेदकत्वात्

चन्दनादिसुखसाधारणी च जातिरित्यर्थः, 'वाच्या' शक्यतावच्छेदिका, 'लाघवादिति "यन्न दुःखेनेत्याद्यपेक्षया लाघवादित्यर्थः, तत्प्रकारेण स्वारसिकबोधस्त्वसिद्ध इति भावः। ननु विहितकर्म्मजन्यतावच्छेदकत्वेन सा जातिः सिद्ध्येदित्यत आह, 'विहितेति। न च नानाजातीनां जन्यतावच्छेदकत्वे गौरवाल्लाघवेन विहितकर्म्मजन्यतावच्छेदकमेकमेव सामान्यं कल्प्यत इति वाच्यं। तादृशकार्य्यकारणभावे मानाभावात् विहितत्वस्य स्वर्गकारणत्वेन वेदबोधितत्वरूपतया आत्माश्रयेण कारणताया अनवच्छेदकत्वाच्च। न च धर्म्मजनककर्म्मत्वं विहितत्वमिति वाच्यं। तथा सति सुखमात्रस्यैव धर्म्मजन्यत्वात् सुखत्वस्यैव तदवच्छेदकत्वसम्भवेऽतिरिक्तजातौ मानाभावादिति भावः। नन्वेवं चन्दनादौ लक्षणया कथं स्वर्गपदप्रयोग इत्यत-

---

ननु विहितकर्म्मजन्यतावच्छेदकत्वेन सा जातिः सिद्ध्येदित्यत आह, 'विहितेति। ननु तत्तद्विहितकर्म्मविशेषजन्यतावच्छेदकत्वं तेषामिति यद्विशेषयोरिति न्यायेन सामान्ययोरपि कार्य्य-कारणभावः स्यात् अन्यथा जन्यसाक्षात्कारित्वमपि जन्यतावच्छेदकं न स्यात् न स्याच्च कर्त्तृजन्यतावच्छेदकं जन्यत्वमिति। मैवं। अस्त्येवं तथापि लौकिकोत्कटसुखस्य विहितकर्म्माजन्यतया चन्दनादौ तज्जातीयसुखसम्बन्धाभावात् लक्षणानुपपत्तेः। ननु लौकिकस्याप्यदृष्टद्वारा विहितकर्म्मजन्यत्वमिति चेत्, हन्त तर्हि

सम्बन्धमात्रञ्च लक्षणाबीजमिति वक्ष्यते। एवं देवता-

आह, 'सम्बन्धमात्रञ्चेति शक्यस्य सम्बन्धमात्रञ्चेत्यर्थः, 'लक्षणाबीजं' लक्षणास्वरूपं, प्रकृतेऽपि स्वर्गवृत्तिसुखत्वाश्रयजनकत्वादिरूपपरम्परा-सम्बन्ध एवास्तीति भावः।

अत्र नव्याः, दुःखासम्भिन्नत्वादिरूपेण शक्यत्वेऽपि तेषां विशेष्य-विशेषणभावे विनिगमनाविरहात् स्वघटितत्वेनाननुगतत्वाच्च नाना-त्वं दुर्वारं, तथाच लाघवादश्वमेध-वाजपेयादिजन्यतावच्छेदिकाः ब्रह्महत्यादिजन्यतावच्छेदिकास्तत्तज्जातय एव स्वर्गादिपदशक्यताव-च्छेदिकाः दुःखासम्भिन्नत्वादिप्रकारेण स्वारसिकबोधस्यासिद्धत्वात् "यत्र दुःखेनेत्याद्यर्थवादस्य च शक्यतावच्छेदकत्वपर्य्यन्तबोधकत्वान्न तद्विरोधः। नन्वश्वमेधादिजन्यतावच्छेदिका न जातिश्चन्दनसंयोग-पुष्पसंयोगजन्यतावच्छेदकजातिभिः साङ्कर्य्यात् विनिगमनाविरहेण चन्दनसंयोग-पुष्पसंयोग-तरुणीसम्बन्धादीनां सर्व्वेषामेवाश्वमेधादि-शब्दवाच्यापधायकत्वात्। न च चन्दनसंयोगादिजन्यतावच्छेदक-जातीनां नानात्वमिति वाच्यं। विनिगमकाभावात्। न चाश्वमे-धादिजन्यतावच्छेदकजातयश्च पुष्पसंयोगादिजन्यतावच्छेदकजातीनां

सुखमेव तज्जन्यतावच्छेदकं तस्यैव शक्यत्वे अतिप्रसङ्ग इत्युक्तमेव, तस्मात् लौकिकातिशयितसुखव्यावृत्तयालौकिकसुखमात्रवृत्तिजातिर्न तज्जन्यताव-च्छेदकतया न वा मानान्तरेण सिद्ध्यतीत्यत्रैव तात्पर्य्यमिति वयमालोचयामः।

केचित्तु विहितकर्म्मत्वं वेदबोधितकारणताककर्म्मत्वं, तथाच तस्या-वच्छेदकत्वे कारणतैव कारणतावच्छेदिका स्यादित्याहुः।

'सम्बन्धेति स्ववृत्तिसुखत्वजातिमज्जनकत्वरूपपरम्परासम्बन्धस्तथेत्यर्थः, एवं

विरुद्धाः तज्जन्यस्वर्गाणां धर्ममात्रहेतुकत्वादिति वाच्यं। अश्वमेधादि जन्यस्वर्गाणामुर्व्वशीसम्बन्धादिनानोपधायकत्वश्रवणादिति चेत्, न, विनिगमनाविरहादश्वमेधादिजन्यतावच्छेदकजातीनां चन्दनसंयोगादिजन्यतावच्छेदकजातिव्याप्य-विरुद्धभेदेन चन्दनसंयोगादिजन्यतावच्छेदकजातीनाञ्चाश्वमेधादिजन्यतावच्छेदकजातिव्याप्य-विरुद्धभेदेन नानात्वाभ्युपगमात्। न चैवमश्वमेधादिजन्यतावच्छेदकजातिव्याप्य-चन्दनसंयोगादिजन्यतावच्छेदकजाति-चन्दनसंयोगादिजन्यतावच्छेदकजातिव्याप्याश्वमेधजन्यतावच्छेदकजात्योस्तुल्यव्यक्तिवृत्तितया कथं जातित्वमिति वाच्यं। जातिजन्याया एव जातेरुभयजन्यतावच्छेदकत्वाभ्युपगमादिति प्राञ्चः।

केचित्तु निरुक्तदुःखासम्भिन्नसुखत्वमेव स्वर्गपदजन्यतावच्छेदकं, 'न च ग्रस्तमित्यादिकन्तु स्वरूपकथनं, न हि विशिष्टधर्मस्यावच्छेदकत्वपर्य्यन्तं वेदेन बोध्यते, किन्तु तदाश्रयस्य वाच्यत्वमात्रं वेदार्थः, विशिष्टधर्मेण स्वारसिकबोधोऽप्यसिद्धः। न च तज्जातीनामेव शक्यतावच्छेदकत्वमुचितमिति वाच्यं। नानार्थत्वप्रसङ्गादित्याहुः। तदसत्, प्रत्येकं तत्तज्जातिमादाय विनिगमकाभावेन जातीनामवच्छेदकत्वस्य दुर्व्वचत्वात् जातिप्रकारेण स्वारसिकप्रयोगाभावस्य विवादग्रस्तत्वादिति दिक्।

दुःखासम्भिन्नत्वादिसमानाधिकरणसुखत्वस्य विशिष्टस्यैव स्वर्गपदजन्यप्रतीतिप्रकारत्वात् सामानाधिकरण्यांशेऽपि शक्तौ गौरवं न दोषः प्रामाणिकत्वात्। अतएव दुःखासम्भिन्नत्वादिकं शक्त्युपाधिरिति नातिप्रसङ्गः तस्यापि शक्यत्वे च गौरवमिति निरस्तं, पदान्नियतोपस्थितेः शक्तिसाध्यत्वात्

यामपि "इन्द्रमुपासीतेत्यादौ लोके प्रयोगस्यानियमात् गौणतयैव व्यवहाराच्चार्थानध्यवसायेऽलौकिकसह-स्राक्षादाविन्द्रादिपदशक्तिग्रहः, प्रमाणञ्च "इन्द्रः सह-

---

प्रसङ्गादिन्द्राय स्वाहा अग्नये स्वाहेत्यादिमन्त्रात्मकाचेतनमेव इन्द्राग्न्यादिपदशक्यं "इन्द्रमुपासीतेत्यादावपि इन्द्रपदं तादृशमन्त्र-वाचकमेव तदुपासना च तत्करणकहविस्त्यागादिस्तन्त्रपादिश्चेति मीमांसकमतं निराकर्त्तुमाह, 'एवमिति, 'देवतायामपि' देवताबो-धकेऽपि, एतच्च इन्द्रमुपासीतेत्यादावित्यस्य विशेषणं, 'लोके' लौकिके ईश्वरे, 'प्रयोगस्य' इन्द्रादिपदस्य, 'अनियमात्' शक्तिनियामक-नामसम्बन्धात्, अनुगतानतिप्रसक्तशक्यतावच्छेदकासम्भवादिति यावत्, शक्रेश्वर-मण्डलेश्वर-पृथिवीश्वरादिभेदेन लौकिकानामीश्वराणां वि-भिन्नतया सर्व्वसाधारणानतिप्रसक्तशक्यतावच्छेदकस्य दुर्व्वचत्वात्। न चेश्वरत्वमेव तथेति वाच्यं। तस्याप्यनुगतस्य दुर्व्वचत्वादिति भावः। नन्वेवं विनिगमनाविरहान्नानार्थतैवास्त्वित्यत आह, 'गौणेति तत्रेन्द्र-पदप्रयोगस्य गौणतया व्यवहाराच्चेत्यर्थः, 'अर्थानध्यवसाय इति लौ-किकेश्वरस्य इन्द्रपदार्थत्वाभावनिर्णये इत्यर्थः। ननु तत्र सहस्राक्षपुरुषे इन्द्रपदशक्तौ मानाभावः मन्त्रात्मकाचेतनस्यैव इन्द्रपदशक्यतया त-स्यैव तत्र तत्पदार्थत्वादित्यत आह, 'प्रमाणञ्चेति, 'विधिसमभिव्या-हृतेति "इन्द्रमुपासीतेत्यादिविधिशेषीभूतेत्यर्थः, विधिशेषीभूतत्वञ्च

'लोक इति राजादौ तत्प्रयोगस्यानियमादित्यर्थः। तर्हि तत्रैवोभयत्र वा शक्तिरस्त्वित्यत आह, 'गौणतयैवेति, 'विधीति, तथाच प्रवृत्त्यन्यथा-

स्राक्ष इत्यादिर्विधिसमभिव्याहृतोऽर्थवाद एव स्वर्गपदवत्। अथ स्वर्गपदे प्रवृत्त्यन्यथानुपपत्त्या "तत्सुखं स्वःपदास्पदमिति श्रुतेश्चार्थवादादेव शक्तिग्रहः, न चेह तथार्थवादः, किन्तु "इन्द्रः सहस्राक्ष इत्यादि स्तावकत्वेन प्रवृत्तिपरमिति चेत्, न, "इन्द्रः सहस्राक्ष-

---

विधिप्रयोज्याकाङ्क्षोत्थाप्यत्वं, 'अर्थवाद एवेति, "इन्द्रः सहस्राक्ष इत्यर्थवादस्येन्द्रपदप्रवृत्तिनिमित्तेन्द्रत्वाश्रये योगार्थमर्यादया सहस्रचक्षुर्विशिष्टपुरुषस्याभेदबोधकतया इन्द्रत्वाश्रयाभेदेन हेतुना परम्परया सहस्राक्षपुरुषे इन्द्रपदशक्तिसाधकत्वादिति भावः। यद्यपि विध्यसमभिव्याहृतार्थवादस्यापि न्यायनये प्रमाणतया विधिसमभिव्याहृतेति व्यर्थं, तथाप्युभयवादिसिद्धप्रमाणताख्यापनाय तदुपात्तमिति ध्येयं। मीमांसकः प्रत्यवतिष्ठते, 'अथेति, 'प्रवृत्त्यन्यथानुपपत्त्येति स्वर्गपदस्य सुखमात्रशक्तत्वे बहुवित्तव्ययायाससाध्ये यागादौ स्वर्गार्थिप्रवृत्त्यन्यथानुपपत्त्येत्यर्थः। ननु स्वर्गपदस्य सुखमात्रशक्तत्वेऽपि यागादिस्थले तस्य "यन्न दुःखेनेत्यादिसुखविशेषस्यात्यणिकत्वान्न प्रवृत्त्यनुपपत्तिरित्यत आह, 'तत्सुखमिति, 'न चेहेति, 'इह' इन्द्रमुपासीतेत्यादौ, 'तथार्थवादः' अर्थवादस्तथा, "इन्द्रः सहस्राक्ष इत्यर्थवादस्य इन्द्रपदशक्तिबोधकत्वमिति यावत्, 'स्तावकत्वेनेति मन्त्रात्मकेषु सहस्राक्षाभेदरूपोत्कर्षभ्रमजनकत्वेनेत्यर्थः, 'प्रवृत्तिपरमिति मन्त्रोपा-

---

नुपपत्त्या अवश्यं तस्य शक्तिग्राहकत्वमिति भावः। प्रामाण्यस्योभयसिद्धत्वाय तदुक्तमित्यन्ये। 'किन्त्विति, तथाच न शरीरिणी देवतेति तात्पर्यं।

इत्यादिप्रसिद्धपदसामानाधिकरण्यश्रुतौ बाधकं विना सहस्राक्षस्यैवेन्द्रादिपदवाच्यत्वावधारणात् प्रसिद्धपद-समन्वयबलेन प्रतीयमानमर्थमबाधितमादायैव तेषां प्रवर्त्तकत्वात्[१] । मन्त्रप्रकाशितशशिशेखराद्युपेतमु-

मन्त्रविषयकप्रवृत्तिप्रयोजकमित्यर्थः, 'प्रसिद्धपदेति प्रमाणतया महाजनप्रसिद्धपदादिन्द्रपदप्रवृत्तिनिमित्तेन्द्रत्वाश्रये सहस्राक्षाभेद-शब्दप्रसिद्धावित्यर्थः, 'बाधकं विनेति बाधकाभावेनेत्यर्थः, 'इन्द्र-पदेति इन्द्रत्वाश्रयाभेदेन हेतुना इन्द्रपदवाच्यत्वानुमानादित्यर्थः । ननु इन्द्रपदस्य सहस्राक्षेऽपि शक्तिस्तथापि "इन्द्रमुपासीतेत्यादौ इन्द्रपदं मन्त्रवाचकमेवेत्यत आह, 'प्रसिद्धपदेति प्रमाणतया महाजनप्रसिद्धपदसमभिव्याहारबलेनेत्यर्थः, 'प्रतीयमानमिति इन्द्र-पदवाच्यत्वेन प्रतीयमानं सहस्राक्षमित्यर्थः, 'अबाधितमिति उपास्य-त्वाधरहितमित्यर्थः, 'तेषां' "इन्द्रमुपासीतेत्यादिविधीनां, 'प्रवर्त्त-कत्वादिति प्रवर्त्तकज्ञानजनकत्वसम्भवादित्यर्थः, तथाच किं वृत्त्य-न्तरेणेति भावः । ननु देवताया एवेष्टसाधनीभूतोपासनाविषयतया सहस्राक्षे तादृशोपासनाविषयत्वरूपमुपास्यत्वमेव बाधितं मन्त्रस्यैव देवतात्वेन सहस्राक्षे देवतात्वाभावादित्यत आह, 'मन्त्रेति, 'शशि-

(१) प्रवृत्तिपरत्वादिति क० ।

'बाधकं विनेति तथाच सामानाधिकरण्यानुपपत्तिरेव शक्तिग्राहिकेत्यर्थः । एवमपि सहस्राक्षदेवतायामिन्द्रपदशक्तिग्रह इत्ययुक्तं देवतायास्त्वचैतन्य-नियमे सहस्राक्षस्य तद्भिन्नत्वनियमादित्यत आह, 'मन्त्रेति, आदिपदा-

दिश्य हविस्त्यागेन तत्रैव याज्ञिकानां देवताव्यवहारात्। अपि च "शिवाय गां दद्यादित्यादिना देवतासम्प्रदानत्वश्रुतेः शिवादिसहस्रनाम्नां पर्य्यायत्वेन श्रुतेर्महाजनपरिग्रहेण प्रमाणत्वादाराधितदेवतायां

शेखरादीत्यादिपदादक्षिसहस्रादिपरिग्रहः, 'तत्रैव' सहस्राक्ष एव।

केचित्तु ननु देवतैव इन्द्रपदवाच्या सहस्राक्षस्तु न देवता मन्त्रात्मकाचेतनस्यैव देवतात्वादिति कथं तस्येन्द्रपदवाच्यत्वमित्यत आह, 'मन्त्रेतीत्याहुः।

'शिवायेति देवायेत्यर्थः, 'सम्प्रदानत्वेति, न ह्यचेतनस्य सम्प्रदानत्वमिति भावः। 'शिवादिसहस्रनाम्नामिति, देवतावाचकत्वेन प्रसिद्धानामिति शेषः, यथाश्रुते शिवादिपदस्यैतावता चेतने शक्तिसिद्धावपि तस्य देवत्वासिद्ध्या असङ्गतत्वापत्तेः, 'पर्य्यायत्वेनेति अभिन्नशब्दतावच्छेदकत्वेनेत्यर्थः, मन्त्रस्य शब्दत्वे च पदभेदेन मन्त्रभेदाच्छब्दतावच्छेदकैक्याभावेन पर्य्यायत्वं न स्यादिति भावः। 'वरेति न च मन्त्रस्य वरदात्वमिति भावः। 'देवताचैतन्यपक्ष इति'

---

(१) देवताचैतन्य इति क० पुस्तकपाठः।

दक्षिसहस्रादिसंग्रहः। ननु तत्र भाक्तः प्रयोग इत्यस्वरसादाह, 'अपि चेति सम्प्रदानत्वं चेतनस्यैवेत्यर्थः। ननु वृक्षायोदकमासिञ्चतीतिवत् सम्प्रदानत्वं वैवक्षिकमादाय चतुर्थी न तु वास्तवसम्प्रदानत्वं स्वीकरणविरहादिति यदि परो ब्रूयात् तदा दोषान्तरमाह, 'शिवादीति पर्य्यायत्वमर्थैक्य एवेति

वादाद्वत्वश्रुतेश्च बाधकं विना चेतनैव देवता। अथ देवताचैतन्यपक्षे तत्प्रीतिरेव यागव्यापार इति नापूर्व्वसिद्धिरिति चेत्, न, प्रीतेः सुखस्य तदनुभवस्य चाशुतरविनाशित्वात् तज्जन्यसंस्कारस्य स्वाविषये फलाहेतुत्वात् फलहेतुत्वायिकृतिव्यापारापेक्षायां लाघवेन कृतिसमानाश्रयस्यैव व्यापारत्वकल्पनात्। नानायागेष्वेकदाह्वाने चैकदा सन्निधानं तद्बुद्धिविशेष-

---

देवताचैतन्याभावादेव यजदेवपूजायामिति यागस्य देवताप्रीतिहेतुताबोधकशाब्दिकश्रुतेरप्रमाणत्वाभ्युपगमादिति भावः। 'तज्जन्ये' प्रीत्यनुभवजन्येत्यर्थः, 'स्वाविषय' इति स्वविषयाविषयकफलाहेतुत्वादित्यर्थः, 'व्यापारापेक्षायामिति व्यापारे कल्प्यमान इत्यर्थः। ननु सैकस्या एव देवतायाः कथमेकदा नानायागेषु सन्निधानं स्यात् शरीरस्यावच्छिन्नपरिमाणवत्त्वादित्यत आह, 'नानेति, 'बुद्धिविशेष' इति तस्य तत्तत्कर्मविषयकबुद्धिविशेष इत्यर्थः। ननु बोधककोटिभिरेकदावाहने देवतानां सार्व्वज्ञ्याभावात्कथा प्रत्यायत्या तज्ज्ञानं।

शब्दभिन्न एकोऽर्थः सिद्ध इत्यर्थः, अन्यथा अनेकदेवताकल्पनापत्तिरित्यपि बोध्यं। ननु उपचरितार्थैव श्रुतिः स्यादत आह, 'बाधकं विनेति। निराकृतमपि प्रसङ्गान्तरेण शङ्कते 'अथेति, 'लाघवेनेति, बाधकं विनेति शेषः, 'तद्बुद्धीति। ननु नरेन्द्रादेः सार्व्वज्ञ्याभावात् संग्रामादिव्यासङ्गदशायां आराधककोटिभिरेकदाह्वाने कथं ज्ञानमिति चेत्, न, अदृष्टविशेषस्मारितलिङ्गादिप्रतिसन्धानादित्येके। अदृष्टविशेषप्रत्यासत्त्या

एव प्रतिष्ठाविधिना प्रतिमादावहङ्कारवत्। अथ रा-
जसूयादिफलत्वेन श्रुतेरिन्द्रादिश्चेतन एव देवतात्वन्तु
तस्य नास्ति मानाभावात्, किन्तु देशनादेशितचतु-
र्थ्यन्तपदनिर्देश्यत्वं देवतात्वमितीन्द्रायेत्यादिपदमेव

न चानुमानात्तज्ज्ञानं, तद्ग्रहे तद्व्याप्त्यादेरग्रहादिति चेत्, न, आवा-
हनजन्यादृष्टविशेषस्मारितप्रत्येकपदार्थासंसर्गाग्रहसहितमनसैव तज्ज्ञा-
नादिति भावः। वस्तुतस्तस्मान्मतेऽपि तन्मतवददृष्टविशेष एव फलमह-
कारीभूतावाहनेन जन्यतेऽग्रत एव विष्णावाहनसङ्गतिरेवं प्रतिष्ठावि-
धावपीत्येव तत्त्वं। यद्यप्यचेतनस्य देवतात्वं निराकृतं, तथापि चेतनस्य
देवतात्वे मीमांसकोक्तबाधान्तरनिरासाय पुनराशङ्कते, 'अथेति,
'श्रुतेः' इन्द्रत्वस्य श्रुतेः, 'इन्द्रादिः' इन्द्रादिपदवाच्यः, 'देवतात्वं' देवता-
पदवाच्यत्वं, 'देशनादेशितेति, 'निर्देश्यत्वं' चतुर्थ्यन्तनामोच्चार्यत्वं, तथाच
देशना वेदः तद्देशितं तद्बोधितं यच्चतुर्थ्यन्तपदनिर्देश्यत्वं यच्चतुर्थ्यन्त-

---

अनन्यगत्या मनसैव तज्ज्ञानमित्यन्ये। 'अथेति, वरदात्वमपि तस्यैव
न देवताया इति भावः। 'देशनेति, "आग्नेयोऽष्टाकपाल ऐन्द्रं
दधीत्यादिना तद्धितेनाग्नयादेः प्रकृत्यर्थस्य चतुर्थ्यन्तपदनिर्देश्यत्वं बोध्यत-
इति तत्र तत्र हविषि तस्य देवतात्वं। ननु सास्य देवतेति देवताधिकार्य-
त्वात् तद्धितस्य देवतात्वमित्यर्थः, तदुक्तं, "तद्धितेन चतुर्थ्या वा मन्त्रलिङ्गेन
वा पुनः। देवतासङ्गतिस्तत्र दुर्बलन्तु परस्परं" ॥ इति, तथाच देवतात्व-
ज्ञाने तद्धितात्मकदेशनाप्रवृत्तिः तत्प्रवृत्तौ तु देशनादेशित-तद्घटितदेवता-
त्वज्ञानमित्यन्योन्याश्रय इति चेत्, न, देवतैकदेशस्य तत्पदनिर्देश्यत्वमात्र-
त्वस्यैव तदर्थत्वात् तत्पुरस्कारेण प्रवृत्ते तद्धिते देशनादेशिततत्पदनिर्देश्य-

पदत्वविशिष्टं चतुर्थ्यन्ततयोच्चार्य्यत्वं तद्देवतापदशक्यतावच्छेदकमित्यर्थः, यादृशपदं चतुर्थ्यन्ततयोच्चार्य्यत्वेन देशनया बोध्यते चतुर्थ्यन्तं सत् तादृशपदं देवतापदशक्यमिति तु फलितार्थः। न च कया देशनया इन्द्रादिपदस्य चतुर्थ्यन्ततयोच्चार्य्यत्वं बोध्यत इति वाच्यं। "ऐन्द्रं दधि भवत्यमावास्यायामाग्नेयं चरुं निर्व्वपेदित्यादौ "सास्य देवतेत्यर्थे विहितेन तद्धितेनैव चतुर्थ्यन्ततयोच्चार्य्यत्वरूपदेवतात्वस्येन्द्राग्न्यादिपदे बोधनादिन्द्राग्न्यादिपदस्य स्वभावत्वादिति भावः। अतएवेन्द्रायाग्नये इत्यादिपदमेव देवता न तु शक्राय वह्नये इत्यादिपदं शक्र-वह्न्यादिपदे चतुर्थ्यन्ततयोच्चार्य्यत्वस्य वेदेनाबोधनात्। न चेन्द्राय स्वाहेत्यादिसमुदाय एव देवता तस्य चतुर्थ्यन्ततयोच्चार्य्यत्वं न वेदबोधितमिति वाच्यं। स्वाहेत्यादेस्त्यागमात्रपरत्वेन देवतानन्तर्गतत्वात्। न च देवतार्थे विहितस्य तद्धितस्य देवतात्वमेवार्थः तच्च न चतुर्थ्यन्ततयोच्चार्य्यत्वमात्रमपि तु देशनादेशितत्वविशिष्टमिति वाच्यं। विशिष्टस्यापि तद्धितार्थत्वे बाधकाभावात् लाघवाद्विशे-

---

तत्पदं तदशक्यत इति। न चैवं प्रकृत्यर्थस्य तद्धितादिना तथात्वबोधनात् तस्यैव देवतात्वं स्यादिति वाच्यं। शब्दात्मकस्यैव प्रकृत्यर्थत्वाभ्युपगमात्। तत्त्वमपि इन्द्रायेत्यादिपदमेव देवतेत्ययुक्तं। न हि चतुर्थ्यन्तस्यैव तस्य तदन्तपदनिर्देश्यत्वं तेन बोध्यत इति चेत्, अत्राऽहः, अर्थोपहितशब्दस्य देवतात्वमिति मते देशनादेशितं यस्य तत्पदनिर्देश्यत्वं तदर्थोपहितचतुर्थ्यन्तपदमेव देवतेत्यर्थः, एवञ्च यद्यप्यर्थस्यापि देवताशरीरान्तर्भावस्यापि विशिष्टस्याचैतन्यं चतुर्थ्यन्तपदस्यैव प्राधान्याच्चेन्द्रायेत्यादिपदमेव देवतेत्युक्तमिति मन्तव्यं। यद्वा अर्थस्य उपलक्षणत्वाभ्युपगमेन तथोक्तं, एतेन तिर्य्यगधिकरणे तिर्य्यक्पङ्क्त्यार्षेयदेवतानामनधिकारइत्युक्तं, तत्र

ष्यमाणस्यैव तद्धितार्थत्वाच्च, एवञ्च "ऐन्द्रं दधि भवत्यमावास्यायामि-त्यादौ चतुर्थ्यन्ततयोच्चार्य्येन्द्रपदकरणकाभिन्नदधियागोऽमावास्याया भवतीत्यन्वयबोधः। यद्वा 'निर्द्देश्यत्वं' स्वरूपत्वं, तथाच देशनादे-शिता या चतुर्थ्यन्तता तद्विशिष्टपदत्वं देवतात्वमित्यर्थः, घटायेत्यादौ घटादिपदस्य चतुर्थ्यन्ततावैशिष्ट्येऽपि सा चतुर्थ्यन्तता न वेदबोधि-तेति नातिप्रसङ्गः, केवलेन्द्रादिपदस्य चतुर्थ्यन्ततावैशिष्ट्याभावादेव नातिप्रसङ्गः, एवमैन्द्रमित्यादौ तद्धितस्य चतुर्थ्यन्तत्वमर्थः, चतुर्थ्य-न्तेन्द्रपदकरणकाभिन्नो दधियाग इत्यन्वयबोधः। न च यथातथा-र्थोऽस्तु सर्व्वत्रैव धृतिः स्वाहेत्यादौ प्रथमान्ते धृत्यादिपदेऽव्याप्तिः चतुर्थ्यन्तत्वाभावादिति वाच्यं। चतुर्थीपदेन चतुर्थ्यर्थकपदस्याभिधा-नात् धृतिः स्वाहेत्यादौ चतुर्थीनिषेधात् प्रथमाया एव चतुर्थीस्था-नाभिषिक्ततया इन्द्राय स्वाहेत्यादौ चतुर्थ्या इव तस्या अप्युद्देश्यता-र्थकत्वात् धृतिपदेन्द्रपदादेश्च न चेतनवाचकत्वं। वस्तुतस्तु चतुर्थ्यन्तत्वं

तिरश्चां विशिष्टान्तःसंज्ञाविरहात् पङ्गोः प्रचरणविरहात् तिस्रो दृष्टि-श्रुति-वाचः आर्षेया ऋषियोग्याः स्वस्वविषये विमुखा तेषामन्धबधिर-मूकानामवेक्षण-श्रवणोच्चारणाशक्ततया युक्तोऽनधिकारः, देवतानान्त्व-न्तविदुषीणां कथमनधिकार इति पूर्व्वपक्षस्तदचैतन्ये न घटेत घटादि-वदप्रसङ्गात्। किञ्च देवतानामचैतन्ये आवाहनमन्त्रानर्थक्यं बौद्धस्य शारीरस्य वा सन्निधेरसम्भवात्, एवञ्च तीर्थेषु देवतानां नित्यसन्निहित-त्वादावाहनबाध इति यदुक्तं तद्विरुध्येतेत्यादिनिरवकाशं वेदितव्यं विशे-षणीभूतार्थस्य चैतन्यमादाय सर्व्वस्योपपत्तेः, धृतिहोमादावर्थतश्चतुर्थ्या-ऊहनमन्यथा स्वाहेति न स्यात् धृत्यादेर्न देवतात्वमित्यप्याहुः। चतुर्थ्यन्त-त्वेन चतुर्थ्यर्थकत्वं विवक्षितमित्यन्ये। केचित्तु देशनादेशितं यत्र चतु-

देवता, अतएवाग्निप्रकाशकमन्त्रेणाग्निप्रकाशनानन्तरं अग्नय इति नियमतो हविस्त्यागो न पर्य्यायान्तरेण। न चेन्द्रोद्देशेन हविस्त्याग इन्द्रनिष्ठकिञ्चिज्जनकः तत्स्वरूपाजनकत्वे सति तदुद्देशेन क्रिय-

---

वैज्ञानिकं तथाच धृतिः स्वाहेत्यादौ चतुर्थ्या ऊहनाज्ञाव्याप्तिः। अतएव भूः स्वाहेत्यादौ कृप्तचतुर्थीकेऽपि नाव्याप्तिः। न चैवमचेतनस्य देवतात्वे तिर्य्यक्पशु-व्यार्षेयदेवतानामनधिकार इति वाच्यं तिर्य्यक्सञ्ज्ञान्य वधिर-मूकदेवतानां विहितकर्म्माधिकारनिषेधोऽसङ्गतः देवताया अचेतनत्वेन तत्र कर्म्मकर्तृत्वस्याप्रसक्तत्वादिति वाच्यं। तत्र देवतापदस्य सहस्राक्षादिपरतया भाक्तत्वादिति दिक्। 'अतएवेति यतएव देशनाद्देशितत्वं विशेषणमत एवेत्यर्थः, 'अग्निप्रकाशकमन्त्रेणेति अग्नये स्वाहेति मन्त्रेणेत्यर्थः, 'अग्निप्रकाशनानन्तरमिति अग्नेरुद्देश्यताप्रतिपादनानन्तरमित्यर्थः, 'अग्नय इतीति अग्नये इत्यनेनेत्यर्थः, 'न पर्य्यायान्तरेणेति न वह्नय इत्यादिनेत्यर्थः, देवतोद्देशानन्तरमेव हविस्त्यागविधानात्तस्य च देवतात्वविरहादिति भावः। देवतायाश्चैतन्यमनुमानेन साधयति, 'न चेति, 'किञ्चिदिति, पक्षधर्म्मताबलात् स्वामित्वस्य प्रीतेर्वा सिद्धिः उभयमपि

यत्तत्पदनिर्देश्यत्वमुच्चार्य्यत्वं तत्तथा एवञ्चेन्द्रायेत्युच्चार्य्य दद्यादिति वेदेन बोधनात् तत्र लक्षणागमनं। न च पितृभ्य इत्युच्चार्य्य दद्यादित्यादावतिप्रसङ्गः, तादृशवेदाभावादित्याहुः। 'न चेति, 'इन्द्रपदं देवतापरं, स च ज्ञः स्व-स्वामिभावः सम्बन्ध इति देवताचैतन्यमिति भावः। 'तत्स्वरूपेति, घटोत्पत्तये क्रियमाणे दण्डव्यापारादौ व्यभिचारादाह, 'सत्यन्तं,

माणत्वात् ब्राह्मणाय दानवदिति वाच्यं। अप्रयोजकत्वात् तदर्थत्वेन क्रियमाणत्वस्योपाधित्वाच्च। इन्द्राय

देवताया अचेतनत्वे न घटत इति परिशेषाद्देवताचैतन्यसिद्धिरिति भावः। यद्यपि तन्मतेऽपि इन्द्रश्चेतन एवेति सिद्धसाधनं, तथापि पक्षे साध्ये च इन्द्रपदं देवतापरं, देवतात्वन्तु देवतापदशक्यत्वं तेनोभयमतसाधारणदेवतात्वनिर्वचनाशक्यत्वेऽपि न क्षतिः। न च तन्मते इन्द्रायेत्यादिपदस्यैव देवतात्वेन हविस्त्यागस्य देवतोद्देश्यकत्वसेवासिद्धं इन्द्रादेश्चेतनस्यैव हविस्त्यागोद्देश्यत्वादिति वाच्यं। इन्द्रादिवदचेतनमन्त्रस्यापि तन्मते उद्देश्यत्वाददोषः। 'तत्स्वरूपेति देवतास्वरूपाजनकत्वे सति देवतोद्देशेन क्रियमाणत्वादित्यर्थः, यत्तद्व्यावृत्तसामान्यतोव्याप्तिः तेन तन्मते न साध्यासिद्धिः न वा दृष्टान्ते साध्यसाधनवैकल्यं, घटोद्देशेन क्रियमाणे दण्डादौ व्यभिचारवारणाय सत्यन्तं, 'क्रियमाणत्वं' शिष्टैः क्रियमाणत्वं, तेन भ्रमेण क्रियमाणे न व्यभिचारः। 'तदर्थत्वेनेति तद्गतफलार्थितयेत्यर्थः, हविस्त्यागस्तु स्वनिष्ठस्वर्गादिफलार्थितयैव क्रियत इति पक्ष एव साधनाव्यापकत्व-

---

'क्रियमाणत्वं प्रमाप्रयोज्यकृतिविषयत्वं। शिष्टैरिति च विशेषणमतो न भ्रमेण क्रियमाणे व्यभिचारः, सामान्यव्याप्त्यभिप्रायकमिदमिति न तन्मते साध्याप्रसिद्धिः। न वा दृष्टान्ते साध्यवैकल्यं। न चोभयमते नैकं देवतात्वमनुगतं, देवतापदवाच्यत्वेनानुगमादित्याशङ्क्यः। ननु निरुपाधित्वमेव विपक्षबाधकमित्यत आह, 'तदर्थत्वेनेति तन्निष्ठफलजननायेत्यर्थः। अयन्तु स्वनिष्ठफलजननाय क्रियत इति भावः। कथं तर्हि तादर्थ्ये चतुर्थीत्यत आह, 'इन्द्रायेति, लाघवेन विशेषणीभूतार्थ-

स्वाहेत्यत्र न तादर्थ्ये चतुर्थी किन्तु स्वाहादिपद-योगे उपपदविभक्तिरेव अन्यथा "नमः-स्वस्ति-स्वा-हेत्यादिसूत्रवैयर्थ्यात्। नैवं। चतुर्थ्यन्तपदस्य देवता-त्वे मानाभावात् चतुर्थीं विनापि इन्द्रो देवतेति व्यव-हारात्[1]। अग्नये कव्यवाहनायेत्यादौ देवताद्वयप्रस-ङ्गात् "इन्द्रः सहस्राक्ष इत्यर्थवादस्य "इन्द्रमुपासीते-त्यादिविधिसमभिव्याहारेण एकवाक्यतया तस्यैवोपा-

मिति भावः। ननु देवाय स्वाहेत्यादौ तादर्थ्यचतुर्थ्यैव देवतायाः स्वामित्व-प्रीत्यादौ मानं स्वाहापदार्थे त्यागे तन्निष्ठफलजनक-त्व तादार्थ्यचतुर्थ्यर्थत्वात्तथाच परिशेषाद्देवताचैतन्यसिद्धिरित्यत-आह, 'इन्द्राय स्वाहेति देवाय स्वाहेत्यर्थः, 'उपपदविभक्तिरिति उप समीपवर्त्ति पदं उपपदं, तद्योगाद्विभक्तिरित्यर्थः, अन्यथा तादर्थ्य-चतुर्थीसूत्रवैयर्थ्यात् सूत्रे स्वाहापदवैयर्थ्यात्। 'देवतात्व इति देवता-पदवाच्यत्व इत्यर्थः, साधकाभावयुक्ता बाधकमप्याह, 'चतुर्थीमिति, 'व्यवहारात्' अभेदव्यवहारात्। ननु तत्रेन्द्रपदं इन्द्रायेतिपदे भाक्त-मित्यत आह, 'अग्नय इति। ननु कव्यवाहनपदस्य चतुर्थ्यन्ततयोच्चार्यत्वं चतुर्थ्यन्तत्वं वा न वेदबोधितमतो न कव्यवाहनायेति पदं देवते-त्यत आह, 'इन्द्र इति, 'एकवाक्यतयेति मिलित्वा सहस्राक्षाभिन्नेन्द्र-

(१) व्यवहारदर्शनादिति ख०।

स्यैव देवतात्वमित्याशयेनाह, 'चतुर्थ्यन्तेति, तर्हि विशेष्यमात्रस्यैव तथात्व-मस्त्वित्यत आह, 'चतुर्थीमिति, 'देवताद्वयेति। यथास्मिन् इविषि

स्यत्वात् "शिवस्वन्नाददीतेत्यत्र महादेवमुद्दिश्य त्यक्तेऽपि शिष्टानां शिवस्वत्वेन व्यवहाराच्च। अग्नय इति पदेन नियमतस्त्यागश्रुतिबोधितत्वेन तथा त्यागस्य

मुपासीतेत्यन्वयबोधजनकतया इन्द्रपदस्य सहस्राक्षे तात्पर्य्यग्राहकतया वेत्यर्थः, 'तस्यैवेति चेतनस्य सहस्राक्षस्यैवेत्यर्थः, उपास्यत्वे देवतात्वमावश्यकं तेन विना तदनुपपत्तिरिति भावः। ननु देवतात्वाभावेऽप्युपास्यत्वं वाचनिकमित्यत आह, 'शिवस्वमिति देवस्वमित्यर्थः, 'महादेवमिति, शरीरिणमिति शेषः, 'शिवस्वत्वेन' देवस्वत्वेन, इदमुपलक्षणमचेतनस्य स्वत्वासम्भवाच्चेत्यपि द्रष्टव्यं। ननु अग्नय इति पदस्य देवतात्वाभावे कथं तेनैव नियमतो हविस्त्याग इत्यत आह, 'अग्नयइतीति, 'श्रुतिबोधितत्वेनेति अग्नये इत्युच्चार्य्य दद्यादिति श्रुतिबोधितत्वेनेत्यर्थः, 'तथा त्यागस्य' तथा त्यागस्यैव। न च चेतनस्यैव देवतात्वे आकाशाय स्वाहेत्यादावाकाशादेः कथं देवतात्वं श्रूयत इति वाच्यं। तदधिष्ठातृपरत्वादाकाशादिपदस्य। न च चेतनस्य देवतात्वे देवाय स्वाहेत्यादौ तादर्थ्य एव चतुर्थीसम्भवात् स्वाहायोगे चतुर्थ्यनुशासनवैयर्थ्यमिति वाच्यं। तादर्थ्यविवक्षायां चतुर्थीविधायकत्वा-

---

चतुर्थ्यन्तपदनिर्देश्यतया विशिष्ट एव देशनया देशित इति कथवाहनत्वविशिष्टाग्निरेव देवतेति चेत्, न, विशेषणचतुर्थीवैयर्थ्यापत्तेः। विशिष्टदेवतात्वेऽपि तत्प्रयोगो देशनानुरोधादिति चेत्, तर्हि सापि चतुर्थी देशनादेशितैवेति देवताद्वयापत्तिरेवेति वदन्ति। 'शिवस्वमिति, अचेतनस्य स्वामित्वासम्भवादिति भावः। न च देवताभिन्नं शिवमादाय तदुपपत्तिः, तथापि देवतास्वमित्यत्रागतेः। न चाकाशादेरचेतनस्य कथं देवतात्वमिति वाच्यं,

फलहेतुत्वात्। न च बीजाक्षराणां देवतात्वात् तत्रैव शिवादिपदशक्तिग्रह इति वाच्यं। बीजाक्षराणां चतुर्थ्यन्तत्वानियमात्। तदप्रतीतावपि मन्त्रप्रकाशित-शक्तिशेखराद्युपेतमुद्दिश्य हविस्त्यागेन तत्रैव याज्ञिकानां व्यवहारः बीजाक्षराणां हविस्त्यागभागित्वेनानुद्देश्यत्वात् शिवस्य प्रतिमन्त्रं बीजाक्षराणां नानात्वात् अननुगमेन शिवपदशक्तिग्रहस्याशक्यत्वाच्च। न च मूर्त्तिभेदेन शिवशरीराणामननुगतत्वेन तवापि न शक्तिग्रह इति वाच्यं। बाल्यादिना भिन्नशरीरेषु

दिति भावः। बीजाक्षराण्येव देवताः शिव-महादेवादिपदशक्तिरपि तत्रैवेति मीमांसकैकदेशिमतं निराकरोति, 'न चेति। ननु चतुर्थ्यन्तबीजाक्षरत्वं न लक्षणमत आह, 'तदप्रतीतावपीति बीजाक्षराप्रतीतिदशायामपीत्यर्थः, 'तत्रैव' शक्तिशेखराद्युपेत एव। ननु तत्र देवताव्यवहारो भाक्त इत्यत आह, 'बीजेति, 'हविस्त्यागभागित्वेनेति हविर्निष्ठत्यागजन्यफलनिरूपकत्वेनोद्देश्यत्वाभावादित्यर्थः, तादृशोद्देश्यस्यैव देवतात्वनियमादिति भावः, तच्च फलं स्वर्गं। ननु तादृशोद्देश्यस्यैव देवतात्वमिति नियमे मानाभाव इत्यत आह, 'शिवस्येति, 'शिवपदेति, देवतापदेत्यपि बोध्यं, 'न शक्तिग्रहः' न शिवपदशक्ति-

---

तदधिष्ठातुश्चेतनस्यैव देवतात्वात्। तदेकदेशिमतमाशङ्क्य निराकरोति, 'न चेति। नन्वेकदेशिनो न तत् देवतालक्षणमत आह, 'तदिति, तस्य च भाक्तत्वे मानाभावादिति भावः। 'शिवपदेति, नानार्थत्वकल्पने

पैषत्ववच्छिवत्वजातेरदृष्टविशेषोपगृहीतत्वस्य वानुगतत्वात् अदृष्टशून्यस्य चेश्वरस्य न देवतात्वं, ईशानश्च

ग्रहः, 'शिवत्वजातेरिति । न च शिवशरीरस्य तैजसत्व-पार्थिवत्वादिनानारूपताश्रवणान्नैका जातिः सम्भवतीति वाच्यं। तावता पार्थिवत्वादिव्याप्यजातिचतुष्टयस्य शक्यतावच्छेदकत्वेऽपि बीजाङ्कुरापेक्षया लघुत्वादिति भावः । ननु नानाशरीरीयशिवशरीरे शिवत्वजातौ मानाभावः इदानीमपि बलेरिन्द्रत्वापत्तेश्च बलित्वमादाय याङ्कर्यप्रसङ्गात् खण्डशरीरमादायोपपत्त्यसम्भवादित्यत आह, 'अदृष्टेति, अदृष्टस्य विशेषोविजातीयत्वं तदुपगृहीतत्वं, परतोऽदृष्टानभ्युपगमेऽपि वारणादीनामदृष्टविशेषमादाय लक्षणसङ्गतिः बलेश्चेन्द्रतादशायां खण्डशरीरं तदवस्थमिति नोक्तदोष इति भावः ।

केचित्तु पतितब्राह्मणे ब्राह्मणत्वस्येव बलेरपीन्द्रत्वमिदानीमस्त्येव व्यवहाराभावस्याधिकारविशेषविच्युतिप्रयुक्त इत्याहुः ।

नन्वदृष्टोपगृहीतत्वं शरीरवृत्ति न त्वात्मवृत्ति तथाच परमात्मनो ब्रह्मणः कथं शिवत्वप्रवाद इत्यत आह, 'अदृष्टेति अदृष्टानुपगृहीतस्येत्यर्थः, 'ईश्वरस्य' परमात्मनः, 'न देवतात्वं' न शिवत्वं। नन्वेवमीशानः शिवइति कोषविरोध इत्यत आह, 'ईशानश्चेति,

---

गौरवादिति भावः । ननु नानास्वरूपशिवे एकजातौ मानाभावः भावे वा बीजाङ्कुराणामेव तथानुगमोऽस्त्वित्यत आह, 'अदृष्टेति, 'विशेषो जातिरूपइत्यनुगमः। न चेन्द्रपदे तथात्वादिदानीन्तनैतद्व्यवहारापत्तिः, उत्तरकालीनाखण्डशरीरस्यैवादृष्टोपगृहीतत्वेन तत्र तद्व्यवहारस्येष्टत्वादिति दिक्। 'ईश्वरस्येति, अदृष्टाभावेन तस्य हविरसम्बन्धात्तथाच यापीश्वरायाङ्कतिः सापी-

तद्भिन्न एव, तस्याग्न्यन्तकरणकहविस्त्यागभागित्वेनो-

'तद्भिन्न एव' परमात्मभिन्न एव, ईशानत्वस्य शरीरवृत्तित्वादिति भावः। 'मन्त्रकरणकेति मन्त्रकरणकहविस्त्यागोद्देश्यत्वमित्यर्थः, 'हविःपदं स्वरूपकथनं, हविःपदस्य द्रव्यसामान्यपरतयाऽव्याप्तिविरहेऽपि व्यर्थत्वात्, उद्देश्यत्वञ्च यादृक्कादाचित्कं ग्राह्यं तेनोद्देश्यताविरहदशायामपि न देवतात्वविरोधः हविस्त्यागानुद्देश्यदेवे च मानाभावः अनन्तसंसारे याज्ञिकानामप्यनन्तत्वात्। न च यदाकदाचिदुद्देश्यत्वस्य देवतात्वरूपत्वे इन्द्राद्यात्मन इन्द्रादिशरीरावच्छिन्नतादशायामपि देवतात्वापत्तिरिति वाच्यं। इन्द्रादिशरीरस्यैवोद्देश्यत्वाद्देवतात्वाच्च आत्मव्यावृत्तोद्देश्यताया लक्षणघटकत्वात् कदाचित् कस्यचिदात्मन उद्देश्यत्वेऽपि न क्षतिः। न चैवं देवतायाश्चेतनत्वापत्तिरिति वाच्यं। अवच्छेदकतासम्बन्धेन ज्ञानाधारतया शरीरस्यापि चेतनत्वात्। न चैवं गयाश्राद्धादौ मुक्तस्य पित्रादेर्देवतात्वप्रसङ्ग इति वाच्यं। इष्टत्वादिति भावः। वस्तुतो 'मन्त्रकरण-

---

शतया तस्येश्वरभिन्नस्य देवतात्वसम्भवात्। 'मन्त्रेति मन्त्रप्रयोज्यहविःसम्बन्धवत्त्वेनोद्देश्यत्वमित्यर्थः, हविष्ट्वञ्च त्यागकर्मत्वं, तदुपादानञ्च तादृशसर्वसम्बन्धसत्त्वेनोद्देश्यतया त्यागकर्त्तर्यतिव्याप्तिवारणाय। न चेवमपि प्रतिग्रहीतुः कोऽदादिति मन्त्रप्रयोज्यहृतादिसत्त्वसम्बन्धवत्त्वेनोद्देश्यतया देवतापत्तिः, त्यागकर्त्तृमन्त्रप्रयोज्यत्वस्य विवक्षितत्वादित्याहुः। न चोद्देश्यपदं व्यर्थं, पार्वणादौ पित्रादेर्देवतात्वाभ्युपगमेऽपि तत्पत्न्या अपि देवतात्वापत्तिः, "न योषिद्भ्यः पृथग्दद्यादित्यादिना तस्या अपि तत्र तादृशहविःसम्बन्धित्वप्रतिपादनात्। न चैवं शूद्रपित्रादेरपि देवतात्वेन तत्र मन्त्रप्रयोज्य-

देश्यत्वं देवतात्वं, अन्येषां हविःसम्बन्धे मन्त्रस्याहेतुत्वादिति।

क्वचिच्च वाक्यशेषाच्छक्तिग्रहः, यथा यवमयश्चरुर्भ-

केत्यस्य व्यावृत्तिमाह, 'अन्येषां हविःसम्बन्ध इति ब्राह्मणाद्युद्देश्यकद्रव्यत्याग इत्यर्थः, तथाच ब्राह्मणादावतिव्याप्तिवारणाय 'मन्त्रकरणकत्वं त्यागविशेषणं, "इन्द्राय स्वाहेत्यादेरेव मन्त्रत्वादिन्द्रादौ लक्षणसङ्गतिः, प्रेतश्राद्धकरणीभूतस्य च न मन्त्रत्वमतो न प्रेतस्य देवतात्वं। अस्तु वा तस्यापि देवतात्वं प्रेतपदोल्लेखस्तु वाचनिकः, एवं कन्यात्यागादावपि "कोऽदादित्यादिमन्त्रस्य प्रतिग्रहीतृपठनीयत्वेन न करणत्वमतो जामात्रादेर्न देवतात्वं, शूद्रादेश्च नमःपदस्यैव मन्त्रत्वात् पार्वणे तत्पित्रादेर्देवतात्वं, तत्प्रेतश्राद्धे तु नमःपदस्य मन्त्रत्वातिदेश इति भावः।

अर्थवादस्य शक्तिग्राहकत्वं व्युत्पाद्य प्रसङ्गाद्वाक्यशेषस्यापि शक्तिग्राहकत्वं व्युत्पादयति, 'क्वचिच्चेति, 'वाक्यशेषादिति वाक्यशेषमह-

---

त्वाभावादव्याप्तिः, तस्य देवतात्वानभ्युपगमात्, अभ्युपगमे वा तज्जातीयहविःसम्बन्धस्य विवक्षितत्वात्। प्रेतस्यैव देवतात्वमिष्टमेवेत्येके। तदन्यत्वेन विशेषणान्न तत्रातिव्याप्तिरित्यपरे। ननु नात्मनि देवतात्वं शरीरान्तरावच्छिन्नत्वदशायामतिप्रसङ्गात् किन्तु शरीरे तथाचात्मन्यतिव्याप्तिरिति चेत्, न, तथात्वे उद्देश्यत्वेनैव तद्धारणात् देवतामुद्दिश्य हविस्त्यागात्। वस्तुतस्तु विशिष्टस्यैवोद्देश्यत्वं देवतात्वञ्चेति नोक्तदोष इति दिक्। 'अन्येषामिति, उत्सर्गत इति शेषः।

'वाक्यशेषादिति, प्रयोजकत्वे पञ्चमी, तेनार्थ्यव्यवहाराच्छक्तिग्रह इत्युपसंहारेण न विरोधः। 'शूकरस्येवेति, उपलक्षणं तत्, यवेनेव कङ्

र्वति वाराही चोपानत् वैतसे कटे प्राजापत्यं चरुं चिनोतीत्यत्र यव-वराह-वेतसशब्दाः किं कङ्गु-वायस-जम्बूनां वाचकाः, उत दीर्घशूक-सूकर-वञ्जुलानामिति म्लेच्छार्य्यव्यवहारदर्शनाद्विप्रतिपत्तौ मुख्यार्थानध्यवसायात् तत्पदे प्रामाण्यानिश्चये व्यवहाराद्व्युत्पत्तिः,

---

इत्यवहारादित्यर्थः, यथाश्रुते स्वर्गादिपदेऽपि विधिवाक्यशेषीभूतादेव शक्तिग्रह इति पृथगुपादानासङ्गतेः 'आर्य्यव्यवहारात् शक्तिग्रह इति वक्ष्यमाणग्रन्थेन विरोधापत्तेश्चेति ध्येयं। अत्र मीमांसकग्रन्थं प्रमाणमाह, 'यथेति यद्वादित्यर्थः, 'वाराही चेति वराहचर्मनिर्मिता चेत्यर्थः, 'वैतसे कट इति वेतसत्वचा निर्मिते कटे प्रजापतिदेवताकं द्रव्यं स्थापयतीत्यर्थः, 'कङ्गुः' सस्यविशेषः, काङ्गुन् इति यस्य प्रसिद्धिः, 'वायसः' काकः, 'जम्बुः' वृक्षविशेषः, जाम् इति यस्य प्रसिद्धिः, 'दीर्घशूकः' यवः, 'वञ्जुलः' जलजोवृक्षविशेषः, वञ्जुल इति यस्य प्रसिद्धिः, 'म्लेच्छार्य्येति कङ्गुवादौ म्लेच्छव्यवहारस्य दीर्घशूकादौ आर्य्यव्यवहारस्य दर्शनादित्यर्थः, 'विप्रतिपत्तौ' शक्तिसंशये, 'मुख्यार्थानध्यवसायात्' मुख्यार्थनिश्चयाभावात् तत्तदर्थे शक्तिनिश्चयाभावादिति यावत्, 'तत्पदे प्रामाण्यानिश्चय इति यवादिपदे तत्तदर्थप्रमाजनकत्वानिश्चय इत्यर्थः, तत्तदर्थाधिगम एव तत्तदर्थप्रमाजनकत्वनिश्चयसम्भवादिति भावः। इदञ्च व्यवहारादेव व्युत्पत्तौ हेतुः, तत्तदर्थप्रमाजनकत्वनिश्चय इति व्यवहारं विनाऽनेनैव व्युत्पत्तिसम्भवादिति भावः। 'व्यवहाराद्व्युत्पत्तिः' इतर-

स चाविशिष्टः पिकादिपदेषु म्लेच्छव्यवहाराद्युत्पन्नः शूकरस्येव चर्म्मणा काकस्याप्युपानहोः सम्भवादिति पूर्व्वपक्षे "वसन्ते सर्व्वसस्यानां जायते पक्षशातनं। मोदमानाः प्रदृश्यन्ते यवाः कणिशशालिनः"। "वराहं गावोऽनुधावन्ति"। "अम्बुजो वेतसः"। इति

व्यवहारादेव व्युत्पत्तिः, यवादिपदे वाच्येति शेषः। 'अविशिष्टः' उभयत्राविशिष्टः, तथाच तस्मादपि नाग्रहीताप्रामाण्यकशक्तिग्रहसम्भव इति भावः। यद्यपि व्यवहारस्योभयत्राविशिष्टत्वेऽपि नानार्थन्यायेनोभयत्रैव शक्तिग्रहसम्भवस्तथाप्यन्यायस्यानेकार्थत्वमिति न्यायेनानेकार्थत्वाभावनिश्चयात्तोभयत्र तादृशशक्तिग्रहसम्भव इति हृदयं। ननु म्लेच्छव्यवहारो न शक्तिग्राहक इत्यत आह, 'पिकादीति, 'म्लेच्छव्यवहारात्' म्लेच्छव्यवहारादपि। ननु काकेनोपानहोरसम्भवादेव वराहपदस्य शूकरे शक्तिनिश्चयः एवं जम्बुना कटासम्भवादेव वेतसपदस्य वञ्जुले शक्तिनिश्चय इत्यत आह, 'शूकरस्येवेति, 'काकस्यापीति, चर्म्मणेति शेषः। 'उपानहोरिति षष्ठीद्विवचनं। इदमुपलक्षणं वञ्जुलवल्कलेनेव जम्बुवल्कलेनापि कटसम्भवादित्यपि बोध्यं। 'इति पूर्व्वपक्ष इति, यवमयश्चरुर्भवतीत्यादावित्यादिः, 'पक्षशातनं पक्षशून्यत्वं, 'मोदमाना इति कणिशशालिनो मोदमाना ये तिष्ठन्ति ते यवपदवाच्या इत्यर्थः, "कणिशं शस्यमञ्जरी," 'वराहं गावोऽनुधावन्तीति, 'अनुधावन्ति' सदृशीकुर्व्वन्ति, वराहपदवाच्यसदृशा गाव इत्यर्थः, गोसदृशो वराहपदवाच्य इति फलितार्थः, 'अम्बुज-

वाक्यशेषरूपवेदविरोधिनी म्लेच्छप्रसिद्धिः स्मृतिरिव वेदविरुद्धा हेयेति निरस्तायां म्लेच्छप्रसिद्धौ निष्प्रतिपक्षार्थव्यवहाराच्छक्तिग्रहः । ननु वाक्यशेषात् शूक-

---

इति वृत्त इति शेषः, 'वेतसः' वेतसपदवाच्यः, 'वाक्यशेषेति यवमयद्रुम्भवतीत्यादिवाक्यशेषेत्यर्थः, 'वेदविरोधिनीति वेदबोधितार्थविरुद्धार्थसाधिकेत्यर्थः । यद्यपि वेदस्य दीर्घशूकादिशक्तिग्रहप्रयोजकत्वमात्रं न तु कङ्ग्वादिशक्तिविरुद्धबोधकत्वं नानार्थत्वेनाप्युपपत्तेरिति म्लेच्छप्रसिद्धेः कुतो वेदविरोधित्वं, तथापि उक्तक्रमेण नानार्थत्वाभावनिश्चये सति तत्सहकारेण दीर्घशूकादौ शक्त्यभावसाधकतया म्लेच्छप्रसिद्धेर्वेदविरोधित्वमिति भावः । 'स्मृतिरिवेति वेदविरुद्धा स्मृतिरिवेति योजना, 'हेया' बलवसाधिका, 'निरस्तायां म्लेच्छप्रसिद्धाविति म्लेच्छप्रसिद्धिविषये कङ्ग्वादौ शक्त्यभावज्ञाने सतीत्यर्थः, 'शक्तिग्रहः' दीर्घशूकादावेव यवादिपदानां शक्तिग्रहः, इति मीमांसकसिद्धान्त इति शेषः । यथाश्रुते पूर्वपक्ष इत्यस्यानन्वयापत्तेः । न च म्लेच्छप्रसिद्धिनिरासे वाक्यशेषादेवाग्रहीतात्प्रामाण्यकशक्तिग्रहसम्भवात् किमार्थव्यवहारेणेति वाच्यं । उपायान्तरस्य

सापि चरोः वञ्जुलवल्कलैरिव जम्बुवल्कलैरपि कटस्य सम्भवादित्यपि द्रष्टव्यं । 'वेदविरुद्धेति, यद्यपि वेदस्य दीर्घशूकादिशक्तिग्रहप्रयोजकत्वमात्रं न तु कङ्ग्वादिशक्तिविरुद्धबोधकत्वं तथाच नानार्थत्वेऽप्युपपत्तेर्न वेदविरोधः, तथाप्यन्यायस्यानेकार्थत्वमिति निश्चये वेदस्य बलवत्त्वात् तत्सहकृतार्थव्यवहारस्यैव शक्तिग्राहकत्वमिति विनिगमकमुक्तमिति तात्पर्यं । 'नन्विति,

रादिषु तात्पर्य्यनिश्चयो न शक्तिनिर्णायकः काकादि-
सदृशतया शूकरादौ प्रयोगस्य गौण्यादिनापि सम्भवा-
दिति चेत्, न, शूकरादौ तात्पर्य्यवच्छक्तेरपि निश्च-
यात्। तथा हि यद्यप्यनादिप्रयोगयोगिता न शक्ति-
नियता वैदिकगौण्यादिना व्यभिचारात् तथापि
शक्तिरनादिप्रयोगनियता अतो वराहशब्दस्यानादि-

उपायान्तरादूषकत्वादिति हृदयं। 'तात्पर्य्यनिश्चय इति "वाराही
घोपानदित्यादौ वराहपदादेः शूकरादौ तात्पर्य्यनिश्चय इत्यर्थः
तथाच वाक्यशेषे यवा इत्यादेर्यवादिपदतात्पर्य्यविषय इत्यर्थ इति
भावः। ननु वृत्तिं विना तात्पर्य्यज्ञानमात्रात् कथमन्वयबोध-
इत्यत आह, 'काकादीति, 'शूकरादौ प्रयोगस्येति, "वाराही
घोपानदित्यादौ शूकरादेरन्वयबोधस्येत्यर्थः। तात्पर्य्यग्राहकत्वमेवा-
भ्युपेत्य समाधत्ते, 'शूकरादाविति, 'तात्पर्य्यवदिति "वाराही
घोपानदित्यादौ वराहपदादेस्तात्पर्य्यवदित्यर्थः, 'अनादिप्रयोगयो-
गितेति, तात्पर्य्यविषयतासम्बन्धेन जन्यज्ञानाजन्यतत्पदयोगितेत्यर्थः
'न शक्तिनियता' न तत्पदशक्तिनियता, 'शक्तिः' तत्पदशक्तिः
'अनादिप्रयोगनियता' उक्तसम्बन्धेन जन्यज्ञानाजन्यतत्पदव्याप्या
चैत्रादौ च चैत्रादिपदस्य न शक्तिः किन्तु आधुनिकशङ्केत इति
चैत्रादिपदस्य भगवदनुच्चरितत्वेऽपि न क्षतिरिति भावः। 'वराह-

वाच्यतादिप्रतिपादकास्मदादिशब्दाभावादिति भावः। 'शक्तिरिति आधु-
निकचैत्रादिपदशक्तिभिन्नशक्तिरित्यर्थः। 'वराहशब्दादिति, न च शक्तिग्रह-

प्रयोगयोगिता शक्तिश्च काके कल्प्येति गौरवं शूकरत्वेऽनादिवेदसम्बन्धात् प्रयोगोऽनादिसिद्ध एव शक्तिमात्रं कल्प्यत इति लाघवमित्यनादितात्पर्य्यात् शूकरे शक्तिरेव। अथ काकवत् शूकरोऽप्यसदृश एव सुसदृशस्य गवयादेः सत्त्वात् कथञ्चित् सादृश्यं काकस्याप्यस्तीति चेत्, न, काक-शूकरयोर्वराहशब्दाद्बुद्धिस्थत्वेऽनयोः को वाच्य इति जिज्ञासानुरोधात्

शब्देति अनादिवराहपदप्रयोगितेत्यर्थः, 'अनादिवेदसम्बन्धादिति 'वाराही चोपानदित्यनादिवेदसत्त्वादित्यर्थः, 'प्रयोगोऽनादिसिद्धएवेति तात्पर्य्यविषयत्वसम्बन्धेनानादित्वेन सिद्धो वराहपदप्रयोगोऽस्त्येवेत्यर्थः, 'अनादितात्पर्य्यादिति अनादिवराहपदपर्य्यादित्यर्थः, 'शक्तिरेव' वराहपदस्य शक्तिरेव। ननु "वाराही चोपानदित्यत्र वैदिकवराहपदस्य शूकरवत् काकेऽपि तात्पर्य्यं शूकरवत् काकस्यापि यथाकथञ्चिद्गोसदृशतया "वराहं गावोऽनुधावन्तीतिवाक्यशेषेण गोसदृशत्वरूपेण तत्रापि वराहपदतात्पर्य्यबोधनादित्याशयेन शङ्कते, 'अथेति, 'असदृशएव' असुसदृश एव, 'वराहशब्दादिति "वाराही चोपानदित्यत्र वराहशब्दादित्यर्थः, 'बुद्धिस्थत्वे' स्मृतिविषयत्वे, 'को वाच्य इति वस्तुगत्या को वाच्य इत्यर्थः, इदञ्च वाक्यशेषस्य शक्तिग्राहकत्वपक्षे, तात्पर्य्यग्राहकत्वपक्षे तु कस्तात्पर्य्यविषय इति जिज्ञासा बोध्या, 'जिज्ञासानुरोधादिति जिज्ञासात्मकवाक्यशेषजन्यशाब्दबोध-

पूर्वं कथं ततस्तयोरुपस्थितिरिति वाच्यं। प्रथममुभयत्रैव शक्तिग्रहाभ्युपग-

तयोरन्यान्यापेक्षया गोसादृश्यमुद्भूतं जिज्ञासमानस्य स्मृतिविषय इति तन्निरासादन्यथा तात्पर्य्यग्राहकवाक्यशेषस्यापि निष्प्रयोजनत्वं स्यात् कथञ्चित् सादृश्यस्य सर्व्वत्र सत्त्वेन तात्पर्य्यानध्यवसायादिति। इतरान्विते शक्तिरित्यपि गुडजिह्विका, वस्तुतोऽन्वयेऽपि न

प्रयोजकाकाङ्क्षानुरोधादित्यर्थः। अन्यथा यथाकथञ्चित् सादृश्यस्य वाक्यशेषार्थत्वे तादृशाकाङ्क्षाया अनिवृत्तेरिति भावः। 'तयोरन्योन्यापेक्षयेति गो-काकयोरन्योन्यसादृश्यापेक्षया उद्भूतं प्रकृष्टं यद्गोसादृश्यं तदेवेत्यर्थः, 'स्मृतिविषय इति "वराहं गावोऽनुधावन्तीत्यत्रानुधावनपदजन्यस्मृतिविषय इत्यर्थः, 'तन्निरासादिति काके वाक्यशेषाच्छूकरादिग्रहनिरासादित्यर्थः, तथाच प्रकृष्टसादृश्यसेवात्रानुधावनपदार्थ इति भावः। 'तात्पर्य्यग्राहकेति तात्पर्य्यादिग्राहकेत्यर्थः, आदिपदात् स्वमते शक्तिग्रहः, 'तात्पर्य्यानध्यवसायादिति ततोऽपि विशिष्य तात्पर्य्याद्यनिश्चयादित्यर्थः। कार्य्यत्वांशमपहाय लाघवादन्वितशाब्दधीत्वावच्छिन्न एव पदानां शक्तिरन्वितत्वं वैशिष्ट्यावगाहित्वमिति पूर्व्वमुक्तमिदानीमन्वितत्वांशस्य न प्रवेशो गौरवादव्यावर्त्तकत्वाच्चेत्याह, 'इतरान्विते इति, 'इतरेति स्वरूपकथनं, अन्वितशाब्दधीत्वं शक्यतावच्छेदकमित्यपीत्यर्थः, शक्यता कार्य्यता एव-

---

सात्, ततश्चोक्तन्यायेनैकार्थत्वनिश्चये कोऽनयोर्वाच्य इत्यत्र विनिगमकानुसरणमिति भावः। यत्र च विनिगमकाभावस्तत्र नानार्थत्वमिति ध्येयं 'अन्यथा' उद्भूतत्वस्यापुरस्कार इत्यर्थः। नन्वन्यलभ्यत्वे गौरवमप्रयोजकं तथाच

शक्तिः। ननु व्यवहारेणानुमिते इतरान्वितज्ञाने पद-
शक्यत्वग्रहात्[1] तत्रैव शक्तिं गृह्णाति उपस्थितत्वात्।
न चाग्रे तत्त्यागो हेत्वभावात्, न तु पदार्थज्ञानमात्रे,
व्यवहारात् तस्यानुपस्थितेः, उपायान्तरात्तदुपस्थित्य-
न्तरकल्पने मानाभावात्, अत इतरान्वितस्वार्थज्ञान-
शक्तत्वेन ज्ञातपदं स्वार्थान्वयानुभावकं[2] इत्यन्विता-
भिधानमिति चेत्, न, इतरान्वितपदार्थज्ञानोपस्थितौ
पदार्थज्ञानं विशेष्यमिति तदुपस्थितौ तस्यापि विषय-
त्वात् विशिष्टज्ञानस्य विशेष्यविषयत्वनियमादिति

मेऽपि सर्व्वत्र। 'वस्तुत इति, 'न शक्तिः' न शक्यतावच्छेदकता,
गौरवादव्यावर्त्तकत्वाच्चेति भावः। 'शक्यत्वं' कार्य्यत्वं, 'तत्रैव' अन्वित-
शाब्दज्ञानत्व एव, 'शक्तिं' शक्यतावच्छेदकतां, 'पदार्थज्ञानमात्र-
इति शाब्दज्ञानत्व इत्यर्थः, एवमग्रेऽपि सर्व्वत्र पदार्थज्ञानपदं शाब्द-
ज्ञानपरं, 'अत इति, अन्वयानुभावकत्वेन ज्ञानस्य शाब्दबोधे हेतु-
त्वा अनुभाविकाया अपि शक्तेर्ज्ञानं शाब्दधीहेतुरिति मतेनेदं।
'व्यवहारात्तस्यानुपस्थितिरित्युक्तं दूषयति, 'इतरेति, 'पदार्थज्ञानो-
पस्थितौ' शाब्दज्ञानत्वावच्छिन्नोपस्थितौ, 'पदार्थज्ञानं' शाब्दज्ञानत्वं,
'विशेष्यं' विशेष्यतावच्छेदकं, 'तस्यापि' शाब्दज्ञानत्वस्यापि, 'विशि-
ष्टज्ञानस्येति तद्धर्म्मावच्छिन्नविशेष्यकज्ञानस्य तद्धर्म्मविषयत्वनियमा-

(१) पदकारणत्वग्रहादिति क०, ख०, ग०।

(२) स्वार्थस्मरणद्वारानुभावकमिति क०।

तत्रैव शक्तिं कल्पयति लाघवात्, न त्वन्वयांशेऽपि गौरवात्। अस्तु वा प्रथममितरान्वितज्ञाने शक्तिग्रहेऽग्रे तत्त्यागः अन्यलभ्यत्वप्रतिसन्धानात् अनन्यलभ्यस्यैव शब्दार्थत्वात्, प्रथमगृहीतमात्रञ्च न वक्तमित्युक्तमेव, तस्मात् सर्वैः प्रथमव्यवहारादुपस्थिते कार्य्यान्वितज्ञानेऽन्वितज्ञाने वा पदकारणत्वग्रहात्तत्र शक्तिग्रहोऽग्रेऽपि गौरवान्यलभ्यत्वप्रतिसन्धानेऽपि न तत्त्यागः पूर्व्वकल्पनाया विपरीतत्वादिति स्वशिष्यव्यामोहनं। अथ कार्य्यत्वस्येतरपदलभ्यत्वेन तथा न

दित्यर्थः, 'शक्तिं' शक्यतावच्छेदकतां, 'इतरान्वितज्ञाने' इतरशब्दज्ञानत्वे, 'शक्तिग्रहे' शक्यतावच्छेदकताग्रहेऽपि, 'प्रथमेति सर्वैः प्रथमगृहीतमात्रञ्चेत्यर्थः, 'न वक्तमिति न बोधितत्वव्याप्यमित्यर्थः 'उक्तमेवेति, आत्मनि शरीरभेदप्रत्ययादिविषये व्यभिचारादिति भावः। 'तस्मादिति 'इति स्वशिष्यव्यामोहनमित्यग्रेतनेनान्वयः, 'तत्र शक्तिग्रह इति कार्य्यत्वान्वितज्ञानत्वादौ शक्यतावच्छेदकताग्रह इत्यर्थः। 'अथेति, घटमानयेत्यादिवाक्य इति शेषः, 'इतरपदलभ्यत्वेनेति लिङादिपदेन ज्ञानसम्भवेनेत्यर्थः, 'तथेति पदसामान्यशक्यतावच्छेदकाप्रवेश इत्यर्थः, 'एवं' इतरपदलभ्यत्वं, 'अन्वये' कर्म-

---

तदानीमन्यलभ्यत्वप्रतिसन्धानाभावाच्छक्तिग्रहः स्यादित्यरुचेराह, 'अस्तु वेति

त्वेमन्वये तस्येतरपदाशक्यत्वाच्छक्यत्वे वा अविवादा-
दिति चेत्, न, घटशक्तत्वेन ज्ञातं पदं स्वार्थस्मरण-
द्वारा आकाङ्क्षादिसहकारिवशात् समभिव्याहृतपदा-
र्थेन सह स्वार्थस्यान्वयमनुभावयति स्वभावादित्य-
र्थेवान्वयज्ञानलाभात् किं शक्त्या । अन्वयमात्रश-
क्तावप्यन्वयविशेषज्ञानार्थमाकाङ्क्षादेरवश्यमपेक्षणात्,
क्रिया-कारकपदयोः प्रत्येकमितरान्वितस्वार्थबोधकत्वे

वादिनिष्ठघटाद्यन्वये, 'इतरपदाशक्यत्वादिति शाब्दज्ञानविषयतया
क्रमादिपदशक्यतानवच्छेदकत्वादित्यर्थः, 'शक्यत्वे वा' क्रमादिपद-
शक्यतावच्छेदकत्वे वा, 'अविवादादिति, विनिगमनाविरहेण घट-
पदादीनामपि तदन्तर्भावेण शक्तिसिद्ध्या पदमात्रस्यैवान्वितज्ञाने
शक्तिसिद्धेरिति भावः । 'आकाङ्क्षादीति आदिपदाद्योग्यता-तात्पर्य्य-
परिग्रहः, 'स्वभावादिति तथैवाकाङ्क्षादेः कार्य्य-कारणभावादि-
त्यर्थः । नन्वेवमाकाङ्क्षादेः सहकारित्वकल्पनायामेव गौरवमित्यत-
आह, 'अन्वयमात्रेति अन्वयसामान्येत्यर्थः, अन्वितज्ञानत्वमितर-
विशेषणकस्वार्थविशेष्यकबोधत्वं तदेव निखिलपदकार्य्यतावच्छेद-
कमित्यभिमानेन दूषणमाह, 'क्रिया-कारकपदयोरिति, घटमान-
येत्यादौ कर्म्मतासंसर्गेण घटानयनयोरन्वयबोध इति प्राचां मते-

त्वाकाङ्क्षादिसहकारित्वकल्पनायामेव गौरवमत आह, 'अन्वयमात्रेति,
अन्वयसामान्येत्यर्थः । 'क्रियेति, यद्यप्येक एवान्वय उभयप्रतियोगिक इति न
वाक्यार्थद्वयधीप्रसङ्गस्तथापि घटान्वितानयनस्यानयनान्वितघटस्य च विशे-

वाक्यार्थद्वयधीप्रसङ्गात्। न चैकमेवान्विताभिधायकमितरत्तु प्रतियोगिस्मारकमिति वाच्यं। अविशेषादशक्यान्वयानुभवेऽतिप्रसङ्गात्। अन्वयेऽपि शक्तिरिति चेत्, न, अशक्यमपि हि शक्यान्वयं बोधयति

नेदम्। नव्यमते तु कारकविभक्ति-नामपदयोरिति बोध्यं। 'इतरान्विते'ति इतरविशेष्यक-स्वार्थविशेष्यकबोधत्वस्य कार्य्यतावच्छेदकत्वमित्यर्थः, 'वाक्यार्थद्वये'ति घटवदानयनमानयनवान् घट इत्युभयविशेष्यकबोधापत्तेरित्यर्थः। नव्यमते तु घटवत्कर्मत्वं कर्मत्ववान् घट इत्युभयविशेष्यकबोधापत्तेरिति द्रष्टव्यं। 'अन्विताभिधायकं' इतरविशेषणकस्वार्थविशेष्यकबोधजनकत्वं, 'अन्वयप्रतियोगीति अन्वयप्रतियोगिस्वार्थस्मारकमात्रं न त्वितरविशेषणकस्वार्थविशेष्यकानुभवजनकमित्यर्थः। 'अविशेषादिति सामग्र्या अविशेषादित्यर्थः। इदमापाततः आकाङ्क्षादिविरहेणैव सामग्रीविरहात्। वस्तुतस्तु गौरवमेव बाधकं सारं। 'अशक्यान्वयानुभव इति शाब्दज्ञानविषयतया शक्यतानवच्छेदकस्यापि तदनुभव इत्यर्थः, शक्यता जन्यता, एवमपेऽपि, 'अतिप्रसङ्गादिति घटमानयेत्यादौ पटादिसंसर्गस्यापि भानप्रसङ्गादित्यर्थः, 'शक्तिः' शक्यतावच्छेदकता, 'अशक्यमपि' शक्यतानवच्छेदकमपि, 'शक्यान्वयमिति शक्त्या स्वस्मारितस्यान्वयमित्यर्थः, अप-

---

षण-विशेष्यभावभेदेन भिन्नत्वात् तथात्वं बोध्यं। अन्वयप्रकारधीप्रसङ्ग इत्यत्र तात्पर्य्यमित्यन्ये। 'अशक्येति प्रकृतपदप्रयोज्यनियतस्मृत्यविषयानुभव इत्यर्थः। तेन तन्मते व्यक्तेरशक्यतया न दोष इति ध्येयं। इति प्रकाशः।

नान्यत् शब्दान्वयत्वस्य स्वरूपतोनियामकत्वात्, अन्यथा तवाप्यप्रतीकारात्। नन्वेवं पदानामन्वित-ज्ञानजनकत्वात् तत्र शक्तिरस्त्येव अशक्तस्याजनकत्वात्

धं शक्तिभ्रमादेव बोधो गौण-लाक्षणिकयोस्तु नानुभावकत्वमिति भावः। 'शब्दान्वयत्वस्येति शब्दा पदस्मारितत्तदर्थान्वयविषयक-बोधस्येत्यर्थः, 'नियामकत्वादिति आकाङ्क्षादिधीजनकतावच्छेद-कत्वादित्यर्थः, 'अन्यथेति आकाङ्क्षादेरनियामकत्व इत्यर्थः, 'तवापि' शब्दसामान्यस्य शब्दतावच्छेदकत्ववादिनस्तवापि, 'अप्रतीकारादिति शब्दान्तरभानप्रसङ्गस्याप्रतीकारादित्यर्थः, शब्दविशेषस्य भवन्मते-ऽपि शब्दतावच्छेदकत्वादिति भावः। पदानामन्वितज्ञानत्वावच्छिन्नं प्रति जनकतात्मिकां शक्तिं निरस्य पदार्थे स्मारकशक्तिवदन्वयेऽपि पदानां नित्यसम्बन्धविशेषरूपा शक्तिरस्तीति ये वदन्ति तन्मतमुप-न्यस्यति, 'नन्विति, 'तत्र' अन्वये, 'शक्तिरस्त्येवेति नित्यसम्बन्धरूपा शक्तिरस्त्येवेत्यर्थः, 'अशक्तस्येति तत्राशक्तस्य पदस्य लक्षणा-शक्तिभ्रमा-जनितशाब्दबोधाजनकत्वादित्यर्थः, एतन्मते जातिप्रकारेण व्यक्ता-वेव शक्तिः कार्य्यत्वादिवच्छक्तेरपि किञ्चिदवच्छिन्नत्वनियमेन केवल-जातौ शक्तत्वाभावात् परन्तु जातिनिष्ठत्वेन ज्ञाता व्यक्तिं स्मारयति

'नियामकत्वादिति, यद्यपि शब्दान्वयत्वं न कारणं न वा कारणतावच्छेदकं अन्वयबोधे तस्याकारणत्वात् अनवच्छेदकत्वाच्च, तथाप्यन्वयांशविषयक-ज्ञानत्वमपि न कार्य्यतावच्छेदकं गौरवात् अन्वये चाकाङ्क्षादिसामग्रीसत्त्वा-दन्यत्र तदभावान्नातिप्रसङ्ग इत्यत्र तात्पर्य्यं, 'अशक्तस्येति, अपभ्रंशे चैतन्मते शक्तत्वेन न व्यभिचारः। तदभ्युपगमेऽपि शक्तिस्तत्रास्तीत्याह, 'तवा-

तथापि पदादन्वयबोध इतीश्वरेच्छासत्त्वादिति सत्यं, किन्तु अन्वयबोधे स्वरूपसती सा व्याप्रियते, न तु ज्ञाता घटज्ञानशक्तत्वेन ज्ञानादेव घटान्वयबोधोपपत्तेः, यथा तव जातिशक्तपदस्य आत्मव्यक्तिज्ञाने, दृष्टश्च ज्ञातकरणे सामान्यसम्बन्धितया ज्ञातस्यापि

न तु व्यक्तिनिष्ठत्वेन ज्ञातेति न तत्र व्यभिचारः। 'अन्वयबोधः' अन्वयस्य बोधः, 'ईश्वरेच्छेति ईश्वरेच्छायाः शक्तेरन्वयेऽपि सत्त्वादित्यर्थः, परन्तु सा अज्ञायते नित्यसम्बन्धरूपोऽतिरिक्तपदार्थ इत्येव विशेष इति भावः। इष्टापत्त्या परिहरति, 'सत्यमिति, 'अन्वयबोधे' अन्वयस्य बोधे, 'स्वरूपसती' अन्वयप्रकारेण ज्ञाता, 'सा' शक्तिः, 'व्याप्रियते' उपयुज्यते, 'घटज्ञानशक्तत्वेनेति घटज्ञानजनकत्वप्रकारकेच्छाविषयत्वेनेत्यर्थः, शक्तिप्रकारकं ज्ञानं हेतुरिति प्राचीनमतेनेदं, एवमग्रेऽपि, नव्यमते तु स्वज्ञानजनकत्वप्रकारकेच्छात्मकशक्तिसम्बन्धेन घटप्रकारकज्ञानस्य हेतुत्वं बोध्यं, लाघवाच्छक्तिसम्बन्धेन घटवत्ताज्ञानस्यैव हेतुत्वात्। 'जातिशक्तपदस्येति जातिशक्तत्वेन ज्ञातस्य पदस्येत्यर्थः, 'आत्मव्यक्तिज्ञान इति स्वाश्रयव्यक्तिज्ञान इत्यर्थः, जनकत्वमिति शेषः, स्वपदं जातिपरं। ननु व्यक्तिसम्बन्धितया ज्ञातस्य संसर्गबुद्धिजनकत्वं क्वाप्यदृष्टचरमित्यत आह 'दृष्टश्चेति, 'ज्ञातकरणे' ज्ञायमानकरणस्थले, 'सामान्यसम्बन्धितयेति

पीति, विषयाबाधादिति भावः। 'किन्त्विति, तथाच यद्विषयतया ज्ञाता शक्तिरनुभावयति स एव शक्य इत्युच्यत इति नान्वयः शक्य इत्यर्थः।

विशेषबुद्ध्युपायत्वं यथा वह्निसामान्यव्याप्ततया गृहीतधूमस्य वह्निविशेषबुद्धिजनकत्वं। अथ घटज्ञानत्वं इतरान्वितघटज्ञानेऽप्यस्तीति तेन रूपेणान्वितघटज्ञानेऽपि ज्ञाता शक्तिर्व्याप्रियत इति चेत्, सत्यं, किन्तु घटज्ञानत्वं शक्यतावच्छेदकं न त्वन्वितघटज्ञानत्वं गौरवात् अन्यत्रस्थत्वाच्च। एवञ्च जातिवाचकपदस्य व्यक्तावेव एवैव शक्तिरन्वयांशे स्वरूपसती पदार्थांशे

इतिसम्बन्धितयेत्यर्थः, 'विशेषबुद्धौ' संसर्गबुद्धौत्यर्थः, 'वह्निविशेषबुद्धिजनकत्वमिति वह्निसंसर्गबुद्धिजनकत्वमित्यर्थः। 'अथेति, घटज्ञानत्वरूपेण शक्तिज्ञानस्य हेतुत्व इति शेषः, 'तेन रूपेण' घटज्ञानत्वेन, 'अन्वितघटज्ञानेऽपीति अन्वितघटज्ञानप्रकारेणापीत्यर्थः, 'व्याप्रियते' व्याप्रियेत, हेतुः स्यादिति यावत्। 'शक्यतावच्छेदकमिति शक्तिज्ञानविशेषणतावच्छेदकीभूय कारणतावच्छेदकमित्यर्थः, 'अन्यत्रस्थत्वादिति, तेन रूपेण शक्तिज्ञानं विनापि निरूपणाद्या तत्राभावस्यवादिति भावः। 'अन्वयांशे स्वरूपसतीति अन्वयप्रकारेणाज्ञातेत्यर्थः, 'पदार्थांशे ज्ञातेति पदार्थप्रकारेण ज्ञाते-

---

इत्यभिप्रायेण दृष्टान्तमाह, 'यथेति, 'वह्निविशेषेति पर्वतीयत्वादिविशिष्टेत्यर्थः। तत्तत्पदार्थसामान्यशक्तस्याप्यन्वितपदार्थबोधकत्वं तत्र तद्धर्मतावलात् पर्वतादिसम्बन्धभानं अतएव योग्यतादिबलात् पदार्थान्वयभानमिति भावः। 'न त्विति, अन्वयांशे शक्तत्वज्ञानस्य गौरवेणाप्रयोजकत्वान्न तत्र शक्तिरिति भावः। 'व्यक्ताविति, तन्मत इति शेषः। वैषम्यं

ज्ञाता व्याप्रियते। जाति-व्यक्त्योः समानसंवित्संवेद्यत्वात् तथा घटज्ञानादिकन्तु नान्वयविषयतानियतं स्मरणे व्यभिचारादिति चेत्, घटानुभवविशेषं प्रति घटपदत्वेन कारणता स च शब्दानुभवोऽन्वयविषयतानियत एव केवलस्य शब्देनाननुभवात् स्मरणञ्च प्रति पदत्वेन न जनकता व्यभिचारात् किन्तु सम्बन्धितया

त्यर्थः। शङ्कते, 'जाति-व्यक्तोरिति, 'तथेति जातिप्रकारेण ज्ञाता व्यक्तिं बोधयतीत्यर्थः, 'घटानुभवविशेषमिति, तथाच घटपदत्वावच्छिन्नकारणताप्रतियोगिककार्य्यताश्रयघटज्ञानमन्वयविषयतानियतमिति घटशक्तिज्ञानादेवान्वयभानमिति भावः। ननु घटानुभवविशेषं प्रति घटपदत्वेन हेतुत्वे स्मरणं प्रति केन रूपेण हेतुतेत्याकाङ्क्षायामाह, 'स्मरणञ्चेति, 'व्यभिचारादिति ज्ञायमानपदं विनापि सम्बन्धान्तरज्ञानेन पदार्थस्मरणोत्पत्त्या व्यतिरेकव्यभिचारात्तत्सत्त्वेऽपि कदाचित् पदार्थस्मरणानुत्पत्त्यान्वयव्यभिचाराच्चेत्यर्थः। 'सम्बन्धितयेति तत्तत्स्मृतित्वेन तत्तत्सम्बन्धिज्ञानत्व-

शङ्कते 'जातीति, 'घटेति शब्दप्रयोज्यजातिविशेषविशिष्टघटानुभवं प्रतीत्यर्थः, एवञ्चान्वयविषयत्वमन्यथासिद्धतया न कार्य्यतावच्छेदकतया प्रविष्टं यतस्तत्र न शक्तिरिति। 'स्मरणञ्चेति, यद्यप्यत्रापि तत्त्वेन जनकत्वेऽननुगतस्यापि जन्यतावच्छेदकत्वात् प्रकृते न कोऽपि दोषः, तथापि स्मरणैकरूपेण जनकत्वमित्याकाङ्क्षायामेतदुक्तमित्येके। अन्ये तु यत्र पदत्वेन कारणता तत्रान्वयविषयतानियमः एवञ्च शब्दजानुभववत् तज्जन्यस्मरणेऽपि तथा स्यात् इत्याकाङ्क्षायामेतदुक्तमित्याहुः। 'किन्त्विति, यद्यप्येतद्दृष्टा-

ज्ञातत्वेन । स्यादेतत्, अन्वयतात्पर्य्यकतया तत्प्रतिपादकं पदमित्यविवादं, तात्पर्य्यनिर्व्वाहिका च वृत्तिः, सा चेह न गौणी न वा लक्षणेति शक्तिसिद्धिः। अथान्वये लक्षणैव स्वार्थसम्बन्धिनि तात्पर्य्यात् पदार्थोप-

---

नेत्यर्थः, यथाश्रुते अदृष्टादिकारितस्मृतौ व्यभिचारात् । नन्वन्वयांशेऽपि शक्तिज्ञानमावश्यकमित्याशङ्कते, 'स्यादेतदिति, 'अन्वयतात्पर्य्यकतयेति अन्वयतात्पर्य्यकत्वज्ञानसहकारेणेत्यर्थः, 'तत्प्रतिपादकं' अन्वयप्रतिपादकं, 'तात्पर्य्यनिर्व्वाहिका चेति तात्पर्य्यज्ञानाधीनतद्बोधनिर्व्वाहिका चेत्यर्थः, 'वृत्तिरिति तच्च तत्पदवृत्तिधीरित्यर्थः, तन्मते व्यक्तावपि शक्तिज्ञानस्य हेतुतया न व्यक्तिशाब्दबोधे व्यभिचारः घटेन जलमाहरेत्यादौ छिद्रेतरत्वस्यापि योग्यतावच्छेदकत्वज्ञानमिति न तत्रापि व्यभिचारः । 'सा चेति, वृत्तिरिति शेषः, 'इह' अन्वये, 'शक्तिसिद्धिः' शक्तिज्ञानं, आवश्यकमिति शेषः । तटस्थः शङ्कते, 'अथेति, 'लक्षणैव' लक्षणाज्ञानमेव, ज्ञानजनकमिति शेषः, 'स्वार्थसम्बन्धिनीति स्वार्थसम्बन्धित्वरूपेणान्वये तात्पर्य्यग्रहादित्यर्थः,

---

दिकारितस्मरणे व्यभिचार्य्येव यदि च तद्विशेषहेतुत्वं तदा पदत्वेनापि तस्य हेतुत्वे तुल्यं, तथापि हस्त्यादिदर्शनस्य हस्तिपकादिस्मरणे सम्बन्धिज्ञानत्वेन हेतुत्वमावश्यकमिति सामान्यसामग्री एवञ्च तदुपपत्तौ विशेषसामग्र्यन्तरकल्पने मानाभाव इत्यत्र तात्पर्य्यं, 'ज्ञातत्वेनेति । यद्यपि चिरनष्टपदस्य न हेतुत्वं, तथापि सम्प्रदायमतेनेदं । प्रामाणिकं गौरवमित्याशयेन शङ्कते, 'स्यादेतदिति, तटस्थ आह, 'अथेति, 'तदन्वयोपपत्तेश्चेति, यथा पूरोप-

स्थित्यनन्तरं तदन्वयोपपत्तेश्च। न च वृत्तिद्वयस्य विरोधः, अन्वयविशेषणतया पदार्थोपस्थितेः। न च लाक्षणिकानामननुभावकत्वादन्वयानुभवः कथमिति वाच्यं। पदार्थस्य स्मरणादन्वये शक्तत्वाच्च पदानां

घटपदं घटसम्बन्धतात्पर्य्यकमिति तात्पर्य्यग्रहशरीरत्वात्तादृशतात्पर्य्यज्ञानजन्यत्वनियतमिति भावः। 'तदन्वयोपपत्तेश्चेति तदन्वयज्ञानोदयाच्चेत्यर्थः, तथाच यथा गङ्गायां घोषवत्यादौ स्वशक्यप्रवाहोपस्थित्यनन्तरं तीरान्वयबोधान्न लक्षणाज्ञानं तीरबोधजनकं तथाऽन्वयेऽपीति भावः। 'वृत्तिद्वयस्येति शक्त्या पदार्थस्य लक्षणया चान्वयस्य शाब्दबोधजननादिति भावः। 'अन्वयविशेषणतया' अन्वयनिरूपकतया, सर्व्वत्रेत्यादिः, 'पदार्थोपस्थितेरिति पदार्थानां बाधादित्यर्थः, तथाच फलात्तद्विरोध एव नाङ्गीक्रियतइति भावः। 'लाक्षणिकानां' लक्षणावृत्तीनां, 'अन्वयानुभवः' अन्वयस्यानुभवः, लक्षणयेति शेषः। 'पदार्थस्येति शब्दार्थस्य प्रवाहादेरित्यर्थः, 'स्मरणात्' स्मरणमात्रात्, मात्रपदाच्छाब्दानुभवव्यवच्छेदः, 'अन्वय इति शाब्दबोधविषये तीरादावित्यर्थः, 'पदानां' गङ्गादिपदानां, 'सर्व्वत्रेति

स्थित्यनन्तरं तीरान्वयबोधात् तत्र लक्षणा तथेहापीति भावः। 'अन्वयविशेषणतयेति, यद्यपि शक्यस्य शक्त्या विशेषणतयोपस्थितौ अदोषत्वे गङ्गायां घोष इत्यादावपि तथात्वापत्तिस्तथाप्यन्वयस्य सम्बन्धरूपतया यद्विना न भासते इति न्यायेन लक्षणयैव पदार्थोपस्थितिरिति न वृत्तिद्वयविरोधः। अतएव राजपुरुष इत्यादावपि तथा, गङ्गायामित्यादौ तु नैवमित्याहुः। ग्रन्थकारमते वृत्तिद्वयविरोधाभावादेतदुक्तमित्यन्ये।

शक्त्याननुभावकतया सर्व्वत्र लाक्षणिकस्यैवानुभावकत्वादिति। तन्न। वृत्तिर्हि ज्ञातोपयुज्यते न स्वरूपसत्त्वतिप्रसङ्गात्। न चेह स्वार्थसम्बन्धितयाऽन्वयः प्रागवगतः, वाक्यार्थस्यापूर्व्वत्वात्। किञ्च शक्यसम्बन्धितया अन्वये लक्षणार्थे पदार्थे शक्तिकल्पनं तद्वरं लाघवाद्-

---

गङ्गायां घोष इत्यादौ लाक्षणिकस्थले सर्व्वत्रेत्यर्थः, 'लाक्षणिकस्येति लक्षणावृत्तिज्ञानस्येत्यर्थः, तत्र घोषादिपदशक्तिज्ञानमेवानुभावकं लक्षणाज्ञानन्तु तीरादिस्मारकतामात्रेणोपयुज्यते इति चेत्, किं प्रकृतेऽपि पदार्थशक्तिज्ञानमेवानुभावकमन्वये लक्षणाज्ञानन्तु अन्वयस्मारकतयोपयुज्यते एवमत्रापि तात्पर्य्यमर्य्यादया संसर्गतया भाने बाधकाभावादिति सुवचमिति भावः। 'अतिप्रसङ्गादिति अगृहीतवृत्तिकादपि पदाच्छाब्दबोधप्रसङ्गादित्यर्थः। नन्वेकपदार्थनिष्ठापरपदार्थनिरूपितसंसर्गत्वादिना प्रागनवगतत्वेऽप्याधेयत्वादिना सामान्यतः शक्यसम्बन्धिताज्ञानं सम्भवत्येवेत्यत आह, 'किञ्चेति, 'शक्यसम्बन्धितयेति, अभेदे तृतीया, तथाचान्वये शक्यसम्बन्धित्वरूपलक्षणासम्पत्त्यर्थमित्यर्थः, 'शक्तिकल्पनं' तव पृथक्शक्तिकल्पनं, आवश्यकमिति शेषः, 'लाघवात्' शक्तैक्यलाघवात्, 'अन्वये' पदार्थ-

---

'पदानामिति, यदि च पदार्थशक्त्यैव लाक्षणिकार्थानुभावकत्वं तदा प्रकृतेऽपि तथास्त्विति भावः। 'लाघवादिति, विशिष्ट एव शक्तिकल्पने लाघवं, शक्तापदे च नानाशक्तिकल्पनाप्रसक्त्या न तथात्वमिति भावः। यद्यप्यन्वयस्य लक्षणालभ्यत्वे विशिष्टशक्तावेव गौरवं। अतएव शुक्लादिपदस्य

न्वयेऽपि शक्तिरस्तु किं वृत्तिद्वयकल्पनया, एवं स्थिते प्रयोगोऽपि अन्वयः पदशक्यः वृत्त्यन्तरं विना पद-प्रतिपाद्यत्वात् पदार्थवदिति। उच्यते। वृत्तिं विनापि तात्पर्य्यनिर्वाहात् किं वृत्त्या पदानामुक्तक्रमेणान्वय-

---

विशिष्टान्वये, 'किं वृत्तिद्वयेति। इदमापाततः अन्वये पदार्थ-विशिष्टे शक्त्यपेक्षया पदार्थमात्रशक्तस्यान्वये लक्षणायामेव लाघवात्, वस्तुतस्तु वक्ष्यमाणक्रमेण शक्तिवल्लक्षणां विनाऽप्युपपत्त्या लक्षणाय-मपि मानाभाव इत्येव तत्त्वं। 'अन्वय इत्यादि घटमित्यादौ घट-कर्म्मत्वयोरन्वयस्य बोधः तन्निष्ठघटपदाभ्यदान्यतरशक्तिज्ञान-जन्यः तन्निष्ठतदन्यतरपदवृत्त्यन्तरज्ञानाजन्यत्वे सति तदन्यतरपद-जन्यतच्छाब्दबुद्धित्वात् यो यन्निष्ठयत्पदवृत्त्यन्तरज्ञानाजन्यत्वे सति यत्पदजन्ययच्छाब्दबोधः स तन्निष्ठतत्पदशक्तिज्ञानजन्यः घटपदादि-जन्यघटशाब्दबोधवदित्यर्थः, यथाश्रुतेऽन्वयादिपदशक्यत्वात् पूर्वं घटादिपदशक्यत्वाभ्युपगमाच्च सिद्धसाधनापत्तेरिति ध्येयं। 'वृत्तिं विनापीति घटमित्यादौ अन्वये घटादिपदवृत्तिज्ञानं विनापी-त्यर्थः। 'तात्पर्य्यनिर्व्वाहादिति घटादितात्पर्य्यज्ञानाधीनस्यान्वयस्य निर्व्वाहादित्यर्थः, 'किं वृत्त्या' किमन्वयवृत्तिज्ञानेन, 'उक्तक्रमेणेति आकाङ्क्षाज्ञानानामन्वयविशेषमन्तर्भाव्य कार्य्य-कारणभावबलेनेत्यर्थः,

---

द्रव्यलक्षणा तथाप्युक्तरीत्या लक्षणालभ्यत्वमेव नेति भावः। 'वृत्त्यन्तरं वि-नेति, यद्यपि तन्मते व्यक्तौ क्षितेतरत्वादौ च व्यभिचारः, तथापि परस्य

बोधजनकत्वसम्भवादन्यथा शक्त्या तात्पर्य्यनिर्वाहोदृष्ट-
इति लक्षणोच्छेदः । अथ शक्तिं विनापि शक्यसम्बन्धात्
तन्निर्वाह इति न तत्र शक्तिः, तर्हि वृत्तिं विनापि
तन्निर्वाह इति किं वृत्त्या । अतएवानुमानमप्रयोजकं
अन्यथा पदप्रतिपाद्यत्वादेव शक्तिसाधने वृत्त्यन्तरो-
च्छेदः । अतएव धूमोऽस्तीत्यत्र धूमपदस्य वह्निबोधपर-

'अन्वयबोधेति अन्वयविषयकबोधेत्यर्थः, 'अन्यथेति क्वचित्तात्पर्य्य-
ज्ञानाधीनस्य बोधस्य वृत्तिज्ञाननिर्व्वाह्यत्वदर्शनात् सर्व्वत्र तथा
कल्पने इत्यर्थः, 'तात्पर्य्यनिर्व्वाहः' तात्पर्य्यज्ञानाधीनस्य बोधस्य
निर्व्वाहः, 'दृष्टः' क्वचिद्दृष्टः, 'लक्षणोच्छेदः' तीरादावपि गङ्गा-
दिपदस्य शक्त्यभावोच्छेदः, तीरादावपि गङ्गादिपदस्य शक्तिग्रहप्रसङ्ग-
इति यावत् । 'शक्तिं विनापीति तीरादौ गङ्गादिपदस्य शक्तिं
विनापीत्यर्थः, 'तन्निर्व्वाहः' तीरादिबोधनिर्व्वाहः, 'वृत्तिं विनापि'
अन्वयवृत्तिज्ञानं विनापि, 'तन्निर्व्वाहः' अन्वयस्य ज्ञाननिर्व्वाहः,
'किं वृत्त्या' किं वृत्तिज्ञानेन । 'अन्यथेति, सहचारदर्शनमात्रादेव
बाह्यभ्युपगमे इत्यर्थः, 'पदप्रतिपाद्यत्वादेव' तत्पदप्रतिपाद्यत्वादेव,
'शक्तिसाधने' तत्पदशक्तिसाधने, 'वृत्त्यन्तरोच्छेदइति तीरादावपि
गङ्गादिपदशक्त्यभावोच्छेद इत्यर्थः । तात्पर्य्यज्ञानाधीनत्वं यथाकथ-
ञ्चित् तात्पर्य्यज्ञानप्रयोज्यत्वमित्यभिप्रायेणाह, 'अतएवेति तत्पद-
तात्पर्य्यज्ञानाधीनस्य तद्बोधस्य तत्र तत्पदवृत्तिज्ञानानिर्व्वाह्यत्वादे-

---

तदनभ्युपगमेन आपातत इदमुक्तं । वस्तुतो ह्यत्र अप्रयोजकत्वाभिधानं

त्वेऽपि वह्नौ न लक्षणा शक्या धूमोपस्थितौ अनुमान-द्वारा तत्प्रतीतिसम्भवात्। तथा "गच्छ गच्छसि चेत् कान्त पन्थानः सन्तु ते शिवाः। ममापि जन्म तत्रैव भूयाद्यत्र गतो भवान्" इति॥ वाक्यस्य मा गच्छेत्यत्र तात्पर्य्येऽपि न लक्षणा गमनस्य प्रियामरणहेतुत्वं हि वाक्यार्थः, तेन गमनं मया न कर्त्तव्यं प्रियामरण-हेतुत्वादित्यनुमानादेव गमने अकर्त्तव्यताबोधनेन

वेत्यर्थः, 'वह्निबोधपरत्वेऽपीति धूमशाब्दबोधं जनयित्वा वह्निज्ञानं जनयतीति तात्पर्य्येऽपीत्यर्थः, 'न लक्षणा' न लक्षणाज्ञानं, वह्नि-बोधनिर्व्वाहकमिति शेषः, 'धूमोपस्थितौ' उक्ततात्पर्य्यज्ञानाद्धूम-शाब्दबुद्धौ, 'तत्प्रतीतिसम्भवादिति लक्षणाज्ञानं विनापि तात्पर्य्य-ज्ञानाधीनस्य वह्निज्ञानस्य सम्भवादित्यर्थः। 'शिवाः' कल्याणरूपाः, 'गतः' गमिष्यति, 'न लक्षणेति तादृशबोधे न लक्षणाज्ञानं हेतु-रित्यर्थः, 'वाक्यार्थ इति, यद्यपि मरणमेव न वाक्यार्थः कुतः प्रियामरणस्य तद्धेतुत्वं, तथापि मरणं विना पुनर्ज्जन्माभावात्तेन मरणमाक्षिप्यते ततश्च मनसा तद्धेतुत्वं उपस्थितमरणस्यैव प्रतीयत-

---

उपलक्षणं अत्रापि दूषणे तात्पर्य्यं,। 'गमनस्येति कान्तगमनस्येत्यर्थः। यद्यपि प्रियामरणहेतुत्वं न वाक्यार्थः पदार्थसंसर्गस्यैव वाक्यार्थत्वात् किन्तु मरणं विना जन्माभावात् तेन तदाक्षिप्यते, तथापि वाक्यप्रयोज्यज्ञानविषयत्वेन वाक्यार्थत्वं बोध्यं वाक्यतात्पर्य्यविषयत्वेन वा तदर्थत्वं। यदा च लिङ्गाद्या-द्यप्रतिसन्धानात् नानुमानेन तात्पर्य्यनिर्व्वाहः तदा लक्षणाभ्युपगमे न क्षति-

तात्पर्य्यनिर्वाहात्। यत्र हि मुख्यया साक्षात्परम्परया वा न तात्पर्य्यनिर्व्वाहः[1] तत्र लक्षणा। ननु घटमानयेत्यत्र प्रत्येकमन्वयविशेषे जिज्ञासा भवति। न च सामान्यानवगमे विशेषे सा स्यात्, इत्यन्वयसामान्ये शक्तिरेवेति चेत्, न, कारकेण क्रियया च क्रिया-

इति परम्परया वाक्यार्थत्वमवगन्तव्यं। 'तात्पर्य्यनिर्व्वाहादिति तात्पर्य्यज्ञानाधीनस्याकर्त्तव्यताबोधस्य निर्व्वाहादित्यर्थः। 'यत्र हीति, 'मुख्यया' शक्त्या, 'परम्परया वेति, अन्वये साक्षाच्छक्त्या निर्व्वाहः धूमोऽग्नीत्यादौ वह्नौ परम्परया शक्त्या निर्व्वाह इति भावः। 'तात्पर्य्यनिर्व्वाह इति तात्पर्य्यज्ञानाधीनस्य बोधस्य निर्व्वाह इत्यर्थः। 'अन्वयसामान्ये शक्तिरेवेति, सामान्यतोऽन्वयस्मरणार्थमन्वयसामान्ये शक्तिधीरपेक्षितैवेत्यर्थः, 'कारकेणेति यथा यत् कारकं तत् सक्रियं या क्रिया सा सकारकेति व्याप्त्या कारकेण सामान्यतः क्रियानुमानं क्रियया च सामान्यतः कारकानुमानं, यथा यत् कारकं तत्क्रियासंसृष्टं या क्रिया सा कारकसंसृष्टेति सामान्यतो व्याप्त्या अन्वयमनुमाय तत्र विशेषतो जिज्ञासोपपत्तेरित्यर्थः, एतच्च 'क्रियाकारकसामान्याक्षेपवत्तदुपपत्तेरिति पाठे, क्रिया-कारकसामान्या-

[1] न तात्पर्य्यं निर्व्वहतीति ख०।

क्रियाङ्गः। अतएवाह, 'यत्र हीति, 'क्रियेति क्रिया-कारकान्वयसामान्याक्षेपकत्वादित्यर्थः। नन्वेवमपि विशेषज्ञानं विना कथं विशेषजिज्ञासेति चेत्, न, अन्वयरूपधर्म्मिज्ञाने सति तत्र स्मृत्युपनीतविशेषजिज्ञासासम्भ-

कारकसामान्याक्षेपात्तदुपपत्तेः दृष्टे फलादौ रसविशेषजिज्ञासावत्। एतेन यदुक्तमन्वितपदार्थे मम त्वेकैव शक्तिस्तव त्वेका पदार्थेऽपरा त्वन्वय इति निरस्तं। अन्वये शक्त्यभावात्। न चैवमन्वयानुभवे पदविनियोगो न स्यादिति वाच्यं। अन्वयानुभवार्थमेव पदार्थे पदानां शक्तिकल्पनात्। तस्मात् पदं कारणं

क्षेपात्तदुपपत्तेरिति पाठे तु क्रियायाः कारकस्य च सामान्यतः संसर्गाक्षेपादित्यर्थः, 'रसविशेषेति जम्बीरत्वादिना रससामान्यमनुमाय रसविशेषजिज्ञासावदित्यर्थः, 'अन्वितपदार्थ इति अन्वितपदार्थशक्तिज्ञानत्वेनैकेन रूपेण मम कारणतेत्यर्थः, 'एका पदार्थ इति पदार्थशक्तिज्ञानत्वेनान्वयशक्तिज्ञानत्वेन चोभयरूपेण कारणतेत्यर्थः, 'अन्वये शक्त्यभावादिति अन्वये शक्तिज्ञानस्य हेतुत्वाभावादित्यर्थः। 'न चैवमिति, 'एवं' अन्वये शक्तिज्ञानाभावे, 'विनियोगः' उपयोगः, 'न स्यादिति, अन्वयस्मृतिद्वारैव तस्यान्वयानुभवे उपयोगित्वादिति भावः। 'पदार्थ इति, तथाच पदार्थस्मृतिद्वारैव तस्यान्वयानुभवहेतुत्वमिति भावः।

केचित्तु 'न स्यादिति, शक्तिज्ञानविषयतयैव तस्योपयोगादिति भावः। 'पदार्थ इति, तथाच पदार्थशक्तिज्ञानविषयतयैव पदानामन्वयानुभवे उपयोग इति भाव इत्याहुः।

वात्। अत एवानुरूपं दृष्टान्तमाह, 'दृष्ट इति रूपविशेषेणाक्षिप्तरससामान्ये स्मृत्युपनीतमधुरत्वविशेषजिज्ञासावदित्यर्थः। 'पदमिति, एतच्च

पदार्थस्मरणं व्यापारः आकाङ्क्षादिसहकारिवशात् स्मारितार्थान्वयानुभवः फलं पदार्थस्मरणं न व्यवधायकं व्यापारत्वात्। न च स्मरणद्वारा पदार्थ एव करणं, तस्यानागतत्वादिना स्वस्मरणे अन्वयानुभवे अजनकत्वात्। तथापि पदार्थस्मरणमेव करणमस्तु आवश्यकत्वात्, अतएव चिन्तावशोपनीतपदार्थानामन्वयबोधात् काव्यादिरिति चेत्, न, स्मरणस्य नि-

---

'पदं करणमिति वृत्तिलक्षणसम्बन्धेन पदार्थविशेषणतया पदार्थविशेष्यतया वा पदज्ञानमित्यर्थः, 'पदार्थस्मरणमिति पदार्थमात्रस्मरणमित्यर्थः, 'मात्रपदादन्वयव्यवच्छेदः, 'स्मारितेति वृत्त्येत्यादिः, 'न व्यवधायकमिति न पदज्ञानस्यान्यथासिद्धिसम्पादकमित्यर्थः, 'तस्य' पदार्थस्य, 'स्वस्मरण इति, तज्जनकत्वाभावे च तद्द्वारा कुतोऽन्वयबोधकारणत्वं स्यादिति भावः। शङ्कते, 'तथापीति, 'आवश्यकत्वादिति। न च व्यापारेण व्यापारो नान्यथासिद्ध इति वाच्यं। तद्व्यापारत्वस्यैवासिद्धेरिति भावः। पदज्ञानस्य व्यभिचारमाह, 'अतएवेति, 'चिन्ता' उद्बोधकसमवधानं, पदज्ञानं विनापीति शेषः। 'स्मरणस्य' पदार्थस्मरणस्य। ननु व्यापाराभावेऽपि फलायोग-

---

स्मदायमते, 'आकाङ्क्षादीति, स्वरूपसद्धेतुत्वपक्ष इदं, अन्यथा तज्ज्ञाने तात्पर्यं।

भट्टमतमाशङ्क्य निराकरोति, 'न चेति, 'आवश्यकत्वादिति, तथाच पदानामर्थस्मरण एवोपक्षीणत्वादन्यथासिद्धत्वमिति भावः। व्यभिचारमाह, 'अतएवेति, फलवैजात्यं नास्तीत्यभिमानः। 'स्मरणस्येति, तथा-

व्यारत्वेनाकरणत्वात् अनन्यथासिद्धान्वय-व्यतिरेकाभ्यां आकाङ्क्षादिमत्पदस्यान्वयानुभवविशेषे कारणत्वात् पदार्थोपस्थितेः संसर्गधीमात्रहेतुत्वेऽपि शाब्दसंसर्गधीविशेषे पदस्यैव हेतुत्वात्, गौः कर्म्मत्वमानयनमित्यत्र पदार्थज्ञानेऽपि अन्वयज्ञानानुदयात् पदवि-

---

व्यवच्छिन्नत्वेनैव कारणत्वं स्यादित्यत आह, 'अनन्यथेति, 'अन्वयानुभवविशेषे' शाब्दानुभवे। ननु पदार्थस्मरणेनैवान्वय-व्यतिरेकावन्यथासिद्धावित्यत आह, 'पदार्थेति, 'संसर्गधीमात्रेति विशेषणज्ञानविधया विशिष्टबुद्धिमात्रहेतुत्वेऽपीत्यर्थः, 'हेतुत्वात्' हेतुत्वावश्यकत्वात्, अन्यथा मनसोपनीतभानमात्र एव शाब्दयामीत्यनुव्यवसायापत्तेरिति भावः। ननु शब्दजन्यपदार्थोपस्थितित्वेन हेतुत्वात् सर्व्वत्र तादृशानुव्यवसाय इत्यत आह, 'गौरिति, 'पदविशेषेति

चानन्यगत्या पदानामेव कारणत्वं न तु स्मरणे तदुपक्षीणत्वमिति भावः। न चासत्तिज्ञानरूपस्तज्ज्ञानव्यापारोऽस्त्विति वाच्यं। तद्धेतुत्वस्य प्रागेव निराकृतत्वात्। क्रियया अयोगव्यवच्छेदेन सम्बन्धित्वं करणत्वमिति निर्व्यापारमपि करणमस्तु स्मरणव्यापारकं मन एव वा करणमस्तु तद्धेतुत्वस्यावश्यकत्वात् यथा चैवं न मानसत्वापत्तिस्तथोक्तमनुमानप्रकाशे, तथाच स्मरण एव पदोपक्षय इत्यतो हेत्वन्तरमाह, 'अनन्यथेति, अतएव पदादसुमद्प्रत्येमीत्यनुभवोऽपीति भावः। 'विशेष इति शब्दप्रयोज्यजातिमतीत्यर्थः, तथाच नोक्तव्यभिचारोऽपीत्यर्थः। न च वैजात्यमसिद्धं, अनुभवसिद्धत्वात्। पदहेतुत्वे मानान्तरमाह, 'गौरिति त्वदुक्तसकलहेतुसत्त्वेऽप्यन्वयबोधानुत्पादः पदविशेषहेतुत्वमाक्षिपतीत्यर्थः। अवच्छेदकत्वेनान्यथासिद्धिमाशङ्क्य

शेषोपस्थितपदार्थज्ञानस्य हेतुत्वे पदविशेषस्यैवावश्यकत्वेन हेतुत्वाच्च । काव्यस्थले च पदार्थज्ञानव्यापारकं उत्प्रेक्षादिसहकृतं मन एवान्वयानुभवकरणं । न चैव-

---

नानयेत्यादिपदविशेषजन्येत्यर्थः, 'आवश्यकत्वेनेति, लाघवेन चेत्यपि बोध्यं, 'हेतुत्वादिति वृत्त्यर्थजन्यपदार्थोपस्थितिसम्बन्धेन हेतुत्वादित्यर्थः, पदार्थोपस्थितेः शाब्दबोधस्य विशिष्टानुभवतया विशेषणादिज्ञानविधयैव हेतुत्वमिति भावः । एतेन वृत्त्या शब्दजन्यपदार्थोपस्थितिं विना पदज्ञानमात्राच्छाब्दबोधानुदयात्तद्धेतुत्वावश्यकत्वात्तत्रैव शब्दविशेषान्तर्भावसाचिव्यादिदमसङ्गतमिति परास्तं । इदमुपलक्षणं शब्दजन्यपदार्थोपस्थितेः कारणत्वे च तदवच्छेदककोटौ शब्दविशेषान्तर्भावो नोचितः आनुपूर्व्याभेदेन पदार्थोपस्थितेर्गुरुतरानन्तकारणतावच्छेदकप्रसङ्गात्, आनुपूर्व्याः पृथक्प्रयोजकत्वे च शब्दोपस्थितित्वादेरवच्छेदककोटावप्रवेशादनन्तकार्य्य-कारणभावाविशेषेऽपि कारणतावच्छेदकगौरवाभावात् पदार्थोपस्थितेश्च सर्व्वानुपूर्व्यसाधारणशब्दजन्यपदार्थोपस्थितित्वेनैकेनैव लघुरूपेण सामान्यतो हेतुत्वादित्यपि बोध्यं । नन्वेवं काव्यस्थले चिन्तावशोपनीतपदानां कथमनुभव इत्यत आह, 'काव्येति, 'उत्प्रेक्षादीति, 'उत्प्रेक्षा' इच्छाविशेषः, आहार्य्यज्ञानस्थले सहकारिणी, 'आदिपदात् क्वचिद-

---

विशिष्टे, 'पदविशेषेति । यद्यप्येवं तन्मतेऽपि काव्यस्थले व्यभिचारस्तथाप्यन्वयबोधविशेषे स्मरणविशेषस्यैव हेतुत्वं न तु पदस्येति भावः । 'हेतुत्वादिति, व्यापारावच्छेदकतया व्यापारिणोऽप्यन्यथासिद्धौ चक्षुरादेरपि तथा-

सुत्प्रेक्षयाः पृथक् प्रमाणत्वं, व्यभिचारिजातीयतया लिङ्गादाविव प्रमाकरणतावच्छेदकानतिप्रसक्तानुगतरूपाभावान्निर्व्यापारत्वाच्च, किन्तु प्रमाणसहकारिणी सा। अतएव मानसे लिङ्गपरामर्शे व्याप्तिस्मृत्यादि न पृथक् प्रमाणं। अथ पदमन्तरेणापि योग्यतादि-

---

संसर्गाग्रहपरिग्रहः। 'न चैवमिति, यदसाधारणं सहकार्य्यसाद्येति न्यायादिति भावः। 'उत्प्रेक्षाया इति, इदमुपलक्षणं पदार्थोपस्थितेरपि बोध्यं। 'व्यभिचारिजातीयतयेति उत्प्रेक्षायाः क्वचिद्भ्रमं प्रत्यपि जनकतयेत्यर्थः, 'लिङ्गादाविवेति लिङ्गपरामर्शादाविवेत्यर्थः तत्र सल्लिङ्गपरामर्शस्यैव शाब्दरूपत्वादिति भावः। 'करणता कारणता, 'सेति, क्वचिदिति शेषः। अतिरिक्तनिर्वचनाय पुनः शङ्कते, 'अथेति, 'अन्वयबोधः' शाब्दानुभवः, 'पश्यतः श्वेतमा रूप-

---

त्वापत्तेः उक्तयुक्तेश्चेति भावः। 'व्यभिचारीति, ननु तत्तदुत्प्रेक्षातः कदाचित् प्रमोत्पत्तेः तत्तद्विशेषहेतुत्वमावश्यकमिति तथैव प्रमाणत्वमस्तु पदार्थज्ञानं वा तथास्तु यथा च चक्षुरादौ व्यभिचारिव्यावृत्तं निर्दोषत्वादिकमवच्छेदकं तथा प्रकृतेऽप्यस्तु। यदि च निर्व्यापारतया न तथात्वं तदा पदार्थोपस्थापकचिन्तादेस्तथात्वमस्तु। न चाननुगमः, उपाधिविशेषस्य तथात्वापत्तेः। यदि च तस्य स्मरण एवोपक्षयः तदा पदेऽपि तुल्यं। किञ्चानुमितेः परामर्शव्यापारकमनःकरणकत्वपक्षे यथा परामर्शस्य प्रमाणान्तरत्वं तथा प्रकृतेऽप्यस्त्विति चेत्, नैवं, फलबलेन परामर्शस्य विजातीयप्रमाजनकत्वं प्रकृते च न तथेति प्रमित्यन्तरासाधारणकारणासहकृतमनोजन्यत्वेनास्य मानसत्वेन तत्करणस्यातथात्वात् अधिकमनुमानप्रकाशे विपश्चितं। अन्वयविरोधिपदाजन्यपदार्थोपस्थितिर्हेतुरित्याशयेन शङ्कते, 'अथेति। 'आ रूप-

ज्ञानेऽन्वयबोधो भवत्यतः पदार्थस्मरण एव पदाना-
मुपक्षयः । तदुक्तं "पश्यतः श्वेतमा रूपं ह्रेषाशब्दश्च
शृण्वतः । खुरविक्षेपशब्दश्च श्वेतोऽश्वोधावतीति धीः" ॥
इति चेत्, सत्यं,[१] प्रयोजकवाक्योच्चारणानन्तरं प्र-
योज्यव्यापारदर्शनात् अन्वितज्ञानोपपत्त्यर्थं पदस्यैव
शक्तिः कल्प्यते प्रथमतस्तस्यैव कारणत्वावधारणात्

मिति श्वेतं रूपमा पश्यत इति योजना, आपदमीषदर्थकं, 'प्रयो-
जकेति प्रयोजकतत्तत्पदोच्चारणानन्तरमेवेत्यर्थः, 'प्रयोज्येति प्रयोज्येन
सह तत्तत्पदार्थशाब्दबोधदर्शनादित्यर्थः, अन्वय-व्यतिरेकाभ्यमिति
शेषः, 'अन्वितज्ञानेति तत्तत्पदार्थशाब्दात्मकोपस्थितावित्यर्थः,
'पदस्यैव' तत्तत्पदस्यैव, 'शक्तिः' ज्ञानविषयतया कारणतावच्छेद-
कता, 'प्रथमत इति आद्यव्युत्पत्तिसमय इत्यर्थः, 'तस्यैव' पद-
तावच्छिन्नस्यैव, 'कारणत्वावधारणादिति शाब्दबुद्धिसामान्यं प्रति

---

(१) इति चेत्, नेति क० ।

मिति, 'आ' ईषत्, श्वेतं रूपं पश्यत इत्यर्थः, इत्येके । 'आ पश्यत इति व्यव-
हितोपसर्ग इत्यन्ये । आरूपशब्दोऽस्पष्टार्थक इत्यप्याहुः । तथा हेतुत्वे
गौरवमित्याशयेनाह, 'प्रयोजकेति, 'प्रथमत इति । ननूपायस्यान्वयादेः सा-
धारणतया प्रयोजकत्वमात्रमवधारयति, न तु कारणत्वं गृहीतमपि
कारणद्वयकल्पनागौरवादग्रे त्याज्यं कार्यान्वितशक्तिवत् । न चैवं पदे
शक्तिरपि न स्यात् इति वाच्यं । प्रयोजकत्वगर्भाया एवेश्वरेच्छायाः शक्ति-

पदार्थेषु शक्त्यन्तरकल्पने गौरवात्, तदाहुः, "प्राथम्यादभिधातृत्वात्तात्पर्य्योपगमादपि। पदानामेव सा

कारणतावच्छेदकत्वावधारणादित्यर्थः। नन्वस्तु पदज्ञानस्य करणत्वं तथापि पदार्थोपस्थितेरपि हेतुत्वं दुर्व्वारमन्वय-व्यतिरेकयोरविशेषादित्यत आह, 'पदार्थेष्विति, 'शक्त्यन्तरकल्पनदृति तत्तच्छाब्दबुद्धित्वावच्छिन्नं प्रति ज्ञानविषयतया कारणतावच्छेदकत्वान्तरकल्पनदृत्यर्थः, अन्वय-व्यतिरेकयोर्ज्ञानस्य कारणतावच्छेदकवत्त्वतया विशेषणज्ञानादिरूपतया वोपपत्तेरिति भावः। 'प्राथम्यादभिधातृत्वादिति, प्राथम्यमभिधातृत्वे हेतुः, 'अभिधातृत्वं' बोधकत्वं, तथाच प्रथमगृहीतत्वेन पदानां बोधकत्वावश्यकत्वादित्यर्थः, 'तात्पर्य्योपगमादपीति पदविशेष्यकतात्पर्य्यज्ञानस्य शाब्दबोधे विशिष्य हेतुत्वोपगमादपीत्यर्थः, 'पदानामेवेति, 'एवकारात् पदार्थव्यवच्छेदः, 'सा शक्तिः' शाब्दबुद्धिं प्रति विशेषतः शक्तिश्च ज्ञानविषयतया कारणतावच्छेदकता। नन्वेवं श्वेतोऽश्वो धावतीति धीः कथं स्यादित्यत-

---

त्वाभ्युपगमादिति चेत्, न, अनन्यथासिद्धान्वयादेस्तद्ग्राहकत्वं व्यापारेण च नान्यथासिद्धिरित्यादिप्रागुक्ते तात्पर्य्यात्, 'शक्त्यन्तरेति,। ननु कारणता यदि शक्तिः सास्त्येव पदवत्, अतएव विषयाबाधादीश्वरेच्छापि। न चास्माच्छब्दादिति शब्दगर्भा सा, तर्हि तत्र बाधो न गौरवं पदार्थान्तररूपा तु पदेऽप्यनभ्युपगतेति चेत्, न, तद्विषयतया तदिच्छाया ज्ञानहेतुत्वे गौरवादित्यत्र तात्पर्य्यं। 'अभिधातृत्वादिति भट्टमते, लिङ्गादिपदाभिप्रायेणाभि-

शक्तिर्व्वरमभ्युपगम्यतां" ॥ इति, श्वेतोऽश्वोधावतीति धीव लिङ्गजा पदस्य लृप्तकारणभावस्याभावादिति ।

इति श्रीमद्गङ्गेशोपाध्यायविरचिते तत्त्वचिन्तामणौ शब्दाख्यतुरीयखण्डे कार्य्यान्वितशक्तिवादः ।

आह, 'लिङ्गजेति, अनुमानञ्चायं श्वेतोऽश्वो ह्रेषावत्त्वात् । न च ह्रेषाया ज्ञानेऽपि तद्वत्त्वं श्वेतेऽसिद्धमिति वाच्यं । ह्रेषाया आश्रयशरीराकाङ्क्षायामुपस्थितश्वेत एव मनसा तद्वत्त्वग्रहात् ततोऽयं श्वेतोऽश्वो धावति खुरविक्षेपशब्दविशेषवत्त्वात् पक्षधर्म्मताविद्धिस्तु पूर्व्ववदिति भावः । इदमुपलक्षणं क्वचिन्मनसापि तादृशधीर्द्रष्टव्या ।

केचित्तु अयं श्वेतो धावदश्वः ह्रेषावत्त्वे सति खुरविक्षेपशब्दविशेषवत्त्वादित्यनुमानप्रकारमाहुः । तदसत्, तस्य श्वेतोऽश्वो धावतीत्याकारविरहादिति समासः ।

इति श्रीमथुरानाथ-तर्कवागीशविरचिते तत्त्वचिन्तामणिरहस्ये शब्दाख्यतुरीयखण्डरहस्ये कार्य्यान्वितशक्तिवादरहस्यं ॥

धावास्तत्र वृत्तेरित्याहुः । 'लिङ्गजेति, अयं श्वेतो धावदश्वः ह्रेषाशब्दकारित्वे सति क्षुरविक्षेपविशेषकारित्वादिति लिङ्गजेत्यर्थः । इति प्रकाशः ।

अथ जातिशक्तिवादः।

एवं पदार्थमात्रे शक्तौ[१] पदार्थो निरूप्यते। तत्र प्रा-

(१) कार्य्यान्वितशक्तिवादपर्य्यन्तं मूलं मथुरानाथकृतरहस्याभिधानव्याख्यया सहितं प्रकाशितं। तत्परवर्त्तिनः आख्यातवादपूर्व्ववर्त्तिनश्च मूलभागस्य मथुरानाथकृतरहस्यनामकव्याख्याया दुर्लभत्वेन मथुरानाथोपजीव्यजयदेवमिश्रकृतालोकाख्यव्याख्यासाहित्येन प्रकाशे प्रवृत्तमस्माभिरिति।

जातिशक्तिवादे 'एवमिति एवम्प्रकारेणेत्यर्थः, 'पदार्थमात्रे शक्तौ' स्वार्थशाब्दबुद्धित्वमात्रस्य पदानां कार्य्यतावच्छेदकत्वसिद्धौ, 'मात्रपदात् कार्य्यत्वान्वितत्वांशपरिग्रहः, 'पदार्थो निरूप्यत इति पदानां स्मारकशक्तिविशेष्यो विचार्य्यत इत्यर्थः, गवादिपदानां गोत्वादिजातावेव शक्तिर्न तु गवादिव्यक्तिषु व्यक्तीनामनन्ततया तत्र शक्तिसम्बन्धकल्पने गौरवात्। न च शक्तेर्गोशाब्दबुद्धौ बोद्धव्येत्यादीच्छारूपतया व्यक्तीनामपि शक्तिसम्बन्धित्वं दुर्व्वारमिति वाच्यं। शक्तेर्गोपदाद्गोत्वप्रकारकबोधो भवत्वित्यादीच्छारूपतया अतिरिक्तपदार्थरूपतया वा तादृशेच्छारूपत्वासिद्धेः। न च गोत्वादेः शक्यत्वे गोत्वत्वादिकं शक्यतावच्छेदकमिति महद्गौरवमिति वाच्यं। गोत्वादौ निरवच्छिन्नशक्त्यभ्युपगमात् शक्तेः किञ्चिदवच्छिन्नत्वनियमे मानाभावात्। किञ्च गोत्वप्रकारकगोशाब्दबुद्धौ गोत्वविशिष्टशक्तिज्ञानकारणत्वमपेक्ष्य लाघवाद्गोत्वशक्तिज्ञानमेव हेतुः। न चैवं गोपदं गव्यशक्तमिति ज्ञानेऽपि गोपदाद्गोशाब्दबोधापत्तिरिति वाच्यं। न्यायनयेऽपि गोपदं गोत्वाशक्तमिति ज्ञाने गोपदाद्गोत्वशाब्दबोधापत्तिरित्यनुयोगस्य तुल्यत्वात्।

भाकराः । यद्यप्यानयनादिव्यवहाराद्व्यक्तावेव शक्तिरुचिता तथाप्यानन्त्य-व्यभिचाराभ्यां[१] तत्र न शक्ति-

अथ जातिशक्तिवादालोकः ।

'आनन्त्येति यदि यत्र शक्तिग्रहस्तत्र शाब्दधीस्तदानन्त्यासु व्यक्तिषु शक्तिग्रहाभावात् अगृहीतशक्तिके शाब्दधीर्न स्यात् यद्यन्यत्र शक्ति-

(१) आनन्त्याद्यभिचारादिति क० ।

त्र च न्यायनयेऽपि गोत्वविशिष्टशक्तिज्ञानं न गोत्वप्रकारकशाब्दबोधे हेतुर्नियमाभावात् किन्तु पदार्थस्मृतावेव तत्तद्व्यक्तित्वेनोद्बोधकविधया हेतुरिति न कार्य्य-कारणभावे लाघव-गौरवावतार इति वाच्यं। तथापि पदार्थोपस्थितेः कार्य्य-कारणभावे लाघव-गौरवसत्त्वात् पदनिष्ठगोत्वविशिष्टवृत्तिज्ञानजन्यगवोपस्थितित्वेन हेतुत्वमपेक्ष्य पदनिष्ठगोत्ववृत्तिज्ञानजन्यगवोपस्थितित्वेन हेतुत्वे लाघवात् स्वरूपतो गोत्वनिष्ठशक्तिज्ञानाद्गोशाब्दबोधवत्तद्गोत्वनिष्ठलक्षणाज्ञानादपि गोशाब्दबोधस्येष्टत्वात्। न चैवं गोपदं गोत्ववदित्याकारकं गोत्वं गोपदवदित्याकारकं वा शक्तिज्ञानं गोत्वप्रकारकगोशाब्दबोधे गोत्वप्रकारकगोस्मृतौ वा हेतुरिति फलितं, तथाच क्वचित् समवायेन गोत्वप्रकारकगोशाब्दधीः क्वचिच्च कालिकादिसम्बन्धेनेत्यत्र किं नियामकं एवं क्वचित् समवायेन गोत्वप्रकारिका गोस्मृतिः क्वचिच्च कालिकादिसम्बन्धेनेत्यत्र वा किं नियामकमिति वाच्यं।

एतत्पर्य्यन्तं जातिशक्तिवादस्य रहस्यनामकव्याख्यानमस्माभिर्लब्धमित्येतद्विज्ञापनमेवैतत्खण्डितांशसन्निवेशनप्रयोजनमिति ।

'आनन्त्येति सर्व्वासामनन्तव्यक्तीनामुपस्थापनमशक्यमिति कस्याश्चिदेव शक्तिग्रहो वाच्यः स च व्यभिचारी व्यक्त्यन्तरस्याप्युपस्थितिदर्शनादित्यर्थः ।

ग्रहः, समुच्चयेन शक्यत्वे गां दद्यादित्यादौ सर्व्वोपादानासामर्थ्यं एकस्य शक्यत्वेऽनध्यवसायः। न च गोव्यक्तिमात्रमर्थः, मात्रशब्दस्य सर्व्वार्थत्वे उक्तदोषात्, सामान्यार्थत्वे व्यक्तेरप्रतीतेः, नानार्थत्वे च सर्वासां प्रत्येकं ज्ञातुमशक्यत्वं, शक्तौ शक्ये च गौरवं, अपूर्व्वगवि व्यवहाराभावश्च। नापि गोत्वेनोपलक्षिता

ग्रहोऽन्यत्र शाब्दज्ञानं तदा शक्तिधीः शाब्दज्ञाने व्यभिचारिणीत्यर्थः, यद्यन्यशक्तिज्ञानादन्यधीस्तदा 'व्यभिचारात्' व्यभिचारप्रसङ्गात्, शक्तिग्रहमात्रं विनापि स्यादित्यपि कश्चित्। 'अनध्यवसायः' का सा व्यक्तिर्या गोपदवाच्या इत्येवं रूपः। 'गोव्यक्तिमात्रं' गोत्वमित्यर्थः, 'नानार्थत्व इति, तत्तद्व्यक्तित्वस्य तदा प्रवृत्तिनिमित्तत्वादिति भावः। 'अपूर्व्वगवीति समासान्तविधेरनित्यत्वाद्बोध्यं। नन्वस्त्येव सामा-

केचित्तु एकव्यक्तेस्तदन्यसर्व्वव्यक्त्यव्याप्यत्वाद्व्यभिचारात्तद्व्याप्यत्वे चैकाधिकरण एव सर्व्वव्यक्तिसम्भवे सर्व्वग्रहसम्भवोऽपीति भावः। आनन्त्यदोषे सत्येव मिलितानां सर्व्वव्यक्तीनां शक्यत्वे दोषान्तरमाह, 'समुच्चयेनेति, अन्यतमव्यक्तिः शक्येति नोक्तदोषद्वयमित्यत आह, 'एकस्येति, इयं व्यक्तिः शक्या अन्या वेत्यनिर्धारणात् गां दद्यादित्यादावप्रवृत्त्यापत्तेरित्यर्थः, 'अप्रतीतेरिति अप्रतीत्यापत्तेरित्यर्थः, अतएवेति शेषः। अस्मन्न्यायेन व्यक्तिलाभाभ्युपगमे वा मन्मतप्रवेश एवेति भावः। ननु तत्तद्रूपेण सर्व्वा व्यक्तिः शक्या तथाच गोपदं नानार्थं अतएव नानध्यवसाय इत्यत आह, 'नानार्थत्व इति, 'प्रत्येकमिति प्रत्येकरूपेणेत्यर्थः, 'शक्तौ' नानाशक्तौ, 'शक्ये' नानाशक्यतावच्छेदक इत्यर्थः, 'अपूर्व्वगवीति तत्र तेन रूपेण शक्तेरग्रहीत-

व्यक्तिः शक्या धेनुपदवदतोन शक्यानन्त्यं, न व्यभिचारः, न सर्वासङ्ग्रहः, न नानार्थत्वं, गोत्वेन तासामैक्यादिति वाच्यं। रूपान्तरेण विज्ञातमन्येन रूपेण हि उपलक्ष्यते यथा काकेन गृहविशेषोगोत्वेन धानकर्त्रीव्यक्तिविशेषः स्वतोविलक्षणः, न तु काकाद्याकारेणैव तत्प्रतीतिः। न च व्यक्तीनां जातिं विना रूपान्तरमेकमस्ति ज्ञायते वा, गोपदाद्गौरित्येव प्रतीतेः, गोत्वविशिष्टे च कार्य्यान्वयाद्गोत्वं विशेषणं नोपलक्षणं, तदन्येन कार्य्यान्वये उपलक्षणं, यथायं

वक्तादौत्यत आह, 'ज्ञायते वेति, तदेवोपपादयति, 'गोपदादिति।

कार्य्यव्यवहाराभावप्रसङ्ग इत्यर्थः, एतच्च समासान्तविधिरनित्य इति साधु। न व्यभिचार इति, द्वितीयपक्षे दोषायेति शेषः। तन्मतेनाह, 'गोत्वेनेति। ननु तत्रोत्पलत्वादिकमिवात्रापि सास्नादिमत्त्वादिकमस्तीत्यत आह, 'ज्ञायते वेति। ननु ज्ञायते चेत्यत आह, 'गोपदादिति यदि गोत्वोपलक्षितत्वकारावच्छेदेन शक्तिस्तदा तत्प्रकारिका धीः स्यादित्यर्थः। दोषान्तरमाह, 'गोत्वेति गां पश्येत्यादौ गोत्वविशिष्टे दर्शनाद्यन्वयादित्यर्थः, कार्य्यान्वयिविशेषणं तदन्वय्युपलक्षणमिति लक्षणानुसारेणेदं। उपलक्षणमुदाहरति, 'यथेति वासस्सि तत्पदवाच्यत्वानन्वये तस्योपलक्षणत्वमित्यर्थः।

केचित्तु गोत्वं यदि वासोऽवच्छेदके गव्युपलक्षणं तदा देवदत्तपदजन्यज्ञाने वासस्तद्गोपदजन्यज्ञाने गोत्वमपि न स्फुरेदित्यत्र तात्पर्य्यादिवाहुः।

वासस्वी देवदत्तशब्दवाच्य इत्यत्र वासः। न च गोत्वैकत्वेन व्यक्तीनामैक्यं क्रियते, अशक्यत्वात्। नापि ज्ञाप्यते, असत्त्वात्। न च तदेकत्वमेव व्यक्तेरेकत्वं, असम्भवात्। नापि व्यक्तिः शक्या गोत्वमवच्छेदकं कारणत्वे दण्डत्ववत्, एवं हि गोपदात् न गोत्वविशिष्टबुद्धिः स्यात् शक्तिग्रहाहितसंस्कारसचिवाद्गोपदादेव धेनुपदादिव गोत्वविशिष्टज्ञानं तदुद्बोधश्च तद्वदेव, परम्परासम्बन्धादिति चेत्, न, तत्र हि धानकर्मव्यक्तिविशेषस्यावश्यशक्यत्वेऽनुगमाय गोत्वमवच्छेदकमाचं न तु वैपरीत्यं गोत्वस्य वृषभेऽपि सत्त्वात्, इह तु व्यक्तिरतिप्रसक्तेति जातिविशिष्टैव सा शक्या

गोत्वेन तासामैक्यादिति दूषयति, 'न चेति। 'एवमिति अवच्छेदकत्वेऽपि यथा दण्डत्वे न कारणत्वं तथा गोत्वेऽपि न शक्यत्वमिति तदुपस्थितिर्न स्यादित्यर्थः। अशक्यत्वेऽपि तदुपस्थितिः स्यादित्याह, 'शक्तीति. शक्यवृत्तित्वं परम्परासम्बन्धः। गुरुमतेन दूषयति, 'तत्र हीति। ननु लाघवाद्गोत्वमपि शक्यमस्त्वित्यत आह, 'न त्विति। ननु धानकर्मविशेषवदिहापि व्यक्तिविशेषाणां शक्यत्वमस्तु। न चाननुगमः, गोत्वेनैवानुगमात्। न हि धानकर्मविशेषेऽप्यन्यदनुगमकं, तथात्वे अनुगमार्थं गोत्वमवच्छेदकमित्यसङ्गतं स्यात्। न च तत्र तत्तद्धानकर्मत्वमपि शक्यमित्यनतिप्रसङ्गः इह तु व्यक्तिरतिप्रसक्तेति वाच्यं। तत्तत्प्रकारकप्रतीत्यापत्तेः, अन्यथा तत्रापि तत्तद्व्यक्तित्वं शक्यमिति सुवचं स्यादिति चिन्त्यं।

स्यात्। वस्तुतस्तु जातेः शक्योपलक्षणत्वे शक्त्यवच्छेदकत्वे वावश्यकत्वात् लाघवाच्च जातिरेव शक्या स्यात् न तु व्यक्तिः, धेनुपदे तु गोत्वं न तथा अतिप्रसङ्गात्। अस्तु तर्हि जातिविशिष्टं शक्यं स्वव्यवहारेण च स्वहेतुतया जातिविशिष्टज्ञानस्यानुमितत्वादिति चेत्, न, विशेष्यभेदाद्विशिष्टानामनन्तत्वेन व्यक्तिवाच्यत्वे उक्तदोषग्रासात्। विशेषणस्यैक्येन विशिष्टानामैक्यस्योपलक्षणपक्षवद्दुष्यत्वात्, तस्माद्व्यक्तेरपदार्थत्वे जातिरेव पदार्थः। वस्तुतस्तु व्यक्तौ जातिरनुगमिका विशेषिका चावश्यं वाच्येति नागृहीतविशेषणान्यायेन तैव वाच्या। अथ जातावपि व्यक्तिरेव विशेषः धर्म्मान्तराभावात् गवेतरावृत्तित्वे सति सकलगोवृत्तित्वादेरुपाधेरपि व्यक्तिघटितत्वात् नागृहीतविशेषणान्यायेन व्यक्तावपीत्युभयमपि वाच्यमिति, न, जातेः स्वत-

केचित्तु एतदस्वरसादेवाह, 'वस्तुतस्त्विति। शक्तौ नावश्यकत्वमित्यस्यैवाह, 'लाघवाच्चेति, व्यक्तिधीश्च संस्कारादेवेति भावः। 'अतिप्रसङ्गादिति, वृषभ इति शेषः। यद्यपि लाघवादित्युक्तं तथापि विशिष्टस्यैवास्तित्वात् तत्र शक्तिरित्याह, 'अस्त्विति। नन्वेवमवच्छेदकैक्येन धानकर्म्मविशेषाणामपि नैक्यमिति तव धेनुपदेऽपि तुल्यं दण्डत्वादिविशिष्टकारणत्वे का गतिरित्यत आह, 'वस्तुतस्त्विति, लाघवादिति भावः। 'विशेष इति विशेषिकेत्यर्थः, 'धर्म्मेति विशेषकेत्यर्थः, 'गवेतरेति, गोपदमुभयत्र सास्नादिमत्परमिति नात्माश्रय इत्याहुः। 'उभयमपीति'

एव व्यावृत्तत्वात्। अन्यथा जाति-व्यक्त्योर्व्यावृत्तत्वज्ञानादन्योन्यव्यावृत्तत्वबुद्धावन्योन्याश्रयः। स्वतोव्यावृत्तत्वञ्च न स्वयमेव स्वव्यावर्त्तकत्वं स्वस्मिन् स्वावृत्तेः। नापि व्यावर्त्तकं विनैव व्यावृत्तत्वं, असम्भवात्। किन्तु स्वाश्रयवत्स्वात्मनि व्यावृत्तधीजनकस्वभावत्वं परेषामन्त्यविशेषवत्। व्यावर्त्तकधर्म्मेऽपि धर्म्मान्तरादेव व्यावृत्तबुद्धावनवस्था स्यादतएव किञ्चिद्धि वस्तु स्वत एव विलक्षणमित्याहुः।

अस्तु वा व्यक्त्या व्यावृत्ततया बोधिता जातिरेव पदार्थोलाघवात् न तु वैपरीत्यमुभयं वा गौरवात्, कुतस्तर्हि व्यक्तिधीः, जातिशक्तादेव कथमन्यशक्तादन्यधीः, स्वभावात्, तत्स्वभावत्वमेव व्यक्तिशक्तिं विना

ननु स्वतो व्यावृत्तायां जातौ विशेषणं व्यक्तिरवश्यं वाच्या व्यक्तिविशिष्टज्ञानाभावे निर्विकल्पकविषयीभूतायां जातौ प्रत्यग्रहाद्विकल्पकस्य व्यवहारालम्भत्वात् तथाच नागृहीतविशेषणन्यायस्तुल्य इत्यत आह, 'अस्तु वेति, 'व्यावृत्ततया' विशेष्यतया, यद्वा स्वतए

विनिगमकाभावादिति भावः। 'स्वस्मिन्निति, व्यावृत्तिसमानाधिकरणस्य व्यावर्त्तकत्वादिति भावः। 'नापीति, व्यावर्त्तकत्वञ्चात्र व्यावृत्त्यधिकरणावच्छेदकत्वं न तु व्यावृत्तिधीजनकत्वमतो नाग्रिमग्रन्थविरोधः। 'गौरव

न निर्व्वहतीति चेत्, न, गोपदं हि नियमतोजाति-
व्यक्ती बोधयति तत्रास्य जातिशक्तिधीरेव सहका-
रिणी कल्प्यते लाघवादावश्यकत्वाच्च, न तु व्यक्ति-
शक्तिधीरपि गौरवात् । जातिशक्तिज्ञाने सति तां
विना व्यक्तिबोधे विलम्बाभावात् यथा तव पदार्थ-
शक्तादेवान्वयधीः । यद्वा जातिशक्तमेव पदं व्यक्तिं
बोधयति अशक्यत्वेऽपि जात्याश्रयत्वमेव नियामकं
यथा अशक्यमपि स्वार्थान्वयं बोधयति । तत्र प्रयोज-
कत्वेन कृप्ता शक्तिरेवास्तु जात्याश्रयत्वस्य तथात्वकल्पने
गौरवादिति चेत्, न, अन्यलभ्यस्यापदार्थत्वादन्यथा
अन्वयोऽपि शक्यः स्यात् लक्षणाद्युच्छेदश्च । अथ वा

वाहुल्यतया व्यक्तिविशेषणतयाप्युपस्थितेरित्यर्थः, 'लाघवादिति तथाच
व्यभाग्येऽपीदमेव विनिगमकमिति भावः । 'नियमत इति,
जातिशक्तिज्ञानत्वं हेतुतावच्छेदकं जातिविशिष्टज्ञानत्वं कार्य्यतावच्छेदकं इत्याद्यः कल्पः, 'यद्वेतिद्वितीयकल्पे जातिशक्तं पदं जातिं
व्यक्तिञ्च बोधयति तत्र जातिबोधे जातिशक्तिधीः व्यक्तिबोधे

स्थिति व्यक्तेर्नानार्थत्वादित्यर्थः । 'अस्येति पदस्येत्यर्थः, यथा पदार्थशक्तादन्वय-
बोधे आकाङ्क्षादिधीः सहकारिणी तथा अशक्यत्वाविशेषेऽप्यन्वयबोधे
न सा सहकारिणीत्यत्र स्वभाव एव नियामक इति भावः । नियामका-
न्तरमाह, 'यद्वेति, 'अन्येति, तथाच प्रामाणिकं गौरवमिति भावः ।
एकवित्तिवेद्यत्वमेव वा नियामकमित्याह, 'अथवेति, 'तद्विषयमिति, यद्यपि

जातिशक्तिज्ञानाज्जातिधीर्भवन्ती व्यक्तिमपि गोचरयति। व्यक्तिं विना जातेरभावात्, यो येन विना न भासते तद्धीहेतुस्तमवबोधयति, यथा ज्ञानधीहेतुस्तद्विषयं, यथा वा तवाधिकरणसिद्धान्तो ज्ञानादिनित्यत्वं, अन्यथा पदं जातिमपि न बोधयेत् केवलायाअपतीतेः, तथाच जातिशक्तिकल्पनावैयर्थ्यं तस्मात् जातिज्ञानार्थं कृता शक्तिर्व्यक्तिमपि बोधयति एकवित्तिवेद्यत्वनियमात्। एतेनैकवित्तिवेद्यतैव व्यक्तिशक्तिं विना न स्यात् ज्ञापकाभावात्। न हि व्यक्तिज्ञानमहेतुकं जातिहेतुकं वा, सदातनत्वप्रसङ्गात्। नापि जातिधीहेतुकं, संविद्भेदापत्तेरिति निरस्तं। जाति-

---

स्वरूपमच्छक्यजात्याश्रयत्वं सहकारीति, 'अथ वेति तृतीयकल्पे जातिशक्तिज्ञानत्वं जातिबोधे कारणतावच्छेदकं व्यक्तिबोधस्तु सामग्रीमहिम्ना जातिबोधकस्य व्यक्तिबोधकत्वनियमादिति। 'अधिकर-

---

ज्ञानमस्तीत्यादौ व्यभिचारस्तथापि सविषयकमेव ज्ञानं तत्रापि भासत इति मतेनेदमित्येके। केचित्तु प्रत्यक्षाभिप्रायेणेदमित्याहुः। 'यथा वेति, 'अधिकरणसिद्धान्तः' पक्षधर्मतावललभ्योऽर्थः यथा ज्ञानादिनित्यत्वमादाय सिध्यतीत्यर्थः। स्वमतोपष्टम्भेनाह, 'अन्यथेति, 'सदातनत्वेति, 'अहेतुकमिति तन्मते प्रागभावाभावान्न व्यभिचारः, भावत्वेन विशेषणादित्यन्ये। अनादिस्यादित्यत्र तात्पर्यमित्यपरे। 'जातिहेतुकमित्यत्र यद्यपि जातिसाक्षात्कार

शक्तेरेव व्यक्तिज्ञापकत्वात्। ननु जातिं विना प्रत्यक्षा-
दिना व्यक्तिज्ञानादन्यैव व्यक्तिधीसामग्री जातिविशि-
ष्टज्ञानञ्चोभयज्ञापकसामग्रीद्वयसमाजादार्थं। अतएव
व्यक्तिं विना जातेरस्मरणेन जातिस्मरणस्य व्यक्तिवि-
षयत्वनियमात् जातिज्ञापकमात्रमेव व्यक्तिज्ञापकं
कल्प्यते सामान्यकल्पनायां बाधकाभावादिति परास्तं।
जातिं विनापि व्यक्तिस्मरणात्तच्चान्यैव सामग्री जा-
तिविशिष्टस्मरणञ्चोभयांशस्मारकसमाजादिति। अत्र
ब्रूमः। जाति-व्यक्तिप्रत्यक्षादिबोधे तथैव सामग्रीद्वयस्य
पृथगन्वय-व्यतिरेकग्रहाच्छाब्दे तु व्यक्तिबोधे जाति-

ति पक्षधर्मतावलाभ्योविशेष इत्यर्थः, 'जातिं विनेति जाति-
ज्ञापकमात्रे जातिज्ञानापत्तेः तत्र जातिज्ञापकं विनैव व्यक्तिज्ञान-
मित्यर्थः। 'पृथगिति संयोगादेर्व्यक्तिग्राहकस्य संयुक्तसमवायादेर्जाति-
ग्राहकस्य प्रत्येकं पृथगन्वय-व्यतिरेकग्रह इत्यर्थः, न तु जाति-व्यक्तिग्रहे
पृथग्जातिग्रहस्य व्यक्तिव्यभिचाराभावादिति। 'शाब्दे त्विति, नन्वेवं
पृथक्कल्पनाद्विशेषः शाब्दव्यक्तिज्ञाने जातिशक्तिज्ञानहेतुत्वे पर्य्यवसा-

---

व्यभिचारः जातिमात्रहेतुत्वमप्रसिद्धं, तथापि यदि व्यक्तिज्ञानं जातीतरान-
पेक्षं स्यादित्यत्र तात्पर्य्यं। न च जातीतरेति व्यर्थं, अखण्डाभावे तात्पर्य्यात्।
'अन्येति, अन्यथेदं रजतमिति भ्रमस्थले व्यक्तिधीर्न स्यात् जातिधीसाम-
ग्र्यभावादिति भावः। 'सामग्रीद्वयस्येति, संयोगो व्यक्तेः, संयुक्तसमवायो-

शक्तिज्ञानमेव हेतुर्लाघवात् न सामग्र्यन्तरं. तत्सत्त्वे तेन विना विलम्बाभावात्। एवञ्च जातिशक्तत्वेन ज्ञातं पदं जातिविशिष्टस्य स्मारकमनुभावकञ्च। ननु ज्ञाने शक्तिः शक्यत्वात् तथाच यस्य ज्ञाने शक्तिस्तच्छक्यं जाति-व्यक्तिज्ञाने च शक्तिरिति जातिवद्व्यक्तिरपि शक्येति चेत्, न, यद्विषयतया हि ज्ञाता ज्ञाने शक्तिरुपयुज्यते तत् शक्तिज्ञाने विषयतया शक्यतावच्छेदकं शक्यं जातिज्ञानञ्च तथेति जातिरेव शक्या न तु व्यक्तिज्ञानत्वमप्यवच्छेदकं गौरवात्। न च शक्यज्ञाने नियतविषयत्वमेव शक्यत्वं व्यवहारानुमित-

---

नादिति, नैवं, स्मरणहेतुसंस्कारवज्जातिज्ञापकसामग्र्या व्यक्तिज्ञापकत्वकल्पनादिति सामान्य-विशेषभेदेन कल्पभेदोपपत्तेरिति। 'जातिज्ञानं' जातिज्ञानत्वं, 'तथा' अवच्छेदकं, 'ज्ञातग्रहीति स्वविषयज्ञातग्रहीत्यर्थः, अन्वये व्यभिचारवारणाय 'योग्यतादीति।

जातेरिति सामग्रीभेदस्य तत्र प्रमाणसिद्धत्वादित्यर्थः, 'न सामग्र्यन्तरमिति, यद्यपि जाति-व्यक्त्योरुपस्थित्यनन्तरमन्यतरत्र बाधावतारादन्यतरमात्रान्वयबोधसम्भवादत्रापि सामग्रीभेदसम्भवस्तथापि यत्रोभयत्र न स बाधप्रतीतिस्तदभिप्रायेणेदमित्याहुः। एतन्मते चाक्षतिभानं नेत्येके। व्यक्तिवदेव तद्भानमित्यन्ये। 'जातिज्ञानञ्चेति, जातिश्च तथेत्यत्र तात्पर्यं 'तत्सम्बन्धीति अन्वयसम्बन्धीत्यर्थः।

शब्दानुभवविषयाणामन्वये तत्सम्बन्धिमिति-मातृणा-
मपि शब्दतापत्तेः, एवञ्च जाति-व्यक्तिज्ञानजनकत्वा-
दुभयत्रापि शब्दशक्तिः। जात्यंशे सा ज्ञाता व्यक्त्यंशे
ज्ञप्यमाना हेतुर्लाघवादिति कुञ्जशक्तिवादः। एवञ्च
सैव तदैव तेनैव ज्ञाता अज्ञाता च वाचिका अवाचि-
केत्यत्र जातिव्यक्त्यवच्छेदकभेदेनाविरोधः, त्वया-
न्वये कुञ्जशक्तिस्वीकारात्। व्यक्तेः शब्दत्वेऽपि[1] ज्ञात-
शक्तिशब्दजनितज्ञानविषयत्वलक्षणं वाच्यत्वं नास्ति।
न चैवं परिभाषा, शब्दजन्यज्ञानविषयत्वेन वाच्यत्वे
लाक्षणिकादेरपि वाच्यत्वापत्तेः, व्यक्तेः शब्दत्वेऽपि
व्यक्तिशक्तिज्ञानं न कारणं व्यक्तिशक्तिज्ञानत्वं नाव-
च्छेदकमिति लाघवं।

यत्तु तच्छक्तत्वेन ज्ञातादेव तदर्थबोधः शक्तिभ्रमा-
दपि धीदर्शनात्। तथा योग्यताद्यन्वयानुपपत्तौ विना

[1] वाच्यत्वेऽपीति क०।

स्यापि अत्रेष्टापत्तिः, तथापि मिलितानां शब्दत्वापादने तदभाव इति भावः। 'मिति-मातृणामिति स्वमतावष्टम्भेन। 'अन्वयेति, न्यायमते परमनिष्ठापा-दनं बोध्यं, 'ज्ञातशक्तीति, तद्विषयत्वेनेति शेषः। अधिकोपपत्तिवचनाय पूर्वोक्तमेव विवृतमिति न पौनरुक्त्यं दोषः। 'नावच्छेदकमिति न कारणता-वच्छेदकमित्यर्थः।

'ज्ञातादेवेति लक्षणादिकं विनेति शेषः। पक्षान्तरमाह, 'तथेति,

पदादुपस्थितिः शक्तिसाध्येति व्यक्तिरपि शक्येति। तन्न। अन्यलभ्ये शक्तेरकल्पनात्, अन्यथा तवान्वयेऽपि शक्तिर्लक्षणाद्युच्छेदश्च। ननु न जातिरर्थः व्यवहाराभावेन व्युत्पत्तेरसिद्धेः, कारकोपरक्तक्रिया हि व्यवहारगोचरः, जातिश्च न क्रिया नित्यत्वात्, कारकं न कर्त्रादि क्रियायास्तत्रासमवायात् परसमवेतक्रियाफलभागित्वाभावात् कर्तृव्यापारानाश्रयत्वात् अचेतनत्वात् तया सह विभागाभावात् क्रियानाधारत्वाच्चेति चेत्, न, व्यक्तिव्यवहारादेव उक्तन्यायेन जातौ

लभ्ये व्यभिचारवारणाया 'अन्वयानुपपत्ति इति, 'अन्यथेति अन्यलभ्येऽपि शक्तौ विशेषणद्वयं त्यक्त्वा पदादुपस्थितिरित्येवास्त्वित्यर्थः। 'न कर्त्रादीत्यत्र प्रत्येकं हेतुमाह, 'क्रियाया इति, एतच्च वैयाकरणमतेन अन्यथा क्षतेरिति ध्येयं।

अन्वयलाक्षणिकार्थमादाय व्यभिचार इति विनान्तं। 'शक्तिसाध्येति तद्विषयतया ज्ञातशक्तिसाध्येत्यर्थः, 'अन्यथेति, तथाचोक्तनियमेनान्यलभ्यत्वस्यैवोपाधित्वादप्रयोजकत्वमिति भावः। 'न क्रियेति, अनित्यैव क्रियेत्यभिप्रायेणेदमित्येके। आनयनादिक्रियेत्यर्थ इत्यन्ये। प्रत्येकभेदे साध्ये क्रमेण हेतूनाह, 'क्रियाया इत्यादि क्षतेरित्यर्थः, तेन पचतीत्यादौ पाकादेः कर्तृयत्नसमवायान्न व्यभिचारः। न चैवं साध्यावैशिष्ट्यं, कर्तृपदवाच्यभेदस्य साध्यत्वेनोपाधिभेदात्, अन्योन्याभावभेदाद्भेद इत्यप्याहुः। 'क्रियाफलेति जातेर्जन्यधर्मानाश्रयत्वादित्यर्थः, 'तयेति जात्येत्यर्थः, 'व्यक्तीति. जाति-

शक्तिग्रहात्, जातिसविकल्पकाद्यव्यावृत्ततया ज्ञातायां व्यक्तौ क्रियान्वयः, सविकल्पकञ्चालोचनद्वारा[1] जातिजन्यमिति परम्परया जातेरपि कारकत्वेनान्वयः। यद्वा न केवलव्यक्तेः कारकत्वं, न हि गौर्गच्छतीत्यत्र व्यक्तिमात्रं यातीति कस्यचित्प्रतीतिः, किन्तु जातिविशिष्टायाः, तथाचोभयमपि कारकं।

श्रीकरस्तु केवलजाति-व्यक्त्योरकारकत्वात् क्रियान्वयोव्यक्तेराश्रयतया जातेरवच्छेदकतया आरुण्यादिवत्, एवञ्च जातिशक्तपदात् जातेरनुभवः शाब्दोव्यक्तेरौपादानिकः अशक्यत्वादिति।

'श्रीकरस्त्विति, 'औपादनिक इत्येतावतैव पूर्व्वकल्पतोऽस्य भेदोऽवच्छेदकतायाः पूर्व्वकल्पेऽपि सत्त्वादिति।

(१) निर्व्विकल्पकद्वारेत्यर्थः।

व्यक्तिभावस्यैव नियामकत्वादिति भावः। 'आलोचनेति, यद्यपि तन्मते न निर्व्विकल्पकजन्यत्वं तथापि परमतेनेदं। अनुगतत्वबुद्धौ तद्धेतुरिति कृत्वा तथोक्तमित्यन्ये। ननु तथापि प्रकृतं शाब्दज्ञानं नालोचनजन्यं, किञ्चैवमपि शक्तेः सविकल्पके परम्परया कारकत्वेऽपि प्रकृतक्रियान्वये कारकत्वं नोपपादितमित्यरुचेराह, 'यद्वेति, 'किन्त्विति विशेषणे गोत्वेऽपि गमनक्रियान्वयावगमात् तदपि कारकमित्यर्थः। ननु बाधात् तत्र न तदन्वय इत्यरुचेराह, 'श्रीकरस्त्विति, 'आरुण्येति "अरुणयैकहायन्येत्यत्र गोः करणत्वेनारुणस्य चावच्छेदकत्वेन क्रियान्वयवदित्यर्थः। नन्वेवं गोत्वप्रकारकशाब्द-

अन्ये तु जातिशक्तमेव पदं जाति-व्यक्त्योः स्मारकमनुभावकञ्चेति व्यक्तेरपि शाब्दत्वं। न च वृत्तिं विनाऽन्वयानुभवेऽप्रवेशान्न व्यक्तेः शाब्दत्वं, वृत्तिं विनापि एकवित्तिवेद्यत्वनियमेन जातिशक्तादेव व्यक्तेरनुभवात्, अन्यथा जात्यन्वयोऽपि न स्यात् व्यक्तिं विना जातेरननुभवात्। अतएव जातिशक्तिरेव व्यक्तिं बोधयतीति गुरवः। किञ्च शक्त्योपस्थापितस्यान्वयानुभवं प्रति पदानां कारणत्वं अतो जातिवदुपस्थापिताया व्यक्तेरनुभवः पदात्, न तु तत्तच्छक्त्योपस्थापितस्य गौरवात्। न चैवमशक्यपरत्वे लक्षणा, यथा ह्यन्यत एव

'अन्ये त्वित्यनेन श्रीकरकल्पाङ्गेदयितुं पूर्व्वोक्तं एवानूदितो-

---

ज्ञानानुपपत्तिरित्यरुचेराह, 'अन्ये त्विति, यद्यपि प्रागेतदुक्तं तथापि श्रीकरमतेनाव्यन्ततो दोषदर्शनाय पुनरभिधानमिति मन्तव्यं, अत्र मते व्यक्त्यंशे स्वरूपसत्यपि न शक्तिरिति वा मतान्तरत्वाभिधानं। 'शाब्दत्वमिति शाब्दबोधविषयत्वमित्यर्थः। 'वृत्तिं विनेति स्ववृत्तिं विनेत्यर्थः, प्रत्युत स्वांशप्रवेशे गौरवमित्याह, 'किञ्चेति, 'अन्यत इति तुल्यवित्तिवेद्यत्वनियमादित्यर्थः। ननु जातिशक्तमिति ज्ञाने जातिविशेष्यकस्मरणात् कथं व्यक्तिविशेष्यकशाब्दधीरिति चेत्, न, शब्दशक्तिवैचित्र्यात् तदुपपत्तिरित्येके। गोपदेन गोत्वस्य विशेषणतयैवोपनयात् तद्विशेष्यकस्मरणसिद्धिरित्यन्ये। 'वस्तुतस्त्विति, नन्वत्र पौनरुक्त्यं कुत्र वा पूर्व्वपक्षे एतदुत्थानमिति चेत्, न, 'न चेत्यादिपूर्व्वपक्षे तृतीयसमाधिपरत्वात्। न च तत्रापि प्रथमसमाधिना

ज्ञानान्न शक्तिस्तथा लक्षणापि न तत् किमशक्येऽपि मुख्यः प्रयोगः, सत्यं, शक्त्या साक्षादुपस्थित एव तस्य मुख्यत्वात्स्वशक्त्येति त्वधिकं। वस्तुतस्तु जातिशक्तादेव व्यक्तिधीसम्भवान्न व्यक्तौ शक्तिः। यदि च ततो न तद्धीस्तदा तत्र शक्तिरेव स्यात्, अन्यथा तद्धीर्न स्यादेव। ननु पद-जातिभ्यामप्येकोजाति-व्यक्त्यनुभवः क्रियते, तत्र जात्यंशे पदस्य व्यक्त्यंशे जातेरनुभावकत्वसयमेव उपादानार्थ इति चेत्, तर्हि जातेः कारणत्वापेक्षया शक्तिज्ञाने उपस्थितव्यक्तेरवच्छेदकत्वमात्रकल्पनैव लघीयसी जातेः प्रमाणान्तरत्वापातश्च। अतएव व्रीहीनवहन्तीत्यत्र व्यक्तौ न लक्षणा तत्साध्यो-

---

धीरकं, शक्तिवित्तिवेद्यत्वेन व्यक्तिलाभाभिप्रायेण तस्योक्तत्वादस्य चान्यथा लक्षणाभिप्रायकत्वादित्याहुः। केचित्तु 'तत्किमशक्येऽपीति शक्तिसाधकपूर्वपक्षे समाध्यन्तरमिदमित्याहुः। 'अन्यथेति शक्त्यकल्पन इत्यर्थः, तथाच तत एव तद्धीरिति भावः। श्रीकरमतान्तरं शङ्कते, 'नन्विति, 'जातेरिति। ननु प्रमाणसहकारितया अस्याजनकत्वे कथं प्रमाणान्तरत्वं अन्यथा योग्यताज्ञानादेरपि तथात्वापत्तेः, यदि च निर्व्यापारतया तस्य न तथात्वं तदत्रापि तुल्यमिति चेत्, न, तदंशे स्वातन्त्र्येणैव तद्धेतुत्वं निर्व्यापारस्य करणत्वमित्यभ्युपगन्तारं प्रति तदापादनात्। वस्तुतो जातिशक्त्यैव तथा धीसम्भवे जातेः करणत्वकल्पने गौरवादित्यत्र तात्पर्यं। 'अतएवेति यतएव जातिशक्तादेव व्यक्त्यन्वयबोध इत्यर्थः, श्रीकरमते तु व्रीहित्वाश्रययावद्घातस्य शब्दात् प्रतीतेर्लक्षणा स्यादिति भावः। ननु तथापि व्यक्तिमात्रा-

पस्थितेर्जातिशक्तित एव सिद्धेः। अस्तु वा गवावच्छेदकत्वेनारण्यादिवद्व्रीहित्वेऽप्यवघातान्वय इति। अत्रोच्यते। गोत्वज्ञाने गोज्ञाने वा शक्तं पदमित्याकारः शक्तिग्रहः तथाच शक्यज्ञाने विषयतया जातेरवच्छेदकत्वं व्यक्तिमादायैव प्रतीयते न केवलायाः व्यक्तिं विना जातेरप्रतीतेः, तथाच जातेरवच्छेदकत्वेनागृहीतविशेषणान्यायेन व्यक्तेरवच्छेदकत्वं वज्रलेपायितमिति शक्तिज्ञाने विषयतया अवच्छेदकत्वात् जातिवत्सापि शक्या तस्मात् परिहरैकवित्तिवेद्यत्वनि-

---

ऽन्यथा पूर्व्वनिर्व्विशेषत्वे पौनरुक्त्यापत्तेरिति ध्येयं। 'गोत्वेति गोत्वज्ञानत्वमवच्छेदकं न तु विशिष्टविषयत्वं अतः स्वविषयज्ञातशक्तिशब्दजन्यज्ञानविषयत्वं शक्यत्वं न व्यक्तावित्युक्तं, तन्नेदमुच्यते गोत्वज्ञानत्वेऽवच्छेदके विशिष्टविषयत्वमेवावच्छेदकं निर्व्विशेषणस्य तस्यानुपस्थितेरुपस्थितौ वा न समानवित्तिवेद्यत्वं तथाच व्यक्तिभानार्थमेव शक्तिरित्युभयथापि व्यक्तावुक्तरूपं शक्यत्वमित्यर्थः। ननु विशिष्टमेव गोत्वं ज्ञानविषयत्वेनोपस्थितं तत्रावच्छेदकत्वं विशेषणीभूतं

न्वये तन्मात्रोपस्थित्यर्थं लक्षणैव स्यादत आह, 'अस्तु वेति, ज्ञानशक्तिपक्षमाश्रित्याह, 'गोत्वज्ञान इति, मतभेदेनोभयोपन्यासः, उभयमते व्यक्तेरवच्छेदकत्वमित्याह, 'तथाचेति, 'नागृहीतेति। ननु यत्र प्रथमोपस्थितत्वं तत्र तन्नयायावतारो न चात्र तथेति चेत्, न, तद्ग्रहं विना यत्र विशेष्यस्य ग्रहो न सम्भवति तत्रैव तन्नयप्रवृत्तेः, यत्र व्यक्त्या व्यावृत्ता जातिस्त-

यमं स्वीकुरु वा व्यक्तेर्व्वाच्यत्वं। अपि च यद्धर्म्मवत्तया ज्ञात एव यत्र यस्य ज्ञानं स तत्रावच्छेदकः व्यक्तिज्ञानत्वेन ज्ञात एव तत्र ज्ञाने शक्तिधीरिति व्यक्तिरपि शक्या। नन्वाद्यवुत्पत्तौ मिति-मातृविषयत्वेन ज्ञात एव ज्ञाने प्रवर्त्तकत्वं ज्ञातं न च तयोर्ज्ञानं प्रवर्त्तकमतो व्यभिचारः, अन्यथा प्रवर्त्तकत्वेन मिति-मातृज्ञानमपि प्रयोज्यस्यानुमाय बालस्तत्रापि शक्तिं गृह्णीयात्, एवं तवापि कार्य्यान्वितज्ञान एव शक्तिः स्यात् तत्त्वेन ज्ञात एव ज्ञाने शक्तिग्रहादिति चेत्, मिति-मातृज्ञानत्वं कार्य्यान्वितज्ञानत्वञ्च विनापि प्रवर्त्तकज्ञाने घटज्ञानत्वादिकं ज्ञातुं शक्यमिति तयोर्नावच्छेदकत्वं किन्तु घटज्ञानत्वादिकमेव लाघवात् तयोरपि तत-

---

व्यक्तिमपहाय विशेष्यीभूतजातेरेव लाघवादित्यखरसादाह, 'अपि चेति। ननु स्वज्ञानस्य प्रवृत्तिं प्रति कारणत्वग्रहे मिति-मातृविष-

---

धावेन ग्राह्या तत्र प्रथमं व्यक्तिज्ञानमावश्यकमित्यप्याहुः। ननु जातिव्यक्त्योरवच्छेदकत्वप्रतीतावपि व्यक्त्यंशे तद्ज्ञानं भ्रमः लाघवेन जातेरेवावच्छेदकत्वादित्यत आह, 'अपि चेति, तथाच विषयाबाधात् तत्प्रमैवेति भावः। 'मिति-मातृज्ञानत्वमिति, तथाच नियतोपस्थित्यभावादेव कारणघटितोक्तदोषाभावात् न व्यभिचार इति भावः। 'तयोरपीति, मिति-मातृज्ञानलाभ इति तु परस्तीत्योक्तं। ननु 'यद्धर्म्मवत्तयेत्यत्र लघुत्वं धर्म्मविशेषणमतो न व्यक्त्यवच्छेदकत्वं तस्या नानात्वेन गुरुत्वात्। न च तत्प्रवेशे गौरवं, एवं हि

एव प्राप्तेश्च। किञ्च पदं व्यक्तिज्ञानार्थं शक्यज्ञाने विषयतया व्यक्तेरवच्छेदकत्वमात्रं कल्पयति लाघवात् जातिविषयत्ववद्व्यक्तिविषयत्वस्य ज्ञानवित्तिवेद्यत्वेनावश्यं शीघ्रोपस्थितत्वात्, न तु जातिशक्तिस्तद्देवि कारणान्तरं वा तदवच्छेदकं गौरवाच्छक्तिग्रहकाले कल्पनीयोपस्थितिकत्वाच्च।

यतया ज्ञात एव ज्ञाने प्रवृत्तिहेतुताग्रहः स्वज्ञानग्रहस्य च तद्वि-

---

एवकारस्याप्यप्रवेशे मिति-मात्रज्ञानत्वादावतिप्रसङ्गात्। किञ्चैवं धूमत्वादिकमवच्छेदकं न स्यात् इदन्त्वादिनोपस्थिते व्याप्तिग्रहसम्भवात्। यदि च नियतोपस्थितत्वेऽप्यनुगतत्वात् लघुत्वाच्च तस्यैवावच्छेदकत्वं तदा नियतोपस्थितिकत्वेऽपि तत एव जातिरेव तथा, अपि च शक्तिग्रहविषयीभूते शाब्दज्ञाने उभयविषयत्वनियमेऽपि व्यक्तिज्ञानत्वं विनापि जातिज्ञानत्वं अनुमानेन शक्यग्रहमिति कार्यत्वादिवत् न व्यक्तिः शक्या। न च व्यवहारानुमिते तदज्ञाने शक्तिग्रहव्यवहारश्च व्यक्तिविषय इति तद्विषयत्वेनावश्यं तदुपस्थितिरिति वाच्यं। लिङ्गाभासादिना जातिविषयत्वमात्रेणानुमिते तत्र शक्तिग्रहे बाधकाभावात् मानान्तरेणापि तत्सम्भवाच्च उत्सर्गतोभानं कार्यत्वविषयत्वेनापीत्यरुचेराह, 'किञ्चेति, तथाचोभयविषयशाब्दज्ञानत्वावच्छिन्नं पदस्य करणतया तदवच्छेदकत्वेनोभयत्रैव शक्तिरिति भावः। न चान्वयविषयताया नियमेऽपि तद्विषयत्वं यथा नावच्छेदकं तथा व्यक्तिविषयत्वमपीति वाच्यं। तस्यावश्यकाकाङ्क्षादिलभ्यत्वात् व्यक्तेश्चानन्यलभ्यत्वात् तल्लाभार्थमनावश्यककारणान्तरकल्पने गौरवमित्यनुपदमेव स्फुटं। 'ज्ञानवित्तीति, यद्यपि प्रत्यक्षे तथात्वेऽपि अनुमाने तथात्वानियमः तथाप्युत्सर्गतस्तथात्वं बोध्यं। 'कारणान्तरं' जात्याश्रयत्वादि, 'शक्तिग्रहेति, यद्यप्युत्तरकालं तद्-

अन्ये तु प्रथमं व्यवहारानुमितव्यक्तिज्ञाने शब्दानु-
विधानात् पदं शक्तमित्यवधारयति न तु जातिज्ञाने,

प्रत्यनियतत्वादित्यरुचेराह, 'किञ्चेति, 'अन्ये त्वित्यस्वरसोद्भावनं,
तद्बीजन्तु व्यक्तिज्ञाने कारणत्वग्रह उपजीव्यो न तु व्यक्तिज्ञानत्वेन,

---

तर्हि न दोषः तथापि गौरवमेव मूलं । नन्वकुत्पन्नस्य शाब्दानुभवाभावा-
च्छक्तिबोधोऽवश्यं हेतुः । न च पदार्थस्मरण एव तदुपक्षयः, तथापि
प्रयोजकत्वसम्भवात् एवञ्च जातिशक्तिधीरवश्यं प्रयोजिकेति तत एव व्यक्ति-
धीः । किञ्च जातिरिव व्यक्तिरपि शक्यज्ञानमवच्छिनत्तु तथापि न व्यक्ति-
धीः शक्तिज्ञानं यद्विषयत्वेनाङ्गं तदेव शक्यं जातिश्च तथेति लाघवात् सैव
शक्या । अतएवान्वयो न शक्यः व्यक्तिविषयत्वेन च तस्य ज्ञानं सामग्रीबलात्
सम्पन्नायातं न तु तथात्वेन तदङ्गं गौरवात् व्यक्तिधीश्च तुल्यवित्तिवेद्यत्वादिति
चेत्, न, शक्तिबोधस्य प्रयोजकत्वेऽपि व्यक्तिशाब्दबोधहेतुत्वकल्पनायां
गौरवादवश्यात् जातिशाब्दानुभवे पदं व्यक्तिशाब्दानुभवे च जातिशक्ति-
बोधो हेतुरिति सामग्रीद्वयकल्पने गौरवाच्च, तथाचानन्यलभ्यत्वाद्व्यक्ति-
रपि शक्या, एवञ्च लाघवाद्व्यक्तेरवच्छेदकत्वकल्पने विशिष्टशक्तिज्ञानमङ्गं
गौरवञ्च प्रामाणिकं । न च तुल्यवित्तिवेद्यत्वाद्व्यक्तिरपि शक्या, एवञ्च लाघ-
वाद्व्यक्तेरवच्छेदकत्वकल्पने विशिष्टशक्तिज्ञानमङ्गं गौरवञ्च प्रामाणिकं । न च
तुल्यवित्तिवेद्यत्वाद्व्यक्तिलाभः, शक्तिं विना ज्ञापकत्वाभावे तथात्वासिद्धेः
जातिशक्तिग्रहे तथात्वस्यापास्तत्वात् । किञ्चैवं वैशिष्ट्यलाभो न स्यात्,
तर्हि तदपि तुल्यवित्तिवेद्यं, आलोचने तदभानेऽपि तद्ज्ञानात् शाब्दे तथात्वस्य
निर्बीजत्वात् । न च गोपदं स्वभावादेव गोत्वविशिष्टज्ञापकं तत्र च जाति-
शक्ततया ज्ञातत्वमेव प्रयोजकं लाघवादिति वाच्यं । वैशिष्ट्यशक्ततया ज्ञात-
त्वस्यैव तथात्वापत्तेः तस्यापि समवायरूपस्यैकत्वप्रसाधनाद्विशिष्टलाभः
एवं सति तस्मादिति तुल्यं स्वभावाद्विशिष्टबोधकत्वमित्यपि तुल्यमिति दिक् ।

व्यवहाराजनकत्वेन तदा तस्यानुपस्थितेः, पश्चाद्युक्तेर्व्यावृत्त्यर्थं अनुगमार्थञ्च जातिरपि तद्विषय इति मानान्तरेण ज्ञात्वा जातिज्ञानेऽपि तत्पदस्य कारणतां प्रत्येति, तथाच व्यक्तिशक्तिज्ञानमपि कारणं न तु जातिशक्तिज्ञानेनान्यथासिद्धिः व्यक्तिज्ञानकारणतां उपजीव्य जातिज्ञाने कारणताग्रह इत्युपजीव्यविरोधात्। एतेन जातिरेव शक्या लाघवात् शक्तिग्रहजन्यसंस्कारस्य व्यक्तिविषयत्वनियमेन पदात् जातिस्मरणमुत्पद्यमानमवश्यं व्यक्तिविषयं, संस्कारस्यानियतोद्बोधकत्वेऽपि जात्यंशोद्बोधकादेव व्यक्त्यंशोद्बोधनियमकल्पना, यथा पदेनोद्बुद्धसंस्कारादेव नियता शक्तिस्मृतिः

तथाच जातिज्ञानस्य कारणत्वग्रहेऽपि नोपजीव्यविरोधः तेन रूपेणापि व्यक्तिधीहेतुत्वस्य वक्ष्यमाणत्वादिति। वयन्तु न जातिरेव पदार्थः जातिविशिष्टव्यक्त्यनुभवानुपपत्तेः[१]। न च समानवित्तिवेद्यतया व्यक्तिलाभः, वैशिष्ट्येन सह तथात्वाभावात् अन्यथा निर्विकल्पको-

---

(१) जातिविशिष्टव्यक्तिलाभानुपपत्तेरिति ख०।

'अन्ये त्विति, 'उपजीव्यविरोधादित्यन्तमेतन्मतं। अत्रायमखरसः, न ह्यनेनैव न्यायेन जातिशक्तिकल्पना येनोपजीव्यतानियमः, किन्तु लाघवादिना प्रकारान्तरेणापि, तथाचान्यलभ्यत्वे प्रथमकल्पना व्यक्तिशक्तिधीस्त्याज्या अनन्यलभ्यत्वे किमनया कुरुष्ठ्येतीति प्रकाशः।

पदं विनापि च सर्व्वा जातिस्मृतिर्व्यक्तिविषया, अन्यथा केवलजातिमात्रस्मरणापत्तेः। संस्कारसहितात् पदादेव जातिविशिष्टानुभवोऽपीन्द्रियादिव प्रत्यभिज्ञा। अत-एव भाष्यं, "संस्कार-शब्दशक्तिभ्यां विशिष्टानुभव-इत्युन्नीतमतमपास्तं", उक्तन्यायैर्जातिवद्व्यक्तेरपि शक्य-त्वात् विशिष्टानामानन्त्येऽपि एकत्र विशिष्टे तत्त्वं विहाय गोत्वमादाय गोत्वविशिष्टं शक्यमिति शक्ति-ग्रहः, यथा च क्वचिदेव धूमे धूमोवह्निव्याप्य इति बुद्धिः, यथा वा तत्रैव कार्य्याणामानन्त्येऽपि क्वचित् कार्य्ये तत्त्वं तटस्थीकृत्य कृतिमादाय धर्म्मिणि कार्य्यं शक्यमिति लिङादेरपूर्व्वे शक्तिग्रहः, अवच्छेदकैक्या-व्यक्तेरेकत्वं तद्वदेव, यथा वा व्यक्तिवाचकपश्वादि-

---

पत्तेः। तथाच नियमतोजातिविशिष्टव्यक्तिलाभादिशिष्टे शक्तिः

'तत्त्वमिति तद्व्यक्तित्वादिकमित्यर्थः, तथाचैकव्यक्तावेव शक्तिग्रहः स्मारकप्रकारकत्वनियामक इति तन्मतमालम्बयोक्तं। 'यथा वेति जाति-सादृश्येण शरीरत्वादिवत् पशुत्वादिजातेरभावात् लोमवल्लाङ्गूलयोगित्व-रूपोपाधिमादाय व्यक्तावेव पशुपदशक्तिग्रह इत्यर्थः। न चैवं छिन्न-लाङ्गूलानां पशुत्वेन व्यवहारो न स्यादिति वाच्यं। तादृशलाङ्गूलवदवृत्त्य-न्यावयविमात्रवृत्तिजातिमत्त्वे तात्पर्य्यादित्येके। अदृष्टविशेषोपगृहीतभूत-भेदारम्भत्वमित्यन्ये। यत्तु अनुव्यञ्जकाभावान्न पशुत्वं जातिरिति, तन्न,

पदानां, अथ वा गोत्वेन सामान्यलक्षणया ज्ञाते सर्व्वत्र गवि गोत्वमादाय शक्तिग्रहः, प्रमेयत्वेन च सर्व्वज्ञाने सार्व्वज्ञमिष्यत एव, नेष्यते तु घटत्वादि-सर्व्वप्रकारकज्ञानवत्त्वेन, सर्व्वैकोदासीनगोः शक्यत्वाद्-यत्किञ्चिदेकोपादानेऽपि गोरुपादानादन्योपादाना-शक्यत्वं एकोपादानेऽनध्यवसायो वा। अन्यथा तवा-प्येकवित्तिवेद्यतया सर्व्वैकपरत्वे उक्तदोषे का गतिः, का वा गतिर्व्यक्तिवाचकपश्वादिपदानां। भट्टमते तु जातिरेव शक्या लाघवात् व्यक्तिस्त्वाक्षेपलभ्या। नतु नाक्षेप एकवित्तिवेद्यत्वात्तयोः, समानानां हि भावः सामान्यं तच्च व्यक्तिं विना न भासते इति चेत्, न,

---

अन्यथा समूहालम्बनरूपनिर्व्विकल्पकापत्तेरिति ब्रूमः। 'पश्वादीति' इदञ्च तन्मते, पशुत्वं न जातिः उच्चैःश्रवःशरीरादिवृत्तित्वात् योग्यसंख्यानव्यङ्ग्यत्वनियमाच्च जातेः, अस्माकन्तु जातिरेव पशुत्वं अश्वत्वादिव्यापिका लोमवत्त्वाङ्गुलवत्त्वव्यङ्ग्येति ध्येयं। 'नेष्यते विति'

उक्तोपाधेरेव तथात्वोपपत्तेः, अन्यथा किमवच्छेदेन व्यक्तावपि शक्तिः स्यात्, अस्मन्मते पशुत्वस्य जातित्वेऽपि परानभ्युपगतत्वेन तथोक्तमित्यप्याहुः।

स्वमतमाह, 'अथ वेति, 'लाघवादिति, आवश्यकत्वान्नाग्रहीतविशेष-णान्यायाच्चेत्यपि बोध्यं। तदुक्तं, "विशेष्यं नाभिधा गच्छेत् क्षीणशक्ति-र्विशेषण इति। सामान्यत्वपुरस्कारेण सामान्यं शक्यं तच्च व्यक्तिं विना न भासत इति भ्रान्तः शङ्कते, 'नन्विति, 'न भासत इति, सामान्यत्वेनेति

स्वरूपेण शक्या जातिः, न च सामान्यत्वं तस्याः स्वरूपं, तद्धर्म्मत्वात्, अन्यथा आलोचनेऽपि सा न भासेत। कथं सामान्यत्वेनाप्रतीता जातिर्व्यक्तितोभिन्नतया शब्देनाभिधातव्येति चेत्, न, शब्देन व्यक्तितो भिन्नतया जातेरबोधनात्। ननु व्यावृत्ता जातिर्व्याच्या व्यावृत्तबुद्धिं विना व्यक्तिविशेषानाक्षेपात् व्यावर्त्तिका च तत्र व्यक्तिरेव अनुगतत्वमप्यनुगम्यमानं विना न भासत इति जातिवित्तिवेद्यैव व्यक्तिरिति चेत्, न, ततोव्यावृत्तजातिस्वरूपस्य वाच्यत्वात्। व्यक्तेर्धर्म्मान्तरस्य वा व्यावर्त्तकत्वेऽन्योन्याश्रयोऽनवस्था वा। ननु गौरितिपदात् जाति-व्यक्त्योर्युगपत्प्रतीतिः। न च कालभेदाग्रहात् सा भ्रान्ता, बाधकाभावात्, तथाच गोपदाद्गोत्वधीस्ततः क्रमेण व्याप्ति-पक्षधर्म्मताज्ञानं ततो व्यक्त्यनुमितिरिति ज्ञानपरम्पराकल्पनाद्वरं जातिवित्तिवेद्यत्वं व्यक्तेरिति चेत्, न, व्युत्पत्त्यधीनं हि शब्दस्य बोधकत्वं, अतो व्युत्पत्तिपर्य्यालोचनया युगपज्ज्ञानमसिद्धं। अतएव ज्ञानपरम्परा-

सर्व्वशब्दात् सर्व्वज्ञानात्त्वयाप्येवं मन्यमानत्वादिति भावः।

रेषः। भ्रान्त एव शङ्कते, 'कथमिति, अनुगतत्वस्य व्यावर्त्तकत्वे व्यक्तिविशेषणाक्षेपरोधे सत्येवाह, 'अनुगम्यमानमिति, 'युगपत्प्रतीतिरिति यौगपद्यधी-

कल्पनमपि युक्तं, अन्यथा कर्त्तुरप्याक्षेपोन स्यात् शब्दात् सकर्तृकाया एव क्रियाया अवगमात्। न च जातिज्ञानत्वेन व्यक्तिविषयतानियमः, प्रत्यक्षादौ तस्य व्यक्तिधीहेतुसमाजाधीनत्वात्। अतएव न जातिधीहेतौ व्यक्तिधीहेतुसहकारितानियमः समाजस्यार्थसिद्धत्वात् गोत्वं गवाविषयप्रतीतिविषयः जातित्वात् गोभिन्नभावत्वाद्वेति जातिमात्रधीसिद्धेश्च। अथ यत् यत्परतन्त्रं तत् तेनैकवित्तिवेद्यं यथार्थपरतन्त्रं ज्ञानमर्थेन जातिश्च परतन्त्रेति व्यक्तौ भासमा-

---

'जातित्वादिति, न च शब्दत्वादौ व्यभिचारः, बाल्य-कौमारादिना तन्नते शरीरभेदाभावेन तज्जातित्वासिद्धेः। नित्यत्वे सति समवेतत्वस्यैव सामर्थ्यं व्यर्थविशेषणत्वमित्यरुचेराह, 'गोभिन्नेति, भावत्वं गोनिरूपणानधीननिरूपणत्वं गवाभाववद्गोशादृश्यादावपि व्यभिचारात् तत्त्वञ्च गव्येव व्यभिचारीति गोभिन्नत्वं विशेषणमिति भावः।

रित्यर्थः, 'व्युत्पत्त्यधीनमिति लाघवेन जातिमात्रस्यैव शक्यतया पदादुपस्थितेरित्यर्थः। 'अवगमात्' अवगमाभ्युपगमप्रसङ्गादित्यर्थः, यदि च यौगपद्यधीस्तत्र भ्रमस्तदा प्रकृतेऽपि तुल्यमिति भावः। 'गोत्वमिति, न च नित्यपदादिना गवादिविषयकप्रतीतिविषयत्वात् सिद्धसाधनमिति वाच्यं। जातिज्ञानस्य व्यक्तिविषयतानियमाभ्युपगन्तारं प्रत्येव तदनुमानावतारेणापाततस्तदसिद्धेः अतएव सामान्यत एव तत्सिद्धिं वक्ष्यति, 'जातिमात्रधीसिद्धेश्चेति हेतौ जातित्वनिर्वचने यावदेव व्याप्यं तावदेव विवक्षितं, 'गोभिन्नेति। ननु भाव-

तायामेव भासत इति चेत्, न, परतन्त्रत्वं हि न परसमवेतत्वं गन्धादिना व्यभिचारात्, न तद्वीनिरूप्यत्वं असिद्धेः, नापि तस्मिन् भासमान एव भासमानत्वं साध्याविशेषात्, नापि विशेषणत्वेनैवज्ञानं गौरित्येव प्रतीतेः। गवि गोत्वमिति कश्चित् प्रत्येतीति चेत्, न, आलोचने विशेषणत्वं विनापि

विशेषणत्वेनैवेति यत् प्रतीयमानं यद्विशेषणत्वेनैव भासते तद्विशेष्यज्ञानविशिष्टवेद्यमिति नेत्यर्थः, 'गौरितीति, तथाच न व्यक्तिविशिष्टवेद्या जातिरिति भावः। 'गवीति, गोवि गोत्वमित्येव प्रतीतिरिति, 'कश्चित्' परः, विशेषणत्वेनैवेत्यादिनियमवादीति यावत्, 'प्रत्येति' स्वीकरोति, तेन गौरित्येव प्रतीतिरिति परं प्रत्यसिद्धं तेन गवि गोत्वमित्येव प्रतीतिस्वीकारादिति भावः[1]। 'आलोचन इति,

[1] स्वीकारादित्यर्थ इति ख०।

परं यथं निषेधपदादिना अभावमात्रस्यैव गवादिविषयकप्रतीतिविषयतया तत्र व्यभिचाराभावात्, अन्यथा गोसादृश्यादौ व्यभिचारतादवस्थ्यापत्तेः। न च प्रतीतिपदं प्रत्यक्षपरं भावपदञ्चेतरनिरूपणानिरूप्यपरमिति वाच्यं। बाधापत्तेः, किञ्च गोघटितोपाधेरपि नियमतो गोविषयकप्रतीतिविषयतया तत्र व्यभिचार इति। मैवं। भावपदस्याखण्डभावपरत्वेनोक्तदोषनिरासात्। 'नापि विशेषणत्वेनैवेति, व्यक्तिविशेषणत्वेनैव जातेर्ज्ञानं तस्याः व्यक्तिपारतन्त्र्यमित्यपि नेत्यर्थः, 'गौरित्येवेति गोपदादिना गौरित्याकारिकायाः प्रतीतेर्दर्शनात् तस्याः स्वव्यक्त्याक्षेपवादिना मया जातिमात्रविषयत्वेनाप्युपपाद्यत्वादित्यर्थः। 'गवीति, गवि गोत्वमिति प्रतीतौ गवीत्यंशो गोत्वा-

स्वरूपतः प्रतीतेः जातिमात्रशक्तात् पदात् जातेः स्मरणमालोचनमेव जातिविशिष्टगोचरसंस्कारादेव पदेन जात्यंशोद्बोधे सति जातिमात्रस्मरणात्। अतएव ततो जातिं विनापि कदाचित् व्यक्तिस्मृतिः। अस्तु वा गुरोरिवालोचनमपि संस्कारजनकं शब्दव्युत्पत्तिवलेन

गवि गोत्वमित्येव प्रत्यय इति तेनापि स्वीकार्यं विशेषणज्ञानं विना विशिष्टज्ञानानुदयादिति आलोचने नियमभङ्गस्य ध्रुवत्वादिति भावः। ननु विशिष्टज्ञानस्यैव संस्कारजनकत्वेन तेन समानप्रकारकस्मरणजननात् जातिमात्रस्मरणमसिद्धं, अतएव तथा शाब्दानुभवोऽपि नेत्यत आह, 'जातीति, संस्कारसत्त्वेऽपि तदुद्बोधकत्वलम्बेन व्यक्त्यंशस्मरणाभावादिति भावः। नन्वेकदेशोद्बोधकादेशपरांशस्मृतिः अन्यथा सदृशदर्शनादिना धर्मिस्मरणेऽपि तद्धर्मास्मरणापत्तेः, अतएवेत्यादिकमसिद्धमेव, न हि जातिविशिष्टानुभवेन कदापि व्यक्तिमात्रस्य स्मृतिरित्यरुचेराह, 'अस्तु वेति, 'विशे-

---

न्वयार्थं व्यक्तिभानस्यावश्यं वाच्यत्वात् तत्र च गोत्वस्य विशेषणत्वेनैव भावस्वीकार इति गौरित्याकारकप्रतीतावपि तथैव तज्ज्ञानस्वीकारः विभक्त्यर्थभेदेऽपि प्रकृत्यर्थोल्लेखे विशेषज्ञानाभावादिति भावः। एवकारान्वितो हेतुस्तथाप्यसिद्ध एवेत्याह, 'आलोचन इति निर्विकल्पक इत्यर्थः। नन्वेवं पदान्निर्विकल्पकापत्तिरित्यत्रेष्टापत्तिमाह, 'जातिमात्रेति। 'अतएवेति संस्कारोद्बोधकप्रतिनियमादेवेत्यर्थः, 'गुरोरिवेति, यद्यपि तन्मते तदनभ्युपगमः, तथापि व्यक्तिविशेषानवगाहिज्ञानं तस्य निर्विकल्पकत्वेन बोध्यं तदेकदेशिमतेनेत्यन्ये। 'शब्दव्युत्पत्तीति जातिमात्रशक्तपदात् तन्मात्र-

जातिमात्रस्मरणसिद्धेः। न च स्मरणस्य विशिष्टज्ञान-
त्वमेव, अनुभवस्यापि तथात्वेन निर्विकल्पकासिद्धि-
प्रसङ्गात् एकवित्तिवेद्यत्वेऽपि प्रथमदर्शनवत् शब्दाद्-
गोत्वस्मरणमालोचनमेव गोत्वे गोव्यक्तिवृत्तित्वादि-
वैशिष्ट्यस्याशक्यत्वेन तदविषयत्वात्। न चालोचनस्ये-
न्द्रियजन्यत्वात् न स्मृतित्वं, ज्ञानत्वसाक्षाद्व्याप्यधर्म्म-
त्वेन स्मृतित्वस्यालोचनवृत्तित्वात्। नन्वाक्षेपाद्व्यक्ति-
धीर्न व्यक्तित्वेन न वा रूपान्तरेण गौरित्येव प्रतीतेः,
नापि गोत्वेन गोत्वस्य गोत्वविशिष्टाभेदेनाक्षेपाभा-
वादिति चेत्, न, विशेषण-विशेष्ययोर्भेदेनानुमा-
नाविरोधात्। अतएव गोत्वं व्यक्त्याश्रितं जातित्वा-

गेति गोत्वं गवाश्रितं गोत्वत्वादित्यत्र गोत्वे गवाश्रितत्वप्रवेशेऽपि
विशिष्टाविशिष्टभेदादित्यर्थः, 'अतएव' विशिष्टाविशिष्टभेदादेव,
'जातित्वादिति अत्रानेकव्यक्तिवृत्तित्वगर्भतया जातित्वस्य साध्यप्रवेशे-
ऽपि विशिष्टस्य हेतुत्वादित्यर्थः। ननु द्वयमप्यनुपपन्नं प्रथमे पक्ष-

---

विषयकसंस्कारोद्बोधात् तन्मात्रस्मरणसिद्धेरित्यर्थः। अभ्युपेत्याह, 'एकेति,
'ज्ञानत्वेति, अनुमित्यादौ व्यभिचारादाह, 'साक्षादिति, यदि चानुमिति-
विशिष्टस्मरणान्यतरत्वादिकमपि साक्षाद्व्याप्यं तदा धर्म्मपदं जातिपरं बोध्यं।
'गोत्वविशिष्टाभेदेनेति आक्षेप्यगोत्वविशिष्टान्तर्गतत्वेनेत्यर्थः, तथाच न
गोत्वांशाक्षेपकत्वमभेदादिति भावः। गोत्वांशस्य नाक्षेप्यत्वमित्याह, 'विशे-

दिति पक्षधर्म्मताबलात् गोत्वाश्रयव्यक्तिसिद्धिः, अर्थापत्तेर्वा तत्सिद्धिः। ननु व्यक्त्या विना किमनुपपन्नं व्यक्तिं विनापि गोत्वस्य तद्बुद्धेश्च सिद्धेः कथमर्थापत्तिरिति चेत्, न, व्यापकं विना व्याप्यस्यासिद्धेः। उच्यते। गामानयेत्यतो गोत्वविशिष्टस्य क्रियान्वयबोधाद्गौरित्याकारकगोविशेष्यकबुद्धिः कारणं सा च न शब्दं विना आक्षेपाद्व्यक्त्याश्रितं गोत्वमिति धीर्न तु गौरिति। न चैवं व्यक्तेः क्रियान्वयोऽपि, गोत्वाश्रिततया निराकाङ्क्षत्वात् राजपुरुषमानयेत्यत्रेव

तावच्छेदकस्य हेतुत्वं यत्र विशिष्टाविशिष्टभेदेन समाधानं तद्विशिष्टेन हेतुना विशिष्टसाध्यसिद्धौ सम्भवति विशिष्टस्यासिद्धत्वेन सिद्धसाधनाभावात् न त्वविशिष्टसाध्ये विशिष्टहेतौ सिद्धसाधनादित्यरुचेराह, 'अर्थापत्तेरिति, गां विना गोत्वमनुपपन्नमित्यर्थापत्त्या गोत्वविशिष्टसिद्धिरित्यस्यमतेऽनुपपत्तिज्ञानमपेक्षितं न तु व्याप्त्यादिकमपि व्यधिकरणस्यैव जीविग्रहाभावस्य वह्निःसत्त्वं विनाऽनुपपत्तिज्ञानेन वह्निःसत्त्वसिद्धेरिति भावः। 'व्यापकमिति व्याप्तिरवश्यम्भावः तथाच व्यापिकां व्यक्तिं विना व्याप्यगोत्वान्वयोऽनुपपन्न-

---

षणेति। तर्हि कथं गोत्वाश्रयव्यक्तिसिद्धिरित्यत आह, 'अतएवेति अनेनैवाक्षेप्यत्वविरोधादेव, पक्षधर्म्मताबलात् तत्सिद्धिरित्यर्थः। 'न तु गौरिति, अनुमितेर्व्यापकतावच्छेदकप्रकारकत्वनियमादिति भावः। 'न

गाः, अन्वये वा व्यक्तिमानयेति धीः स्यात् न तु गामिति। किञ्च गोत्वं न व्यक्तिव्याप्यं, न हि यत्र यदा वा गोत्वं तत्र तदा व्यक्तिर्यत् सामान्यं सा व्यक्तिरिति वा नियमः, व्यभिचारात्। नापि गोत्वं तदाश्रितं गोत्वादित्यनुमितिः, व्याप्तिग्रहशरीरत्वात्। न च जातित्वं व्यक्त्याश्रितत्वे लिङ्गं, जातित्वस्य पदादनुपस्थितेः, तथात्वे वा जातिवित्तिवेद्यैव व्यक्तिः। अपि

इत्यर्थः। यद्गोत्वं सा गौरिति यत्र गोत्वतादात्म्यं तत्र गोतादात्म्यं सम्बन्धसामानाधिकरण्यस्यैव समन्विव्याप्तित्वादिति भावः। 'व्याप्तेति, पक्षतावच्छेदकस्यैव हेतुत्वादिति भावः। ननु साधनशब्दं विनेत्यनुपपन्नं गां विना गोत्वमनुपपन्नमिति ज्ञानाद्गोत्वविशिष्टस्यैव सिद्धेः, अतएव व्यक्त्याश्रितं गोत्वमित्याद्यनुक्तोपालम्भः, गोत्वं न

इति, यद्यपि प्रत्ययाभावाद्यदा गोत्वं तदा गौरिति व्याप्तिरस्त्येव तथापि सम्बन्धस्यैवेदमुक्तं। 'गोत्वादिति गोत्वत्वादित्यर्थः, गोत्वत्वस्य गोपदादनुपस्थितेरिति दोषे सत्येव दोषान्तरमाह,, 'व्याप्तेति हेतोरेव पक्षतावच्छेदकतया व्याप्तिग्रहकाल एवोद्देश्यसिद्धेः सिद्धसाधनादित्यर्थः, 'जातित्वस्येति, तथाच गोपदश्रवणानन्तरं नियमतो व्यक्तिधीरनुभवसिद्धा न स्यात् प्रकारान्तरेण तदुपस्थितेरनावश्यकत्वादिति भावः। 'तथात्वे वेति जातित्वस्य व्यक्तिघटितत्वादित्यर्थः। ननु गोत्वमेव लिङ्गं तच्च पदादुपस्थितमेवेत्यतआह, 'अपि चेति व्यधिकरणयोर्न गम्य-गमकभाव इत्यर्थः। 'प्रकृत्यर्थत्वं' प्रकृतिप्रतिपाद्यत्वं, नन्वेतावतापि न लक्षणोच्छेदस्तात्पर्य्यनिर्व्वाहार्थमेव तत्-

च लिङ्गं व्याप्यमनुपपन्नं स्वाश्रये व्यापकमुपपादकञ्च बोधयति। न चेह गोत्वाश्रये व्यक्तिबुद्धिः। वयन्तु ब्रूमः, व्यक्तेरपदार्थत्वे विभक्त्यर्थसङ्ख्या-कर्मत्वादेर्व्यक्तावनन्वयः स्यात् सुब्विभक्तीनां प्रकृत्यर्थान्वितस्वार्थबोधकत्वस्य व्युत्पत्तिसिद्धत्वात्प्रकृतितात्पर्य्यविषये तदन्वयव्युत्पत्तौ लक्षणोच्छेदो गौरवञ्च। आख्यातार्थसङ्ख्यापि नानुमितेनान्वेति, किन्तु भावनान्वयिना गुडेन प्रथमान्तादुप-

---

व्यक्तिव्याप्यमित्यपि तथा व्याप्तिनैरपेक्षेणार्थापत्तेरेरभावात् गोत्वं गवाश्रितमित्यपि तथा जातित्वेनाक्षेपस्यप्रसक्त एव शब्दाज्जातित्वानुपस्थितिस्तु गोत्वेऽपि तुल्या, परन्तु विशिष्टोपस्थितये सप्रकारकं प्रयज्यते जातित्वेनाप्रसङ्ग एव न किञ्चित्, 'अपि चेत्यादि यदुक्तं तदपि न श्रुतार्थापत्तौ तथा नियमस्य तन्त्रतेऽभावादित्यस्वरसादाह, 'वयन्त्विति, 'सुब्विभक्तीनामिति, लिङ्ग-सङ्ख्ययोः प्रकृत्यर्थान्वयादिशेषनियमः सोऽपि पाचक-पश्यादिपदे व्यक्तिवाचके व्यवस्थित इति भावः। इदमुपलक्षणं "शाब्दी ह्याकाङ्क्षा शब्देन प्रपूर्य्यते" इति व्युत्पत्तेश्चेत्यपि हेतुर्द्रष्टव्यः। अतएव तद्व्यभिचारमाशङ्क्योद्धरति, 'आख्यातार्थसङ्ख्यापीति। ननु विशिष्टलक्षणवादे

कल्पनादित्यरुचेराह, 'गौरवञ्चेति तत्प्रतीतीच्छयोच्चरितत्वस्योच्चरितत्वगर्भे गुरुत्वादित्यर्थः। नन्वाक्षिप्ते कर्त्तर्य्याख्यातार्थसंख्यान्वयवद्व्यक्तावप्याक्षिप्तान्वयोऽस्तु 'सुब्विभक्तीनां इत्यादिव्युत्पत्तिश्चासिद्धैवेत्यत आह, 'आख्यातेति

स्थितेन पदान्तरादुपस्थितिरेव तत्राक्षेपार्थः । अतएव न व्यक्तेराक्षेपः किन्तु लक्षणया गोपदाद्गौरिति व्यक्तिधीरिति मण्डनः । यदाह, "जातावस्तित्व-नास्तित्वे न हि कश्चिद्विवक्षति । नित्यत्वाल्लक्ष्यमाणाया व्यक्तेस्ते हि विशेषणे" इति ॥ उच्यते । स्वार्थादन्येन रूपेण ज्ञाते भवति लक्षणा, तीरत्वेन ज्ञाते गङ्गापदस्येव । न ह्ये गोत्वादन्येन रूपेण व्यक्तेरुपस्थितिः, किन्तु गोत्वेनैव, व्यक्तित्वेन साक्षादिमत्त्वेन चोपलक्ष्यत्वे गोपदाद्व्यक्तित्वादिरूपेण धीः स्यान्न तु गौरिति । नापि गोत्वसम्बन्धिनि गोत्वविशिष्टे लक्षणा, गोत्वे हि न साक्षादनयनाद्यन्वय इति व्यक्त्यवच्छेदकतया तस्यान्वयेऽमुख्यं । लक्षणयापि गोत्वावच्छिन्नैव व्यक्तिः क्रियान्वयिनी प्रतीयते न केवला व्यक्तिरिति गोत्वविशिष्टस्य

स्योपस्थितिर्लक्षणयैवेति गोत्वेऽपि लक्षणायामिष्टापत्तिरित्यरुचे-

---

स्थौ ह्याकाङ्क्षा शब्देनैव पूर्यत इति न्यायात् अतएव श्रुतार्थापत्तिरिति चः । 'अतएवेति विभक्त्यर्थान्वयादेवेत्यर्थः, 'अस्तित्व-नास्तित्वे' उत्पादविनाशौ, तथाच गौरुत्पन्ना गौर्विनष्टेत्यादौ जातौ तदन्वयानुपपत्त्या व्यक्तौ लक्षेत्यर्थः । ननु स्वार्थादन्येनेत्यप्रमाणकं तथाच गोत्वेनैव व्यक्तेरुपलक्ष्यत्वमत्यत आह, 'नापीति, 'गोत्वसम्बन्धिनीति शक्यसम्बन्धो दर्शितः, 'लक्ष्यत्वे' उपस्थाप्यत्वे । ननु लक्षणयैव विशिष्टोपस्थितौ नोक्तविरोध इत्यत-

लक्ष्यत्वे युगपद्वृत्तिद्वयविरोधः, गोत्वेऽपि वा लक्षणा। अपि च जातिमात्रे न शक्तिर्न वा व्यक्तौ लक्षणा जातौ मुख्यप्रयोगाभावात्, तयोस्तन्मूलकत्वात्, प्रयोगो हि व्यवहारहेतुज्ञानार्थः। न च जातिमात्रनिर्विकल्पकाद्व्यक्तिमनादाय केवलजातौ व्यवहारः, तस्य विशिष्टज्ञानसाध्यत्वात्, गां पश्य गौरस्तीत्यादावपि गोत्वविशिष्टस्यैव ज्ञानं व्यवहारश्च। तस्मादेकवृत्तिवेद्यत्व-

---

राह, 'अपि चेति, किञ्च मुख्यार्थान्वयानुपपत्त्या लक्षणा तथा यत्र न सा तत्रापि व्यक्तिधीरिति सापि शक्येत्याह, 'गां पश्ये-

---

आह, 'गोत्वेऽपि वेति, सा च न सम्भवति अभेदे शक्यसम्बन्धाभावादि-भावः। ननु विशिष्टस्य केवलादन्यत्वात् गोत्वविशिष्टे लक्षणास्तु कथं गुणवाचकस्य नीलादिपदस्य नीलादिविशिष्टे लक्षणेति सिद्धान्तः, तद-स्वार्थादन्येनेत्ययुक्तं। न च तत्र नीलादिसम्बन्धित्वेनोपलक्ष्यत्वं सम्भवति लक्षणयैव "यद्धि येन विनेत्यादिन्यायेन नीलादिभानमिति वाच्यं। प्रकृते गोत्वसम्बन्धित्वेन तथात्वापत्तेः। गोपदेन गोत्वमात्रप्रकारकानुभवान्न तथा यदि तदा नीलादिपदेनापि नीलादिमात्रप्रकारकानुभवात् तत्तुल्यं। न च केवलवाचकस्य न विशिष्टे लक्षणा तदा 'प्रकृष्टजये लक्षणेति वक्ष्यमाण-विरोधश्चेत्यरुचेराह, 'अपि चेति, 'तयोरिति शक्ति-लक्षणयोः प्रयोगमूल-त्वादित्यर्थः, मुख्यप्रयोगाच्छक्तिः मुख्यार्थान्वयानुपपत्त्या अन्यत्र प्रयोगो लक्षणेत्यर्थः। ननु गां पश्येत्यादावेव जातौ मुख्यप्रयोगोऽस्तीत्यत आह 'गामिति, अत्र जातेरप्यन्वययोग्यत्वादन्वयानुपपत्त्यभावे लक्षणाविरहे तद्विशिष्टलाभोऽनुभूयमानो न स्यात्। न च तात्पर्यानुपपत्त्यैव तथा

नियमात् जातिविशिष्टं शक्यं। यदि च तृतीयायाः करणैकत्व इव गो-गोत्वे शक्ये तदा गोत्वं गोव्यक्तिश्चेति धीः स्यात् न तु गौरिति, वैशिष्ट्यञ्च सम्बन्धो वा ज्ञातो घट इत्यत्रेव विशेषणताविशेषोऽर्थान्तरं वेत्यन्यदेतत्। जातिविशेषवदवयवसंयोगरूपाकृतिरपि

'जातिविशेषेति जातिविशेषवानवयवसंयोग इत्यर्थः,। नन्वन्यतरकर्कजत्वादिव्याप्याया नानाजातेः कथमनुगमकं विना पदादुपस्थितिः, सैवं, अनुभवसिद्धतत्तज्जातिव्यञ्जकतत्तत्संस्थानवैजात्यव्याप्यनानान्यतरकर्कजत्वादिस्वीकारात् न तु वैपरीत्यं, तत्तज्जाता-

---

प्रत्यक्षेतिवक्तव्यमाप्येति वाच्यं। उभयसाधारणतात्पर्य्यग्रहेऽपि विशिष्टानुभवात् तदिदमुपसंहरन्नेव स्पष्टयति, 'तस्मादिति, एवञ्च गौर्नित्येत्यादौ नाद्यादिपदत्व एव लक्षणेत्यवधेयं। अत्रेदं चिन्त्यं शक्तिग्रहकाले लाघवज्ञाने लक्षणां विना विशिष्टलाभोऽसिद्ध एव तदप्रतिसन्धाने च शक्तिभ्रमात् लाभोऽन्यथा सिद्ध इति क्वचित् लक्षणया क्वचिच्छक्तिभ्रमात् व्यक्तिलाभ इति जातिरेव शक्येति। अनुभवबलादेवानन्यलभ्यं तद्वैशिष्ट्यमपि शक्यमित्याह, 'यदि चेति, न चान्वयवदन्यलभ्यमिति वाच्यं। अन्वयो हि स्मर्य्यमाणपदार्थयोर्योग्यतादिबललभ्यः। न च प्रकृतेऽपि तथा, निर्विकल्पकोपस्थितयोर्जाति-व्यक्त्योर्योग्यतादिप्रतिसन्धानासम्भवात् तत्प्रतिसन्धानेऽपि विशिष्टोपस्थितेश्च। अतएव पदाद्विशिष्टस्यैव स्मरणमपि न तु निर्विकल्पकं। न चैवमाकृतिवैशिष्ट्यमपि शक्यमिष्टत्वात्, 'जातिविशेषवदिति जातिविशेषवान् योऽवयवसंयोगः संस्थानविशेषस्तद्रूपेत्यर्थः, तथाच जातिविशेषस्यैवानुगमकतया व्यक्तिवदननुगतानां संयोगानां कथं शक्यत्वमिति

पदशक्या गोपदात् जात्याकृतिविशिष्टस्यैवानुभावात्, पिष्टकमय्यो गाव इत्यादौ गवाकृतिसदृशाकृतौ लक्षणा पिष्टकसंयोगविशेषस्याशक्यत्वात्। जात्याकृति-व्यक्तीनां

वनुगतप्रत्ययाभावप्रसङ्गादन्यतरकर्म्मजत्वेन उपाधिना तत्रानुगतबुद्धिसम्भवात्। अतएव गत्वं कत्वं न नाना किन्तु तत्तद्व्याप्यं भावत्वमेव। न चेन्द्रिय-मनःसंयोगेन जातिभेद इत्याशङ्कायामन्यतरकर्म्मजत्वव्याप्यजातिनानात्वे परीहारानुपपत्तिः तत्र तादृशजातेरत्रैवानुगतबुद्ध्यभावादिति। नन्वाकृतेः शक्यत्वे पिष्टकमय्योगाव इत्यत्र लक्षणा न स्यात् इत्यतआह, 'पिष्टकेति। ननु कारणत्वे सति जातिविशे-

---

निरस्तमिति वदन्ति, तच्चिन्त्यं। अन्यतरकर्म्मजत्वादिना सङ्करेण तादृशजात्यसिद्धेः। केचित्तु जातिविशेषवद्गोत्वादिवदिति दृष्टान्त इति, तदपि न, तथाप्यननुगतानां कथं शक्यत्वमिति दोषस्यापरिहारात्। न च जातिपदं धर्म्ममात्रपरं तथाचोपाधिविशेष एवानुगत इति वाच्यं। तादृशोपाधेरतिरिक्तेः। न च जातिविशेषवत्त्वमवयवविशेषणं तथाच कपालसंयोगादिकमेव तथेति वाच्यं। गवादिपदे साक्षाद्यवयवस्याप्यननुगतत्वेन दोषतादवस्थ्यादिति। अत्र वदन्ति जातिविशेषवतो गवादेरवयवसंयोगरूपेत्यर्थः, विशेषपदोपादानेन पृथिवीपदादौ नाकृतिः शक्येति सूचितं, तथाच गवावयवसंयोगत्वादिकमेवानुगमकं। न चैवं तत्प्रकारिका धीः स्यादिति वाच्यं। इष्टापत्तेः, अतएव तथा सति साक्षाद्यवयवस्यापि शक्यता स्यादित्यपास्तं। गवादावाकृतिवैशिष्ट्यस्य परम्परासम्बन्धात्मकत्वेन तद्घटकतया तच्छक्यतास्यावश्यकत्वाच्च। अन्यथा गोत्वविशिष्टमात्रमेवानुभूयते न त्वाकृतिरित्यस्यापि वाचालवचसोऽवकाशापत्तेरिति दिक्। 'सदृशेति, तथाच सादृश्यमेव शक्यसम्बन्ध इति भावः। 'जातीति, यद्यपि गोरुत्पन्न इत्यादौ व्यक्तिमात्र-

प्रत्येकमात्रपरत्वे लक्षणैव प्रत्येकस्य जात्याकृतिविशिष्टादन्यत्वात्, यथा गुरूणां कार्य्यशक्तया लिङ्गे लोके कार्य्यत्वपरत्वे। अतएव व्यक्त्याकृति-जातयस्तु पदार्थ-इति पारमर्षसूत्रं, एकयैव शक्त्या एकवित्तिवेद्यत्वसूचनाय पदार्थ इत्येकवचनं। एवं पद्मं पङ्कजपदशक्यं ततो नियमतः पङ्कजनिकर्त्तृपद्ममिति प्रतीतेः, अवयवानां तत्रासामर्थ्यात् रूढिं विना योगमात्रात्

पङ्कयोगवदवयवकलमात्रतिर्विशेषणत्वेन शक्या सा च पिष्टकमय्यो-गाव इत्यत्राप्यस्तीति कथं लक्षणेत्यत आह, 'प्रत्येकेति समुदायशक्तस्य पदस्य प्रत्येके लाक्षणिकत्वमिति पिष्टकमय्यो गाव इत्यत्रैव लक्षणेत्यर्थः। 'एवमिति यतो नियमतो यत् प्रतीयते तत् तत्पदशक्य-

---

परत्वेऽपि न लक्षणा व्यक्तेः स्वातन्त्र्येणैवोपस्थितेः गोत्वस्य चावच्छेदकतयाऽन्वयात्तथापि तत्र व्यक्तिमात्रपरत्वमेव नास्ति जातेरप्यन्वयात् तथाच व्यक्तिवादिना तदुपस्थितौ यत्र तात्पर्य्यं तत्र लक्षणा मात्रपदव्यवच्छेद्यश्च गोत्वादिकमतो व्यक्तिशक्तिवादिमतमादायात्रापि न व्यक्तिमात्रपरत्वमित्यपास्तं। 'अतएवेति प्रत्येकवाच्यत्वे पदार्था इति स्यादित्यर्थः।

प्रसङ्गाद्योगरूढिं साधयति, 'एवमिति, तत्र पङ्कजसमुदायः पद्मे शक्तो न वेति विप्रतिपत्तिः, 'तत इति, प्रामाणिकानामिति शेषः, तेन भ्रान्तिभ्रमादन्यादृशप्रतीत्या न व्यभिचारः। यद्यपि पद्ममित्येव वक्तुमर्हति प्रकृतसाध्यव्याप्यत्वात् तथापि योगरूढित्वसाधनाय विशिष्टमुपात्तं, अन्यथोद्भिदादिवद्यौगिकरूढत्वशङ्का स्यादिति। 'अवयवानामिति पङ्कादिपदानां पद्मत्वे शक्त्यभावादित्यर्थः, 'रूढिं विनेति, गृहीतपद्मप्रयोगस्यापीति

कुमुदे प्रयोगधीप्रसङ्गाच्च। ननु रूढावपि योगात् कुमुदे तौ कुतो न स्यातां, रूढ्या प्रतिबन्धादिति प्राञ्चः। वयन्तु नियमतो रूढ्या स्मृतं पङ्कजमेव व्यक्तिवाचक-डप्रत्ययेन पङ्कजनिकर्तृतयानुभाव्यते, बाधकं विना व्यक्तिवचनानां सन्निहितविशेषपरत्वनियमात् यथा-ग्नेयीति ढगन्तपदेन प्रकरणादिना सन्निहिता ढगभि-हिता ऋग्व्यक्तिर्बोध्यते, एवञ्च सर्व्वत्र पङ्कानुभवसाम-ग्र्यावेति न कुमुदे धीर्न वा तदर्थप्रयोगः। नन्वेवं रूढि-

---

मित्यस्मिन् सतीत्यर्थः, 'तत्र' पङ्कांशे, 'प्रयोगप्रसङ्गादित्युपलक्षणं पङ्क-ननुभवप्रसङ्गादित्यपि द्रष्टव्यं। ननु सामग्र्यां सत्यां फलाभावे प्रति-बन्धकत्वं कल्प्यते न तु कारणाभावे कार्य्याभाव इत्यरुच्या कारण-भावमेव सिद्धान्तयति, 'वयन्त्विति। ननु पङ्कजं द्रव्यमित्यादौ यः सामान्यवचनत्वं तत्र कुमुदसाधारणबोधापत्तिः, मैवं, चैत्रो दण्डी द्रव्यमित्यत्रेव सामान्यवचनतापि विशिष्टे पर्य्यवस्यति, न हि दण्डि-मात्रे सामान्यवचनत्वं, किन्तु विशिष्टप्रतिपादकोभयपदे तेन याव-

---

शेषः, 'रूढ्येति ज्ञातयेत्यर्थः। ननु रूढिज्ञानं ग्राह्याभावानवगाहितत्व-जनकज्ञानाविघटकतया च न प्रतिबन्धकं ज्ञानस्य मणिमन्त्रादिवत् प्रति-बन्धकत्वानभ्युपगमात्। वक्ष्यमाणयुक्त्या सामग्रीविरहादेव कुमुदे प्रती-त्यादिविरहोपपत्तौ तत्तथात्वे मानाभावश्चेत्यरुचेराह, 'वयन्त्विति, 'व्यक्ति-वाचकेति कर्त्तृरूपव्यक्तिवाचकेत्यर्थः, 'व्यक्तिवचनानामिति किञ्चिद्व्यक्ति-तात्पर्य्यकाणामित्यर्थः, सन्निहितत्वं बौद्धं बोध्यं। घटेन जलमाहरेत्य-

तेवाऽतु तत एवोभयलाभात् किं योगरूढ्या, न, अवयवशक्तेः कृप्तत्वात् यौगिकार्थानुभवाच्च । यदि च रूढ्यर्थ एव यौगिकार्थ एव वानुभूयेत, तदा विवाद-एव न स्यात् अनुभवेनैव तद्विच्छेदात् ।

अत्र मीमांसकाः । न तावत् स्मृत्यर्थं शक्तिः पङ्कजपदप्रयोगविषये नियतपद्मानुभवजनितसंस्कारात् स्मृतेरेवोपपत्तेः स्मृतेस्तज्जन्यत्वनियमात् । नाप्यनुभवार्थं, नियमतः स्मृतं पद्ममादाय व्यक्तिवचनन्यायेना-

दण्डिवचनिष्ठं द्रव्यत्वं प्रतीयते, न तु परस्परनिर्मुक्तोभयविषयक-द्रव्यत्वं प्रतीयते, वाक्यभेदापत्तेः, तथेहापि पङ्कजनिष्ठकर्दमत्वविशिष्टपद्मप्रतिपादके पङ्कजपदे सामान्यपरत्वमपि यावद्विशिष्टपरतायामेव पर्य्यवस्यति, न तु यावत्पङ्कजनिष्ठकर्दमत्वमात्रपरतायां, वाक्यभेदापत्तेः । यदि वाक्यभेद एवाभ्युपेतस्तात्पर्य्यवशादिना न परस्परमन्वयबोधः, तदा दण्डिपदस्य दण्डिमात्रपरत्ववदस्तु पङ्कजपदेऽवयवानां यावत्पङ्कजनिकर्दमात्रपरत्वे कुमुदसाधारणतापि किञ्चिन्नमिति, वस्तुतः साकाङ्क्ष-योग्यासन्नपदसमुदाये परस्परार्थान्वयनियम एव चैत्रो दण्डीतिवदिति तत्त्वं । 'तत एवेति, धेनुपदवदिति भावः । 'अवयवेति, धेनुपदे तु प्रत्ययशक्तेरकल्पनादिति

चिद्रूप प्रथमोपस्थितत्वेऽपि नान्वय इति व्यभिचारवारणाय 'बाधकं विनेति । यद्यप्येवं पङ्कजं प्रमेयमित्यादौ व्यक्तिवचनत्वाभावे कुमुदसाधारणबोधः स्यादेव तथापि 'व्यक्तिवचनानामिति क्वाचित्काभिप्रायं । बाधकं विना

वयवैः पङ्कजनिकर्तृ पद्ममित्यनुभवसम्भवात्, स्मृतिश्च रूढ्या अन्यथा वेति न कश्चिद्विशेषः। शक्तिं विना

वक्ष्यत इति भावः। 'रूढ्या अन्यथा वेति, तन्मते शाब्दी ह्याकाङ्क्षा शब्देनैवेत्यादिनियमासिद्धेरिति भावः। 'शक्तिं विनेति ज्ञापकं

पदानां पदोपस्थिताकाङ्क्षादिविशिष्टान्वयबोधकत्वनियमादित्यत्र तात्पर्य्यं, तथाच पङ्कजं प्रमेयमित्यादावपि पद्मान्वयात् तत्रैव प्रमेयत्वान्वयो न कुमुदेऽपीति। वस्तुतोऽस्यापि व्यक्तिवचनत्वमेव कर्त्तृविशेषीभूतपङ्कजन्मकर्त्तृपरत्वादिति। आग्नेयीति वैदिकः, घटादीति लौकिको दृष्टान्तः, "आग्नेय्य अग्नीध्रमुपतिष्ठते" इत्यत्र प्रकरणसन्निहितैव घटादिव्यक्तिर्बाध्यत इत्यर्थः अत्रेदं चिन्त्यं, यदि रूढिर्न प्रतिबन्धिका तदा पङ्कजपदस्य यत्र पद्मे तात्पर्य्याभावः कुमुदे तात्पर्य्यञ्च गृह्यते तत्र लक्षणां विनैव कुमुदबोधः स्यात् तथाच वक्ष्यमाणविरोधः। न हि तत्रापि पद्मानुभवसामग्री, पद्मे तात्पर्य्याभावनिश्चयस्यैव बाधकत्वात् बाधकं विनैव व्यक्तिवचनानां सन्निहितपरत्वाभ्युपगमात् कुमुदं पङ्कजमित्यत्र कुमुद एव प्रथमसन्निहितत्वसम्भवाच्च। न च तत्र कुमुदं भिन्नपदोपस्थाप्यमिति वाच्यं। प्रथमोपस्थितिमात्रस्यैव तन्त्रत्वात् अवयवापेक्षया समुदायस्यापि भिन्नत्वाच्च। ननु तादृशस्थले शक्त्यैव कुमुदान्वयबोधोऽस्तु पङ्कजपदस्य कुमुदे लक्षणेति सिद्धान्तस्य क्वाचित्काभिप्रायेणाप्युपपत्तेः। सम्प्रदायमते सर्व्वत्र लक्षणाभ्युपगमेऽपि सामग्रीबलात् पद्मान्वयं कुमुदान्वयमभ्युपगच्छतो मणिकृतस्तादृशान्वयोन्नयनात् एवञ्च सर्व्वत्र पद्मानुभवसामग्र्येवेत्यपि तदभिप्रायकमेवेति चेत्, मैवं, तथा सति क्वचिदपि लक्षणानापत्तेः। न च यत्र पद्मान्वयानन्तरं कुमुदतात्पर्य्यधीस्तत्र स्वतन्त्रोपस्थितये लक्षणा स्यादिति वाच्यं। तत्रापि पङ्कजन्मकर्त्तृत्वस्य कुमुदान्वयतात्पर्य्यग्रहकाले पुनः स्मृतेन पङ्कजपदेन शक्त्यैव तदुपस्थापनसम्भवात् न हि तदापि तस्य पद्म एवान्वयः, तत्र तात्पर्य्याभावनिश्चयात् कुमुदे ता-

नियमतः प्रयोग एव कुत इति चेत्, न, पूर्व्वप्रयोग-
मपेक्ष्य अवयवानामुक्तन्यायेन पद्मानुभवजनकत्वनि-
यमात्। पूर्व्वप्रयोगोऽपि तत्पूर्व्वप्रयोगमपेक्ष्येत्यना-
दित्वेव। अथानियतोद्बोधस्य संस्कारस्य शक्तिं विना
नियतोद्बोधे हेत्वभावात् नियता स्मृतिरेव न स्यादिति

सम्बन्धमपश्यतोऽनेनेदं ज्ञानं जनयितव्यमित्यज्ञात्वा तज्ज्ञापनाय
प्रयोगोऽनुपपन्न इत्यर्थः, 'पूर्व्वेति विशेषतस्तदग्रहेऽपि सम्बन्धं विना
ज्ञापनाय कथं पूर्व्वप्रयोग इति पूर्व्वप्रयोगादेव ज्ञापकसम्बन्धनिश्चयः
इतरपि सामान्यत एव ज्ञानं न विशिष्येति वक्ष्यते सम्बन्धश्च न
शक्तिः किन्तु प्रयोग एव परिशेषादित्यर्थः, 'शक्तिं विनेति सम्ब-
न्धग्रहे सति सम्बन्धितावच्छेदकावच्छिन्नज्ञानात् संस्कारोद्बोधे

र्थनिश्चयात्, अन्यथा लक्षणाया अप्यसम्भवात्। ननु तथापि लाघवात्
लक्षणास्तु लक्षणया पद्मजन्मकर्त्तृत्वस्य पदार्थविधया लघूपस्थितिकत्वात्,
अन्यथा शक्त्या च योग्यतादिबलेन वाक्यार्थविधया प्रथमोपस्थितिकत्वादिति
चेत्, न, पद्मजन्मकर्त्तारमानयेत्यादिवाक्यमात्र एवं लक्षणापत्तेः, यदि च
प्रत्येकशक्त्यैवावश्यकयोग्यतादिबलात् तल्लाभान्न तथा तदा प्रकृतेऽपि तुल्यं,
तस्मात् रूढिज्ञानप्रतिबन्धकत्वपक्ष एव लक्षणा युज्यते। न च विरोध्य-
विषयतया तन्न प्रतिबन्धकं, अनुमितौ साध्यज्ञानवत् तथात्वसम्भवादिति,
तदिदं नव्यमते वक्ष्यति, स्मृतपद्मत्वस्यान्वयानुपपत्त्यनन्तरमेव कुमुदधीरिति
तत्र लक्षणाव्यवहारो वस्तुतो मुख्यतैवेत्यादि। 'उभयलाभादिति पद्मानु-
भवस्य कुमुदधीप्रतिबन्धस्य च लाभादित्यर्थः। 'यदि चेति, योगार्थानुभवा-
भ्युपगमे पद्मानुभवार्थमेव परेण रूढिस्वीकारप्रसङ्गादिति भावः। 'कुत-

चेत्, न, कदाचिच्छक्तितोऽपि उद्बोधाभावेन शक्या-स्मरणात् शक्तिं विनापि नियमतः शक्तिस्मरणाच्च। उद्बोधकञ्च न नियतं सदृश-पदशक्ति-सम्बन्धिज्ञाना-नां प्रत्येकं व्यभिचारात्, किन्तु यत्र स्मृतिस्तत्र तत्-कालोत्पन्नमनियतमेवोद्बोधकं कल्प्यते फलबलात्, कार्य्योन्नेयधर्म्माणां यथाकार्य्यमुन्नयनात्। न च पद्म-त्ववत्तद्व्यापकादेरपि स्मृतिप्रसङ्गः, स्मृतिबलेनोद्बोधक-कल्पनमिति तत्र स्मृत्यभावेन तदुद्बोधाभावात्, तस्मा-च्छक्तिं विना शक्तेरिव पद्मत्वस्य नियता स्मृतिः।

स्मरणं सम्बन्धश्चात्र शक्तिरेव तस्यैव पदे कृप्तत्वात् प्रयोगादीनां तथात्वेनाकल्पनादित्यर्थः। ननु शब्दस्थले शक्तेः स्मारकत्वेऽस्मारकत्वे उभयतोनियमव्यभिचार इत्याह, 'कदाचिदिति, 'कार्य्येति, तथा-चात्र पूर्व्वप्रयोगादिकं अन्यत्राकृप्तमप्यनन्यगतिकतया स्मरणाय कल्प्यमिति भावः। ननु पदादशक्यस्यापि स्मृतौ पद्मत्ववत्तद्व्या-पकस्यापि स्मृतिप्रसङ्ग इत्याशङ्क्य निषेधति, 'न चेति। पदाद-

---

इत्याक्षेपे, तथाच शक्तिं विना नियतप्रयोग एव न स्यादित्यर्थः, प्रमार्थदे-नेत्यस्यासङ्गतत्वापातादिति। शक्तेरन्वयव्यभिचारमाह, 'कदाचिदिति, व्य-तिरेकव्यभिचारमाह, 'शक्तिं विनापीति। नन्वेवमपि नियतसंस्कारोद्बोध-कानुपपत्तिस्तदवस्थैवेत्यत आह, 'उद्बोधकञ्चेति, फले च वैजात्यमिति भाव: 'तद्व्यापकादेरिति पङ्कजपदप्रयोगविषयत्वे कुमुदत्व-पुण्डरीकत्वादेरप्यनुभव-पातादित्यर्थः। 'स्मृतिबलेनेति, कदाचित् सामग्रीबलात् तत्तत्स्मृतौ तात्-

न चैवं गवादिपदेऽपि न शक्तिः स्यात् व्यवहार-
कालीनसंस्कारादेव गवादिस्मृतिसम्भवादिति वाच्यं।
न हि तत्र स्मृत्यर्थं शक्तिः, किन्त्वनुभवार्थं पदादन्यतो
गवादेरनुभवासम्भवादव्युत्पन्नस्य ततोऽनुभवासम्भवा-
च्च, पदानुभवस्य योगादेवेति न समुदायो हेतुरन्य-
थासिद्धत्वात्, अतो नानुभवबलात् समुदाये शक्तिक-
ल्पनं। नन्वेवं गवादिपदानां प्रमेयत्वे शक्तिरस्तु गवा-
दिस्मृतिः संस्कारादिति चेत्, न, गोव्यवहारेण स्वोप-

तोऽनुभवात् अस्तु पदमनुभावकं तावतापि तत्र शक्तिर्न सिद्ध्य-
तो हेत्वन्तरमाह, 'अव्युत्पन्नस्येति, 'व्युत्पत्तिः' शक्तिग्रहः, तथाच
तदभावे व्युत्पत्त्यपेक्षा न स्यादित्यर्थः, 'पदेति। ननु चागृहीत-
पदप्रयोगनियमस्य पदानुभवनियमः कुमुदसाधारणबोधात् प्रयोग-
नियमग्रहे तु स एवानुभवनियामकः, तथाच गवादिपदेऽपि

बोधाभावान्न तत्प्रकाशिका धीः तद्ग्रहे चेष्टापत्तिः अन्यथा तत्रापि लक्षणा
स्यादिति भावः। 'किन्त्विति, शक्तस्यैवानुभावकत्वादिति भावः। नन्वे-
वमपि गवादिपदे अनुभवजनकतावच्छेदकत्वेन शक्तिरस्तु तज्ज्ञानस्य च
प्रयोजकत्वे मानाभावः उक्तन्यायेन गवादिस्मृतिसम्भवादित्यरुचेराह, 'अव्यु-
त्पन्नस्येति अगृहीतशक्तेरित्यर्थः, तथाचान्वय-व्यतिरेकाभ्यां तद्धेतुत्वमिति
भावः। अनुभवजनकतावच्छेदकमपि शक्तिमत्तया ज्ञातत्वमेव अन्यथा
अभ्रंशस्यानुभावकत्वानुपपत्तेः। न च साधुशब्दस्मरणं, तद्विरहिणामप्य-
नुभवादित्यपि द्रष्टव्यं। 'योगादेवेति अन्वयादेवेत्यर्थः, अर्थाध्याहारव-
दन्वयबोध इति भावः। 'अनुभवबलादिति अनुभवार्थमित्यर्थः, 'गोज्ञान-

पादके गोज्ञाने पदस्य शक्तिकल्पनं न त्वनुपपादके प्रमेयत्वेन गोज्ञाने गोपदात् प्रमेयो गौरित्यननुभवाच्च। अथैवं संस्कारादेव तीरादिस्मृतिसम्भवे गौणलाक्षणिकोच्छेदः, तीराद्यनुभवार्थं हि न तत्कल्पनं तदनुभवस्येतरपदादेव सिद्धेः[१] तयोरननुभावकत्वात्, तस्मान्नियता स्मृतिः वृत्तिसाध्येति तयोः कल्पनात्, तथाच नियतपक्षस्मृत्यर्थं पक्षजपदेऽपि वृत्तित्वेन शक्तिकल्पनमावश्यकं लक्षणाद्यभावादिति चेत्, न, गङ्गायामित्यादौ वृत्तिं विना तीरादेरपदार्थत्वे विभक्त्यर्थान्वयस्तत्र न स्यात् विभक्तीनां प्रकृत्यर्थगतस्वार्थान्व-

---

स एवास्तु अनुभवनियामकः, सैवं, शक्तिर्हि अनुभावकतावच्छेदको धर्मः तं विना नानुभावकत्वमिति शक्तस्यावयवस्यास्वनुभावकत्वं न त्वशक्तस्य गोपदस्य, स्मारकता तु तं विनापि प्रयोगादिनियमादपि सम्बन्धमात्रादेव स्मृत्युपपत्तेरिति। ननु गोज्ञाने शक्तिं कल्पयित्वा पश्चाल्लाघवात् सर्वपदानां प्रमेयत्वे शक्तिं कल्पयत्वित्यतो हेत्वन्तरमाह, 'प्रमेय इति, पदस्य शब्दोपस्थापकत्वनियमादिति भावः। 'विभक्तीनां' सुब्विभक्तीनां, 'प्रकृत्येति। ननु प्रकृत्यर्थत्वं वृत्त्या प्रक-

---

(१) इतरपदादेव सम्भवादिति क०।

इति गोत्वप्रकारकज्ञान इत्यर्थः, तर्हि तदनुभवार्थमेव तत्कल्पनमस्त्वित्यत आह, 'तीरादीति, 'विभक्तीनामिति प्रकृत्यर्थान्वितेत्यर्थः, तेन तिङामपि

यबोधकत्वव्युत्पत्तेः। पद्मस्य तु पङ्कजवाक्यप्रतिपाद्यत्वेन पाचकादेरिव विभक्त्यर्थान्वयोपपत्तिः ।

यत्तु शब्दोपस्थित एव शाब्दान्वयबोधः अन्यथा प्रत्यक्षोपस्थिते कलाये पचतीत्यन्वयबोधः स्यादिति। तन्न। पदस्य तत्र तात्पर्य्याग्रहात् तद्ग्रहे भवत्येव किं पचसीत्युक्ते वधूपदर्शितकलायादौ, अन्यथा दैवात् श्रुत-स्मृतकलायपदात् कुतो नान्वयबोधः। द्वारमित्यादावपि न पिधेहिपदाध्याहारः किन्तु तदर्थस्यैव

वुपस्थाप्यत्वं वृत्तिश्च शाब्दानुभवानुकूलपदार्थस्मृतिजनकः पदपदार्थसम्बन्ध इति वक्ष्यते, तथाच संस्कारवशादुपस्थितेऽपि प्रकृतार्थत्वमस्त्येव, न हि संस्कारमात्रात् स्मृतिः, किन्तूद्बुद्धसंस्कारात्, उद्बोधकञ्च सम्बन्धिज्ञानं प्रकृत्या स्मरणे यः कश्चित् सम्बन्धस्तत्रा-

---

न्दात्वान्न व्यभिचारः । सुपामिति शेष इत्यन्ये। 'पङ्कजवाक्येति पङ्कजरूपवाक्येत्यर्थः।

'अन्यथेति तात्पर्य्यग्रहमनपेक्ष्यैव शब्दोपस्थितत्वमात्रादर इत्यर्थः। 'गौरवादिति लक्षणया कुमुदादिपरस्यापि पद्मादिपदस्य पद्मानुभावकत्वापत्त्या पद्मान्वयबोधतात्पर्य्यकत्वस्यावश्यकत्वादिति भावः। न चैतच्छुकवाक्ये व्यभिचारि तन्मते तत्र तात्पर्य्याभावादिति वाच्यं। तद्भिन्नस्थले तद्धेतुत्वस्य विवक्षितत्वात्। वस्तुतो लाघवादर्थाध्याहारसिद्धौ पद्मोपस्थापकपदत्वं व्यभिचारीति भावः।

योगमात्राभ्युपगमपक्षे परमयं दोषो न तु योगरूढिपक्ष इति भ्रमवान्

लाघवात्। न च पद्मानयेत्यादौ शाब्दानुभवे पद्मोपस्थापकपदजन्यत्वादन्यत्रापि तथेति वाच्यं। शाब्दपद्मानुभवे हि तदन्वयबोधतात्पर्य्यकपदत्वेन कारणता न तु पद्मोपस्थापकपदत्वेनापि गौरवात्।

अथैवं जनिकाल एव प्रयोगः स्यात् न तदत्ययेऽपि, न ह्यसति हि दण्डे दण्डीति व्यपदिश्यत इति चेत्, न, पाचकादिपद इव प्रत्ययस्य योग्यताशक्तत्वात् तस्य-

---

वश्यं वाच्य इति, मैवं, प्रकृत्या शक्त्युपस्थाप्यस्य प्रकृत्यर्थत्वात् शक्तिश्च क्वचित् साक्षात् क्वचित् परम्परया वा इत्यन्यदेतत्, पाचकादिप्रकृतेरप्यवयवशक्तिभिर्वाक्यार्थोपस्थितेस्तत्र शक्त्युपस्थाप्यत्वं। न चावयवो न प्रकृतिः समुदाये च न शक्तिरिति कथं पङ्कज-पाचकादिप्रकृतिशक्त्युपस्थाप्यता वाक्यार्थ इति वाच्यं। यावदवयवघटितत्वात् समुदायस्य तत्प्रकृतित्वेऽवयवस्यापि तत्प्रकृतित्वात्। अतएव कृत्तद्धित-समासाश्चेत्यर्थवादादिसूत्रप्रपञ्चतया सिद्धान्तितं। अन्यथा समुदायस्यानर्थकतया अर्थवादादिसूत्रेणासंग्रहात् कृदित्यादिसूत्रं विधायकमेव स्यात्। अतएव गवादिपदानां शक्तिकल्पनं तेन विना तदर्थस्य प्रकृत्यर्थत्वात् अन्यथा तत्र शक्तौ प्रमाणाभावः स्मरणस्य संस्कारवशादनुभवस्य विभक्तिबलादुपपत्तेः पङ्कजादिपदेऽपि आवश्यकयोगबलादेवानुभवसम्भवे समुदायशक्त्यभाववत्सुब्विभक्तिमा-

---

शङ्कते, 'अथैवमिति कर्त्तृत्वशक्तस्य डप्रत्ययस्य कृतिविरहदशायां न प्रयोग इत्यर्थः, 'प्रत्ययस्य' डप्रत्ययस्य, 'योग्यतेति कृतियोग्यताविशिष्टशक्तत्वादि-

शक्तत्वाद्वा उपसर्गादौ तथा निर्णयात्, अन्यथा योग-रूढावपि जनिकाल एव प्रयोगः स्यात्, योगत्यागे केवलरूढिवादे विवादाभावश्च, तथापि कुमुदे लक्षणा न स्यात् योगार्थस्याबाधादिति चेत्, न, वक्ष्यते हि तत्र तस्यासाधुत्वं।

नव्यास्तु नियमतः स्मृतपद्मस्यान्वयानुपपत्त्यनन्तर-मेव कुमुदधीरिति न तत्र लक्षणाव्यवहारः वस्तु-तो मुख्यतैव तवापि पद्मत्वस्यायोग्यतया अनन्वये योगादेव कुमुदधीर्न लक्षणयेति। उच्यते। अस्ति व्यु-त्पन्नस्य पदज्ञानानन्तरं नियमतोऽन्वयप्रतियोगिस्मृति-रतत्तद्धेतुसंस्कारोद्बोधकं प्रतिबन्धकं विना पदज्ञान-मेव दृष्टानुविधानत्वादनुगतत्वाल्लघुत्वाच्च, न तु प्रति-

---

वादेवानुभवमात्रे गवादिपदानामपि शक्तिर्न कल्प्येत, नहि सुब्वि-भक्तिं विना कृतं किञ्चिदाख्यमिति दिक्। 'शब्देति शब्देन शक्त्यो-पस्थापित एवेत्यर्थः, तथाचास्तु तीरस्य पदान्तरादनुभवो न पद्म-स्येति भावः। 'पदज्ञानमिति पदत्वं शब्दत्वं तथात्र शक्त्याश्रयताव-

---

च्छेदकं, 'तवापीति व्यक्तिवचनन्यायात् पद्मान्वयेन कुमुदानन्वयस्वीकर्त्तु-रित्यर्थः। 'व्युत्पन्नस्येति गृहीतशक्तिकस्येत्यर्थः, 'प्रतिबन्धकं विनेति बाधकं विनेत्यर्थः, 'पदज्ञानमिति गृहीतशक्तिकपदज्ञानमित्यर्थः। 'दृष्टेति गवा-दिपदे दृष्टान्वय-व्यतिरेकत्वादित्यर्थः, 'लघुत्वाच्चेति दृष्टेनैवोपपत्तावदृष्टस्य तथात्वकल्पने गौरवमित्यर्थः। ननूक्तरीत्या पद्मानुभवोपपत्तौ पद्मेन समं

पदार्थस्मृति-तत्कालोत्पन्नमनन्तमदृष्टचरमनिर्वचनीयं गौरवात्, अतः पद्मस्मृतावपि गृहीतसम्बन्धं पङ्कजपदमपि तथेति सम्बन्धत्वेन शक्तिसिद्धिः। एवञ्च रथकारशब्देऽपि जातिविशेषे रूढिर्न स्यात् संस्कारादेव तदुपस्थितिसम्भवात्। तथाच "वर्षासु रथकारोऽग्नौ-नादधीतेत्यत्र रूढ्यर्थस्य बलवत्त्वेन शीघ्रमुपस्थितत्वात् जातिविशेषवत एवाधानं विधीयत इति राद्धान्तव्या-

---

च्छेदकावच्छिन्नज्ञानमित्यर्थः। ननु रथकारशब्दे अनुभवार्थमेव शक्तिर्न हि पङ्कजपदवत्तत्रावयवानामनुभावकत्वमिति न राद्धान्तव्याघातो न वाच्यीत्यादिसमाधानमिति पूर्वपक्षानास्कन्दनादित्य-

---

पङ्कजपदस्य गृहीतसम्बन्धत्वमेवासिद्धं अन्यथा गृहीतसम्बन्धस्य तस्य स्मारकत्वे शक्तिसिद्धिस्तत्सिद्धौ च गृहीतसम्बन्धस्य स्मारकत्वमित्यन्योन्याश्रयापत्तिरित्यरुचेराह, 'एवमिति, 'जातिविशेषः सङ्करजातिविशेषः तदुक्तं, "शूद्रायां करणो वैश्यान्माहिष्यो विट्स्त्रियां नृपात्। रथकारस्तु माहिष्यात् करण्यां यस्य सम्भवः" ॥ इति, 'तथाचेति, अतएव तत्र विद्याप्रयुक्तिकल्पनमपि, अन्यथा योगेन त्रैवर्णिकपरत्वेन तदपि न स्यादिति भावः ननु जातिविशेषस्य संस्कारोपस्थितावपि तदनुभवार्थमेव रूढिरुक्ता। न हि तस्यापि पद्मत्ववदवयवैरेवानुभवः, अवयवार्थानुपस्थितस्यैव जातिविशेषस्य नित्यमवगतेः। न च पङ्कजपदवत्तत्रापि रूढि-योगयोरविरोधेन योगार्थोपस्थितरूढ्यर्थप्रतीतौ बाधकाभावात् रथकारणयोग्यजातिविशेषवत एवाधानविधिरिति वाच्यं। परस्यैवमनभ्युपगमात्। अतएव रूढ्यर्थस्य शीघ्रमुपस्थितत्वादित्युक्तं। अन्यथा योगार्थसाहित्येनैवोपस्थितौ तदनुपपत्तेः

धातः। यथाच शाब्दः सन्निधिरन्वयबोधाङ्गं तथोक्तमासत्तिप्रस्तावे। स्यादेतत्, पद्मे नियतप्रयोगरूपसम्बन्धेन पङ्कजपदादेव पद्मस्मृतिरस्तु, एवञ्च पद्मे विभक्त्यर्थान्वयः शाब्दानुभवप्रवेशश्चोपपद्यते पङ्कजपदप्रतिपाद्यत्वात्। न च प्रतिपाद्यता वृत्त्यैव तदुपयोगिनी, पाचकमानयेत्यादौ वाक्योपस्थाप्ये तदभावात्। न च पदाद्वृत्त्यैव स्मृतिः, किन्तु सम्बन्धिज्ञानाद्वृत्तेरपि सम्बन्धत्वेन स्मृत्युपयोगात्, अन्यथा पदाच्छक्तेः स्मृतिर्न स्यात्, गवादिपदे त्वेवं स्मृतिसम्भवेऽप्यन्वयानुभवार्थं शक्तिरित्युक्तं। एतेन पङ्कजपदान्नियमतः पद्मज्ञानं न वृत्तिं विना श्रुतोपस्थाप्याभावे शक्तिरि-

---

स्मादाह, 'यथाचेति, तथाच शक्तिं विना उपस्थितपद्मस्य शाब्दानुभवप्रवेश एव न स्यादिति शक्तिसिद्धिरिति भावः। उक्तसमाधिमबुद्ध्वा यथाश्रुते शङ्कते, 'स्यादेतदिति, 'नियतप्रयोगेत्युपलक्षणं उक्तक्रमेणेत्यपि द्रष्टव्यं, 'पाचकमित्यापाततः, वस्तुतोऽवयवशक्त्युपस्थाप्यत्वमेवेति, 'अनुभवार्थमित्युपलक्षणं विभक्त्यर्थान्वयार्थमित्यपि

अन्यथा पङ्कजपदवत् तत्रापि योगरूढिरेवेति क्वचित् परस्य तदभ्युपगमः क्वचिन्नेति असम्भवदुक्तिक्रमापाद्येतेत्यनुशयानः शब्दाध्याहारयुक्तिमेव स्मारयति, 'यथा चेति, शब्दाश्रयत्वे शक्तिरित्येव मतं सम्यगिति भावः। अस्तु गृहीतसम्बन्धं पङ्कजपदं पद्मस्मारकं तथापि न शक्तिसिद्धिरित्याह, 'स्यादेतदिति, तथाच न शाब्दसन्निधिभङ्गोऽपीति भावः। 'वृत्त्यैवेति, यद्यपि शाब्द-

त्यपास्तं। ज्ञानं हि स्मृतिरनुभूतिश्च शक्तिं विनाप्युपपन्ना न तां कल्पयति अनन्यलभ्यस्यैव शब्दार्थत्वात्, अन्यथा शक्तिं विना पदान्नोपस्थितिरित्यन्वयेऽपि शक्तिर्लक्षणोच्छेदश्च। पङ्कजं पद्ममुच्यत इति प्रसिद्धार्थपदसामानाधिकरण्यात् पद्मस्य ज्ञापकं तत् सिध्यति न तु तच्छक्तं। अत एव पङ्कजपदं पद्मशक्तं नियमतस्तत्स्मारकत्वात् पद्मपदवदिति निरस्तं। शक्तौ व्यभिचारात् अनन्यलभ्यत्वस्य पद्मानुभावकत्वस्य चोपाधित्वाच्चेति। उच्यते। नियतपद्मस्मृतेरुक्तसम्बन्धेन

द्रष्टव्यं। 'अनन्येति अनन्यलभ्यार्थकत्वं, तदपि सामान्यव्याप्तौ यत् यत्रानन्यलभ्यबोधकं तत्तत्र शक्तमित्यत्र,(१) विशेषव्याप्तावुपाधिमाह, 'पद्मेति, 'नियतेति, अत्र पद्मस्मृत्यर्थं न सम्बन्धापेक्षा उपदात्कर्तृत्वेन स्मरणस्य समुदायाद्वाक्यार्थाभावेन चानुभवस्य सम्भवात्

---

(१) यत् यत्र नियतस्मारकं तत् तत्र शक्तमित्यत्रेति ख०।

बोधहेतुपदार्थोपस्थित्यनुकूलपद-पदार्थसम्बन्धत्वं वृत्तित्वमत्रापि, तथापि वृत्तिपदमत्र शक्ति-लक्षणान्यतरपरं, साक्षादिति शेषः। अन्यथा पाचकस्यापि परम्परया वृत्त्युपस्थाप्यत्वेनाग्रिमदोषस्यासङ्गतत्वापत्तेः। 'नोपस्थितिरिति नानुभव इत्यर्थः, पदादन्वयस्मृतेरभावात्। 'अतएवेति नियमतस्तत्स्मारकत्वस्य हेतोरन्यथासिद्धत्वादित्यर्थः। लाक्षणिके व्यभिचारवारणाय 'नियमत इत्युक्तं। दोषान्तरमाह, 'शक्ताविति, सामान्यव्याप्ताविति शेषः विशेषव्याप्तावाह, 'अनन्येति अनन्यलभ्यार्थकत्वस्येत्यर्थः, 'पद्मेति, पङ्कजपदे

पङ्कजपदसाध्यत्वे पद्मवत्तद्व्याप्य-व्यापकयोरपि नियमतः स्मृतिप्रसङ्गः। अथ पद्मे प्रयोग एव पद्म एव प्रयोग-इति नियतसम्बन्धेन पद्मेतरव्यावृत्तेन पद्मस्यैव पदात् स्मृतिः। न चैवं नियतप्रयोगादेव शक्तिसिद्धिः, अनन्वयस्यैव पदार्थत्वादिति चेत्, न, तर्हि ज्ञानस्यास्य हेतुत्वे सकलप्रयोगादर्शिनो बहुधा पद्म एव गृहीत-प्रयोगस्य समव्याप्तिज्ञानाभावादन्न नियता पद्मस्मृतिः स्यात् स्वरूपसतस्तथात्वे वा अगृहीतपद्मप्रयोगस्यापि ततो नियतपद्मस्मृतिप्रसङ्गः। अथ यादृशः प्रयोगस्त्वया

तथाच पद्मत्वस्मृत्यर्थं सम्बन्धानुसरणं तेन नियतपङ्कजपदप्रयोगवि-षयवृत्तित्वमुक्तसम्बन्धो वाच्यः तथाच तन्निष्ठरूपादि-प्रमेयत्वयोरपि करणप्रसङ्ग इति भावः। 'अथेति यद्विशिष्टे प्रयोग एव यद्विशिष्ट-स्य प्रयोग इत्येवंरूपसम्बन्धेनेत्यर्थः, तेन प्रमेयत्वविशिष्टे पङ्कज-पदप्रयोग एवेत्यसिद्धं घटादौ तदप्रयोगात् तत्रैव प्रयोग इत्यनेन रूपादिवारणं तत्त्यागेन पद्मान्तरेऽपि प्रयोगादित्युभयानतिप्रसङ्ग-

---

एकादशावयवानामेवानुभावकत्वमतः पङ्कजसमुदाये पक्षे न साधनव्यापकत्व-मापीति भावः। यद्यपि शक्तिवदनुभावकत्वमपि सन्दिग्धं तथापि सन्दि-ग्धोपाधिः स्यादिति भावः। 'पद्मवदिति पद्मत्ववदित्यर्थः। पङ्कजपदप्रयोग-विषयवृत्तित्वेन सम्बन्धेन यदि स्मारकता तदेदं दूषणं, यदि पद्मत्वविशिष्टे नियतप्रयोगरूप एव सम्बन्धस्तथा तदा तत्प्रकारकप्रतीत्यापत्त्या कुमुदत्वा-दिविशिष्टे तत्प्रयोगाभावात् न तन्नियतस्मृतिप्रसङ्गः, एवञ्च तत्र वक्ष्यमाण-

शक्तिग्राहकत्वेनाभिमतः स एव पद्मस्मारकोऽस्तु। न च पद्मत्वस्येव प्रयोगसमव्याप्तत्वेन गृहीतस्य सौरभादेरुपाधेस्ततः स्मृतिप्रसङ्गः, तवापि शक्तिग्रहप्रसङ्गात्। तयोस्तुल्यत्वेऽपि शक्तिग्राहकप्रमाणे लाघवादितर्कावतारान्नोपाधौ शक्तिरिति यदि तदा तर्कसहकृतएव शक्तिग्राहकत्वाभिमतः सम्बन्धः पद्मस्मृतिहेतुरस्तु, तर्काद्यनवतारेऽपि बहुधा गृहीतप्रयोगस्य पद्मस्मृतिदर्शनान्न तथेति चेत्, तर्हि तवापि तर्कं विना शक्तिग्राहकाभावात् कथं पद्मस्मृतिरिति तुल्यं। न चैवं तत एव शक्तिग्रहोऽपि स्यात्, अनन्यलभ्यस्यैव शब्दार्थत्वादिति, नैवं, एवं गवादिपदेऽपि शक्तिग्राहकत्वाभिमताद्देवंविधप्रयोगादेव गोतादृगवादेः स्मृत्य-

---

इति भावः। 'पद्मेतरेति पद्मत्वेतरेत्यर्थः, एवमग्रेऽपि, 'सौरभादे

दोषो बोध्यः, 'अस्येति समनियमस्यैवेत्यर्थः। 'सौरभादेरिति सौरभविशेषवत्त्वादेरित्यर्थः, तथाच पद्मेतरव्यावृत्तत्वमप्यसिद्धमिति भावः। 'तयोरिति पद्मत्व-सौरभविशेषवत्त्वयोरित्यर्थः, 'तदेति, यद्यपि स्मारकसम्बन्धे सति गुरोरपि स्मरणान्न तर्कस्य प्रतिबन्धकत्वं तथात्वादर्शनात् शक्तिग्रहे पद्मत्वे लघुनि युज्यते, तथापि लघुत्वे सति नियतप्रयोगविषयवृत्तित्वेन स्वसम्बन्धः स्मारकः स च सौरभविशेष इति तात्पर्यं। 'तत एवेति तादृशप्रयोगविषयत्वादेवेत्यर्थः, 'स्मृत्यनुभवाविति, शक्तिवत्तस्याप्यनतिप्रसक्तत्वादिति भावः। ननु शक्तिग्राहकत्वाभिमतप्रयोगान्न शक्तेरन्यथासिद्धिः,

भवौ स्यातां किं शक्त्या, तस्मात् पदाधीना नियता
स्मृतिः शक्तिसाध्या वा नियतसम्बन्धसाध्या वा वृत्ति-
साध्या वा, तत्र परिशेषादिह शक्तिसाध्यैव। न
च शक्तिस्मृतौ व्यभिचारः, शक्तिस्मारकत्वाभिमताद्धि

रभविशेषवत्त्वादेः, 'किं शक्त्येत्यापाततः, वस्तुतः प्रयोगविषयवृत्ति-
स्मारकत्वे तर्कापेक्षाया अदृष्टचरत्वात् सम्बन्धिज्ञानात् सम्ब-
न्धिसहस्रस्य गुरोर्लघोश्च युगपत् स्मरणदर्शनात् शक्तौ च तदपे-
क्षायाः प्रामाणिकत्वात्। किञ्च प्रामाणिकं सम्बन्धमपश्यत आप्तस्य
तद्वाक्यप्रयोगाभावेन सम्बन्धान्तरस्य तदुपजीव्यस्यावश्यकत्वात्। अत-
एवाप्ततात्पर्यमात्रादेव नार्थोपस्थितिरिति वक्ष्यत इति दिगिति
स्वं। 'नियता' आवश्यकी, 'नियतेति प्रयोगादिनियामकसम्बन्ध-

दि शक्तिः प्रयोगादेव ज्ञायते, तथाच व्यवहारादिना शक्तिग्रहेऽन्वयबोधो
स्यात् न स्याच्च सादिदेवदत्तादिपदादन्वयबोधो नियतप्रयोगाज्ञानादिति
वेत्, न, प्रकृतेऽपि तुल्यत्वात्। किञ्चैवं गवादिपदे पदाधीननियतस्मृतित्वा-
च्छब्देन शक्तेः प्रयोजकत्वकल्पनादत्रापि तथा, तदिदमाह, 'तस्मादिति,
शक्तिसाध्येति शक्तिप्रयोज्येत्यर्थः, तेन लाक्षणिकार्थस्मृतौ न व्यभिचारः
तदुपस्थितिद्वारा शक्तेस्तत्रापि प्रयोजकत्वात्। यद्वा नियतगर्भहेतोरेव
तत्त्वाभावान्न व्यभिचारः। न च समवायेन पदादाकाशस्मृतौ व्यभिचारः,
पदाधीनत्वेन शाब्दबोधानुकूलत्वस्य विवक्षितत्वात्, एवञ्च 'न चेत्यादिग्रन्थो
व्याख्यात इति बोध्यं। अग्रिमसाध्यद्वयेऽपि सामान्येन रूपेण शक्तिरेव
सिद्धतीत्याह, 'परिशेषादिति, नियतप्रयोगादिसम्बन्धस्य दूषितत्वात् लक्ष-
णादेश्चाभावादिति भावः। 'हेत्वभावादिति शक्तिस्मरणानुकूलशक्त्यभावादि-

पदात् पदार्थस्यैवाहत्य स्मरणं न शक्तेर्हेत्वभावात् कल्पनागौरवाच्च सम्बन्धिनं विना सम्बन्धस्यास्मरणेन प्रथमं पदार्थस्मरणस्यावश्यकत्वाच्च। पदार्थस्मृतेश्च शक्तिविषयत्वे मानाभावात् उद्बुद्धसंस्कारविषयत्वाद्; यदि शक्तिरपि तद्विषयः, तथापि पदार्थशक्तत्वेनैव ज्ञातस्य पदस्य शक्तिस्मारकता न तु शक्तिसम्बन्धित्वेन

साध्येत्यर्थः। ननु पदार्थस्मृत्यन्तरं शक्तिस्मृतिं न ब्रूमः किन्तु कैव उभयस्मृतिरित्यत आह, 'पदार्थेति सम्बन्धिस्मृतेः सम्बन्धविषयत्वानियमेन शक्तिविषयत्वनियमे मानाभावादित्यर्थः[१]। 'न विति तथाच शक्तिसाध्यत्वेनैव नियमो न तु तच्छक्तिसाध्यत्वेनेति भावः। ननु पदात्तच्छक्तेति नियमः शक्तिमात्रेण वा आद्ये शक्तिस्मृतावेव व्यभिचारः अन्त्ये चेष्टापत्तिरवयवशक्तेरेव परम्परया पदत्वस्वीकार-

---

(१) सम्बन्धिस्मृतेः सम्बन्धविषयत्वे मानाभावादित्यर्थ इति ख०।

त्यर्थः, तत्कल्पने तु गौरवमित्याह, 'कल्पनेति, 'सम्बन्धिनमिति। यदि संयोगादिपदजन्यस्मृतौ व्यभिचारः, तथापि सम्बन्धिघटितरूपेण सम्बन्धस्मरणे तथा नियमः, शक्तित्वस्य सम्बन्धिघटितत्वादिति भावः। ननु विस्मृतशक्तेरपि पदात् पदार्थस्मृतिः स्यात् तथाच शक्त्यंशेऽपि संस्कारोद्बोध आवश्यक इति सामग्रीबलादेव विशिष्टस्मरणं। न च प्रथमं पदार्थास्मरणे विशेषणज्ञानाभावान्न विशिष्टस्मरणं गवादिपदादपि विशिष्टस्मरणाभावापत्तेः। यदि च स्मरणे तन्न हेतुः पूर्वानुभवरूपएव वा हेतुस्तत्र प्रकृतेऽपि तुल्यमिति शक्तिस्मृतौ व्यभिचारतादवस्थ्यमित्याह, 'उद्बुद्धेति निराकरोति, 'तथापीति, तथाचानन्यगत्या पदार्थशक्तत्वेनैव ज्ञातं स

न्यथासिद्धत्वात् । यद्वा पदान्नियमतः स्मृतिर्नियतस-
म्बन्धसाध्या शक्त्यापि समं पदस्य शक्त्याश्रयत्वमेव
नियतः सम्बन्धः । अपिच कुमुदेऽवयवशक्तिप्रतिबन्धार्थं
रूढिः । न च नियतपद्मस्मृतिरेव प्रतिबन्धिका, रूढिं

त्वात् इत्यरुचेराह, 'अपि चेति, तथाच 'नियतेत्यपरान्वय-
विच्छिन्ना अपरान्वयप्रतिबन्धिकेति यावत् । न च शक्तिस्मृतिः
शक्तिवदन्यान्वयप्रतिबन्धिकेति भावः । ननु रूढिजा पद्मस्मृतिर्न
च तन्नमपि तु पद्मस्मृतिरेवेति कथं विशिष्टा स्मृतिः रूढौ
रूढिं इत्याशङ्क्य निषेधति, 'न चेति, 'रूढिं विनेति, पद्मस्मृतिरेव

तेरपि स्मारकं कल्प्यत इति शक्तिस्मृतिरपि शक्तिसाध्येति न व्यभिचारः ।
हि स्मृतिसाध्येति साध्यमिति भावः । 'न त्विति, येन शक्तिनिरूपित-
स्य शक्तिभिन्नत्वेन व्यभिचारशङ्का स्यादिति भावः । 'अन्यथेति पदार्थ-
सम्बन्धासिद्धत्वादित्यर्थः । ननु पदस्यापि सम्बन्धित्वेन स्मारकता न तु
तत्रैव मानाभावात् गौरवाच्च । न च शक्तिसम्बन्धित्वेन पदं ज्ञातमतो न
तु स्मारकमित्यरुचेराह, 'यद्वेति, उक्तबाधकान्नियतप्रयोगरूपसम्बन्धेन
पदोक्तेः, 'सम्बन्धसाध्या' सम्बन्धज्ञानसाध्येत्यर्थः, तेन शक्तिभ्रमजन्यस्मृ-
तौ न व्यभिचारः । यद्यपि शक्तेः सम्बन्धत्वाच्छक्तिग्रहकाले तत्सम्बन्धस्यापि
ग्रहे मानाभावः, तथापि शक्तेः स्वरूपतो ज्ञानं नान्वयबोधप्रयोजकं कि-
न्त्वनुभवजनकतावच्छेदकत्वेनेति पदस्य तद्वत्त्वेन भाने शक्तेरपि सम्बन्धो
भासत इति भावः । न चैवं पदविशेष्यकमेव स्मरणं स्यान्न पदार्थविशेष्यक-
मिति वाच्यं । हस्त्यादिना हस्तिपकादिस्मृतेर्हस्त्यादिगोचरत्वादर्शनेन तदंश-
स्य संस्कारोद्बोधकल्पनात् । पदार्थविशेष्यकसंस्कारानन्तरमेव पदमुद्बोध-
कमित्यपि कश्चित् । 'रूढिं विनेति, उक्तयुक्तेरिति भावः । 'अतएवेति

विना नियतस्मृतेरभावात्। अत एव न व्यक्तिवचनस्या योऽपि। नचैकं पदमेकदैकेनैव रूपेण प्रवर्त्तते अतो न पद्मत्व-पङ्कजत्वयोर्धौरिति वाच्यं। अवयव-समुदा-ययोर्भेदात् लम्बकर्णादिपदे व्यभिचाराच्च। तर्हि तद्वदेव रूढ्या नावयवशक्तिप्रतिबन्ध इति चेत्, न, तत्रा-

---

रूढौ कार्य्यतया लिङ्गं सा स्वभावात् कुमुदान्वयप्रतिबन्धिका अतः शक्तिस्मृतावेव व्यभिचारवारणाय तादृशस्मृतिर्लिङ्गमिति भावः। नन्वेकं पदं इत्यत्र न पदत्वं शक्तत्वं अपि तु विभक्त्यन्तत्वं तथाचैकं पदं योग-रूढ्योरन्यतरेणैव रूपेण प्रवर्त्तत इत्यत्र व्याप्तौ नायं दोषः इत्यरुचेराह, 'लम्बेति, तन्मते बहुव्रीहा-वन्यपदार्थे रूढिमत्त्वादिति भावः। 'तर्हीति, इतरान्वयप्रति-बन्धकरूढि-योगयोरन्यतरप्रवृत्तिनियमो न रूढि-योगमात्रयो-रिति न व्यभिचार इति भावः। 'तत्रावयवेति, प्रकृतेऽपि न रूढिः प्रतिबन्धिका अपि तु स्मारिका सती यत्राकाङ्क्षादि-समवहिता तमनुभावयति तत्समवधानञ्च पद्म एव न कुमुदे-

---

रूढिं विना नियतस्मृतेरभावादेवेत्यर्थः। 'लम्बकर्णेति समासशक्तिवादिन परस्य मते तद्गुणसंविज्ञानबहुव्रीहौ योग-रूढिभ्यां लम्बकर्णवत्पुरुषप्रतीतेरित्यर्थः।

केचित्तु लम्बकर्णपदं कर्णाढ्ये रूढं लम्बकर्णवति यौगिकमिति लम्बकर्णत्वेन कर्णाढ्यत्वेन च युगपदेव प्रवर्त्तत इत्याहुः।

'तद्वदेवेति लम्बकर्णादिपदवदेवेत्यर्थः, 'तत्रेति, फलबलेन क्वचिदेव प्रतिबन्धो न सर्व्वत्रेति भावः। अत्रापि प्रतिबन्धः कुमुदमभिप्रेत्य पद्मेऽवयव-

द्यवार्थक्रियान्वयेनाप्रतिबन्धान्नानार्थे च नानार्थानु-
भवात् नैकशक्त्यान्यशक्तिप्रतिबन्धः ।

यत्तु अवयवशक्तिस्मृतिकाले समुदायशक्तिस्मृति-
नियमे हेत्वभावान्न तया प्रतिबन्ध इति । तन्न । समु-
दायस्य तावदवयवरूपत्वेन सर्व्वावयवादेवोभयशक्ति-
स्मृतिसम्भवात् मण्डपपदे तथा दर्शनात् ।

अथ पङ्कोत्तरजपदं प्रतिबन्धकं गो-बलीवर्द्दवत्
पङ्कजनिपदप्रयोगे उप्रत्ययस्य कर्त्तृविशेषपङ्कपरत्वं वा

शोचन्यदेतत् । अत्र च क्रियया समं तत्समवधानात्तया सहान्वय-
इति न क्वचित् रूढ्ढेः प्रतिबन्धकत्वमिति विशेषणप्रक्षेपेऽपि प्रकृते
व्यभिचार एवेति भावः । ननु सकादुच्चरितात्सकदर्थप्रत्ययनियमा-
देवरूढ्ढिरेवापरान्वयप्रतिबन्धिकेत्यत आह, 'नानेति, सैन्धवमा-
नयेति युगपदुभयार्थतात्पर्य्यग्रहेऽन्वयानुभवदर्शनात् सकदित्याद्य-
सिद्धेरिति भावः । ननु पङ्कोत्तरजपदमित्यत्र पदं वर्णः स चेत्
पङ्कोत्तरान्वयप्रतिबन्धकः तदा चैत्रवदाधुनिकसङ्केतितपङ्कजपदादपि
तदनुभवो न स्यादिति कल्पान्तरमाह, 'गो-बलीवर्द्दति । नन्वच-
त्राये पौनरुक्त्यापत्तिर्मानं तेन विशेषपदसमभिव्याहार एव सामा-

---

र्थस्य भानादिति ध्येयं । 'मण्डपेति, अन्यथा मण्डपानकर्त्तरि रूढ्ढिपूर्व्विका
लक्षणापि न स्यादिति भावः । 'अथेति, तथाच न प्रतिबन्धार्थं रूढ्ढिः
अन्यथासिद्धेरिति भावः । 'गो-बलीवर्द्दवदिति बलीवर्द्दपदसमभिव्याहृतस्य

जनेः पङ्कजनिविशेषपरत्वं वा स्वभावादेव कुमद-बोधाजनकत्वं वा चक्षुष इव रसे कुमुदेऽवयवशक्ति-कुण्ठनं वा कल्प्यतां तेन कुमुदे न धीरिति चेत्, तर्हि ज्ञातपङ्कप्रयोगस्य कुमुदसाधारणबोधो न स्यात्। न भवत्येवेति चेत्, किमवयवव्युत्पन्नस्य। ततोऽर्थप्रत्यय-एव न भवति, यद्वा पङ्कजत्वेन पङ्कमेवानुभूयते, आद्ये मन्दुरजादिपदादिव सामग्रीसत्त्वे कथं नानुभवः, द्वितीये कुमुदमप्यनुभूयेताविशेषात्। न चैवं पङ्कज-शब्दस्य सामान्यशब्दत्वात् तात्पर्य्यवशेन विशेषतः पङ्क-कुमुदधीसम्भवात् न रूढिर्न वा लक्षणा स्यादिति वाच्यं। न हि प्रयोजनक्षतिभयेन सामग्री नानुभा-वयति। यदि च पङ्क-कुमुदयोस्तुल्यता तदा अप-

---

न्यपदस्य तदितरविशेषस्मारकत्वमित्यरुच्या कल्पान्तरमाह, 'स्व-भावादिति। नन्ववयवानां शक्तिमत्त्वे कुमुदबोधजनकत्वस्वभावतोऽ-भानाजनकत्वस्वभावतेत्यवयवानामेव शक्तिकुण्ठनमाह, 'अवयवेति

गोपदस्य स्त्रीगवीमात्रपरत्वादित्यर्थः, 'तेनेति धर्म्मिकल्पनात इति न्याय-दित्यर्थः। 'न चैवमिति, 'एवं' कुमुदसाधारण्येन बोधकत्वे, पाचकशब्दः-दिति भावः। 'न हीति, तथाचावयवव्युत्पन्नस्य कुमुदसाधारणबोधः स्यादि-सामग्र्याः सत्त्वादित्यर्थः। कुतस्तर्हि पङ्के शक्तिः कुमुदे वा लक्षणा सामान्य-शब्दत्वेनैवोभयबोधोपपत्तेरित्यत आह, 'यदि चेति, कुण्ठने दोषान्तरमाह

ज्ञातपद्मप्रयोगस्य पद्मान्वयानुपपत्तिपुरःसरैव कुमुदधीर्न स्यात् स्याच्च कदाचिद्वैपरीत्यं अतः पद्मे रूढिरेव, कुमुदे यथा लक्षणा तथा वक्ष्यामः। कुण्ठनञ्च शक्तिवृत्तिधर्म्मान्तरं वा शक्तेरनुद्भवो वा अभिभवो वा तत्र कारणान्तरं वा अदृष्टचरं कल्प्यं। रूढेः प्रयोगप्रतिबन्धकत्वं मण्डपादौ दृष्टमेव। अतएव पद्मावयवैः पद्ममेवानुभाव्यत इति, अवयवनियमस्य कल्पनान्न कुमुदे धी-प्रयोगौ। अन्यथा रूढावपि योगान्न कुतस्तौ कुमुदे, यथा उद्भित्पदस्य योगात् रुनिचे रूढ्या कर्म्मविशेषे प्रयोग इति निरस्तं। अगृहीतनियतपद्मप्रयोगस्य कुमुदसाधारणबोधदर्शनात्, रूढिवादे तु सैव प्रतिबन्धिका मण्डपपदवत्, ज्ञातस्य चावयवनियमस्य प्रयोजकत्वे पद्मे शक्तिरेव पद्मज्ञानजनकत्वज्ञानस्य शक्तिनिर्व्वाह्यत्वात्, उद्भित्प-

---

'एवमिति अविशेष इत्यर्थः, 'ज्ञातस्येति, अस्मात् पदादयमर्थो-

'कुण्ठनञ्चेति, 'धर्म्मान्तरमिति पदार्थान्तरमित्यर्थः, 'कारणान्तरं' अभिभवादिकारणान्तरं, पदार्थान्तरञ्चादृष्टचरमित्यर्थः, 'अवयवनियमस्येति पद्मानुभवजनकत्वस्येत्यर्थः, नियमगर्भस्य प्रयोजकत्वे मानाभावात् गौरवाच्च, अतएवाह, 'पद्मज्ञानजनकत्वज्ञानस्येति, 'शक्तीति जनकतावच्छेदकशक्तिं विना जनकत्वस्यासम्भवादित्यर्थः, तथाचात्र सैव प्रतिबन्धिकेति भावः। उद्भित्पदे तु न रूढेः प्रतिबन्धकत्वं तद्धि योगरूढ्यर्थयोर्विशिष्टप्रतीतिविर-

दे त्ववयवार्थः कर्त्तव्ययोग्यत्वादेव नान्वीयते न तु रूढ्या प्रतिबन्धात्। अवयवान्वययोग्ये खनिचेऽपि न प्रतिबन्धः योगेन खनिचेऽपि प्रयोगात्। एवञ्च रूढियोगाभ्यामुद्भित्पदस्य नानार्थतुल्यतैव उभाभ्यामेकार्थानवगमात्। ननु गृहीतपद्मप्रयोगस्यावयवैः सह प्रयोगे पद्ममेवानुभाव्यत इति स्वभावकल्पनमस्तु। नचैवं व्युत्पत्त्यन्तरं, स्वरूपसत एव प्रयोगग्रहस्य शक्तिग्रहस्येवोपसन्धानत्वात् उपसर्गस्येव धातोः प्रकर्षादिबोधकत्वे, उपसन्धानं विना कुतुद्बोधोभवत्येव।

ऽनुभूत इत्यस्य ज्ञातस्य शक्तिकल्पकत्वादनुभवजनकतावच्छेदकं विना अनुभावकत्वाभावेनावच्छेदकतया शक्तिकल्पनमिति भावः। 'नानार्थेति, एकत्र वर्णे शक्तिद्वयाभावात्तुल्यत्वमिति द्रष्टव्यं। 'व्युत्पत्त्यन्तरं' शापकसम्बन्धान्तरकल्पनं।

हेण वा योगेनान्यप्रयोगाभावेन वा कल्प्यं, तथाचाद्ये अन्यथासिद्धिमाह, 'अयोग्यत्वादिति, अन्त्ये असिद्धिमाह, 'योगेनेति। शक्तावच्छेदकैकरूपाभावाद्वस्तुतो न नानार्थत्वमिति विभावयन्नाह, 'तुल्यतैवेति, 'उभाभ्यामिति, यद्यप्येवमुद्भित्पदतुल्ययोगक्षेमतया मण्डपपदेऽपि लक्षणा न स्यात्, तथापि तत्र रूढ्यर्थान्वयानुपपत्तिपुरःसरमेव योगार्थभानमिति विशेष इति वदन्ति। उद्भित्पदे तु कथं न तथेति चिन्त्यं। नन्ववयवैः सह प्रयोगे गृहीतपद्मप्रयोगस्य पद्ममेव समुदायेनानुभाव्यत इति स्वभावकल्पने समुदाये शक्तिरेव स्यादित्यत आह, 'न चैवमिति, 'व्युत्पत्त्यन्तरं' अवयवशक्तिग्रहापेक्षया शक्तिग्रहान्तरमित्यर्थः, 'स्वरूपसत एवेति, व्युत्पत्तेह

यत्तु पदानां स्वार्थान्वयबोधसामर्थ्यं उपजीव्य कुमुदाबोधार्थं नान्विताभिधानेऽवयवनियमः कल्प्यते उपजीव्यविरोधात्, किन्तु समुदायस्य कुमुदे स्वार्थत्वाभाव एवेति। तन्न। एवं स्वार्थत्वाभावेन समुदायात् कुमुदधीर्न स्यात् अवयवेभ्यस्तु स्यादेवेति।

मैवं। न हि पदानां स्वभावाधीनं बोधकत्वं किन्तु शक्तिज्ञानाधीनं अज्ञातशक्तेरबोधकत्वाच्छक्तिभ्रमेण बोधकत्वाच्च। तथाच बोधकशक्त्यभावादेवाबोधकत्वं कार्याभावे हेत्वभावस्यैव तन्त्रत्वात्। धातोश्चोपसर्गो-

'धातोश्चेति, तथाच तत्र तदुत्तरत्वेन शक्तिरेवान्यादृशस्योप-

शक्तया एव प्रयोजकत्वादिति भावः। 'उपसन्धानत्वात्' सहकारित्वात्, उपसन्धानं सान्निध्यमिति कश्चित्। न चैतद्दृष्टचरमित्याह, 'उपसर्गस्येति, 'उपसन्धानं विनेति पद्मे प्रयोगग्रहं विनेत्यर्थः, पूर्वं प्रयोगग्रहस्य उपसन्धानत्वं नाशङ्कितमित्यपौनरुक्त्यं। 'पदानामिति अन्यथा कुमुदबोधस्याप्रसक्तत्वे तद्बोधार्थं नावयवनियमः कल्प्येतेत्यर्थः, एवं सति कुमुदाबोधमुपादयति, 'किन्त्विति, 'कल्प्यत इत्यनुषज्यते, 'एवमिति, तथाच कुमुदाबोधार्थमवयवनियम एव कल्प्यते न रूढिर्गौरवादिति भावः। 'अबोधकत्वं कुमुदस्येति शेषः। बोधकशक्तिमत्त्वाच्च पद्मबोधकत्वमित्यपि बोध्यं। न चोक्तप्रयोगग्रहादेवोभयोपपत्तिरिति वाच्यं। गवादिपदेऽपि शक्तिविलयापत्तेः पद्मत्वस्य पदादनुपस्थितौ तेन रूपेणानुभवानुपपत्तेश्चेति भावः। तर्हि पदानुपस्थितप्रकर्षस्य कथमनुभव इत्यत आह, 'धातोश्चेति, 'उच्चा-

पसन्धानात् प्रकर्षादौ शक्तिरेव। स्यादेतत् यथा सर्व-नामत्वमहम्पदेषु बुद्धिस्थत्व-सम्बोध्यत्वोच्चारयितृत्वानि प्रयोगोपाधयस्तेन बुद्धिस्थादिकमेव तद्बोधयति तत्रैव प्रयुज्यते च न तु बुद्धिस्थत्वादिकं शक्यं तेन रूपेण ज्ञानाभावात् तथा पद्मत्वमपि प्रयोगोपाधिरिति चेत्, न, तेन हि नावयवशक्तिर्व्विच्छिद्यते पद्मे तत्सत्त्वात्। नापि कुमुदे तात्पर्य्यमपोह्यते, बाधकं विना तस्यौत्सर्गिकत्वात्। नाप्यवयवाधीनज्ञानं प्रतिबध्यते, शक्त्या-काङ्क्षादि-तात्पर्य्याणां सत्त्वे अन्वयज्ञानस्यावश्यकत्वात्

सन्धानस्य क्वचिदप्यदर्शनात्तदुपसन्धानस्य नियतानुभावकत्वकल्पन-मित्येव व्युत्पत्त्यन्तरकल्पनमितिभावः। ननु शक्यतावच्छेदकातिरिक्त-नियामकत्वकल्पनादन्यत्र क्वचिदप्यदर्शनाद्व्युत्पत्त्यन्तरकल्पना गौरवाय न च तस्या अदर्शनमिति शङ्कते, 'स्यादेतदिति, त्वमहमितियुष्म-दस्मदर्थकनिपातद्वयं। नन्वेवं पङ्कजनिकर्तृत्वेन पद्मानुभवो न पद्मत्वेन बुद्धिस्थत्ववदप्रकारीभूतस्य प्रयोगोपाधित्वादित्यनुभवविरोधं दोष

रयितृत्वं' स्वतन्त्रोच्चारयितृत्वं। यद्यपि पद्मत्वं शब्दानुभवगोचरत्वेन धेनुपदे गोत्ववच्छक्त्युपाधिः, तथापि अहमादिपदेषु उच्चारयितृत्वादिवदतिप्रसङ्ग-भङ्गकत्वेन प्रयोगोपाधित्वं न तत्र शक्त्युपाधित्वं शक्येऽनुगमार्थं गोत्ववत्-कल्पनात्। अनुगमस्य पङ्कजनिकर्त्तृत्वेनैव भावात् कुमुदधीप्रयोगप्रसङ्ग-प्रतिबन्धस्य तावतैव सिद्धौ पद्मत्वस्यानुभवगोचरत्वमनङ्गीकृत्यैवास्योक्तवा-

उपाधेरन्वयबोधप्रतिबन्धाहेतुत्वात्[१]। नापि प्रयोगो-वार्य्यते, इष्टकुमुदधीहेतुतया इष्टसाधनताज्ञानस्य तल्लिङ्गकार्य्यताज्ञानस्य वा प्रयोगहेतोः सत्त्वे अप्रयोगस्याहेतुत्वात्। अहमादिपदे त्वात्ममात्रशक्ते

दुष्टतयोपेक्ष्य दोषान्तरमाह, 'तेन हीति। 'उपाधेरिति, आकाङ्क्षादिसत्त्वे मण्डादिवत् पद्मत्वज्ञानमात्रस्य तदितरान्वयप्रतिबन्धकत्वासम्भवात् क्वचिदप्येवमदर्शनादिति भावः। 'इष्टेत्यादिकल्पद्वयं मतभेदेन द्रष्टव्यं। 'आत्मेति, अन्यस्य सम्बोध्यतोच्चारयितृत्वाभावादिति भावः। 'अकीति, अक्यतावच्छेदकोपलक्षणतया स्वरूपसदेव अक्यतावच्छेदकत्वेनाऽगृहीतमेव स्वभावात् शब्दान्तरे एवमकल्पनेऽप्यत्रैवप्रकारकज्ञानसामार्थ्यकल्पनादिति भावः। इदमत्राकूतं सर्व्वनाम्नां

---

[१] अन्वयबोधाप्रतिबन्धकत्वादिति ख०।

ति, 'पद्म इति, पङ्कजनिकर्त्तृत्वेनैव तदनुभवादिति भावः। 'उपाधेरिति, तथा अदर्शनात् उच्चारयितृत्वादिवत् स्वरूपसत एव तथात्वेऽवयवव्युत्पन्नस्यापि कुमुदसाधारणबोधो न स्यात् तदिदं वक्ष्यति 'पद्मत्वं न तथेत्यादि, 'अहमादीति, सर्व्वनामादिपदेभ्यो बुद्धिस्थत्वादिना नोपस्थितिः किन्तु देवदत्तत्वादिनेत्यनुभवसिद्धं तत्र देवदत्तत्वादीनामननुगमाद्बुद्धिस्थप्रकारत्वाद्यनुगतौद्यतत्तद्देवदत्तत्वाद्युपाधिविशिष्टेऽनन्यगत्या शक्तिग्रहः। न चैवं बुद्धिस्थत्वादिनैवोपस्थितिः स्यात् तेनैव रूपेण शक्तिग्रहादिति वाच्यं। न हि येन रूपेण शक्तिर्ग्रह्यते तेनैव धीः, ज्ञाने पदानां शक्तिग्रहे ज्ञानत्वस्यापि धीप्रसङ्गात्, किन्तु यत्प्रकारकज्ञानजनकत्वं यस्य गृहीतं तत्तादृशानुभव-

शक्तिग्रहसहकारितया स्वरूपसदेव उच्चारयितृत्वादिकं धीनियामकं स्वभावान्नियमतस्तस्यैव बोधनादिति स्वरूपसत एवोपाधित्वं। पद्मत्वन्तु न तथा, कुमुदसाधारणबोधदर्शनात्। ननु कुमुदे पूर्व्वेषामप्रयोगादाधुनिकानामप्रयोगः। न च प्रयोगमात्रे कोहेतुरिति वाच्यं। प्रयोगाणां हि न मेलनकार्य्यता किन्तु प्रत्येकं, तत्रोत्तरस्य पूर्व्वोहेतुः यथा पूर्व्वगौरुत्तरस्य, अन्यथा गोमात्रे कोहेतुरित्यत्र किमुत्तरं तवेति चेत्, न, प्रयोगहेतोः सत्त्वात् पूर्व्वप्रयोगस्य चाहेतुत्वात् पूर्व्वप्रयोगमात्राप्यवयवव्युत्पन्नेन पाचकादिपदानां नवकाव्यानां गौणत्वाक्षणिकदेवदत्तादिपदानाञ्च प्रयोगात्। स्यादेतत्, ग्रामगामादिपदेऽन्वयबोधाभा-

---

सर्व्वेषां बुद्धिस्थमात्रवाचकता, बुद्धिस्थत्वञ्च न प्रवृत्तिनिमित्तं तत्रूपेणानुपस्थितेः सर्व्वेषां पर्य्यायतापत्तेश्च, किन्तूपलक्षणं, तेन तदुपलक्षितेषु चैत्र-मैत्रादिषु शक्तिग्रहः प्रत्येकन्तत्र तत्र शक्तिग्रहासम्भवात् अपूर्व्वव्यक्तिलाभासम्भवाच्च। तथाच बुद्धिस्थप्रकारावच्छिन्नसंतेषां पदानां वाच्यमित्याकारके शक्तिग्रहे योयदा बुद्धिस्थप्रकारिका धीस्तैस्तैः पदैर्जन्यते, न च पर्य्यायता, बुद्धिविशेषेणैव विशेषात्। तथाहि

इति भावः। 'स्वरूपसत इति, न तु गोत्वादिवच्छक्यतयापीत्यर्थः। 'प्रयोगहेतोरिति पूर्व्वोक्तस्येत्यर्थः, 'पूर्व्वेति, मानाभावादिति भावः। व्यभिचार-

वात् साधुत्वज्ञानमपि हेतुः। न चैवं तदेव हेतुरस्तु किं शक्त्या गौण-लाक्षणिकविवेकश्च सोपाधित्वानुपाधित्वाभ्यामेवास्तु इति वाच्यं। प्रथमं व्यवहारेण शब्दस्य ज्ञानकारणतावगमात् तत्रैव शक्तिकल्पनं ततो ग्रामगामादौ व्यभिचारादाकाङ्क्षादेरिव साधुत्वज्ञानस्य हेतुत्वकल्पनात्। साधुत्वञ्च न पूर्व्वप्रयोगप्रवाहाविच्छेदः नवकाव्यादौ तदभावात्, किन्तु भ्रमादिजन्यत्वाभावः। कुमुदे च तत्प्रयोगोबोधकत्वभ्रमात्। न चैवं भ्रमजन्यत्वादबोधकत्वं अबोधकत्वे च

उद्देश्यतावच्छेदकबुद्धिविषया यावन्तस्तावत्प्रकारेषु सर्व्वपदं, प्रश्नेऽपि प्रश्नबुद्धिविषयप्रकारे किम्पदं, उद्देश्यबुद्धिविषये यत्पदं, अवान्तरवाक्योद्देश्यविषये तत्पदं, प्रत्यक्षबुद्धिविषये इदमेतत्पदयोः, व्यवहितबुद्धिविषये अदःपदस्य शक्तिग्रहः, तथाच तैः तैः पदैस्तत्प्रकारिका तदा तदा धीः, एवं त्वमहम्पदयोरपि नात्ममात्रशक्तत्वं नात्मत्वं वा प्रवृत्तिनिमित्तं, तेन रूपेणानुपस्थितेः अन्यथा त्वमहं वेति विकल्पा-

---

न्याह, 'पूर्व्वेति, 'साधुत्वज्ञानमपीति, एवञ्च तदभावान्न प्रकृते कुमुदधीरिति भावः। 'सोपाधित्वेति इतरान्वयानुपपत्तिप्रतिसन्धानानन्तरमेव पदोज्ज्वयधीः स गौणादितया व्यवहर्त्तव्य इत्यर्थः। अगृहीतशक्तेः साधुत्वज्ञानेऽप्यन्वयाबोधात् तदावश्यकत्वमित्यभिप्रेत्याह, 'प्रथममिति, 'व्यभिचारादिति इतरकारणे सत्यपि साधुत्वज्ञानं विना तत्रान्वयबोधापत्तेरित्यर्थः। 'किन्त्विति, न च शुकोक्तग्रामगामपदेऽतिप्रसङ्गः, भ्रमादिजन्यजातीयत्वा-

भ्रमजन्यत्वं[१] इत्यन्योन्याश्रयः, पूर्व्वभ्रमजन्यत्वेनोक्तं प्रति बोधकत्वभ्रमात् उत्तरस्य प्रयोगोभ्रमजन्यः, एवं पूर्व्वस्यापीति तत्र भ्रमपरम्परैव मूलं एवं ग्रामगामादेरपि। नन्वयमिदं ज्ञातव्यमिति चेत्, ग्रामगमनकर्त्तरि ग्रामगामपदस्येव प्रामाणिकानां कुमुदे तस्य निरुपाधिप्रयोगाभावात्। अतएव साधुत्वभ्रमात् कुमुद-

नुपपत्तेः प्रकारविरोधं विना तदसम्भवाद्द्वयोः पर्य्यायतापत्तेश्च। न च सम्बोध्यत्वनुच्चारयितृत्वं तथा, 'स्वरूपसदेवेति ग्रन्थविरोधात्। न स्वरूपसन्नियामकत्वे तयोरसम्बोध्ये अनुच्चारयितरि च तदुभयाभावेण ताभ्यां पदाभ्यां अनुपस्थापनापत्तिरिति वाच्यं। तावतापि ग्रन्थविरोधानुद्धारात्, तथाचात्र सम्बोध्यतावच्छेदकबुद्धिविषयप्रकारावच्छिन्ने त्वम्पदस्य उच्चारयितृतावच्छेदकधीविषयप्रकारावच्छिन्ने अहम्पदस्य शक्तिस्तच्च चैत्रत्वाद्येवेति न काप्यनुपपत्तिर्न वा ग्रन्थविरोधः, शक्यतावच्छेदकत्वेनाग्रहीतत्वमात्रस्य तदर्थत्वेनोक्तत्वादत एव विकल्पोऽपि सङ्गच्छते। उच्चारयितृत्वञ्च स्वातन्त्र्येण विवक्षि-

(१) बोधकत्वभ्रमजन्यत्वमिति ख०।

भावस्य विवक्षितत्वात्। 'निरुपाधीति लक्षणां विनेत्यर्थः, एवञ्च लक्षणां विनापि यदि तत्र धीस्तदा साधुत्वभ्रमादित्याह, 'अतएवेति। यद्यपि कुमुदबोधकत्वे विषयाबाधात् बोधकत्वभ्रमासम्भवे साधुत्वभ्रमासम्भवस्तथापि बोधकत्वं बोधजननस्वरूपयोग्यता विवक्षिता सा च प्रामाणिकानां निरुपाधिप्रयोग एवेति तद्भ्रमात् साधुत्वभ्रम इति भावः। समुदायप्रयो-

साधारणीबोधोऽपि। कुमुदे त्वसाधुत्वात् समुदायेन तत्र पङ्कजन्मकर्तृत्वं लक्ष्यते। न चासाधुत्वे ग्रामगामपदवत् लक्षणापि न स्यात्, पद्मे तस्य साधुत्वात्। उच्यते। पङ्कजन्मकर्त्तरि तत्प्रयोगस्य भ्रमाद्यजन्यत्वेन साधुत्वं। कुमुदे न तथेति चेत्, न, पुण्डरीकवन्नवपल्लवे तस्य व्यक्तिस्थानीयत्वात्, प्रतिबन्धार्थञ्च साधुत्वज्ञानस्य हेतुत्वे अभिनवव्यक्तौ भ्रमाद्यजन्यत्वस्य ग्रहीतुमशक्यतया पाचकादिपदप्रयोगो न स्यात्, पा-

---

तिनानुवादे वाच्यस्त्रया सद्वचनात् स राजेत्यादौ न कवेरेव मत्पदोपस्थाप्यतातिप्रसङ्ग इति[1] सङ्क्षेपः। पद्मत्वन्तु न तथा स्वरूपसम्बन्धावच्छेदकत्वेनाग्रहीतमेव नियामकं तथात्वे कुमुदसाधारणबोधानुपपत्तेरिति ध्येयं। ननु कुमुदावगमप्रतिबन्धार्थं न पद्मे रूढिः तदनवगमस्यान्यथासिद्धेरित्याशङ्कते, 'स्यादेतदिति। 'समुदायेनेति वाक्यलक्षणापक्षमाश्रित्य, अन्यथा रूढ्यभावे समुदायस्या-

---

(१) कविरेव मत्पदोपस्थाप्य इतीति ख०।

धिकत्वभ्रमात् साधुत्वभ्रम इत्यन्ये। साधुत्वभ्रमविरहदशायान्तु लक्षणयैव रूढिरित्याह, 'कुमुदे त्वीति, यद्यपि समुदाये शक्त्यनभ्युपगमान्न तत्र लक्षणापि वाक्यलक्षणावादिमतेनेदं। 'साधुत्वमिति साधुत्वाश्रयत्वमित्यर्थः, तत्रो न साध्याविशेषः, अन्यथा पङ्कजनिकर्त्तृतया पद्ममपि नानुभावयेदिति भावः। ननु साधुत्वनिश्चयत्वेन न हेतुता किन्तु तज्ज्ञानत्वेन लाघवात् तथाच तत्सन्देहमादायाभिनवव्यक्तौ नान्वयप्रतिबन्धः कुमुदे चासाधुत्व-

कर्तृजातीये भ्रमाद्यजन्यत्वस्य सुग्रहत्ववत् पङ्कजन्म-कर्तृजातीयेऽपि सुग्रहत्वात् येन रूपेणान्वयबोधस्तस्य कुमुदवृत्तित्वात्।

अथ पङ्कजपदं कुमुदे वृत्त्यन्तरं विना न साधु वृत्त्यन्तरं विना वृद्धैस्तत्राप्रयुज्यमानत्वात्, यः शब्दो यत्र वृत्त्यन्तरं विना वृद्धैर्न प्रयुज्यते स तत्र वृत्त्यन्तरं विना न साधुः यथा गङ्गापदं तीरे, यथा वा ग्रामगामपदं ग्रामगमनकर्त्तरि, न प्रयुज्यते च वृत्त्यन्तरं विना पङ्कजपदं कुमुदे, तस्माद्वृत्त्यन्तरं विना न तत्र साध्विति चेत्, न, व्यर्थविशेषणत्वात् तत्राप्रयुज्यमानत्वस्यैव व्याप्यत्वात् आकाङ्क्षादिमद्वाक्यासाधुत्वे अवयवार्थान्वया-

---

प्रकृते तत्रणानुपपत्तेरित्यवधेयं। 'येन रूपेणेति अन्वयितावच्छेदकधर्मावच्छिन्ने भ्रमाद्यजन्यत्वग्रहस्य तन्त्रत्वादिति भावः। 'यथा वेति सामान्याभावादेव ग्रामगामे विशेषाभावादिति भावः। 'आकाङ्क्षा-

---

निश्चयान्न तथेत्याह, 'अथेति, बाधवारणाय साध्ये वृत्त्यन्तरं विनेति असिद्धिवारकतया सार्थकत्वमभ्युपेत्य हेतौ तदुक्तं, विशेषव्याप्तिसत्त्वेऽपि दृष्टान्तसौकर्य्याय सामान्यव्याप्तिमाह, 'य इति, विशेषणाभावेन विशिष्टाभावाद्दृष्टान्तमुक्त्वा विशेष्याभावाद्विशिष्टाभावेन तमाह, 'यथा वेति, स्वासिद्धिवारकं न सार्थकमित्यभिप्रेत्याह, 'व्यर्थेति, 'तत्रेति, तत्र स्वरूपासिद्धमेवेति भावः। असाधुपदे अवयवाप्रसिद्धेः साध्याव्यापकत्वादाकाङ्क्षादिमद्वाक्यत्वं पक्षधर्म्मं साध्यावच्छेदकमाह, 'आकाङ्क्षादीति। यद्यपि वाक्य-

बोधकत्वस्य व्याकरणस्मृत्यनुपगृहीतत्वस्य पक्षधर्मावच्छिन्नसाध्यव्यापकस्योपाधित्वाच्च। पक्षे उभयाभावेन साधनाव्यापकत्वात्। पङ्कजशब्दः कुमुदे साधुः साधुत्वे सति कुमुदबोधप्रयोजकाकाङ्क्षादिमद्वाक्यत्वात्, साधुत्वे

दीति अत्र वाक्यत्वमाचपक्षधर्मावच्छिन्नव्यापकत्वादाकाङ्क्षादीति तत्रापमभिप्रेत्यान्वयाकाङ्क्षाद्यभावे यत्रावोधकत्वं तत्र साधुत्वसत्त्वाद्व्यभिचारः, आकाङ्क्षादिमद्वाक्यत्वावच्छिन्नावोधकत्वेऽसाधुत्वनियमः करणान्तराकल्पे साधुत्वं विना फलाभावाभावात्, अत्र यदवच्छिन्नसाध्यव्यापकत्वं तदवच्छिन्नस्यैव साध्यव्याप्यत्वे समव्याप्तत्वादिति

त्वादेरेव तन्निरासस्तथापि साधुत्वभ्रमेणान्वयबोधकतया ग्रामगामवाक्ये साध्याव्यापकत्वादाकाङ्क्षादीत्युक्तं। तत्र च नाकाङ्क्षादीति मतेनेदं, तदिदं यति तत्राकाङ्क्षैव नास्तीति, एवञ्च वाक्यत्वं स्वरूपनिर्वचनं। न चैवमाकाङ्क्षादिमद्वाक्यासाधुत्वमप्रसिद्धं, पाचकादेरपि घटादौ वृत्त्यन्तरं विना प्रसाधुत्वात् तत्रावयवार्थान्वयावोधकत्वाच्च।

केचित्तु गङ्गायां घोष इत्यत्र वृत्त्यन्तरं विना असाधुत्वं तीरे सप्तम्यर्थस्यावयवार्थान्वयबोधकत्वञ्चेति साध्याव्यापकत्वादाकाङ्क्षादीत्युक्तं, गौणलाक्षणिकयोरननुभावकत्वपक्षे च तत्र नाकाङ्क्षेत्याहुः।

आकाङ्क्षादिमत्त्वं वाक्यत्वञ्च पक्षधर्मद्वयमेवेत्यन्ये।

'अवयवेति स्वावयवेत्यर्थः, 'व्याकरणेति, बाधति-ग्रामगाम इत्यादौ वनभिधानेन निषेधान्न व्याकरणस्मृत्युपसङ्ग्रह इति भावः। ननु गङ्गायामित्यत्र साध्याव्याप्तिः सामीप्यविवक्षादिना लाक्षणिकस्यापि व्याकरणस्मृत्युपगृहीतत्वादित्युक्तं स्मारयति, 'पक्षधर्मेति आकाङ्क्षादिमत्त्वेत्यर्थः, 'उभ-

सति यद्वाक्यं यद्बोधप्रयोजकाकाङ्क्षादिमद्भवति तत्र साधु यथा तद्प्रस्तुतशब्दः कुसुमे, यथा वा पाचकशब्दः पाककर्त्तरि, तथा पङ्कजपदं कुमुदे तस्मात्तथेति सत्प्रतिपक्षत्वाच्च। वस्तुतस्तु साधुत्वज्ञानं न हेतुः अवय-

---

भावः। 'वस्तुतस्त्वित्यादि वस्तुगतिमनुरुध्य, असाधुत्वनिश्चयप्रतिबन्धकत्वेऽपि पूर्व्वप्रयोगतः कुमुदेऽसाधुत्वनिश्चये ततएव कुमुदानन्वयेन तत्प्रतिबन्धकपद्मरूप्यकल्पनरूपपूर्व्वपक्षानास्कन्दितत्वादिति ध्येयं। 'संशयश्चेति, अतएव साधुत्वनिश्चयो न हेतुः यत्संशय-व्यतिरेकनिश्चयौ यत्प्रतिबन्धकौ तन्निश्चयस्यैव तत्र हेतुत्वादिति भावः।

येति। यद्यपि वृत्त्यन्तरं विनापि कुमुदेऽप्रयुज्यमानत्वं पङ्कजशब्दस्य कुमुदेऽवयवार्थान्वयाबोधकत्वञ्च सन्दिग्धं तथापि सन्दिग्धोपाधित्वं स्यादिति भावः। 'कुमुद इति, वृत्त्यन्तरं विनेति शेषः, तेन न सिद्धसाधनं। अतएव पूर्व्वसाध्यविपरीतत्वाभावात् न सत्प्रतिपक्षतेत्यपास्तं। अत्र वाक्यत्वं शब्दत्वमिति, कुमुदबोधकापभ्रंशे व्यभिचारवारणाय साधुत्वे सतीति।

यत्तु ग्रामगामपदेऽप्याकाङ्क्षेतिमते सामान्यव्याप्तौ तत्र व्यभिचारात् तदुपादानमिति, तन्न, ग्रामगामपदस्यापि कदाचिद्युत्पत्त्या क्वाप्यर्थे साधुत्वे दोषतादवस्थ्यात् तदर्थसाधुत्वविवक्षायाञ्च व्यर्थविशेष्यत्वात्।

कुमुदलाक्षणिके पद्मादिपदे व्यभिचारादाह, 'आकाङ्क्षादीति आकाङ्क्षादिमत्त्वं नैकस्यैव पदस्येतीतरपदं। नन्वस्तु सत्प्रतिपक्षस्थाने सन्देह एव न तु साधुत्वनिश्चयत्वेन हेतुत्वमित्यर्थः, संशयसाधारण्ये तज्ज्ञानं हेतुरेव अन्यथा असाधुत्वनिश्चयस्यैव प्रतिबन्धकत्वानुपपत्तेः जनकज्ञानं विघटयत एव ज्ञानस्य प्रतिबन्धकत्वात्। अतएव च तद्

वादिव्युत्पन्नेन भ्रमाद्यजन्यं पूर्व्वप्रयोगमज्ञात्वापि नव-
काव्यादिप्रयोगात्, कुतस्तर्हि ग्रामगामादौ नान्वयबो-
धः, असाधुत्वनिश्चयादिति ब्रूमः, साधोरप्यसाधुत्वनि-
श्चयेनाबोधकत्वात् अभिनवकाव्यादौ नासाधुत्वनिश्च-
यः, संशयश्च न प्रतिबन्धकः, अन्यथा योगरूढिसंशये
नाभिनवव्यक्तौ पाचकादिप्रयोगो न स्यात् ।

अन्ये तु ततोऽन्वयबोधोभवत्येव, अपभ्रंशादिव यथा
तव साधुत्वभ्रमात्, साधुत्वं तस्य नास्ति तद्वदेव ।

अन्ये विति अस्वरसोद्भावनं तद्बीजं इदमेव, यदसाधुत्वनिश्चये-
नापभ्रंशादप्यन्वयधीस्तन्निश्चये तु भवत्यन्वयधीस्तदसाधुत्वनिश्चय-

तद्वेऽप्यन्वयबोधं वक्ष्यति 'संशयश्च नेति, तदभावकारणत्वापेक्षया साधु-
त्वज्ञानहेतुत्वे लाघवाच्च । अन्यथा योग्यताज्ञानस्यापि हेतुत्वं न स्यात् ।
न च साधुशब्दमजानतां पामराणामन्वयबोधाद्व्यभिचारः, उक्तयुक्त्या तद्धेतु-
सिद्धौ साधुत्वभ्रम-संशयान्यतरकल्पनात् । अन्यथा योग्यताज्ञानेऽपि-
तुल्यत्वात् । व्युत्पन्नस्य चापभ्रंशस्थले साधुशब्दस्मरणमेव । एतदपि
व्यभाकव्याकरणोपगृहीतत्वरूपसाधुत्वमभिप्रेत्योक्तं । भ्रमादिजन्यत्वाभाव-
ज्ञानन्तु न हेतुरेवेत्याह, 'अवयवादीति, 'भ्रमादीति प्रयोगे भ्रमादि-
जन्यत्वाभावमज्ञात्वापीत्यर्थः । 'असाधुत्वेति व्याकरणानुपगृहीतत्वनिश्चया-
दित्यर्थः ।

केचित्तु अनुमितौ साध्यज्ञानवदस्य साक्षादविरोधित्वं, साक्षादविरो-
धित्व एव जनकज्ञानविघटकतया प्रतिबन्धकत्वमेवञ्च साधुत्वसंशयस्तथापि
तत्रयोजक इति इति छत्वोक्तं ।

अपरे त्वचाकाशैव नास्ति घटः कर्म्मत्वमानयनमित्यत्रैव।

यत्तु गमाद्यनुत्तराण्त्वेन गमादिपूर्व्वेतराण्त्वेन वा शक्तिः काशपूर्व्वेतरकुशत्वेनेवेति। तन्न। कर्म्मोपपदधातूत्तराण्त्वेनैव शक्तेर्न तु तत्तद्धात्वनुत्तराण्त्वेन गौरवात्, तत्तद्धातूनां विशिष्याज्ञाने शक्तिग्रहानुपपत्तेः कर्म्मण्यणिति सूत्रार्थमजानतः कुम्भकारादिपदप्रयोगानुपपत्तेश्च शक्तिसन्देहात्।

असाधुत्वञ्च न भ्रमादिजन्यत्वं अनाप्तोक्ते असाधुत्वापत्तेः शुकाद्युदीरिते ग्रामगामादौ भ्रमाद्यजन्य-

---

प्रतिबन्धकतायां पर्य्यवस्यति न साधुत्वनिश्चयहेतुतायामिति। 'अपरेत्वित्यत्र योग्यतादिसकलकारणोच्छेदोऽस्वरसबीजं व्यक्तं।

'तत इति ग्रामगामादेरित्यर्थः, 'साधुत्वभ्रमात्' व्याकरणोपगृहीतत्वभ्रमात्, तत्संशयाद्वेत्यपि बोध्यं, तथाच तज्ज्ञानं हेतुरेवेति भावः।

'यत्त्विति, तथाच शक्तिविरहादेव ततो न ग्रामगमनकर्त्तुरुपस्थितिरित्यर्थः। 'काशपूर्व्वेतरेति, काश इति पूर्व्वं यस्य तदितरकुशत्वे द्वन्द्वसमासशक्तिपक्षे कुश-काशमित्यत्र शक्तिः, न तु काशकुशमित्यत्र लघ्वर्थं पूर्व्वमिति सूत्रात्, क्वचित् 'कुशपूर्व्वेतरेति पाठस्तत्र कुशस्यपूर्व्वो यः काशस्तदितरकाशत्वेनेत्यर्थ इति फलतो न कश्चिद्विशेषः, एतच्चाभ्युपेत्य समाहितं।

वस्तुतस्तु त्वदुक्तं नासाधुत्वमित्याह, 'असाधुत्वञ्चेति, वाक्यस्येति शेषः। ननु व्याकरणस्मृतिर्न निषेधिकेत्यरुचेराह, 'तदिति, तथाच

त्वाच्च। किन्तु महाजनपरिगृहीतव्याकरणस्मृतिनिबन्धनत्वं तदपरिगृहीतत्वं वेति वक्ष्यते। पदस्य साधुत्वं वृत्तिरेव वृत्तिश्च शाब्दबोधहेतुपदार्थोपस्थित्यनुकूलपद-पदार्थयोः सम्बन्धः, वाक्यसाधुत्वञ्चाकाङ्क्षादिमत्पदार्थान्वयबोधकत्वे सति व्याकरणस्मृत्यनिबन्धनत्वं, तस्मात् कुमुदे पङ्कजशब्दस्य साधुत्वे सति प्रयोगप्रतिबन्धकत्वेन समुदायशक्तिसिद्धिरिति। न चैवं लाघवात् जशब्द एव शक्तिरस्तु न समुदाये, मन्दुरजादौ पङ्क-

---

'आकाङ्क्षादीति, अत्र सत्यन्तं वाक्यलक्षणमविशिष्टं साधुत्वस्येति कर्तव्यं। ननु प्रतिबन्धकत्वं रूढेस्तद्बुद्धेर्वा तज्जन्यपदत्वस्य तेर्वा, आद्ये कदापि कुमुदसाधारणबोधो न स्यात्, अन्ययोर्मानाभावः, ज्ञानस्य हि प्रतिबन्धकताविषयविरोधेन बाधवत्कारणविरोधेन वाक्यव्यभिचारादिज्ञानवदनयोस्तु नैकमपीति दूषणं स्फुटतयोपेक्ष्य

महाजनपरिगृहीतत्वं साधुत्वमिति भावः। व्याकरणत्वञ्च प्रकृति-प्रत्ययविभागकल्पनया शब्दार्थाख्यापकत्वं, एवञ्च कल्पितव्याकरणव्युत्पाद्येऽतिव्याप्तिवारणाय महाजनपरिगृहीतत्वं विशेषणं। 'वृत्तिरेवेति, न तु पूर्वोक्तमतः पदविशेषे तस्याव्याप्तिर्न दोष इति भावः। 'वृत्तिश्चेति, आकाङ्क्षापदे आकाङ्क्षोपस्थित्यनुकूलः समवायोऽपीत्यतिव्याप्तेराह, 'हेत्वन्तं पदार्थोपस्थितिविशेषणं। न च वृत्तिजन्योपस्थितित्वेनैव शाब्दबोधहेतुत्वं ग्राह्यमित्यन्योन्याश्रयः, शक्तिजन्योपस्थितित्वादिना शाब्दबोधविशेषजनकत्वग्रहानन्तरं तद्ग्रहसम्भवात् तृणादीनामग्निजननत्ववत्। 'वाक्येति, घटः

धीप्रसङ्गात्। पक्षोत्तरजपदत्वेन शक्तिरिति चेत्तर्हि सर्व्वत्र तत्तद्वर्णोत्तरान्त्यवर्ण एव शक्तिरिति समुदाय-शक्त्युच्छेदः, न चैवं, विनिगमकाभावादिति समुदायः।

अत्र ब्रूमः ज्ञाता हि या शब्दमनुभावयति सा शक्तिः। न च समुदायः पदानुभवहेतुः, अवयवादेव तदुपपत्तेः। एवञ्च प्रतिबन्धकमात्रे शक्तिपदं पारिभाषिकं, शक्तित्वादनुभावकत्वसाधनेऽन्योन्याश्रयः प्रतिबन्धकत्वेनावगते शक्तित्वासिद्धिश्च। मण्ड-

---

दोषान्तरमाह, 'ज्ञातेति, यत्सम्बन्धावच्छिन्नतया ज्ञातस्य शब्दस्यानुभावकत्वमिति भावः[१]। अनुभवजनकतावच्छेदकोऽन्यसम्बन्ध इति

---

[१] शब्दस्यानुभावकत्वमित्यर्थ इति ख०।

कर्म्मत्वमित्यादिवाक्येऽतिव्याप्तेराह, सत्यन्तं। यद्यपि तस्य साधुत्वमेव तथाप्याकाङ्क्षादिमद्वाक्यस्य साधुत्वमिदमुक्तमित्याऽऽः। ग्रामगामादावप्याकाङ्क्षेतिमते तत्रातिव्याप्तेराह, विशेष्यमिति।

केचित्तु घटः कर्म्मत्वमित्यादि साध्वेवेति ग्रामगामव्यावर्त्तनार्थमेवाकाङ्क्षादीत्युक्तं, तत्र नाकाङ्क्षेतिमताभ्युपगमादेवञ्च लक्षणद्वये तात्पर्य्यमित्याऽऽः।

'विनिगमकेति, यद्यपि शक्तिरीश्वरेच्छा व्यासज्यवृत्तिरित्येकवर्णवृत्तितया मण्डूकजादावतिप्रसङ्गस्तदवस्थ एव तथाप्यपेक्षाबुद्धिवदीश्वरेच्छापि व्यासज्यवृत्तिरिति भावः। 'पारिभाषिकमिति शक्तिभिन्नस्यापि प्रतिबन्धकत्वसम्भवादित्यर्थः, 'प्रतिबन्धकत्वेनेति शक्तेरनुभवप्रयोजकतया प्रति-

पादौ त्वनुभावकत्वेनैव शक्तिसिद्धिः। किञ्च रूढि-योगयोर्विरोध एव परं रूढ्या योगप्रतिबन्धः मण्ड-पादौ तथा निर्णयात्। अन्यथा लम्बकर्णादावपि योगप्रतिबन्धः स्यात्। न चेह विरोधः, पद्मे समा-वेशात् योगादर्थधीश्चोभयत्र तुल्या।

यत्तु पङ्कजमानयेत्यादौ रूढ्या शीघ्रोपस्थितं पद्ममेव क्रिययान्वीयते, न पङ्कजमात्रकर्तृ, तस्य वाक्यार्थत्वेन

यावदिति भावः। नन्वेवं गोपदाहीनपदादेरपि पङ्कजपदवदस्तु योगरूढता तथाच केवलरूढोच्छेदः, अहीनपदे च यौगिके द्वादशो-

---

स्यकत्वविरोधादित्यर्थः, 'मण्डपादौ त्विति गृहविशेषेऽवयवार्थान्वयाननु-सन्धिरर्थः। ननु प्रतिबन्धार्थं कल्पितापि समुदायशक्तिरवयवशक्तिवदनु-सन्धीयतेति अविशेषात् अन्यथा स्मृत्यर्थं कल्पिताया अननुभावकत्वेन सिद्धान्तेऽप्यगतेः। न च शक्तिभिन्नस्यापि प्रतिबन्धकत्वसम्भवाच्छक्तित्वेन तत्कल्पनमेव न स्यादिति वाच्यं। अगृहीतसमुदायशक्तेः कुमुदसाधारण-धीदर्शनात्, अतएव नान्योन्याश्रयः अवयवशक्तिप्रतिबन्धकतया शक्तित्वेनैव तत्कल्पनात्, प्रतिबन्धकत्व-प्रयोजकत्वयोश्चावच्छेदकभेदेनाविरोधात् अन्यथा मण्डपादावपि रूढेर्योगप्रतिबन्धकत्वानापत्तेः। किञ्च स्मृत्यर्थमेव कल्पि-ताया रूढेः कुमुदे योगप्रतिबन्धकत्वमित्यत्र नैवमपि दोषाभिधानमित्य-स्वेराह, 'किञ्चेति, यद्यप्येवमपि यदवच्छेदेन विरोधस्तदवच्छेदेन प्रति-बन्धकत्वं स्यात् कुमुदे समावेशाभावात् रूढ्या योगप्रतिबन्धः स्यादेव तथापि व्यक्तिवचनन्यायेन पद्मान्वयात् कुमुदान्वयोपपत्तौ रूढिप्रति-बन्धकत्वे मानाभाव इति निगर्वः। अत्र विरोध एवेत्यभिधानादविरोधे

विलम्बितप्रतीतिकत्वात्। एवञ्चाविरोधेऽपि रूढेर्योगापहारितेति। तन्न। क्रियापद-तदर्थयोग्यतादिज्ञानाधीनत्वेन क्रियान्वयबोधस्य विलम्बितत्वात् रूढ्यवयवार्थयोरन्वयबोधस्य सामग्रीसत्त्वेन प्राथमिकत्वात्। तस्मान्न प्रतिबन्धकत्वेन रूढिसिद्धिर्न वा तया योगप्रतिबन्ध इति। अत्रोच्यते। नियमतः पङ्कस्मृत्यर्थमेव रूढिः रूढ्या च नियमतः स्मृतं पङ्कमेवावयवैः पङ्कजनिकर्तृत्वेनानुभाव्यते, बाधकं विना व्यक्तिवचनानां सन्निहितविशेषपरत्वनियमात्। अतः सर्वत्र पङ्कानुभवसामग्र्येवेति न कुमुदे धी-प्रयोगौ। न

पङ्कोऽहीनस्येत्यत्र न हीनोऽहीन इति योगदर्शनात् वह्नियागमात्रस्य न द्वादशोपसत्ता अपि तु रूढाहीनपदोपस्थाप्ययागविशेष-

---

प्रतिबन्धाभाव इत्यत्र तात्पर्यं न तु विरोधे प्रतिबन्ध एवेति उद्भिदादौ व्यभिचारात् योगेनापि प्रयोगेन फलकल्प्यप्रतिबन्धकत्वस्य तत्रानभ्युपगमात्। 'अविरोधेऽपीति पङ्केऽपि रूढेर्योगापहारितेत्यर्थः, 'विलम्बितत्वादिति, यद्यपि रूढ्यवयवार्थान्वयबोधेऽपि योग्यतादिज्ञानापेक्षास्त्येव तथापि योगापहारितानियमखण्डने तात्पर्यं। अवयव-समुदाययोरेकैवोपस्थितिः क्रियापदस्य चोपस्थित्यन्तरमिति विलम्ब इत्यन्ये। 'पङ्कस्मृत्यर्थमेवेति, यद्यपि शक्तिकल्पनसमये व्यवहारहेतुतया पङ्कस्मृतिर्नोपस्थिता किन्तु तदनुभव इत्यनुभवार्थमेव रूढिरुचिता, तथापि प्रकारान्तरेणोपस्थापितस्याप्यवयवैरनुभव इति पराभ्युपगमादाहृत्य न तदर्थं तत्कल्पना किन्तु यदान्नियतस्मृतिः शक्तिसाध्येति समर्थनात् प्रकारान्तरोपस्थितिरतन्त्रमिति

वैवमनुभवाजनकत्वेन न सा शक्तिः या ज्ञाता नियतः शब्दं ज्ञापयति सैव हि शक्तिः, शक्तिश्च स्मृतिरनुभूतिश्चेति नियतस्मारिकापि शक्तिः। वस्तुतः स्वार्थस्मृतिद्वारा अवयवानामिव समुदायस्य स्वार्थानुभावकत्वमविशेषादिति पश्चादनुभाविकापि रूढिः पङ्कजमानयेत्यादावानयनादिना स्वार्थान्वयानुभवे समुदायावयवयोर्हेतुत्वाच्च तस्मान्वियतस्मृतिहेतुत्वेनैव रूढिसिद्धिः न तु प्रतिबन्धकत्वेन। यदि च नियता स्मृतिः प्रकारान्तरेण भवति तदा योग एव न रूढिः। रूढि-

---

वेति सिद्धान्तो भज्येत, अन्यथा भवोऽहीन इत्यत्रापि योगसत्त्वेन

विकस्मृत्यर्थं कृत्वा समुदायरूढिरवयवशक्तिवदविशेषादनुभाविकापीति समुदायार्थः। अतएव वक्ष्यति यदि च नियता स्मृतिः प्रकारान्तरेणेत्यादि, 'न ज्ञातेति, सामान्यबाधके सत्येव विशेषनिष्ठत्वकल्पनादिति भावः। 'समुदायावयवयोरिति, विनिगमनाविरहादिति भावः। नन्वेवं लक्षणैवास्तु न रूढिरन्यलभ्यत्वात्। न च शक्त्यभावे लक्षणापि न स्यादिति वाच्यं। पङ्कादवयव एव तदभ्युपगमात्। न चैवं युगपद्वृत्तिद्वयविरोधः शक्यलक्ष्यसाधारणतादृशैकरूपाभावाच्च नाजहत्स्वार्थेति वाच्यं। मणिकृन्मते तद्विरोधाभावात्। न चैवं शक्यसम्बन्धग्रहं विनापि तदुपस्थितिदर्शनात् रूढिरिति वाच्यम्। शक्तिभ्रमादपि तदुपपत्तेः। अन्यथा गङ्गापदमपि तीरशक्तं स्यात्। न चैवं लम्बकर्णादिपदेऽपि रूढिर्न स्यादिति वाच्यम्। रूढत्वात्, अतएव समासेऽपि शक्तिं नाङ्गीकुरुषे। न चैकपदेन वृत्तिद्वयोपस्थापितयोः परस्परमनाकाङ्क्षेति वाच्यम्। रथो गच्छतीत्यादौ

न्यायेनैव कुमुदे धी-प्रयोगयोरभावादिति। गोपदस्य गवि वेदेऽहीनपदस्य कर्म्मविशेषे रूढिरेव लाघवात्। न तु गमेर्डोरह्नः खः क्रताविति अनुशासनाद्योगोऽपि, डोः-खप्रत्ययोर्लोके कर्त्तरि कर्म्मविशेषे च शक्तिर्न कृप्ता अतः प्रत्यये शक्तिः नियामकञ्च गमिपदोत्तरत्वं अहःपदोत्तरत्वञ्च[1] कल्प्यं, तथाच गौरवं। एवं धेनुपदेऽप्येकैकस्यातिप्रसक्तत्वात् गोत्वविशिष्टधानकर्म्मणि

विनिगमनाविरहादित्यत आह, 'गोपदस्येति, 'अलवङ्ग्रेति अलं

(१) गवाह्नःपदोत्तरत्वञ्चेति ख०।

वर्त्तमानत्व-व्यापारयोर्व्यभिचारादिति, मैवं, शक्यान्वये बाधकाभावेन लक्षणोपनीतानपेक्षणे कुमुदसाधारणबोधापत्तेः। तदाह, "श्रुतान्वयादनाकाङ्क्षमित्यादि। न च तात्पर्य्यानुपपत्त्या यष्टीः प्रवेशयेतिवल्लक्षणास्तु, कुमुदेऽपि कदाचिल्लक्षणया पद्म-कुमुदयोस्तुल्यत्वापत्तेः। अतएव प्रागुक्तं 'यदि च पद्म-कुमुदयोस्तुल्यता तदा गृहीतपद्मप्रयोगस्य पद्मान्वयानुपपत्तिपुरःसरैव कुमुद-धीर्न स्यात् स्याच्च कदाचिद्वैपरीत्यमिति। अतएव शक्तिभ्रमोऽप्यपास्तः, कुमुदेऽपि कस्यचिद्भ्रमस्य सम्भवेन तुल्यत्वापत्तेः। किञ्चैवं तमःपदादेरालोकाभावत्वादिविशिष्टे शक्तिर्न स्यात् तदिदं वक्ष्यति औपाधिककारणादिपदानां विशिष्टे शक्तिर्न स्यादिति। विशेष्यशक्तस्य लक्षणया शक्तिभ्रमेण वा तदुपस्थापकत्वसम्भवादतएव धेनुपदेऽपि गोत्वं शक्यमित्यनुपदमेव स्फुटमिति दिक्। नन्वेवं गवादिपदमपि योगरूढमस्त्वित्यत आह, 'गोपदस्येति, 'कर्म्मविशेषे' क्रतुविशेषे। 'डोः-खेति, अतएव गमनकर्त्तृत्वादिना ततो नोपस्थितिरिति भावः। 'एकैकस्येति गोत्वस्य वृषभे धानकर्म्मत्वस्य महि-

ढिरेव नियमतो गोत्वविशिष्टोपस्थितेः, न तु योगो-
पि, दानु-भानु-क्लशान्वादौ भिन्नार्थत्वेन नुप्रत्ययशक्ते-
रकल्पनात् गमेर्डोरङ्गः खः क्रतौ दा-भाभ्यां नुर्घट-
ङ्खेत्यादिस्मृतिश्चालवड्डादिवत् कथञ्चिद्व्युत्पादन-
परा, अतएव भगवान् पाणिनिरर्थाननुगमात् समु-
दायशक्त्यपेक्षया गौरवादुणादिप्रत्ययेषु न शक्तिरिति
लघुपादिकाविहितानुणादिप्रत्ययान् उणादयो बहु-
लमित्येकेनैव सूत्रेण विहितवान्, यत्र तु प्रत्यये
शक्तिस्तत्र प्रत्येकमेवासूचयत्।

यत्तु धेनुपदे गोत्वं न शक्यं, किन्तु शक्योपलक्षण-
तया शक्त्युपाधिः, यत्र गोत्वं तद्दानकर्म्म शक्यं शक्या-
नुपलक्ष्या महिष्यादिव्यावृत्ता धानकर्म्मव्यक्तिविशेषा-
स्त्र, अनुगमस्तूपलक्षणैक्यात्। न चैवं लाघवाद्गोत्वं
शक्यं धानकर्म्मत्वमुपाधिः, उपलक्ष्यस्य गोत्वस्यातिप्रस-

दतीति अलवत् तं डाति क्षिपतीति अलवड्ड इत्यर्थः, 'उपलक्ष्य-

स्यावित्यर्थः, 'भिन्नार्थत्वेनेति नानार्थत्वापत्त्येत्यर्थः, दानुरित्यादौ कर्त्तृत्वं धेनुरित्यादौ कर्म्मत्वं तदुत्तरत्वञ्च नियामकमिति गौरवमिति भावः। 'अलवड्डादिवदिति, अलवड्डादेः क्वचिदर्थे कथञ्चिद्व्युत्पादनसम्भवेऽप्यवयवान-न्तरस्यैव काष्ठप्रतिमाकारवाचित्वं तथोणादिकप्रत्ययान्तस्यापीति। आड-ङ्खडादिवदिति पाठे आट अवु अट इत्यादेरशक्तस्यैव यथा शक्तसाधुत्वार्थ-मनुशासनं तथा प्रकृतेऽपीत्यर्थः। गुरुमतमाह, 'यत्त्विति, 'धानकर्म्मत्व-

क्तत्वात्। गोत्वविशिष्टधानस्मृतिस्त्वेवैव शब्द-संस्काराभ्यां जन्यते न तूभयस्मृत्यनन्तरं परस्परमन्वयबोधः अवयवशक्तेरभावादिति। तन्न। शक्तिं विना नियत-

---

स्येति, गोत्वस्य शक्यत्वेन गोव्यक्तिः शक्या गोपदवदनन्यलभ्यत्वात् नाग्रहीतविशेषणान्यायाच्चेति गोत्वमात्रं वृषभेऽतिप्रसक्तं धानकर्मत्व-शक्यत्वे तस्योपाधितया नान्यतो व्यक्तिलाभः पश्वादिवदतो धानकर्मत्वादिविशिष्टव्यक्तिविशेष एवानतिप्रसक्तः शक्योऽतोऽनुगमार्थं गोत्वमुपाधिरित्यर्थः, 'शब्देति, धानकर्मणि शक्त्युद्बोधितसंस्कारात् गोत्वांशे च केवलसंस्कारात् कथं एकदेशोद्बुद्धसंस्कारादिशिष्टस्मृतिरिति चेत्, नैवं, विशिष्टविषयकसंस्कारस्य एकदेशोद्बोधकादेवोद्बुद्धसंस्कारादिशिष्टस्मृतिरित्यर्थात्। 'अवयवेति, अनुभवो गोत्वांशे समुदायशक्त्या आधानांशे चावयवशक्त्या वाच्योऽन्यथा समुदायेनैव धानकर्मोपस्थापनेन गोत्वस्य शक्यावच्छेदकत्वाभावेनाशक्यानुभवस्या-

---

मिति तद्धानकर्मत्वमित्यर्थः, अन्यथा गोत्ववदस्यापि महिष्यादावतिप्रसक्तः तथाग्रिमग्रन्थस्यासङ्गतेः अस्यैवानुगततयाननुगमशङ्काविरहे पूर्वग्रन्थासङ्गतेश्च। अतएव महिष्यादिव्यावृत्तधानकर्मत्वेऽपि न शक्तिरिति सिद्धान्ते वक्ष्यति। यद्वा तत्तद्धानकर्मविशेषा इत्यर्थः, तथाच ये तद्धानकर्मविशेषास्तद्वृत्तिगोत्वं शक्यमिति तेषामेव शक्योपलक्षणत्वमिति वैपरीत्यमेवास्त्विति शङ्कार्थः। न चैवं गोपदवद्धेनुपदादपि गोत्वमात्रप्रकारकप्रत्ययापत्तिः, धानस्याशक्यस्यापि प्रकारत्वादिति, 'अवयवशक्तेरिति, यद्यपि तदभावेऽपि समुदायशक्त्युपस्थापितमेव धानकर्मत्वमादाय स्मृत्यन्तरोपस्थितगोत्वेनान्वयः सम्भवत्येव, तथापि योग्यतादिप्रतिसन्धानं विनैव विशि-

गोत्वोपस्थित्यभावादुपलक्षणैक्येन उपलक्ष्यैक्याभावाच्च। अन्यथा महिष्यादिव्यावृत्तधानकर्मत्वेऽपि न शक्तिः धान-गोत्वे शक्त्युपाधी, अग्रे च संस्कारादुपस्थितयोः कर्मणि धेनुपदान्वयोभासत इति धानमपि न शक्यं। यदि चानुगतं विशेषणं शक्त्युपाधिर्विशेष्ये च शक्तिरननुगमातिप्रसङ्गाभावश्चोपाधिनैव, तदौपाधिकत्वादिपदानां विशिष्टे शक्तिर्न स्यात्।

नन्ववयवात् पङ्कजनिर्वर्तृत्वानुभवः समुदायाच्च पङ्कारणं स्यान्न तु पङ्कजनिर्वर्तं पद्ममित्यनुभव इति चेत्, न, अवयव-समुदायसारितपङ्कजनिर्वर्तपद्मानां

तुविषयत्वात्तथायतीदमुत्तरमित्यर्थः, 'शक्तमिति, पदान्नियमतः शक्तेः शक्तिसाध्यत्वादिति भावः। 'उपलक्षणेति, गोत्वविशिष्टं धानकर्म शक्यमित्याकारके शक्तिग्रहे गोत्वं विशेषणमेव, धानकर्म शक्यमित्याकारके तु गोत्वस्य तज्ज्ञानागोचरतायां तदैक्येन धानकर्मैक्यापत्तिरिति भावः। ननु गोत्वविशिष्टं धानकर्म शक्यमित्याकारकेऽपि लाघवाद्गोत्वांशे न शक्तिरित्यत आह, 'अन्यथेति शक्तिज्ञगोचरस्याप्यशक्तत्वे इत्यर्थः, 'अन्वयो भासत इति तदुभयवैशिष्ट्यं

ष्टोपस्थितेर्न तथात्वमन्यथा तथापि वैशिष्ट्यमशक्यं स्यादिति भावः। नन्वाकाशपदाच्छब्दाश्रयत्ववदस्यापि नियतोपस्थितिः स्यादुपलक्षणैक्यं प्रयोजकमिति ब्रूमः किन्त्वननुगमनिवारकमित्यरुचेराह, 'अन्यथेति, शब्दाश्रयत्वस्य शक्यमेवेति भावः। तटस्थः शङ्कते, 'नन्विति, 'अवयवेति, अत्र वाशब्दो-

पङ्कजनिकर्तृ पद्ममित्यनुभवोऽवयव-समुदायाभ्यां स-
म्भूय जन्यते समुदायोपस्थितपद्मेन समं स्वार्थान्वयो-
ऽवयवैर्वा अवयवजनितानुभवोपस्थितपङ्कजनिकर्तृ-
त्वेन समं स्वार्थान्वयः समुदायेन वा अनुभाव्यते,
आकाङ्क्षाद्युपेतशब्दानां तात्पर्य्यविषयोपस्थापितस्वा-
र्थान्वयबोधकत्वनियमात्। न च वाक्यान्तरे तथात्वा-
दर्शनेन नैवं व्युत्पत्तिरिति वाच्यं। वाक्यान्तरे हि समु-
दायशक्त्यभावेन तथा अत्र तु समुदायशक्तिबलात्
पदविधया वाक्यविधया वा एकस्मादेवोपस्थितयोः
पङ्कजनिकर्तृ-पद्मयोरन्वयोबोध्यते समुदायेन पदैक-
वाक्यतावत् पङ्कजं कुमुदमित्यत्र समुदायेनैव पङ्कज-
निकर्तृत्वमशक्यं स्वार्थपद्मसम्बन्धि लक्ष्यते। कुमुदे

स्मर्य्यते तदुभयविशिष्टोऽर्थः स्मर्य्यत इति यावत्, न त्वन्वयानुभवो
जन्यत इति भ्रमः कर्त्तव्यः अनुभवस्य पदाभ्यामेव सम्भवादिति।
'अवयवैर्वा समुदायेन वेत्यनास्थायां वा, अनयोरन्यतरेणैवानुभाव्यतां
तावतापि समीहितसिद्धिः। वस्तुतस्तु उभाभ्यामेवानुभवो विनि-
गमकाभावादिति ध्येयं। 'समुदायेनैवेति, अवयवानां तत्र लक्ष-

ऽनास्थायां सर्व्वथेष्टसिद्धिरिति भावः। सर्व्वत्र हेतुमाह, 'आकाङ्क्षेति,
'पदैकवाक्यतावदिति भिन्नश्रुतपदवाक्यैकवाक्यतावदित्यर्थः, 'योगादेवेति,
तत्र तस्य साधुत्वादिति भावः। प्राचीनमतेन समाधत्ते, 'कुमुद इति।

साधुत्वात् कथं तत्र लक्षणेति चेत्, न, समुदायस्य तत्रासाधुत्वात् ।

यत्तु तत्र पद्मत्वमयोग्यतया नान्वेति योगादेव मुख्यया वृत्त्या कुमुदे पङ्कजनिकर्तृत्वं अनुभूयते इति तन्न, कुमुदेऽवयवशक्तेः समुदायशक्त्या ज्ञातया प्रतिबन्धात् तथैव तदवगमात् ।

ननु यदा व्यक्तिवचनन्यायात् न कुमुदे धीर्न तदवयवशक्तिप्रतिबन्धात् तदा पङ्कजशब्दादुपस्थिते पङ्कजं पद्ममिति वाक्यार्थेऽयोग्यतया पद्ममपहाय पदवाच्यैकवाच्यतया पङ्कजनिकर्तृ कुमुदमित्यनुभव इति चेत्, तर्हि पद्मान्वितत्वेनोपस्थितस्य पङ्कजनिकर्तृत्वस्याग्रयाकाङ्क्षा नास्तीति स्वतन्त्रोपस्थित्यर्थमवश्यं लक्षणा, यथा पुरोडाशकपालपदेऽधिष्ठानलक्षणा । ननु[1] प्रथमोपावयव-कुमुदपदैरन्वययोग्यतया स्मृतं पद्मं त्यक्त्वा स्वार्थान्वयानुभव इति चेत्,[2] । कुमुदपद-तदर्थयोग्यतादिज्ञानात् पूर्वमेव पङ्कजशब्दात् पङ्कजं पद्म-

---

सायां वृत्तिद्वयविरोधात् पद्मत्वोपस्थितौ कुमुदानन्वयापत्तेश्चेति

---

(१) न चेति क० ।

(२) वाच्यमिति क० ।

मधिक्रम्यते लक्षणानुपपत्तिमाशङ्क्यते, 'नन्विति, तन्मतेनैव समाधत्ते,

मित्यनुभवात् विलम्बे हेत्वभावात्, स्थलपङ्कजन्तु विजातीयमेव, साजात्येऽपि तत्र लक्षणा।

यत्तु अयोग्यतया योगार्थीनान्वेति किन्तु योग्यतया रूप्युपस्थितं पद्मत्वमेवान्वीयते इति। तन्न। पद्मत्वस्य योगार्थगतत्वेन उपस्थित्या निराकाङ्क्षत्वात्। स्वतन्त्रोपस्थितये लक्षणाया अवश्यं वाच्यत्वादिति।

नन्वेवं पङ्कजपदस्येवापभ्रंशानामपि शक्तिस्ततो नियमेनार्थप्रतीतेः व्यवहाराधीनव्युत्पत्तेरविशेषात्

द्रष्टव्यं[१]। 'विलम्ब इति, यदि च तात्पर्य्यादिविलम्बात् तदन्वयधीविलम्बस्तदा लक्षणां विनापि पङ्कजनिकर्तृत्वं कुमुदेऽन्वेतुमर्हतस्तल्लक्षणेति प्रकृतग्रन्थार्थः। 'विजातीयमेवेति, अतोऽशक्यत्वात्तत्र लक्षणेति भावः। 'स्वतन्त्रेति स्वतन्त्रपङ्कजपदेन पद्मत्वं लक्ष्यते न तु

---

(१) कुमुदानन्वयप्रसङ्गाच्चेत्यपि द्रष्टव्यमिति ख०।

'तर्हीति, 'स्थलेति, तथाच तत्र पद्मत्वजातेरभावात् सर्व्वेषामेव पद्मवाचिपङ्कजादिपदानां पद्माकृतिसदृशाकृतौ स्थलपद्मत्वविशिष्टे वा लक्षणेत्यर्थः। यदि चानुगतप्रतीतिबलात् तत्रापि सा जातिस्तदापि स्वतन्त्रोपस्थितये लक्षणैवेत्याह, 'साजात्येऽपीति। अत्रैव शङ्कते, 'यत्त्विति, 'स्वतन्त्रेति। यद्यपि शक्ये पदे समुदायस्य लक्षणा न युक्ता स्वार्थादन्येनेति पूर्व्वोक्तेन विरोधस्य। न चान्येनैव रूपेण तदुपस्थितिः, स्वतन्त्रोपस्थितय इत्यनेन विरोधात्, तदा ह्युपस्थित्यर्थमेव लक्षणा स्यात् तथापि कर्त्तृवाचके डपदस्य लक्षणेत्याहुः। ननु मणिकृन्मते कुमुदे लक्षणा न स्यादिति प्रागेव

अन्यथा असति वृत्त्यन्तरे तेभ्योऽर्थधीर्न स्यात् । न च लक्षणा, मुख्यार्थाबाधात् न चापभ्रंशेन स्मारितसाधुशब्दादन्वयबोधः, साधुशब्दमजानतामपि पामराणां ततोऽर्थप्रतीतेः तदर्थकसंस्कृतेनार्थाप्रतीतेश्च । शक्त्यारोपात्ततोऽर्थप्रत्यय इति चेत्, न, मानाभावात् व्यवहारादिनावृत्तशक्तिग्रहे बाधकाभावाच्च । न च शक्तिसाध्यं शक्त्यारोपाद्भवितुमर्हति, आरोपितादपि दहनाद्दाहापत्तेः ।

अथ ज्ञायमानकरणे प्रयोजकरूपवत्तया ज्ञायमानादेव फलं वाष्पे धूमारोपाद्यन्त्वनुमितिवदिति चेत्,

---

समुदायेनोक्तयुक्तेः यदि च कारणाभावात् पङ्कजनिकर्तृत्वानन्वयस्तदा पूर्ववच्छब्दैवान्वयधीरित्यवधेयं । एवञ्च प्रथममिति प्रकृताभिप्रायं, कुमुदस्य साधुस्मरणादन्यस्य शक्त्यारोपादिति भावः । अत्र वदन्ति ननु गावीशब्दात् अर्थानुभवश्चेत्तदा शक्तिरेवास्माच्छब्दादयमर्थो

विवक्षितं तन्नयायेनैवात्रापि सा न युक्ता स्थलपदसमभिव्याहारेण पङ्कजनिकर्तृत्वस्य पद्मान्वयतात्पर्य्याभावग्रहे तदनन्वितपद्मस्य साकाङ्क्षत्वात् यत्रापि प्रथमं तदन्वयस्तत्रापि स्थलीयपद्मतात्पर्य्यग्रहानन्तरं पुनः स्मृतेन तत्पदेन लक्षणया स्वतन्त्रपद्मोपस्थितिर्वाच्या, एवञ्च तदा शक्त्यैव तदुपस्थितिरस्तु अयोग्यतया योगार्थस्यानन्वयात् । किञ्च श्येनेनाभिचरन् यजेतेत्यत्र यथा विशेषणगस्यायोग्यतया अनन्वयेऽपि विशेष्यान्वयस्तथा प्रकृतेऽप्यस्तु । न च योगार्थस्यैव विशेष्यत्वं तथासति पङ्कजं कुमुदमित्यत्र तस्य साकाङ्क्षता, लक्षणानुपपत्तेरिति चिन्त्यं । 'एवं' पदान्नियतोपस्थितेः शक्तिसाध्यत्वे ।

न, तर्हि तद्वदेव फलस्यायथार्थत्वापत्तिः। अन्यथा अपभ्रंश एव शक्तिः साधुशब्द एव तथेति किं न स्यात्। न च सादित्वात् देवदत्तादिशब्दवदाधुनिका एव तत्र शङ्केताः गवादिपदे त्वनादित्वात् शक्तिरिति वाच्यं। सजातीयप्रयोगजन्यप्रयोगत्वस्य भ्रमाद्यजन्यत्वस्य वा अनादित्वस्यापभ्रंशेऽपि सत्त्वात्। तत्तद्देशीयापभ्रंशेऽपि शङ्केतयितॄणामस्मरणाच्च। न चापभ्रंशानां देशभेदेन एकत्रार्थे बहुत्वात् संस्कृतस्यैकत्वाल्लाघवेन तत्रैव शक्तिः, प्रमाणवतो गौरवस्यापीष्टत्वात्। अन्यथा नानार्थोच्छेदः प्रतीत्यन्यथानुपपत्तितुल्यैव। ननूभयोः शक्तत्वे साध्वसाधुविभागाभावात् तद्व्यवहारविरोधः साधु-

---

बोद्धव्य इतीश्वराभिप्रायसम्भवात् ईश्वरेच्छायाः सर्व्ववस्तुविषयत्वनियमात्। किञ्च गावीपदे लक्षणा न स्यात् अपभ्रंशस्य बोधकतया खञ्जाद्यसम्बन्धसत्त्वात् गम्भीरायां नद्यामित्याद्यनुरोधेन शक्त्यसम्बन्धस्यालक्षणात्वात् तथाच गावीपदं लक्ष्यसाध्वपि स्यात् वृत्तेरेव

'तद्वदेवेति, निर्व्वह्निस्थलाभिप्रायेण लिङ्गोपहितलैङ्गिकभानमतेन वेदं। ननु विषयाबाधादत्र याथार्थ्यं स्यादित्यरुचेराह, 'अन्यथेति तथा शक्त्यारोप इत्यर्थः। 'शङ्केतयितॄणामिति, स्मरण इव देवदत्तादिशब्दवच्छक्तत्वेऽप्यविरोध' इत्यपि बोध्यं। 'प्रमाणेति, शक्तिग्राहकमानस्याविशेषादिति भावः। वृत्तितद्विरहनिबन्धन एव साध्वसाधुव्यवहार इति मन्वानः शङ्कते, 'नन्विति। न चैवं नानार्थोच्छेदः, तत्र विनिगमकाभावादिति भावः। अत्र विनिगमक-

भिर्भाषितव्यं नापभ्रंशितवै न म्लेच्छितवै इत्यादिकवै-
दिकविधि-निषेधानुपपत्तिश्चेति चेत्, तर्हि शक्तत्वा-
विशेषेऽपि तदभियुक्तेन्द्रपाणिन्यादिप्रणीतव्याकरणोप-
गृहीतानामेव संस्कृतानां साधुत्वमस्तु, न ह्यपभ्रंशे
तैः साधुत्वं स्मर्यते, तद्विषया एव साधुभिर्भाषितव्य-
मित्यादिविधयः तेषामेव धर्मोपयोगित्वं स्वभावात्
बीजस्येवाङ्कुरे, तस्मादपभ्रंशोऽप्यर्थप्रत्यायकत्वाच्छक्त-
इति। उच्यते। एकत्र शक्त्याप्यन्यत्र तदारोपात्तदर्थ-
प्रतीत्युपपत्तावेकत्रैव शक्तिर्लाघवात् अनन्यलभ्यस्यैव
शब्दार्थत्वात्। अन्यथा वृत्त्यन्तरोच्छेदः। तदाह भग-
वान् जैमिनिः "अन्यायश्चानेकशब्दत्वमिति। सा च
शक्तिः संस्कृत एव सर्वदेशे तस्यैकत्वात् नापभ्रंशेषु
तेषां प्रतिदेशमेकत्रार्थे भिन्नभिन्नरूपाणां तावच्छक्ति-
कल्पने गौरवात् पर्यायबहुतरत्वञ्चोभयत्रापि। न च
देशभेदेऽपि प्राकृतस्यैकरूपत्वात् तत्रैव शक्तिः, संस्कृत-

पदसाधुवरूपत्वादिति। अत्र ब्रूमः। अस्मात् पदादयमर्थो बोध्यत्व-
इतीच्छयेश्वरेण स्वातन्त्र्येणोच्चरितत्वमेव शक्तिः ईश्वरेच्छायाः स्व-
विषयशक्तिबोधादिना नियन्त्रितत्वादपभ्रंशादौ न दोषः। न च
वैदादिपदाव्याप्तिः, "द्वादशेऽङ्गि पितेत्यादितो नामत्वेन तेषामपी-

---

मस्तीत्याह, 'सा चेति। न चोभयत्रारोपः, तस्य प्रमापूर्वकत्वात्, एव-

प्रभवतत्समदेशिभेदेन तस्याप्यनेकत्वात्। एवमेकत्र शक्त्यारोपादर्थप्रत्ययोपपत्तौ नापभ्रंशे शक्तिः। ननु म्लेच्छादीनां संस्कृतमजानतां कथं तच्छक्त्यारोपः। उच्यते। केनचिद्गौरिति शब्दे प्रयोक्तव्ये प्रमादाद्गावीशब्दे प्रयुक्ते व्युत्पन्नस्तेन गोशब्दमुन्नीय ततो गां प्रतीत्य व्यवहृतवान्, यथाहुः, "अम्बाम्बेति यदा बालः शिक्ष्यमाणः प्रभाषते। अव्यक्तं तद्विदां तेन व्यक्ते भवति निर्णयः"॥ इति पार्श्वस्थश्च व्युत्पित्सुर्गावीशब्दादेव अयं गां प्रतीतवान् इत्यवगम्य गावीशब्देव गोशक्तत्वेन प्रतीत्य अन्येषां व्युत्पादको बभूवेति

परोपरितत्वात्। न च नापभ्रंशेत्यादिश्रुतेरपभ्रंशस्यापि तदुच्चरितत्वं, तत्र तदिष्टयोच्चारणाभावादिह तु नामपदालोचनयैव तथा-

---

देवाभिप्रेत्य शङ्कते, 'नन्विति, 'गोशक्तत्वेनेति। ननु व्युत्पित्सोर्बालस्य गोशक्तत्वप्रमाविरहे कथं तत्त्वेन भ्रमः कथं वा सोऽन्येषां पामराणां व्युत्पादकस्तेषामप्युक्तन्यायेन शक्तत्वभ्रमासम्भवादिति चेत्, मैवं, न हि शक्तिज्ञानं प्रयोजकं, अन्यथा मीमांसकस्यातिरिक्तशक्तिज्ञानादन्यस्येश्वरसङ्केतज्ञानादर्थप्रत्यय इति व्यभिचारापत्तेः, किन्तु तद्बीजनकतावच्छेदकत्वेन, तच्च कस्यचिच्छक्तिः, कस्यचित् सङ्केत इत्यन्यदेतत्। तथाच गावीशब्दस्य गोज्ञानजनकत्वज्ञानानन्तरं तदवच्छेदकरूपवानयमिति भ्रमः सम्भवत्येव तस्य गोप्रत्यक्षजनकगवादावेव प्रसिद्धत्वात्। यद्वा तद्बीजनकत्वज्ञानानन्तरं ज्ञानजनकता ज्ञाप्यसम्बन्धाधीनेति प्रत्यक्षादौ दर्शनात् तत्सम्बन्ध-

ततः प्रकृत्यपभ्रंशे शक्तत्वभ्रमः। एवञ्च प्रथमव्युत्पन्नस्या-
पभ्रंशादेव लोकितसाधुशब्दादर्थप्रत्ययस्तन्मूलकश्चान-

तात्पर्य्यकोच्चारणसत्त्वात् लक्षणा च शक्यसम्बन्धो न तु ज्ञाप्यसम्बन्धः,
तथाच शक्तिप्रयोजकसम्बन्धाश्रयसम्बन्धः पर्य्यवसन्नश्चेत् साक्षात्-

हेतु शक्तिज्ञानं प्रयोजकं प्रकृते च गोज्ञानजनकताप्रयोजकसम्बन्धवानय-
मित्याकारोपः सम्भवत्येव अस्यापि गत्येव प्रसिद्धेः, तदिदं वक्ष्यति तवापि ज्ञान-
स्वरूपज्ञानेनैव प्रत्यक्षादिवदत्रापि सम्बन्धत्वेन शक्तिकल्पनादिति। ननु
त्वयापि कथमपभ्रंशात् तद्भ्रमः ततोऽर्थप्रत्यये अस्मादयमर्थोबोध्य इति ईश्व-
रेच्छाया विषयाबाधेन सत्त्वात् तत्सत्त्वे च विषयाबाधेन शक्तिग्रहस्यापि
प्रमात्वादिति चेत्, अत्र वदन्ति, तदिच्छया ईश्वरोच्चरितत्वं शक्तिर्न चाप-
भ्रंशे तदिति तद्भ्रम इति तच्चिन्त्यं, तदुच्चरितत्वं हि न तज्जन्यत्वमपभ्रंशेऽपि
तत्त्वात्। नापि तत्कण्ठताल्वाद्युदीरितत्वं आधुनिकपदाव्यापनात्। न च
"ह्यादेऽहनि पिता नाम कुर्य्यादिति नामत्वेन तदुच्चारणमस्त्येवेति वाच्यं।
अपभ्रंशितवै इत्यादिना अपभ्रंशत्वेन तदुच्चारणमादाय तत्रातिव्याप्तेः
हेअयो हेअलय इत्यपभ्रंशेऽलिशब्दे गतत्वाच्च। वयन्तु ब्रूमः, तादृशेश्वरेच्छा-
स्वपद-पदार्थसम्बन्धत्वं शक्तित्वं, अतएव पद-पदार्थयोः सम्बन्धो वृत्तिरिति
प्रागुक्तं, सम्बन्धत्वेन शक्तिकल्पनादिति च वक्ष्यति, अपभ्रंशे तादृशेश्वरे-
च्छायाः सत्त्वेऽपि तस्याः सम्बन्धत्वे मानाभावः। उक्तरीत्यैव ततोऽर्थप्रत्ययो-
पपत्तेः। तथाच सम्बन्धत्वाभावेन शक्तिविरहात् तद्भ्रमः यथा घटवति
भूतलाभावस्वरूपयोः सम्बन्धत्वाभावादेव घटाभावभ्रमः। सादिमैत्रादिपदे
ह्यन्यथानुपपत्त्या सम्बन्धत्वं कल्प्यते अन्यथा अपभ्रंशवन्निरर्थकात् तस्मात्
प्रातिपदिकाधिकारीया विभक्तिर्न स्यात्, न स्याच्च यज्ञादौ तत्प्रयोगः।
एवं लाक्षणिकेऽपि तस्याः सम्बन्धत्वाभावादेव शक्तिविरहः वक्ष्यमाणरीत्या
तत्राप्यर्थप्रत्ययोपपत्तौ तत्सम्बन्धत्वाकल्पनात्। न च लाक्षणिकस्याननुभाव-

नुसंहितसाधुशब्दानामपि शक्तिभ्रमात् शक्तिमत्तया ज्ञायमानस्यैव शाब्दज्ञानहेतुत्वात्।

यत्तु जनकज्ञानस्य भ्रमत्वे शाब्दज्ञानायथार्थत्वं लिङ्गभ्रमजन्यानुमितिवदिति, तन्न, न हि शक्तिज्ञानयथार्थत्वं शाब्दप्रमायां प्रयोजकं, अनाप्तोक्ते व्यभिचारात्। नापि जनकज्ञानभ्रमत्वेन अयथार्थत्वं भ्रमानुव्यवसाये व्यभिचारात्। प्रमाजनकत्वञ्चापभ्रंशस्यावश्यकशाब्दप्रमाप्रयोजकयोग्यतादेर्यथार्थतद्बोधाद्वा न तु शक्तिज्ञानयथार्थत्वं तन्त्रं गौरवात्। अबाधितसंसर्गज्ञानजनकपदार्थोपस्थापकत्वादित्यन्ये। संसर्गबाधकप्रमाविरहादित्यपरे। ननु साधुत्वं न प्रति-

---

परम्परासाधारणशक्तिविषयसम्बन्धपर्य्यवसन्न एवेति नातिप्रसङ्गः। न च गौरवं, व्यवहाररूपप्रमाणसत्त्वादिति। ननु लिङ्शब्देनानादिः

कत्वे तादृशेच्छैव तत्र नेति वाच्यं। अन्योन्याश्रयापत्तेः अननुभावकत्वे तादृशेच्छारूपशक्तिविरहस्तत्र चाननुभावकत्वमिति। न च शक्तिसाध्यमित्यादि दूषयति, 'शक्तिमत्तयेति। 'अनाप्तोक्त इति वह्निना सिञ्चतीत्यादावन्वयव्यभिचारात् इत्यर्थः। 'भ्रमेति, शक्तिज्ञानस्य तज्जनकत्वमपि नेत्यपि बोध्यं। 'अबाधितेति, जनकान्तं पदार्थोपस्थितिविशेषणं। प्रमाजनकत्वमेव प्रमाजनकतावच्छेदककोटिप्रविष्टं पर्य्यवस्यतीत्यनुशयमाविष्करोति, 'अन्य इति। प्रमेयं वाच्यमित्यादावव्याप्तेरनुशयान आह, 'अपर इति। साधुभिर्भाषितव्यमित्यत्र किं साधुत्वमित्याक्षिपति, 'नन्विति, पूर्वञ्च प्रत्य-

पादकत्वं अपभ्रंशे तिव्याप्तेः । नापि यस्य यत्रानादि-
प्रयोगः स तत्र साधुः, हेऽरयो हेऽलय इति वदन्तो-
ऽसुराः परावभूवुरिति वेदे श्रवणात् अलिशब्देऽपभ्रंशे
गतत्वात्, संज्ञाशब्दाव्यापनात् लौकिकगौण-लाक्षणि-
कयोरसाधुत्वापत्तेश्च । तथाभ्युपगमे वेदेऽपि तयोः
साधुत्वं न स्यात् । अनादित्वं सजातीयप्रयोगपूर्वकत्वं
अपभ्रंशेऽपि नियमतस्तथात्वच्च सर्गादौ स्वतन्त्रपुरुष-
प्रयोगेऽव्यापकं भ्रमाद्यजन्यत्वमपभ्रंशेऽपि । ननु साधुत्वं
गातिर्गत्वादिव्यापिका । न चानुपलब्धिबाधः, व्याकरण-

प्रयोगो वेदे तदंशेऽनुवादरूपत्वादतो हेत्वन्तरमाह, 'संज्ञेति । ननु
नामत्वेन तस्याप्यनादिः प्रयोग इत्यत आह, 'लौकिकेति । ननु गौणा-
दमाध्वेत्यत आह, 'तथेति । नन्वनादिगौणं साध्वेव न तु मादीत्यत-
आह, 'अनादित्वमिति । ननु गत्वादिव्यापकत्वे प्रत्येकवर्णे साधुत्वप्रत्य-

---

स्य कुमुदसाधुत्वप्रसङ्गेन तच्चिन्तेति न पौनरुक्त्यशङ्केति ध्येयं । नन्वलि-
शब्दस्य साधुत्वमेवेत्यत आह, 'अपभ्रंश इति अरौ तस्यासाधुत्वमेवेत्यर्थः,
'तथेति असाधुत्वाभ्युपगम इत्यर्थः । 'वेदेऽपि' यथमानः प्रस्तर इत्यादौ,
'अव्यापकमिति । न च संसर्गान्तरप्रयोगमादायादोषः, तस्य तज्जातीयत्वे
मानाभावादन्यथा अपभ्रंशेऽपि तुल्यत्वादिति भावः । 'गत्वादिव्यापिकेति
बहुव्रीहिः, अपभ्रंशे गत्वसत्त्वे तदभावे तद्व्यापकत्वाभावात् आदिपदाच्च गत्व-
त्वादिव्याप्यं नानैव तदिति सूचितं, अन्यथा ककारादौ तदभावप्रसङ्गात्
व्याकरणसंस्कृतश्रोत्रग्राह्यजातिमत्त्वेनानुगमादनुगतसाधुत्वव्यवहार इति

संस्कृतश्रोत्रग्राह्यत्वात्। न च संज्ञाशब्दानामसाधुत्वापत्तिः, तत्रापि प्रकृति-प्रत्ययोहसम्भवात्। गाद्यादिशब्देऽपि तत्सम्भवात् साधुत्वञ्च स्यादिति चेत्, न, यत्रार्थे तथा सम्भवः तत्र तथैव गवादौ न तथेति तत्रासाधुत्वमिति चेत्, न, जातिरूपत्वे सप्रतियोगिकत्वानुपपत्तौ सर्व्वस्य सर्व्वत्र साधुत्वापत्तेः। ननु गोशब्दः अश्वे प्रयुक्तः साधुरेव ज्ञापकत्वं न भवति तच्छक्तत्वेनाज्ञानादिति चेत्, एवं गावीशब्दोऽपि कयाचिद्व्युत्पत्त्या क्वचित् साधुरिति साधुत्वजातियोगात् गव्यपि साधुः स्यात्, प्रतिशब्दञ्च भिन्नतद्विषयजाति-

---

यापत्तिर्वाक्ये तथा प्रत्ययानुपपत्तिः देवदत्तीयत्वाद्यनुमापकजातिसङ्करापत्तिश्चेति दूषणत्रयं स्फुटतयोपेक्ष्य दूषणान्तरमाह, 'जातीति, 'एवं गावीति गं गणपतिं अवितुं प्रीणयितुं शीलमस्येति गावीशब्देऽपि साधुता क्वचित् साधुत्वादेव च गव्यपि साधुत्वं प्रतिपादकता चा-

---

भावः। अर्थविशेषे अपभ्रंशस्यापि साधुत्वमेवेत्यग्रे स्फुटमिति यथाश्रुतेऽप्यदोष इत्यन्ये। 'संज्ञेति, तत्र व्याकरणसंस्काराभावादिति भावः। 'यत्रार्थ' इति गां अवतीत्यादिव्युत्पत्त्येत्यर्थः, 'गव्यपीति, तत्र व्यवहारविरुद्धमिति भावः। 'प्रतिशब्दमिति गोप्रतिपादकशब्देषु गोसाधुत्वं जातिरित्यादिक्रमेणेत्यर्थः। न चोक्तरूपेणानुगमः, तदप्रतिसन्धानेऽप्यनुगतव्यवहारादिति भावः। ननु जातिर्यदि न सप्रतियोगिका तदा तारत्वादिकं कथं जाति-

स्वीकारेऽननुगमः। तारत्वादेस्तु जातित्वेऽप्युत्कर्षरूपतया अवधिनिरूप्यत्वं। नापि यज्ञप्रयोगार्हत्वं साधुत्वं एकमवच्छेदकं विना प्रतिशब्दमर्हत्वस्य दुर्निरूप्यत्वात्। साधुत्वेनैव यज्ञे विधानात्। चाण्डालाद्युच्चार्य्यमाणस्यापि साधुत्वात्। यज्ञाग्रहणेऽपि साधुत्वव्यवहाराच्च। नापि धर्म्मजनकशब्दत्वं अपभ्रंशेऽपि गतत्वात् पतितोच्चार्य्यमाणस्यापि साधुत्वाच्च। नापि वेदस्थश-

---

नीति गोपदवद्भावीशब्दः गव्यपि साधुः स्यादित्यर्थः। ननु जातिर्यदि न प्रतियोगिनिरूपणनिरूप्या तदा तारत्वजातिरपीतरनिरूपणनिरूप्या न स्यादित्यत आह, 'तारत्वादेरिति, क्वचापि जातिर्नेतरनिरूपणनिरूप्या किन्तु तदुत्कर्षवत्त्वं तथेत्यर्थः, 'साधुत्वेनैवेति "साधुभिर्भाषितव्यमित्यादिश्रुतित एवेत्यर्थः, 'चाण्डालेति, एतच्च फलोपधानपक्षे, स्वरूपयोग्यताया अर्हत्वस्येत्यनेनैव निरस्तत्वादित्यर्थः, 'अपभ्रंश इति, परोपकाराद्यर्थकस्य व्यापारमात्रस्य तथात्वादिति भावः। 'पतितेति, घटमानयेत्यादेरिति शेषः। इदमपि द्वयं फलोप-

---

न्वित आह, 'तारत्वादेरिति, एतच्चाभ्युपेत्योक्तं। वस्तुतस्तदपि नावधिनिरूप्यं किन्तु सजातीयसाक्षात्कारप्रतिबन्धकतावच्छेदकजातित्वं तस्योत्कर्षत्वं तदेव तन्निरूप्यमिति बोध्यं। 'साधुत्वेनैवेति, "साधुभिर्भाषितव्यमित्यादिनेति शेषः, तथाचात्माश्रय इति भावः। 'अपभ्रंश इति, आर्त्तत्राणाद्यर्थमुच्चारित इति शेषः। अव्याप्तिमाह, 'पतितेति, न च जनकत्वं स्वरूपयोग्यत्वं तत्रापीति वाच्यं। तदवच्छेदकाग्रहादिति भावः। 'वेदस्थेति वेदस्थ-

व्दत्वं अपभ्रंशेऽलिशब्देऽपि गतत्वात्, संज्ञाशब्दे तद्भावात्। भाषायां सदवसश्रुव इत्यादेः साधुत्वानुशासनविरोधात् सर्व्वेषां साधुत्वेन सप्रतियोगिकत्वानुपपत्तेश्च। न हि क्वचिद्विषये तद्वेदस्थं क्वचिन्नेति युज्यते, विरोधात्। नापि व्याकरणव्युत्पाद्यशब्दत्वं संज्ञाशब्दे तद्भावात् साधुत्वेन सिद्धे व्याकरणप्रवृत्तेः साधुत्वान्वाख्यापकस्य व्याकरणशब्दवाच्यत्वात्। उच्यते। यः शब्दो यत्रेश्वरेण सङ्केतितः स तत्र शक्तः साधुरित्युच्यते,

---

धानपक्षे स्वरूपयोग्यतापक्षे तदवच्छेदकरूपाज्ञानादसम्भवः सम्भवे वा तदेव लक्षणमुपजीव्यत्वादित्यपि द्रष्टव्यं। नन्वननुवादतया वेदस्थत्वं विवक्षितमतो दोषान्तरमाह 'संज्ञेति। ननु नामत्वेन तदपि वेदस्थमतो दोषान्तरमाह, 'भाषायामिति। ननु संज्ञाशब्दे निर्विभक्तिकेऽसाधुत्वमेव सविभक्तिके तु व्याकरणव्युत्पाद्यत्वमेव तथेति कुतोऽव्याप्तिरत उत्पत्तावन्योन्याश्रयरूपं दोषान्तरमाह, 'साधुत्वेनेति,

---

शब्दजातीयत्वमित्यर्थः, 'भाषायामिति, भाषामात्रप्रयुक्तसाधुशब्दाव्याप्तिरिति भावः। 'संज्ञेति, प्रकृत्याद्यूहकल्पने मानाभावादिति भावः। 'य इति, सप्रतियोगित्वार्थं यत्र तत्रेत्युक्तं, ईश्वरपदञ्चात्र वादिसङ्केतितापसंग्रवारणार्थं, "एकादशे द्वादशे वाह्नि पिता नाम कुर्य्यादित्यादिना सामान्यत ईश्वरसङ्केतान्न चैत्रादिशब्दाव्याप्तिरित्यग्रे स्फुटं। यत्र च नामदयादिकं कृतं तत्र प्राथमिक एव तत्सङ्केतः, "नाम कुर्य्यादित्येकवचनस्वरसात्। न हि द्विरुभयत्ववदत्रापि एकत्वमविवक्षितमिति वाच्यं, द्विर्विधायकवाक्यानुसारेण तत्र द्वित्वस्याविवक्षणात्, विनिगमका-

रेषां शब्दार्थयोः स्वाभाविकसम्बन्धवत् अस्माकमी-
श्वरसङ्केतस्य नियामकत्वात् यथा या काचिदोषधी
नकुलदंष्ट्रास्पृष्टा सा विषं हन्ति तथा प्रतिपादकत्वावि-
शेषेऽपि ईश्वरसङ्केतिता एव शब्दा धर्म्मोपयोगिनः
स्वभावात् तद्विषया एव "साधुभिर्भाषितव्यमित्यादि-
विधयः। ईश्वरसङ्केतज्ञानञ्च व्यवहारात् उपमानात्
प्रसिद्धार्थपदसामानाधिकरण्यात् आप्तोपदेशात् यव-
वराहेन्द्रादिशब्देषु वाक्यशेषात् कोषात् तदभियुक्तेन्द्र-
पाणिन्यादिप्रणीतशब्दानुशासनाच्च तेषां साध्वसाधु-
विभाग एवाधिकारात्। तदुक्तं "तत्र तत्त्वमभियोगात्
सादिति। "अभियुक्ताश्च ये यत्र यन्निबन्धप्रयोजनाः।
ते तत्र गुण-दोषाणां भागे चाधिकृता मताः"॥ इति।
न च साधुत्वे सिद्धे शब्दानुशासनं तस्मिंश्च सति

आप्तोपदेशादित्यन्तेनैव, चिप्रमाणीकथनादवशिष्टं त्वयमेतत्प्रपञ्च-
स्तत्रापि यव-वराहादौ वाक्यशेषस्य व्यवहारयोः सम्प्रतिपत्तितयो-
रेकतरस्मिन्ननुकूलतर्कोपस्थापकतया व्यवहारादेव शक्तिग्रहः स-
मानुमानात्मा कोष-व्याकरणे तु शब्दविधया प्रसिद्धार्थपदसामा-

नात् सर्व्वत्रैवेश्वरसङ्केत इत्यप्याहुः। 'ईश्वरेति, तदुक्तं, "शक्तिग्रहं
व्याकरणोपमान-कोषाप्तवाक्य-व्यवहारतश्च। वाक्यस्य शेषाद्विवृतेर्वदन्ति
सान्निध्यतः सिद्धपदस्य वृद्धाः" इति कोषादेराप्तोपदेशत्वेऽपि गो-वृषन्या-

तयोरित्यन्योन्याश्रयः, पूर्वपूर्वशब्दाख्यानेन साधुत्वमवगम्य उत्तरोत्तरानुशासनप्रवृत्तेः। सर्गादौ भगवत एव तत्प्रणीतव्याकरणाद्वा साधुत्वनिश्चयेन उत्तरव्याकरणप्रवृत्तिः। विश्राम-विश्रमशब्दयोश्च साधुत्वे पाणिनि-चन्द्रगोमिव्याकरणविरोधे "वौ श्रमेर्विकल्पदृष्यत इति महाभाष्यकारवचनादुभयमपि साधु। ननु जैचादिशब्दानामीश्वरसङ्केताभावादसाधुत्वे यज्ञादौ न प्रयोगः स्यादिति चेत्, न, "द्वादशेऽहनि पितॄनाम दुर्य्यादित्यनेन सामान्यतस्तेषामपीश्वरसङ्केतविषयत्वात्। ननु वासुदेवशब्दस्य वसुदेवापत्ये व्याकरणेन व्युत्पादनात् तत्रैव साधुत्वं न त्वाधुनिकसङ्केतविषये। अथ तत्र प्रकृति-प्रत्ययविभागपरिकल्पना कर्त्तव्या, तर्हि गाव्यादिशब्देऽपि तथात्वं सम्भवतीति तस्यापि साधुत्वं स्यादिति चेत्, न, "द्वादशे-

---

नाधिकरणविधया वा आप्तोपदेशोऽनुमानं वेति, प्रत्यक्षतु न तत्र सम्भवत्येवेति ध्येयं। 'प्रकृति-प्रत्ययेति, वासुदेवादिपदं प्रकृतिः 'प्रत्ययः' विभक्त्यादिः, यथाभूयमाणस्तत्र सुप्तः कल्प्यत इत्यर्थः, 'तर्हीति, 'गावीतिपदं प्रकृतिस्ततो विभक्तिरिति तत्रापि सम्भवतीत्यर्थः, 'द्वादश इति, तथाचार्थवत्त्वेन(१) जैचादिशब्दस्याशीति

---

(१) तथाचार्थपरत्वेनेति ख०।

ति पिता नाम कुर्यादिति सामान्यतः तस्येश्वर-
सङ्केतितत्वेन तस्य साधुत्वनिश्चयात् व्याकरणस्य तद्वि-
षयत्वमस्तु न तु गावीशब्दे तथा । अथ शास्त्र-
कारसङ्केतितशब्दादश्वादिषु सङ्केतितगवादिशब्दाद्वा
क्वचिदर्थप्रत्ययः शक्ति-तदारोप-वृत्त्यन्तराणामभावा-
दिति चेत्, न, येन शब्देन उपस्थितेऽर्थे गवादिशब्द-
सङ्केतग्रहः तस्मादेव गवादिपदेन स्मारितादर्थप्रत्य-
यात् चेष्टास्मारितपदादिवेति सम्प्रदायः ।

अत्र वदन्ति, नेश्वरसङ्केतितत्वं साधुत्वं तस्य निष्पत्ति-
योगिकत्वेन सर्व्वत्र सर्व्वस्य साधुत्वापत्तेः । नापि यः
शब्दः यत्रेश्वरेण सङ्केतितः स तत्र साधुः गौण-लाक्ष-

प्रतिपत्तितो विभक्तिकल्पना युक्ता न तु गावीशब्दे तस्यानर्थकत्वेन
प्रतिपादकत्वाभावादित्यर्थः । 'शक्तीति, शक्तिरीश्वराभिप्रायः, परा-
भिप्रायनिश्चयादेव न तदारोपः, शक्त्यभावादेव न वृत्त्यन्तरमि-
त्यर्थः, 'येनेति, यत्र पराभिप्रायनिश्चयः तन्मूलकाग्रिमशब्दप्रयोगे तु

यात् पृथगुपन्यासः । 'व्याकरणस्येति, वासुदेवशब्दस्य सार्थकतया प्राति-
पदिकाधिकारीयविभक्तिविधानादिति भावः । 'शास्त्रकारेति नदी-वृक्षादि-
शब्दादित्यर्थः, 'तदारोपेति, विशेषदर्शनादिति भावः । ननु पदसाधुत्वमिदं
तथाच बाधत इत्यादावव्याप्तावपि न दोषः । न च बाधतीत्यादावतिव्याप्तिः,
प्रक्षत्यादेः प्रत्येकं साधुत्वात् । समुदाये शक्त्यभावादिति यदि ब्रूयात् तदाह,
'ईश्वरेति, प्रक्षत्यादेः प्रत्येकं साधुत्वे यज्ञादौ प्रयोगापत्तिरित्यपि बोध्यं ।

णिकयोरसाधुत्वापत्तेः। केवलयोः प्रकृति-प्रत्ययोः बाधति-ग्रामगाम इत्यादेश्च साधुत्वापत्तेः। बाधतीत्यादौ समुदायस्यासङ्केतितत्वादसाधुत्वे बाधत इत्यस्यापि साधुता न स्यात् प्रकृति-प्रत्ययोः प्रत्येकं सङ्केतितत्वात् अन्वयस्य प्रत्येकशक्तिलभ्यत्वात् प्रत्युत प्रकृति-प्रत्यय-समुदायो न साधुः स्यात् समुदायस्यासङ्केतितत्वात् ईश्वरसङ्केतमज्ञात्वापि व्याकरणव्युत्पाद्यत्वमवधार्य्य साधुत्वव्यवहाराच्च। शक्तत्वं साधुत्वमित्यपि न, ईश्वरसङ्केतोक्तदोषग्रासात्। उच्यते। व्याकरणव्युत्पाद्यत्वं

तदारोपः, एवं क्वचिद्वृत्त्यन्तरमपीति भावः। नन्वीश्वरसङ्केतबलादर्थोपस्थापकत्वं साधुत्वं तच्च साक्षात् परम्परया वेति क्व गौणाद्यव्याप्तिरित्यस्वरसात् दोषान्तरमाह, 'केवलेति। ननु पदसाधुत्वं सङ्केतितत्वं बाधतीत्यादि वाक्यं तत्साधुत्वं अन्यदेवेत्यपरितोषादाह, 'ईश्वरेति, 'शक्तत्वं' सङ्केतितत्वमित्यर्थः, 'व्याकरणेति, अस्यायमाशयः ईश्वरसङ्केतितत्वं वृत्तिमत्त्वं वा पदसाधुत्वमिति न युक्तं केवलस्य सा-

---

मीमांसकमतमाह, 'शक्तत्वमिति। न च सर्व्वापभ्रंशस्य नामत्वेन शक्तत्वसम्भवात् "साधुभिर्भाषितव्यमित्यादौ व्यावर्त्त्याप्रसिद्धिरिति वाच्यं। यस्य यत्र शक्तिः तत्र तत् साध्विति तात्पर्य्यात्। 'ईश्वरेति गौणाद्यव्याप्तेरित्यर्थः न च वृत्तिमत्त्वं तत्त्वं, साधुत्वसामान्यस्यैव लक्ष्यत्वेन अव्याप्तेरिति। अतएव वाक्यसाधारणमेव सिद्धान्तलक्षणमाह, 'व्याकरणेति, घटः कर्म्मत्वमित्यादौ च साधुत्वमिष्टमेव आकाङ्क्षादिगर्भञ्च पूर्व्वोक्तलक्षणं मतान्तरेण

साधुत्वं यः शब्दो यस्मिन्नर्थे व्याकरणव्युत्पादितः स तत्र साधुः। अतएव गावीशब्दोव्याकरणोक्तव्युत्पत्त्या यमर्थं प्रतिपादयति स तत्र साधुरसाधुरन्यत्र नाम्नामप्युणादयो बहुलमित्यादिना व्युत्पादनात्। केवलप्रकृति-प्रत्ययोर्व्याधति-ग्रामगाम इत्यादेश्च न व्युत्पाद्यत्वं तत्प्रयोगस्यानभिधानात् निषेधाच्च। गौण-लाक्षणिक-योश्च यथा प्रतिपादकत्वं तद्व्युत्पादनमपि तत्र तथेति तयोरपि साधुत्वं तत्राच्छक्तत्वमीश्वरसङ्केतितत्वं वा

धुत्वापत्तेः। न चेष्टापत्तिः, केवलस्यापि यज्ञे प्रयोगापत्तेः तदर्थमेव साधुत्वविचारस्यादन्यथा प्रतिपादकत्वाविशेषे तद्विचारस्य काकदन्तविचारत्वापत्तेः, प्रयोगस्य वाक्यस्थैवेति तत्साधुत्वमेवेह विचार्य्यं तन्नेश्वरसङ्केततत्वमसम्भवादतो व्याकरणव्युत्पाद्यत्वमेव साधुत्वं। किञ्च वाक्यसाधुत्वार्थं तस्यावश्यं त्वया निर्व्याच्यत्वमतो न पदसाधुत्वाय लक्षणान्तरं। यत्तु पदसाधुत्वे ईश्वरसङ्केतित्वमप्यालेत्यादि दूषणं। तन्न। तदज्ञाने व्याकरणव्युत्पादनस्याज्ञानात् प्रातिपदिकत्वाज्ञाने प्रत्ययाज्ञानादिति। 'नाम्नामपीत्यादि समाधिषौकर्य्यादुक्तं, केवलस्या-

---

बोध्यं। मैत्रादिपदाव्याप्तिमाशङ्क्याह, 'नाम्नामपीति, एवञ्च विभक्तिशून्यस्यापि यज्ञादौ प्रयोगमाशङ्क्याह, 'केवलेति, एवञ्च यद्यपि वाक्यसाधुत्वमात्रमेवात्र लक्ष्यं इति पर्य्यवस्यति, तथापि सुबन्तादिमात्रस्य पदत्वाभ्युपगमादुभयसाधारण्यं बोध्यं। 'गौणेति, यद्यपि गङ्गायामित्यादिपदं न तीरे व्याकरणेन व्युत्पादितं तथाप्यर्थवतः सुपो विधानादर्थवत्त्वेन सामान्यतस्तत्रापि

अज्ञात्वापि साधुत्वव्यवहारात् ज्ञात्वाप्यव्यवहाराच्च न तत्साधुत्वं किन्तु व्याकरणपरिगृहीतत्व-तदभावाभ्यामेव प्रामाणिकानां साध्वसाधुव्यवहारात् तावेव ते। न च साधुशब्दव्युत्पादकत्वमेव व्याकरणत्वं इत्यात्माश्रयः, शब्दगुण-दोषविद्भिरभियुक्तैः प्रकृति-प्रत्ययादिकल्पनया शब्दान्वाख्यायकस्य व्याकरणत्वात्। न च साधुत्वे सिद्धे व्याकरणव्युत्पाद्यत्वं तद्व्युत्पाद्यत्वे साधुत्वं इत्यन्योन्याश्रयः, पूर्वपूर्वव्याकरणतः साधुत्वमवगम्य उत्तरोत्तरव्याकरणेन व्युत्पादनमित्युक्तत्वात्। ननु तद्बीजनकतावच्छेदिकायाः शक्तेः तद्बीजनकताविषयकेश्वरसङ्केतस्य वा ज्ञानादर्थप्रत्यय इत्यावश्यकत्वात् लाघवाच्च तद्बीजनकत्वज्ञानमेवार्थप्रतीतौ हेतुरस्तु किं शक्तेरीश्वरसङ्केतस्य वा ज्ञानेन अन्यथा

साधुत्वादिभक्त्यन्तस्य व्याकरणव्युत्पाद्यत्वेनार्थवत्त्वात् प्रातिपदिकादिशक्तिविधानादतो नामांशस्य व्याकरणाव्युत्पाद्यत्वेऽपि क्षतेरभावादिति ध्येयं। अत्रावन्योन्याश्रयमाशङ्क्य निषेधति, 'न चेति, 'शब्दगुणेति। न च गुणवत्त्वं दोषवत्त्वञ्च साध्वसाधुत्वमिति तथैवान्योन्या-

---

तात्पर्य्यं कल्पितं, व्याकरणातिव्याप्तेराह, 'शब्देति। न च व्याकरणैकदेशेऽतिव्याप्तिः, तस्यापि व्याकरणत्वात्। सिंहावलोकितन्यायेन तटस्थः शङ्कते, 'नन्विति, 'शक्तेरिति स्वाभाविकसम्बन्धरूपाया इत्यर्थः, 'अन्यथेति। नन्वे-

मीमांसकस्य शक्तिज्ञानादर्थप्रत्ययो नैयायिकस्येश्वरस-
ङ्केतज्ञानादिति व्यभिचारेणैकस्यापि कारणता न
स्यादिति, अतएव लौकिकानां शक्तीश्वरसङ्केताज्ञाने-
ऽपि वृद्धव्यवहारादर्थज्ञाने शब्दस्य जनकत्वमवधार्य्य
अग्रे शब्दादर्थप्रत्ययः। न चैवं लक्षणोच्छेदे गङ्गापदात्
विलम्बितार्थधीर्न स्यादिति वाच्यं। लाक्षणिकस्याननु-
भावकत्वात्, तथात्वेऽपि तीरज्ञानजनकत्वेन ज्ञातस्य
न तीरज्ञापकत्वं किन्तु प्रवाहज्ञानजनकत्वेन लाघ-
वात्। अथ ज्ञानजनकता ज्ञाप्यसम्बन्धाधीना प्रत्य-
क्षादौ तथा दर्शनादिति सम्बन्धत्वेन शक्ति-सङ्केतयो-

अपवर्गमिति वाच्यं। धर्मजनकत्वाधर्मजनकत्वयोरेव गुण-दोषत्वादिति
भावः। उत्पत्तावन्योन्याश्रयमाशङ्क्य निषेधति, 'न चेति, तद्बीजन-
कत्वं तद्बीजननरूपयोग्यत्वमेव यदि स्वरूपयोग्यतावच्छेदकोधर्मः
स च प्रातिस्विकेन रूपेणोपस्थितो हेतुरित्यर्थः, तेन रूपेण यद्दे
व्यभिचारान्तरमाह, 'अतएवेति। 'न त्विति, हेतुरित्यन्ते शेषः।

वमिष्टसाधनताज्ञानमपि प्रवर्त्तकं न स्यादिति चेत्, भ्रान्तोऽसि, न हि
मीमांसकस्य तत्सामग्रीवैकल्यमेव, किन्तु तत्प्रवर्त्तकतायामनभ्युपगममात्रं,
अत्र शक्ति-सङ्केतयोरन्योन्यस्य बाधात् तज्ज्ञानासम्भवेन व्यभिचारादिति।
एतदपि शक्तित्वादिना तज्ज्ञानहेतुत्वमभ्युपेत्य। सम्बन्धत्वादिना तज्ज्ञान-
हेतुत्वपक्षे दोषाभावादिति। एतदभिप्रायेणैवाह, 'अतएवेति, 'लाक्षणि-
कस्येति तथाच न तद्बीजनकत्वं तस्येति न सामग्रीतौल्यमिति विलम्ब-

रन्यतरसिद्धिरिति चेत्, न, तद्बोधजनकत्वेन ज्ञातत्वस्यैव सम्बन्धत्वात्। न च तद्बोधजनकत्वमेव न गृह्यते सम्बन्धज्ञानं विनेति वाच्यं। तवापि ज्ञानजनकत्वज्ञानेनैव प्रत्यक्षादिवदत्रापि सम्बन्धत्वेन शक्तिकल्पनात्, अन्यथा अन्योन्याश्रयः सम्बन्धज्ञाने सति ज्ञानजनकत्वज्ञानं तस्मिन् सति सम्बन्धज्ञानात्। यथार्थतद्बोधजनकत्वज्ञानं यत्र भवति तत्र तत्पूर्वं सम्बन्धोऽस्त्येवेति चेत्, अस्त्येव पूर्वपूर्वेषां तद्बोधजनकत्वेन ज्ञातत्वस्य पूर्वमपि सत्त्वात्। एतावतापि शक्तिः सङ्केतो वा सम्बन्धोऽस्तु तथात्वेऽपि तद्बोधस्य नार्थप्रत्यायकत्वं गौरवात्, किन्तु तद्विषयधीजनकत्वज्ञानस्यैव, एवञ्च तद्बोधजनकत्वेन ज्ञातं यत्पदं यदनुभवं जनयति तस्यैव तत्र शक्तत्वं न तु शक्तिरीश्वरसङ्केतोवेति। उच्यते। देव-

---

'देवदत्तेति, तद्बोधजनकत्वं जननयोग्यता सा च तदवच्छेदकोधर्म

इत्यर्थः। ननु शक्तत्वेनानुभावकत्वानभ्युपगमे तदेवासिद्धमित्यत आह, 'तथात्वेऽपीति शक्तिस्थानीयतद्बोधजनकत्वज्ञानात् पूर्वोपस्थितौ ज्ञाप्यसम्बन्धेन तीरधीरन्यथासिद्धेति युक्तो विलम्ब इत्यर्थः, 'पूर्व-पूर्वेषामिति। ननु ज्ञातत्वं ज्ञानं तच्चास्माकमसम्भवात् सर्गादावीश्वरस्यैव वाच्यमितीच्छातोऽन्यमिति चेत्, न, तद्बोधजनकत्वज्ञानस्योपस्थितत्वेन तत्रैव सम्बन्धकल्पनात्। यद्वा एतदक्षरस्यादाह, 'एतावतापीति, 'एवञ्चेति, न चैवमपभ्रंशे शक्त्यापत्तिः, इष्टत्वादिति भावः। 'देवदत्तादिपदादिति। ननु गवादिपदे सङ्केत-

गादिपदादर्थबुद्धौ सङ्केतज्ञानस्य कारणतावधारणात्
न्यत्रापि तत्कल्पनात्। न ह्यस्माच्छब्दादयमर्थो-

वच्छिन्ना वा सेत्युभयथा तद्धर्मज्ञानमपेक्षते तज्ज्ञानमपि न

स्य मानान्तरस्याभावाद्देवदत्तादिपदे सङ्केतज्ञानस्य हेतुत्वं यावन्नाव-
ते तावत्तद्जनकत्वज्ञानादेव गवादिपदादर्थधीरिति व्यभिचारेण
ज्ञानं न हेतुः किन्तु तद्जनकत्वज्ञानमेव। न च देवदत्तादिपदे
पि व्यभिचार इति वाच्यम्। अस्मादयमर्थो बोद्धव्य इति सङ्केतज्ञाने
दे तद्जनकत्वविशिष्टस्यावश्यं भानात्। न चैतदर्थज्ञानमेतच्छब्दजन्य-
ज्ञानविषय इति ज्ञाने कथं तद्भानमिति वाच्यम्। तृतीयार्थप्रकारत्व-
त्वद्वैशिष्ट्यभानस्यावश्यकत्वात् स्वातन्त्र्येण तु वैशिष्ट्यं न भातमित्यन्यदेत-
ति चेत्, अत्र ब्रूमः, स्वातन्त्र्येण तद्जनकत्ववैशिष्ट्यावगाहिज्ञानस्यैव
तेव हेतुतया स्वीकार्यत्वादन्यथेदं न तद्जनकमिति विशेषदर्शनेऽपि
स्मादयमर्थो बुद्ध एतदर्थज्ञानमेतच्छब्दजन्यत्वेन ज्ञानविषय इति ज्ञानेऽपि
र्थविशिष्टवैशिष्ट्यज्ञानात्तत्तस्तद्बुद्ध्यापत्तिः। यदि च न तत्र तद्भानं पार-
त्वेन वा तद्भानं तदा प्रकृतेऽपि तुल्यं तस्मादिदं तद्जनकमित्याकारकं
ज्ञानं तद्धेतुरिति वाच्यं तत्र देवदत्तादिपदे व्यभिचार्येव तदिदमाह, 'तद्-
प्रत्यय वा सम्भवादिति। न च सङ्केतज्ञानस्यापि व्यभिचारः, सङ्केतत्वेन
तज्ज्ञानहेतुत्वस्यानभ्युपगमे तेन रूपेण व्यभिचारेऽप्यदोषात् तद्जनकता-
च्छेदकत्वादिना च तज्ज्ञानहेतुत्वस्य पूर्वमपि सम्भवेन तेन रूपेण व्यभि-
चाराभावात् अन्यथा लाघवावतारपूर्वं भेदाग्रहादेव प्रवृत्तिर्जातेति व्यभि-
चारविशिष्टज्ञानं तद्धेतुर्न स्यात्। यदि च लाघवात्तद्धेतुत्वे निश्चिते पूर्व-
मपि तत एव प्रवृत्तिरभूदिति कल्पनान्न व्यभिचारावकाशस्तदा देवदत्तादि-
पदे तद्धेतुत्वनिर्णये पूर्वमपि तद्जनकतावच्छेदकत्वादिना सङ्केतज्ञानादेव
तद्धीरभवदिति तत्कल्पनान्न तथेति तुल्यं तदिदमाह, 'अन्यत्रापि तत्कल्पना-

बोद्धव्य इति यस्तत्र सङ्केतः तद्बोधं विना ततस्तदर्थ-

विशेषाकारेण प्रत्येकज्ञानव्यभिचारस्योक्तत्वादिति। घटपदं घटानुभवजनकतावच्छेदकधर्म्मवदित्याकारकः शक्तिग्रहः स एव तावच्छेदकधर्म्मः पदार्थसम्बन्धरूपश्च, तथाच तथा शक्तिग्रहे तत्सम्बन्धिना-

दिति। इदन्तु चिन्त्यं देवदत्तादिपदे यथा तद्बोधजनकत्वादिज्ञानं तथा तद्बोधजनकतावच्छेदकत्वादिप्रकारकज्ञानमपीत्यनुभवसिद्धं, तज्ज्ञानेनैव तत्तावच्छेदकतया तन्निर्व्वाहकसम्बन्धत्वेन वा तत्कल्पनात् किन्तु विशेषप्रकारकसङ्केतज्ञानादेव ततोऽर्थप्रत्ययः, तदिदमाह, 'न ह्यस्माच्छब्दादयमर्थो बोद्धव्य इति, 'यस्तत्र सङ्केतस्तद्बोधं विना ततस्तदर्थप्रत्यय इति, तथा तादृशसङ्केतज्ञानस्य व्यभिचारो दुर्व्वार एव गवादिपदे व्यवहारकाले तज्ज्ञानासम्भवात्, तदिदमुक्तं 'लौकिकानां शक्तीश्वरसङ्केताज्ञानेऽपि वृद्धव्यवहारादर्थज्ञाने शब्दस्य जनकत्वमवधार्य्याग्रे शब्दादर्थप्रत्यय इति। किञ्चेश्वरेच्छारूपसङ्केतज्ञानादेव शाब्दबोध इति सिद्धान्त उभयत्रैव। न च सङ्केतज्ञानत्वेन हेतुत्वं तच्चाधुनिकसङ्केतसाधारणमिति वाच्यं। गवादावाधुनिकस्यादिपदसङ्केतस्यापि शक्तित्वापत्तेः। न चेष्टापत्तिः कथमन्यथा शास्त्रकारसङ्केतितनदी-वृक्षादिपदानां प्रातिपदिकसंज्ञा स्यात् इति वाच्यं। गवादौ गाय्यादिपदस्याधुनिकसङ्केतरूपत्वेन शक्तितया साधुत्वापत्तेः। तथाच साधुसाधुव्यवहारोच्छेदः। अतएव 'चैत्रास्मारितपदादिव ततोऽर्थप्रत्यय इत्युक्तं। एवञ्च तत्र प्रातिपदिकसंज्ञाविरहेऽपि न क्षतिः, लक्षणया वा तथात्वं। गवादिपदेऽपीश्वरेच्छैव सङ्केतस्तज्ज्ञानादेव चार्थप्रत्यय इति वाच्यं। आधुनिकसङ्केताज्ञाने ततोऽर्थप्रत्ययानुदयात् तज्ज्ञाने चेश्वरेच्छाज्ञानं विनाऽतदुदयाच्च। किञ्च तज्ज्ञानात् ततोऽर्थप्रत्यये नियतपदविषया भगवदिच्छा न निर्व्वाहिका तत्पूर्व्वं तस्याः साधारणत्वात्। न चाधुनिकसङ्केतज्ञानादर्थो यतो यदर्थधीस्तद्विषया प्रागपि तदिच्छा तस्या अनागतविषयत्वादिति

प्रत्ययः, सङ्केतज्ञानात् पूर्व्वं तद्बोधकत्वस्य तद्ग्रहस्य वा असम्भवात्। सादिपदे तथा अनादिपदे त्वर्थ-प्रत्ययस्य अन्यथापि भावात् न तत्कल्पनेति चेत्, न, पदत्वस्यैव प्रयोजकत्वे सम्भवति तच्च विशेषणे गौरवात् सङ्केत एव मुख्या वृत्तिः तात्पर्य्यनिर्व्वाहकत्वात् अन्वय-

---

च्छेदकोत्तरघटत्वज्ञाने सम्बन्धिनोऽर्थस्य स्मरणं सम्बन्धितावच्छेदक-हस्तितावच्छिन्नत्वग्रहे हस्तिपकस्मृतिवदवच्छेदकत्वेन गृहीतः सम्बन्धः प्रतिरूपपदार्थान्तरं वा भगवदिच्छा वा पर्य्यवस्यतीतिसन्देहे इच्छायास्तथात्वकल्पनात् सैव कल्प्यते क्लृप्तायाश्च तस्याश्चन्तत्तदिच्छाया-स्तदनुगमेन लाघवादनुगतत्वाच्च भगवदिच्छैव कल्प्यत इत्यर्थः। ननु

वं तर्हि तादृशतदिच्छायामाधुनिकसङ्केतज्ञानमुपजीव्यमिति तद्धेतुत्व-ध्यात् तस्मात् सादिपदे आधुनिकसङ्केतज्ञानमनादिपदे च तद्बोधकत्व-ग्रहं विशेषसामग्री सामान्यसामग्री च योग्यतादिज्ञानमित्येवास्तु। न च गौरवं, प्रामाणिकत्वात्। न च तद्बोधकतावच्छेदकत्वादिना ईश्वरसङ्केत-ग्रहमेव तत्र विशेषसामग्र्यन्विति वाच्यं। गौरवात्। न च सादिपदे क्लृप्तत्वात् तथेति वाच्यं। तेन रूपेण तथा अकल्पनादिति। न च तद्बो-धकत्वं न फलोपधानं प्रथमं दुर्निरूपत्वात् किन्तु स्वरूपयोग्यता तदवच्छे-दकः सङ्केत एव सादिपदे क्लृप्तत्वादिति वाच्यं। तथापि तज्ज्ञानहेतुत्वे मानाभावात् गौरवाच्च। न चावच्छेदकाग्रहे तदेव दुर्ग्रहं, अवच्छेदकग्रहस्य हरिणि-मणिवद्भावात् तद्विषयत्वेन तथाप्यहेतुत्वादिति। 'पूर्व्वमित्युप-लक्षणं सङ्केतज्ञानेऽपि तद्विषयत्वासम्भवादित्यपि बोध्यं। 'तात्पर्य्येति, सा-

प्रतियोग्युपस्थापकत्वाच्च। लक्षणा च वृत्त्यन्तरं यत्र वाच्यार्थान्वयानुपपत्त्या वाच्यसम्बन्धोपस्थापिते वाक्यार्थान्वयः, यथा गङ्गायाङ्घोष इत्यत्र गङ्गापदस्य तीरे। तदुच्यते, "वाच्यस्यार्थस्य वाक्यार्थे सम्बन्धानुपपत्तितः। तत्सम्बन्धवशप्राप्तस्यान्वयात् लक्षणोच्यते"॥

मुख्येति विशेषणस्य व्यावर्त्याप्रसिद्धिरत आह, 'लक्षणा चेति, सर्व्वमतसाधारणं लक्षणास्वरूपमाह, 'यत्रेति, 'वाच्यस्येति, 'वाक्यार्थे सम्बन्धानुपपत्तिः' विधेयार्थेऽन्वयानुपपत्तिः। एतेन "विधौ न परः शब्दार्थ इति सूचितं। न च गौण्याद्यतिव्याप्तिः, तस्या अपि लक्षणाप्रभेदत्वात् सादृश्यात्मकशक्यसम्बन्धस्वरूपत्वात् गो-वलीवर्द्दन्यायात् गौण-लाक्षणिकव्यवहारोवलीवर्द्दव्यावृत्तस्त्रीगवीवच्च गौणीव्यावृत्तविशेषस्याग्रे निर्व्वचनं न तु लक्षणे, लक्षणस्य तस्य तूक्तस्यैवानुसर्त्तव्यत्वात्। यद्वा गौण्युपचारादीनां भेदेऽपि विभाजकोपाधिरयं

त्वादिति शेषः। ननु मुख्येति व्यर्थमव्यावर्त्तकत्वादित्यत आह, 'लक्षणा चेति, एवञ्चाग्रे तद्व्यावृत्तं लक्षणं मतान्तरेण बोध्यं। एवं लक्षितलक्षणापि लक्षणैव लक्ष्यभ्रमरपदघटितपरम्परासम्बन्धेन द्विरेफपदस्य मधुपार्थोपस्थापकत्वात् शक्यसम्बन्धमात्रस्यैव लक्षणात्वात्। न च लक्ष्यपदादेव तदुपस्थितिः, द्विरेफपदसमभिव्याहृतविभक्त्यर्थस्य तत्रान्वयप्रसङ्गात्। 'वाच्येति, 'वाक्यार्थे सम्बन्धानुपपत्तिः विधेयार्थेऽन्वयानुपपत्तिरित्याहुः। तच्चिन्त्यं, लिङादिलक्षणायां तदभावात्। न च न विधौ परः शब्दार्थः, सुब्विभक्तिवदत्र लक्षणाबाधकाभावेन तत्प्रवादस्याप्रामाणिकत्वात् तथाच

इति। अथ तीरे शक्तिरेव शक्तिग्राहकव्यवहारस्य मुख्य-लक्ष्यसाधारणत्वात् पदानां समूय वाच्यार्थान्वयबोधकत्वव्युत्पत्तेः पदजन्योपस्थितेः शक्तिसाध्यत्वात्। अन्यथा न तत्र शाब्दत्वं तात्पर्य्यं वा तयोः शक्तिनियतत्वात्। किञ्च तीरे यदि तात्पर्य्यमवधृतं तदा तन्निर्वाहकत्वेन शक्तिरेव कल्प्या कृतत्वादक्षादिपदवन्नार्थैव युक्ता न त्वकृतवृत्त्यन्तरं कल्प्यत इति। उच्यते। गङ्गापदस्य लक्षणीयतीरादिसहस्रेषु प्रत्येकं शक्तिकल्पनं तद्ग्रहार्थं लक्षणीयेषु प्रत्येकं वृद्धव्यवहारान्तरापेक्षा स्यात् तथा च गौरवमननुभवश्च,

---

साधारणोनिरुक्त इति द्वे एव वृत्ती विवक्षिते अग्रे तु व्यावर्त्तकं लक्षणमुक्तं, लक्षितलक्षणा तु स्फुटैव लक्षणालक्ष्यपदं समन्वयमन्तर्भाव्य द्विरेफपदेनार्थोपस्थापनात्। नच लक्ष्यपदादेवार्थोपस्थितिः, द्विरेफपदसमभिव्याहृतविभक्तेस्तदुपस्थापितभ्रमरपदानुगतस्वार्थबोधकत्वे व्युत्पत्तिविरोधादिति भावः। 'समूयेति, लाक्षणिकत्वे त्वननुभावकतया तद्भङ्ग इति भावः। हेत्वन्तरमाह, 'पदेति शाब्दबोधानुकूलपदजन्योपस्थितेरित्यर्थः, अत्र चकारः पूरणीयः, 'लक्षणीयतीरादीति।

वाक्यार्थपदं तात्पर्य्यविषयपरं बोध्यं। तटस्थः शङ्कते, 'अथेति, हेत्वन्तरमाह, 'पदानामिति, लाक्षणिकत्वे अननुभावकतया तद्भङ्गइति भावः। हेत्वन्तरमाह, 'पदेति, शाब्दबोधानुकूलपदजन्योपस्थितेरित्यर्थः, तत्र

लक्षणा तु शक्यसम्बन्धस्वरूपैका लक्षणीयविषयकवृद्ध-व्यवहारान्तरानपेक्षा चेति लाघवात् सैव युक्ता। न च गौरवमपि नाय्यं प्रामाणिकत्वात् लक्ष्यत्वाभिमता-

---

न च लक्ष्यसहस्रस्य प्रथमलक्षणाकल्पनकालेऽनुपस्थितिः, तदानीं शक्तिकल्पनेऽपि यदोक्तगौरवप्रतिसन्धिस्तदा तत्कल्पनमित्यग्रे स्फुटमेवेति भावः। 'सैवेति, वस्तुतः शक्यसम्बन्धस्तस्य सम्बन्धिस्मारकत्वञ्च

चकारः पूरणीय इत्याहुः। 'लक्षणा त्विति, ननु शक्तिरपीश्वरेच्छारूपतया स्मृता एका च। न च तीरादिसम्बन्धिभेदात् तद्भेदः, लक्षणायामपि तुल्यत्वात् पूरप्रतियोगिकतीरादिसंयोगस्य स्वरूपतोऽपि नानात्वाच्च। शक्यसम्बन्धत्वेनानुगमे शक्तित्वेनानुगमस्य तुल्यत्वात्। एतेन शक्यसम्बन्धस्तस्य सम्बन्धिस्मारकत्वञ्च न कल्प्यं स्मृतत्वात् तज्जन्यस्मृतेः शाब्दबोधानुकूलत्वं धर्म्ममात्रं कल्प्यते न तु शक्तिरूपधर्म्मिकल्पनमिति निरस्तं, ईश्वरेच्छाया अपि स्मृतत्वात्। न चास्मादयमर्थो बोध्य इत्याकारा शक्तिस्तादृशी चास्मृतैवेति वाच्यं। गङ्गापदात् तीरान्वयबोधे सर्व्वविषयतया तस्यास्तादृशत्वधौर्य्यात्। न च लाक्षणिकस्याननुभावकतया न तथात्वमिति वाच्यं। अन्योन्याश्रयात् अननुभावकत्वे शक्त्यभावः तस्मिन् सत्यननुभावकत्वमिति। अत्र ब्रूमः, अपभ्रंशे शक्तिभ्रमानुरोधेन तादृशेच्छामात्रं न शक्तिः किन्तु सम्बन्धत्वगर्भा प्रागुक्ता तथाच तस्यां तत्तदनन्ततीरादिनानासम्बन्धत्वकल्पनं तज्जन्यस्मृतेः शाब्दबोधानुकूलत्वकल्पनञ्चेति गौरवं प्रकृते च स्मृतसम्बन्धस्य तदनुकूलत्वमात्रकल्पनमिति। किञ्च वक्ष्यमाणरीत्या अध्याहृतवदितरपदैस्तादृशानुभवोपपत्तौ तस्यां तादृशाकारत्वमस्मृतमेव कल्प्यमित्यपि गौरवं। यदि च नान्यथा तदुपपत्तिस्तदा प्रामाणिकतया गौरवं परिभूय शक्तिः स्यादेव। अतएव तदेवाशङ्क्य निराकरोति, 'न चेति, प्रामाणिकत्व-

न्वयबोधस्य शक्तिं तद्ग्रहं वा विनानुपपत्तेः लक्षणायाः
क्वापि कारणत्वाग्रहादिति वाच्यं। शक्तिं विनापि
तीरान्वयबोधोपपत्तेः। तथाहि व्युत्पन्नोनिरूपिताप्त-
भावस्य गङ्गायां घोषः प्रतिवसतीति वाक्यं श्रुत्वा
विचारयति इदं प्रमाणं आप्तोक्तत्वात् सम्भवति चेदं
तथा, यथा वस्त्रेण पिधेहीत्यत्र कर्म्मत्वापन्ने द्वारे
अध्याहृते योग्ये इतरपदैः स्वार्थान्वयो बोध्यते तथा
प्रत्या गङ्गापदस्मारितमुख्यार्थस्मारिते तीरे योग्या-

न कल्प्यं कृप्तत्वात् तज्जन्यस्मृतेः शाब्दबोधानुकूलत्वं धर्म्मत्वं
कल्प्यते न तु शक्तिर्धर्म्मिण्यपीति लाघवं। किञ्च गङ्गापदजन्यतीर-
स्मृतेः शाब्दबोधानुकूलत्वमुभयपक्षसाधारण्यात् कृप्तमेव तस्यास्तु
कृप्ततः कारणतश्च कृप्तप्रत्ययसम्बन्धजन्यत्वं कल्प्यते न त्वकृप्तशक्ति-
जन्यत्वं गौरवाद्ग्रे मम मतेऽप्येष एव निगर्वः। शब्दस्याविणोऽर्थानु-
भावकत्वापत्त्या हि कारणता कल्पणीया कृप्तायाश्च तस्यामवच्छेदक-

मेवाह, 'कल्प्यत्वेति, 'इदं प्रमाणमिति, तच्च सम्भूय विशिष्टैकार्थानुभावक-
त्वमपि बोध्यं। 'अध्याहृत इति, एतच्चाध्याहारमतमाश्रित्योक्तं। वस्तुतः
प्रत्याध्याहारेऽपि तदुपपादकशब्दत्वेनाक्षेपात्, तत्त्वञ्च शक्त-लाक्षणिक-
साधारणमिति, शक्तत्वेनानिश्चयात् तस्याननुभावकतया इतरपदैरेवा-
न्वयानुभव इति भावः। 'तथेति, शक्तिप्रयोज्यपदार्थोपस्थितित्वेनैव प्रयो-
ज्यत्वं न तु शक्तिजन्यत्वेन। अनन्यथासिद्धशब्दप्रवेशे गौरवादिति भावः।
अर्थकारकत्वपक्षे चात्रान्वयप्रतियोग्यस्मारकतया निर्व्यापारत्वेन लाघ-

काङ्क्षिते इतरपदैः स्वार्थान्वयबोधोऽपि सम्भवति इति ततोमुख्यार्थस्मारिते तीरे घोषादिपदैः स्वार्थान्वयबुद्धिरस्य उत्पद्यते। एवञ्च तीरान्वितवाक्यार्थबुद्धिः तीरप्रतिबद्धदृष्टव्यवहारादिदर्शनं विनैव जायते पदानां स्मृतयोग्यान्वितस्वार्थप्रतिपादनस्य प्रागेव व्युत्पन्नत्वात्। एवञ्च तीरस्मृत्यनुभवयोः शक्यसम्बन्धज्ञाना-

---

तया पदार्थान्तरमीश्वराभिसन्धिर्वा शक्तिपदार्थः कल्पणीयः सैव च तद्भावभावित्वमात्रेण न शक्तिकल्पना तावन्मात्रेण पौर्वापौर्य्यनियमसाचसिद्धेः स च कारण-तत्कारणसाधारण इत्यन्यथासिद्धिग्रहानवकाशे अनन्यथासिद्धतया प्रथमकल्पो व्यवतिष्ठते, प्रकृते तथाहृतवत्स्मृतस्य पदान्तरैरेवानुभवसम्भावनया अन्यथासिद्धतया स्मारकतामात्रेण हेतु-हेतुतया शक्तिकल्पनानन्तर्य्यनियमेन प्रकृतेऽन्यथासिद्धिग्रहधौव्यादित्यखण्डतात्पर्य्यार्थः एवमग्रेऽप्ययमेव भावः। 'शक्तीति, शक्यान्वयानुपपत्तिज्ञानस्य लक्ष्यानुभवे कारणत्वादिति

णिकपदं नानुभवकरणमिति सूचितं। 'तत इति पूर्व्वोक्तविमर्शानन्तरमित्यर्थः। ननु विमर्शस्य कथमपेक्षा सम्बन्धिदर्शनजन्यायाः स्मृतेस्तदनपेक्षत्वात् स्मृतपदार्थान्वयानुभवस्यापि योग्यतादिज्ञानसहकारेणोपपत्तौ तदनपेक्षणात्। न चार्थजन्यस्मृतेरन्वयबोधानुकूलत्वकल्पनायां तदपेक्षा, तद्बोधस्यान्वयबोधानङ्गत्वात्। न च योग्यतादिप्रतिसन्धान एव तदपेक्षा, तस्य प्रागेव जातत्वात्, तदिदमाह, 'योग्याकाङ्क्षित इति। न च तात्पर्य्यज्ञाने तदुपयोगः, तदनङ्गत्वाभ्युपगमस्याग्रे स्फुटत्वात्, तथाच स्मृत्यादिप्रतिसन्धानात्मकविमर्शस्य कथमुपयोग इति चिन्त्यं। 'तीरप्रतिबद्धेति, शक्तिपदे

[illegible]वोपपत्तेः न शक्तिः स्वार्थसम्बन्ध एव च लक्षणा [illegible]स्यात् परम्परया गङ्गासम्बन्धितीरप्रतिपत्तये अने-[illegible]तेन गङ्गापदं प्रयुक्तमिति तात्पर्य्यधीर्जायते । [illegible]गङ्गाप्रारिततीरान्वयबोधश्च न तात्पर्य्यज्ञानमपेक्षते [illegible]यत एव तीरस्य प्रथमं वाक्यार्थान्वयबोधोत्पत्तेः । [illegible]थवा निश्चिते स्वार्थसम्बन्धिनोऽन्वये तद्विशेषज्ञानार्थं [illegible]पेक्षास्तु, न च तदर्थमपि, योग्यतादेरेव तद्विशेष-[illegible]भात् । अन्यथानुपस्थिते विशेषे तात्पर्य्यस्यावगन्तु-[illegible]शक्यत्वात् । शक्तिप्रारितशक्यसम्बन्धो वा तज्जन्या [illegible]सम्बन्धस्मृतिर्वा लक्षणा उभयथापि लक्षकपदस्य [illegible]र्थे तात्पर्य्यज्ञानं लक्षणायामनुपयुक्तमेव । उक्तन्या-[illegible]ते शब्दात् परम्परया अशक्यस्मृतस्तात्पर्य्यग्रहात्

[illegible]। 'पश्चात्त्वित्यादि, तात्पर्य्यग्रहं विना लक्षणाकल्पणमन्वया-[illegible]भवश्च न भवतीति न न्यायतोयोग्यतावशतश्च भवेत् क्वचित्तात्प-[illegible]र्योविनिगमनापि तन्नियामकं कल्पयति तत्रापि वा तद्ग्राहक-

[illegible]लक्षणार्थं तदपेक्षायां गौरवमिति भावः । 'स्वार्थसम्बन्ध एवेति, व्यञ्जनादि-[illegible]मपि लक्षणैवेति भावः । 'न्यायत एवेति तात्पर्य्यग्राहकप्रकरणादित एवे-[illegible], 'अथ वेति शक्यसम्बन्धिनो योग्यस्यान्वय इति सामान्यतो निश्चये [illegible]विशेषतीरादिज्ञानार्थं तदपेक्षेत्यर्थः । 'अस्त्वित्यरुचौ तामेवोद्भावयति, [illegible] चेति, प्रकरणादित एव तल्लाभादिति भावः । 'अन्यथेति, तथाचा-

पूर्व्वमेव कृप्तकारणादुपपत्तेः। शक्त्योपस्थापितार्थे शब्दतात्पर्य्यात् लक्षणेति तात्पर्य्याद्धि वृत्तिरिति च लक्षणास्थले लक्ष्ये वस्तुतस्तात्पर्य्यमस्तीत्येवमस्यां। नन्वेवं तात्पर्य्यानपेक्षणे यत्र तीरं नीरञ्चान्वययोग्यं तत्र कदाचित्तीरान्वयोऽपि बोध्येतेति चेत्, न, शक्त्युपस्थापितेन योग्याकाङ्क्षितेनैवान्विताभिधानमिति व्युत्पत्तेः शाब्दत्वन्तु तीरस्याध्याहृतस्येव इतरपदैस्तीरान्वितस्वार्थान्वयाभिधानात्। तदेवं दृष्टव्यवहारादिदर्शनं विनैव तीरादौ लक्षणेति स्थितं। अथ वा गङ्गायां घोषः प्रतिवसति तमानयेति वाक्यश्रवणानन्तरं प्रयोज्यस्य तीरोपितघोषानयने प्रवृत्तिमुपलभ्य किं तीरेऽपि गङ्गापदस्य शक्तिरुत स्वार्थेन सम्बन्धात्

प्रकारणादिनैव तत्सम्भवादिति भावः। ननु स्वार्थानुभवे पदानां हेतुत्वात्स्वाचणिकस्याशक्तत्वे तदनुभावकशब्दाभावात् कथं शाब्दत्वमित्यत आह, 'शाब्दत्वमिति, इतरान्वितस्वार्थानुभावकत्वस्य पदस्य कृप्तत्वात् तीरान्वितानुभवस्येतरपदादेव भावादिति भावः। 'अथा-

---

न्योन्याश्रयः स्यादिति भावः। 'शक्त्येति, तदन्वयस्यौत्सर्गिकत्वादिति भावः नन्वेवमुभयोरन्वययोग्यत्वे यत्र तीर एव तात्पर्य्यज्ञानं तत्र न तीरान्वयबोधः स्यात्, किञ्च प्रकरणादीनामननुगततया तैस्तदन्यथासिद्धभावात् तात्पर्य्यज्ञानं हेतुरिति प्रागेव निर्णीतमित्यरुचेस्तद्धेतुत्वमभ्युपगम्याह, 'अथ वेति,

लारितीरे तात्पर्य्यमात्रं, तीरान्विताभिधानन्तु पदा-
न्तरैः, एवमप्ययोग्यार्थपरत्वाभावेन प्रामाण्यादाप्तोक्त-
त्वोपपत्तेरिति विचिकित्सन् बालः तीरादौ न शक्तिः
तथासत्येकार्थसम्बन्धिषु बहुष्वेकपदस्य बह्वी शक्तिरेवं
पदान्तरेष्वपि तेषु तेषु च शक्तिग्रहार्थं वृद्धव्यवहारा-
देश्च, तथाच गौरवमतः स्वार्थसम्बन्धिनि तीरादौ
तात्पर्य्यमात्रं लाघवादिति तत्र तत्र लक्षणामेव कल्प-
यति। यस्य चैवं विमर्शः प्रथमं लाक्षणिकपदश्रव-
णेन जायते तस्य तत्र शक्तिबुद्धावपि यदा लक्षणाख्य-
व्यापारान्तरज्ञानं पूर्व्वोक्तन्यायेन जायते तदा प्रथमा-
वगतशक्तिज्ञानं भ्रम इति कल्पयति लाघवात्।

लक्षणेति, यद्यर्थाध्याहारस्तदा स्फुटमेव यदि च पदाध्याहार-
स्तदाप्यन्वयप्रतियोग्युपस्थापकत्वेनाक्षेपात्तत्त्वञ्च शक्त-लाक्षणिकसाधा-
रणमेवेति शक्तत्वेनाज्ञानात् तस्याननुभावकत्वादुभयथापि पदान्तरा-
देवानुभव इति भावः। 'यस्य चेवमित्याद्युपलक्षणं, यदा प्रथमं
शक्य एव शक्तिं शक्य एव लक्षणां कल्पयति तदा प्रथमकल्पनं भ्रम-
त्वेपि कल्पयतीति द्रष्टव्यं। एवमुभयशक्तवेलादिपदेऽपि, यद्येकत्र
लक्षणां कल्पयति तदा तत्रापि विशेषदर्शने प्रथमकल्पनां त्यजती-

लक्षणामेवेति, लक्षणात एव प्रयोज्यस्य तीरधीर्न तु तत्र शक्तिरिति
कल्पयतीत्यर्थः। 'भ्रम इति, व्यपभ्रंशवत् सम्बन्धत्वांशे भ्रमो बोध्यः, 'एवञ्च

अन्यत्र तु यत् प्रथमावगतस्य सत्यत्वकल्पनं तदुपपादककल्पनञ्च तल्लाघवादेव अत्र तु न तथा। अन्यथा सम्बन्धिसहस्रेष्वपि शक्तिकल्पनाप्रसङ्गात्। एवञ्च लक्षणास्थले यस्य प्रयोज्यव्यवहारादाद्या वुत्पत्तिः तीरादौ स यदा तीर-नीरयोरन्वयबोधयोग्यप्रयोगे तीरे व्यवहारं पश्यति तदा तत्रैव शक्तिः तीरधीस्तु प्रयोज्यस्य लक्षणावशात् मम तदनाकलनात्तत्र शक्तिज्ञानं भ्रम-इति कल्पयति। यदा तूभयानुगतमेकमेवावच्छेदकमस्ति उभयत्र प्रयोगश्च तत्रोभयत्र शक्तिरेव न लक्षणा तुल्यवद्व्युत्पत्तेरेकत्र मुख्यत्वोपमर्द हेत्वभावात्।

त्यपि द्रष्टव्यं। 'अन्यत्र' अन्यथाख्यात्यादौ, 'तदुपपादकेति दोषकारणत्वमित्यर्थः। 'तत्रोभयत्रेति, यद्यप्येतावतैव सम्यक् तथापि यत्रोभयत्र

लक्षणास्थल इति, गवादिपदवत् विचिकित्सां विनैवेति शेषः, तेन न पौनरुक्त्यं। 'स यदेति, ननु नीरतात्पर्य्यादेव तीरव्यवहारोऽन्यथासिद्धो न शक्तिकल्पकः अन्यथा तीरव्युत्पन्नस्य तीर-नीरयोरन्वययोग्यप्रयोगे तात्पर्य्यवशेन नीरव्यवहारात् तत्रैव शक्तिकल्पने नीरशक्तिधीरेव भ्रम इति वैपरीत्यकल्पनापत्तेः। यदि च लक्षणयापि तात्पर्य्यनिर्व्वाहात् न तीरे शक्तिः तदा नीरेऽपि तुल्यं तस्मात् सर्व्वस्य न प्रथमं नीरेऽपि व्युत्पत्तिः केषाञ्चित् तीरेऽपीति विनिगमकाभावादन्यतरशक्तिग्रहभ्रमत्वकल्पकाभावादक्षादिपदवन्नानार्थतैव युक्तेति चेत्, न, तदनुशयेनैव 'किञ्चेत्यग्रिमग्रन्थावतारात्। नन्वेवं नील-पीतघटयोरपि द्वयोर्न शक्तिः स्यादित्यत आह, 'यदा त्विति,

यत्र तु न तथा तत्रानेकार्थत्वमेव। अक्षादिपदे तावद-न्यतरत्वं तत्राप्यनुगतमस्तीति चेत्, न, तावदन्योन्या-भाववदन्यत्वं हि तत्। न च तावदन्योन्याभाववद-न्यत्वेन रूपेण तावतामक्षपदादवगतिः, किन्तु पाश-कत्वादिनैव। किञ्च यदि तीरेऽपि शक्तिस्तदा न तीर-

---

तुल्यः प्रयोग इत्येव व्यापकं, तद्विभागस्तु यद्येकमवच्छेदकं तदा न नानार्थता, यदि तु तन्नाना तदा नानार्थतेति भावः। 'यत्र तु न तथेति, तुल्यवत्प्रयोगे नैकमवच्छेदकमिति भावः। 'न च तावदिति, अस्तु तावदन्यान्यत्वं न सर्व्वनानात्वव्यापकं अर्थशब्दस्य धन-प्रमेयवा-चकस्य तावदन्याप्रसिद्ध्या तदभावेन नानार्थत्वस्थैर्य्यादिति द्रष्टव्यं। एकत्र शक्तिनिश्चये सत्यपरत्र प्रयोगाप्राचुर्य्यं लक्षणाबीजयुक्तलाघव-स्यापि तदपेक्षणादन्यथा वेलापदादावुभयत्र शक्तावन्यत्र लक्षणायां विनिगमकं न स्यादित्यवधेयं। एतदवष्टम्भेनैव 'किञ्चेत्यादिग्रन्थः, अन्यथा मत्सरशब्दादौ धर्म्मिणि शक्तिर्न स्यात् यदि प्रयोगप्राचुर्य्यं

'यत्र तु न तथेति तुल्यवत्प्रयोगे नैकमवच्छेदकमित्यर्थः, विनिगमकाभावा-दिति भावः। 'किन्त्विति, ननु बुद्धिस्थप्रकारकज्ञानजनकत्ववत् तावदन्यान्य-त्वप्रकारकज्ञानजनकत्वग्रहात् तत्पदे बुद्धिस्थत्ववदन्यान्यत्वस्य स्वरूपसत एव प्रकृतावच्छेदकतया कथमक्षादिपदं नानार्थं। न च तावदन्यान्यत्वं न सर्व्व-नानार्थव्यापकं अर्थशब्दस्य धन-प्रमेयवाचकस्य तावदन्याप्रसिद्ध्या तदभावेन नानार्थत्वस्थैर्य्यादिति वाच्यं। तस्य प्रकारानुगमकतया धनत्व-प्रमेयत्वप्रकार-रान्यप्रसिद्ध्या तत्सम्भवात् अक्षादिपदे तथापि नानार्थत्वानुपपत्तेश्च।

मात्रे किन्तु गङ्गातीरे तथाच विशिष्टशक्तौ विशेषणे शक्तिरावश्यकी नागृहीतविशेषणान्यायात्। अथ लक्षणापक्षे यथा प्रवाहेणोपलक्षणेन व्यावृत्ततीरविशेषस्या-

---

न मङ्कारि भवेदिति। 'आवश्यकीति, तथाच तच्छक्त्यैवोक्तक्रमेण तीरोपस्थितिर्लाघवादिति भावः। ननु शब्दाश्रयत्वस्यापि विशेषणत्वं सम्भवत्येव अर्थगौरवात्तदसम्भवस्य प्रकृतेऽपि तुल्यत्वादित्युपलक्षणत्वं

एकार्थत्वसम्भवे नानार्थत्वस्यान्याय्यत्वादिति चिन्त्यं। 'आवश्यकीति, तथाच तच्छक्त्यैवोक्तक्रमेण तीरधीसम्भवे तत्रापि न शक्तिरिति भावः। अतएव वेलादिपदवदुभयत्र शक्तिरस्त्वित्यपास्तं। तस्य स्वातन्त्र्येण तीर-नीरशक्तत्वे विशिष्टशक्त्यभावेन तन्नयायानवतारात्। नन्वेवं मत्सरशब्दादावपि धर्म्मिणि शक्तिर्न स्यात्, अतएव गुणशक्तनीलादिपदस्य न गुणिशक्तत्वं। यदि चोक्तन्यायात् लाघवेन विशेषणमात्रे शक्तिस्तदा मत्सरशब्देऽपि तुल्यं। एतत्प्रयोगप्राचुर्य्यं शक्तिनियामकं मत्सरशब्दस्य च धर्म्मिणि तुल्यवत्प्रयोगात् तत्रापि शक्तिरित्यपास्तं। नीलादिपदस्य गुणिनि प्रयोगप्राचुर्य्येऽप्यशक्तत्वात् समासस्य तथात्वेऽप्यशक्तत्वाच्च। लक्षणयैवोपपत्तौ न शक्तिरिति तुल्यमिति चिन्त्यं। ननु तीरे शक्त्यन्तरं तत्र विशिष्टशक्त्यत्वे गौरवादुपलक्षणत्वं स्यादित्यत आह, 'किञ्चेति, शक्यतावच्छेदकत्वे गोत्वादिवच्छक्तौ विशेषणत्वमेव स्यादन्यथा शब्दात् तदुपस्थितिर्न स्यात् तथाच पूर्व्वोक्तगौरवाद्विशेषणमात्रे शक्तिरेवास्त्वित्यर्थः, शक्त्युपाधावपि गौरवेण शक्तेरस्वीकारे धेनुपदात् गोत्वप्रकारिका धीर्न स्यात् अन्यथा धानमपि शक्यं न स्यात् धानोपस्थित्यर्थं निमित्तान्तरकल्पनागौरवञ्च गोत्वेऽपि तुल्यमिति भावः। कथं न कल्पयेत् यदि नोक्तं गौरवं बाधकं प्रतिसन्दध्यादिति शेषः। प्रथमं तीरव्युत्पन्नस्य व्यवहारवैपरीत्यमेवेत्यपि बोध्यं। 'किञ्चिति, एतच्च यत्र तीरत्वेन पूर्व्वं तज्ज्ञानं तदभिप्रेत्य,

त्वयोन तु तीरान्तरस्य तथा प्रवाहोपलक्षिते तीरे शक्तिरस्तु न तु तीरे प्रवाहेऽपीति चेत्, न, गङ्गापदशक्तौ प्रवाहस्य शक्यत्वेन विशेषणत्वे सम्भवति नोपलक्षणत्वं विशेषणत्वासम्भवे सत्येव उपलक्षणत्वादतः प्रवाह एव शक्तिः। किञ्च तीरशक्तौ उपलक्षणत्वं

विकल्पयति, 'किञ्चेति, व्यक्तयः शक्याः व्यवहारात्तासामानन्त्येन दुर्निवारेण च पदशक्तिग्रहासम्भवादुपलक्षणस्य परिचायकत्वमस्य व्यावर्तकत्वमनुगमार्थञ्च अपेक्ष्यते यथा गोपदे गोत्वस्येति वा। अथ न शक्तावुपलक्षणत्वसविषयं धेनुपदे परमते यथा गोत्वस्याद्यशक्यतेत्यन्यथा शब्दात्तदनुपस्थित्यापत्तेः अन्यस्य गौरवेणास्वीकारः, फलया धानमपि न शक्यं व्याद्धानोपस्थित्यर्थं निमित्तान्तरकल्पनागौरवञ्च गोत्वेऽपि तुल्यमित्युक्तमिति भावः। कथं न कल्पयेत् यद्यु-

---

दा तु गङ्गासम्बन्धितीरत्वेन ज्ञानं तदा तेनापि प्रकारेण तज्ज्ञानसम्भवात् सम्बन्धिदर्शनं हि येन प्रकारेण सम्बन्धी ज्ञातस्तत्प्रकारकसंस्कारमुद्बोध्य तत्प्रकारिकामेव स्मृतिं जनयति। न च गङ्गासम्बन्धित्वावच्छेदेनापि कथं गङ्गासम्बन्धानुभवः स्यादिति वाच्यं। घटेन घटवद्भूतलमितिवद्गङ्गासम्बन्धीति बुद्धिसम्भवात्। न च वृत्तिद्वयविरोधः, गङ्गाया अप्युक्तक्रमेण लक्षणयैवोपस्थितेः, शक्यसम्बन्धो हि तीरे वर्त्तमानस्तत् स्मारयन् तीरत्ववदुक्तक्रमेण गङ्गासम्बन्धित्वमुपस्थापयतीति किमनुपपन्नं। न हि तीरत्वोपस्थितेरप्युक्तकल्पादन्यः कल्पोऽस्ति, शक्यतावच्छेदके शक्तिवत् लक्ष्यतावच्छेदकेऽपि लक्षणाया अभावादिति वदन्ति। तत्र ब्रूमः एवं हि गोत्वादावपि शक्तिर्न कल्प्येत उक्तक्रमेणैव तत्प्रकारकस्मृतिसम्भवात्। यदि च वृत्त्युपस्थापितस्यै-

प्रवाहस्य न शक्यतावच्छेदकत्वं, नापि धेनुपदे गोत्वस्येव शक्त्युपाधित्वं गौरवात् ।

अन्ये तु तीरे नीरे च व्यवहार एव विलक्षणः नीरे त्वनुपपत्तिं विनैव व्यवहारो निरुपाधिकत्वाच्छक्त्युपपाद्यः, तीरे त्वनुपपत्त्या ह्यौपाधिक एव व्यवहारः, स च शक्त्यभावोपपाद्य इति, तन्न, लक्षणायामव्युत्पन्नो बालः प्रयोज्यस्य तीरान्वितानयनादिरूपं व्यवहारं पश्यन्नन्यत्र दृष्टां शक्तिं कथं न कल्पयेत् ।

क्तरूपं बाधकं न प्रतिबन्ध्यादिति शेषः । 'तीरान्तरेति, न च गङ्गातीरान्वयापत्तिरिति तुल्योऽनुयोगः, तत्रापि योग्यतासत्त्वे गङ्गातीरानुभववत्तीरान्तरानुभवाभावेन तस्याप्यापाद्यत्वादिति भावः।

वार्थस्यान्वय इति तत्र शक्तिस्तदा तीरत्वेऽपि तुल्यं तस्मात् तीरत्वेऽपि परम्परासम्बन्धात्मिका लक्षणैव । न च गङ्गासम्बन्धित्वेऽपि तथैवास्त्विति वाच्यं । तत्र तत्सम्बन्धाभावात् तदिदं वक्ष्यति तत्सम्बन्धे तत्सम्बन्धाभावादिति । न च संयोगे समवायवत् तत्सम्बन्धेऽपि तत्सम्बन्धान्तरं अन्यथा गङ्गायाः सम्बन्ध इत्यत्र षष्ठ्यर्थानुपपत्तिरिति वाच्यं । गङ्गांशे तथापि तदनुपपत्तेरिति । इदन्तु स्यात् नीलोघट इत्यादाविव विशिष्ट एव लक्षणास्तु अन्यथा तत्रापि वृत्तिद्वयविरोधस्य बञ्चलेपत्वापत्तेः । केवलाद्विशिष्टस्यान्यत्वात् प्रजयतीत्यत्राग्रे तस्य स्फुटत्वात्, एवं यथा व्यक्तौ शक्तिस्तथोक्तं । यद्वा तत्सम्बन्धे तत्सम्बन्धान्तरसम्भवात् लक्षणैव, यद्धि येन विनेत्यादिन्यायेन गङ्गांशलाभोऽप्यस्तु । अतएव राजपुरुष इत्यत्रापि राजसम्बन्धित्वेनैव पुरुषानुभवः । तस्मात् यद्रूपेण पूर्वं तीरभानं तेनैवाग्रे तदनुभव इति सत्यं किन्तु तल्लाभ-उक्तप्रकारेण न किन्तु लक्षणयैवेति ।

अथ लक्षणया तीरत्वेनोपस्थितौ तीरान्तराम्वयो-
ऽपि स्यात् गङ्गातीरत्वेनैवोपस्थितौ युगपद्वृत्तिद्वय-
विरोधः गङ्गोपस्थितेः शक्तिसाध्यत्वादिति चेत्, लक्ष-
णाधीनतीरस्मृतेर्न गङ्गासम्बन्धित्वेन तीरं विषयः,
किन्तु यदनुगत्या गङ्गासम्बन्धि तदेव तीरत्वेन परि-
च्छिद्यते सम्बन्धिदर्शनजस्मृतेस्तत्सम्बन्ध्यविषयत्वात् यथा

न तीरमिति, नियमत इति शेषः । 'किन्त्विति, सम्बन्धिदर्शनं संस्कारोद्बोधकं येन रूपेण सम्बन्धी प्राक् ज्ञातस्तत्प्रकारकसंस्कार-मुद्बोध्य तत्प्रकारिकां तद्गोचरामेव स्मृतिं जनयति न त्वन्यप्रकारिकां तद्विषयां वा तथाच तीरत्वेन सम्बन्धिज्ञाने तत्प्रकारिकैव तन्मा-त्रगोचरैव स्मृतिः, यदा तु गङ्गासम्बन्धितीरत्वावच्छेदेन तीरत्वानु-भवस्तदा तथैव स्मृतिर्न प्रकारान्तरेण । न च गङ्गासम्बन्धित्वावच्छे-देन कथं तत्सम्बन्धित्वानुभव इति वाच्यं । घटेन घटवद्भूतल-मितिवद्गङ्गासम्बन्धि तीरं गङ्गासम्बन्धीति बुद्धिसम्भवात् । न च वृत्तिद्वयविरोधः, गङ्गाया अप्युक्तक्रमेण लक्षणयैव उपस्थितेः अन्य-सम्बन्धो हि तीरवर्त्तमानस्तत्प्रकारकतीरत्ववदुक्तक्रमेण गङ्गासम्ब-न्धित्वमुपस्थापयतीति किमनुपपन्नं, न हि तीरत्वोपस्थितावप्युक्त-प्रकारादन्यप्रकारोऽस्ति अन्यतावच्छेदके शक्तिवल्लक्ष्यतावच्छेदके-ऽपि लक्षणाया अभावादिति सर्वं सूक्ष्ममिति । 'तत्सम्बन्ध्यविषय-

---

केचित्तु मणिकृन्मते वृत्तिद्वयविरोधस्यादोषत्वेन उपस्थितितीर-तीरयोर-न्वयस्य गङ्गातीरत्वेनानुभव इत्याहुः ।

'तत्सम्बन्ध्यविषयत्वात्' सम्बन्धिविषयत्वानियतत्वादित्यर्थः । 'न पर-इत्ति-

पद-हस्तिदर्शनात् पदार्थ-हस्तिपकस्मृतेर्न पद-हस्ति-विषयत्वं। अतएव तीरान्वितवाक्यार्थबोधेऽपि न गङ्गासम्बन्धित्वेन तीरं विषयः। अपि च गङ्गायामित्यादिपदानां आप्तोक्तत्वेन प्रामाण्यात् संभूय पदप्रतिपाद्यान्वयबोधकत्वमेकवाक्यत्वमवगतं मुख्यार्थबाधायेत्य-इति योग्य आकाङ्क्षितस्याकुख्यार्थेऽपि पदप्रतिपाद्यः कल्प्यते, अन्यथैकवाक्यत्वभङ्गप्रसङ्गात्। न चापदा-

---

त्वात्' सम्बन्धिविषयत्वानियतत्वादित्यर्थः, 'न पद-हस्तिविषयत्वं नियतमिति शेषः। 'तीरं विषयः', नियमेनेति शेषः। नन्वध्याहृत-तीरपदाभ्यामेव शब्दैव प्रामाण्ये किं वृत्त्यन्तरेणेत्युक्तलाघवे व्युत्पत्त्य-नुपपत्तिमपि सहायमाह, 'अपि चेति। वस्तुतस्तदेकवाक्यत्वग्रहेऽपि शब्दार्थोभयकल्पनापेक्षाया अर्थकल्पनापक्षे लाघवमित्येव बीजमध्या-हारकल्पने तु शब्दकल्पना गौरवमिति वृत्त्यन्तरमेव कल्प्यमिति तत्त्वं

विषयत्वं', नियतमिति शेषः। 'तीरं विषयः', नियमेनेति शेषः। ननु नीलोघट-इत्यादावपूर्व्वनीलधर्म्मानुभवो न स्यात् तत्र नीलसम्बन्ध्यग्रहेण तदनुप-स्थितेरिति चेत्, नीलसम्बन्धित्वेन सामान्यतस्तत्सम्बन्धिमात्रोपस्थित-योग्यतावलेन विशेषलाभात्। ननु गङ्गायां जलं तीरे घोषइत्यध्याहृतपदा-भ्यामेवोक्तवाक्यप्रामाण्योपपत्तौ किं लक्षणाकल्पनेनेत्यरुचेरुक्तन्यायानुग्राहकं सिंहावलोकितन्यायेनाह, 'अपि चेति, 'अन्यथेति अध्याहारादिकल्पन-इत्यर्थः। न चेष्टापत्तिः, तस्यौत्सर्गिकत्वात्, अध्याहारे शब्दार्थोभयकल्पन-मिति गौरवमपि बोध्यं। 'गङ्गापदेत्यापाततः शब्दानुपस्थाप्यस्य शाब्द-

र्नैव योग्यतादिमतान्वयबोधकत्वमस्त्विति वाच्यं। गङ्गापदवैयर्थ्यप्रसङ्गात्। प्रतिपाद्यता च लक्षणीयस्य कृतैव स्वार्थसम्बन्धेन न तु शक्त्या गौरवात्तदन्वय-बोधवेतरपदेनैव। शक्त्योपस्थितस्य पदेनान्वयो बोध्य-तेऽन्यत्र तथा दर्शनात् इति चेत्, न, लाघवेन पदोप-स्थापितत्वस्यैव तन्नत्वात्। यद्यपि लाक्षणिकस्य पदा-न्तरेण सम्भूय न प्रतिपादकत्वं अननुभावकत्वात् कथ्यस्मृतौ च न सम्भूयकारित्वं अतएव नैकवाक्य-त्वमपि, तथापि घोषादिपदानां समभिव्याहृतपदप्रति-पाद्यान्वयबोधकत्वमवगतं तच्च न लक्षणां विनेति तां कल्पयति।

यत्तु सामान्यतो गङ्गादिपदार्थान्वयो ज्ञात इति

[illegible] शब्दानुपस्थाप्यस्य शाब्दधीविषयीव एवाकाङ्क्षा-विरहितिति परमार्थः। 'लाघवेनेति, पदत्वावच्छिन्नोपस्थापितत्वा-देव शक्तिवैयर्थ्यात्पदेन पदत्वावच्छिन्नोपस्थापितत्वस्य गुरुत्वादिति भावः। वस्तुतः शक्त्या पदोपस्थापितत्वं तत्त्वं लाघवात् न तु स्वशक्त्या पदोपस्थापितत्वं गौरवादस्ति च प्रवाहशक्त्या तीरोपस्थापकत्वं गङ्गापदस्य अतएवाकाशपदोपस्थाप्यशब्दाश्रयत्वस्यान्वयधीविषयत्व-

---

बोधवहिर्भावापत्तेरित्यपि बोध्यं। 'शक्त्येति स्वशक्त्येत्यर्थः, परशक्त्या गङ्गा-पदस्यापि तीरोपस्थापकत्वात् स्वांशप्रवेशे गौरवमित्याद्यलाघवेनेति। 'स

तद्रक्षार्थं परम्परया गङ्गादिपदार्थसारिते तीरादौ लक्षणा कल्प्यत इति, तन्न, प्रथमं गङ्गापदार्थान्वयबोधकाभावादन्वयबोधेऽपि लक्षणया गङ्गापरिचिततीरस्य घोषान्वयबोधेऽपि गङ्गाया अन्वयबोधाविषयत्वेन तदन्वयस्यारक्षणात्।

यत्तु गङ्गायां घोष इत्यादेरेकवाक्यत्वं पदसारितार्थान्वयबोधकत्वरूपमवगतं तच्च यद्यपि गङ्गापदार्थस्य साक्षाद्घोषाधारत्वायोग्यत्वात् न सम्भवति, तथापि गङ्गासम्बन्धितीरे योग्ये घोषान्वयात् तीरावच्छेदकतया गङ्गापदार्थस्य घोषान्वयादेकवाक्यत्वं सम्भवति। अत एवैकवाक्यत्वस्य सामान्यतोऽवगतपदार्थान्वयस्य च रक्षार्थं गङ्गापदसारितस्यार्थसारिते तीरे वृत्त्यन्तरं लक्षणा कल्प्यते तयोरन्यथा भङ्ग-

---

मिति। 'सच्चेति प्रकृताभिप्रायं, सामान्यत एव स्मृतिं प्रति पदानां सम्भूयाजनकत्वादिति। 'गङ्गादिपदार्थेति प्रवाहेत्यर्थः, एवमग्रेऽपि। ननु गङ्गातीरत्वेनान्वयबोधनियम एव तदुभयरक्षा। न च सम्बन्धितावच्छेदकतया गङ्गातीरत्वभाने तद्धीनियमः, तीरत्वमात्रेणापि तत्सम्बन्धिपक्षादतः प्रकृत्या प्रवाहो लक्षणया तीरत्व-

---

च्चेति प्रकृताभिप्रायकं, स्मृतिमात्र एव सम्भूयाजनकत्वात्। 'गङ्गादिपदार्थेति प्रवाहेत्यर्थः, 'प्रथममिति, अयोग्यत्वादिति भावः। 'गङ्गाया इति तीरत्वेन

प्रसङ्गादिति, तन्न, तीरार्थस्य घोषान्वयबोधेऽपि गङ्गा-पदार्थस्य तदन्वयबोधाविषयत्वात् ।

अथ गङ्गातीरत्वेनोपस्थिते घोषान्वयबोधात् भवति तद्गङ्गायास्तीरावच्छेदकतया अन्वयबोधविषयत्वमिति चेत्, न, गङ्गापदाद्गङ्गा-तीरयोर्युगपदुपस्थितौ वृत्ति-द्वयविरोधात्। न ह्युभयोः शक्त्या लक्षणया वोपस्थितिः सम्भवति। अथ लक्षणास्वाभाव्यात् लक्षकपदेन स्वार्थ-सम्बन्धित्वेनैव लक्षणीयतीरादेरुपस्थितिः, अन्यथा तीरमात्रान्वयप्रसङ्गात् । तथाच लक्षणयैव गङ्गोपस्थि-तिरिति चेत्, न, गङ्गासम्बन्धात् तीरस्य स्मृतिः सम्भ-वति न तु गङ्गासम्बन्धस्य तत्सम्बन्धे तत्सम्बन्धाभा-

---

नियुभयवृत्तियौगपद्यनियमात्तथा धीनियमो वाच्यः । न चैवं सम्भवतीत्याह, 'गङ्गेति, 'वृत्तिद्वयेति वस्तुगतिमनुरुध्य, वस्तुतो वृत्ति-द्वयप्रवृत्तावपि सतन्त्रपदार्थद्वयोपस्थित्या घटः कर्मत्वमित्यत्र घट-कर्मत्वस्य गङ्गासम्बन्धितीराप्रवृत्तेरिति दूषणं द्रष्टव्यं । ननु शब्दस्य स्वभावाधीनं न बोधकत्वमपि तु बोधकसम्बन्धबोधाधीनं तथाच गङ्गासम्बन्धित्वं तीरत्ववत्सम्बन्धबोधप्रकारत्वेन भासत इति यद्य-भिमतं तदा नियमो न स्यादित्युक्तं । तथाच लक्षणयैव तीर-वदुपतिष्ठत इति तथा सत्याह, 'न तु गङ्गासम्बन्धस्येति, 'सम्बन्धि-

---

पूर्वं तद्ज्ञानपक्षे इदं । तदभिप्रायेणैवाह, 'तीरस्येति, 'तत्सम्बन्ध इति, आत्माश्रयादिति भावः । एतच्च लक्ष्यसम्बन्धस्यैव लक्षणात्वे, अन्यथा सम्बन्ध-

वात्। अतएव एकसम्बन्धिज्ञानात् अपरसम्बन्धिस्मृतेरपरसम्बन्धिसम्बन्धाविषयत्वनियमः यथा पद-हस्तिज्ञानात् पदार्थ-हस्तिपदयोः स्मृतौ न पद-हस्तिनोर्विषयत्वं पदे पदस्य हस्तिनि हस्तिनः सम्बन्धाभावात्। सामान्यतो गङ्गापदार्थान्वयो नावगम्यते बोधकाभावात्, लक्षणा च शब्दात् परम्परया अशक्यासदृशस्यान्वयपरोपस्थितिरूपा शक्यसम्बन्धादशक्या-

---

सम्बन्धाविषयत्वनियमः' सम्बन्धिसम्बन्धविषयत्वानियमः, नञ्‌व्यत्यासात्, 'न पद-हस्तिनोर्विषयत्वं', नियमेनेति शेषः। नन्वेवं लक्षणा कल्प्येताध्याहारतोऽपि प्रामाण्यसम्भवादित्यत आह, 'सामान्यत इति, उक्तरूपैकवाक्यत्वग्रहो न कल्पनामूलं किन्तु घोषादिपदानां समभिव्याहृतपदस्मारितार्थविशिष्टस्वार्थानुभावकत्वलक्षणैकवाक्यत्वग्रह एवेति भावः। 'परम्परयेति शक्यसम्बन्धेनेत्यर्थः, अत्र गौणोप-

---

सम्बन्धस्य भिन्नत्वेन तदभावात् अतएव वक्ष्यति, 'राजनिरूपितपुरुषसम्बन्धस्येत्यादि। 'सामान्यतोऽवगतेत्याद्युक्तं दूषयति, 'सामान्यत इति। प्राचीनमतमाह, 'लक्षणा चेति, शब्दाजन्यापि तादृशतीराद्युपस्थितिर्लक्षणा स्यादत उक्तं, 'शब्दादिति। घटपदशक्तिभ्रमात् पटोपस्थितावतिव्याप्तेराह, 'परम्परयेति। अन्वयपरत्वं अन्वयानुकूलत्वं कारणकारणसाधारणं तेन शक्तिस्मृतिरपि तथाभूता लक्षणा स्यादत उक्तं, तदित्यन्ये। शक्तिस्मृतिजन्यत्वमते शक्यस्मृतावतिप्रसक्तेराह, 'अशक्येति, गौणोपस्थितिवारणाय 'असदृशपदं सादृश्यान्यसम्बन्धेन तदुपस्थितिरूपेत्यर्थः। एतेन प्रमेयत्वादिना सर्वत्र सादृश्यादसदृशाप्रसिद्धिरित्यपास्तं। नन्वन्वयपरत्वमन्वयानुकूलत्वं

सदृशान्वयपरोपस्थितिरूपा वा अशक्यासदृशान्वय-प्रतियोग्युपस्थितिहेतुः स्वशक्यसम्बन्धो लक्षणेति पर-मार्थः, उपस्थितिहेतुर्हि वृत्तिः शक्तिवत् । अतएव कृतेन स्वार्थसम्बन्धेन लक्ष्योपस्थितिसम्भवात् न तदर्थं शक्तिः । न चैवं राजपुरुषादौ पञ्चर्थलक्षणाव्याप्तिः

स्थितिवारणाय शक्यसदृशमेति, अत्र सादृश्यमेव सम्बन्धत्वात् । न सम्बन्धाप्रसिद्धिः, शक्यसदृशमेत्यर्थविशेषणेन सादृश्यान्यशक्यसम्बन्धला-भात् । न चाशक्यपदवैयर्थ्यं, शक्तेरपि शक्यसम्बन्धत्वात् तदर्थोऽपि शक्यान्वयं पर्यवसितं, तथाच शक्ति-सादृश्यान्यशक्यसम्बन्धेन शब्द-शक्यान्वयपरोपस्थितिरिति विवक्षितविवेकेन लक्षणं एवमग्रेऽपि । न सम्भेदः, तत्रान्वयप्रतियोगित्वेनैवानतिप्रसङ्गे शब्दपदपरित्यागेन विशेषादिति । 'अशक्येति शक्तिसादृश्यान्यान्वयपरोपस्थितिहेतुः स्वशक्यसम्बन्ध इत्यर्थः, तादृगुपस्थितिहेतुरिति हेतुगर्भविशेषण-मनसद्विवृणोति, 'उपस्थितीति, 'अतएवेति, यत्कल्प्यं तत्स्थानीयेन

तत्तात्पर्यकत्वं वा, नाद्यः शब्दपदवैयर्थ्यापातात्, नान्त्यः घटपदादिना सम-वायघटितपरम्परासम्बन्धेनाकाशधर्मोपस्थितावतिप्रसक्तेः व्याहत्य पदार्थस्यैव करणमिति प्रागुक्तैरशक्यपदवैयर्थ्याच्चेत्यरुचेराह, 'शक्यसम्बन्धादिति, शक्तिरपि शक्यसम्बन्ध एवेति नाशक्यपदवैयर्थ्यतादवस्थ्यं, तथाच शक्ति-सादृ-श्यान्यशक्यसम्बन्धेनान्वयानुकूलोपस्थितिरूपा वेत्यत्र तात्पर्यं । 'अशक्येति शक्तिसादृश्यान्वयानुकूलोपस्थितिहेतुशक्यसम्बन्ध इत्यर्थः । 'अतएवेति श-क्यान्यथासिद्धिप्रयोजकतया कल्प्यमाना लक्षणा तत्कार्यकारितया शक्य-

राजसम्बन्धे राजसम्बन्धाभावादिति वाच्यं। शक्येन राज्ञा स्वसम्बन्धं विना सम्बन्धस्य लक्षयितुमशक्यत्वात्, अन्यथातिप्रसङ्गात्। न चात्माश्रयः, राजनिरूपित-पुरुषसम्बन्धस्य स्वसम्बन्धसम्बन्धस्य च भिन्नत्वात्। अथैवं मुख्यपरत्वेऽपि लक्षणा स्याच्छक्यसम्बन्धस्य तीरादौ सत्त्वादिति चेत्, न, लक्षणायां तात्पर्य्याभावेन शक्ते-

---

तस्यान्यथासिद्धिरतो यद्युपस्थितिर्लक्षणा कथं तया शक्यान्यथासिद्धि-रतत्कार्य्यकारित्वात् तथाच लक्षणया तदन्यथासिद्धिस्तदा स्यात् यदि सा तत्कार्य्यकारिणी तच्च तदा यदि सम्बन्धरूपा स्यादिति भावः। एवं सम्बन्धस्य लक्षणात्वे मन्यते तूपस्थितिस्तत्राविरुद्धेति भावः। न चायं तुल्योऽनुयोगः, 'शक्यसम्बन्धादिति शक्यसम्बन्धज्ञाना-दित्यर्थः। तथाच विनापि सम्बन्धं सम्बन्धज्ञानादुपस्थितिस्तत्राविरुद्धा न तु वस्तुभूतः सम्बन्ध इति तात्पर्य्यात्। 'शक्येनेति, विना सम्बन्धं तज्ज्ञानं न सम्भवति। न च भ्रमरूपं तत्, क्वचिद्भ्रमस्य विशेष-दर्शनबलेनासम्भवादिति भावः। शक्ये सति उपस्थितिहेतुतया तथापि सम्बन्धाभ्युपगमादिति भावः। 'अथैवमिति, उपस्थितिरत्र नास्ति तद्धेतुश्च सम्बन्धोऽस्तीति भावः। उपस्थितिहेतुः शक्यसम्बन्धोलक्ष-णेति स्वरूपयोग्यतागर्भं यदि लक्षणार्थमापाद्यते तदेष्टापत्तिः फलो-

---

सम्बन्धरूपैव न तदुपस्थितिरूपेत्यर्थः। 'एवं' शक्यसम्बन्धस्य लक्षणात्व-इत्यर्थः, 'शक्येनेति, उपस्थितिलक्षणात्वपक्षेऽपि तद्धेतुतयावश्यमभ्युपगमा-दिति भावः। 'अथैवमिति, उपस्थितिश्च तदा नास्तीति तन्मते दोषाभाव-

ति गुणपरत्वेऽपि लक्षणाया मूलत्वात् वृत्तेस्तात्पर्य्या-
नुरोधित्वात्। तदुक्तं "तात्पर्य्याद्धि वृत्तिर्न तु वृत्ते-
स्तात्पर्य्यं' इति, गोपदादेश्च स्वपरत्वे लक्षणैव न शक्तिः
स्वार्थसम्बन्धेनैव स्वोपस्थितिसम्भवात्।

अन्ये तु पदानामौत्सर्गिकमर्थपरत्वं तदभावे स्व-
त्वं गामुच्चारयेत्यादौ वाच्याविवक्षया पदेन स्वान्वि-
ताभिधानादिति, तन्न, वृत्तिं विना स्वपरत्वस्यानिर्वा-
हात् अन्यथा वृत्त्यन्तरोच्छेदः तत्पदादेव तदन्विताभि-
धानसम्भवात्।

सम्भवगर्भं नास्त्येवेत्याह, 'लक्षणायामिति, 'तात्पर्य्याद्धि वृत्तिरित्युप-
स्थितान्यपरसम्बन्धाभिप्रायेण। ननु यदि शक्ति-सादृश्यान्यः सम्बन्धो
लक्षणा तदा स्वपरत्वे शक्तिरेवार्थेन सम्बं पदे शक्तेरेव सम्बन्धस्य
त्वादिति तत्र लक्षणेति कथमित्यत आह, 'गोपदेति, स्वार्थसम्बन्ध-
रूपा हि शक्तिस्तत्र न तु शक्तित्वेन विषय एव शक्तेस्तत्त्वेन सम्बन्धत्वात्।
न च पदं तद्विषयः, किन्तु तदाश्रयः, तदुक्तं 'स्वार्थेति, स्वशक्ति-
विषयेति यावदिति भावः। 'वृत्त्यन्तरेति, अन्यान्तरशब्दः सम्पाता-

---

इति भावः। 'लक्षणायामिति तात्पर्य्याभावेन लक्षणास्थले शक्तेरिव मुख्य-
परत्वेन लक्षणाया मूलत्वादिति भावः। ननु यदि शक्ति-सादृश्यान्यशक्य-
सम्बन्धो लक्षणा तदा पदस्य स्वपरत्वेऽपि लक्षणैव स्यादित्यत्रेष्टापत्तिमाह,
'गोपदेति। 'तदभावे' अनुपपत्त्यादिना स्वार्थपरत्वाभावे, तदेव दर्शयति,
'गामिति वाच्यार्थे उच्चारणानुपपत्तेरित्यर्थः, तथाच किं लक्षणयेति भावः।

ननु पदगोचरश्रोत्रजनितप्रत्यक्षोपस्थितत्वपरत्वमेव पदानां, तदन्वितस्वार्थाभिधानन्तु पदान्तरेण। न च वृत्त्युपस्थितेनैव स्वार्थान्वयः पदेनाभिधीयत इति व्युत्पत्तिः, किन्तूपस्थितिमात्रेण लाघवादध्याहारे तथैव स्वीकारात् लक्षणादीनाञ्चोपस्थितिरूपतया तद्द्वारा चान्विताभिधानोपयुक्तत्वात् लक्षणात्वाद्यसाधारण-रूपेण तदुपयोगे परस्परव्यभिचारादिति चेत्, न, वर्णानां अयौगपद्येन पदगोचरप्रत्यक्षस्याभावात्, भावे

यातः, वस्तुतः तात्पर्य्यान्यथासिद्धौ शक्तेरप्युच्छेदसम्भवादिति ध्येयं। 'अध्याहार इति स्वमते। ननूपस्थितिमात्रस्य तन्त्रत्वे किं लक्षणा-वृत्त्येत्यत आह, 'लक्षणादीनामिति, तत्रोपस्थितेरेव तां विना असम्भवादिति भावः। 'उपस्थितिरूपतया', उपस्थापकसम्बन्धरूपतया वेति शेषः। उपस्थितित्वेनैव जनकत्वे बीजमाह, 'लक्षणात्वेति, वृत्तिर्यदि शाब्दान्वयबोधानुकूलोपस्थितिगर्भं तदान्योन्याश्रय इति लक्षणात्वादिपरं वाच्यं तथाचाननुगमादुपस्थितित्वेनैव जनकत्वमिति भावः। ननु तदुपनीता च श्रोत्रविषय इत्युक्तमत एव पदं शृणोमीत्यबाधितानुव्यवसाय इत्यत आह, 'भावे वेति। ननु प्रत्यक्षमूलिका स्मृतिः

नन्वेवमन्वयप्रतियोग्यनुपस्थापकतया तदनुभावकं न स्यादित्यत आह, 'तदन्वितेति, 'अध्याहारे' अर्थाध्याहारे। शक्यसम्बन्धो लक्षणेतिमतमाश्रित्याह, 'तद्द्वारा चेति उपस्थितिद्वारा चेत्यर्थः, सा चोपस्थितिः प्रत्यक्षैव यदि सिद्धा तदा किं लक्षणयेति भावः। 'लक्षणात्वेति, तथाचोपस्थितित्वेनैव हेतुत्वमिति भावः। 'भावे वेति, उपनयवशादिति भावः। ननु

वा योग्यतादिविमर्शापेक्षया प्रत्यक्षस्यातीतत्वात्। किञ्चैवं गामुच्चारयेत्यादौ विकृतं गोपदमेव उच्चारणकर्म स्यात् तस्यैव श्रोत्रप्रत्यक्षत्वात् न त्वविकृतं गोपदं, त्वमुच्चारयेत्युक्तौ च न प्रकृतं पदान्तरमुच्चारणकर्म्म स्यात् किन्त्वेकमुच्चारयेति पदमेव, सत्यन्वययोग्यसमभिव्याहृते प्रकरणादेरनुपयुक्तत्वात्। अपि चाध्याहारे वृत्त्युपस्थापितेनान्विताभिधानमस्तु तस्यापदार्थत्वेऽपीतरपदैरन्वयबोधात् अत्र तु स्वरूपस्य पदार्थत्वमवश्यं वाच्यं तच्च वृत्त्यन्तर्भावादेव, अन्यथा गामुच्चारयेत्यादौ द्वितीया अच्छावाकीयं सामेत्यादौ च छ-

स्यादित्यपरितुष्यन्नाह, 'किञ्चेति। ननु विकृतस्य प्रत्यक्षोपस्थितस्यापि कर्मत्वेनानुपस्थितेर्नोच्चारणान्वयः किन्त्वविकृतस्य तस्य तत एव द्वितीयाश्रुतेरित्यरुचेराह, 'उच्चारयेत्युक्तावेति, इदमपि न प्रकरणस्य तात्पर्य्यग्राहकत्वेन बलवत्त्वादित्यरुचेराह, 'अपि चेति, 'द्वितीयाश्रुतेः। नन्वर्थत्वं प्रतिपाद्यत्वं तच्च शाब्दबोधानुकूलोपस्थिति-

---

प्रत्यक्षमूलिका स्मृतिः स्यादित्यरुचेराह, 'किञ्चेति। ननु विकृतस्य प्रत्यक्षोपस्थितस्यापि कर्मत्वेनानुपस्थितेर्नोच्चारणान्वयः किन्त्वविकृतस्य तत एव द्वितीयाश्रुतेरित्यरुचेराह, 'उच्चारयेत्युक्तौ चेति। ननु प्रकरणस्य तात्पर्य्यग्राहकत्वेन बलवत्त्वमित्यरुचेरर्थाध्याहारमभ्युपेत्याह, 'अपि चेति। 'अच्छावाकीयमिति, अच्छावाकशब्दस्य यदि लक्षणया न स्वपरत्वं तदा निरर्थकात् तस्मात् शब्दार्थप्रत्ययो न स्यादिति तदीयत्वेन सामान्यान्वयो न स्यादि-

प्रत्ययो न स्यात् अर्थशून्यत्वेनाप्रातिपदिकत्वात् तस्माच्छप्रत्ययानुशासनात्। किञ्च गौरस्तीत्यादौ उभयपरत्वसम्भवे स्वपरत्वमेव स्यात् स्वस्य प्रत्यक्षेण शीघ्रमुपस्थितत्वात्। प्रत्यक्षमूलकस्मृतपदार्थस्यान्वयो भवतीति चेत्, न, उक्तदोषात् पदार्थस्मरणस्य अन्वयपरत्वानिश्चयाच्च तत्परसन्निधानस्य अन्विताभिधानोपयोगात्। किञ्च विभक्त्युपनीतान्वयप्रकारकर्मत्वादिनाऽनुपस्थितस्याकाङ्क्षाविरहेण क्रियाद्यन्वयो न स्यात्। स्मृतपदे द्वितीयार्थकर्मत्वान्वय इति चेत्, न, विभक्तेः

विषयत्वं तच्च प्रत्यक्षोपस्थिते तदनुकूलत्वे नास्तीत्यरुचेराह, 'किञ्चेति, प्रत्यक्षमूला स्मृतिरङ्गं न तु प्रत्यक्षं सा च न शीघ्रेत्याशङ्कते, 'प्रत्यक्षेति, 'उक्तदोषादिति तादृशस्मृतेरप्यर्थोपस्थित्यपेक्षया शीघ्रत्वादित्यर्थः। ननु तात्पर्य्यग्रहाद्विलम्बितापि सा बलवतीत्यत आह, 'पदार्थेति उभयत्र तात्पर्य्यानिश्चयेऽप्यर्थानुभवस्यैव सर्व्वत्रानुभविकत्वादित्यर्थः। ननु व्युत्पत्तिवशादेवार्थान्वयबोधकत्वमतएवौत्सर्गिकं तदित्यत आह, 'किञ्चेति। 'प्रकृत्यर्थेति प्रकृतिशक्त्युपस्थापितेत्यर्थः, तथोभय-

---

त्यर्थः, स्मृतत्वे हेतुमाह, 'प्रत्यक्षेति प्रत्यक्षमूलकस्मृतिविषयपदार्थस्येत्यर्थः, प्रतिग्रहकाले गोः प्रत्यक्षत्वादिति भावः। 'उक्तदोषादिति तादृशस्मृत्यपेक्षया प्रत्यक्षोपस्थितेः शीघ्रत्वादित्यर्थः। ननु तात्पर्य्यग्रहाद्विलम्बितापि सा बलवतीत्यतआह, 'पदार्थेति प्रथमं शीघ्रोपस्थितस्वपरत्वस्यैव निश्चयात्

प्रत्ययार्थान्वितस्वार्थान्वयबोधकत्वस्य व्युत्पत्तिसिद्धत्वात्। प्रतस्व गङ्गायामित्यत्र सप्तम्यर्थान्वयार्थं तीरे लक्षणा अन्यथा स्मृत्युपनीततीरस्यान्वयबोधसम्भवे लक्षणोच्छेदः। नन्वेवं जवगड़दशमाहेत्यादौ निरर्थकेषु लक्षणा न स्यात् स्वार्थसम्बन्धाभावात् प्रत्यक्षोपस्थिते कृते वा स्वरूपे क्रियान्वय इति दूषितमेवेति चेत्, न, न हि जवगड़दशमाहेत्यत्र समुदाये क्रियान्वयः, समुदायस्योच्चारणासम्भवात्, किन्तु द्वन्द्वानन्तरश्रुतक्रियापदेन प्रत्येकवर्णे स्वार्थान्वयबोधनं, प्रत्येकवर्णस्य च प्रकृतत्वेन स्वार्थसम्बन्धादेव स्वस्मिन् लक्षणा स्तोभेऽप्येवं, स्वार्थसम्बन्धाग्रहे च स्वरूपोपस्थितिः शक्ति-

---

वृत्तिसाधारणं तत्तात्पर्य्यविषयत्वादिकञ्च तत्साधारणं गुर्व्विति भावः। 'लक्षणोच्छेद इति पदनिष्ठलक्षणारूपवृत्त्युच्छेद इत्यर्थः। 'उच्चारणासम्भवादिति सम्भवप्राचुर्य्यादुक्तं। वस्तुतो जवगड़दशाः

तस्यैवान्वयः स्यादित्यर्थः, 'प्रकृत्यर्थेति तच्च वृत्तिं विना नेति स्वपरत्वे लक्षणैवेत्यर्थः, 'उच्चारणासम्भवादिति सम्भवप्राचुर्य्यादुक्तं। वस्तुतो जवगड़दशाः प्रमेया इत्यत्रापि प्रत्येकमेवान्वयस्तावतैव स्वार्थसम्बन्धेनान्वये मिलिते तस्मिन् शक्तेरकल्पनादिति। न च ते षड़ित्यत्र षट्त्वान्वयो न प्रत्येकं शास्त्रवृत्तित्वादिति वाच्यं। तत्रापि प्रत्येकलक्षणाभिरूपस्थापितेषु षट्त्वान्वयसम्भवात् घट-पटौ द्वाविति वत् उक्तलक्षणयैवोपपत्तौ शक्तिकल्पने मानाभाव इत्यनुशयमाविष्करोति, 'आङ्गरिति,।

भ्रमात्, निरर्थकस्य स्वरूपे शक्तिरेव वृत्त्यन्तरं विनैवोपस्थितेः शक्तिसाध्यत्वात् इत्यप्याहुः।

अन्ये तु पदस्य स्वबोधकत्वं वृत्तिं विनैव स्वभावात् अन्येन ह्यन्यबोधनेऽतिप्रसङ्गात् शक्तिकल्पनं स्वबोधकत्वे च न तथा, यथा घटस्य स्वबोधकत्वं स्वसम्बन्धं विनैव। एवञ्च स्वबोधिते स्वस्मिन् विभक्त्यर्थान्वयोऽपि। न च पदस्य स्वभावात् स्वबोधकत्वे सर्व्वत्र स्वबोधप्रसङ्गइति वाच्यं। इत्यादिपदस्य स्वार्थान्वयानुपपत्त्यादेः सहकारित्वात् यथा घटस्य स्वबोधकत्वे इन्द्रियसम्बन्धाद्यपेक्षेति।

यत्तु स्वार्थसम्बन्धिनि तात्पर्य्यमेव लक्षणा तत्तात्पर्य्यञ्च तत्प्रतीतिमुद्दिश्योच्चरितत्वमिति, तन्न, लक्ष्यस्मृतये लक्षणा सा च स्वार्थसम्बन्धज्ञानादेवेत्य-

---

प्रमेया इत्यत्रापि प्रत्येकमेवान्वयः तावतैव स्वार्थसम्बन्धेनान्वये मिलिते स्वस्मिन् शक्तेरकल्पनादिति तत्त्वं। अतएवाखरसादिकदेशिमतेऽखरसोऽपि नादृतः। 'अन्येत्विति, स्वबोधकत्वेऽपि स्वस्य प्रकृत्यर्थत्वाभावेन विभक्त्यर्थानन्वय इति तथाच व्युत्पत्त्यन्तरकल्पनमित्यखरसो द्रष्टव्यः।

'अन्ये त्विति, एवमपि स्वस्य प्रकृत्यर्थत्वाभावेन विभक्त्यर्थानन्वय इत्यखरसोऽत्र बोध्यः। 'अधिकस्य' तात्पर्य्यस्य, 'अन्योन्येति लक्ष्यानुपस्थितौ तात्पर्य-

धिकस्य व्यर्थत्वात् । सम्बन्धधीः स्मृतिहेतुः कृप्ता न तु तात्पर्य्यधीरपि तस्या लक्ष्यस्मृतिजन्यत्वेनान्योन्याश्रय-प्रसङ्गात् । तात्पर्य्यज्ञानञ्च लक्षणाबीजानुपपत्तिज्ञाने-ऽन्वयानुभवे चोपयुक्तमतोऽशक्योपस्थितिस्तद्धेतुः शक्य-सम्बन्धो वा लक्षणेति तत्स्वरूपे तात्पर्य्यमनुपयुक्तमेव । लक्ष्ये तात्पर्य्यात् लक्षणा "तात्पर्य्याद्धि वृत्तिरिति च लक्षणास्थले, वस्तुतो लक्ष्ये तात्पर्य्यमस्तीत्येवम्परं । किञ्चैवं मुख्येऽपि तत्तात्पर्य्यकत्वमेव वृत्तिरस्तु किं प्रकृत्या, तात्पर्य्यमेव वृत्तिं विना न निर्वहतीत्युच्यत-

---

'अधिकस्य' तत्प्रतीतीच्छयोच्चरितत्वस्य, 'अन्योन्येति, उपस्थितौ तत्र तात्पर्य्यधीरूपस्याञ्च सेत्यभ्युपगमादिति भावः । नन्वेवं लक्षणा-स्थले तात्पर्य्यार्थविधानं कोपयुक्तमत आह, 'तात्पर्य्येति, 'अत-एव, मतभेदेन कल्पद्वयेऽप्युभयथा तात्पर्य्यं न लक्षणेति भावः । 'अनुपयुक्तमिति न स्वरूपं न वा कल्पनाबीजमित्यर्थः, कल्पनाबीजत्वे तद्ग्रहावश्यकतया तत्स्वरूपत्वशङ्काप्यवतरेत् तदपि नेति भावः । ननु यदि न तद्बीजं तदा ग्रन्थविरोध इत्यत आह, 'तात्पर्य्यादिति, सोऽपि स्वरूपनियममाह न तु धीनियमं यतो विरुध्येतेति भावः ।

स्यापि ग्रहीतुमशक्यत्वादित्यर्थः । नन्वेवं लक्षणास्थले तात्पर्य्यान्वयाद्यनु-विधानं न स्यादित्यत आह, 'तात्पर्य्यज्ञानञ्चेति, 'लक्षणाबीजेति लक्षणा-कल्पनाबीजेत्यर्थः । पूर्व्वेषां ग्रन्थविरोधं परिहरति, 'लक्ष्य इति, अन्यथा

इति चेत्, तर्हि लक्षणापि तन्निर्वाहिकैव न तु तदेव। अपि च तात्पर्य्यानुपपत्तिर्लक्षणाबीजं न तु तदनुपपत्तिरेव तद्बीजं विरोधात्। अतएवाशक्ये तात्पर्य्यं न लक्षणा वृत्तेस्तात्पर्य्यनिर्वाहकत्वात्। निर्वाहकसम्बन्धमपश्यत आप्तस्य तात्पर्य्याभावात्। शक्त्या शक्यसम्बन्धेन वा पदादनुमर्थं जानात्वित्यभिप्रायेण पदप्रयोगो न तु तात्पर्य्याद्देवायमनुमर्थं ज्ञास्यतीति बुद्ध्या तात्पर्य्यमात्रस्य वृत्तित्वे सर्वस्य सर्वत्र प्रयोगो नानार्थोच्छेदश्च। स्वार्थसम्बन्धेनेदं पदमर्थं बोधयिष्यतीति वक्तुरभिप्रायोलक्षणा तदभिप्रायज्ञानं विना श्रोतुर्लक्ष्यानुपस्थितेरित्यन्ये। तन्न। अयं ह्यभि-

---

'एवं' तात्पर्य्यस्य वृत्तित्वे, 'अपि चेति, यद्यपि तात्पर्य्यानुपपत्तिर्लक्ष्यतात्पर्य्यज्ञानमेव पर्य्यवसितं न तु लक्षणाबीजमित्यस्यापि न लक्ष्यानुभवे कारणमित्येवार्थ इति न कल्पनान्तरं, तथापि सामान्यतोऽन्वयानुभवमात्रे तात्पर्य्यधीर्हेतुर्लक्ष्यानुभवरूपे विशेषे वेति मतभेदेन कल्पभेदोपादानं द्रष्टव्यं। 'विरोधात्' एकस्योपपादकोपपाद्यत्वविरोधादित्यर्थः। 'शक्यसम्बन्ध एवेति, सम्बन्धिज्ञानमात्र-

---

पसम्यनन्वयोऽपि स्यादिति भावः। 'अतएवाशक्य इति, यत्र पूर्व्वोक्तं वैयर्थ्यं नावतरतीति विशेषः। 'सर्व्वस्येति, शक्यसम्बन्धग्रहं विनापीति शेषः 'नानार्थेति, उक्तलक्षणयैव शक्तेरन्यथासिद्धेरिति भावः। ननु प्रयोगनिमि-

प्रायः प्रयोगनिमित्तं यथा शक्त्यायमर्थं बोधयिष्यती-त्यभिप्रायः न तु स एव लक्षणा गौरवात्, किन्तु स्वा-र्थसम्बन्ध एव लक्षणा तत एव लक्ष्योपस्थितिसम्भवात् छत्रेत्तत्रैवोपयोगात् तस्य चाबोधकत्वे स्वार्थसम्बन्धे-नायं बोधयिष्यतीत्यभिप्रायवान् वक्ता नाप्तः स्यात् । तात्पर्यधीस्त्वन्वयबोधे हेतुरित्युक्तम् । शब्दसम्बन्धश्चा-विनाभाव एव यष्टीः प्रवेशय मञ्चाः क्रोशन्तीत्यत्रापि प्रवेशन-क्रोशनसमये यष्टिधर-मञ्चस्थपुरुषयोर्यष्टि-म-ञ्चाविनाभाव एव। एवञ्च छत्रिणोयान्ति काकेभ्योदधि रक्ष्यतामित्यत्राजहत्स्वार्थलक्षणायामपि छत्रिणस्तत्समू-हानन्तर्गतेनाच्छत्रिणाप्यविनाभाव एव। काक-कुक्कुरा-दीनां दध्युपघातकत्वेन युगपदुपस्थितिसमये काकस्य कुक्कुराद्यविनाभावः । यत्र तूपघातकत्वेन काकमात्र-

---

स्यैवापरमन्वयिप्रकारकत्वान्नाविनाभूतज्ञानमात्रस्यैवेत्यर्थः, 'अविना-भाव एवेति, गङ्गागदस्य तीरवन्मत्स्यादावप्यविनाभावादिति भावः।

तत्रेऽपि तत्त्वविरोध इत्यत आह, 'गौरवादिति, तस्य च तदुपस्थापकत्वं त्वयापि मन्तव्यमेवेत्याह, 'तस्य चेति, 'अविनाभाव एवेति, अन्यथाति-प्रसङ्गादिति भावः । 'अच्छत्रिणेति, गमनसमय इति शेषः । ननु छत्रिशब्दे न लक्षणा वाक्यत्वात्, नापि छत्रपदे तदर्थस्य त्यागादजहत्स्वार्थतानुपपत्तेः। किञ्चैकसार्थगन्तृत्वं न लक्ष्यतावच्छेदकं गन्तृत्वेनोपस्थितस्य गमनाकाङ्क्षाविर-हेण यान्तीत्यनेनानन्वयापत्तेरिति, अत्राहुः, छत्रपद एव लक्षणा, एकसार्थ-

मुपस्थितं न कुक्कुरादि तच्च काकपदेऽप्युपघातकत्वेन लक्षणापि नास्ति दध्युपघातकत्वेनातर्कितादृक्षणोपदेशानर्हत्वादिति सम्प्रदायः।

वस्तुतः शक्यसम्बन्धएव लक्षणा अतिप्रसङ्गश्च सम्बन्धस्याविनाभावस्वरूपत्वेऽपि, तात्पर्य्यादन्वयनियमः शक्यसम्बन्धमात्रलक्षणापक्षेऽपि, लक्षणाबीजं तात्पर्य्यानुपपत्तिः पदस्य वृत्तिं विना लक्ष्ये तात्पर्य्यानिर्वाहात्, न तु शक्यान्वयायोग्यत्वं बीजं यष्टीः प्रवेशयेत्यत्राजपत्नार्थायाञ्च शक्यस्यान्वययोग्यत्वेऽपि लक्षणासत्त्वात्तात्पर्य्यानुपपत्तिस्तत्रापि लक्ष्ये तात्पर्य्यं विना लक्षणानुदयादिति सम्प्रदायः।

वस्तुतोऽविनाभावस्य लक्षणात्वे स्वपरत्वे लक्षणा न स्यादर्थेन समं पदस्य देशतः कालतोवाऽविनाभावाभावात् स्वार्थसम्बन्धस्तु शक्तिलक्षणस्तत्रापि। न चैवं मुख्य एव प्रयोगः शक्तेरेव तत्त्वादिति वाच्यं। शक्तिविषये प्रयोगस्य मुख्यत्वात् पदस्य तु तदाश्रयत्वा-

---

वत्त्वमेव लक्ष्यं, तथाचैकस्मार्थवन्तो यान्तीत्येतद्वाक्यार्थः, अजहत्स्वार्थतोक्तिस्तु छत्रिवाक्यलक्षणाभिप्रायेणार्थपदस्य प्रतिपाद्यपरत्वाभिप्रायेण वेति।

एकस्मार्थवत्त्वेन छत्रस्याप्यन्वयात् तथात्वमत एव शक्य-लक्ष्यसाधारणमुपपद्यत इत्यन्ये।

केचित्तु न प्रकृतौ लक्षणा किन्तु प्रत्यय एवेत्याहुः।

'अतिप्रसङ्ग' इति, पूरस्य तीरवन्मत्स्यादावप्यविनाभावादिति भावः।

वस्तुतोऽन्वयपरप्रमाणशब्दस्य मुख्येऽन्वयायोग्यत्वमेव लक्षणाबीजम् गङ्गायां घोषइत्यादौ पूर्वोक्तन्यायेन लक्ष्ये तात्पर्य्यग्रहात्पूर्वमेव मुख्यस्यान्वयायोऽग्यत्वज्ञानेन लक्षणोपपादनात् । अस्तु वा तत्रापि लक्ष्ये तात्पर्य्य-ग्रहः तथापि मुख्येऽन्वयानुपपत्तिरेव लक्षणाबीजं प्रथ-मोपस्थितत्वात् तात्पर्य्यानुपपत्तिं विनैव लक्षणाबी-जत्वसम्भवाच्च । यष्टीः प्रवेशयेत्यत्राजहत्स्वार्थायाञ्च मुख्यस्यान्वयानुपपत्तिरेव तथाहि प्रकरणादिना प्रवेश-येत्यस्य भोक्तृप्रवेशनपरत्वं यान्तीत्यस्य छत्रि-तदितर-घटितसमूहगमनकर्त्तृपरत्वञ्च ज्ञातम् । तादृशप्रवेशन-

दिति सम्बन्धमात्रं लक्षणा । 'प्रकरणादिनेति, तात्पर्य्यं लक्षकपदे कृत्वा अपरपदेऽपि तद्ग्राह्यवाच्योऽन्यथा घोषादिपदस्य जलादिपरत्वे

ग्रहात्पूर्वमेवेति, मुख्यार्थान्वय औत्सर्गिक इति तदन्वयानुपपत्ति-ज्ञानानन्तरमेव लक्ष्ये तात्पर्य्यधीरिति भावः । तात्पर्य्यग्रहस्य सामान्यत एव शब्दबोधहेतुत्वं प्रागुक्तमभिप्रेत्याह, 'अस्तु वेति, 'तात्पर्य्येति, तात्पर्य्यग्रहे-पि न तदनुपपत्तिज्ञानं भिन्नग्रहसामग्रीकत्वादिति भावः । 'प्रकरणादिने-ति, लक्षकपदवदितरपदेऽपि तात्पर्य्यग्रहो वाच्यः, अन्यथा घोषपदस्यैव जलपरत्वे गङ्गापदे लक्षणा न स्यादिति भावः । ननु तुल्यन्यायेन लक्षक-पदस्यापि लक्ष्ये तात्पर्य्यग्रहात् तदनुपपत्तिरेव तद्बीजमित्याह, 'अथेति, 'तथापीति । ननु यत्र दैवाद्यष्टिधरे तात्पर्य्यज्ञानं न तु प्रवेशयेत्यस्य भोक्तृप्रवेशनपरत्वज्ञानं तत्रान्वयानुपपत्तिज्ञानं विनैव तात्पर्य्यानुपपत्तिरेव तद्बीजमिति स्तृप्तत्वं तुल्यमेव तस्मात् कल्पकस्याननुगमो न दोषः इत्युभयो-

गमनयोरन्वयायोग्यावेव यष्टि-च्छत्रिणौ। अथ प्रकरणादिनैवेतरपदवत् यष्टि-च्छत्रिपदयोरपि लक्ष्ये तात्पर्य्यमवगतमतस्तदनुपपत्तिरेव तद्बीजमिति चेत्, न, लक्षणातः पूर्वमवश्यं लक्ष्योपस्थितौ तत्र तात्पर्य्यग्रहे मानाभावात् लक्षणाया अन्यथाऽपि सम्भवात्। भावे वास्तु तत्रोभयानुपपत्तिस्तथाप्यन्वयानुपपत्तिरेव लक्षणाबीजं, गङ्गायां घोषइत्यादौ पूर्वोक्तन्यायेन लक्ष्ये

गङ्गापदादौ सा न स्यात् तथाच प्रकरणात् प्रवेशनादिविशेषे तात्पर्य्यग्रहात् तत्र चायोग्यावेव यष्टि-च्छत्रिणावित्यर्थः। ननु यतएव प्रकरणात् तयोर्विशेषे तात्पर्य्यग्रहस्तत एव लक्षकपदस्य लक्ष्यइति तात्पर्य्यानुपपत्तिरेव बीजमित्याशङ्कते, 'अथेति। ननु

र्लक्षणावृत्तित्वकल्पकत्वाविरोधः। न ह्यन्वयानुपपत्तेरपि तत्कल्पकत्वादन्यत् तद्बीजत्वं नाम। न च स्वतन्त्रान्वयानुविधायितया अनुपपत्तिज्ञानं लक्ष्यान्वयबोधे हेतुरित्येव तद्बीजत्वमिति वाच्यं। लक्ष्ये तात्पर्य्यग्रह एव तस्योपक्षीणत्वात्, अतएव शब्दादिना तद्विनैव यत्र लक्ष्ये तत्पर्य्यग्रहस्तत्रापि तदन्वयबोधोऽनुभवसिद्धस्तथाच व्यभिचारोऽपि। न च तदनुपपत्तेस्तत्राहेतुत्वे यत्रोभयोर्योग्यत्वं तत्र कदाचिल्लक्ष्यान्वयोऽपि स्यादिति वाच्यं। लक्ष्ये तात्पर्य्याग्रहात् तद्ग्रहे च युगपच्छक्य-लक्ष्ययोरन्वयबोधस्येष्टत्वात् तस्मान्मुख्यार्थान्वयानुपपत्तेर्मुख्यार्थान्वयबोधप्रतिबन्धकत्वं न तु लक्ष्यान्वयबोधकत्वं, एवञ्च पूर्वोक्तविमर्षस्यापि लक्ष्यतात्पर्य्यग्रह एवोपयोगः। न च पूर्वोक्तामोक्तत्वैकवाक्यत्वादिज्ञानं तर्हि लक्षणावृत्तित्वकल्पन एवोपयुक्तं तच्च नान्वयबोधाङ्गमिति कथं तदपेक्षा, तदनपेक्षायाञ्च अनाप्तवाक्योऽपि लक्षणा

तात्पर्य्यग्रहात्पूर्वमेव मुख्यार्थाऽनुपपत्तेः क्लृप्तत्वात्। ननु पदार्थविशेषस्मृतौ तदन्वयबोधे वा प्रकरणादेः सहकारिता न तु तात्पर्य्यग्रह इति चेत्। न। शब्दसहकारित्वेऽननुगमात् तात्पर्य्यग्रहे तु तद्व्याप्यत्वेनानुगमः तात्पर्य्यव्याप्यत्वग्रहे तात्पर्य्यग्रहः सम्भवत्येव। बहुव्रीहौ चित्रगोपदार्थस्यान्वयायोग्यत्वादन्यपदार्थे तात्पर्य्यानुपपत्तिरेव लक्षणाबीजमिति चेत्। न। तत्रापि चित्रगोस्वाम्यानयनपरानयनपदार्थान्वयानुपपत्तेः। यद्यपि लक्षणायामन्वयायोग्यत्ववन्निराकाङ्क्ष-

---

करणादिभिर्विना तात्पर्य्यग्रहो न सम्भवतीति शङ्कते, 'नन्विति। ननु यदि तात्पर्य्यानुपपत्त्युपजीव्यतया अन्वयानुपपत्तिर्बीजं तदा तदनुपपत्त्युपजीव्यतया तद्योग्यत्वं बीजमस्तु न तु रेत्यत आह, 'यद्यपीति। वस्तुतस्तु लक्षणाबीजं यदि लक्ष्यान्वयबोधहेतुरित्यर्थस्तदा अन्वयानुपपत्तिरपि न बीजं, न हि शक्यान्वयानुपपत्तिर्लक्ष्यान्वयबोधहेतुः मानाभावादपि तु तदन्वयानुपपत्त्या तदन्वयो न भवति तदन्वयाभावे क्लृप्तमाकाङ्क्ष्यैव लक्ष्यान्वयबोधः। न च तदनुपप-

---

त्वात् तस्यापि तात्पर्य्यग्रहोपक्षीणत्वाभ्युपगमे यत्रानाप्तवाक्येऽपि तद्ग्रहस्तत्रापि सा स्यादित्यापत्तौ सिद्धान्तविरोध इति वाच्यं। अन्वय-व्यतिरेकाभ्यां तस्यापि लाक्षणिकार्थानुभवहेतुत्वात् तदवच्छेदकत्वादेति विपश्चिद्भिः परिचिन्तनीयमिति। तटस्थः शङ्कते, 'नन्विति, यद्यप्यननुभावकत्वरूपाकाङ्क्षा

त्वमप्यस्ति तथाहि गङ्गायां घोष इत्यत्र घोषस्य निविडाधाराकाङ्क्षितत्वेन न प्रवाहाकाङ्क्षा एवं समूहगमनस्य छत्रिषु नाकाङ्क्षा तेषपरिसमाप्तेः, तथापि नोभयं निमित्तम् अन्यतरज्ञानेऽपि लक्षणासम्भवात्। नैकैकमेव निमित्तम् अननुगमात्। अन्वयानुपपत्तिव्याप्यत्वेन वानुगमेऽन्वयानुपपत्तिरेव लक्षणाबीजं तस्या उभयत्र सत्त्वात्। लक्षणास्थले च स्मृतशक्यान्वयानुपपत्तिज्ञानानन्तरं गङ्गापदात्पुनः शक्यस्मृतिः स्मृतशक्यात्वसम्बन्धेन तीरस्मृतिः शक्तेः शक्यस्मृतौ

त्तेस्तत्रातन्त्रत्वे यत्रोभयोर्योग्यत्वं तत्र कदाचिल्लक्ष्यान्वयोऽपि स्यादिति वाच्यं। तत्तात्पर्य्यग्रहविलम्बेन तदुपजीव्यप्रकरणादिविलम्बेन वा विलम्बात्। अत एवोभयत्र तात्पर्य्यग्रहे युगपच्छक्यलक्ष्योभयान्वयबोधाविरोध इत्याकरसिद्धान्तः, तात्पर्य्यग्रह एव तत्र नान्वयानुपपत्तिं विनेत्यन्यदेतत्। न चोपजीव्यतयास्त्येव हेतुरस्तिति वाच्यं। शब्दादिना तात्पर्य्यग्रहेऽपि लक्ष्यान्वयबोधसम्भवेन व्यभि-

---

तत्रापि अन्यथा वह्निना सिञ्चतीत्यत्रापि सेकस्य द्रवद्रव्याकाङ्क्षत्वेन निराकाङ्क्षतयैवान्वये योग्यताया अनङ्गत्वापत्तेः, तथाप्यभ्युपेत्याह, 'तथापीति, 'अन्वयानुपपत्तिरेवेति। यद्यपि यथा तात्पर्य्यानुपपत्त्युपजीव्यतया अन्वयानुपपत्तिर्बीजं तथा तदुपजीव्यतया तदयोग्यत्वमेव बीजमस्तु, तथापि यत्र योग्यताग्रहेऽपि तात्पर्य्याद्यभावान्मुख्यार्थानन्वयस्तत्साधारणादेतदुक्तं, तदिदमाह, 'तस्या इति। यद्यपि सम्बन्धिदर्शनस्य तत्तत्सम्बन्धित्वेन स्मारकत्वं

प्रवाहस्य स्वसम्बन्धेन तीरस्मृतौ सामर्थ्यावधारणात्। अतः शक्यस्मारिततीरस्येतरपदादेवान्वयबोधः। अतएव लाक्षणिकं पदं नानुभावकम् अन्वयप्रतियोगितत्तीरस्य ततोऽनुपस्थितेः अन्वयप्रतियोग्युपस्थापकत्वेन पदानामन्वयानुभावकत्वात्। न च गङ्गापदात्स्वशक्यसम्बन्धेन प्रथमं तीरस्मृतिरेव पुनः शक्यस्मारणे गौरवादिति वाच्यम्। गङ्गापदस्य स्वशक्यसम्बन्धेनान्वयप्रतियोगिस्मारकत्वाकल्पनात्। न चेहैव तत्कल्पनं, कृतकारणताकस्मृतिद्वयादेव तीरोपस्थितिसम्भवादिति प्राञ्चः। तन्न। गङ्गापदात्तीरस्यानु-

---

स्मरात्। यदि च लक्षणाबीजं लक्षणाया वृत्तित्वकल्पकं तदोभयोरपि बीजत्वं न त्वसाधारणमुभयज्ञानतः प्रत्येकमेव तत्कल्पनात् प्रकृतवाक्येन प्रतीतप्रामाण्यनिर्वाहायान्वयानुपपत्त्या प्रकारान्तरप्रतीतावप्रकृतार्थतात्पर्य्यनिर्वाहाय च तत्कल्पनस्यावश्यकत्वात् कल्पकानुगमस्यादोषत्वादिति सारं। 'अतएवेति अन्वयानुभावकत्वं पदानामौत्सर्गिकं बाधकेन लक्षणास्थले त्यज्यते तत्रान्वयप्रतियोगिपदार्थकारकः पदार्थ एवेति पदस्य तत्स्मारकत्वाभावान्नानुभावकतेत्यर्थः। 'गौरवादिति प्रकृत्यर्थत्वस्य प्रकृत्युपस्थाप्यत्वात्मकतया तदर्थप्रतिपाद-

---

कल्प्यते गौरवादननुगमाच्च, किन्तु सामान्यतस्तथाच शक्यसम्बन्धेनापि कारकत्वं क्लृप्तमेव, तथापि समाधिसौकर्य्यादाह, 'गङ्गापदादिति, 'गौरवा-

पस्थितौ तत्र सप्तम्यर्थान्वयानुपपत्तेः विभक्तेः प्रकृत्युपनीतस्वार्थान्वयबोधकत्वव्युत्पत्तेः प्रकृत्यर्थोपस्थाप्यस्य विभक्त्यर्थान्वयेऽतिप्रसङ्गोऽननुगमश्च। न च प्रकृतितात्पर्य्यविषयस्वार्थान्वयबोधकत्वं विभक्तीनां, गौरवात्। एवञ्च प्रकृत्यर्थे विभक्त्यर्थान्वयनियमाच्छक्यसम्बन्ध एव कृतस्तीरस्मारकत्वेन कल्प्यते। न चैवं गङ्गापदात् साक्षात्तीरोपस्थितौ शक्तिः, तां विनापि तदुपस्थितिसम्भवात्। नन्वेवमन्वयप्रतियोग्युपस्थापकतया इतरपदवत्साक्षणिकमप्यनुभावकं स्या-

---

नेच्छोच्चचरितप्रकृतिकत्वस्य गुरुत्वादित्यर्थः। वस्तुतस्तु प्रकृतितात्पर्य्यविषये विभक्त्यर्थान्वये धूमोऽस्तीत्यत्र वह्नितात्पर्य्यकधूमपदोत्तरविभक्त्यर्थान्वयस्य वह्नौ भानापत्तेः, तथाच प्रकृत्यर्थ एव तदन्वय इति तत्त्वं। 'तीरस्मारकत्वेन' विशेष्यस्मारकत्वेनेत्यर्थः, परम्परासम्बन्धस्यापि स्मारकत्वकल्पनाच्छाब्दबोधानुकूलतत्स्मारकत्वं प्रकृते कल्प्यत इति भावः। 'तां विनेति, तथाच शब्दात् साक्षादुपस्थितिः शक्तिसाध्यैव अन्यथा शब्दात् साक्षादुपस्थितौ शक्तिकल्पने परम्परासम्बन्धेन उपस्थितौ लक्षणेति धूमोऽस्तीत्यत्रापि लक्षणा स्यादित्यपि द्रष्टव्यं।

दिति प्रकृतिप्रतिपाद्यत्वापेक्षया तत्प्रतिपादनेच्छोच्चरितत्वस्य गुरुत्वादित्यर्थः। यद्यप्यतिप्रसङ्गभिया वृत्त्या तत्प्रतिपाद्यत्वं वाच्यं तथाच वृत्तित्वविवेचने गौरवं तुल्यं, तथापि वह्नितात्पर्य्यके धूमोऽस्तीति वाक्ये धूमपदोत्तरविभ-

इति चेत्, न, इतरपदार्थैः सह स्वशक्त्यान्वयानुभावकत्वेन क्लृप्तादितरपदादेव तीरानुभवसम्भवेन लक्षणिकस्याननुभावकत्वात् स्वशक्त्यान्वयानुभवे पदानां कारणत्वावधारणाच्च । अथ यदि गङ्गापदं तान्वयबोधकं तदा गङ्गापदान्तर्भावेन सम्भूयान्वयबोधकत्वलक्षणं वैक्तवाक्यत्वं स्यान्न वा प्रमाणत्वं तथाच तदुभयरक्षार्थं न लक्षणाकल्पनम् । न च परम्परया

इतरपदार्थैरिति, न च स्वशक्त्यानुभवत्वापेक्षया स्वोपस्थाप्यानुभवकत्वमेव सामान्यतो लघु अतएव स्वशक्त्यानुभव इत्याद्यपि हेत्वन्तरं हेयमिति वाच्यं । तथासत्यतिप्रसङ्गात् । न च वृत्त्युपस्थाप्यत्वं तत्, सा हि शाब्दबोधानुकूलपदार्थोपस्थितिगर्भा, तदनुकूलत्वञ्च यदि वृत्तिनिबन्धनं तदान्योन्याश्रय इति शक्तिगर्भं वाच्यं तथाचो-

---

कर्यस्य वह्नावन्वयापत्तिरिति दूषणं बोध्यं । 'इतरपदार्थैरिति, न च स्वशक्त्यानुभावकत्वापेक्षया स्वोपस्थाप्यानुभावकत्वमेव सामान्यतो लघु अतएव स्वशक्त्यान्वयानुभव इत्यादि हेत्वन्तरमपि हेयमिति वाच्यं । तथा सत्यतिप्रसङ्गात् । न च वृत्त्योपस्थापकत्वं तत्, सा हि शाब्दबोधानुकूलपदार्थोपस्थितिगर्भा, तदनुकूलत्वञ्च यदि वृत्तिनिबन्धनं तदान्योन्याश्रय इति शक्तिगर्भं वाच्यं तथाच प्रथमोपस्थितत्वादुपजीव्यत्वाच्च स्वशक्त्यान्वयानुभावकत्वमेव ज्ञानं क्लृप्तं । किञ्च शक्तेरीश्वराभिप्रायस्य पदार्थान्तरस्य वा तत्त्वेन ज्ञानं नानुभवप्रयोजकं व्यभिचारात् किन्तु अनुभवजनकतावच्छेदकत्वेन ज्ञानं तथाच शक्तिं विना अनुभवजनकत्वमवच्छेदकं विना जनकत्वमिति पर्य्यवसितं, तथाच व्याघात इति वदन्ति । तत्र ब्रूमः, शक्तित्व-लक्षणात्वाभ्यां

साक्षादान्वयप्रतियोगिस्मृतिहेतुत्वेन प्रमाणत्वं, स्मृतेर्प्रमाणत्वात्। न चैकवाक्यत्वं, वाक्यभेदेऽपि पदार्थस्मृतिसत्त्वादिति चेत्, न, अप्रोक्तत्वात् गङ्गापदान्तर्भावेनान्वयप्रमाप्रयोजकत्वं समूयान्वयबोधप्रयोजकत्वञ्च गृहीतं तदुभयमपि तीरोपस्थितिद्वारा निर्वहति।

पजीव्यत्वात् प्रथमोपस्थितत्वात् लाघवाच्च स्वशक्त्यानुभावकत्वमेव पदानां क्लृप्तं। किञ्च शक्तेरीश्वराभिप्रायस्य पदार्थान्तरस्य वा ज्ञानं नानुभावकं व्यभिचारादिति वक्ष्यते किन्त्वनुभवजनकतावच्छेदकत्वेन ज्ञानं तथाच शक्तिं विनानुभावकत्वं अवच्छेदकं विना जनकतमिति पर्य्यवसितं, तथाच व्याघातः तस्मात् शक्तस्यैव जनकतावच्छेदकावच्छिन्नस्यैवानुभावकत्वं न तु लाक्षणिकस्य, इदमेवारुचिबीजमग्रे नवीना इत्यनेन सूच्यत इति ध्येयं। 'तदुभयमपीति समाधिशो-

---

शाब्दबोधविशेषजनकत्वग्रहानन्तरं तयोः शाब्दबोधानुकूलत्वगर्भवृत्तिग्रहे अन्योन्याश्रयानवकाशात् दग्धत्वादिना वह्निविशेषानुकूलत्वग्रहानन्तरं दग्धादीनां वह्न्यनुकूलत्वग्रहवत्, यदि च शक्तिगर्भमेव शाब्दबोधानुकूलत्वं तदा तद्गर्भवृत्तिलक्षणं लक्षणायामव्याप्तमेव स्यात्, अतएव 'किञ्चेत्यादयुक्तं शक्तेः शाब्दानुभवविशेषजनकतावच्छेदकत्वेऽपि शक्तिं विना तदतिरिक्तानुभवविशेषजनकत्वे व्याघातविरहात्। वस्तुतोऽनुभवजनकतावच्छेदकत्वं न शक्तेरन्यथा अशक्तेऽपि शक्तिभ्रमेणान्वयबोधकत्वे उक्तव्याघातापत्तेः, किन्तु शक्तिमत्तया ज्ञातत्वं तथा, एवञ्च वृत्तिमत्तया ज्ञातत्वमेव तथास्तु, सामान्यतोऽपि लाघवात्, अतएव तैरप्युक्तं 'सामान्यतो लघ्विति।

नव्यास्तु लाक्षणिकमप्यनुभावकम्। न चैवं ज्ञाने शक्तिः शब्दत्वादिति लक्ष्यमपि शक्यं स्यात्, प्रवाहशक्तत्वेन ज्ञातादेव गङ्गापदाच्छक्तिं विनापि तीरानुभवसम्भवात्। यथा परेषां जातिशक्तत्वेन ज्ञातादेव शक्त्यनुभवसम्भवात् यथा वास्माकं पदार्थशक्तत्वेन ज्ञातादेवान्वयानुभवसम्भवान्न व्यक्त्यन्वययोः शक्तिरिति। क्वचिद्योगार्थान्वयसम्भवेऽपि रूढिपूर्विका लक्षणा यथा मण्डपं भोजयेत्यत्र रूढ्यर्थगृहविशेषस्यान्वयायोग्यत्वात् रूढ्यर्थगृहसम्बन्धिजनज्ञानं लक्षणया

कर्यादुक्तं। वस्तुतस्तु घोषादिपदे गङ्गापदार्थान्वितस्वार्थान्वयानुभावकत्वसंवैकवाक्यत्वं प्रमाणत्वञ्च गृहीतं तदुभयरक्षार्थमेव लक्षणाकथनमिति सारं। 'क्वचिदिति, अत्रानुभवोमा निर्णायकः अनुभव एव विमतेः मीमांसकस्य मते सम्बन्धितावच्छेदकमण्डपानकर्तृत्वैकवादिना उपस्थितिः यौगिकार्थान्वये योगोपस्थितमण्डपानकर्तृ-

---

रतदनुग्रयादेव स्वमतमाह, 'नव्यास्त्विति। एतेन लाक्षणिकाननुभावकत्वप्रवादोऽन्वयप्रतियोग्यनुपस्थापकतया प्राचीनमतेनेति सूचितं। यदि च नैवं तदा नीलं घटं करोतीत्यादौ नील-घटशब्दयोर्लाक्षणिकत्वेन तदुपस्थाप्ययोरभेदानुभवो न स्यात् तस्य स्वशक्त्यान्वयाभावेन विभक्त्यापि तदनुपपत्तेः, रथोत्यादौ प्रकृति-प्रत्यययोरपि लाक्षणिकत्वसम्भवाच्च। तथाचार्थस्मारकतायां प्राचीनमते विभक्त्यर्थान्वयानुपपत्तिवत् लक्ष्ययोरन्वयानुपपत्तिरपि दोषो स्यात् इति युक्तमुत्पश्यामः। 'योगार्थान्वयसम्भवेऽपीति, तथाचान्वयानुप-

मण्डपपदेन क्रियते न तु योगान्मण्डपानकर्त्तुरिति मीमांसकाः। ननु रूढिपूर्विका लक्षणा न युक्ता श्रौतार्थपरत्वे सम्भवति लक्षणाया अन्याय्यत्वात् रूढ्या योगापहारान्न मुख्यतेति चेत्। न। अपहारो हि न यौगिकार्थस्मृतिः, स्मारकसम्बन्धस्य शक्तेः रूढ्यर्थ इव यौगिकेऽपि सत्त्वात्। नापि योगार्थस्य प्रथमस्मृतिः, यदैव हि समुदायेन स्वार्थस्मरणं तदा अवयवैरपि स्मारकसमुदायज्ञाने अवयवानामपि विषयत्वात्, प्रत्युतावयवैरेव शीघ्रं स्वार्थस्मरणम् अवयवज्ञानपूर्वकत्वात् समुदायज्ञानस्य। विलम्बेऽपि यदा रूढ्यर्थेन लक्षणया स्वार्थसम्बन्धिस्मरणं तदा यौगिकार्थस्मरणं

त्वेनैव। न च मण्डपानकर्तृत्वेनोपस्थितौ द्वयोरविशेषः, तन्मते मण्डपानकर्तृत्वस्य पदार्थत्वादन्यत्र वाक्यार्थत्वादिति भावः। 'स्मारकेति, ननु शक्त्यभावादस्मृतिर्नोक्ता अपि तु रूढ्यर्थस्मृत्या वा तत्सामग्र्या वा प्रतिबन्धात् जात्यापहारस्य प्रतिबन्धपर्य्यायत्वात् तथाच किं शक्तिसत्त्वकथनेनापीति, मैवं, भावानवगमात् प्रतिबन्धो हि ज्ञानात् तत्सामग्र्या वा फलविरोधे सति स्यात्। न च स प्रकृते,

---

पत्तिरेव न लक्षणाबीजमित्यभिसन्धिप्रसङ्गादिदमुक्तमित्यन्ये। नैयायिकः शङ्कते, 'नन्विति, 'अवयवज्ञानपूर्वकत्वादिति। यद्यपि समूहालम्बनस्मृतौ न तत्पूर्वकत्वं, तथापि पूर्ववर्णानां उत्तरवर्णानुभवविषयत्वमभ्युपेत्येदमुक्तं,

वाच्यं तथाचौत्सर्गिकान्वयाभिधायकत्वानुरोधाद्यौगिकार्थान्वयावबोधोऽस्तु। नापि स्मृतस्याप्यवयवार्थस्यान्वयबोधबहिर्भूतत्वमपहारः, योग्यतादिबलादवयवार्थस्यान्वयबोधः स्यादेव, न तु रूढ्यर्थस्यायोग्यत्वात्। नापि लक्षणया स्मारितस्यार्थस्य, लाक्षणिकत्वानभिधायकत्वात्। अथ मण्डपशब्दस्य गृहविशेषे प्रयोगदर्शनादवयवशक्त्या च तदनिर्वाहात्तत्र समुदाये

समुदायस्वभावात्, जात्यपहारः फलाभावो वा स्यः स च सामग्रीसत्त्वे सम्भवतीति एवमग्रेऽपि। 'तथाचेति अन्वयानुभावकत्वं पदानामौत्सर्गिकं तद्बाधकेन लक्षणास्थले त्यज्यते तत्रान्वयप्रतियोग्युपस्थापकः पदार्थ एवेति तत्स्मारकत्वाभावान्नानुभावकत्वं रूढ्यर्थः। 'योग्यतेति, अत्रापहारः फलाभावो यदि कारणाभावात् तदेदमुत्तरं, अथ प्रतिबन्धात् तत्राह, 'न त्विति, रूढ्यर्थान्वयसामग्र्याः प्रतिबन्धिकाया अभावादिति भावः। 'न तु रूढ्यर्थस्येति, अत्रान्वय इति शेषः, एवमग्रेऽपि, तथाच तदनुभवसामग्र्यपि न प्रतिबन्धिकेति भावः। ननु प्रतिबन्धः फलाभावकल्प्यो न तु फलविरोधभावकल्प्यः फलाभावः प्रयोगान्निश्चीयत इति स्मारकशक्तेः सत्त्वमेव यदुक्तं तन्नेत्याशङ्कते, 'अथेति, तप्ते पयसि दध्यानयती-

---

लाक्षणिकस्येति, तथाचौत्सर्गिकं पदानामन्विताभिधायकत्वं भज्येतेति भावः। मीमांसकः शङ्कते, 'अथेति, 'प्रयोगदर्शनादिति पराभिमानः। अवयवशक्त्युत्पन्नस्य तत्प्रयोगे बाधकाभावात् प्रयोगप्राचुर्याभावमभ्युपेत्येदमित्यन्ये।

शक्तिकल्पना तथाच मण्डपानकर्त्तरि सत्यपि योगे प्रयोगादर्शनात्तत्रावयवशक्तिकुण्ठनमपि कल्प्यं कार्यानुरोधित्वात् कल्पनायाः। अन्यथा अनेकार्थरूढाक्षादिपदादिव क्वचित् मण्डपानकर्त्तुरप्यवगमः स्याद्बहुव्रीहौ समुदायशक्तावपि नावयवशक्तीनां कुण्ठनम् अवयवार्थे लम्बकर्णादौ प्रयोगप्राचुर्य्यात्, कुण्ठनस्य प्रयोगाभावकल्प्यत्वात्, एवञ्च मण्डपादिपदेऽवयवशक्तेः कुण्ठितत्वात् रूढ्यर्थस्योपस्थितस्य परम्परयापि वाक्यार्थप्रतीत्यन्वयाय तत्पूर्विका लक्षणेति चेत्, न, तप्ते पयसि दध्यानयति सा वैश्वदेव्यामिक्षा वाजिभ्यो वाजिनमित्यामिक्षाया उत्पत्तिशिष्टत्वेन विश्वेदेव-

---

त्यादेर्द्रव्यदेवतासम्बन्धात्मकयागप्रथमप्रापकत्वेन उत्पत्तिवाक्यत्वं प्रथमयागप्रापकवाक्यस्यैव उत्पत्तिवाक्यत्वात् तथाच तेनोत्पत्तिवाक्येन तप्ते पयसीत्यादिनैकदेशेनामिक्षाया उत्पत्तिशिष्टत्वं विहितं, तप्ते पयसि दध्यानयतीत्यादिना वाक्येनामिक्षोत्पत्तिः कथ्यते तथाचोत्पत्तिरुत्पत्तिवाक्यं। तेनैव विश्वेदेवदेवताकत्वमनुशिष्यते इति तदनुशिष्टत्वेनामिक्षाया विश्वेदेवदेवताकत्वं इति धीरुत्पत्तिशिष्टत्वेनेत्यादिफक्किकार्थः, एकयामिक्षाया अपरत्र विश्वेदेवदेवताकत्वं

आमिक्षाधिकरणविरोधमाह, 'तप्त इति, 'उत्पत्तीति, आमिक्षायोगोत्पत्तिवाक्यप्रतिपादितत्वेन द्रव्यदेवतासम्बन्धप्रतिपादकवाक्यस्योत्पत्ति-

देवताकत्वं, वाजमन्नमामिक्षारूपं तद्येषामस्ति ते विश्वे-देवा देवता इति चतुर्थ्यन्तवाजिपदाद्योगेनामिक्षा-रूपान्नयोगिनां विश्वेदेवानामुपस्थितेर्वाजिनस्यापि विश्वेदेवदेवताकत्वमेव । ननु वाजिपदात् रूढ्योपस्थि-तानामश्वानां वाजिने देवतात्वमिति सिद्धान्तः स न स्यात् रूढ्या योगापहारादश्वानामेव तत्र देवतात्वा-पत्तेः । न च तत्र लम्बकर्णादिवद्वाजिपदस्य विश्वेदेवेषु

विशेषणमिति विशेषः । 'वाजिनस्यापीति अन्योद्देशप्रवृत्तक्रति-साध्यत्वेन क्व नाश्यतां क्व दूष्यतामित्याकाङ्क्षायां देवतान्तरकल्पने गौरवादुपस्थितानां विश्वेदेवानामेव कथञ्चिद्वाजिपदादुपस्थितानां तद्देवतात्वं कल्प्यत इति सिद्धान्तोऽत एव वाजिनापचारे पुनस्त-दुपादाने न प्रयत्नः तदुपादनस्याशास्त्रार्थत्वात् आमिक्षोत्पादनस्य विनियुक्तत्वात् । यदि च तत्र देवतान्तरं कल्प्येत तदा वाजिनाप-चारे तद्धोमाभावात् पुनर्वाजिनापचारावश्यकतापत्तौ शिष्टाचार-

---

वाक्यत्वादिति भावः । 'चतुर्थ्यन्तेति, तद्धिते चतुर्थ्यां वा देवतानुशिष्टप्रत्ययत्वस्य तुल्यत्वादिति भावः । 'वाजिनस्यापीति क्षीरसारपानीयस्यापीत्यर्थः । अन्योद्दे-शप्रवृत्तक्रतिसाध्यतया क्व नाश्यतां क्व दूष्यतामित्याकाङ्क्षायां देवतान्तरकल्पने गौरवादुपस्थितानामेव विश्वेदेवानां योगेन वाजिपदादुपस्थितानां देवतात्वं कल्प्यत इति सिद्धान्तः, अतएव वाजिनापचारे न पुनस्तदुत्पादनप्रयत्नः तस्याशास्त्रार्थत्वात् आमिक्षोत्पादनस्य विनियुक्तत्वात् । यदि च तत्र देवतान्तरं कल्प्येत तदा वाजिनापचारे तद्धोमाभावात् पुनर्वाजिनावश्यकता-

प्रयोगप्राचुर्य्यमस्ति। अथान्वयप्रकारोविभक्त्योपनीयते, सा च यतः समभिव्याहृता तस्यान्वयं बोधयति विभक्तिश्च समुदायात्, अतः समुदायोपनीतस्य रूढ्यर्थस्यैवान्वयबोधोनावयवोपनीतस्येति चेत्, न, पङ्कजनिकर्तुरिव मण्डपानकर्तुरप्यन्वयबोधसम्भवात्। नन्ववयवार्थानां परस्परमन्वयोयोग्यतादिसापेक्षतया विलम्बितः रूढ्यर्थधीस्तु न तथेति चेत्, अस्तुतावदवयवार्थस्यान्वयधीर्विलम्बिता न तु स्मृतिरूपापि सा तथा, सा चान्वयबोधोपयोगिनी, एवञ्च यथा पङ्कजमानयेत्यत्र प्रथमं डार्थ-वाक्यार्थान्वयधीः ततस्तद-

---

विरोधः। न च विश्वेदेवदेवताकत्वेऽपि स दोषः, तदाभिमत्यैव तत्प्रीतिसम्भवेनान्यथासिद्धोत्पत्तिकस्य वाजिनस्यापचारेऽपि न पुनस्तदाचरणं, स चायमनन्यथासिद्धोलाघवाद्युपष्टम्भः सिद्धान्तोभवदुक्तयुक्त्या नश्येदिति भावः। 'पङ्कजनीति, यद्यपि मन्दुरजेत्याद्युदाहरणं भवितुमर्हति पङ्केत्यादेः समुदायार्थपद्मविशेषणत्वे नीलं घटमित्यत्रेव साक्षात्तत्र विभक्त्यर्थानन्वयात्, तथापि पङ्केत्यादिविशेषणत्वे

पत्तौ शिष्टाचारविरोधः। न च विश्वेदेवदेवताकत्वेऽपि स दोषः, तदाभिमत्यैव तत्प्रीतिसम्भवे अन्यथासिद्धोत्पत्तिकस्य वाजिनस्यापचारेऽपि न पुनस्तदाचरणं सोऽयं तव सिद्धान्तस्त्वदुक्तयुक्त्या भज्येतेति भावः विश्वदेवतात्वाङ्गीकर्तृमिश्रमतन्तु न सिद्धान्त उक्तयुक्तेरिति निर्गलः 'रूढ्यर्थस्यैवेति, परम्परयापीति शेषः।

[illegible]वितजन्यधीः तदनु च परम्परया तथाभूतजन्यनि[illegible]रूपदार्थान्वयधीः कार्यान्वितव्युत्पत्त्यनुसारात् न तु [illegible]सिद्धपक्षजन्यकर्तृत्वानां प्रथममन्वयधीः तथा मण्ड[illegible]दिपदेऽप्यस्ति। यदि च सिद्धार्थेऽप्यन्वयधीर्योग्य[illegible]तादिवशात्तदा रूढ्यर्थावयवार्थानां स्मृतावयवार्थान्व[illegible]बोधसम्भवात्। रूढ्यर्थान्वितबोधस्येतरपदात्तदर्थस्मर[illegible]णाकाङ्क्षा-योग्यतादिज्ञानसापेक्षतया विलम्बितत्वात्। [illegible]य यावत्सु वर्णेष्वेका शक्तिस्तावतां वर्णानां स्मृति[illegible]स्येकैव कार्यबलात् कल्प्यते, अत एकदा स्मृतसमु[illegible]दायनिष्ठशक्तिस्मृतिः शीघ्रा अवयवशक्तीनान्तु स्मृति[illegible]र्वैचित्र्य कतिचिद्वर्णस्मृताविति विलम्ब इति चेत्, [illegible]न, यथा हि मण्डपसमुदायगोचरैका स्मृतिस्तथा [illegible]ण्डादिपदविषयापीति न कश्चिद्विशेषः अतः कथं [illegible]योगाद्रूढेर्बलवत्त्वमिति। उच्यते। यदा मण्डपपदाद्-[illegible]हविशेषस्मृतिस्तदैव प्रथमं मण्डार्थोपस्थितिः तदुत्तर-

---

[illegible]प्यपि लक्षवति। कामचारादित्यभिप्रेत्योक्तं 'उच्यत इति, [illegible]मीमांसकैरर्थात् तत्सिद्धान्तमुपक्रम्यैव पूर्वपक्षावतारात्। 'प्रथमं [illegible]ण्डार्थोपस्थितिरिति यद्यदाकाङ्क्षितमित्यादिक्रमेणान्वयधीरिति

[illegible] 'उच्यत इति, मीमांसकैरिति शेषः, 'तदुत्तरमिति, यद्यप्येतत्परा-[illegible]र्थमात्रं मण्डपसमुदायगोचरस्मृतेर्मण्डादिगोचरतया तदैव तावद्बो-[illegible]धसम्भवात् तदिदं वक्ष्यति, 'प्रथमं रूढ्यर्थस्मृतिकाले

म्बिवत्यर्थस्य तदनन्तरं प्रत्ययार्थस्य ततो मण्डपानकर्तृत्वेन ज्ञातस्य स्मृतिः तदेवं रूढि-यौगिकयोर्बलाबलं शीघ्रविलम्बितधीकृतमेव, तथाच रूढ्यर्थस्य शीघ्रोपस्थितत्वाद्बलवत्त्वमौत्सर्गिकम्। यत्र तु प्रकरणादिना यौगिकार्थस्य शीघ्रधीविषयता तत्र रूढेर्योग एव बलवान्। यथा "अग्निर्वसुभिः सोमो रुद्रैरिन्द्रो मरुद्भिर्वरुण आदित्यैर्बृहस्पतिर्विश्वेदेवैरित्यत्र विश्वेदेवपदाद्योगेन सकलदेवप्रतिपादकात् प्रकरणवशेन सन्निहितवसु-रुद्र-मरुदादित्यरूपसकलदेवतानां शीघ्रं बुद्धि-

---

मते, यदा तु समूहालम्बनस्मृत्या युगपदेवान्वयधीस्तदापि वाक्यार्थोपस्थित्यपेक्षया पदार्थोपस्थितिस्त्वरितेति द्रष्टव्यं। अतएवाग्रे कल्पद्वयं स्वयमेव वक्ष्यति 'विश्वेदेवपदादिति। यद्यपि "आदित्या-विश्ववसव इत्यादिकोषदर्शनाद्विश्वपदस्यैव पुरूरवोमाद्रवःप्रभृतिगणवाचित्वान्न रूढियोगसम्भवः उभयथापि विश्वदेव इति योग-एव परन्तु पूर्वस्य विश्वपदस्य सकलवाचित्वं गणवाचित्वञ्चेत्यत्रपदस्यैव

वा स्मृतस्य मण्डाद्यवयवार्थस्येति, तथापि वाक्यार्थोपस्थित्यपेक्षया पदार्थोपस्थितिः शीघ्रा इत्यत्र तात्पर्य्यं। 'ज्ञातस्येति, यद्यपि ज्ञानमित्येव वस्तुसत् तथापि महावाक्यार्थानुभवकाले अवान्तरवाक्यार्थज्ञानस्यातीतत्वात् स्मृतिपर्य्यन्तमुक्तं, एवञ्च सिद्धान्तविरोधं परिहरति, 'यत्र त्विति, अतएवोत्सर्गोऽन्यथा नियम एव स्यादिति भावः। ननु सकलवाचिविश्वपदार्थानन्वयान्न यौगिकार्थान्वय इत्यत आह, 'सन्निहितेति, यथा सर्व्वेण घटेन जलमाहर सर्व्वं ब्राह्मणं भोजयेत्यादौ प्रकरणाद्युपस्थिता-

[illegible]ता प्रकरणादवयवार्थे संस्कारोद्बोधात्, न तु पूरु-
[illegible]वोमाद्रवःप्रभृतिषु गणेषु रूढादपि विश्वेदेवपदात्तेषां
[illegible]धीः। एवं सा वैश्वदेव्यामिक्षा वाजिभ्योवाजिनमि-
[illegible]क्षामिक्षारूपार्थस्योत्पत्तिशिष्टविश्वेदेवदेवताकत्वं ज्ञातं,
[illegible]जिभ्य इति चतुर्थ्यन्तपदादश्वे रूढादपि वाजमन्नं
[illegible]तद्यस्यास्तीति व्युत्पत्त्या वाजनामकामिक्षारूपान्नयो-
[illegible]गिनां विश्वेदेवानाञ्च प्रकरणात् शीघ्रमुपस्थितिः। न
[illegible]ष रूढ्याश्वानां, तेन वाजिनस्यापि विश्वेदेवदेव-
[illegible]ताकत्वं प्रतीयते। ननु रूढेर्बलवत्त्वादत्रापि रूढ्यर्थधी-
[illegible]रेव स्यादिति चेत्, न, द्वयोरुपस्थितयोरनुपस्थित-
[illegible]योर्वा रूढिर्बलीयसी। अत्र तु प्रकरणरूपहेत्वन्त-
[illegible]रादुद्बुद्धसंस्कारेण योगार्थ एव ज्ञाने सम्भृतसामग्री-

---

[illegible]नार्थतयैकार्थोपस्थापकप्रकरणापेक्षा, अतएव विश्वेभ्योदेवेभ्य इत्या-
[illegible]दित्यागोऽन्यथा विश्वदेवेभ्य इति स्यात्। न चैवं देवेभ्य इति व्यर्थं,
[illegible]ग्नये कव्यवाहनायेति वचतुर्थीद्वयस्यैव देवतात्वादिति, तथापि
[illegible]विश्वदेवपदस्यापि तद्रूढत्वमस्तीति तदुदाहृतं। अतएव वा अखर-
[illegible]सादाह, 'एवमिति, 'उपस्थितयोरिति उपस्थापकप्रकरणादिमतोर-
[illegible]दतोर्वेत्यर्थः। 'अत्र त्विति योग एव प्रकरणसाचिव्यादुभयत्र न तत्सत्त्वं

[illegible]मेवान्वयस्तथात्रापीति भावः। 'उपस्थितयोरिति उपस्थापकप्रकरणा-
[illegible]दिमतोरतद्वतोरित्यर्थः, 'योगार्थ एवेति तत्रैव प्रकरणसाचिव्यादुभयत्र न

कः। ननु शाब्दानुभवे शब्दकारिता स्मृतिरुपयोगिनी न तु प्रकरणादिकारितापि उच्छृङ्खलज्ञानकारितायास्तस्या अन्विताभिधानानुपयोगादिति चेत्, न, प्रकरणादुद्बुद्धसंस्कारस्यैव शब्दादप्युद्बोध इति प्रकरणसहकृतशब्दादवयवार्थसंस्कारोद्बोधादवयवार्थस्मृतिः शब्दकारिता शीघ्रा वा न तु रूढ्यर्थस्मृतिः तत्र च संस्कारोद्बोधकाभावात्। न चैवं लोकेऽपि मण्डपादौ योगस्य बलवत्त्वान्न लक्षणेति वाच्यम्। प्रकरणाद्यभावे हि शीघ्रं रूढ्यर्थोपस्थितौ रूढिपूर्विका लक्षणा प्रकरणादिसत्त्वे तु मण्डपादिपदेऽपि योगार्थ एव बलीयानिति न लक्षणा। अतएव रूढिच्युतकप्रकरणादिसत्त्वेन रूढ्यर्थास्मरणान्न लक्षणा किन्तु योग एव। तस्मा-

---

न वोभयत्र तदभाव इत्यर्थः। 'तत्रेति संस्कारोद्बोधकप्रकरणाद्यभावादित्यर्थः। यद्यपि पदज्ञानमेवोद्बोधकं तथाप्यन्यतरस्मृतिमात्रहेतुसंस्कारोद्बोधकं प्रकरणाद्येव तत्रात्र प्रकृतमतस्तदभाव उक्तोऽन्यतरप्रकरणजन्यस्मृतेरपरस्मृतिप्रतिबन्धकत्वादिति भावः। 'अतएवेति,

---

तत्सत्त्वं न वा तदभाव इति रूढेर्बलवत्त्वमित्यर्थः। 'तत्रेति संस्कारोद्बोधकप्रकरणाद्यभावादित्यर्थः। यद्यपि पदज्ञानमेव तदुद्बोधकं अतएव प्रकरणादिकं विनापि पदात् पदार्थस्मृतिरनुभवसिद्धा, तथापि तत्प्रकरणस्यैव प्रतिबन्धकत्वमिति पराभिसन्धिः। 'अतएवेति, एवं तत्र रूढिच्युतकं

प्रकरणाद्यभावे रूढ्यर्थस्य शीघ्रमुपस्थितत्वाद्रूढिपूर्विका रूढ्यर्थसम्बन्धिनि लक्षणा प्रकरणादिसद्भावे तु रूढ्यर्थस्य न स्मृतिरिति योग एवेति तत्त्वम्। न चैवं प्रोद्गातृणामित्यत्रोद्गीथाख्यसामभागयोगिनां त्रयाणां प्रकृतत्वाद्योगस्यैव बलवत्त्वं स्यात् न तु रूढिपूर्विकानुवाके लक्षणेति वाच्यम्। तत्र हि रूढौ योगे च प्रकरणस्य तुल्यत्वाद्रूढ्यर्थस्य शीघ्रोपस्थितत्वेन बलवत्त्वाद्रूढिपूर्विका लक्षणैव। अत्र वदन्ति। भवतु रूढ्यर्थस्य शीघ्रमुपस्थितिस्तथापि तस्यायोग्यत्वादनन्वयेन शक्त्योपस्थापितावयवार्थस्यैव योग्यतादिमत्त्वादन्वयबोधो भवेत्

न च तत्रापि लक्षणैव, तथा सति रूढिच्युतकस्य गुणत्वापत्तेः न हि महीमहेन्द्र इत्यत्र महत्त्वाद्ये रूढिच्युतौ दोषः, किन्तु तत्रलक्षणया गुणत्वं। यदि परमेश्वरार्थकोयोगोभवेत्तदा योगार्थस्य

दृष्टमपि नेति भावः। 'प्रकरणादिसद्भाव इति योगार्थसंस्कारोद्बोधकप्रकरणादिसत्त्वे तेनैव प्रतिबन्धान्न रूढ्यर्थस्मृतिरित्यर्थः। 'न चैवमिति, प्रोद्गातॄणां प्रथमभक्त्यश्वमस इत्यत्रोद्गीथाख्यसामभागयोगिनामुद्गाट-प्रस्तोट-प्रतिहर्त्तॄणां त्रयाणां प्रकृष्टोद्भावनयोगित्वेन योगार्थानामेव सताश्वमसरूपमन्वयः स्यात् तेषां प्रकृतत्वेन योगस्य बलवत्त्वात् न त्वेकस्मिन्नेवोद्गातरि रूढ्यर्थे बहुत्वान्वयानुपपत्त्या एकानुवाकगायकत्वेनोक्तत्रिषु लक्षणा स्यादित्यर्थः, 'अनुभावक इति क्वचित् पाठः तदापि प्रस्तोत्रादावित्यर्थः। 'अत्र वदन्तीति, नैयायिका इति शेषः, 'लाक्षणिकार्थस्येति मुख्यार्था-

प्रतिबन्धकस्य रूढ्यर्थान्वयबोधस्याभावात् लाक्षणिकार्थस्य विलम्बितोपस्थितिकत्वात्। नन्वेवं मण्डपं भोजयेत्यत्रावयवार्थपरत्वेऽवयवार्थानां प्रथमसेकमन्विताभिधानं तदनन्तरं तस्य वाक्यार्थेऽपरमन्विताभिधानमिति तात्पर्य्ये गौरवं रूढिपूर्वकलक्षणायान्तु एकमान्विताभिधाने तात्पर्य्यमिति लाघवमिति चेत्। न। सामग्रीसत्त्वेनावयवार्थान्वयबोधस्यागौरवेणापहस्तयितुमशक्यत्वात्। लक्षणीये तात्पर्यग्राहकस्याभावात् भावे वा न्यायाभिधानस्य व्यर्थत्वात्। ननु रूढ्यर्थस्य प्रथमं स्मृतत्वात्तस्य च लक्षणया परम्परयापि प्रयोजकत्वसद्भावे तत्त्यागायोगादरं लक्षितस्यान्वयबोध इति चेत्, तर्हि, प्रथमं रूढ्यर्थस्मरणसमकालं

विलम्बितोपस्थित्या स दोषो भवतीति भावः। नन्वयोग्यताज्ञानं रूढ्यार्थान्वयबोधप्रतिबन्धकं योगार्थधियोनाशकञ्च तथाच कथं योगार्थान्वयधीस्तथाच रूढिपूर्व्विका लक्षणैव युक्तेत्यत आह, 'लाक्षणिकेति, तया रूढ्यर्थोपस्थितेरपि नाशात् पुनरुपस्थित्यन्तरकल्पने

न्वयानुपपत्तिप्रतिसन्धानाद्यपेक्षया विलम्बादित्यर्थः। ननु लक्षणीये तात्पर्य्यग्रहादवयवार्थे च तदभावात् सामग्रीवैकल्यमित्यत आह, 'लक्षणीय इति, 'भावे वेति, न तर्हि न्यायलभ्या लक्षणा किन्तु तात्पर्य्यानुपपत्त्यैव तत्र चेष्टापत्तिरित्यर्थः। ननु रूढ्यर्थस्मृतिरेव प्रतिबन्धिका सामान्यतस्तथाहि

वा स्मृतस्य मण्डाद्यवयवार्थस्य बाधकं विनान्वयरक्षार्थं तत्त्यागोऽपि नोचितः तत्त्यागहेतोः रूढ्यर्थान्वयबोधस्याभावात्। अथ रूढ्यर्थस्योपस्थितिरेव योगार्थान्वयबोधप्रतिबन्धिका न तु रूढ्यर्थान्वयबोधे गौरवात् यच्च च प्रकारणादिना योगार्थान्वयबोधस्तत्र रूढ्यर्थस्य स्मृतिरेव नास्ति संस्कारोद्बोधाभावात् किन्तु प्रकरण-शब्दाभ्यामवयवार्थस्य संस्कारोद्बोधनादवयवार्थस्यैव स्मृतिरिति चेत्, न, अवयवार्थस्य स्मृतावन्वयबोधे वा रूढ्यर्थस्य स्मृतेः प्रतिबन्धकत्वे मानाभावात् मण्डपपदस्य गृहपरत्वे रूढ्यर्थस्यान्वयबोधो योग्यत्वात् स्मृतस्याप्यवयवार्थस्य नान्वयबोधः

योगार्थधीरेव शीघ्रा अन्वयानुपपत्तिपुरःसरलक्ष्योपस्थितेर्विलम्बितवादिति भावः। 'प्रतिबन्धकत्वे मानाभावादिति साक्षादविरोधितोज्ञानस्य जनकज्ञानं विघटयत एव ज्ञानस्य प्रतिबन्धकत्वं तथाच रूढ्यर्थान्वयबोधोयोगार्थे आकाङ्क्षाविघटनद्वारा प्रतिबन्धको भवति जनितान्वयबोधस्य निराकाङ्क्षत्वात् न तु तदुपस्थितिमात्रमित्यर्थः। तत्परपदेन सहास्वनाकाङ्क्षिता रूढ्यर्थेनैव कुतो न योगार्थान्वयो-

---

नाधवादित्याह, 'अथेति, 'प्रतिबन्धकत्वे मानाभावादिति, साक्षादविरोधितो जनकज्ञानविघटकस्यैव प्रतिबन्धकत्वात् तदान्वयबोधे च जनितान्वयबोधस्येन निराकाङ्क्षतया तथात्वमिति भावः। अनुमितौ च सिद्धेः प्रति-

कृतकारणयोग्यताविरहान्न तु रूढ्यर्थस्मृत्या प्रतिबन्धात्। इह तु रूढ्यर्थस्यायोग्यत्वान्नान्वयबोधः अवयवार्थस्य योग्यतादिसामग्रीसत्त्वादन्वयबोधो भवत्येव। यदि च रूढ्यर्थस्मृत्या प्रतिबन्धान्नावयवार्थस्मृतिरन्वयबोधो वा तदा त्वन्मते लम्बकर्णमानयेत्यत्र तद्गुणसंविज्ञाने बहुव्रीहावावयवार्थान्वयबोधो न भवेत् किन्तु रूढ्यर्थान्यपदार्थस्यैव। तस्माद्रूढेर्योगापहारिता रूढि-योगयोर्विरोधे मण्डपादौ न तु लम्बकर्णादौ। अपहारोऽप्ययमेव यद्योग्यतया रूढ्यर्थस्यान्वयबोधो भवति नावयवार्थस्यायोग्यत्वात्, न तु योग्यतादिमतोऽप्यवयवार्थस्यान्वयबोधो भवति अनन्वितरूढ्यर्थस्मृत्या प्रतिबन्धात्। तस्मान्न न्यायलभ्या रूढिपूर्विका लक्षणा किन्तु यत्र रूढ्यर्थसम्बन्धिनि तात्पर्य्यं माना-

---

यदि न रूढ्यर्थोपस्थितिमात्रं प्रतिबन्धकमत आह, 'मण्डपेति, 'किन्तु यत्रेति, 'प्रोद्गातृणामित्यत्रापि रूढ्यर्थसम्बन्धिनि तात्पर्य्यग्रहात् लक्षणा अन्यथा तत्रापि योगार्थ एव बलवान् स्यादिति

बन्धकत्वं। रूढेर्योगापहारितेति प्रवादं सङ्गमयन्नाह, 'तस्मादिति, प्रकारान्तरेण रूढिपूर्व्विकां लक्षणामुपपादयन्नुपसंहरति, 'तस्मादिति, रूढ्यर्थगृहसम्बन्धिपुरुषज्ञानञ्च पूर्व्वगृहीतसम्बन्धितावच्छेदकप्रकारकमित्यवधेयं। 'प्रोद्गातृणामित्यत्रापि रूढ्यर्थसम्बन्धिनि तात्पर्य्यग्रहादेव लक्षणेति बोध्यं।

लादवधार्य्यते तत्र रूढिपूर्विका लक्षणा रूढ्यर्थसम्बन्धिविशेषज्ञापनार्थं विशेषे तात्पर्यग्रहस्यावश्यकत्वात्। यत्र तु प्रकरणाद्यभावान्न योगबलवत्त्वं तत्र रूढ्यर्थस्य शीघ्रोपस्थितत्वात्तेनैवेतरपदार्थान्वय इति रूढेर्योगापहारः। उपपदधातुप्रत्ययार्थानां स्मृतिस्ततस्तेषां योग्यतादिज्ञानं ततोऽन्वयबोधार्थान्वयबोध इति यौगिकार्थस्य विलम्बितोपस्थितिकत्वात् यथा "वर्षासु रथकार आदधीतेत्यत्र रथकारशब्दाद्रूढ्या जातिविशेषवत्प्रतीतेः शीघ्रत्वात्तस्यैवाधानं प्रतीयते तदर्थं तदनुकूलविद्याप्रयुक्तिरपि तस्याक्षिप्यते न तु रथकारशब्दस्य योगोपस्थितरथकरणयोग्यान्यतोलब्धविद्यैवर्णिकपरत्वं, विद्याप्रयुक्तिकल्पनातो रथकारशब्दे योगसङ्कोचस्याचस्य लघुत्वादिति युक्तं, शब्दार्थानु-

---

भाव.। 'जातिविशेषेति "वैश्या-शूद्रयोस्तु राजन्यान्माहिष्यौ तौ सुतौ स्मृतौ। वैश्यात्तु करणः शूद्र्यां" इत्यादि जातिविशेषवाक्यतः "माहिष्येन करण्यान्तु रथकारः प्रजायते" इति जातिविशेषवाक्यतश्च शक्तिनिश्चयात्तत्तत्पदं रूढमित्यर्थः, 'न त्विति, तथासति "कृतेनाप्यन्त्यजन्मन इत्यादिश्रुतावप्यन्त्यजन्मपदं विद्याप्रयुक्तिकल्पना-

---

न त्विति, अन्यथा "कृतेनाप्यन्त्यजन्मन इति श्रुतेरन्त्यजन्मपदं विद्याप्रयुक्तिभयेन लक्षणादिनान्यपरम्भवेदिति भावः। आद्यादौ तु शूद्रादीनां न विद्या-

रोधेन हि कल्पना न तु कल्पनाभयेन शब्दार्थत्यागः प्रमाणशब्दमूलकत्वेन फलमुखगौरवस्यादोषत्वात्। अतएव च क्रतुविशेषे "हिरण्मयौ प्राकाशावध्वर्यवे

भयेन लक्षणादिनाप्यन्यपरं भवेदिति भावः। 'फलमुखेति विद्याप्रयुक्तिकल्पनाया हि रथकारस्य जातिविशेषवत एवाधानप्राप्तिः फलं तथाच तत्फलमाश्रित्य यद्गौरवज्ञानं तत्तासेव न व्याहत्युपजीव्यविरोधादित्यर्थः, 'हिरण्मयाविति, ज्योतिष्टोमे प्रकृतौ तं शतेन दीक्षयतीति शतं गावोदक्षिणात्वेन श्रुताः, तच्च षोडशर्त्विजः किं समुदायेन सम्प्रदानमेकदेशस्य वैकदेशेन वा इति संशये "परिषदि दत्तमदत्तमिति सूत्रेण समुदायदानं निषिद्धं, दानं हि यमुद्दिश्य त्यागस्तस्य स्वीकारेण निर्व्वहति, न हि यैत्रमुद्दिश्य त्यक्तं मैत्रस्वीकारेण दाननिर्व्वाहः, स्वीकारश्च ज्ञानविशेषः। न च समुदायमुद्दिश्य त्यक्तेऽपि समुदायस्य स्वीकारः सम्भवति, ज्ञानस्य प्रत्येकनिष्ठत्वेन समुदायवृत्त्यभावात् तथाच एकदेशस्य सम्प्रदानता वाच्या सा च "समं स्यादश्रुतत्वादितिन्यायेन समांशकल्पनया वाच्या समांशता पाक्षमाविनी षोडशसु षट्कृत्वा भागपरिकल्पनया गोचतुष्टयस्योद्वृत्तत्वात्, तथाच "सर्व्वेषामर्द्धिनोमुख्या द्वितीयास्तु तदर्द्धिनः। तृतीयिनस्तृतीयास्तु चतुर्थास्त्वेकपादिनः" ॥ इह षोडशर्त्विजां

प्रयुक्तिकल्पनं "अमन्त्रस्य तु शूद्रस्येतिविशेषश्रुतेरिति ध्येयं। 'फलमुखेति, विद्याप्रयुक्तिकल्पनाया रथकारस्याधानप्राप्तिः फलं, तथाच तत्फलमाश्रित्य यद्गौरवज्ञानं तत्तज्ज्ञानमेव न व्याहतं उपजीव्यविरोधादित्यर्थः। न च निषेधविरोधः, न हिंस्यादित्यादिवत्तस्य विशेषपरत्वात्। 'अतएवेति,

स्वारोमुख्यास्तेषामर्द्धभागप्राप्तौ भागानुरोधादेकदेशवाचकार्द्धपदे-नाष्टचत्वारिंशद्गोरुपस्थापनादपरचतुर्णां चतुर्विंशतिरपरचतुर्णां षोडश परचतुर्णां द्वादशेति कृत्वा भागकल्पना एवं सत्यध्वर्य्वायर्जुर्वेदि-दुन्मुख्यस्य प्राकाशस्त्वविधिना तदीयभागद्वादशगोषु न गोशतं दक्षिणा, तथाहि कात्यायनसूत्रं "द्वादश द्वादशान्येभ्यः षट् षट् द्वितीयेभ्यश्चतस्रश्चतस्रस्तृतीयेभ्यस्तिस्रस्तिस्र इतरेभ्यः" इत्यादि-क्रमेण षोडशानां भागाः कृप्तास्तद्विकृतावभिषेचनीये प्रकृतिधर्म्म-वक्तृतया तद्वदेव दक्षिणाप्राप्तौ हिरण्मयौ प्राकाशावध्वर्य्वे दक्षिणां ददातीत्यध्वर्य्वौ प्राकाशस्त्वविधौ ब्राह्मणेभ्योदधि दीयतां तक्रं कौण्डिन्यायेतिवत् सामान्य-विशेषन्यायेन सामान्यदक्षिणायां तस्य भागबाध इत्यर्थः। ननु स्वत्वलक्षणः सम्बन्धोविधीयत इत्यसङ्गतं

सुविशेषे ज्योतिष्टोमविकृतिभूते अभिषेचनीये प्रकृतौ ज्योतिष्टोमे तं इतेन दीक्षयतीति शतं गावो दक्षिणात्वेन श्रुताः, तत्र षोड़शर्त्विजः किं समुदायेन सम्प्रदानमेकदेशेन वेति संशये परिषदि दत्तमदत्तमिति समुदायदानं निषिद्धं, दानं हि यमुद्दिश्य स्वत्वत्यागस्तत्स्वीकारेण निर्व्व-हति, न हि चैत्रमुद्दिश्य त्यक्ते मैत्रस्वीकारेण दाननिर्व्वाहः, स्वीकारस्य दानविशेषः। न च समुदायमुद्दिश्य त्यक्ते समुदायस्य स्वीकारः सम्भवति, दानस्य प्रत्येकनिष्ठत्वेन समुदाये वृत्त्यभावात् तथाचैकदेशस्य सम्प्रदानता वाच्या सा च "समं स्यादश्रुतत्वादिति समांशकल्पनया प्रसक्ता, समांशता च सम्भाविनी। षोड़शसु षट् कृत्वा भागकल्पनया गोचतुष्टयस्योद्वृत्तत्वात् "सर्व्वेषामर्द्धिनो मुख्याः द्वितीयास्तु तदर्द्धिनः। तृतीयिनस्तृतीयास्तु चतु-र्थ्यैकपादिनः"॥ इत्यादि मुख्यानामध्वर्य्वुप्रभृतीनां चतुर्णामर्द्धभागानुरोधा-दष्टचत्वारिंशद्गोषु साम्ये तथा द्वितीयानां प्रस्तोत्रादीनां चतुर्णां तदर्द्धे साम्ये

दक्षिणां ददातीति श्रूयते, तत्राध्वर्युशब्दाद्रूढ्या ऋत्विग्विशेषस्य शीघ्रमुपस्थितेः तस्यैव प्राकाशस्य स्वत्वलक्षणसम्बन्धो विधीयते ददातीत्यनुवादः। तेन क्रतुदक्षिणायामध्वर्युभागमात्रबाधः अन्येषामृत्विजां प्राकाशस्वत्वाभावात् क्रतुदक्षिणायामन्वयः। यदि चा-

---

ददातीतिश्रुतेर्दानस्यैव विधेयत्वादित्यत आह, 'ददातीति सामान्यतोयज्ञाङ्गवस्तूनामृत्विग्भ्योदानस्य विधानादित्यर्थः, 'यदि चेति. यस्मै कस्मैचित् ऋत्विजे प्राकाशदाने तस्य तद्भागबाधापत्तेः तथा-

---

तथा तृतीयानां नेत्रादीनां चतुर्णां दक्षिणार्द्धस्य तृतीयांशे साम्ये तथा चतुर्थानामुन्नेत्रादीनां चतुर्णां दक्षिणार्द्धस्य चतुर्थांशे साम्ये तद्विकृतावभिषेचनीये प्रकृतिधर्म्मग्राहकतया तद्वदेव दक्षिणाप्राप्तौ "हिरण्मयौ प्राकाशावध्वर्य्वे दक्षिणां ददातीत्यादिना अध्वर्य्वोः प्राकाशयोश्च नैरन्तर्य्येणोपस्थितयोः सम्बन्धयोग्ययोरन्वयाकाङ्क्षिणोः स्व-स्वामिभावेनान्वयो विधीयते। तथाच प्राकाशावध्वर्य्वोः स्वीकार्य्यावित्यर्थः पर्य्यवस्यति। न च तस्मै तावदृत्वौ स्वीकर्तुं प्रभवति, इत्यर्थत एव तस्मै तयोर्दानेऽप्यवगते पश्चादर्थापत्तिप्रतीतार्थसमर्पणाय ददातिरयमर्थवादविधया प्रवर्त्तत इत्यनुवाद इत्युच्यते, एवञ्चाध्वर्य्वोः प्राकाशस्वत्वविधौ ब्राह्मणेभ्यो दधि दीयतां तक्रं कौण्डिन्यायेतिवत् सामान्यविशेषन्यायेन सामान्यदक्षिणायामध्वर्युभागमात्रबाध इत्यखण्डनकार्थः।

केचित्तु सामान्यतो यज्ञवस्तूनां ऋत्विग्भ्यो दानस्य विधानात् अत्र दानं न विधेयं किन्तु स्वत्वलक्षणः सम्बन्ध एवेति ददातीत्यर्थानुवाद इत्याहुः।

एवञ्चाभिषेचनीये अध्वर्युभागन्यूनैव दक्षिणा तद्भागो मुख्यैरेव आचिभिर्ग्राह्य इति विद्वद्भिर्विवेचनीयं। 'यदि चेति, यदि च परिषदि न दानं

ध्वरं युनक्तीतियोगोपस्थित ऋत्विङ्मात्रे प्राकाशसम्ब-
न्धविधिः स्यात्तदा सर्वेषामेव ऋत्विजां क्रतुदक्षिणा-
बाधो नाध्वर्युभागमात्रस्य । नन्वेवं स्वर्गकामो यजे-
तेत्यत्र स्वर्गकामशब्दात् स्वर्गकामत्वेन स्त्री-शूद्रयोर-
नुपस्थितेरधिकारो बोध्येत शब्दार्थानुरोधाद्विद्याप्र-
युक्तिरपि तयोराक्षिप्येतेति चेत् । न । स्त्री-शूद्रयोर्वि-
द्यानिषेधात् स्वर्गकामपदस्य स्त्री-शूद्रेतरपरत्वं तेन

सारविरोधोऽन्यथा दृष्टापत्तिरिति भावः । 'स्त्री-शूद्रयोरिति,
न च विद्यापदमेव यज्ञाङ्गभूतविद्यातिरिक्तविद्यापरं कल्प्यतां, यद्वा
स्त्री-शूद्रपदं स्वर्गकामेतरस्त्री-शूद्रपरं रथकारादिविद्याप्रयुक्ति-
कल्पनानुरोधेन स्त्री-शूद्रपदसङ्कोचस्यावश्यकत्वादिति वाच्यं । प्रसक्तं
हि प्रतिषिध्यते, न च स्त्री-शूद्रयोः स्वर्गकामत्वेन सामान्यतो विधिं
विना अन्यत् प्रसञ्जकमस्ति, विद्यायास्तदध्यापनस्योपनयनाभावेन
निषेधात्तदध्ययनाप्रसक्तेस्तथाच स्वर्गकामत्वेन सामान्यतः प्रसङ्गेन स्त्री-

---

क्ते कस्मैचित् ऋत्विजे प्राकाशदाने तद्भागबाधापत्तेस्तत्रापि भागकल्पना-
पत्तेरिति भावः । 'स्त्री-शूद्रयोरिति, न च विद्यापदमेव यज्ञाङ्गभूतविद्या-
तिरिक्तविद्यापरं कल्प्यतां, स्त्री-शूद्रपदं वा स्वर्गकामेतरस्त्री-शूद्रपरं, रथ-
कारादिविद्याप्रयुक्तिकल्पनानुरोधेन स्त्री-शूद्रपदसङ्कोचस्यावश्यकत्वादिति
वाच्यं । प्रसक्तं हि प्रतिषिध्यते, न च स्त्री-शूद्रयोः स्वर्गकामत्वेन सामान्यतो
विधिं विना अन्यत् प्रसञ्जकमस्ति, विद्यायाः तदध्यापनस्योपनयनाभावेन
निषेधादध्ययनाप्रसक्तेः तथाच स्वर्गकामत्वेन सामान्यतः प्रसङ्गे स्त्री-शूद्रयो-

स्वर्गकामपदार्थे सङ्कोचमात्रं न बाधः सङ्कोचे च न शब्दार्थहानं स्वर्गकामत्रैवर्णिकस्याधिकारबोधनात् रथकारशब्दे च पदार्थमात्रस्यैव बाधः स्यात्। यद्यपि सङ्कोचोऽप्येकदेशबाध एवेति सोऽपि न युक्तः तदंशे शब्दार्थहानप्रसङ्गात्, तथापि सामान्यबाधादेकदेश-बाध एव लघुरिति। लक्षणा च पदवृत्तिर्वृत्तित्वात् शक्तिवत्। ननु गभीरायां नद्यां घोष इत्यत्र नैकपदे लक्षणा तीरस्यानदीत्वादगभीरत्वाच्च मुख्य-लक्ष्ययो-

---

शूद्रयोस्तन्निषेधो न वैपरीत्यं कल्पयत्युपजीव्यविरोधादिति भावः। 'पदवृत्तिः' शक्त्यवच्छेदकावच्छिन्नवर्णवृत्तिः, गम्भीरपदलक्षणायां तेन तीरस्य लक्ष्यत्वे नदीपदं प्रकृतमेव, तथाच तयोरन्वये दोषमाह, 'तीरस्येति, एवमग्रेऽपि। 'वाक्यार्थेति वाक्यार्थोगम्भीरनदी-तत्स-

---

स्तन्निषेधो न वैपरीत्यं कल्पयतीत्युपजीव्यविरोधादिति वदन्ति। तच्चिन्त्यं रागादिप्राप्तनिषेधेनापि चरितार्थत्वादिति। 'तथापीति, यद्यप्येकत्रोभय-प्रसक्तौ लाघवमिदं विनिगमकं स्यादत्र च विषयभेदस्तथाचैकदेशबाधोऽप्यु-क्तयुक्तेरसङ्गतस्तथापि विद्यानिषेधादेवैकदेशबाध इत्यत्रैव तात्पर्यं। न च विद्यानिषेधेऽपि श्राद्धवदमन्त्र एव यागस्तयोरस्त्विति वाच्यं। अमन्त्रश्राद्धा-भिप्रायकशब्दवदमन्त्रयागाभिप्रायकशब्दाभावादिति भावः। 'पदवृत्तिः' शक्तावच्छेदकावच्छिन्नवर्णवृत्तिरित्यर्थः, तेन वाक्यवृत्तित्वेऽपि पदवृत्ति-त्वान्न सिद्धसाधनं। पदस्यैव वृत्तिरित्यर्थ इत्यन्ये। गम्भीरपदलक्षणायां तेन तीरस्य लक्ष्यत्वे नदीपदं प्रकृतमेव तथाच तयोरन्योन्यान्वये दोषमाह,

रनन्वयापत्तेः । नापि पदद्वये प्रत्येकशक्त्या सम्बन्धिनो गभीरनदीतीरस्याप्राप्तिप्रसङ्गात् । तस्माद्गभीर-नद्यो-रन्वयबोधानन्तरं वाक्येन स्वज्ञाप्यगभीरनद्यास्तीरं लक्ष्यते । वाक्यार्थगभीरनदीसम्बन्धिनस्तीरत्वेन प्रतीतेः । न च वाक्ये शक्त्यभावात्तत्सम्बन्धं विना न लक्षणेति वाच्यम् । स्वज्ञाप्यसम्बन्ध एव हि लक्ष्यस्मृतौ

न्धिन इत्यर्थः, 'स्वज्ञाप्येति स्वज्ञापकतावच्छेदकसम्बन्धविषयसम्बन्ध-इत्यर्थः, अन्यथा यथाश्रुते अपभ्रंशगङ्गापदेन समभिव्याहृतघोष-पदे स्वज्ञाप्यसम्बन्धेन तीरज्ञापकापभ्रंशस्य लाक्षणिकत्वे साधु-त्वापि वज्रलेपतया यज्ञप्रयोगापत्तेः, विवक्षिते तु ज्ञापकतावच्छे-दकसम्बन्धः शक्तिस्तत्र नास्ति किन्तु तदारोपादुपस्थापकत्वमिति नातिप्रसङ्गः, प्रकृते च गम्भीरपदसमभिव्याहृतनदीशक्तत्वमेव विशि-ष्टबोधकतावच्छेदकं नदीपदस्य तद्विषयश्च गम्भीरपदोपस्थापितार्था-

---

त्वेति । नदीपदलक्षणायां दोषमाह, 'अगभीरत्वाच्चेति 'वाक्यार्थेति वा-क्यार्थो गभीरनदी तत्सम्बन्धिन इत्यर्थः, 'स्वज्ञाप्येति । नन्वेवमपभ्रंशेऽपि लक्षणा स्यात् । न चेष्टापत्तिः, तथा सति वृत्तिमत्त्वेन तस्यापि साधुत्वापत्तौ वज्रप्रयोगापत्तेः वृत्तेरेव पदसाधुत्वात्मकत्वादिति चेत्, न, सिद्धान्तस्यापि दोषस्य बोध्यत्वात् । न चोक्तदोषभिया सिद्धान्तेऽपि स्वज्ञाप्यसम्बन्ध एव तथा वाच्यः तथाच दोषतौल्यं अतएव स्वज्ञाप्यगभीरनद्यास्तीरं लक्षय-तीति वक्ष्यतीति वाच्यं । स्वशक्तिज्ञाप्यत्वस्य तदर्थत्वात् । न च गौरवं, उक्तदोषापत्त्या प्रामाणिकत्वादिति ।

केचित्तु स्वशक्यसम्बन्ध एव तदर्थः, नद्या इव गभीरनद्या अपि शक्य-

तन्त्रं। न तु सम्बन्धविशेषः शक्तिर्गौरवात् शाब्दस्य स्वशक्यवद्वाक्यार्थोऽपि। घोष-नद्योरन्वयबोधाद्गभीर-नद्योरन्वयबोध एव नेति चेत्, न, प्रथमोपस्थितत्वेन गभीर-नद्योरन्वयबोधस्य शीघ्रत्वात्। घोषे तदनुपपत्तिज्ञानाधीनतया तीरस्मृतिविलम्बेन नदी-घोषयोरन्वयबोधे विलम्बात्। न चैवं वाक्यभेदः, कर्त्तव्यान्विताभिधानान्तरानुकूलत्वेन वाक्यैकवाक्यतावच्छेदे-

---

सत्तिमती नदीति न काप्यनुपपत्तिः। अतएव 'न तु सम्बन्धविशेष शक्तिरित्यधिमग्रन्थोऽपि सङ्गच्छते, अन्यथा प्राक् सम्बन्धस्याप्रवेशे कस्य विशेषः शक्तिर्येन गौरवं निर्वहेदिति भावः। 'प्रथमोपस्थितत्वेनेत्यापाततः, वस्तुतस्तु नदी-घोषयोरन्वयबोधे विशिष्टनदीसम्बन्धितीराप्राप्तिप्रसङ्गादित्युक्तमेव दूषणं अन्यथा घोषोनद्यां गभीरायामित्यत्र का गतिरित्यवधेयं। 'वाक्यैकवाक्यतावदिति वाक्यैकवाक्यतायामवान्तरवाक्यार्थो महावाक्यार्थे विशेषणतया भासते इह तु

त्वात्, तात्पर्य्यवशेन चान्वयनियमात् अन्यथा तीरान्तरान्वयोऽपि स्यात् तात्पर्य्यग्राहकञ्च गभीरपदमित्याहुः।

तदर्थत्वमेवाशङ्क्य आपातत उक्तमेव गौरवमाह, 'न त्विति न तु शक्तिगर्भसम्बन्धविशेष इत्यर्थः, यथाश्रुतस्यालमकत्वात्। 'प्रथमोपस्थितत्वेनेत्यापाततः, वस्तुतो गभीर-नद्योरन्वयबोधाभावे विशिष्टनदीसम्बन्धितीराप्राप्तिप्रसङ्गादित्युक्तमेव दूषणमन्यथा घोषो नद्यां गभीरायामित्यत्र का गतिरित्यवधेयं। 'वाक्यैकवाक्यतावदिति, तत्रावान्तरवाक्यार्थो विशेषणतया

वाक्यत्वादिति । अत्र नव्याः । वाक्यस्य ज्ञाप्याभावेन ज्ञाप्यसम्बन्धाभावान्न लक्षणा । अथान्वयबोधकं वाक्यं पदानि हि समूयार्थान्वयं बोधयन्ति न प्रत्येकमाच-मिति चेत् । न । पदं हि स्वार्थान्वयं बोधयति न तु समूहः समूहे स्वार्थाभावात् । न च पदेषु व्यासज्यवृ-त्तिर्बोधकता, न वेतरपदावच्छिन्न इतरपदे गौरवात् । किञ्च गभीरायां नद्यामित्यत्र विभक्तिं विना अन्व-यबोधाभावाद्विभक्त्यन्तर्भावेन वाक्यत्वं, तथाच लक्ष्ये विभक्त्यर्थान्वयो न स्यात् लक्षकार्थस्य लक्ष्येऽनन्वय-

---

न तथेत्यभिप्रायः, साम्यन्तु महावाक्यार्थबोधानुकूलत्वमात्रेणेत्यर्थः, समुदितानि पदानि वाक्यमतस्तत्र लक्षणा तस्य ज्ञाप्यसत्त्वात् समुदा-योवाक्यमेव न तस्याशब्दात्मकत्वादित्यखरसं 'नव्या इत्यनेन सूचयन्नेव सिद्धान्तयति, 'अत्रेति । ननु समुदायोऽस्त्यनर्थकः समुदितानां-मर्थोऽस्त्येवेत्यत आह, 'न च पदेष्विति, 'गौरवादिति, पदत्वेनैवानु-भावकत्वादिति भावः । ननु बोधकता यदि स्वरूपयोग्यता तदेदं यदा तु फलोपधानं तदा इतरपदावच्छिन्ने एवयुक्तमित्युक्तिसम्भव-मात्रात्खरसादाह, 'किञ्चेति, फलोपधानस्य विभक्तिसाध्यत्वादिति भावः । 'लक्षकार्थस्य' लक्षकपदशक्यस्य, 'लक्ष्य इति शक्तताभिप्रायं,

---

भासते इह तु नेति तद्वदित्युक्तं, साम्यन्तु महावाक्यार्थबोधानुकूलत्वमात्रे-णेति ध्येयं । ननु फलोपधानरूपबोधकत्वमितरपदावच्छिन्न एवेत्यरुचेराह, 'किञ्चेति, 'लक्षकार्थस्य' लक्षकपदशक्यस्य । ननु अभेदान्वये विभक्तिरपि

नियमात् । नापि गभीरायां तदीतिविभक्तिमूले त-
द्रूपा तन्नियम्य तदज्ञाप्यत्वादविभक्तिश्च प्रकृतिनदी-
तं त्वार्थमभिदध्यान्न गभीरनदीगतं तथा प्रकृ-
तित्वात् । अस्तु तः पदलक्षणयैवोपपत्तौ न गाढलक्ष-
णा, तथा हि गभीर-तद्योरन्वयबोधोत्तरं तदीयद
गभीरपदं वा वक्ताप्यगभीरकन्यातीरं वक्ष्यति न
वाक्यम् । न च विनिगमकाभावात् तदयोरिक्षुणाद्वयं
न क्वे चैकैव लक्षणेति वाच्यं, तदे कृतत्वाद्वाच्यापेक्षया
लघुत्वाच्च । तदेव लक्षणा बलवती विनिगमकाभा-

स्तुतोलक्ष्योपपत्तौ । तिष्ठ्वाद्वारा तेन तथानयोर्या तथान-
यानयमादेव विवक्षित । नु भेदाच्च विभक्तिरपि गौणि-
त्वरूपदोषान्तरमाह, विभक्तिश्चेति । तदेव गौण तदानयेत्यत्रापि
विशिष्टकर्मता न प्रतीयतेत्यत्रत्यमूलाभिप्रायमाह, अस्तु इति । तु
पक्षे लक्षणामूल लक्षिताच्च-तदसाधारण त्वन्यत्रापि गाढा-
दित्याशङ्क्य निषेधति, न चेति, तदे कृतत्वादेति, कृतेरिति शेष.

न गौणिकत्वरूपेणाह, एवमात्मन्येति, तद्वाक्यतदामतामेति प्रकृतयत्न
गौणतामित्यर्थः, 'अप्रकृतत्वात्' अप्रकृतत्वरूपत्वादित्यर्थः । तन्वेवं गौण
तदानयेत्यत्रापि विशिष्टकर्मताप्रतीतिर्न यात् इति अस्तु इति । तु गौण लक्षणे
स्थल सिद्धान्तसारमाह, 'अस्तु इति, वक्ताप्यति तु गौण लक्षणे
मानत्वादौ वाक्यात्मकपदद्वये तदतरावाशिष्टसम्बन्धलक्ष्यत्वे वक्ताप्यप्रति-
क्षेपः वाक्यात्मकस्यानुमानकत्वात् । न च वक्ताक्षाप्यत्व वेवाक्ततिति

वाक्यलक्षणाद्वयं पदे एका वाक्ये चापरा लक्षणेति गौरवं स्यात्। अन्वयबोधपूर्विका प्रत्येकं पदद्वये लक्षणैव वाक्ये लक्षणेति च परिभाषा पद-वाक्ययोर्भिन्नत्वात्, वस्तुतस्तु गभीरपदात् स्वार्थपरम्परासम्बन्धेन लक्ष्योपस्थितौ विलम्बान्नदीपदात् स्वार्थसाक्षात्सम्बन्धेन शीघ्रं तीरोपस्थितिसम्भवात्तत्रैव लक्षणा। अथ "पदं पांशु-

---

गौरवं स्यादिति, तत्रापीति शेषः। ननु भवतु पद-वाक्यभेदः भवतु साकृतत्वाद्वाक्यलक्षणायां गौरवं तथाप्येकलक्षणातो नानालक्षणाकल्पने गौरवमित्यरुचेराह, 'वस्तुत इति। ननु लक्ष्याप्यसम्बन्धो लक्षणा विशिष्टार्थज्ञापकता चोभयत्र तुल्या तथाच किं विनिगमकं। न च गोदायां यमुनायां घोष इत्यादौ नीलपदस्य गुणिपरत्वेन लक्षणायां तत्र विशिष्टतीरलक्षणायां लक्षितलक्षणेति गौरवाद्विशेष्ये लक्षणाकल्पनादन्यत्रापि तथैवेति वाच्यं। तत्र हि लाक्षणिकस्यानुभावकतया लक्ष्याप्यतैव न विशिष्ट इति विशेष्ये लक्षणा इह तूभयोर्ज्ञापकत्वादुभयत्रापि लक्षणा। न च गभीरपदोत्तरसप्तमीविशेषणविभक्तिः शब्दसाधुत्वार्थमतो नदीपदोत्तरसप्तम्या नदीपदार्थानुगतस्वार्थमात्रबोधकत्वात्तत्रैव लक्षणेति वाच्यं। एकयैवोपपत्तौ हि

वाच्यम्। शक्तेरपि तत्सहकारेणैव ज्ञप्तिप्रयोजकत्वात्, तथाच तुल्यमिति चेत्, न, अतएव तदनुभावकत्वमित्युक्तत्वादिति। 'पदे कृतत्वादिति, लक्षणाया इति शेषः, 'गौरवं स्यादिति, तत्रापीति शेषः। ननु तथाप्येकलक्षणातो नानालक्षणाकल्पने गौरवमेवेत्यत आह, 'वस्तुतस्त्विति, एतच्च

नियमात्। नापि गभीरायां नदीतिविभक्तिशून्ये लक्षणा अन्वयस्य तदज्ञाप्यत्वाद्विभक्तिश्च प्रकृतिनदीगतं स्वार्थमभिदध्यान्न गभीरनदीगतं तस्या अप्रकृतित्वात्। वस्तुतः पदलक्षणयैवोपपत्तौ न वाक्यलक्षणा, तथा हि गभीर-नद्योरन्वयबोधोत्तरं नदीपदं गभीरपदं वा स्वज्ञाप्यगभीरनद्यास्तीरं लक्षयति न वाक्यम्। न च विनिगमकाभावात् पदयोर्लक्षणाद्वयं वाक्ये चैकैव लक्षणेति युक्तं, पदे कृप्तत्वाद्वाक्यापेक्षया लघुत्वाच्च पदस्यैव लक्षणा अन्यथा विनिगमकाभा-

---

वस्तुतोलक्ष्योपस्थितौ वृत्तिद्वयविरोधेन शक्यानुपस्थित्या शक्यान्वयनियमादित्येव विवक्षितं। ननु अभेदान्वये विभक्तिरपि न बोधिकेत्यरुचेर्दोषान्तरमाह, 'विभक्तिश्चेति। नन्वेवं नीलं घटमानयेत्यत्रापि विशिष्टकर्मता न प्रतीयेतेत्यरुचेर्मूलसिद्धान्तमाह, 'वस्तुत इति। ननु ज्ञापकत्वं लक्षणामूलं तच्चेदाख्य-पदसाधारणं तर्ह्युभयत्रापि साम्यादित्याशङ्क्य निषेधति, 'न चेति, 'पदे कृप्तत्वादिति, वृत्तेरिति शेषः,

---

न बोधिकेत्यरुचेराह, 'विभक्तिश्चेति, 'प्रकृतिनदीगतमिति प्रकृत्यर्थनदीगतमित्यर्थः, 'अप्रकृतित्वात्' अप्रकृत्यर्थत्वादित्यर्थः। नन्वेवं नीलं घटमानयेत्यत्रापि विशिष्टकर्मताप्रतीतिर्न स्यात् इति नव्यमते कतुष्यन् सिद्धान्तसारमाह, 'वस्तुत इति, 'स्वज्ञाप्येति। ननु नीलं हिरेपमानयेत्यादौ लाक्षणिकपदद्वये तदितरविशिष्टसम्बन्धिलक्ष्यत्वे स्वज्ञाप्यप्रसिद्धिः लाक्षणिकस्याननुभावकत्वात्। न च स्वशक्तिज्ञाप्यत्वं विवक्षितमिति

वाक्यलक्षणाद्वयं पदे एका वाक्ये चापरा लक्षणेति गौरवं स्यात्। अन्वयबोधपूर्विका प्रत्येकं पदद्वये लक्षणैव वाक्ये लक्षणेति च परिभाषा पद-वाक्ययोर्भिन्नत्वात्, वस्तुतस्तु गभीरपदात् स्वार्थपरम्परासम्बन्धेन लक्ष्योपस्थितौ विलम्बान्नदीपदात् स्वार्थसाक्षात्सम्बन्धेन शीघ्रं तीरोपस्थितिसम्भवात्तत्रैव लक्षणा। अथ "पदं पांशु-

---

गौरवं स्यादिति, तवापीति शेषः। ननु भवतु पद-वाक्यभेदः भवतु सकृत्वाद्वाक्यलक्षणायां गौरवं तथाप्येकलक्षणातो नानालक्षणाकल्पने गौरवमित्यरुचेराह, 'वस्तुत इति। ननु स्वज्ञाप्यसम्बन्धो लक्षणा विशिष्टार्थज्ञापकता चोभयत्र तुल्या तथाच किं विनिगमकं। न च गङ्गायां यमुनायां घोष इत्यादौ नीलपदस्य गुणिपरत्वेन लक्षणायां तत्र विशिष्टतीरलक्षणायां लक्षितलक्षणेति गौरवाद्विशेष्ये लक्षणाकल्पनादन्यत्रापि तथैवेति वाच्यं। तत्र हि लाक्षणिकस्यानुभावकतया स्वज्ञाप्यतैव न विशिष्ट इति विशेष्ये लक्षणा इह तूभयोर्ज्ञापकत्वादुभयत्रापि लक्षणा। न च गभीरपदोत्तरसप्तमीविशेषणविभक्तिः शब्दसाधुत्वार्थमतो नदीपदोत्तरसप्तम्या नदीपदार्थानुगतस्वार्थमात्रबोधकत्वात्तत्रैव लक्षणेति वाच्यं। एकयैवोपपत्तौ हि

वाच्यम्। शक्तेरपि तत्सहकारेणैव ज्ञप्तिप्रयोजकत्वात्, तथाच तुल्यमिति चेत्, न, अतएव तदनुभावकत्वमित्युक्तत्वादिति। 'पदे सृष्टत्वादिति, लक्षणाया इति शेषः, 'गौरवं स्यादिति, तवापीति शेषः। ननु तथाप्येकलक्षणातो नानालक्षणाकल्पने गौरवमेवेत्यत आह, 'वस्तुतस्त्विति, एतच्च

ना यूपमनक्ति सप्तमं पदं गृह्णातीत्यत्र पदस्य ग्रहणकर्मान्वर्हत्वेन ग्रहणकर्मार्हेषञ्जनसाधनत्वेन निरूढेषु सोमक्रयार्थानीयमानैकहायन्युपलक्षितसप्तम-

---

नोभयार्थः साधुस्तथाचान्यत्र विशेषणविभक्तेरिवाच विशेष्यविभक्तेरेव तथात्वमस्तु प्राथम्यात् गभीरपद एव लक्षणया तदुत्तरविभक्तेरेवार्थसाधुत्वौचित्यादिति, मैवं, अनवबोधात् गभीर-नद्योरभेदेन तीरसम्बन्धस्य साम्येऽपि गभीरत्वविशिष्टनदीसम्बन्धस्य प्रतीतौ गभीरार्थस्य तीरे परम्परासम्बन्धभानात् तथाच तद्रूपानुरोधात् सर्व्वत्र परम्पराप्रतीतेः सर्व्वत्र विशेष्यपदे लक्षणेति दिक्। मुख्यार्थान्वयानुपपत्तिमाह, 'ग्रहणेति, उपलक्षणञ्चैतत्, सप्तमत्वासम्भवेने-

---

गम्भीरपदस्य नीलादिपदवद्गुणमात्रवाचकत्वमभ्युपेत्योक्तं। वस्तुतस्तु तस्य गाम्भीर्य्यगुणविशिष्टवाचकत्वमेव गुणमात्रे नीलादिपदवदप्रयोगात्, अन्यथा धीरोदात्तपदस्य पदमात्रस्यैव वा धर्म्मिवाचकत्वं न स्यात्, तथाचात्रापि तीरे स्वार्थसाक्षात्सम्बन्ध एव, तस्माद्विशेषणविभक्तिः साधुत्वार्थमित्यभ्युपगमान्नदीपदलक्षणायामेव विभक्त्यर्थान्वय इति विशेष्यवाचिपद एव लक्षणा। न च प्राथम्याद्गम्भीरपद एव लक्षणास्तु तथाचान्यत्र तथात्वेऽप्यत्र विशेष्यविभक्तेरेव शब्दसाधुत्वं कल्प्यमिति वाच्यं। विशेषणविभक्तित्वेन सामान्यतएव तथात्वकल्पनात्। किञ्च शुक्लायां नद्यामित्यादावुक्तयुक्त्या विशेष्यपद एव लक्षणाकल्पनादन्यत्रापि तथा। न च शुक्लपदस्य लाक्षणिकत्वेनानुभावकत्वाभावेन स्वज्ञाप्याभावान्न लक्षणेति वाच्यं। सुतरां तर्हि विशेष्यपद एव लक्षणाकल्पनं। वस्तुतस्तु तदनुभावकमेवेत्युक्तमित्यत्र तात्पर्य्यं। उदाहरणभेदेनाग्रहणे, 'अथेति। मुख्यान्वयानुपपत्तिमाह, 'पदस्येति, 'निरूढेषु' नि-

पदपांशुषु सप्तमार्थान्वितपद-पदार्थान्वयबोधके सप्तमं पदमिति वाक्ये लक्षणेति चेत्, न, अत्रापि हि सप्तमपदयोरन्वयबोधानन्तरं सप्तमपदार्थान्वितस्वार्थबोधके पदे लक्षणा न तु वाक्ये। अतएव "पुरोडाशकपालेन तुषानुपवपतीत्यत्रावघातजनितव्रीहितुषाणां पुरोडाशकपालेनोपवापो विधीयते पुरोडाशश्रपणप्रयोजनत्वेनोपस्थिते च कपाले नोपवापप्रयोजनाकाङ्क्षा। न ह्येकप्रयोजनस्य किं प्रयोजनमित्याकाङ्क्षा भवति। अन्यच्च विनियुक्तत्वेन शब्दादन्यत्राकाङ्क्षाविरहेण विनियोगाप्रतीतेरेव हि विनियुक्तविनि-

---

त्रपि द्रष्टव्यं। 'अत्रनशाधनत्वेनेति, पूर्व्वत्रानुपपत्तिर्द्रष्टव्या, पुरोडाशकार्यसेवावहतव्रीहितुषाणां कथमुपवाप इत्याकाङ्क्षायामपि पुरोडाशाय कपालमिति तादर्थ्यचतुर्थ्यर्थलक्षणया तत्प्रयोजनतयोपस्थितं कपालं किमप्यस्य प्रयोजनमिति नाकाङ्क्षेति उभयाकाङ्क्षायाश्चान्वयधीर्न त्वन्यतराकाङ्क्षायां अतः षष्ठीतत्पुरुषेण भविष्यत्पुरोडाशाश्रयकपालेनेत्यर्थोऽवगम्यते, अतएव च न कपालपदे

चितेषु। पूर्व्वोक्तरीत्यैव परिहरति, 'अत्रापि हीति, 'न हीति, पुरोडाशाय कपालमिति तादर्थ्यचतुर्थ्यर्थभाने तत्प्रयोजनतयोपस्थितं कपालं न प्रयोजनाकारमाकाङ्क्षति अन्यतरमात्राकाङ्क्षायाश्च नान्वयधीरिति भावः। एवञ्च घटार्थेन दण्डेन गामभ्याजेत्यादौ यथा नाकाङ्क्षानुपपत्तिस्तथोक्तं। उक्तदोष-

योगविरोधः। अत-पाकाङ्क्षेत्यापनार्थं पुरोडाशकपालवाक्यस्य पुरोडाशार्थाधिष्ठाने आश्रयस्वरूपे लक्षणेति निरस्तम्। अत्रापि हि पुरोडाशपदेन पुरोडाशश्रपणप्रयोजनकाधिष्ठानमाश्रयस्वरूपं लक्ष्यते। कपालपदञ्च तत्र कपालत्वविशिष्टबोधकमिति पुरोडाशपदे लक्षणा न पुरोडाशकपालवाक्ये।

इति श्रीमद्गङ्गेशोपाध्यायविरचिते तत्त्वचिन्तामणौ शब्दाख्यतुरीयखण्डे शक्तिवादः।

लक्षणा तथाप्यति पुरोडाशपदस्य तदर्थकत्वपर्य्यवसाने अनुपपत्त्यपरीहारात्। एतेन घटजनकेन दण्डेन गामभ्याजेति लौकिकवाक्यदर्शनात् तदर्थकतयोपस्थितेनाप्यपरान्वय इति निरस्तं। तत्र न्यायानपेक्षणात् इह तु न्यायार्थसाधिततात्पर्य्यकतयैव तादृशाकाङ्क्षानिर्व्वाहादित्यखण्डनकार्थः।

इति श्रीजयदेवमिश्रविरचिते तत्त्वचिन्तामण्यालोके शब्दाख्यतुरीयखण्डालोके शक्तिवादालोकः।

भयादाह, 'आश्रयस्वरूपमिति अधिष्ठानत्वादिनैव तस्य तस्य लक्ष्यत्वान्नोक्तदोष इत्यर्थः, एवञ्चात्र कर्म्मधारयो न पुनश्चतुर्थीतत्पुरुष इत्यवधेयं। इति प्रकाशः।

अथ समासवादः ।

ननु बहुव्रीहौ चित्रगुमानयेत्यत्र वाक्यार्थचित्रगोस्वामिनः सम्बन्धितया अन्यपदार्थस्य प्रतीतेर्वाक्यत्वान्यपदार्थे लक्षणा। अथ चित्रा गौर्यस्येति विग्रहवाक्यं लुप्तं यत्पदं स्मृतमन्यपदार्थं बोधयति यथा दधि पश्येत्यादौ लुप्ता द्वितीया स्मृता कर्मत्वं अन्यथा तत्र कर्मत्वे लक्षणापत्तेः। अज्ञातविग्रहस्य बहुव्रीहौ शक्तिभ्रमादन्यपदार्थधीरिति चेत्, न, स्मृतयत्पदात् सम्बन्धितयोपस्थिते अन्यपदार्थे कर्मत्वेनोपस्थितिं विना आनयनान्वयानुपपत्तेः राज्ञः पुरुषमानयेत्यत्र राज्ञ-

---

उपोद्घातसङ्गत्या समासविचारमवतारयति, 'नन्विति, 'चित्रगोस्वामिन इति, चित्रगोस्वामिनोऽन्यपदार्थस्य सम्बन्धितया प्रतीतेरिति योजना, 'अन्यपदार्थस्य' समस्यमानपदातिरिक्तपदार्थस्य, 'सम्बन्धितया' चित्रगोसम्बन्धिरूपेण, 'वाक्य एवेति, तथाच वाक्ये लक्षणा नास्तीति प्राक् कथमुक्तमिति भावः। 'लुप्तमिति प्रकृतवाक्यघटकत्वेनाश्रुतमित्यर्थः, एवमग्रेऽपि। 'बोधयतीति पुरुषत्वेन बोधयतीत्यर्थः, 'बहुव्रीहाविति चित्रगुवाक्य इत्यर्थः, 'स्मृतयत्पदादिति स्मृतार्थकयत्पदादित्यर्थः, 'सम्बन्धितया' षष्ठ्यर्थसम्बन्धविशेषणतया, 'उपस्थिते' अवान्तरवाक्यार्थबोधविषये, 'कर्म्मत्वेनोपस्थितिं विनेति कर्म्मत्वसंसर्गक-धात्वर्थविशेष्यक-नामार्थप्रकारकशब्दबोधानुकूलकर्मत्वोपस्थित्यभावेनेत्यर्थः, 'आनयनान्वयेति कर्म्मत्वसंसर्गेण विशेष्यतया

इव विशेषणत्वेनोपस्थिते क्रियान्वयाभावाच्च। विभक्तिशून्ययत्पदादुपस्थिते च चित्रगुपदेन क्रियया चान्वयो न स्यात् अन्वयप्रकारबोधकविभक्त्यभावात्। न च चित्राया गोर्य इति विग्रहे स्मृतप्रथमान्त-य इति पदादुपस्थितिः प्रथमान्तेनानयनानन्वयात्। प्रथमान्त-

---

अथ समासवादालोकः।

'राज्ञ इति पूर्व्वमन्वयबोधानुकूलोपस्थित्यभावादनाकाङ्क्षत्वम-

'राज्ञ इति, पूर्व्वमन्वयबोधानुकूलोपस्थित्यभावादनाकाङ्क्षत्वमत्रेतरान्वितत्वेनेति विशेषः। यद्यप्यरुणयेत्यादौ लम्बकर्णमानयेत्यादौ च विशेषणेऽपि

ष्वानयनबोधानुपपत्तेरित्यर्थः। भेदसंसर्गेण नामार्थविशेष्यक-नामार्थप्रकारकशाब्दबोधे तन्नामोत्तरविभक्तिजन्यभेदसंसर्गोपस्थितेस्तन्त्रत्वादिति भावः। इदमुपलक्षणं प्रत्ययानां प्रकृत्यर्थान्वितस्वार्थबोधकत्वनियमेन कर्म्मत्वेऽपि तदन्वयानुपपत्तेश्चेत्यपि बोध्यं। 'विशेषणत्वेनेति कर्म्मत्वेतरस्य षष्ठ्यर्थस्य विशेषणत्वेनेत्यर्थः, 'क्रियान्वयेति कर्म्मतासंसर्गेण विशेष्यतया क्रियाया बोधासम्भवाच्चेत्यर्थः, पूर्व्वं कर्म्मत्वसंसर्गबोधानुकूलकर्म्मत्वोपस्थित्यभावान्निराकाङ्क्षत्वमत्र कर्म्मत्वेतरविशेषणत्वेनोपस्थित्या निराकाङ्क्षत्वमिति भावः। ननु विभक्तिशून्ययत्पदमनुषञ्जनीयमतो न कर्म्मत्वेतरविशेषणत्वेनोपस्थितिरित्यत आह, 'विभक्तिशून्येति, 'चित्रगुपदेन' चित्रगुपदार्थेन चित्रगवा, 'अन्वयप्रकारेति यत्पदोत्तरं स्वत्व-कर्म्मत्वरूपसंसर्गोपस्थापकविभक्तिविरहादित्यर्थः, नामार्थयोर्नामार्थ-धात्वर्थयोश्च भेदसंसर्गकान्वयबोधे नामोत्तरविभक्तिजन्यसंसर्गोपस्थितेस्तन्त्रत्वात् चित्रपदोत्तरद्वितीयायाश्च यत्पदानुत्तरत्वादिति भावः। 'उपस्थितिः' स्वामिनः पुरुषस्योपस्थितिः, 'प्रथमान्तेनेति, धात्वर्थ-नामार्थयोर्भे-

विग्रहे तद्भियुक्तैर्बहुव्रीहेः साधुत्वनिषेधाच्च । न च चित्रा गौर्यस्य तमानयेति तत्पदार्थस्य क्रियान्वय-इति वाच्यम् । तथाननुभवात् चित्रगोसम्बन्धिन-मानयेति हि वाक्यार्थधीः विग्रहे तत्पदस्याप्रयोगेण कृत्यभावाच्च । यत्तदोर्नित्यसम्बन्धात्तत्पदस्मरणमपी-ति चेत्, न, अध्याहारापत्तेः, तथापि चित्रगुमानये-त्यत्र विभक्तिस्तत्पदार्थगतं न स्वार्थमुपनयेत् किन्तु

क्षेरान्वितत्वेनेति विशेषः । 'तथाननुभवात्' वाक्यार्थद्वयान्वया-ननुभवात्, 'अध्याहारापत्तेः', तथाच तदपेक्षया लक्षणाया एव कल्प-

---

क्रियान्वयस्तथापि पूर्व्वदोष एव तात्पर्य्यं, 'प्रथमान्तेति । यद्यपि पुत्रेण सहा-गतः पिता सपुत्रक इत्यादौ प्रथमान्तविग्रहेऽपि बहुव्रीहिरिति व्यभिचार-स्तथापि तदतिरिक्ते नियमो बोध्यः इत्याहुः । 'तथाननुभवादिति वाक्यार्थ-द्वयाननुभवादित्यर्थः । नन्वेतदेव कुत इत्यत आह, 'चित्रेति, 'अध्याहा-रेति, पदकल्पनापेक्षया च लक्षणया पदार्थमात्रकल्पनस्य लघुत्वादन्यथा

देशान्वये विभक्तिजन्यसंसर्गोपस्थितेस्तन्त्रत्वादिति भावः । ननु प्रथमाया एव कर्म्मत्वे लक्षणेत्यत आह, 'प्रथमान्तेति । यद्यपि पुत्रेण सह वर्त्तते यः स सपुत्रक इत्यादौ प्रथमान्तविग्रहेऽपि बहुव्रीहिर्दृष्टस्तथापि तदतिरिक्तस्थले नियमो बोध्यः । 'तत्पदार्थस्येति स्मृततत्पदेनोपस्थापितस्यार्थस्येत्यर्थः । 'तथा-ननुभवादिति अन्यपदार्थस्य सम्बन्ध-कर्म्मत्वोभयविशेषणतयाननुभवादि-त्यर्थः, 'यत्तदोरिति तत्पदं विना यत्पदस्य निराकाङ्क्षत्वादित्यर्थः, 'तत्पदस्मरणमपीति विग्रहवाक्यस्थयत्पदानुषङ्गेन तत्पदस्मरणमपीत्यर्थः । 'अध्याहारापत्तेरिति तत्स्मरणकल्पनापत्तेरित्यर्थः, तथाचैतद्गौरवभयादेव

गो-गतमेव विभक्तेः प्रकृत्यर्थगतस्वार्थबोधजनकत्वव्युत्पत्तेः। अत एवान्यपदार्थोपस्थापकेन समासेनोक्तार्थत्वात् यत्पदाप्रयोगः। अन्यथा यत्पदप्रयोगोऽपि स्यात्। न च यत्पदप्रयोगः साधुत्वार्थमेव स्त्रीप्रत्ययस्येवेति वाच्यम्। "गो-स्त्रियोरुपसर्जनस्येत्यनुशासनबलात्तथैव साधु यत्पदे तूक्तार्थत्वं विना असाधुत्वादन्वये न निमित्तान्तरमस्ति, बहुव्रीहेर्नित्यसमासत्वेन विग्र-

---

नौचित्त्यात्पदकल्पनापेक्षया पदार्थमात्रकल्पनस्य लघुत्वादन्यथा लक्षणोच्छेदापत्तेरिति भावः। ननु यत्र पदं कल्प्यं तत्रेयं व्यवस्था इह तु तत्पदाध्याहारस्याप्यावश्यकत्वान्नैवमित्यरुचेराह, 'तथापीति।

लक्षणोच्छेदापत्तेरिति भावः। ननु यत्र पदं कल्प्यं तत्र तथास्तु प्रकृते च तत्पदाध्याहारस्यावश्यकत्वान्नैवमित्यरुचेराह, 'तथापीति, 'उक्तार्थत्वादिति, उक्तार्थानामप्रयोग इत्यभिधानादिति भावः। 'बहुव्रीहेरिति, चित्रा गौर्-

---

यत्पदमपि नानुषज्यते तदनुषङ्गे आकाङ्क्षासम्पादनाय तत्पदस्मरणस्यावश्यकत्वात् इति भावः। ननु लुप्तसमासस्यपदोपस्थितेस्तदर्थोपस्थितेरेव वा तत्पदादिविषयकत्वकल्पनान्न गौरवमित्यरुचेर्दोषान्तरमाह, 'तथापीति तत्पदस्मरणेऽपीत्यर्थः, 'विभक्तेः' वाक्यसमभिव्याहृतविभक्तेः। 'अतएवेति यत एव बहुव्रीहावन्यपदार्थे लक्षणेत्यर्थः, 'उक्तार्थत्वात्' बोधितार्थकत्वात्, 'स्त्रीप्रत्ययस्येवेति चित्रपदोत्तरं स्त्रीप्रत्ययस्येवेत्यर्थः, 'उपसर्जनस्येति, परतः स्त्रीप्रत्ययोलोप्योभवतीति शेषः, 'उपसर्जनं' विशेषणं, 'तथैवेति स्त्रीप्रत्ययप्रयोगं विनेत्यर्थः। स्मृतं यस्येतिपदं अन्यपदार्थं बोधयतीत्यत्र दोषमाह, 'बहुव्रीहेर्नित्यसमासत्वेनेति चित्रगवादिवाक्यस्यैव चित्राभिन्नगोस्वामित्वादि-

ाभावाच्च । चित्रा गौर्यस्येति वाक्यं बहुव्रीहेरन्यपदा-
र्थकथनाय । अन्यथा चित्रगुमानयेत्यत्र प्रक्रान्त-प्रक्रं-

तु यदि विग्रहोनास्ति तदा चित्रा गौर्यस्येत्यादिकिमित्यत आह, 'चित्रेति, समस्यमानपदेनैवार्थकथनस्य विग्रहवाक्यत्वादिह त्वसमस्य-मानेनापि यत्पदेनार्थकथनादिति भावः । अत्र च नित्यसमासत्व-मङ्गीत्युपन्यस्तं, वस्तुतोनित्योऽस्त्वनित्यो वा समास उभयथापि विग्रहानुभवनियमोनास्ति येन तत्स्मरणं कल्प्यत इति ध्येयं । तु मा भूदयं विग्रहः तत्प्रतिरूपकस्याप्यनुभवनियमेन स्मृतयत्प-दान्यपदार्थोपस्थितिस्तदा स्यात् यदि बुद्धिस्थः कोप्यन्यः स्यात् तदा यत्पदस्य तत्रैव शक्तिर्यदि तु लक्षणयान्यपदार्थधीस्तदा पूर्वम-बुद्धिस्थस्यापि चित्रगोत्वाभिन्नेनोपस्थितस्य लक्ष्यस्यान्वयधीरित्याह, 'अन्यथेति, ।

त्वादि तु न विग्रहः समस्यमानपदेनैवार्थकथनस्य विग्रहत्वादत्र त्वसमस्य-मानयत्पदेनाप्यर्थकथनादिति भावः । वस्तुतो विग्रहसत्त्वेऽपि तस्य निय-मतः प्रागुपस्थितौ मानाभावादन्यपदार्थे लक्षणैव अन्यथा षष्ठीतत्पुरुषे-ऽपि सा न स्यादिति ध्येयं । एतेन विग्रहप्रतिरूपकतद्वाक्यस्थमेव यत्पदमा-दायान्वयोऽस्त्विति परास्तं । विग्रहवत्तस्यापि नियमतोऽनुपस्थितेः । 'प्रक्रा-

---

प्रकारकबोधसाकाङ्क्षवाक्यत्वेनेत्यर्थः, 'विग्रहाभावाच्चेति तादृशवाक्यार्थबोध-स्यर्थयत्पदघटितवाक्यान्तराभावाच्चेत्यर्थः । नन्वेवं चित्रा गौर्यस्येति वाक्यं किमित्यत आह, 'चित्रेति । न च विग्रहाभावेऽपि विग्रहप्रतिरूपकैतद्वा-क्यस्थयत्पदादेवान्यपदार्थलाभोऽस्त्विति वाच्यं । एतद्वाक्यस्य नियमत उप-स्थितौ मानाभावादिति भावः । 'अन्यथेति यदि विग्रहवाक्यस्थयत्पदादन्य-

स्यमानयोरभावे यत्पदार्थव्यवहारो न स्यात्। न च चित्रापदं चित्रगोस्वामिलक्षकं, तत्र गोपदार्थानन्वयात्। नापि गोपदं लक्षकं, गोस्वामिनि चित्रापदार्थानन्वयापत्तेः। तस्मादाख्यार्थचित्रगोसम्बन्धितया पुरुषस्य प्रतीतेर्बहुव्रीहौ वाक्य एव लक्षणेति। वार्त्त-

---

न्तेति, यद्यप्ययं चित्रा गौर्यस्येत्यर्थकथनवाक्य एव कथं यत्पदार्थान्वयस्तथापि तत्र तमानयेत्याद्यध्याहारात् तथा प्रकृते च तस्य दूषितत्वादिति भावः।

पदार्थप्रत्ययस्तदेत्यर्थः, 'यत्पदार्थव्यवहार इति यत्पदार्थशाब्दबोध इत्यर्थः, यत्पदस्य सर्व्वनामतया प्रक्रान्त-प्रक्रंस्यमानान्तरस्यैव परामर्शकत्वादिति भावः। 'प्रक्रान्तं' शब्दान्तरेण पूर्व्वोक्तं, 'प्रक्रंस्यमानं' शब्दान्तरेणानुपदं वक्ष्यमाणं। नन्वेवं चित्रा गौर्य्यस्येत्यर्थकथनवाक्य एव कथं यत्पदार्थान्वय इति वाच्यं। समासादेरन्यपदार्थस्य प्रक्रान्तत्वात् तस्य तदर्थकथनरूपत्वादिति हृदयं। 'अनन्वयात्' अन्वयासम्भवात्, न च गोपदं तात्पर्य्यग्राहकमिति वाच्यं। तथापि विभक्त्यर्थान्वयासम्भवात् प्रकृत्यर्थान्वितस्वार्थबोधकत्वात् प्रत्ययानामिति भावः। 'तत्र गोपदार्थेति, गोस्वामिनस्तन्त्रत्वाभावादिति भावः। न च गोपदार्थस्य गोस्वामिन एकदेशे गवि चित्रपदार्थस्याभेदेनान्वयः घटात्परः चैत्रस्य नप्तेत्यादाविव पदार्थैकदेशेनान्वयस्याप्यत्र व्युत्पन्नत्वादिति वाच्यं। पदार्थैकदेशे भेदेनान्वयस्य क्वचिद्व्युत्पन्नत्वेऽप्यभेदान्वयस्यात्यन्तमव्युत्पन्नत्वादन्यथा गौर्नित्या द्रव्यं नित्यमित्यादौ गोत्व-द्रव्यत्वादावपि नित्यान्वयापत्तेरिति हृदयं। यदि च व्युत्पत्तिवैचित्र्यात् अभेदेनाप्येकदेशेऽन्वायोऽत्राभ्युपेयते तदा त्वयमपि पक्षः साधीयानिति मन्तव्यं। 'वाक्य एवेति, न च चित्रपदस्य च स्वामिनि लक्षणया चित्रगोस्वामिनोलाभसम्भवात् कथं वाक्ये लक्षणेति वाच्यं। पदार्थैकदेशान्वयस्य नामार्थयोर्भेदान्वयस्य चाव्युत्पन्नतया गोपदार्थैकदेशे स्वामित्वे चित्रगोरन्वयासम्भवात्। एतेन चित्रपदं चित्रगोपदं गोपदञ्च स्वा-

नैतत्, वाक्ये निरर्थकतया स्वार्थसम्बन्धाभावेन लक्षणानिषेधात् अत्रापि पदलक्षणयैवोपपत्तेश्च । तथा हि चित्र-गोपदयोरन्वयबोधानन्तरं गोपदं चित्रगोस्वामिलक्षकं स्वज्ञाप्यचित्रगोसम्बन्धेन तत्स्वामिस्मारकत्वात् । चित्रपदं गवान्वितस्वार्थबोधकतया मुख्यार्थमेव । कर्त्तव्यान्वयबोधानुकूलत्वेन न वाक्यभेदोऽपि ।

वक्तव्यां दूषयन्नेव वाक्यलक्षणां व्यवस्थापयति, 'न चेति, 'कर्त्तव्येति सम्बन्धस्थितिहेतुचित्रगवोपस्थित्यनुकूलत्वादित्यर्थः, 'गोपदस्येति गोपदमात्र-

---

निष्ठपरमित्यपि प्रयुक्तं नामार्थयोर्भेदान्वयस्याव्युत्पन्नतया स्वामित्वे चित्रगोरन्वयासम्भवात् धर्म्मिणः स्वामिनोऽलाभप्रसङ्गाच्चेति भावः । 'निरर्थकतयेति शक्तिशून्यतयेत्यर्थः, 'स्वार्थेति अप्रयुक्ततयेत्यर्थः । ननूक्तप्रणाल्या स्वज्ञापकसम्बन्ध एव लक्षणान्वित्यरुचेराह, 'अत्रापीति बहुव्रीहावपीत्यर्थः, 'चित्रगोपदयोरिति चित्रपदार्थ-गोपदार्थयोरित्यर्थः, 'अन्वयबोधानन्तरमिति बलेनान्वयबोधानन्तरमित्यर्थः, 'चित्रगोस्वामिलक्षकमिति लक्षणया चित्रगोस्वामिबोधकमित्यर्थः, एतच्च यत्र मुख्यार्थस्यापि क्रियान्वयो न बाधितस्तत्सामग्री च प्राथमिकी तदभिप्रायेणोक्तमन्यत्र तु चित्रपदं तात्पर्य्यग्राहकं, अन्यत्र च चित्रगोस्वामिलक्षकमिति मन्तव्यं । 'स्वार्थबोधकतयेति चित्रगुणविशिष्टबोधकतयेत्यर्थः, 'मुख्यार्थमेवेति । यद्यपि चित्रपदस्य चित्रगुणविशिष्टबोधने लक्षणैव लाघवाच्चित्रगुण एव शक्तेः "गुणिलिङ्गास्तु तद्वतीत्यमरकोषस्तु निरूढलक्षणाप्रतिपादक इति कुतो मुख्यार्थत्वं, तथापि 'मुख्यार्थमेवेत्यस्यामरकोषादिबोधितार्थकमेवेत्यर्थः । ननु चित्रपद-गोपदयोर्विभिन्नान्वयबुद्धिजनकत्वे भिन्नवाक्यत्वापत्तिरित्यत आह, 'कर्त्तव्येति चित्रपदस्यापि तात्पर्य्यग्रहद्वारा कर्त्तव्यान्वयबुद्धिप्रयोजकत्वादित्यर्थः, एकान्वयबुद्ध्यप्रयो-

न चैवमेकस्यैव गोपदस्यान्यपदार्थे वृत्तौ समासो न स्यात् अनेकस्यान्यपदार्थे वर्त्तमानस्य समासानुशासनादिति वाच्यम्। चित्रापदस्यापि परम्परया अन्यदार्थबोधकत्वात्। अस्तु वा चित्रापदेऽपि लक्षणा चित्रापदार्थस्य परम्परया चित्रगोस्वामिसम्बन्धात्।

स्येत्यर्थः। चित्रपदस्य गुणमात्रवाचित्वमाश्रित्याह, 'परम्परयेति, 'चित्रेति, अयञ्चाभ्युपगमवादोऽस्तु वेत्युपक्रमात्। वस्तुतः साक्षात्सम्बन्धेन उपस्थाप-

---

जकत्वस्यैव भिन्नवाक्यतारूपत्वादिति भावः। 'वृत्तौ' लक्षणायां, 'अन्यपदार्थे वर्त्तमानस्येति अन्यपदार्थबोधकस्येत्यर्थः, 'परम्परयेति तात्पर्य्यग्रहादिद्वारेत्यर्थः, चित्रपदं चित्रगोसम्बन्धित्वेन चित्रगोसम्बन्धिनं गोपदञ्च पुरुषत्वेन पुरुषं लक्षयतीति पदद्वय एव लक्षणा अन्वयधीरपि चित्रगोसम्बन्ध्यभिन्नं पुरुषमानयेत्याकारेत्यभिप्रायेणाह, 'अस्तु वेति। ननु चित्रपदस्य चित्रगोस्वामिनि स्वशक्यसम्बन्धाभावात् कुतो लक्षणेत्यत आह, 'चित्रापदार्थस्येति चित्रपदशक्यस्य चित्ररूपस्येत्यर्थः, 'परम्परया' स्वाश्रयस्वामित्वलक्षणपरम्परासम्बन्धेन। न च तथापि चित्रगुः पुरुष इत्यादौ पृथक् पुरुषवाचकपदसत्त्वे पदद्वये न लक्षणासम्भव इति वाच्यं। तत्रापि चित्रगोस्वाम्यभिन्नपुरुषाभिन्नः पुरुष इत्यन्वयबोधसम्भवेन पदद्वये लक्षणासम्भवात्। यदि चोद्देश्यतावच्छेदकस्य विधेयतावच्छेदकान्तर्भाव एव निराकाङ्क्षत्वं दण्डीरक्तदण्डः घटो नीलघट इत्यादयोऽपि व्यवहारा निराकाङ्क्षास्तदा तु तत्र गोपदस्य पुरुषत्वातिरिक्तत्वेन मनुष्यत्वादिना पुरुषे लक्षणेति न क्वाप्यनुपपत्तिरिति भावः। एवञ्चारूढवानरो वृक्ष इत्यादावपि आरूढपदं तात्पर्य्यग्राहकं वानरपदञ्च वानरारोहणकर्म्मणि लाक्षणिकं तस्य च वृक्षे अभेदेनान्वयः। यद्वा आरूढपदं प्रकृति-प्रत्ययविभागेन वानरारोहणकर्म्मपरं वानरपदञ्च देशपरं तथा-

न चैवमेकपदे लक्षणायामितरपदवैयर्थ्यम्, इतरपद-महिम्नैव विशेषस्य लक्षणीयत्वात्। न चैवं वाक्यार्थ-बोधकपदलक्षणाद्वयमेव वाक्यलक्षणा, पद-वाक्ययो-र्भिन्नत्वात्।

यत्तु चित्रापदेन गोपदसन्निधानात् स्वार्थसम्बन्धि-नौ गौर्लक्ष्यते चित्रगवा च स्वामी लक्षित इति

'चित्रगवेति लक्ष्यचित्रगोद्वारा तत्सम्बन्धीत्यर्थः, लक्ष्यमेक-मलरा कृत्वा पदेन परम्परासम्बन्धेन लक्षणाया एव लक्षितलक्ष-

---

वाक्यगोपद एव लक्षणा अतएव तत्रैव दूषणमाशङ्क्य परिहरति, 'न चैव-मिति, एवं सर्व्वनामपदद्वयेन बहुव्रीहावपि लक्षणैव। न च सर्व्वनाम्नि न लक्षणा, निरूढलक्षणातिरिक्तलक्षणायामेव तथा नियमात्। अतएव तत्-पुरुष इत्यादौ षष्ठीतत्पुरुषेऽपि लक्षणेति वदन्ति। 'गोपदेति, तथा च तात्पर्य्यग्राहकतया न गोपदवैयर्थ्यमिति भावः। 'चित्रगवेति, लक्षितार्थस्य

वानरारोहणकर्म्माभिन्नो वृक्ष इत्यन्वयबोधः। अथ वा वानरपदं वान-रारोहणकर्म्मपरं आरूढपदं प्रकृति-प्रत्ययविभागेन कर्त्तृपरं तस्य चैकदेशे वानरे अन्वयः पदार्थैकदेशान्वयस्यापि क्वचिदभ्युपगमात् तथाचारोहणक-र्म्माभिन्नवानरारोहणकर्म्माभिन्नो वृक्ष इत्यन्वयबोध इत्यादि स्वयमूह्यं। पूर्व्व-स्मिन् कल्पे शङ्कते, 'न चैवमिति, 'एकपद इति उत्तर इत्यर्थः, 'इतरपदेति, एवं पूर्व्वपदार्थोत्तरपदार्थयोरभेदेनान्वयबोधे न तात्पर्य्यं तत्र पूर्व्वपदवैयर्थ्य-मित्यर्थः, 'विशेषस्य' चित्रगोस्वामित्वादिरूपविशेषस्य, तथाच तात्पर्य्यग्राह-कतया पूर्व्वपदसार्थकतेति भावः। उत्तरकल्पे शङ्कते, 'न चैवमिति।

'स्वार्थसम्बन्धिनीति चित्राभिन्नेत्यर्थः, 'चित्रगवा चेति लक्षितेन चित्राभिन्नगवा चेत्यर्थः, 'स्वामीति चित्रगोस्वामित्वेन चित्रगोस्वामीत्यर्थः,

लक्षितलक्षणया अन्यपदार्थधीरिति । तन्न । एकपद-लक्षणातोलक्षितलक्षणायाजघन्यत्वात् । भुवादयोधातवः चैत्रादीन् भोजय लम्बकर्णमानयेत्यादितद्गुणसं-

---

लक्षकतया लक्षितलक्षणेति भावः । वस्तुतो लक्ष्यचित्रगोघटितपरम्परासम्बन्धेन चित्रापदस्यैव तल्लक्षकत्वं लक्षणायाः पदधर्म्मत्वात् । 'एकेति, गौरवादिति भावः । न च परम्परासम्बन्धेन तदुपस्थापकत्वसम्भवादेकैव लक्षणास्त्विति वाच्यं । साक्षात्सम्बन्धेन गोपदस्य तदुपस्थापकत्वे लाघवादित्युक्तत्वात्, अन्यपदार्थस्य च सम्बन्धितावच्छेदकतया पूर्व्वं भातेन स्वामित्व-चैत्रत्वादिनैव भानं तीरत्ववच्चित्रगोसम्बन्धित्वेनैव वा गङ्गातीरत्ववदिति ध्येयं । नन्वेवं चित्रगुमानयेत्यत्रैव लक्षकपदार्थे भुवादय इत्यादावपि कार्य्यान्वयो न स्यादित्यत आह, 'भुवादय इति, जहत्स्वार्थायामेव तथेति भावः । 'क्रिया-

---

गोपदस्य तु तात्पर्य्यग्राहकतया सार्थकतेति भावः । 'जघन्यत्वादिति गौरवादिति भावः । इदमुपलक्षणं वस्तुतो लक्षितस्य चित्रगोर्लाक्षणिकत्वे विभक्त्यर्थान्वयानुपपत्तिः प्रकृतीभूतेन गोपदेनानुपस्थितत्वात् । किञ्च वृत्त्या पदजन्यपदार्थोपस्थितेरेव शाब्दधीहेतुतया अर्थोपस्थापितस्य चित्रगोस्वामिनः शाब्दानुभव एवानुपपन्नः । न च लाघवात् पदज्ञानप्रयोज्यपदार्थोपस्थितिरेव शब्दबोधाङ्गमिति वाच्यं । तथासति शाब्दबोधजन्यसंस्काराधीनपदाजन्योपस्थितेरपि शब्दबोधापत्तेरित्यपि बोध्यं । ननु भुवादयोधातवोभवन्ति चैत्रादीन् भोजयेत्यत्र तद्गुणसंविज्ञानबहुव्रीहौ लक्षणया आदिपदोपस्थापितस्यान्यपदार्थस्यैव क्रियान्वयसम्भवात् कथं भू-चैत्रादेरपि क्रियान्वयः, न हि चित्रगुमानयेत्यत्र चित्रेण क्रियान्वय इत्यत आह, 'भुवादयोधातव इति, भवन्तीति शेषः, तेनाग्रे क्रियान्वय इति सङ्गच्छते, 'तद्गुणेति, यत्र पूर्व्वपदार्थस्यापि क्रियान्वये तात्पर्य्यं तदेव तद्गुणसंविज्ञानबहुव्रीहिः, 'विशेषण-

विशेषणबहुव्रीहौ चित्रादेर्विशेषणस्यापि कार्य्यान्वयात्। क्रियावाचित्वनियन्त्रितत्वादिरूपेणाजहत्स्वार्थलक्षणेति सम्प्रदायः ।

त्वादिति भावः । 'आदीति लम्बकर्णावयविनो यः सम्बन्धस्तदवच्छिन्नत्वादिनेत्यर्थः, 'सम्प्रदाय इत्यस्य रसोद्भावनं, तद्बीजन्तु लम्ब-

---

र्थचेति, अत्र च लक्षकसम्बन्धस्यैव लक्ष्यतावच्छेदकतया क्रियावाचित्वादिरूपे शक्यसम्बन्धः आदिपदाच्च लम्बकर्णावयविनो यः सम्बन्धः तदवच्छिन्नत्वादिपरिग्रहः, 'सम्प्रदाय इत्यस्य रसोद्भावनं, तद्बीजन्तु लम्बकर्णमानयेत्यादौ यद्यजहत्स्वार्था तदोभयसाधारणोक्तरूपेण लम्बकर्णस्याप्यन्वये तस्यापि विशेष्यतैवान्वयः स्यात् चैत्रवत्, न चेष्टापत्तिः, अनुभवविरोधात्, तथाचोभयत्रापि जहत्स्वार्थैव विशेष्यत्वेन विधेयान्वये स्वार्थत्यागात् विशेषणत्वेनापि स्वार्थस्य विधेयान्वय इति तद्गुणसंविज्ञानोक्तिः, लम्बकर्णसम्बन्धित्ववत् चित्रगोसम्बन्धित्वेन उपस्थितावपि स्वार्थस्योपलक्षणतया विधेयानन्वयेनातद्गुणसंविज्ञानोक्तिस्तत्रेति वदन्ति ।

केचित्तु विशेष्यतया विशेषणतया वा स्वार्थान्वयादेवाजहत्स्वार्थेत्याहुः ।

स्येति पूर्व्वपदार्थस्येत्यर्थः, 'कार्य्यान्वयात्' क्रियान्वयात्, 'क्रियावाचित्वेति शाब्दतासम्बन्धेन क्रियावत्त्वेत्यर्थः, तेन नातिप्रसङ्गः, क्रियावत्त्वञ्च सङ्केतविशेषसम्बन्धेन क्रियापदवत्त्वं, एतच्च भ्वादयोधातव इत्यत्रोक्तं, चैत्रादीन् भोजयेत्यत्राह, 'नियन्त्रितत्वेति, नियन्त्रितत्वञ्च चैत्रविषयकबुद्धिविशेषविषयत्वं, 'आदिपदात् लम्बकर्णमानयेत्यत्र लम्बकर्णावयविनो यः सम्बन्धः तन्निरूपकतस्य लम्बकर्ण-पुरुषोभयसाधारणस्य परिग्रहः । 'अजहत्स्वार्थलक्षणेति आदिपदे भू-चैत्रादिपूर्व्वपदसाधारणी लक्षणेत्यर्थः, भू-चैत्रादिकन्तु तात्पर्य्यग्राहकमिति भावः । 'सम्प्रदायः' नैकसम्प्रदायः ।

अत्राहुः अनस्तमितपद-पदार्थविभागस्य चित्रगुसमुदायस्यान्योन्यान्वितावयवार्थसम्बन्धिन्यन्यपदार्थे शक्तिः कल्प्येत अतोनानेकार्थत्वम् न वा अवयवार्थत्यागो न वा तद्गुणसंविज्ञाने लक्षणा योगरूढिस्वीकर्णमित्यादौ यद्यजहत्स्वार्थलक्षणाया एव लक्षितलक्षणात्वादिति तदुपस्थितिस्तदा विशेष्यत्वेनैवोभयान्वयापत्तिः ।

'अत्राऽऽहुरिति, वैयाकरणा इति शेषः। योगार्थभानार्थमाह, 'अनस्तमितेति, 'अत इति, सम्बन्धित्वेन शक्तिर्न चैत्रत्वादिनेत्यर्थः। 'तद्गुणेति अन्यथा अन्यपदार्थस्यैव शक्यत्वे समुदायस्यावयवार्थे लक्षणा स्यादित्यर्थः, उभयसिद्धावयवार्थभानार्थं 'तद्गुणेत्युक्तं। अन्यथा अन्यत्रातद्गुणाभ्युपगमा-

'अत्राऽऽहुरिति, वैयाकरणा इति शेषः, 'अनस्तमितेति प्रतीयमानावयवार्थस्येत्यर्थः, 'अन्योन्यान्वितेति चित्राभिन्नगोसम्बन्धिनीत्यर्थः, 'शक्तिः कल्प्येतेति चित्राभिन्नगोसम्बन्धित्वरूपेण शक्तिः कल्प्येतेत्यर्थः, शक्तावच्छेदकन्तु चित्रगुपदत्वमेवेति भावः। 'अत इति यतश्चित्रगोसम्बन्धित्व-लम्बकर्णसम्बन्धनिरूपकत्वादिना शक्तिर्न तु चैत्र-मैत्रत्वादिनेत्यर्थः, 'अनेकार्थत्वं' चित्रगुपद-लम्बकर्णपदादेरनेकार्थत्वं। 'न वा अवयवार्थेति, चैत्रत्व-मैत्रत्वादिना शक्तावावयवार्थत्यागापत्तिरिति भावः। 'तद्गुणसंविज्ञान इति लम्बकर्णादिपदइत्यर्थः, 'लक्षणेति, चैत्रत्व-मैत्रत्वादिना अन्यपदार्थस्य शक्यत्वे अवयवार्थभानार्थं समुदायस्यावयवार्थे लक्षणा स्यादिति भावः। 'तद्गुणसंविज्ञानइत्युपलक्षणं, अतद्गुणसंविज्ञाने चित्रगवादिपदेऽपि चैत्रत्व-मैत्रत्वादिना शक्यत्वे अवयवार्थभानार्थं समुदायस्यावयवार्थे लक्षणा स्यादित्यपि बोध्यं। न च तथापि भ्वादयो धातवः चैत्रादीन् भोजयेत्यादौ का गतिः तत्र क्रियावाचित्व-नियन्त्रितत्वादिना शक्त्यभ्युपगमे अवयवार्थत्यागापत्तेरिति वाच्यं।

कारात् अवयवार्थाज्ञाने तत्सम्बन्धिनोऽज्ञानात्। मण्डपादौ तु अवयवार्थनिरपेक्षैव गृहविशेषधीरि-त्यवयवार्थत्याग एव समुदाये रूढिः।

देव तदनापत्तिरित्यपि परोब्रूयादिति, 'अवयवार्थेति। न चैवं चित्रगुमान-देवादावप्यवयवार्थत्यागे तद्गुणातद्गुणविभागो न स्यादिति वाच्यं। विधे-

---

इत्यथा तत्रावयवार्थत्यागाभ्युपगमात् भूत्व-सत्त्व मैत्रत्व-चैत्रत्वादिना नाना-र्थत्वाभ्युपगमाद्वेति भावः। सर्व्वत्र हेतुमाह, 'योगरूढोति योगार्थान्तर्भावेन रूढिस्वीकारादित्यर्थः। योगार्थान्तर्भावे हेतुमाह, 'अवयवार्थेति, 'तत्सम्ब-न्धिनोऽज्ञानादिति तत्सम्बन्धित्वेनाज्ञानापत्तेरित्यर्थः। नन्वेवं मण्डपादिपदे-ऽपि योगार्थान्तर्भावेन रूढ्यापत्तिरित्यत आह, 'मण्डपादाविति, 'निरपेक्षैव' अविषयिकैव, 'अवयवार्थत्याग एवेति अवयवार्थानन्तर्भावेनेत्यर्थः।

केचित्तु पङ्कजादिवच्चित्रगवादिपदमपि योगरूढं अवयवशक्त्या चित्रग-वादेः समुदायशक्त्या च सम्बन्धित्वेन सम्बन्धिन उपस्थितेः अवयवार्थ-समुदा-यार्थयोः परस्परमन्वयाच्च चित्रगोसम्बन्ध्यादेर्विशिष्टस्य लाभः। न च नाना-र्थयोर्भेदेनान्वयस्याव्युत्पन्नतया कथमवयवार्थ-रूढ्यर्थयोः परस्परमन्वयः पङ्कजपदे त्वभेदसंसर्गेणैवान्वय इति नानुपपत्तिरिति वाच्यं। समासाति-रिक्तस्थले तथा व्युत्पत्तेरिति वैयाकरणमतमाशङ्कते, 'अत्राऽरिति, अतएव 'योगरूढिस्वीकारादिति यथाश्रुतं सङ्गच्छते। 'अन्योन्यान्वितेति सम्बन्धित्व-रूपेणान्योन्यान्वितावयवान्वयिनीत्यर्थः, 'शक्तिः कल्प्येतेति सम्बन्धित्वेन रूढिः कल्प्येतेत्यर्थः, 'अत इति यतः सम्बन्धित्वेन रूढिर्न तु चैत्र-मैत्रत्वा-दिनेत्यर्थः, 'नानेकार्थत्वं' चित्रगवादिसमुदायस्य नानेकार्थत्वं। योगादरे हेतुमाह, 'अवयवेति। नन्वेवं मण्डपादिपदेऽपि योगरूढत्वं कुतो नाभ्यु-पेयत इत्यत्र आह, 'मण्डपेति, 'रूढिरिति, बोधिकेति शेषः, अन्यत्सर्व्वं पूर्व्ववदित्याहुः।

तथाह्यस्ति चित्रगवादिपदस्यान्यपदार्थे तात्पर्यमेव तत्रैव च तात्पर्यं नियमतोऽन्यपदार्थस्य प्रतीतेः तदन्या-

---

किञ्चैवं लोहितोष्णीषा इत्यत्र गुणविधिर्न स्यात् लौहित्याप्रत्ययाद्युगपद्वृत्तिद्वयविरोधेन जहत्स्वार्थाभ्युपगमात्। अपि च लक्षणया अन्यपदार्थस्य चित्रगवादिनोपस्थितौ शक्त्या लम्बकर्णप्रतीतौ प्रतीति-

---

यान्वये विशेषणत्व-उपलक्षणत्वाभ्यामेव तदुपपत्तेरिति भावः। नन्वन्यलभ्यतया न रूढ़िरित्यत आह, 'तथाहीति, 'चित्रगवादिपदस्येति। यद्यपि शक्तस्यापि शक्ये तात्पर्य्यानियम एव लक्ष्येऽपि तात्पर्य्यात् तथाचोक्तनियततात्प-

---

ननु समुदायशक्तिं विनाप्युक्तक्रमेणैवोपपत्तिसम्भवात् किं समुदायशक्त्या शक्त्यन्तरकल्पने गौरवान्मानाभावाच्च। न चैवं घटादिपदेऽपि समुदायशक्तिर्न स्यादेकाक्षरकोषेण प्रत्येकशक्तिव्युत्पादनादुत्तरवर्णे लक्षणयैव घटादिबोधोपपत्तेः पूर्ववर्णानान्तु चित्रादिपदवत् तात्पर्य्यमात्रग्राहकतायाः सुवचत्वादिति वाच्यं। प्रत्येकवर्णशक्तिमविदुषः प्रत्येकवर्णलक्षणाप्रतिसन्धानं विनापि घटपदश्रवणानन्तरं घटादेरुपस्थितेस्तत्र समुदायशक्तेरावश्यकत्वादिह तु चित्रादिप्रत्येकपदशक्तिमविदुषोऽन्यपदार्थबोधस्यासिद्धत्वादित्यतः समुदायशक्तौ वैयाकरणोक्तं युक्त्यभावं व्युत्पादयति, 'तथाहीति, 'चित्रगवादिपदस्येति सतात्पर्य्यकचित्रगवाद्यानुपूर्व्या इत्यर्थः, 'अन्यपदार्थे' यत्पदार्थे, 'तात्पर्य्यमेवेति समस्यमानपदार्थान्यतात्पर्य्यकत्वव्याप्यत्वमित्यर्थः, शुक्लादुच्चरितातात्पर्य्यकचित्रगवादिपदे व्यभिचारवारणाय सतात्पर्य्यकेत्यानुपूर्व्या विशेषणं, 'तत्रैवेति समस्यमानपदार्थातिरिक्तेतरतात्पर्य्यकत्वाभावव्याप्यत्वेत्यर्थः, कदाचिदपि चित्ररूपप्रतीतिर्जायतां गोसदृशप्रतीतिर्जायतामित्यादीच्छया चित्रगवादिपदानुच्चारणादित्यभिमानः। यद्यपि चित्रगोसम्बन्धादावन्यपदार्थतात्पर्य्येऽपि विशेषणविधया चित्ररूपादौ तात्पर्य्यमस्त्येव तथापि

प्रतीतेश्च, नियततात्पर्यं विना अन्यपदार्थे बहुव्रीहौ नियमतोलक्षणापि न स्यात्। तस्मान्नियततात्पर्य्यनिर्वाहिका बहुव्रीहेरन्यपदार्थे शक्तिरेव, लक्षकपदस्य लक्ष्ये

कथहादेव विवादविच्छेदे विनिगमकन्यायाभिधानानौचित्यात् तस्मात्र तद्गुणसंविज्ञाने अजहत्स्वार्था न वा अतद्गुणसंविज्ञाने जहत्स्वार्थेति विभागः, किन्तूभयत्र जहत्स्वार्था उभयत्र च लम्बकर्णसम्बन्धित्वेन चित्रगोसम्बन्धित्वेन चोपस्थितिर्विशेषणत्वोपलक्षणत्वभेदादुभयभेदः, उपलक्षणत्वन्तु विधेयापेक्षया ज्ञाने तूभयोर्विशेषणत्वमेव। न च वृत्तिद्वयविरोधः, सम्बन्धलक्षणयैव सम्बन्धिनोभानात्, यद्धि येन विना न भासते तद्धीहेतोस्तद्बोधकत्वनियमेन सम्बन्ध-

---

र्थस्य शक्तिनिर्व्वाह्यत्वं नोभयसिद्धं तत्रैव तथात्वकल्पने निरूढलक्षणानिर्व्वाह्यत्वं नोभयसिद्धं तत्रैव तथात्वकल्पने निरूढलक्षणानिर्व्वाह्यत्वकल्पनेऽपि दुर्व्वः तथाप्यापातत इदं, अतएवाग्रे तदेवाग्रन्थं युक्त्यन्तरं वक्ष्यति। इष्टा-

---

विशेषणविधया तात्पर्य्येतरतात्पर्य्याभावस्य विवक्षितत्वाददोषः। अन्यपदार्थतात्पर्य्यव्याप्यत्वमन्यपदार्थेतरतात्पर्य्याभावव्याप्यत्वञ्चोपपादयति, 'नियमतइति, तात्पर्य्यप्रमात इति शेषः, 'तदन्याप्रतीतेश्चेति अन्यपदार्थान्याप्रतीतेश्चेत्यर्थः, तात्पर्य्यप्रमात इत्यत्रापि सम्बध्यते, 'नियततात्पर्य्यं विनेति अन्यपदार्थेतरतात्पर्य्यकत्वाभावव्याप्यत्वानभ्युपगम इत्यर्थः, 'अन्यपदार्थ इति, तात्पर्य्यप्रमात इति शेषः, 'लक्षणापि न स्यादिति लक्षणया शाब्दबोधजनकता भवन्मतेऽपि न स्यादित्यर्थः। क्वचित् तात्पर्य्यप्रमातोऽन्यपदार्थेतरस्यापि प्रतीतिः स्यादिति भावः। नन्वेतावता चित्रगवाद्यानुपूर्व्वी अन्यपदार्थे नियमतस्तात्पर्य्यमस्तु तत्र तच्छक्तिः कथं स्यादित्यत उपसंहरति, 'तस्मादिति, 'नियततात्पर्य्यनिर्व्वाहिकेति चित्रगवाद्यानुपूर्व्वी अन्यपदार्थ-

तात्पर्यानियमात् तात्पर्य्यनियमे च क्वचिद्बहुव्रीहे-

लक्षणयैव सम्बन्धिनोभानात्तीरलक्षणया तीरत्वस्यैव तेन विना तीरास्मरणात् निर्व्विकल्पकरूपायाः स्मृतेरभावादित्यपि द्रष्टव्यं। तत्र तात्पर्य्यमेव तत्रैव तात्पर्य्यमिति नियमौ प्रत्येकमेव शक्तिनियतौ न तु व्यापकौ प्रकृतानुपयोगात् नानार्थे व्यभिचाराच्च। प्रकृत-

तात्पर्य्यकत्वस्य तदितरतात्पर्य्यकत्वाभावस्य वा व्याप्यत्वनिर्व्वाहिकेत्यर्थः, 'बहुव्रीहेः' चित्रगवाद्यानुपूर्व्वर्यादेः, तत्तात्पर्य्यकत्वव्याप्यसतात्पर्य्यकानुपूर्व्वीकत्वस्य तदितरतात्पर्य्यकत्वाभावव्याप्यानुपूर्व्वीकत्वस्य वा तच्छक्तत्वव्याप्यत्वादिति भावः। ननु तत्तात्पर्य्यकत्वव्याप्यानुपूर्व्वीकत्वस्य तच्छक्तत्वव्याप्यत्वं कुत्रावधृतं न तावद्घटादिपदे तत्र लक्ष्ये तत्तात्पर्य्यदशायां शक्ये तात्पर्य्याभावेन शक्ततात्पर्य्यकत्वव्याप्यत्वस्यैवाभावादेवं तदितरतात्पर्य्यकत्वव्याप्यानुपूर्व्वीकत्वस्य तच्छक्तत्वव्याप्यत्वमपि न कुत्रापि दृष्टं घटादिपदे लक्ष्ये तात्पर्य्यदशायां शक्येतरतात्पर्य्यकत्वभावे शक्येतरतात्पर्य्यकत्वाभावव्याप्यत्वस्यैवासिद्धेरिति चेत्, न, योऽपूर्व्वपदविशेषः शरीरविशेषशक्तो लक्ष्यपरतया तात्पर्य्यसामान्यं विना च न प्रयुक्तस्तस्यैवोभयत्र दृष्टान्तत्वसम्भवात्।

केचित्तु अन्यपदार्थतात्पर्य्यकत्वव्याप्यानुपूर्व्वीकत्व-तदितरतात्पर्य्यकत्वाभवाव्याप्यानुपूर्व्वीकत्वयोरन्यपदार्थशक्तत्वस्यान्वयव्याप्तिग्रहस्यलाभावेऽपि व्यतिरेकव्याप्त्या अन्यपदार्थशक्तत्वमनुमेयमिति भावः।

नन्वत्र तत्तात्पर्य्यकत्वव्याप्यानुपूर्व्वीकत्वं न तच्छक्तत्वव्याप्यं लक्षकपदस्य लक्ष्यतात्पर्य्यकत्वादिव्याप्यानुपूर्व्वीकत्वेऽपि तच्छक्तत्वाभावादित्यत आह, 'लक्षकपदस्येति, 'लक्ष्ये तात्पर्य्यानियमादिति लक्ष्यतात्पर्य्यकत्वस्य लक्ष्येतरतात्पर्य्यकत्वाभावस्य वा व्याप्यत्वविरहादित्यर्थः, केवललाक्षणिकानुपूर्व्वर्यासिद्धत्वादिति भावः। ननु बहुव्रीहेरनन्यतात्पर्य्यपदार्थनियमोऽसिद्ध इत्यत आह, 'तात्पर्य्यनियमे चेति, बहुव्रीहेरपीत्यादिः, 'बहुव्रीहेः' सतात्पर्य्यक-

न्यपदार्थपरत्वमपि न स्यात्। अथ क्वचिद्बहुव्रीहे-
न्यपदार्थे तात्पर्यमेव न भवति यथा "यजमान-
पञ्चमा ऋत्विजोलोहितोष्णीषा ऋत्विज इत्यत्र यज-
मानपञ्चमत्व-लौहित्ययोर्विधेयत्वेन प्राधान्यात्तत्पर-
या अन्यपदार्थे तात्पर्याभावादेवं क्वचिल्लोकेऽपीति
चेत्, तर्हि तत्रान्यपदार्थे तात्पर्याभावात् तदनुपपत्तिं
विना लक्षणाविरहादन्यपदार्थे शक्तिरेव। अन्यथा

नियमस्वीकार्य एव सुग्रहः। न च प्रथमनियमोऽसिद्धः, लक्ष्यता-
त्पर्य्येऽपि वाक्यतात्पर्य्यसम्भवात् शब्दसम्बन्धिनि वाक्यविशेषणत्वादि-
ति भावः। लक्ष्यतात्पर्य्यविशेषत्वेनापि लक्ष्यतात्पर्य्यनियमादित्यत्र

पत्तिमाशङ्कते, 'अथेति, 'अन्यपदार्थ इति, "लोष्णीषा ऋत्विजः प्रचरन्ती-
त्यादिना उष्णीषस्यान्यपदार्थस्य प्राप्तत्वेन विधेयत्वाभावादिति भावः।
तात्पर्य्यानुपपत्तिरेव लक्षणाबीजमितिमतमाश्रित्याह, 'तर्हीति, 'अभि-

बहुव्रीहेः, 'अन्यपदार्थपरत्वमपि न स्यादिति अन्यपदार्थतात्पर्य्याभाववत्त्वमपि
स्यादित्यर्थः। अत्रेष्टापत्तिमाशङ्कते, 'अथेति, 'तात्पर्य्यमेव न भवतीति तात्पर्य्या-
भावोऽस्त्येवेत्यर्थः। 'यजमानेति यजमानपञ्चमा ऋत्विजः प्रचरन्ति लोहितो-
ष्णीषा ऋत्विजः प्रचरन्तीत्यर्थः, प्रचरन्तीत्यस्य यज्ञशालायां गच्छेयुरित्यर्थः,
'यजमानपञ्चमत्व-लौहित्ययोः' यजमानपञ्चम-लोहितोष्णीषयोः, प्रचरणस्यै-
वेति शेषः, 'विधेयत्वेन' पूर्व्वाज्ञातत्वे सति ज्ञापनीयत्वेन, ऋत्विक्प्रचरणस्य
प्रकारान्तरेणापि लब्धत्वादिति भावः। 'प्राधान्यात्' अननूद्यत्वात्,
'क्वचिल्लोकेऽपीति लम्बकर्णमानयेत्यादावपीत्यर्थः, 'तदनुपपत्तिं विना'
तदनुपपत्तिज्ञानं विना, 'लक्षणाविरहात्', 'शक्तिरेवेति, बोधिकेति शेषः।

तथान्यपदार्थबुद्ध्यनुदयापत्तिः। न च तथान्यपदार्थबुद्धिराभिधानिक्येव न भवतीति युक्तम्, ऋत्विग्भिः सामानाधिकरण्यानुदयात् तस्माद्बहुव्रीहेर्नियमतोऽन्यपदार्थबुद्ध्युदयात्तच्च शक्तिरेव। यद्यपि शक्तस्य शक्ये न तात्पर्यनियमः लक्ष्येऽपि क्वचित् तात्पर्यात्। तथापि

नियम उभयरूपोवाच्यः, अग्रे चान्यपादार्थपरत्वमपि न स्यादित्युपलक्षणमन्यपरत्वमपि स्यादित्यपि द्रष्टव्यं। 'आभिधानिकीति शाब्दीत्यर्थः। ननु वस्तुगत्या शक्यसम्बन्धिनि तात्पर्य्याद्विशेषणत्वेनापि शक्ये तात्पर्य्यनियम इत्यभिसन्धाय नियमपदमुत्सर्गपरतया नियमेऽन्तर्भावयति, 'यद्यपीति, तादृशोत्सर्गस्य शक्तिनियमादिति भावः। शक्तिमित्यापाततः परमार्थतस्तु लाक्षणिकत्वपक्षे बहुव्रीहिस्थपदे लक्षणा वाच्या तच्च केवललाक्षणिकमेव नगरादिपदानां शक्तत्वादि-

---

एतच्च लाक्षणिकान्वयबोधं प्रत्येवानुपपत्तिज्ञानद्वारा लक्षणाज्ञानं जनयित्वा तात्पर्य्यज्ञानं हेतुर्न शक्यान्वयबोधे इत्यभिप्रायेण, यथाश्रुते तत्पर्य्यज्ञानं विना शक्तिरेव कथं बोधिका स्यादित्यसङ्गतत्वापत्तेः, 'अन्यथा' शक्तेरबोधकत्वे, 'आभिधानिकीति शाब्दीत्यर्थः, 'सामानाधिकरण्यानुदयादिति बहुव्रीह्यर्थस्याभेदान्वयबोधानुदयप्रसङ्गादित्यर्थः, यजमानादिना ऋत्विजामभेदविरहादिति भावः। 'शक्तिरेवेति तात्पर्य्यमेवेत्यर्थः। ननु तथापि यथा घटादिपदस्य न घटादितात्पर्य्यकत्वनियमः क्वचिल्लक्ष्ये तात्पर्य्यात् तथा चित्रगवाद्यानुपूर्व्या अपि कथमन्यपदार्थतात्पर्य्यकत्वनियमोभवन्मतेऽपि लक्षणया अन्यपदार्थादन्यत्र कदाचित् तत्प्रयोगादित्यत आह, 'यद्यपीति, 'शक्तस्य' शक्तपदान्तरस्य, तथापीति, पदान्तरवृत्त्यानुपूर्व्या इति शेषः,

शक्ये तात्पर्यमौत्सर्गिकं क्वचिदन्यत्र प्रयोगादपोद्यते। बहुव्रीहौ चान्यपदार्थादन्यत्राप्रयोगाच्छक्यार्थेऽपि तात्पर्यनियमोभवति।

यत्तु केवललाक्षणिकस्याभावाद्बहुव्रीहौ शक्यनियमे परिशेषादन्यपदार्थ एव शक्य इति। तन्न। शक्तिं विनापि तात्पर्यनिर्वाहात्।

अत्र ब्रूमः। बहुव्रीहौ न वाक्ये लक्षणा किन्तु पदे

धानिकी' शाब्दी, 'तथापीति, 'औत्सर्गिकं' औत्सर्गिकमेव, तात्पर्य्यं शक्तिनियतमिति भावः। 'बहुव्रीहाविति, यजमानपञ्चमा इत्यादावप्युक्तसामानाधिकरण्यानुपपत्त्या अन्यपदार्थान्वये तात्पर्य्यमस्त्येव विधेयतया परं न तत्र तात्पर्य्यमित्यवधेयं।

'केवलेति अशक्तेत्यर्थः, शक्यसम्बन्धस्य लक्षणात्वादिति भावः। 'शक्तिमिति समुदायशक्तिं विनाप्यवयवलक्षणयैव तात्पर्य्यनिर्व्वाहादित्यर्थः।

'औत्सर्गिकं' औत्सर्गिकमेव, भूयः सहचरितमेवेति यावत्, एवकाराद्गापकत्वव्यवच्छेदः, 'अपोद्यते' अभ्युपगम्यते, 'अप्रयोगात्' लक्षणाद्यप्रयोगात्।

'केवललाक्षणिकस्येति अशक्तलाक्षणिकस्येत्यर्थः, 'शक्यनियमे' लक्षणावादिमते शक्यनियमे, 'शक्तिं विनापि' समुदायशक्तिं विनापि, 'तात्पर्य्यनिर्वाहादिति अवयवलक्षणयैव तात्पर्य्यविषयान्वयबोधनिर्व्वाहादित्यर्थः, लक्षणायामेव समुदायशक्तेरावश्यकत्वादितिभावः। वैयाकरणमतं दूषयति, 'अत्र ब्रूम इति, 'लक्षणेति न्यायनयेऽपि लक्षणया अन्यपदार्थशाब्दबुद्धिजनकतेत्यर्थः, तथाच तस्यान्यपदार्थशाब्दबुद्धिजनकत्वाभावान्न तत्र तात्पर्य्यनियम इति भावः। ननु बहुव्रीहिस्थपदे तात्पर्य्यनियमात् तस्यैव तत्र

तस्य च नान्यपदार्थे तात्पर्यनियमः क्वचिच्छब्देऽपि तात्पर्यात्। अथास्ति बहुव्रीहिस्थपदद्वयस्यान्यपदार्थे तात्पर्यनियमः ततोऽन्यत्राप्रयोगनियमात् अतस्तन्निर्वाहिका पदद्वये शक्तिः सैव च वाक्ये वाक्यस्य पदद्वयात्मकत्वादिति चेत्, अस्तु तर्हि बहुव्रीहिस्थपदद्वये निरूढा लक्षणा तथैवान्यपदार्थे तात्पर्यनियमोपपत्तौ समुदायशक्तौ मानाभावात्।

नवीनास्तु बहुव्रीहावन्यपदार्थस्य लक्ष्यत्वे नियम-

त्यपि द्रष्टव्यं। 'निरूढेति पदान्तरसमभिव्याहारनियमे लक्ष्यमात्रतात्पर्य्य एव निरूढलक्षणा, यथा यत्नार्थकपदसमभिव्याहारे कर्म-

---

'बहुव्रीहाविति, तथाचावयवतात्पर्य्यनिर्व्वाहाय न समुदायशक्तिरिति भावः। अस्तु तर्हि समुदायतात्पर्य्यनिर्व्वाहाय शक्तिरिति शङ्कते, 'अथेति, अन्यलभ्यत्वान्न शक्तिरित्याह, 'अस्त्विति, नियततात्पर्य्यं न शक्तिनियतं घानलाक्षणिके हेतुवाक्ये घटं करोतीत्यादावयवलाक्षणिके च व्यभिचारादिति भावः। प्रामाणिकेन तदर्थमात्रपरतया लक्षणया प्रयुज्य-

---

शक्तिरस्त्वित्यत आह, 'तस्य चेति पदस्य चेत्यर्थः, 'अन्यत्राप्रायोगनियमादिति, साक्षात् परम्परया अन्यपदार्थशाब्दबोधानुकूलत्वाच्चेत्यपि बोध्यं। 'पदद्वयइति, 'निरूढा लक्षणा' उक्तक्रमेणान्यपदार्थे निरूढा लक्षणा, 'तथैवेति, नियततात्पर्य्यं हि न शक्तिमात्रनियतमपि तु शक्ति-लक्षणान्यतरव्याप्यमिति भावः। 'मानाभावादिति, गौरवाच्चेत्यपि बोध्यं।

'नवीनाः' वैयाकरणनवीनाः, 'लक्षणीयपदेति लक्षणीयवाचकपदेत्यर्थः।

तोलक्षणीयपदलिङ्गता न स्यात् लक्षकपदस्य लक्षणी-
यपदलिङ्गग्राहकत्वनियमात् स्वलिङ्गापरित्यागाच्च ।
अतोऽन्यपदार्थे शक्तिरेवेति । अत्र ब्रूमः । बहुव्रीहेर्ला-
क्षणिकत्वेन विशेषणपदत्वनियमान्नियमतो लक्षणी-
यविशेष्यपदलिङ्गकत्वं । समानाधिकरणस्य समानवि-

विभक्तस्यावयवे घटं करोतीत्यादौ लक्षणेति भावः । 'समाना-
धिकरणस्येति तत्राद्यं पदं चैत्रस्य पत्न्याः स्वमित्यत्र व्यभिचारवार-

---

त्वं निरूढलाक्षणिकत्वं, अतएव निरूढलक्षणा शक्तितुल्येति वदन्ति ।
ननु मञ्चाः क्रोशन्तीत्यत्र लक्षणीयपुरुषपदलिङ्गग्राहकत्वात् व्यभिचार-
इत्यरुचेराह, 'स्वलिङ्गेति । ननु च्छत्रिणो मञ्चा इत्यादौ व्यभिचार इत्यत-
आह, 'बहुव्रीहेरिति, तथाच बहुव्रीहावयं नियम इत्यर्थः, 'समानाधि-

---

ननु मञ्चाः पुरुषाः क्रोशन्तीत्यत्र लक्षणीयवाचकपुरुषपदलिङ्गग्राहकत्वाद्-
व्यभिचार इत्यरुचेराह, 'स्वलिङ्गेति, 'विशेषणपदत्वनियमादिति विशेषण-
वाचकपदत्वनियमादित्यर्थः । न च मञ्चाः क्रोशन्तीत्यादौ मञ्चादिपदस्य
लाक्षणिकत्वेऽपि विशेषणशब्दत्वाभावाद्व्यभिचार इति वाच्यं । तत्रापि
किञ्चिद्विशेष्यवाचकपदाध्याहारनियमेन विशेषणवाचकत्वादित्यभिमानः ।
यद्वा 'लाक्षणिकत्वेनेतिविशेषणपदत्वनियमेन हेतुरपि तु विशेषणे तृतीयया
लाक्षणिकत्वेन विशिष्टस्य बहुव्रीहेरित्यर्थः, तथाच बहुव्रीहेरेव विशेषण-
वाचकपदत्वनियमः चित्रगुरस्तीत्यादावपि यत्किञ्चिद्वाचकपदाध्याहारादिति
भावः । 'लक्षणीयविशेष्यपदलिङ्गकत्वमिति अध्याहृतस्य श्रुतस्य वा लक्ष-
णीयोपस्थापकस्थापकविशेष्यपदलिङ्गग्राहित्वमित्यर्थः, 'समानाधिकरणस्ये-
त्यादि, तस्य दीर्घिकायां पय इत्यत्र तच्छब्दस्य विशेष्यपदलिङ्गग्राहकत्वा-
द्व्यभिचारवारणाय आद्यं षष्ठ्यन्तं, अभेदान्वयबुद्धिसाकाङ्क्षस्येति तदर्थः,

भक्तिकस्य विशेषणपदस्य विशेष्यपदलिङ्गत्वनियमात्। भिन्नविभक्तिकयोरिव भिन्नलिङ्गकयोरपि सामानाधिकरण्येन विशेषण-विशेष्यपदभावाभावात्। अजह-

णाय, द्वितीयन्तु चैत्रोगच्छतीत्यत्रेत्यर्थः, विपक्षबाधकमाह, 'भिन्नेति, 'अजहदिति, तथाच विशेषानुशासनावतार इति पूर्व्वनियमे विशेषणं देयमिति भावः।

करणस्येति, एतच्च मैत्रस्य पत्न्याः स्वामीत्यत्र व्यभिचारवारणाय, मैत्रः पचतीत्यत्र तद्वारणाय 'समानविभक्तिकस्येति सुप्तिङोश्च न समानत्वमित्यर्थः। न च कर्त्तुरवाच्यतया तत्र सामानाधिकरण्यमेव नेति वाच्यं। समानसंख्याभिधायकविभक्तिप्रकृतित्वस्य तत्त्वात् तस्य च तत्रापि सत्त्वात्। ननु विशेषणविभक्तेः साधुत्वार्थत्वेन न तथात्वमिति चेत्, न, तदभिधानस्य विशेष्यविभक्त्यर्थातिरिक्तार्थनिषेधपरत्वात् मतान्तरत्वाद्वा। अतएव वक्ष्यति, एकसङ्ख्यावाचकमेव हि शाब्दसामानाधिकरण्यमिति। अप्रयोजकत्वं निरस्यति, 'भिन्नेति, 'अजहदिति, तथाच लिङ्गनियमानुशासनाभावे सतीति

स्तोकं पचतीत्यादौ स्तोकशब्दे विशेष्यस्य धातोर्लिङ्गविरहाद्विशेष्यपदलिङ्गकत्वाभावेन व्यभिचारवारणाय द्वितीयं षष्ठ्यन्तं। न च तथापि लिङ्गरहितयुष्मदादिविशेषणे त्वमुत्तम इत्यादौ व्यभिचारः सलिङ्गविशेष्यकत्वेन विशेषणपदविशेषणे द्वितीयषष्ठ्यन्तवैयर्थ्यापत्तेरिति वाच्यं। युष्मदादेरपि सलिङ्गकत्वात् लिङ्गाधिकारविहितटाप्ङीवादिशून्यत्वेन चालिङ्गकत्वव्यपदेशादिति भावः। यद्यप्येवं नेयं नबधकामेत्यादिबहुव्रीहौ स्त्रीलिङ्गकत्वानुपपत्तिस्तच्च नञो विशेष्यपदत्वात् समानाधिकरणविशेषणत्वाभावाच्च। तथापि नेयं दण्डिनीत्याद्यबहुव्रीहाविव तत्रापि व्युत्पत्त्यन्तरं कल्प्यमिति हृदयं। उक्तनियमे विपक्षबाधकमाह, 'भिन्नविभक्तिकयोरिति भिन्नविभक्तिकनामार्थयोरित्यर्थः, 'भिन्नलिङ्गकयोः' तदर्थयोः, 'सामानाधिकरण्येन' अभेदसंसर्गेण

लिङ्गे तु लिङ्गविशेषनियमानुशासनान्न तथा, अन्य-
त्वस्य लिङ्गं गृह्णातीत्यत्र विशेषण-विशेष्यपदस्य
भावत्वमेव नियामकम्। अथ नियमतोविशेष्यलिङ्गतैव

यत्तु अजहल्लिङ्गत्वं प्रकृतेऽपि चित्रगुपदेऽपि गोपदादेरजहल्लि-
ङ्गमिति, तन्न, तत्र विभक्त्यन्तस्य पदतया गोपदमात्रस्यापदत्वात्
समुदायस्य विभक्त्यन्तत्वादत एव परवल्लिङ्गमित्यादौ वतिः परवत्-
समुदाये लिङ्गमित्यर्थादिति। 'अन्यदिति विशेषानुशासनाभावे
विशेषणपदं विशेष्यपदलिङ्गग्राहकमित्यर्थः। ननु शक्तलमलाचणि-

र्कनियमे विशेषणमिति भावः। न च चित्रगुपदेऽपि गोपदमज-
हल्लिङ्गमेवेति वाच्यं। विभक्त्यन्तत्वेन समुदायस्यैव तत्परत्वात्। 'विशेषणेति
तद्विशेषण-विशेष्यपदस्वभावत्वमेवेत्यर्थः। परोक्तनियमे व्यभिचारमप्याह,

---

तु समानाधिकरणस्येत्यादिनियमे परमेश्वरः प्रमाणं रूपं गुण इत्यादौ कथं
तत्तल्लिङ्गकत्वमित्यत आह, 'अजहदिति, तथाचोक्तनियमे अजहल्लिङ्ग-
स्यकत्वदभिन्नत्वेन विशेषणीयमिति भावः। अतएव पङ्कजपदादेर्मत्स्यादौ
स्त्रीत्वायामपि अयं पङ्कजमित्यादिकं साधु पङ्कजपदादेरजहल्लिङ्गकत्वादेवं
त्वादिकं यदा पुंसो नाम तदापि अयं खट्वेवेति स्त्रीलिङ्गतैव साध्वी।
त्वेवं दृष्टसागरा योषित् लब्धधनः पुमानित्यादौ सागरशब्द-धनशब्दयो-
रजहल्लिङ्गत्वाद्विशेष्यलिङ्गग्राहित्वानुपपत्तिः सागरशब्द-धनशब्दादेरजह-
ल्लिङ्गत्वेऽपि तद्भेदप्रवेशे जलमेतत् सागरः पुत्रो धनमित्यादावसमासेऽपि
विशेष्यलिङ्गग्राहित्वापत्तिरिति चेत्, न, दृष्टसागराद्यानुपूर्वीघटकसागरा-
दिशब्दभेदस्य निवेशनीयत्वादिति न काप्यनुपपत्तिः। नन्वेवमन्यदन्यलिङ्गं
गृह्णातीति सामान्यतोऽनुशासनानुपपत्तिरित्यत आह, 'अन्यदिति, 'विशे-
षणविशेष्यपदेति निरुक्तविशेषणविशेष्यपदत्वमेव नियामकं निरुक्तविशेषण-

विशेषणपदस्य बहुव्रीहेः शक्तिं विना न निर्वहतीति चेत्, न, विशेषणपदत्वमेव हि विशेष्यलिङ्गकत्वे तन्त्रं न तु शक्तत्वे सति गौरवात्। दण्ड्यादिवाक्यस्याशक्तस्यापि पुरुषादिविशेष्यलिङ्गकत्वात्, गुणवाचिशुक्लादिपदानां शुक्लः पट इत्यादौ लक्षणया विशेषणानां विशेष्यलिङ्गत्वाच्च। ननु शुक्लादेर्गुणिपरत्वे लाक्षणिक-

---

कत्वं दण्ड्याद्यपि तथा, न च गौरवं, गम्भीरनद्यां देशे घोष इत्यादौ वाक्ये परलिङ्गग्रहणादित्यतो व्यभिचारान्तरमाह, 'गुणेति, गभीर-

---

'गुणेति, 'विशेषणानामिति विशेषणोपस्थापकानां विशेष्यपदलिङ्गकत्वादित्यर्थः। 'नन्विति, तथाच समापि लिङ्गानुशासनाभावे सतीति विशे-

---

पदं विशेष्यपदलिङ्गं गृह्णातीत्येवार्थ इति यावत्, अन्यथा अतिप्रसङ्गादिति भावः। इदञ्चापाततः सर्व्वत्र बहुव्रीहौ विशेष्यपदाध्याहारे मानाभावात्। वस्तुतो दण्ड्यादिवद्बहुव्रीहेरपि त्रिलिङ्गकत्वं वक्तृविवक्षया च प्रयोगनियमः विशेष्यपदसत्त्वे तु समानाधिकरणस्येत्यादिनियम एव वक्तृविवक्षा बाधिकेत्येवं तत्त्वं। 'विशेषणपदस्येति बहुव्रीहेर्विशेषणं, 'शक्तिं विनेति, पदत्वस्य शक्तिमत्त्वरूपतया शक्तिं विना विशेषणपदत्वस्यैवासम्भवादिति भावः। 'विशेषणपदत्वमेवेति विशेषणोपस्थापकशब्दत्वमेवेत्यर्थः, 'शक्तत्वे सतीति शक्तत्वे सति विशेषणोपस्थापकत्वमित्यर्थः, 'दण्ड्यादीति, तथाच शक्तत्वप्रवेशे एषामसंग्रह इति भावः। 'गुणवाचीति, यद्यपि शुक्लादिशब्दानां प्रकृते लक्षणायामपि शक्तत्वमस्त्येवेतिनैतद्दूषणं घटते तथापि लक्षकपदेन स्वलिङ्गं न परित्यज्यत इति परोक्तनियमे व्यभिचारपरोऽयं ग्रन्थो न तु शक्तत्वप्रवेशे दूषणपर इत्यवधेयं। अतएवाचैव शङ्कते, 'नन्विति,

वंत स्वलिङ्गप्राप्तौ "गुणे शुक्लादयः पुंसि गुणिलि-
ङ्गात् तद्वतीत्यनुशासनाल्लाक्षणिकस्यापि विशेष्यलि-
ङ्गत्वम्। न च बहुव्रीहौ तथानुशासनमस्तीति चेत्,
न, तस्य न्यायप्राप्तानुवादकत्वात्। अतएव शुक्लं रूप-
मिति शुक्लगुणवाचकत्वेऽपि लिङ्गानुशासनं परिभूय
विशेषणपदत्वात् शुक्लपदं विशेष्यरूपपदस्यैव लिङ्गं

त्वादावसमासेऽजहल्लिङ्गतया समासे कर्मधारयस्यापि तत्पुरुष-
भेदेन परवल्लिङ्गमित्याद्यनुशासनेनैव व्यभिचाराभावेन विशेष-
णाकारदानाभावाच्चेति भावः। 'तस्येति व्याकरणसिद्धमनूद्यते
कोषेण, न हि कोषस्य तदनुशासनसामर्थ्यमिति भावः। शुक्लोरूप-

मिति भावः। 'तस्येति उक्तन्यायसिद्धमनूद्यते कोषेण न तु तस्य
तदनुशासनसामर्थ्यमित्यर्थः। नन्वेतदेव कुत इत्यत आह, 'अतएवेति
उक्तकोषस्य स्वातन्त्र्येण तदनुशासनसामर्थ्याभावादेवेत्यर्थः। ननु "गुणे शुक्ला-
द्य इत्यस्य गुणे विशेष्यपदे इत्यर्थः, अत्र च रूपं विशेष्यपदमित्यरुचेराह,

---

स्वलिङ्गप्राप्ताविति स्वलिङ्गप्राप्तेरुचितत्वेऽपीत्यर्थः, 'लाक्षणिकस्यापीति, त-
स्येति शेषः। 'तथानुशासनं' लिङ्गानुशासनं, 'तस्य' "गुणे शुक्लादयः
पुंसीत्यादेः, 'न्यायप्राप्तेति, समानाधिकरणस्येत्याद्युक्तन्यायसिद्धत्वानुवाद-
कत्वं न तु स्वातन्त्र्येण लिङ्गविधायकत्वमित्यर्थः। 'अतएवेति यत एव न
स्वातन्त्र्येण तस्य लिङ्गविधायकत्वमत एवेत्यर्थः। अथ "गुणे शुक्लायः पुंसी-
त्यासति गुणवाचकविशेष्यपदासन्निधाने इति विशेषणान्नैतादृशः प्रयोग-

गृह्णातीति। अन्यथा शुक्लोरूपमिति स्यात्। किञ्च बहुव्रीहेर्लिङ्गानुशासनाभावेन स्वलिङ्गाभावाद्विशेषणोपस्थापकवाक्यत्वाच्च विशेष्यपदलिङ्गतैव युक्ता यथा दण्डी पुरुष इत्यादौ। वस्तुतो बहुव्रीहेरन्यपदार्थे शक्तावपि कथं नानालिङ्गकत्वं तथा लिङ्गानुशासनाभावात्। अथ विशेषणपदत्वादिशेष्यपदलिङ्गता विशेष्यपदञ्च नानालिङ्गमतो नानालिङ्गतेति चेत्, तर्हि लाघवाल्लक्षणैवास्तु उक्तन्यायेनैव लक्षणीयविशेष्यपदलिङ्गत्वोपपत्तेरिति।

मिति नान्वयः, गुणे शुक्लादय इत्यस्य गुणविशेष्य इत्यर्थ इत्यरुचेराह, 'किञ्चेति।

'किञ्चेति, 'तर्हीति। नन्वेवं चित्रगुधनमित्यादौ बहुव्रीहिलक्षणानन्तरं तत्पुरुषलक्षणायां लक्षितलक्षणा स्यात्। न च परम्परासम्बन्धादेव लक्षणा अन्यपदार्थसम्बन्धिनि बहुव्रीहेरनुशासनाभावात् तस्माद्बहुव्रीहौ शक्तिरेवेति चेत्, न, बहुव्रीहिलक्षणया चित्रगुपदस्य अन्यपदार्थपरत्वे तत्सम्बन्धिनि परम्परासम्बन्धेन तत्पुरुषलक्षणायाश्च लक्षणाद्वयादेव युगपदन्वयबोधोपपत्तेः युगपद्वृत्तिद्वयविरोधस्य मणिकृन्मतेऽभावादिति।

इत्यत आह, 'किञ्चेति, 'स्वलिङ्गाभावादिति, तथाच लाक्षणिकपदे स्वलिङ्गापरित्याग इति नियमस्यात्रानवकाश इति भावः। 'तथा लिङ्गानुशासनेति नानालिङ्गविधायकानुशासनाभावादित्यर्थः, 'लाघवादिति, अतिरिक्तशक्तिकल्पने गौरवादिति भावः। इति बहुव्रीहिरहस्यं।

तत्पुरुषेऽपि राजपुरुष इत्यादौ पूर्वपदस्य षष्ठ्यर्थसम्बन्धे निरूढलक्षणयैव राजसम्बन्धिपुरुषबुद्ध्युपपत्तेर्न तत्राते शक्तिरनन्यलभ्यस्य शब्दार्थत्वात्।

ननु तत्पुरुषस्थले समासत्वेनैव शक्तिकल्पनाद्बहुव्रीहावपि शक्तिरित्यत आह, 'तत्पुरुषेति, 'षष्ठ्यर्थसम्बन्धे' सम्बन्धिनीत्यर्थः,

---

ननु तत्पुरुषस्थले समासत्वेनैव शक्तिकल्पनाद्बहुव्रीहावपि शक्तिरित्यत आह, तत्पुरुष इति। ननु कर्म्मधारयस्यापि तत्पुरुषतया तत्साधारण्येन लक्षणाकल्पनमयुक्तमित्यतो विशिनष्टि, 'राजपुरुषइत्यादाविति, 'षष्ठ्यर्थसम्बन्ध इति सम्बन्धिनीत्यर्थः, द्वयोः प्रातिपदिकार्थयोरभेदान्वयबोध एव सामर्थ्यं

ननु तथापि तत्पुरुषस्थले समुदायशक्तिरावश्यकीत्यत आह, 'तत्पुरुषेऽपीति, कर्म्मधारयस्यापि तत्पुरुषतया तत्र लक्षणाविरहात् तद्व्यावर्त्तयन्नाह, 'राजपुरुषइत्यादाविति, 'पूर्वपदस्येति राजपदस्येत्यर्थः, 'षष्ठ्यर्थसम्बन्ध इति षष्ठ्यर्थराजसम्बन्धिनि लक्षणेत्यर्थः, तस्य चाभेदेन पुरुषेऽन्वयबोध इति भावः। यथाश्रुतन्तु न सङ्गच्छते राजसम्बन्धलक्षणायां तस्याश्रयस्य पुरुषे अन्वयः तादात्म्यसम्बन्धेन वा, नाद्यः नामार्थयोरभेदातिरिक्तसम्बन्धेनान्वयस्यायुत्पन्नत्वादन्यथा राजसम्बन्धः पुरुष इत्यत्राप्याश्रयस्य अन्वयापत्तेः, नान्त्यः बाधितत्वात्। न च राजसम्बन्धिनि लक्षणायां नीलोत्पलमित्यादाविव कर्म्मधारयत्वापत्तिरभेदेनान्वयस्य तुल्यत्वादिति वाच्यं। किञ्चिद्विशिष्टद्वितीयादिविभक्त्यर्थतावच्छेदकविशिष्टवता यत्र सम्बन्धीस्तत्रैव कर्म्मधारयाभ्युपगमात्, अतएव राजपुरुषेत्यत्र राजप्रकारेण सम्बन्धे लक्षणायां कर्म्मधारयत्वं, नीलोत्पलमित्यत्र नीलपदस्य नीलत्वप्रकारेण लक्षणायामेव कर्म्मधारयत्वं नीलसम्बन्धित्वेन लक्षणायान्तु तत्पुरुषत्वमेव राजपदस्य सम्बन्धिमात्रपरत्वे कर्म्मधारयतासम्पत्तये किञ्चि-

यत्तु समस्यमानपदातिरिक्तं न समासपदं समस्य-

द्विशिष्टेत्युक्तं, पाकरक्तो घटः शोभनराजपुरुष इत्यादौ तु रक्तपद-राज-पदादेरेव पाककरणकरक्तत्वाश्रय-शोभनराजसम्बन्ध्यादिषु लक्षणा पाक-पद-राजपदादिकन्तु तात्पर्य्यग्राहकं।

यत्तु पाकपदं पाककरणकपरमेव तस्य चाभेदेन रक्तपदार्थैकदेशे रक्तत्वे तादात्म्येनान्वयः, एवं शोभनराजपुरुष इत्यादावपि राजपदं राज-सम्बन्धिपरमेव तदेकदेशे राज्ञि शोभनस्याभेदेनान्वय इति। तदसत्। व्यभेदेन पदार्थैकदेशान्वयस्यात्यन्तमव्युत्पन्नत्वात्।

उपाध्यायास्तु निपातातिरिक्त इव समासातिरिक्त एव नामार्थ-योर्भेदान्वयस्याव्युत्पन्नतया राजपुरुष इत्यादौ राजादिपदस्य राजसम्बन्धादा-वेव लक्षणा तथाच षष्ठ्यर्थसम्बन्ध इति यथाश्रुतमूलमेव साधु। अतएव कर्म-धारय-षष्ठीतत्पुरुषयोर्भेदोऽपि स्फुटतरमुपपद्यते, कर्म्मधारयेऽभेदः संस-र्गोऽत्र तु भेद इति भेदात्। न च समासातिरिक्त एव नामार्थयोर्भेदान्वय-स्याव्युत्पन्नत्वे राज-पुरुषयोः संसर्गमर्य्यादयैव सम्बन्धभानसम्भवात् सम्बन्ध-लक्षणापि वृथेति वाच्यं। विग्रह-समासयोस्तुल्यार्थकत्वानुरोधेन सम्बन्ध-लक्षणाभ्युपगमादित्याहुः। तदसत्। व्युत्पत्तिसङ्कोचे मानाभावाद्गौरवाच्च विग्रह-समासयोस्तुल्यार्थकत्वस्य चासिद्धत्वादिति दिक्।

'व्यनन्यलभ्यस्येति, न च लक्षणया राजसम्बन्ध्यभिन्नपुरुषबुद्ध्युपपा-दनेऽपि राजपुरुष इत्यादौ राजवत्पुरुषबोधस्यानुभवसिद्धस्य न तयोपपत्ति-रिति तदर्थं समुदायशक्तिरावश्यकीति वाच्यं। तादृशबोधस्यैवासिद्धेः तादृश-बोधस्यानुभवसिद्धत्वेऽपि पुरुषपदस्य राजवत्पुरुषे लक्षणा राजपदं तात्पर्य्य-ग्राहकमित्यस्य सुवचतया समुदायशक्त्यसिद्धेः। न चैवं घटादिपदेऽपि समुदायशक्त्युच्छेदः तत्राप्यन्तिमवर्णलक्षणयैव घटादिबोधोपपत्तेरिति वाच्यं। तत्रैकाक्षरकोषमविदुषोऽन्त्यवर्णलक्षणाप्रतिसन्धानं विनापि घटादिबोध-स्यानुभवसिद्धतया समुदायशक्तिसिद्धेरिति भावः। 'समस्यमानपदाना-

मानपदानां प्रत्यभिज्ञानादतो न समासे शक्तिरिति ।
त्व। पद-तत्समुदाययोर्भिन्नत्वात् ।
तत्त्वनुपपत्तिं विना कथं षष्ठ्यर्थे लक्षणेति चेत्,

इतः प्रातिपदिकार्थयोः स्वभावाद्भेदान्वयबोध एव सामर्थ्यं अत-
त्र विभक्त्यादिपदेषु सम्बन्धादिधर्मपरोक्तप्रातिपदिकार्थान्वयबोध-
त्वं अर्थविशेषबोधे पदविशेषस्य तन्त्रत्वादत एव व्यासेन तदर्थ-

नत्वात् एव नीलो घट इत्यत्राभेदोपचारोऽन्यथा समवायस्यैव गुण-
दिसंसर्गत्वसम्भवादिति वदन्ति, तच्चिन्त्यं घटोनेत्यत्र प्रातिपदिकयोर्भेदे-
न्वयदर्शनेन तथा व्यनियमात् । यदि च नञादिपदे भिन्नैव व्युत्प-
त्तिरिति तदितरत्र तथा नियम इति मन्यसे तदा समासेऽपि भिन्नैव
व्युत्पत्तिरिति तदितरत्र तथा नियम इति तुल्यं । किञ्चैवं राजसम्बन्धी
पुरुष इति विग्रहवाक्यं स्यान्न तु राज्ञः पुरुष इति समाससमानार्थ-
नामार्थकपदसमूहस्यैव विग्रहत्वात् तथा सति च कर्मधारयत्वापत्तौ
षष्ठीसमासोच्छेदापत्तेः । न च शक्त्या अभेदप्रतियोग्युपस्थापने कर्मधारय-
इति वाच्यं । नीलोत्पलमित्यादौ तदभावापत्तेः नीलपदस्यौपचारिकत्वात्
तस्मात् सम्बन्ध एव लक्षणा राजसम्बन्ध-पुरुषयोश्च धर्म्म-धर्म्मिभाव एवा-
न्वय इति युक्तमुत्पश्यामः । न च षष्ठ्यर्थस्य लक्षणया नामार्थत्वे भेदेनाप्यन्व-
यो स्यात् विभक्त्यर्थापेक्षो भेदेन नामार्थयोरन्वय इति वक्ष्यमाणव्युत्पत्ति-
विरोधादिति वाच्यम् । तस्य विभक्त्यर्थातिरिक्तनामार्थान्वयपरत्वात् ।

नति समस्यमानपदत्वस्यानुभवसिद्धत्वादित्यर्थः, 'न समासे शक्तिरिति न
समासस्य विशिष्टार्थे शक्तिरित्यर्थः, समस्यमानपदानां प्रत्येकमन्यत्र शक्ति-
रस्त्वादिति भावः । 'भिन्नत्वादिति भिन्नानुपूर्वीकत्वादित्यर्थः ।

'षष्ठ्यर्थ इति षष्ठ्यर्थसम्बन्धप्रकारेण लक्षणेत्यर्थः, एवमग्रेऽपि । राज-

यदि षष्ठ्यर्थो न लक्ष्यते तदा राजपुरुषादौ लाघवादिना प्राक्सामानाधिकरण्यावगमाद्राजत्वविशिष्टपुरुषस्यैव वैभक्तिकोऽन्वयः स्यात्, राजवाहनमानयेत्यादौ वाहनपदे वाहनवल्लक्षणा स्यात्। अथ राजत्वविशिष्टेऽस्मदाद्यानयनान्वयोऽयोग्य इति चेत्, तर्ह्यनयैवानुपपत्त्या तात्पर्यानुपपत्त्या वा षष्ठ्यर्थे लक्षणा, विभ-

---

बोधनमन्यथा स एवार्थोऽभावसदृशादिपदेनान्यथा बोध्यते क्वचित् संसर्गविधया क्वचित् प्रकारतया सम्बन्धभानात् अतः पटोनेत्यादौ न षष्ठी पटस्याभाव इत्यादौ षष्ठी। न च राजपदादेः सम्बन्धिपरत्वे कर्मधारयापत्तिः, समासपूर्व्वं तत्परत्वाभावात् सति तत्पुरुषेऽनु-

---

पूर्व्वोक्तरीत्या राजपदार्थस्यापि भानमतो विग्रहसमानार्थत्वं वृत्तिद्वयविरोधेन तवापि भ्रमभिति दूषणमनवकाशं बोध्यं। 'यदीति, यत्र तत्सम्बन्धिनि तात्पर्य्यग्रहस्तत्रैव षष्ठ्यर्थलक्षणा अन्यत्र तु कर्म्मधारयादभेदान्वयधीरिष्टैवेति भावः। 'विभक्त्यर्थेति, नामार्थयोर्भेदेनान्वयो विभक्त्यर्थद्वारैवेति युक्तेरिति भावः। न च भेदेनेति व्यर्थं, नीलोघट इत्यादौ व्यभिचारवारक-

---

सम्बन्धिपुरुषबुद्ध्यनुपपत्त्या लक्षणेति समाधत्ते, 'यदीति, 'षष्ठ्यर्थो न लक्ष्यत इति षष्ठ्यर्थप्रकारेण लक्षणा न क्रियत इत्यर्थः, 'लाघवादिनेति, लुप्तषष्ठीस्मरणकल्पने गौरवादिति भावः। 'आदिपदात् सर्व्वत्र लुप्तषष्ठीस्मरणे मानाभावस्य परिग्रहः, 'प्राक्सामानधिकरण्येति प्रथमं राज-पुरुषयोरभेदान्वयबोधादित्यर्थः, 'वैभक्तिकोऽन्वय इति विभक्त्यर्थान्वय इत्यर्थः। अनुपपत्त्यन्तरमाह, 'राजवाहनेति वाहनेन समं राज्ञोऽभेदान्वयबोधासम्भवादिति। 'तात्पर्य्यानुपपत्त्येति तात्पर्य्यविषयीभूतस्य राजकीयपुरुषबोधस्यानुपपत्त्येत्यर्थः। ननु विग्रहवाक्यस्थषष्ठ्यर्थसम्बन्धेन पुरुषे राज्ञोऽन्वयादेव राज-

त्र्यपेक्षो हि सर्वत्र नामार्थान्वयः। अतः श्रुतविभक्त्यर्थासम्भवे विभक्त्यर्थलक्षणैवोचिता। अथ राजपुरुषादावन्वयप्रकारतया षष्ठ्यर्थसम्बन्धबुद्धिरतो न

त्या सम्बन्धलक्षणापर्य्यवसानादिति भावः। 'नामेति, इदन्तु समाधिमौकर्य्यादुक्तं। वस्तुतः षष्ठ्यर्थोपस्थितावपि नामार्थयोर्नान्वय-

---

धत् विशेषणविभक्तेः साधुत्वार्थत्वात् तस्या अभेदार्थकत्वस्यैकदेशिमतत्वात् इतथा नीलघट इत्यादौ कर्म्मधारये विग्रहसमानार्थतया विभक्त्यर्थलक्षणायां निपातार्थाधिकरणविरोधापत्तेः। एवञ्च कर्म्मधारयेऽपि व्यभिचारकं तदिति ध्येयं। नन्वेवमपि भूतले घटो नास्तीत्यादौ व्यभिचारः तत्र षष्ठ्यर्थलक्षणानभ्युपगमात्। न चाव्यय-निपातातिरिक्तस्थले उक्तव्युत्पत्तिरिति वाच्यम्। अघट इत्यादौ सम्बन्धलक्षणाभावप्रसङ्गादिति चेत्, न, घटो नास्ति घटो नष्ट इत्यादौ विभक्त्यर्थसङ्ख्यान्वयस्यानुभविकत्वेन तद्द्वारैवोक्तव्युत्पत्तेरप्रत्यूहत्वात्। अतएव तत्र विभक्तिप्रयोगः साधुरेवेत्यपास्तं। तथा च तत्रान्वयप्रकारतयैव सम्बन्धो भासते घटस्य नेत्यादिर्न प्रयोगः असाधुत्वात्। न चैवमपि तद्धनमित्यादौ व्यभिचारः सर्व्वनाम्नि लक्षणाविरहादिति वाच्यम्। तत्रापि तस्या व्यवस्थापितत्वात्। न च सम्बन्धस्य तत्पदशक्यतया तत्र न लक्षणेति वाच्यम्। शक्यसम्बन्धस्य तत्राप्यनपायादिति दिक्। 'अन्वयप्रकारतयेति क्विद्रेतरत्ववत् प्रकारान्तरोपस्थितस्यैवान्वयप्रतियोगितयेत्यर्थः। ननु तदनुपस्थितौ तत्र तात्पर्य्यग्रहे तत्र लक्षणापि

कीयपुरुषबोधोपपत्त्या किं लक्षणयेत्यत आह, 'विभक्त्यर्थापेक्षो हीति विभक्त्यर्थविशेष्यको हीत्यर्थः, 'नामार्थान्वयः' भेदेन नामार्थप्रकारकोऽन्वयः, 'श्रुतविभक्त्यर्थेति विग्रहवाक्यश्रुतविभक्त्यर्थसम्बन्धेनान्वयासम्भव इत्यर्थः। 'विभक्त्यर्थलक्षणैवेति, 'अन्वयप्रकारतया' राज-पुरुषयोरन्वयप्रतियोगितया, राज-पुरुषयोर्विशेष्य-विशेषणतयेति यावत्, 'षष्ठ्यर्थसम्बन्धबुद्धिरिति क्विद्रेत-

पूर्वपदे लक्षणा न वा समासे शक्तिरिति। तन्न। नामार्थयोरन्वयाभिधानेऽन्वयप्रकारतया नियमतः षष्ठ्यर्थोपस्थितौ हेत्वभावात् शब्दादनुपस्थितस्यान्वयप्रकारतया भाने मानाभावाच्च। चैत्रस्य नप्तेत्यादौ पुत्रस्य नप्तृपदाच्छक्यतावच्छेदकतयोपस्थितस्यान्वयप्रकारत्वेन ज्ञानं।

प्रकारतया तज्ज्ञानं अभेदेनैव तयोरन्वयबोधकत्वव्युत्पत्तेः, अन्यथा नीलोघट इत्यत्राभेदोपचारो न कल्प्येत समवायस्यैव गुण-गुणिसंसर्गत्वसम्भवादिति तत्त्वं। 'नप्तृपदादिति, षष्ठ्यर्थपरम्परासम्बन्धे पुत्रस्य सम्बन्धघटकतया भानादिति भावः।

न स्यादिति तदुपस्थितिरावश्यकी। किञ्च पटो नेत्यत्रेवान्वयरूपतयैव तज्ज्ञानमस्त्वित्यत आह, 'शब्दादिति। न च तत्प्रकारकानुभवोऽसिद्ध एवेति वाच्यम्। विग्रहतुल्यप्रकारकज्ञानजनकत्वात् विभक्त्यर्थोपस्थितिं विना भेदेनान्वये पूर्व्वव्युत्पत्तिविरोधाच्च। 'नप्तृपदादिति पुत्रपुत्रस्य शक्यत्वे पुत्रस्यावच्छेदकत्वमित्यर्थः।

रत्ववत् प्रकारान्तरोपस्थितस्यैव षष्ठ्यर्थसम्बन्धस्य बुद्धिरित्यर्थः। 'नामार्थयोः' राज-पुरुषयोः, 'अन्वयाभिधाने' शाब्दबोधे, जायमान इति शेषः। 'अन्वयप्रकारतयेति अन्वयप्रकारीभूतधर्म्मप्रकारेणेत्यर्थः। ननु भवतोनियमतो लक्षणया सम्बन्ध्युपस्थितिवत् नियमतः स्वतन्त्रसम्बन्धस्मृतिरपि यथाथकश्चित् स्यात् कार्य्योन्नेयधर्म्माणां यथा कार्य्यमुन्नयनादित्यत आह, 'शब्दादिति, 'मानाभावाच्चेति सामग्र्यभावाच्चेत्यर्थः, पदजन्यपदार्थोपस्थितेरेव शाब्दधीहेतुत्वादिति भावः। नन्वेवं चैत्रस्य नप्तेत्यादौ चैत्रपुत्रस्य शब्दादनुपस्थितस्य कुतोऽन्वयप्रकारतया भानमित्यत आह, 'चैत्रस्येति, 'शक्यतावच्छेदकतयेति,

राज्ञः पुरुष इत्यादौ विग्रहे समासाभिधानाल्लुप्ता कृता षष्ठैव सम्बन्धस्मारिका अतो न लक्षणा न वा शक्तिरित्येके । तन्न । राजपुरुषमानयेत्युक्ते पूर्वं नियतेन विग्रहाश्रवणात् । शाब्दिकानान्तु विग्रहाभिधानं

'विग्रहाश्रवणादिति । न च दधि पश्येत्यादाविव लुप्तविभक्तेर्नियतोपस्थितिः स्यादिति वाच्यम् । तत्र क्रिया-कर्म्मभावेनान्वयस्य विभक्तिं विनाकाङ्क्षाविरहेणानुपपत्तेः घटः कर्म्मत्वमित्यत्रेव समासे तु विभक्तिमन्तरेणाकाङ्क्षादर्शनात् लाघवेन लक्षणाकल्पनात् तदिदमुक्तं अग्निकरणकौदन-

---

पुत्रत्वरूपेण शक्तौ पुत्रस्यावच्छेदकत्वादिति भावः । 'अन्वयप्रकारत्वेन ज्ञानमिति अन्वयबोधे प्रकारतया भानमित्यर्थः ।

केषाञ्चिन्मतं दूषयितुमाशङ्कते, 'राज्ञ इति । न चैवं षष्ठीतत्पुरुषेऽपि लक्षणाविरहे "निषादस्थपतिं याजयेदित्यत्र कुतो निषादस्य चाण्डालस्य स्थपतिः निषादस्थपतिरिति षष्ठीतत्पुरुषमपहाय निषादश्चादौ स्थपतिश्चेति कर्म्मधारयादरः कर्म्मधारये निषादस्य चाण्डालस्यापि वैदिकमन्त्राध्ययनप्रसक्त्या "स्त्री-शूद्रौ नाधीयेतामिति विधिसङ्कोचापत्त्या तत्पुरुषस्यैवोचितत्वात् लक्षणाविरहस्य चोभयत्राविशिष्टत्वादिति वाच्यं । लुप्तविभक्तिकरणकल्पनाप्रसङ्गादेव तत्पुरुषपरित्यागात् वेदे तत्पुरुष-कर्म्मधारययोरुभयोः सम्भवे कर्म्मधारय एवाद्रियते न तत्पुरुष इति सकलमीमांसाविदनियमबलेन परित्यागाच्च, अन्यथा षष्ठीतत्पुरुषे लक्षणापक्षेऽप्यनिस्तारात्शक्ति-लक्षणयोरुभयोरेव वृत्तिरूपतया लक्षणाकल्पनस्यादोषत्वाद्विधिसङ्कोचकल्पनस्यैव च दोषत्वादिति भावः । 'विग्रहाश्रवणादिति, तथाच यत्र न विभक्तिस्मरणं तत्र लक्षणावश्यकीति भावः । ननु यदि विग्रहाप्रतिसन्धानेऽप्यन्वयधीस्तदा विग्रहप्रतिसन्धानार्थं समासस्थले शाब्दिकानां विग्रहप्रतिसन्धानवैयर्थ्यमित्यत आह, 'शाब्दिकानान्विति, 'विग्रहाभिधानं'

समासार्थकथनपरं विभाषाधिकारे च समासानुशासनं समास-विग्रहयोः पर्यायत्वं साधुत्वं वा बोधयितुम्। विशेषस्तु विग्रहे सोऽर्थोनाम-विभक्त्यादिभिः शक्त्याभिधीयते समासे तु राजादिपदेन लक्षणया।

'कथनपरमिति न तु समानार्थकेऽन्यतरोपस्थितावपरोपस्थितिनियम इत्यर्थः। नन्वन्यत्रानियमेऽपि अत्र विभाषाग्रहणान्नियम-इत्यत आह, 'विभाषेति, 'बोधयितुं', न तूभयोपस्थितिनियमं

कर्म्मकपाकविषयकक्षतिरिष्टसाधनमिति तु वाक्यमिति। यत्र च दैवाद्-विभक्त्युपस्थितिस्तत्र समासशक्तिभ्रमवत इव लक्षणाविरहेऽपि न क्षतिरित्यपि वदन्ति। 'कथनपरमिति, न च समानार्थकत्वे अन्यतरोपस्थितावपरोपस्थितिनियम इति भावः। अन्यथा अपभ्रंशे स्मृतसाधुशब्दवद्विग्रह एव

अस्मिन् विग्रहे अयं समास इत्यभिधानं, 'समासार्थकथनपरमिति समासस्य तात्पर्य्यविषयीभूतोऽयमर्थ इति प्रतिपादनार्थमित्यर्थः, न तु समासार्थबोधपूर्व्वं विग्रहप्रतिसन्धानार्थमिति भावः। ननु यदि विग्रहप्रतिसन्धाननियमो नास्ति तदा तदर्थं विभाषया समासानुसरणमफलमित्यत आह, 'विभाषेति, 'बोधयितुमिति, न तु नियमत उपस्थित्यर्थमिति भावः। यद्यपि विग्रह-समासयोः कथं पर्य्यायत्वमर्थभेदात्। न च विग्रहेऽपि सम्बन्धिनि षष्ठ्या लक्षणेति वाच्यं। 'शक्त्याभिधीयत इत्यग्रिमग्रन्थविरोधापत्तेः सुबर्थ-नामार्थयोरभेदान्वयबोधस्याव्युत्पन्नतया अनन्वयापत्तेश्च, अन्यथा प्रमेयं ग्रामं घटस्य संयोग इत्यादौ ग्रामकर्म्मत्वाभिन्नः प्रमेयः घटसम्बन्ध्यभिन्नः संयोग इत्यन्वयबोधापत्तेस्तथापि पर्य्यायत्वं एकमुख्यविशेष्यकबोधजनकत्वं, साधुत्वं एकमुख्यविशेष्यकशाब्दबोधसाकाङ्क्षत्वं। यद्वा पर्य्यायत्वं अन्यूनानतिरिक्तविष-

बहुव्रीहौ तु नित्यसमासत्वाभिधानं विग्रहस्यासाधुत्व-ज्ञापनार्थम् चित्रा गौर्यस्येति विग्रहाभिधानं बहु-व्रीह्यर्थकथनपरम् । स्यादेतत् "विभाषेति सूत्रेण

कर्तुमिति भावः । नन्वेवं समासोऽप्ययं नित्य एव विग्रहपूर्वकत्वा-न्नित्यमादिति बहुव्रीहौ विशेषविधिर्विरुद्ध इत्यत आह, 'बहुव्री-हाविति' 'ज्ञापनार्थमिति, तथाच विग्रहसाधुत्वासाधुत्वप्रयुक्तएवा-नित्यत्व-नित्यत्वविभाग इति भावः । 'अर्थकथनेति, समस्यमान-

---

बोधकोन समास इत्यपि कल्प्येतेत्यपि बोध्यं । 'विग्रहस्येति समाससमा-र्थकसमस्यमानपदमात्रस्येत्यर्थः । 'चित्रेत्युपलक्षणं चित्राया गोः सम्बन्धी-त्यादिकमपि न विग्रह इत्यपि बोध्यं । तथाच विग्रहसाधुत्वासाधुत्वकृत एव

वक्तृशब्दबोधजनकत्वं, साधुत्वं तादृशबोधसाकाङ्क्षत्वं, सम्बन्धितादात्म्यस्य स्वन्यात्मकतया समासेऽप्यतिरिक्ताभानादिति हृदयं ।

केचित्तु ननु यदि विग्रहप्रतिसन्धाने नियमो नास्ति तदा समासार्थ-बोधे विग्रहस्योपयोगिताबोधनार्थं विभाषया समासानुशासनमफलमित्यत-आह, "विभाषेति, न तु समासार्थबोधे विग्रहस्योपयोगिताज्ञापनार्थमिति भाव इत्याहुः ।

नन्वेवं बहुव्रीहौ विग्रहाभावरूपनित्यसमासानुशासनं समासान्तरे नियमतो विग्रहप्रतिसन्धानख्यापनार्थं तच्चासङ्गतमित्यत आह, 'बहुव्रीहौ त्विति, 'असाधुत्वख्यापनार्थमिति समासे यो मुख्यविशेष्यस्तन्मुख्यविशेष्य-कान्वयबोधे निराकाङ्क्षत्वख्यापनार्थमित्यर्थः, सपुत्रक इत्यादिप्रथमान्तान्य-पदार्थबहुव्रीहिस्तु न नित्यसमास इति भावः । नन्वेवं चित्रा गौर्यस्येति वाक्यस्य कुतो बहुव्रीहिसमासमुख्यविशेष्यकज्ञानजनकत्वमित्यत आह, 'चित्रेति, 'विग्रहाभिधानं' विग्रहवाक्यं, 'बहुव्रीह्यर्थकथनपरमिति बहु-

वाक्य-समासयोस्तुल्यार्थता दर्शिता वाक्ये च मुख्या वृत्तिरतः समासेऽपि सैव वृत्तिः अन्यथा अतुल्यार्थतापत्तेः वाचकस्यैवानुशासनाच्च यथा लिङादेः। न च लाक्षणिकं वाचकम्, अन्यथा गाव्यादेरप्यनुशासनापत्तेः। अथ वाचकव्युत्पादनवल्लाक्षणिकव्युत्पादनमपि उभयोरपि ज्ञानयोः पदार्थोपस्थापकत्वादिति चेत्, न, वाचकत्वज्ञानं विना वाच्याज्ञानाद्युक्तं वाचकत्वानुशासनं, लाक्षणिकञ्च शक्यव्युत्पत्त्यैव परम्परया लक्ष्यस्मारकमतो न तस्य व्युत्पत्त्यन्तरापेक्षा। न च प्रयोगानुशासनं व्याकरणं स च लक्षणायामप्यस्ति अतस्तस्याप्यनुशासनं घोषसमभिव्याहारे गङ्गापद-

---

नित्यत्वानित्यत्वविभाग इति भावः। ननु तुल्यार्थत्वं न तुल्यप्रवृत्तिनिमित्तकत्वं वाक्ये शक्त्यभावेन तदभावात् किन्तु तुल्यप्रतिपाद्यकत्वं, तच्च लक्षणायामपि तुल्यमित्यरुचेराह, 'वाचकस्यैवेति, 'अन्यथेति अवाचकस्याप्यनुशासने

ब्रीह्यर्थमात्रबोधकं, न तु बहुव्रीहिसमानमुख्यविशेष्यकज्ञानजनकत्वमित्यर्थः, 'सैव वृत्तिरिति वाक्यसमानार्थे सैव वृत्तिरित्यर्थः। ननु तुल्यार्थकत्वं तुल्यप्रतिपादकत्वं तच्चोत्तरपदे राजसम्बन्धवत्पुरुषे लक्षणायामपि निर्व्वहतीत्यत आह, 'वाचकस्यैवेति तद्वाचकस्यैव तत्रानुशासनादित्यर्थः, 'लाक्षणिकं वाचकमिति तल्लाक्षणिकं तद्वाचकमित्यर्थः, 'अन्यथा' अवाचकस्याप्यनुशासने, 'वाच्याज्ञानात्' वाच्यास्मरणात्, 'शक्यव्युत्पत्त्यैवेति शक्ये शक्तिग्रहेणैवेत्यर्थः, 'परम्परया' शक्यस्मृतिद्वारा, 'व्युत्पत्त्यन्तरापेक्षेति लक्ष्ये लक्षणाग्रहापेक्षेत्यर्थः, 'अस्ति' भवति, 'समभिव्याहार इति तथाच न

त्वेति वाच्यम्। गङ्गायामितिमात्रं ह्यनुशिष्टं तच्च
जातिसमभिव्याहारेऽप्युपपन्नं न तु तत्तद्वाक्यस्थत्वेन।
किञ्च गङ्गायामितिपदं नानुशिष्टं किन्तु विभक्तिः सा
चोभयत्र वाचिकैवेति न प्रातिपदिकवृत्तेर्मुख्याया वा
लक्षणाया वा अपेक्षा, अतएव विभक्तौ न लक्षणा
अवाचकस्यानुशासनादिति। उच्यते। साधुपदस्या-
नुशासनं व्याकरणं तस्य साधुत्वज्ञापकत्वेनैव प्रामा-
णिकप्रसिद्धिसिद्धत्वात्। अतएव न गाव्यादेरनुशासनं
तस्यासाधुत्वात्। अस्ति च समासः साधुरतोयुक्तं
तस्य साधुत्वानुशासनम्। साधुता च लाक्षणिकेनापि

इत्यर्थः, 'गङ्गायामिति गङ्गायामितिपदमेवेत्यर्थः। ननु सामीप्ये तदनुशास-
नस्यर्थप्रतिपत्तिवद्वाक्यस्थत्वेनाप्यनुशासनमित्यरुचेराह, 'किञ्चेति, 'प्राति-
पदिकेति गङ्गापदवृत्तेरित्यर्थः। अतएवेत्यस्य परामर्शनीयमाह, 'अवाचक-
स्येति, टाप्ङीबादीनां गङ्गानद्यादिपदे शूद्रा-ब्राह्मण्यादौ तु स्त्रीत्ववाचकत्व-
मेव तयोरित्याहुः। 'अतएवेति व्याकरणस्य वाचकमात्रानुशासकत्वा-

लाक्षणिकमिति भावः। 'तत्तद्वाक्यस्थत्वेनेति गङ्गायां घोष इति वाक्यस्थत्वेने-
त्यर्थः, 'किन्तु विभक्तिरिति, अधिकरणत्वेऽनुशिष्टेति शेषः, इदमुपलक्षणं,
गङ्गापदस्य प्रवाहेऽनुशिष्टमित्यपि बोध्यं। 'उभयत्र' गङ्गापदस्य लाक्षणिकत्वे
मुख्यत्वे च, 'वाचिकैव' अधिकरणत्ववाचिकैव, 'प्रातिपदिकवृत्तेः' गङ्गा-
पदवृत्तेः, 'न लक्षणेति संख्यायां कर्मत्वादौ वा न लक्षणेत्यर्थः, 'अतएवेत्येव
विवृणोति, 'अवाचकस्येति तदवाचकस्य तत्रानुशासनादित्यर्थः, 'साधुपद-
स्यानुशासनमिति पदानां साधुतावोधकमित्यर्थः, साधुत्वञ्च बोधकानुपूर्वी-

सम्भवति पदवाचकता चानन्यलभ्यत्वादवगम्यते, न तु व्याकरणं वाचकत्वानुशासनम्, प्रयोगमात्रे साधूनां टाप्ङीवादीनां शप्श्यनादिविकरणानां इ-ई-नुमाद्यागमानां वर्णविकारयकार-णकारादीनां निरर्थकानामपि साधुत्वार्थमनुशासनात्। अतएव "द्वेकयोरित्याद्यनुशासनस्यैकत्व एवैकवचनप्रयोगः साधुरिति साधुत्वज्ञापनार्थत्वेन सार्थकता, अन्यथैकत्वे एकवच-

---

पदेनैवार्थकथनस्य विग्रहत्वाद्बहुव्रीहौ त्वसमस्यमानयस्येत्यादिपदेनापि तदर्थकथनादविग्रहत्वमिति भावः। 'टाप्ङीवादीना-

---

भावादेवेत्यर्थः। 'अन्यथेति, यद्यपि स्वादिसूत्रेण स्वादिमात्रं विवक्षितं न त्वेकत्वादावेकवचनत्वादिकं, तथापि "तान्येकवचन-द्विवचनेत्यादिसूत्रेणान्वर्थ-

---

मत्त्वं ननु व्याकरणस्य साधुतामात्रानुशासनत्वे पदानां वाचकतासिद्धिः कथं स्यादित्यत आह, 'पदवाचकता चेति, 'वाचकत्वानुशासनमिति वाचकत्वानुशासनमिवेत्यर्थः। 'प्रयोगमात्रे साधूनामिति प्रयोगसाधुतासम्पादकानामित्यर्थः, 'टाप्ङीवादीनामिति, यद्यपि शूद्रा-ब्राह्मणीत्यादौ टाप्ङीवादीनां स्त्रीत्वमेवार्थः। न च तत्र शूद्र-ब्राह्मणादि सामान्यशब्दस्यैव सामान्यरूपेण शूद्रादिस्त्रियां विशेषे तात्पर्य्यमिति वाच्यं। कृतशूद्रवधे शूद्रावधोनास्तीति नञर्थान्वयानुपपत्तेः शूद्रवधत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकाभावस्य बाधितत्वात्। न च शूद्रादिपदस्यैव शूद्रादिस्त्रियां लक्षणा टावादयस्तु द्योतका इति वाच्यं। सुवादेरपि संख्याशक्तिविलयापत्तेः, तथापि शूद्रा-तटीत्यादिपदमभिप्रेत्य इदमुक्तं। 'अतएवेति व्याकरणस्य वाचकतामात्रानुशासकत्वाभावादेवेत्यर्थः, 'द्वेकयोरिति, द्विवचनैकवचन इति शेषः, 'आदिपदाद-

तस्य स्वादिसूत्रेण विहितत्वाद्वैयर्थ्यं स्यात्। द्वित्वादा-
वप्रकृतत्वादेवैकवचनाप्रयोग इति चेत्, न, लक्षणया

मिति गङ्गा-नद्यादिपदे, शूद्रा-ब्राह्मण्यादौ तु स्त्रीत्ववाचकत्वमेव
त्वोरित्यवधेयं । 'स्वादिसूत्रेण' "तान्येकवचनेत्यादिसूत्रेणेत्यर्थः ।

त्वाविधाने तल्लाभे तद्वैयर्थ्यशङ्केति ध्येयं । सुब्विभक्तौ तथा सत्यसाधुत्वा-
त्तेरिति भावः । नन्वेकस्यां पाथःकणिकायामाप इति प्रयोगानुपपत्तिः ।
न चावयवमादाय तत्र बहुत्वान्वय इति वाच्यं । एकस्मिन् पाथःपरमाणौ
न्वाप्यगतेः दारा इत्यत्रागतेश्च । न च तत्रापि तद्गतबहुरूपादिकमादाय
बहुत्वान्वयः, तस्य प्रकृत्यर्थत्वाभावात् । न च प्रकृतिलक्षणयैव तदुपपत्तिः,
त्वाद्यन्यतरत्वार्थतापत्त्योभयसाधारणरूपाभावादिति । मैवं, तत्र बहु-
वचनस्य प्रयोगसाधुत्वात् । अतएव प्रमाणोपाये वर्द्धमानचरणास्तथैवाऊ-
रिति ।

बहु-बहुवचनमित्यस्य परिग्रहः । 'एकत्व एवेत्येवकारात् द्वित्वादि-
व्यवच्छेदः, 'स्वादिसूत्रेण विहितत्वादिति तान्येकवचन-बहुवचनानीति
संज्ञासूत्रे योगार्थमर्यादया प्राप्तत्वादित्यर्थः । यथाश्रुतन्तु न सङ्गच्छते
स्वादिसूत्रं हि "सुप् औ जस् अम् औट् शसित्यादिसूत्रं तच्च नैकत्वे एक-
वचनविधायकमिति मन्तव्यं । ननु भवन्मतेऽपि द्वित्वादावेकवचनस्यासाधुत्वं
प्रकृतभावादेव भविष्यतीति व्यर्थं तदर्थं सूत्रं इत्याशङ्कते, 'द्वित्वादाविति,
न लक्षणेति यत्र यत्रार्थेऽनुशासनं तदतिरिक्ते लक्षणेत्यर्थः, "द्वेकयो-
रित्याद्यनुशासनबलाद्विभक्तेः स्वानुशासितातिरिक्तेऽर्थे न लक्षणया साधुत्व-
मिति सामान्यतो नियमलाभादिति भावः । "स्वानुशासितातिरिक्त इत्यनु-
शासनात् सुब्विभक्तेर्व्यत्ययानुशासितेऽर्थे लक्षणया साधुत्वेऽपि न क्षतिः,
लक्षणयेत्युपादानात् धान्येन धनवान् इत्यादावननुशासितेऽप्यभेदादौ

द्वित्वादौ प्रसक्तः प्रयोगोऽसाधुरितिज्ञापकत्वेन सार्थक-

वस्तुतोऽन्वर्थसंज्ञयैव वाचकत्वसिद्धिरिति तत्त्वं। 'द्वित्वादाविति,

केचित्तु एवं सति रथो गच्छतीत्यादावपि प्रयोगसाधुत्वापत्तौ लक्षणा न स्यात् तथाच विभक्तौ लक्षणा नेति न नियमः किन्तूत्सर्ग इत्याहुः। 'तृतीयाया अपीति, ननु रथेन गम्यते इत्यादौ व्यभिचारः रथो गच्छती-

तृतीयादेः साधुत्वेऽपि न क्षतिः, प्राचीननये अभेदादावपि तृतीयादेः शक्त्यभ्युपगमात् उक्तनियमेन प्रामाणिकतया गौरवस्यादोषत्वात्। न चैवं रथेन गम्यते रथो गच्छतीत्यादावाख्यातादेः क्त्यतिरिक्तव्यापारे लक्षणया कथं साधुत्वं कथं वा चतुर्विंशतिर्गुणा इत्यादावपेक्षाबुद्धिविशेषविषयत्वे लक्षणया साधुत्वमिति वाच्यं। तत्राप्यनायत्या तेषां शक्तिस्वीकारात्, एवं गुरौ वा यत्र यत्रार्थे विभक्तेः प्रसिद्धप्रयोगोवर्त्तते विशिष्य च नानुशासनं तत्र सर्व्वत्रैव तस्याः शक्तिः एवमेकस्यां पाथःकणिकायामेकस्मिन् पाथः-परमाणौ वा यत्रापः सन्तीति प्रयोगस्तत्रापि बहुवचनस्य नैकत्वे लक्षणा अपि तु प्रकृतिविशेषसमभिव्याहारेण बहुवचनमेकत्वे शक्तं प्रयोग-साधुत्वार्थं वा तत्र बहुवचनमेवं दारा इत्यादावपीति ग्रन्थकृतोनिगर्व्वः। एतच्चापाततः, "द्वेकयोरित्याद्यनुशासनवैयर्थ्यभिया द्वित्वादावेकवचनादे-र्लक्षणया न साधुत्वमित्येव नियमोऽस्तु अन्यथा सामान्यतो नियमकल्पने अभेदादिष्वपि तृतीयादेः शक्तिकल्पनापत्तेरित्यवधेयं।

केचित्तु विभक्तेर्निरूढलक्षणेतरलक्षणायां न साधुत्वमिति नियमः तेन रथेन गम्यते रथोगच्छतीत्यादौ तृतीयादेर्व्यापारलक्षणायामपि न क्षतिः तल्लक्षणायानिरूढत्वादेवमन्यत्रापि, अतएव सुब्विभक्तेर्यत्ययानु-शासितेऽर्थे लक्षणायामपि न क्षतिः तदर्थस्यानुशासितत्वेन तत्र लक्षणाया-अपि निरूढत्वादित्यर्थः।

त्वम्। एवञ्च विभक्तौ न लक्षणा लिङादेस्त्वपूर्व्वे का-

त्यासत्यसाधुतापातादिति भावः। 'विभक्ताविति, अनुशासनं विना नियमाभावादिति भावः। 'एवञ्चेति विभक्तेरर्थविशेषशक्तत्वप्रति-

---

दृष्टेव कर्त्तृत्वशक्तायान्तृतीयायाव्यापारे लक्षणया प्रयोगादिति चेत्, न, प्रकृतिलक्षणयैवोपपत्तौ तत्रापि लक्षणाविरहादित्याहुः।

वस्तुतो विभक्तौ न लक्षणेत्यनुशासनं विरुद्धार्थपरं। प्रकृते च कर्त्तृ-शब्दयोस्तृतीयेत्यादौ कर्त्तृपदस्य क्रियानुकूलव्यापारभागिपरतया नानुशा-स्त्रविरोधः। न चैवमुभयसाधारणशक्तौ लक्षणैव न स्यादिति वाच्यं। अनु-शासनस्योभयत्र साधुत्वमात्रबोधकत्वात् शक्तेश्च लाघवानन्यलभ्यत्वादिकल्प्य-त्वे कर्त्तृत्व एव कल्पनात्। एवं यत्र यत्र प्रयोगो दृश्यते विभिष्य नानु-शासनं तत्र व्यवयो बहुलमिति बहुलग्रहणेन समर्थनीयमिति।

केचित्तु विभक्तेः स्वानुशासितातिरिक्ते स्वसमानजातीयविभक्त्यन्तरानु-शासनविषयेऽर्थे न साधुत्वमिति नियमार्थः, तेन धान्येन धनवानित्यादा-वभेदादौ तृतीयादेर्लाक्षणिकत्वेऽपि न क्षतिरभेदादेर्विभक्त्यन्तरार्थत्वेनानु-शासितत्वाभावादेव रथेन गम्यते रथोगच्छतीत्यादौ तृतीयाख्यातादेर्व्यापारे लक्षणायामपि न क्षतिः, व्यापारस्य सजातीयविभक्त्यन्तरानुशासनविषयत्वा-भावात्, साजात्यञ्च सुप्-तिङादिनेति प्राहुः। तदसत्, 'लिङादेरित्यग्रिम-ग्रन्थासङ्गतेः।

नन्वेवं मीमांसकनये लौकिकलिङः कथं क्रियाकार्य्यत्वे लक्षणेत्यत-आह, 'लिङादेरिति, 'अपूर्व्वे' अपूर्व्वमात्रे, 'अनुशासनं' शक्तिविधायकं वचनं, 'अलक्षणेत्यकारप्रश्लिष्टः पाठः, 'न लक्षणा' किन्तु शक्तिरेवेत्यर्थः, केचित्तु 'न लक्षणेत्येव पाठः, तदा तु नन्वेवं मीमांसकनये लौकिकलिङः कथं क्रियाकार्य्यत्वे लक्षणा अपूर्व्व एवानुशासनसत्त्वेन क्रियाकार्य्यत्वस्याननु-शासितत्वादित्यत आह, 'लिङादेरिति, 'अपूर्व्व इति किन्तु क्रियाकार्य्यत्व-

प्यनुशासनं नास्तीति लोके क्रियाकार्यत्वे न लक्षणा[१] एवञ्च तृतीयाया अपि लक्षणया न कर्मत्वादौ प्रयोगः सामान्यतः साधुः "कर्तृ-करणयोस्तृतीयेत्यनु-

पादकत्वासम्भवादर्थविशेषसाधुत्वनियमबोधकत्वेनार्थान्तरेऽसाधुत्वनियमान्न क्वापि लक्षणेत्यर्थः, 'लिङादेरिति । नन्वेवं रथोगच्छतीत्यादौ व्यापारलक्षणायामसाधुत्वापत्तिः "कर्त्र-कर्मणोरित्यनुशासनबलादिति चेत्, न, यत्रानुशासनान्नियमस्तत्र तथा यथा योगबलादेकत्वाद्यर्थत्वे "द्वेकयोरित्यादि, इह तु प्राप्तकर्त्रादिवाचकत्वमित्यादि सूत्रार्थ इति लक्षणा न बाधिता एवञ्च लिङादावप्युक्तसमाधौ लिङादीति समाधिसौकर्य्यादित्यवधेयं । नन्वेवं "कर्त्र-करणयोस्तृतीयेत्यनुशासनस्यापि तदर्थविधायकत्वादेवञ्चेत्यादिकमयुक्तं व्यत्ययानुशासनबलेन तस्यापि नियमात्मकत्वादत एवाह, 'सामान्यत इति ।

(१) क्रियाकार्य्यत्वेऽलक्षणेति पाठान्तरं ।

केचित्तु यत्रानुशासनान्नियमस्तत्र तथा यथा प्रयोगबलादेकाद्यर्थत्वे द्वेकयोरित्यादि इह तु प्राप्तकर्त्रादिवाचकत्वमेव सूत्रार्थ इत्यत्र न लक्षणाबाध इत्याहुः ।

'सामान्यत इति अनुशासनविरोधो यत्रेत्यर्थः ।

एवानुशासनमस्तीत्यर्थः, तथाच क्रियाकार्य्यत्वमनुशासितमेवेति भाव इति व्याख्येयं । यन्मते नियमे लक्षणापदं निरूढलक्षणेतरलक्षणापरं तन्मते त्वत्र लक्षणापदं निरूढलक्षणापरमित्यवधेयं । 'सामान्यतः' सामान्यनियमतः, 'कर्त्तृकरणयोरिति, तथाच कर्त्तृत्वादेरेवानुशासितत्वेन कर्म्मत्वादेरननु-

शासनबलात् । व्यत्ययेऽपि च साधुत्वमनुशासनान्तर-
बलात् । तस्माद्यदि समासोनानुशिष्येत तदा तस्य
लोके साधुत्वं न ज्ञायेत प्रत्युत गाव्यादिशब्दवदप-
शब्दतैव स्यात् । यदि च विभाषेति सूत्रं न प्रणीयेत
तदा तथाभूतेऽर्थे समासस्यैव साधुत्वं ज्ञायेत न वाक्य-
स्य तदभिधानशक्तस्यापि शैवाल इव पङ्कजादेः ।
विभाषाशब्दः समास-विग्रहयोः साधुत्वज्ञापनार्थो न तु
विकल्पेन समासस्य साधुत्वबोधकः । अवाचकः शब्दः
समासोऽतोऽसाधुर्गाव्यादिपदवत्, वाक्यमेव वाचक-
त्वात्साध्विति शङ्कां "तुल्यार्थौ वाक्य-समासाविति

'न त्विति, अन्यथा समासः साधुरसाधुश्चेति सूत्रार्थे विरोधः स्यादिति

ज्ञापितत्वमिति भावः । 'व्यत्ययेऽपि चेति, 'साधुत्वं' लक्षणया साधुत्वं, 'अनु-
शासनान्तरेति, अनुशासितातिरिक्तार्थ एव लक्षणया साधुत्वाभावनियमा-
दिति भावः । 'अपशब्दतैवेति अपशब्दताबुद्धिरेवेत्यर्थः । ननु तथापि
'विभाषेति सूत्रं व्यर्थमेव समाससाधुत्वस्य समासविधायकसूत्रादेव सिद्धे-
रित्यत आह, 'यदि चेति, 'तदभिधानशक्तस्यापीति तद्बोधनसमर्थस्यापी-
त्यर्थः । ननु "विभाषेति सूत्रादेव कथं वाक्यस्य साधुत्वसिद्धिस्तेन समास-
स्यैव विकल्पेन साधुत्वबोधनादित्यत आह, 'विभाषाशब्द इति, 'साधुत्व-
ज्ञापनार्थः' साधुत्वबोधकः । 'न त्विति, एकत्र साधुत्वासाधुत्वयोर्विरोधा-
दिति भावः । 'अवाचक इति राजसम्बन्धाबाचक इत्यर्थः, 'असाधुरिति
राजसम्बन्धविषयकबोधे असाधुरित्यर्थः, 'वाचकत्वादिति राजसम्बन्धवाचक-
पदघटितत्वादित्यर्थः, 'साध्विति राजसम्बन्धविषयकबोधे साध्वित्यर्थः, तथाच

बोधयद्विभाषापदमेव निराकरोति। न च साधुत्वादेव शक्तत्वम्, अन्यलभ्यत्वेन शक्तिनिरासात् तिङन्त-सुबन्तयोर्व्यभिचाराच्च। तत्र हि समुदाये साधुत्वं प्रत्येकं शक्तिरसाधुत्वञ्च। ननु नामार्थयोः राजसम्बन्धि-पुरुषयोर्विभक्तिं विना अन्वयाभावाद्राजसम्बन्धि-पुरुषाप्रतीतेः विभक्तेः प्रकृत्यर्थगतस्वार्थबोधकत्वव्युत्प-

---

'अन्येति अनुशासनबलात् साधुत्वमात्रं न तु शक्तत्वं सिद्ध्यति सिद्धे च तत्रानन्यलभ्यत्वप्रतिसन्धानाच्छक्तत्वमिति पर्य्यवसितार्थः। ननु राजसम्बन्धिपुरुषे विभक्त्यर्थान्वयः विशिष्टञ्च विशेषणविभक्तिं विना नोपस्थितमतोविशिष्टे कथमन्वय इति यदि समासे शक्तिराख्यीयते तदा विशिष्टं पदार्थतयैवोपस्थितं भवतीत्याह, 'नचिति। नन्वेवं कर्म्मधारयेऽपि विभक्तिं विना विशिष्टानुपस्थितेः समासमात्र-एव शक्तिरभ्युपेया तथाचार्थवद्धातुरप्रत्यय इति सूत्रतएव प्राति-

---

समासासाधुत्वबोधकमनुशासनमप्रमाणं वाक्यसाधुत्वबोधकं विभाषासूत्रमेव प्रमाणमिति भावः। 'इति शङ्कां' इति पूर्व्वपक्षं, 'तुल्यार्थाविति अन्यूनानतिरिक्तविषयकशाब्दबोधजनकावित्यर्थः, सम्बन्धितादात्म्यस्य सम्बन्धात्मकतया समासस्यानतिरिक्तविषयकशाब्दबोधजनकत्वमिति भावः। 'विभाषापदमेवेति प्रमाणत्वेनोभयसिद्धं विभाषासूत्रमेवेत्यर्थः। व्यभिचारमेव विवृणोति, 'तत्रेति। शक्तेरपि साधुत्वव्यभिचारमाह, 'असाधुत्वञ्चेति प्रत्येकमसाधुत्वञ्चेत्यर्थः, 'अन्वयाभावादिति अन्वयासम्भवादित्यर्थः। नीलं घटमानयेत्यादौ नामार्थयोरन्वयबोधमात्रे विभक्तेः सहकारित्वकल्पनादित्यभिमानः। युक्त्यन्तरमाह, 'विभक्तेरिति, 'प्रकृत्येति, प्रकृतिर्हि अत्र समासवाक्यं, तच्च

तेव राजसम्बन्धिपुरुषे समासस्य शक्तिरेव, एवं बहुव्रीहि-कर्मधारयादावपि सार्थकत्वेऽपि प्रातिपदिकत्वविधानमर्थवदादिसूत्रस्य प्रपञ्च इति चेत्। उच्यते। नीलं घटमानयेत्यादौ नामार्थयोर्विशेषण-विशेष्ययोरन्वयबोधे आकाङ्क्षादिकमेव हेतुर्न तु विशे-

---

पदिकसंज्ञायां सिद्धायां "कृत्तद्धितेत्यादि सूत्रमनर्थकं स्यादि-त्यत आह, 'एवमिति, 'नीलं घटमित्यादि, यत्रापि विशेषण-विभक्तिस्तत्रापि साधुत्वाय नार्थं ब्रुते अभेदस्तु विशेषण-विशेष्य-पदाभ्यामेवानुभाव्यते प्रकृते च साधुत्वविभक्तिं विनापि समासानु-शासनबलात् अभेदस्तु व्यासवदुभाभ्यामेव, यदि च विभक्तेरभेदार्थः तदा तदभावात् समासे अभेदः प्रकारो न स्यात् संसर्गविधया तु भासत एव विभक्तिं विनापि इष्ट-खर्गयोरभेदानुभवादित्यखण्ड-नकार्थः। 'न तु विशेषणविभक्तिरपीति, इष्ट खर्गयोरभेदानुभवे

भावः। राजसम्बन्धिपुरुषयोरित्यत्र तात्पर्यं विशेषणविभक्तिः साधुत्वार्थ-मिति मतमाश्रित्य नामार्थयोर्विभक्तिं विनान्वय इति दर्शयति, 'नीलमिति।

त्यते निरर्थकमेव, राजपुरुषमानयेत्यादौ कथं द्वितीयाद्यर्थान्वयः स्यादिति भावः। नन्वेवं समासस्यापि सार्व्वत्रिकत्वे "अर्थवदधातुरप्रत्ययः प्राति-पदिकमित्यनेनैव प्रातिपदिकत्वे सिद्धे "कृत्तद्धितसमासाश्चेत्यत्र समास-ग्रहणमनर्थकमेवेत्यत आह, 'एवमिति, 'प्रपञ्चः' विवरणं, 'न तु विशेषण-विभक्तिरपीति, मानाभावादिति भावः। ननु तत्र कर्म्मतासंसर्गेण नीलस्य घटेऽन्वयात् कर्म्मत्वोपस्थापकत्वेन विभक्तेरवश्यं हेतुत्वं नामार्थयोरभेदान्वय-

षणविभक्तिरपि नीलस्य घटकर्मत्वाभावात् शब्दा-
त्तथाऽननुभवाच्च, नीलविशिष्टस्य कर्मत्वं विभक्त्यर्थ-
बहिर्भावेनैव नील-घटयोरन्वयबोधे स्यान्न त्वन्यथा।
न च विभक्तिं विना समस्यमानपदानां साधुत्वन्नेति
वाच्यम्। विभक्तिं विनापि समासस्य साधुत्वानुशास-

व्यभिचारादिति भावः। 'नीलस्येत्यादि तु वस्तुगतिमनुरुध्य, तत्-
कर्मत्वेऽपि तद्बोधार्थं तदपेक्षा न त्वभेदानुभवार्थमिति प्रकृते तु
तदुपन्यासवैयर्थ्यात् एवमग्रेऽपि तस्मादभेदानुभवार्थं न विशेषण-
विभक्तिरपेक्ष्यते किन्तु साधुत्वायैव इति हृदि निधायाह,
'नीलेति, तर्हि तदर्थमेव प्रकृतेऽप्यपेक्ष्यताम्मित्यत आह, 'विभक्ति-

---

यत्रापि विशेषणे विभक्तिस्तत्रान्वयो विशेषणविशेष्यपदाभ्यामेवानुभाव्यते
तस्याः साधुत्वार्थत्वात् प्रकृते च विभक्तिं विनापि समासानुशासनबला-
न्वयानुभवस्तु व्यासवदुभाभ्यामेवास्त्वित्यर्थः। 'नीलस्येति, तथाच न नीलमात्रस्य

बोधे विभक्तिजन्यसंसर्गोपस्थितेर्हेतुत्वादित्यत आह, 'नीलस्येति, 'घटकर्म-
त्वाभावादिति, तथाच तत्र बाधान्न कर्मतासंसर्गेण नीलस्य घटेऽन्वय इति
भावः। 'घटवत्कर्मत्वाभावादिति पाठस्तु प्रामादिकः। ननु बाधेऽपि भ्रमात्
तथान्वयबोध इत्यत आह, 'शब्दादिति, 'नीलविशिष्टस्येति तादात्म्यसम्ब-
न्धेन नीलविशिष्टस्य घटस्येत्यर्थः, 'कर्मत्वं' कर्मत्वान्वयबोधः, 'विभक्त्यर्थ-
बहिर्भावेनेति द्वितीयाविभक्त्यर्थकर्मतासंसर्गव्यतिरेकेणेत्यर्थः। 'न त्वन्यथेति
न तु कर्मतासंसर्गेण नील-घटयोरन्वयबोध इत्यसाधुत्वं त्वभेदान्वयबोधे सा-
काङ्क्षत्वमेव नेत्यर्थः, नामार्थयोरभेदान्वयबोधे विशेषण-विशेष्ययोः समानवि-
भक्तिकत्वस्य तन्त्रत्वाद्विरुद्धविभक्तिराहित्यस्य तन्त्रत्वे घटं नीलं पश्येत्यादावपि
नील-घटयोरन्वयापत्तेरिति भावः। 'विभक्तिं विनापीति, तथाच समासा-

नात्। तस्मान्नामार्थयोरन्वयबोधे विशेषणविभक्तिः लघुत्वार्था न तु कर्मत्वोपनायिका। एवञ्च राजसम्बन्धिपुरुषस्य विभक्तिं विनापि पुरुषपदादुपस्थितिः। अतएव तादृशपुरुषपदार्थे विभक्त्यर्थान्वयः। यदि च

ति, पुरुषपदादुपस्थितिरनुभवरूपा लाक्षणिकस्याननुभावकत्वेन शक्तस्य पुरुषपदस्यैव विशिष्टानुभावकत्वादिति भावः। 'यदि चेत्यनुगमवादः, ऋणान्यायोऽपि यत्र विशेषणविभक्तिस्तत्र विशेषण-

---

कत्वेनान्वयो येनान्वयस्य विभक्तिनिर्व्वाह्यतानियमः स्यादिति भावः। 'उपस्थितिः' अनुभवः, लाक्षणिकस्याननुभावकतया शक्तस्य पुरुषपदस्यैव विशिष्टानुभावकत्वादिति भावः। परमतेनापि सङ्गमयति, 'यदि चेति,

---

दतिरिक्तस्थल एव समानविभक्तिकत्वं तत्त्वं नीलोत्पलमित्यादौ लुप्तविभक्तिकविधुराणां समुदायस्य विशिष्टार्थे वृत्तिप्रतिसन्धानविधुराणामपि विशिष्टार्थान्वयबोधस्यानुभवसिद्धत्वादिति भावः। 'तस्मादिति, नीलघटमानयेत्यादाविति शेषः, 'उपनायिका' उपस्थापिका, प्रकृते उपसंहरति, 'एवञ्चेति, 'पुरुषपदादिति राजसम्बन्ध्युपस्थापकराजपदसहितपुरुषपदादित्यर्थः, 'उपस्थितिः' शाब्दानुभवः। प्रागुक्तं विभक्त्यर्थानन्वयप्रसङ्गमुद्धरति, 'अतएवेति, राजसम्बन्धिपुरुषस्य प्रकृतीभूतपुरुषपदार्थत्वादेवेत्यर्थः, 'तादृशेति राजसम्बन्धिपुरुषरूपे पुरुषपदार्थ इत्यर्थः, तथाच न प्रकृत्यर्थतावच्छेदकरूपेणैव विभक्त्यर्थान्वयनियमोमानाभावात् राज्ञः पुरुषमानयेत्यादौ व्यभिचाराच्चेति भावः। नामार्थयोः परस्परमन्वय एव नास्तीति नीलघटमानयेत्यादौ च नील-घटयोर्नान्वयोऽपि तु नीलकर्म्मत्व-घटकर्म्मत्वयोरुभयोरेव क्रियायामन्वयोऽन्यथा विशेषणवैयर्थ्यापत्तेरिति मीमांसकमतेनापि तत्पुरुषस्थले अन्वयबोधमुपपादयति, 'यदि चेति, 'विभक्तिबलादिति विशेषण-

विभक्तिबलात् क्रियान्वयो नीलमित्यस्यारुणयान्यायादार्थः समाजस्तथापि राजसम्बन्धिपुरुषयोः क्रियान्वयादार्थः समाजोऽस्तु। न च राजसम्बन्धिनः कर्मत्वेनानुपस्थितेर्न क्रियान्वय इति वाच्यम्। समस्यमानपदार्थान्वयार्थं समासाद्विभक्त्यनुशासनमतो विशेषणे-

---

विभक्तेरर्थसाधुत्वानुरोधादिह विशिष्टानुभवस्यापि सर्वसम्मतत्वादिति ध्येयं। नन्वनन्तशक्तिकल्पनवदनन्तव्युत्पत्तिकल्पनमपि सामान्यतोऽद्येकं तर्हि समासत्वेन समस्यमानपदार्थे विशिष्टे शक्तिरिति शक्त-

---

'राजसम्बन्धीति राजसम्बन्धेत्यर्थः। न च सम्बन्धे आनयनाद्यन्वयविरोधः, नीलं घटमित्यादौ परम्परया नील-तदन्वयवदुपपत्तेः। 'समासादिति, प्रकृत्यर्थान्वयव्युत्पत्तिस्तु समासातिरिक्तविषयेति भावः। नन्वनन्तशक्तिकल्पनवदनन्तव्युत्पत्त्यन्तरकल्पनं तुल्यं, यदि च समासत्वेन सामान्यतस्तत्कल्पनं तदापि

विभक्तेः सार्थक्यानुरोधादित्यर्थः। नन्वेवं नील-घटयोः परस्परमन्वये नीलविशिष्टघटकर्मतावैशिष्ट्यप्रत्ययः क्रियायां कथं स्यादित्यत आह, 'अरुणया-न्यायादिति यथा "अरुणया गवा क्रीणातीत्यादौ आरुण्यकरणकत्व-गोकरणकत्वयोः प्रत्येकं क्रियान्वयानन्तरं मनसा क्रयणादावारुण्यविशिष्टगोकरणकत्ववैशिष्ट्यप्रत्ययस्तथेहापि प्रत्ययान्मानसोऽयोक्तविशिष्टवैशिष्ट्यप्रत्यय इत्यर्थः, 'क्रियान्वयात्' प्रत्येकं क्रियान्वयानन्तरं, 'आर्थः समाजोऽस्तु' मानसोराजसम्बन्ध्यभिन्नपुरुषवैशिष्ट्यप्रत्ययोऽस्तु, 'कर्मत्वेनानुपस्थितेरिति पुरुषपदोत्तरद्वितीयाविभक्त्यर्थेन कर्मत्वेनानन्वयादित्यर्थः, 'न क्रियान्वय इति, धात्वर्थ-नामार्थयोर्भेदेन साक्षादन्वयस्याव्युत्पन्नत्वादिति भावः। 'समस्यमानेति क्रियायां समस्यमानपदार्थान्वयार्थमित्यर्थः, 'विशेषणेऽपीति पूर्वपदार्थेऽपीत्यर्थः।

ऽपि विभक्त्यर्थान्वयादन्यलभ्ये शक्त्यभावनियमात्। समासान्निरर्थकाद्विभक्तिश्च समस्यमानपदार्थमात्रगतमेव स्वार्थमाह तथैव व्युत्पत्त्यन्तरकल्पनात् समासेऽनन्तशक्तिकल्पनातो लघुत्वात्। यद्वा विभक्तेः

दमपीत्यस्वरसादाह, 'यद्वेति, न चार्द्धपिप्पल्यादौ पूर्व्वपदार्थप्रधानसमासे तदसम्भवः, तथापि सन्निधानादानुशासनिकसन्निधेर्विवक्षितत्वात् तथाच यत्पदानन्तरमनुशिष्टा या विभक्तिः सा तद्गतं स्वार्थं बोधयतीत्यर्थः पर्य्यवसितः, समासे च समस्यमानपदोत्तरमेवानुशासनमतस्तदनुगतं स्वार्थं बोधयति अत्र च पूर्व्वोत्तरपदयोर्योग्य-

---

तुल्यन्यायेनाह, 'यद्वेति। न चोपकुम्भमर्द्धपिप्पलीत्यादौ पूर्व्वपदार्थप्रधाने व्यभिचारः, तत्रापि सन्निधानादानुशासनिकसन्निधेर्विवक्षितत्वात् तथाच यत्पदानन्तरमनुशिष्टा तद्गतं स्वार्थं बोधयतीत्यर्थः पर्य्यवस्यति। समासे च समस्यमानपदोत्तरमेवानुशासनमतस्तदर्थगतमेव स्वार्थं बोधयति अत्र च पूर्व्वोत्तरपदयोर्योग्यतादिकमेव विनिगमकमिति भावः। बहुव्रीह्य-

---

स्वेतादृशकल्पनापेक्षया समासस्यैव विशिष्टे शक्तिः कल्प्यतामित्यत आह, 'अन्यलभ्य इति। ननु प्रकृत्यर्थान्वितस्वार्थबोधकत्वात् प्रथमं पूर्व्वपदार्थे कथं विभक्त्यर्थान्वय इत्यत आह, 'समासादिति, 'निरर्थकात्' वृत्तिशून्यात्, 'समस्यमानपदार्थमात्रगतमिति, समस्यमानपदार्थश्च पूर्व्वपदार्थोऽपीति भावः। 'तथैवेति, तथाच प्रकृत्यर्थान्वितेत्यादिव्युत्पत्तिः समासातिरिक्तस्थल एवेति भावः। अस्तु वा प्रकृत्यर्थान्वितेत्यादियथाश्रुतव्युत्पत्त्यनुरोधात् राजपुरुषमानयेत्यादावुत्तरपद एव राजसम्बन्धवत्पुरुषादौ विशिष्टे लक्षणा पूर्व्वपदन्तु तात्पर्य्यग्राहकमित्यत आह, 'यद्वेति, 'सन्निहितपदार्थेति अव्यवहितपूर्व्वप-

सन्निहितपदार्थगतस्वार्थबोधकत्वमतो बहुव्रीह्यादावन्वयबोधपूर्वकोत्तरपदलक्षणायां षष्ठीतत्पुरुषे च विभक्तिसन्निहितोत्तरपदार्थगतस्वार्थबोधकत्वं, विभक्तिसन्निहितपदस्यार्थश्च मुख्यया लक्षणया वा।

तादिकमेव विनिगमकमिति भावः। ननु बहुव्रीहौ नान्यपदार्थः समस्यमानपदार्थः तथासत्यन्यपदार्थतैव न स्यात् तत्पदार्थेऽन्यपदार्थत्वाभावादित्यत आह, 'लक्षणया वेति। 'एवमिति सन्निहितप-

---

नुरोधादाह, 'लक्षणया वेति, 'न शक्तिरिति, अभेदबोधनायेति शेषः।

दार्थेत्यर्थः, 'बहुव्रीह्यादाविति, 'बहुव्रीहिपदं चित्रगवादिबहुव्रीहिविशेषपरं, तेनादिपदादारूढवानरेत्यादिबहुव्रीह्यन्तरपरिग्रहः। 'अन्वयबोधपूर्वकेति राजसम्बन्धादिप्रकारेण राजसम्बन्धवत्पुरुषादावुत्तरपदे लक्षणायामित्यर्थः, 'सन्निहितोत्तरपदेति पूर्वपदन्तु तात्पर्य्यग्राहकमित्यर्थः, 'मुख्या' शक्त्या, यद्यप्येवंरूपेण राजपुरुषमित्यादावन्वयबोधापत्तिसम्भवेऽपि पिप्पल्यार्द्धमर्द्धपिप्पलीत्यादौ पूर्वपदार्थप्रधानतत्पुरुषे का गतिः। न च तत्राप्युत्तरपदे पिप्पल्यादौ लक्षणा पूर्वपदं तात्पर्य्यग्राहकमिति वाच्यं। पूर्वपदार्थप्रधानत्वव्याघातात् पूर्वपदार्थप्रधानत्वं हि पूर्वपदोपस्थापितार्थविशेष्यकान्वयबोधजनकत्वं, तथापि यत्र पूर्वपदार्थप्रधानत्वमनुशासनसिद्धं तत्र प्रकृत्यर्थान्वितेत्यादिव्युत्पत्तिः परित्यज्यते किन्तु पूर्वपदार्थस्याप्रकृत्यर्थत्वेऽपि तत्रैव विभक्त्यर्थान्वयः, एवञ्च अर्द्धपिप्पल्यादौ मीमांसकमते अर्द्धादिपूर्वपदस्यैव पिप्पल्यादौ लक्षणा पिप्पल्याद्युत्तरपदन्तु तात्पर्य्यग्राहकं, समासोत्तरविभक्त्यर्थस्य चाप्रकृत्यर्थे पूर्वपदार्थ एवान्वयः। न्यायमते तु पिप्पल्याद्युत्तरपदस्य पिप्पल्यादिसम्बन्धिनि लक्षणा तस्य चार्द्धादौ पूर्वपदार्थेऽभेदान्वयः विभक्त्यर्थोऽपि पूर्वपदार्थ एवान्वेति, एवमुपकुम्भमित्यादावव्ययीभावे-

एवं नीलोत्पलमानयेत्यादौ कर्मधारये विभक्तिं विनैव नामार्थयोरन्वयबोधानन्तरं विशिष्टस्य कर्मत्वेन क्रियान्वयः। कर्मधारये तु न शक्तिर्न वा लक्षणा ताभ्यां विनापि विवक्षितार्थान्वयबोधोपपत्तेः। ननु

कर्मगतेत्यादिव्युत्पत्तेरित्यर्थः, 'विभक्तिं' विशेषणविभक्तिं, इदमपि अनुगतिमनुरुध्य, वस्तुतोव्याप्तेऽपि विशेषणविभक्तेः सत्त्वेऽपि साधुत्वमात्रप्रयोजकत्वाद्विशिष्टस्य विशेष्यपदार्थस्य कर्मत्वं तदुत्तरद्वितीययैव बोध्यत इति ध्येयं। ननु विशेषणविभक्तिरभेदार्था न प्रयोगसाधुत्वार्था तथाच कर्मधारये पूर्वपदार्थे तत्पुरुषे षष्ठ्यर्थ इव विभक्त्यर्थेऽभिन्ने लक्षणा वाच्या तथाच नीलाभिन्नाभिन्नत्वेन घटधीः स्यात् तु नीलाभिन्नत्वेन पदार्थसंसर्गस्यानुभवविषयत्वात् ततोऽनुभवानुरोधाद्विशिष्टे कर्मधारये शक्तिरेव वाच्या सा च समासत्वेनैव लाघवात् कल्प्यतां न विशेषतः कर्मधारयत्वेनेत्यत आह, 'कर्मेति,

---

पि तत्राप्युपपदस्य सामीप्याश्रयैकदेशे सामीप्ये कुम्भपदार्थस्य विशेषणतन्वयः विभक्त्यर्थस्य चाप्रकृत्यर्थे पूर्वपदार्थसामीप्याश्रये अन्वयः पूर्वपदार्थप्राधान्यानुरोधात्। मीमांसकमते तु उपपदस्यैव कुम्भसमीपे लक्षणा उक्तरूपन्तु तात्पर्य्यग्राहकं विभक्त्यर्थश्च पूर्वपदार्थ एवान्वेति न काप्यनुपपत्तिः। समाप्तश्चायं षष्ठीतत्पुरुषवादः, समाप्तश्च षष्ठीतत्पुरुषवादरहस्यं।

'विभक्तिं विनैवेति विशेषणविभक्तिं विनैवेत्यर्थः, 'कर्मधारये त्विति नीलोत्पलसमुदाये त्वित्यर्थः, 'न शक्तिरिति, गौरवादिति भावः। 'न वा लक्षणेति न नीलादिप्रत्येकपदेषु लक्षणेत्यर्थः, 'ताभ्यां विनापीति पाठः, 'तेन विनापीतिपाठस्तु प्रामादिकः। यद्यपि नीलादिपदस्य लाघवाद्गुणवाचकतया

नील-घटयोः सामानाधिकरण्यप्रतीतेस्तत्र लक्षणैव अन्वयप्रकारत्वादिना च तस्य भाने राजपुरुषादौ षष्ठ्यर्थोपस्थितिरपि तथास्तु। अत्र ब्रूमः। कर्मधारये सामानाधिकरण्यं नामार्थयोरभेदो वा गुण-गुणिनोः समवायो वा अनुभूयते स चान्वय एव न त्वन्वयप्रतियोगी अतोऽन्वयप्रतियोगिनोरुपस्थितिर्नामपदात् श-

---

न शक्तिर्गौरवात् न वा लक्षणा विशेषणविभक्तेरभेदवाचकत्वपक्षेऽपि समासे पूर्वपदार्थसंसर्गस्यैवानुभवसिद्धत्वेनाभेदपदार्थाननुभवादेव लक्षणाकल्पकाभावादित्यसमास-समासयोः सर्वत्र प्रतीतिभेदात्, न हि राज्ञ इत्यत्रापि सम्बन्धी भासते, अपि तु सम्बन्धः, प्रातिपदिकार्थयोरेवाभेदान्वयबोधव्युत्पत्तेरिति भावः। 'गुण-गुणिनो-

---

एवञ्च पुरुषव्याघ्र इत्यादौ सादृश्यलक्षणा निरूढेति ध्येयं। परमतमभ्युपगमवादेनाह, 'गुण-गुणिनोरिति। 'राजसम्बन्धीति राजसम्बन्धेत्यर्थः, 'अनुभूयत इत्यनेनानुभव एवात्र नियामक इति सूचितं। अन्यथा षष्ठ्यर्थोऽप्य-

---

गुणिनि लक्षणैव तथापि कोषस्य शक्तिग्राहकतया गुणिन्यपि नीलादिपदस्य शक्तिरित्यभिमानेनेदं। 'तत्र' सामानाधिकरण्ये, 'लक्षणैव' नीलपदस्य लक्षणैव, 'अन्वयप्रकारत्वादिनेति संसर्गविधयेत्यर्थः, 'आदिपदात् लुप्तविभक्त्या तदुपस्थितेः परिग्रहः, 'तथास्त्विति, किं राजपदस्य राजसम्बन्धिनि लक्षणयेति भावः। सामानाधिकरण्यपदार्थं विकल्प्य दूषयति, 'कर्मधारय इति, 'नामार्थयोरिति नीलपद-घटपदार्थयोः नीलरूपाश्रय-घटयोरित्यर्थः, 'गुण-गुणिनोरिति नीलपद-घटपदार्थयोः नीलरूप-घटयोरित्यर्थः, 'स चान्वय-

त्यैवेति न तदर्थं लक्षणा ! राजपुरुष इत्यत्र तु राज-सम्बन्धि-पुरुषयोरन्वयोऽनुभूयते राजसम्बन्धिनश्चान्वय-प्रतियोगिन उपस्थितिर्न राजपदे षष्ठ्यर्थलक्षणां विना राज्ञः पुरुषं राजसम्बन्धिनं पुरुषं राजपुरुषमानये-त्यादौ पर्य्यायत्वात् । राजसम्बन्धिनः पुरुषेऽन्वयोऽनु-

---

रिति मतभेदेन, प्रातिपदिकयोः स्वार्थाभेद एव व्युत्पत्तेः, 'राजेति, त्रोक्तयुक्त्या अभेदानुभव एव व्युत्पत्तेरिति भावः । 'पर्य्यायत्वा-दिति, इदञ्च राजसम्बन्धपुरुषविषयतामात्रेण न त्वन्यूनानतिरिक्त-

---

त्व एव न त्वन्वयप्रतियोगीति न लक्षणा स्यादिति ध्येयं । 'राजसम्बन्धिन-इति राजसम्बन्धस्येत्यर्थः । अतएवाह, 'राज्ञः पुरुषमिति, 'पर्य्यायत्वादिति, एतच्च सम्बन्धप्रकारतामात्रेण, न त्वन्यूनानतिरिक्तविषयतया, द्वितीये मतुपः सम्बन्धिवचनतया राजसम्बन्धाश्रयाभेदः संसर्ग इत्यर्थातिरेकादिति भावः ।

त्वेति स च संसर्ग एवेत्यर्थः । यद्यपि नामार्थयोर्भेदान्वयस्याव्युत्पन्नतया नीलरूप-घटयोः समवायस्य कथं संसर्गमर्य्यादया भानं, तथापि समासाति-रिक्तस्थल एव सा व्युत्पत्तिरिति मतेनेदं, 'उपस्थितिः' शाब्दानुभवः, 'नाम-त्वादिति नीलादिप्रत्येकपदादित्यर्थः, 'लक्षणेति नीलादिप्रत्येकपदे लक्षणे-त्यर्थः । नन्वेवं राजपुरुष इत्यादावपि संसर्गमर्य्यादयैव सम्बन्धभानमस्तु किं राजसम्बन्धिनि लक्षणयेत्यत आह, 'राजपुरुष इति, एतच्च समासातिरिक्त-स्थल एव नामार्थयोर्भेदान्वयोऽव्युत्पन्न इति मतेनेदं समाहितं, सर्व्वत्र तस्याव्युत्पन्नत्वमते तु राज-पुरुषयोः संसर्गमर्य्यादया सम्बन्धभानासम्भवादेव राजसम्बन्धिनि लक्षणाभ्युपगम इत्यपि बोध्यं । ननु राजपुरुष इत्यत्र राज-सम्बन्धि-पुरुषयोरन्वयोऽनुभूयत इत्येवासिद्धमित्यत आह, 'राज्ञ इति, 'पर्य्यायत्वादिति, पर्य्यायत्वस्य सर्व्वसिद्धत्वादिति भावः । यद्यपि पर्य्यायत्वं

भूयते राजसम्बन्धी अन्वयप्रतियोगित्वेन। एवञ्च बहुव्रीहौ सर्वपदानां षष्ठीतत्पुरुषे पूर्वपदस्यान्यपरतया लाक्षणिकत्वात्ताभ्यां कर्मधारयोबलवान् तत्र सर्वेषां पदानां स्वार्थपरतया मुख्यत्वात्। अतएव

विषयतया प्रथमे षष्ठ्यर्थस्य सम्बन्धस्य पुरुषे आश्रयत्वं संसर्गो द्वितीये मतुपः सम्बन्धिवचनतया राजसम्बन्धसम्बन्धिनोऽभेदः संसर्गः समासे राजसम्बन्धिनोऽभेद इत्यस्य नून्याधिकभावादिति भावः। 'एवञ्च' समासे शक्त्यभावव्यवस्थितौ, समासशक्तौ सर्व्वेषां तुल्यत्वाद्बलाबलानिरूपणं स्यादिति भावः। 'सर्व्वपदानामिति, "अनेकमन्यपदार्थ इति सूत्रानुरोधात् द्रष्टव्यं। वस्तुतस्तत्रान्यपद एव लक्षणेत्युक्तत्वात्। 'अतएवेति, "वारुणमयं चरुं निर्व्वपेदित्यनेन बोधितायामिष्टौ "एतयैव निषादस्थपतिं याजयेदित्यनेनानयैवेष्ट्या निषादस्थपतिमि-

---

'एवञ्चेति समासशक्त्यभावव्यवस्थितावित्यर्थः, समासशक्तौ सर्व्वेषां तुल्यत्वात् बलाबलानिरूपणादिति भावः। 'सर्व्वपदानामिति "अनेकमन्यपदार्थ इति

नान्यूनानतिरिक्तविषयकज्ञानजनकत्वं राजसम्बन्धिनमित्यत्रार्थघटकतया सम्बन्धनिरूपितसम्बन्धस्यापि सम्बन्धभानेनापीति विवेकात्, तथापि राजसम्बन्धप्रकारकज्ञानजनकत्वं पर्य्यायत्वमिति भावः। 'सर्व्वपदानामिति, एतच्च चित्रगुरित्यादौ चित्रपदस्य चित्रगोसम्बन्धिनि गोपदस्य गोसम्बन्धिनि लक्षणेति क्रमेण पदद्वय एव लक्षणेति द्वितीयमतेन, पूर्व्वमते तु विशेष्यपदस्यैव लाक्षणिकत्वं बोध्यं। 'लाक्षणिकत्वादिति सर्व्वत्र लाक्षणिकत्वादित्यर्थः 'ताभ्यामिति, क्वचिदिति शेषः, 'तत्र' कर्म्मधारये, 'मुख्यत्वात्' मुख्यत्व-

"एतया ऋचा निषादस्थपतिं याजयेदित्यत्र कर्मधा-
रयस्य मुख्यत्वे शब्दस्वरसात् षष्ठीतत्पुरुषे च षष्ठ्यर्थ-
लक्षणापत्तेः । एवञ्चेश्वरनिषादप्रतीतेस्तस्यैवाधिकारा-
तदपूर्वेण स्वनिर्वाहकतयैवेश्वरनिषादस्यैव यागानु-
कूलविद्याप्रयुक्तिराक्षिप्यते, अन्यथा मुख्यार्थहानि-
प्रसङ्गात् । नन्वत्र षष्ठ्यर्थलक्षणया लब्धविद्यस्त्रैवर्णिक-
स्य निषादानामीश्वरोऽधिकारी बोध्यते न त्वीश्वर-
निषादोऽकृतविद्याप्रयुक्तिकल्पनातः षष्ठ्यर्थलक्षणाया-
लघुत्वादिति चेत् । उच्यते । मुख्यार्थान्वयाधीनकल्प-
नागौरवेण मुख्यार्थो न हीयते किन्तु बाधकं विना
मुख्यार्थान्वयबोधस्य प्राबलिकत्वात्तदनुरोधेन तदुप-
पादकं कल्प्यते फलमुखञ्च गौरवं न दोषाय प्रमाण-

त्वर्थकेन निषादस्थपतेरधिकारोबोध्यते । अत्र सन्देहः, किन्निषा-
दानामीश्वरस्त्रैवर्णिकः, उत निषाद ईश्वरो वा यस्य तादृक् त्रैव-

---

त्वानुरोधादुक्तं । वस्तुतस्तु विशेष्यपद एव लक्षणेत्युक्तत्वात् षष्ठीत्युपलक्षणं
कृत्रीहावन्यपदार्थलक्षणापत्तेरित्यपि बोध्यं । ननु गौरवमेव बाधक-
मस्त्वित्यत आह, 'फलमुखञ्चेति, 'शूद्रपद इति । ननु शूद्रपदे रथकार-
निषादेतरपरतायां निषादादेः सर्व्ववेदपाठाधिकारापत्तिः वेदपाठनिषेधक-

---

स्यापि सम्भवात्, 'कर्म्मधारय एवेति निषादश्चासौ स्थपतिश्चेति कर्म्मधारय-
एवेत्यर्थः, 'निषादः' चाण्डालः, 'स्थपतिः' ईश्वरः, 'मुख्यत्व इति, इति रहस्यं।

वतो गौरवस्य न्याय्यत्वात्। न चाकृप्तकल्पनाप्रसङ्ग-एव मुख्यार्थान्वये बाधकः, अकृप्तस्य प्रागनवगमात् मुख्यार्थान्वयबलादेव तदवगमे उपजीव्यविरोधात्। अन्यथा प्रतीतानुपपत्तिबलात् कल्पना क्वापि न स्यात् अकृप्तकल्पनागौरवेण कल्पकस्य बाधितत्वात्। अथ शूद्रस्य वेदपाठनिषेधादीश्वरनिषादोऽधिकारी बोधयितुं न शक्यत इति मुख्ये बाधकान्न कर्मधारयः। न चेश्वरनिषादे विधिबलाद्वेदपाठनिषेध एव बाध्यत इति युक्तम्। षष्ठ्यर्थलक्षणया अबाधे सम्भवति निषेधकवेद-बाधकल्पनाया अन्याय्यत्वादिति चेत्, न, सामान्य-निषेधस्य तद्विशेषविधाने तदितरपरत्वात्। यथा "न हिंस्यात्सर्वाभूतानि" श्वेतं छागमालभेतेत्यत्र। एवं निषादपदस्य मुख्यत्वे शूद्रपदे सङ्कोचमात्रम्। शूद्र-

---

र्णिकः, उत निषादरूप ईश्वरः, तत्रोक्तयुक्त्या चरमः कल्प आद्रियत-इति भावः। षष्ठीत्युपलक्षणं, बहुव्रीहावपि तदापत्तेरिति ध्येयं। एवमग्रेऽप्युपलक्षणं द्रष्टव्यं। 'शूद्रपद इति, ननु शूद्रपदे निषादेत-रपरतायां निषादस्य सर्ववेदाधिकारापत्तिः। न च शूद्रपदस्येत्य-

---

वाक्ये वेदपदस्यैव प्रकृतोपयोगिवेदेतरवेदपरतायां तद्वेदस्य सर्वशूद्रपाठ्य-त्वापत्तिरिति चेत्, न, वेदपदस्य विशेषतः प्राप्तेतरवेदपरत्वात् तेन निषा-दादीनां विशेषतो यावत्प्राप्तिस्तावदन्यपाठनिषेधः शूद्रान्तरस्य यावत एव वेदराशेस्तदितरतया अर्थात् सर्वनिषेध इत्याहुः।

पदस्य निषादपरत्वे निषादपदस्य मुख्यत्वबाध एव। यद्यपि सङ्कोचेऽप्येकदेशबाध एव तथापि सङ्कोचेऽद्वयो-रपि मुख्यत्वरक्षणादबाधाच्च सङ्कोच एव ज्यायान्।

अन्ये तु। नाच पष्ठ्यर्थो लक्ष्यते अनुपपत्त्यभावात्। अतः समासस्य पष्ठ्यर्थमन्तर्भाव्य शक्तिरेव। अन्यथा कर्म्मधारयेऽपि पदार्थसामानाधिकरण्यप्रतीतेः तत्रापि लक्षणेति तुल्यम्। अथान्वयप्रकारतया सामानाधि-करण्यप्रतीतेर्न तत्र लक्षणा, तर्हि षष्ठ्यर्थेऽपि तथैव न

इ शूद्रपदसमभिव्याहृतवेदपदस्येत्यर्थः तेन शूद्रवेदपाठनिषेधक-वाक्ये वेदपदं प्रकृतोपयोगिवेदेतरवेदपरमिति वाच्यं। तथासति तद्वेदस्य सर्व्वशूद्रसंग्राह्यतापत्तेरिति, अत्राहुः, वेदपदस्य विशेषतः प्राप्तेतरवेदपरत्वं तेन निषादस्थपतिरथकारादीनां विशेषतो यावत्-प्राप्तिलाभदन्यवेदपाठनिषेधः शूद्रान्तरस्य तु यावत एव वेदराशे-स्तथात्वात् सर्व्ववेदनिषेधः। ननु विशेषत इत्यधिकं प्राप्तेतरेत्य-स्यैव सत्यकत्वात् तथाच स्वर्गकामो यजेतेत्यत्र स्वर्गकामत्वेन स्त्री-शूद्रयोरपि वेदप्राप्तेर्यागोपयोगिवेदान्यवेदपाठनिषेधः स्यादिति तयोरपि यागाधिकारोऽस्तु न तु वेदपाठनिषेधात्तयोर्यागानधि-कारः पाठनिषेधकवाक्ये वेदपदस्य सङ्कोचावश्यकत्वे स्वर्गकामादि-

---

'तुल्यमिति, तथाच न कर्म्मधारयस्य बलवत्त्वमित्यर्थः। 'न चेति, यद्यपि तात्पर्य्यान्नियमः सम्भवत्येव तथाप्यापातत इदं, एवं सति कर्म्म-धारयस्य बलवत्त्वप्रवादं समर्थयति, 'कर्म्मधारये त्विति। नन्वेवं कथं

णक्षणा। नचान्वयप्रकारतया नियमतोविशेषोपस्थितौ प्रमाणं तस्मादुभयत्र समासस्यैव बोधकत्वम्, कर्मधारये तु बलवत्त्वमुत्सर्गतः सामानाधिकरण्यस्योचितत्वात्। निषादस्थपतौ तु स्थपतिपदार्थस्येश्वरस्य प्रतियोग्यपेक्षत्वात्तत्पूरणसमर्थः षष्ठीतत्पुरुष एव निषप्रतियोगिके कर्मधारयः नीलोत्पलमित्यादावुत्पलस्य निषप्रतियोगिकत्वात्। तथाच निषादेश्वरस्याधिकारः, ऐश्वर्यस्य

पदे सङ्कोचस्यान्याय्यत्वात्[१]। मैवं। सामान्यतः प्राप्तस्यैव निषेधकवाक्येन निषेधात्, न हि उपनीताधिकारित्वेन प्राप्तस्य वेदाध्ययनस्य तयोः प्रसङ्गो येन निषिध्येत्, किन्तु स्वर्गकामो यजेतेत्यादिना सामन्यतः सर्व्वस्य च यागप्राप्त्या प्रसक्तो वेदपाठः प्रतिषिध्यते, अतः स्वर्गकामपदे युक्तः सङ्कोचः, अन्यथा अप्रसक्तत्वेन प्रतिषेधानुपपत्तिः। न च जीविकात्वेन पाठप्रसङ्गः, तस्याध्यापनादिबाधेन प्रवृत्त्यभावानिष्टप्रसङ्गसम्भवेन तच्छङ्कानुदयात्। ननु विद्याप्रयुक्तिबाधेन यागबाधः श्राद्धवत् तद्रहितक्रियाया अबाधनात् अन्यथा स्त्रीशूद्रयोः श्राद्धेऽप्यनधिकारापत्तेरिति कथं स्वर्गकामपदसङ्कोच इति चेत्, न, तत्र तूष्णीमेव "शूद्रोऽप्यसन्त्ववदित्यादिना वैदिकमन्त्रशू-

---

(१) अप्रामाणिकत्वादिति क०।

निषादरूपेश्वरलाभ इत्यत आह,'तथा चेति, निषादेश्वरस्याचैवर्णिकस्येत्यर्थः, 'ऐश्वर्य्यस्येति, उत्सर्गत इति शेषः, तेन गजपतिपदादौ न व्यभिचारः।

सजातीयापेक्षत्वात्। नरपतिपदान्नरपतेर्नरस्येव निपादस्यपतिपदान्निपादस्येश्वरस्य प्रतीतेरिति। तन्न। राजवाहनादौ पूर्वपदे षष्ठ्यर्थलक्षणयैव राजसम्बन्धिप्रतीतेः समासे शक्त्यभावात् अनुपपत्तिरुक्तैव।

उपकुम्भमित्याद्यव्ययीभावोऽर्द्धपिप्पलीत्यादिश्च तत्-

त्वाद्वादिप्राप्तेः। न च यागेऽपि तथा शब्दोऽस्तीति, करणबाधेन क्रियाया एव बाधादिति। न च पत्ये भार्य्येत्यङ्गवाक्यात् स्त्रियाः श्राद्धाधिकारप्राप्तौ रथकारादिवत् विद्याप्रयुक्तिरपि कल्प्यतां 'शूद्रोऽप्यमन्त्रवदित्यादिवदत्र पर्य्युदासाभावादिति वाच्यं। 'शूद्रपदस्य वर्णसङ्करादिसङ्ग्रहानुरोधेनाविद्यमात्रपरत्वात्।

ननूपकुम्भादौ समासे तदर्थे शक्तिकल्पनादन्यत्रापि समासे शक्तिरित्यत आह, 'उपकुम्भमिति। अत्र वदन्ति तत्पुरुषे भवति षष्ठ्यर्थे लक्षणा न त्वव्ययीभावे अव्ययस्य विभक्त्यन्तरान्तपदेनानन्वयात्, न हि भवति घटस्य पटस्य इतिवत् घटस्य पटस्य चेति प्रयोगः, तस्मिन् एवार्थे पदान्तरप्रयोगे घटस्य समुच्चयः पटस्य समुच्चय इति। तदुक्तं प्रयोगे स्वार्थादभिद्यमानरूपा निपाता इति, तथाच कुम्भस्य समीप इति भवतु षष्ठी न तूपशब्दे निपाते षष्ठ्यन्तमाकाङ्क्षता यतस्तदर्थे लक्षणा कल्प्येतेति, मैवं, यत्र यथा

अनुपपत्त्यभावादित्यत्राह, 'अनुपपत्तिरिति, 'यदि षष्ठ्यर्थो न लक्ष्यत इत्यादिना प्रागुक्तेनेति शेषः। ननूपकुम्भमित्यादौ समासे शक्तिकल्पनादन्यत्रापि तथेत्याशङ्क्याह, 'उपकुम्भमिति, यथाच पूर्वपदार्थविभक्त्यर्थान्वयस्तथोक्तं,

पुरुषः पूर्वपदार्थप्रधान एव कुम्भस्य समीपे पिण्ड्या-अर्थे तात्पर्यादतस्तत्रोत्तरपदे षष्ठ्यर्थलक्षणा न तु समासे शक्तिः। नञ्समासे अब्राह्मणमानयेत्यत्र पर्युदासे पूर्वपदे नञि उत्तरपदार्थसदृशे क्षत्रिये लक्षणा।

प्रयोगः तत्र तथा व्युत्पत्तिः, न च घटस्य पटस्येत्यादिवत् उपकुम्भ-इति व्यासप्रयोगोऽस्ति येन तथा व्युत्पत्तिरवसीयेत, किन्तु उप-कुम्भमित्येव प्रयोगोनित्यसमासत्वात् अत उत्तरपदे षष्ठ्यर्थलक्षणां विना नार्थसङ्गतिरित्यत्रापि लक्षणेति। न च नपदेन सहाव्ययी-भावेनोत्तरपदे षष्ठ्यीलक्षणा स्यादिति वाच्यं। नञ्पदेन सह तत्पु-रुषानुशासनेन तत्राप्यव्ययीभावनिषेधात् तत्र च पर्युदासनियमा-लक्षणा-शक्तिभ्यां पर्युदास-प्रसज्यप्रतिषेधयोः प्रतीतेः 'अव्ययं विभ-क्तीत्यादिसूत्रेणासीष्वर्थेषु वर्त्तमानमव्ययं प्रसज्यत इति बोधितेऽत्र नञ्तत्पुरुषानुशासनबलेन सङ्कोचात्। न चैवं निष्कोशमित्यादि-विधायकसूत्रसङ्कोचात् निर्मक्षिकमित्यादि न स्यादिति वाच्यं। तत्रार्थभेदात् निर्मक्षिकमिति मक्षिकाया अभावः निर्विघ्नमिति विघ्नान्निष्क्रान्त इत्यर्थेन विघ्नाभाववानित्यर्थो न तु विघ्नाभाव इत्यर्थः अतएव निर्विघ्नं समाप्यतामिति सामानाधिकरण्यमिति सारं। ननु विग्रहार्थः समासेन बोध्यमानस्तद्धेतुविभक्त्यभावे तदर्थे लाव-

---

अब्राह्मणो घट इत्यत्र न सदृशलक्षणेति विशेषयति, 'पर्युदास इति पर्युदासविशेष इत्यर्थः। तदुक्तं "पर्युदासः सदृशग्राहीति, उत्तरपदेऽपि षष्ठ्यर्थलक्षणा नामार्थयोरित्यादिप्रागुक्तव्युत्पत्तेरिति।

अघटः पट इत्यादौ च प्रसज्यप्रतिषेधार्थे नञि सामानाधिकरण्यादभाववल्लक्षणा व्यासेऽपि न घटः पट इत्यादौ यथा शुक्लः पट इत्यत्र शुक्लवल्लक्षणा। न

केचित्तु अत्राभ्रूणपदेन त्वविग्रहार्थस्य सादृश्यस्य प्रतिपादनात् तत्र शक्तिरेवेत्यत आह, 'अत्राह्मलसिति, विग्रहाधिकार्थ एव भासते नतूभयसिद्धं, तथाच प्रकृत्यर्थानुरोधाद्वृत्तौ कल्प्यमानायां लक्षणैव कल्प्यते लाघवान्न शक्तिरिति तत्र सामानाभावादिति भावः। अघट इति संसर्गाभावत्वेन नञस्तद्वाचकत्वेन सामानाधिकरण्यस्यादभाववल्लक्षणा अत्र सामानाधिकरण्यार्थमभाववल्लक्षणा यत्र तु न तथा तत्र समासे नाभाववल्लक्षणा अभाववत्त्वलक्षणेत्यर्थः, तत्र सामानाधिकरण्यादित्यभिधानात् यत्र न तथा तत्र समासेऽपि नाभाववल्लक्षणा किन्त्वभाव एव वाच्य एवं वादिनामविवाद एवेत्यादाविति भावः। ननु संसर्गाभावशक्तस्य नञोऽभावांशेऽपि शक्तिरभाववति लक्ष्येऽभावांशस्य शक्यत्वेन युगपद्वृत्तिद्वयविरोध इत्यतोऽनुरूपं दृष्टान्तमाह, 'यथा शुक्लवदिति, सम्बन्धलक्षणैव येन

केचित्तु अव्यय-निपातात्यतिरिक्त एव तथा व्युत्पत्तिरिति वाक्यार्थविधयैव तद्भानमित्याहुः।

'प्रसज्येति, संसर्गाभावशक्तनञीत्यर्थः, अतएव इह घटोनेत्यत्र संसर्गाभावस्यैव प्रतीतिः न त्वन्योऽन्याभावस्य अन्यथा तत्र संसर्गाभावसंशयप्रसङ्गात् तथाच केवलान्योन्याभावेऽप्रयोगात् संसर्गाभावशक्तस्य सामानाधिकरण्यानुपपत्त्यादिना अन्योन्याभाववति लक्षणेति भावः। 'व्यासेऽपीति, सामानाधिकरण्यानुपपत्तेस्तुल्यत्वादिति भावः। नचान्योन्याभाववति लक्ष्ये-

पचतीत्यादौ क्रियासम्बन्धे भूतत्वे न घट इत्यादौ प्रसज्यप्रतिषेधे नञोमुख्यार्थता सुबन्तसम्बन्धेऽपि न समासः विभाषाधिकाराद्विकल्पेन समासानुशासनात्। "यजतिषु च ये यजामहे करोति नानुयाजेष्वित्यत्र पर्युदासे

विनेति न्यायात् सम्बन्धिनोऽपि लक्षणयैवोपस्थितिरिति न युगपद्वृत्तिद्वयविरोध इति भावः। ननु व्यास-समासयोरुभयत्रापि लक्षणायां मुख्यप्रयोगो न क्वापीति कथं सापीत्यत आह, 'न पचतीति। ननु न घटः पट इति व्यासो नास्त्येव सुप् सुपेति समासानुशासनात् तथाच समास एव लक्षणा व्यास एव शक्तिरित्येव विभागोऽस्त्वित्यत आह, 'सुबन्तेति, तथाच समासानियमात् सामानाधिकरण्यवत्त्वाद्व्यासेऽपि लक्षणेति नोक्तविभागो युक्त इति भावः। ननु समास एव लक्षणेति न युक्तं नानुयाजेष्वित्यत्र समासेऽननुयाजेष्वित्यापत्त्या स एव वक्तव्यः तथाचात्रापि लक्षणा न स्यादित्यभिप्रेत्याह, 'यजतिष्विति, 'अन्यपरत्वमिति, गम्भीरायां नद्यामितिवत् न त्वन्यत्र वृत्तिरित्येतत्परं, अब्राह्मणोऽघट इत्यादौ प्रति-

---

ऽभावांशस्य शक्यत्वेन युगपद्वृत्तिद्वयविरोध इति वाच्यं। विशिष्टलक्षणयैवोभयभानात् मणिकृन्मते तद्विरोधाभावाच्च। अतएव तदनुरूपं दृष्टान्तमाह, 'यथेति। ननु व्यास-समासयोरुभयत्रापि लक्षणायामुख्यप्रयोगाभावे कथं लक्षणापीत्यत आह, 'न पचतीति। न घटः पट इति व्यासमभिप्रेत्याह, 'सुबन्तेति, यद्वा न घट इत्यत्राघट इति स्यादित्यत आह, 'सुबन्तेति, प्रसङ्गादाह, 'यजतिष्विति, मन्त्रं करोति प्रयुङ्क्ते इत्यर्थः। 'पदद्वयस्यापीति,

नञ् तेनायमर्थः 'यजतिषु' यागेषु, 'नानुयाजेषु' अनुयाजव्यतिरिक्तेषु, ये यजामह इति मन्त्रं करोति। अथ नानुयाजेष्वित्यत्र न पर्युदासे नञ् तदा हि पद-द्वयस्यान्यपरत्वं स्यात्समासापत्तिश्च तस्मादनुषङ्गात् करोतिना नञोऽन्वयात्प्रसज्यप्रतिषेधः तेनानुयाजेषु ये यजामह इति मन्त्रं न करोतीत्यर्थः, एवञ्च नानु-याजेष्विति पदद्वयस्य नान्यपरता न वा नञोमुख्यार्थ-त्यागः समासाभावेन साधुता च इति चेत्, न, समा-सस्यानित्यत्वात् नानुयाजेष्विति वाक्ये पर्युदासे नञ्। न चैवं वाक्यवृत्तिपदत्वान्नञोऽन्यपरत्वाभावः, गौर्वा-हीक इत्यादौ वाक्येऽपि गवादिपदस्यान्यपरत्वात्।

योगित्वपष्ठ्यर्थादीनां भानेऽपि न प्रकारतया भानं किन्तु वैशिष्ट्य-तया अब्राह्मण इव घटो नेत्यादौ तथा व्युत्पत्तेः व्यासातिरिक्त-पदेन तदर्थाभिधान एव तत्प्रकारोपस्थापकपदापेक्षेति व्युत्पत्ति-रतो ब्राह्मणस्य सदृशो घटस्याभाव इत्यत्र विभक्त्यपेक्षा तदभावे तेनायमर्थः समासे तदर्थलक्षणेति भावः। 'वाक्यवृत्तीति विग्रह-वाक्यवर्त्तीत्यर्थः, समासे सति भवति लक्षणा राजपुरुष-चित्रगवादौ न तु विग्रहवाक्येऽपि तथाच समासे सति भवति नञि पर्य्युदासे लक्षणा न विग्रहवाक्य इति भावः। 'गौरिति गौर्वाहीक इति

एतच्चानुयाजपदेऽपि प्रतियोगित्वलक्षणामभिप्रेत्योक्तं, वाक्यार्थविधयैव तद्भाने नञ एवान्यपरत्वं स्यादित्यवबोध्य एतदभिप्रायेण वक्ष्यति 'न वा नञो-

यदि च प्रसज्यप्रतिषेधे नञ् तदा मन्त्रविधायक-तन्निषेधयोर्विरुद्धार्थत्वेन वाक्यभेदापत्तिः तस्मात् प्रथमप्रतीतैकवाक्यतावलादेकवाक्यत्वे सम्भवति वाक्यभेदस्यान्याय्यत्वात् नञ्पदे लक्षणा कल्प्यते न तु नञ्पदे मुख्यत्वानुरोधादेकवाक्यतात्यागः। न हि पदार्थानुरोधेन वाक्यार्थकल्पनं, किन्तु वाक्यार्थानुरोधेन पदार्थकल्पना। नपदञ्च केवलं नास्त्येव नञ्पदादेव सर्वत्र समासानित्यत्वेन प्रयोगोपपत्तेः। अन्यथा प्रसज्यप्र-

---

कर्मधारयविग्रहवाक्यस्थे गौर्वाहीक इत्यत्र गोपदस्यापि लाक्षणिकत्वादित्यर्थः, 'नञ्पद इति। ननु व्याप्तलक्षणायां अनुयाजेष्विति सप्तम्यप्रकृत्यर्थे नञर्थस्वरूपे भिन्ने स्वार्थं न बोधयेदिति तदनुपपत्त्या वाक्यभेद एवास्त्विति, मैवं, साधुत्वमात्रप्रयोजिकायाविशेषणविभक्तेरर्थाबोधकत्वात्। यद्वा ब्राह्मणमिव पश्य ब्राह्मणेनेव कल्प्यत इत्यादिदर्शनात् निपातसमभिव्याहृतविभक्त्यर्थो निपातार्थ एव भासते। न च सुब्विभक्तीनां प्रकृत्यर्थगतस्वार्थबोधकत्वव्युत्पत्तिभङ्गः, प्रकृत्यर्थान्वितस्वार्थबोधकत्वस्यैव व्युत्पत्तिसिद्धत्वादिति भावः। ननु नानुयाजेष्वित्यत्र नञ् न भवति किन्तु नपदमन्यदेवेत्यत आह, 'नपदमिति, 'अपदमेवेत्यत्र विनिगमकाभावेना-

---

मुख्यार्थत्याग इति। नन्वननुयाजेष्वित्यत्र न नञ् किन्तु नपदमेवेत्यत आह, 'नपदञ्चेति, नन्वेवमब्राह्मणमित्यादावपि नञ्समासो न स्यात् अपदमेव

निषेधे नञ् न स्यादेव नपदेनैव गतार्थत्वात् । अमानोना इत्यपदमेव निषेधवाचकं समास-वाक्यभेदेन नञोद्वैविध्याद्वा तथाभिधानम् । इतरेतरद्वन्द्वे च धव-खदिरौ च्छिन्धीत्यादौ विभक्त्युपनीतद्वित्वस्य धव-खदिरयोः प्रत्येकं न योग्यत्वं न वा साकाङ्क्षत्वं द्वित्वमपि प्रत्येकं न योग्यं न वा साकाङ्क्षम् एकत्र द्वित्वाभावात् । न च व्यासज्यवृत्तित्वेन द्वित्वमेकाश्रितमपीति वाच्यम् । स हि द्वित्वमाकाङ्क्षति द्वित्वञ्च तं यत्र द्वित्वं परिसमाप्यते, एकस्य तथात्वे द्वौ बहव-

स्वरसादाह, 'समासेति । ननु न योग्यमित्यसङ्गतं द्वित्वसंसर्गस्यैव धवनिष्ठात्यन्ताभावाप्रतियोगित्वादित्यत आह, 'न वेति, 'द्वित्वमपीति वस्तुगतिमनुरुध्योक्तं, तत्साकाङ्क्षत्वेऽपि अन्याकाङ्क्षाविरहेणैकत्वयादित्यवधेयं । 'यत्र द्वित्वमिति परिसमाप्यतावच्छेदकधर्मोपपतिष्ठत इत्यर्थः, 'एकस्य' समाप्यतावच्छेदकानवच्छिन्नस्य, 'एकत्र'

निषेधवाचिना गतार्थत्वादित्यत आह, 'अमानोना इति, 'अपदमेवेति नञ्-प्रकृतिकमित्यर्थः, तथाचापदमपि भिन्नं नास्त्येवेति भावः । नन्वेवं कथं तस्य पृथगभिधानमित्यत आह, 'समासेति, अतएवाभवतीत्यादिप्रयोगः समासाभावात् साधुरिति भावः । एतदपि क्वाचित्काभिप्रायं, यत्र तु नञुत्तरं पदं सर्वोत्तरं भवति तत्र समासेऽपि नलोपो न भवति गमिकर्म्मीकृतनैकनीकृतेत्यादौ, अतएव कथं नैकं यथा नैककीर्त्तिरित्यादि पूर्व्वपक्षयित्वा सर्व्वोत्तरपदं विवक्षितं यथा अब्राह्मण इत्यादौ तच्चेह नास्तीति समादधुः। 'साकाङ्क्षमिति, 'न योग्यमिति न द्वित्वान्वयप्रयोजकरूपावच्छिन्नमित्यर्थः । नचैवं

इत्येकत्रापि स्यात् अतोद्वन्द्वे पदशक्त्यस्य नान्वयबोधः, बोधे वा धवद्वयधीः खदिरद्वयधीश्च स्यात्। तस्मात्पदशक्त्ये द्वित्वान्वयानुपपत्त्या सहितावस्थमुभयं द्वित्वान्वयावगमयोग्यं तत्साकाङ्क्षञ्चेति खदिरसहितधवोपस्थितये धवपदे साहित्यलक्षणा। ननु खदिरसहितधवस्यैकत्वात् खदिरसहितो धव इतिवद्द्विवचनानुपपत्तिः धवसहितखदिरसाहित्यावस्थालक्षकत्वे च तस्या एकत्वादेकवचनापत्तिः अवस्थाश्रययोरुपसर्जनत्वेन द्विवचनान्वयानुपपत्तिश्चेति चेत्, अत्र कश्चित्,

---

समाप्यतावच्छेदकानवच्छिन्ने, एकत्वेनोपस्थित इति यावत्। ननु धव-खदिरवृत्तिद्वित्वपरिसमाप्यतावच्छेदकं धव-खदिरत्वमेवेत्यत आह, 'धवेति धव-खदिरत्वं नैकं किन्तु धवत्वं खदिरत्वञ्च तयोर्द्वयोर्द्वित्वसमाप्यतावच्छेदकत्वे धवद्वयधीः स्यात् खदिरद्वयधीः स्यात् इत्यर्थः, 'साहित्येति। ननु भवतु अन्वयार्थं साहित्योपस्थिति-

---

द्वित्वाश्रयोधव इत्यपि योग्यं न स्यादिति वाच्यं। तत्र द्वित्वसमवायस्यैवान्वयप्रतियोगित्वात् तस्य चाव्यासज्यवृत्तित्वात्। 'धवपद इति, प्राधान्यादिति भावः। यद्यपि योग्यतावच्छेदकछिद्रेतरत्ववत् प्रकारान्तरोपस्थितमेव साहित्यमादायान्वयः सम्भवति तथापि मतान्तरेणेदं, तथाचैतन्मते छिद्रेतरत्वेऽपि लक्षणैव तदिदं वक्ष्यति 'छिद्रेतरत्वविशिष्टे च घटपदस्य लक्षणयैवेति। नन्वेवं धव-खदिर-पलाशरूपमित्यादौ न लक्षणा स्यात् अनुपपत्त्यभावात्। न च षष्ठ्यर्थबहुत्वान्वयानुपपत्त्या सेति वाच्यं। विभक्त्यर्थसंख्यायाः समासादप्रतीतेः

त्रस्यालक्ष्यत्वेऽपि तदाश्रयगतस्वार्थबोधकत्वमेव द्वि-
वचन-बहुवचनयोः पदवृत्तिवैचित्र्यात् तथैव व्युत्पत्तेः
यथा गुणवाचि नीलादिपदं क्वचिद्गुणमात्रवाचकं
क्वचित्तदुपलक्षितद्रव्यपरम्, अन्यथा नीलः पट इति
समानाधिकरण्यं न स्यात् एकत्र वृत्त्यभावात्।

यत्तु लक्षिता साहित्यावस्था स्वाश्रयमुभयं लक्षय-
तीति, तन्न, लक्षितलक्षणाया जघन्यत्वात्।

नियमः तथापि योग्यतावच्छेदकत्वेन छिद्रेतरत्ववत् साहित्यमुप-
स्थितं किं लक्षणयेति, मैवं, आकाङ्क्षायां पदविशेषोपस्थापनस्य
प्रयोजकत्वादतः पदोपस्थितिं विना नाकाङ्क्षा योग्यतायान्तु नैवं
नियम इति भावः। 'यथा गुणेति वैचित्र्यमात्रमुदाहरणं, प्रकृति-
भेदेन प्रत्ययस्य स्वार्थान्वयवैचित्र्योदाहरणन्तु क्वचित् प्रत्ययस्य प्रकृ-
त्यर्थगतस्वार्थबोधकत्वं क्वचिच्च तद्विशेषणगतस्वार्थबोधकत्वं तर-
त्वादौ द्रष्टव्यं। सर्व्वत्राजहत्स्वार्थलक्षणायां दध्युपघातकत्वादेर्वि-
शेषणीभूतस्यैव लक्ष्यत्वमिति तदाश्रये विभक्त्यर्थान्वय इति व्युत्प-

---

दुक्तं सङ्ख्या तु व्यञ्जकाभावादयुक्तेति चेत्, न, एकधर्म्मावच्छेदं विना
तत्प्रत्यये रूपान्वये धवश्च खदिरश्चेतिवद्वाक्यभेदः स्यादिति परसिद्धान्तात्।
तत्तासारम्भकविग्रहे तथात्वात् समासेऽपि तथात्वमित्यन्ये। समासादपि
विभक्त्यर्थसंख्याप्रतीतिरिति मतेनेदमित्यपरे। वैचित्र्यमात्रे उदाहरणमाह,
यथेति।

'यत्तिति, तथाच द्विवचनोपपत्तिरिति भावः। ननु सर्व्वत्राजहत्-
स्वार्थायां दध्युपघातकत्वादेर्विशेषणीभूतस्यैव लक्ष्यत्वं तदाश्रये विशेष्य एव

वस्तुतस्तु साहित्याश्रयः प्रधानं साहित्यन्ववच्छेदकतया गुणभूतं पदेन लक्ष्यते तेन साहित्याश्रयस्यानेकत्वाद्द्विवचन-बहुवचने भवतः। अतएवेतरेतरद्वन्द्वः सर्वपदार्थप्रधानः धवश्च खदिरश्चेति विग्रहेण तथैवार्थविवरणात्। समाहारे तु साहित्यावस्था प्रधानं पदार्थो गुणभूतः तेन तस्या एकत्वाद्भेरी-पटहमित्यादावेकवचनम्। धर्मे धर्मिणि च तात्पर्याद्द्वन्द्वयोर्भेदः। अतएव युगपदधिकरणवचन इतरेतरद्वन्द्व इति शाब्दिकाः।

अधिक्रियत इत्यधिकरणं पदार्थस्तेषां युगपद्वचनमेकैकोपस्थापनं तच्च न शक्त्या एकपदस्येतरपदार्थे शक्त्यभावात्। अन्यथेतरपदवैयर्थ्यप्रसङ्गः। अनेका-

---

त्तिवैचित्र्यमसिद्धमित्यखरसमत्र कश्चिदित्यनेन दर्शयित्वा तथैव सिद्धान्तमाह, 'वस्तुतस्त्विति।

विभक्त्यर्थान्वय इति व्युत्पत्तिवैचित्र्यमसिद्धमित्यखरसं कश्चिदित्यनेन दर्शयित्वा तथैव सिद्धान्तमाह, 'वस्तुतस्त्विति, अन्यथा समाहारेऽपि द्विवचनादिकं स्यादिति भावः। 'समाहारे त्विति, न चैवं भेरी-पटहं वादयेत्यादावन्वयापत्तिरिति वाच्यं। परम्परासम्बन्धेन धर्म्मेऽपि तदन्वयात् योग्यतावशादप्रधानेऽपि धर्म्मिणि तदन्वयोपपत्तिः वृत्तिवैचित्र्यादित्यन्ये। 'अतएवेति साहित्यलक्षणासत्त्वादेवेत्यर्थः।

ऽनेकेऽप्येकस्यैकत्वानेकार्थपरत्वाभावात्। नापि पदद्वयं मिलितमुभयोरुपस्थापकं, मिलितस्य मिलिते शक्त्यभावात्। नापि द्वन्द्वे शक्तिरेव, पदलक्षणयैवानेकार्थोपस्थितिसम्भवात्। अतएवाङ्ग-वाङ्ग-कालिङ्गशब्दाद्द्वन्द्वे बहुषु वर्त्तमानात् परस्य तद्राजस्याजादेः "तद्राजस्य बहुषु तेनैवास्त्रियां" इत्यनेन लोपे अङ्ग-वङ्ग-कलिङ्गा इति भवति। अन्यथा साहित्यलक्षणां विना तेषां प्रत्येकपदस्य बहुषु वृत्त्यभावादञ्लोपो न स्यात्। घटौ घटा इत्यत्रापि घटसहितघटत्वेन द्विवचनबहुवचनान्वययोग्यतेति तदुपस्थितये घटपदे साहित्यलक्षणा। तदर्थप्रदर्शनार्थं द्वन्द्वापवादकं सरूपाणामेकशेषानुशासनमपि। तदुक्तम् "सहभावविवक्षायां वृत्तिर्द्वन्द्वैकशेषयोः। क्रमेणार्थप्रतीतौ हि न स्याद्द्विवचनादिकम्"॥ इति। ननु स्वरूपद्वयमेव साहि-

'तदर्थप्रदर्शनार्थमिति द्वन्द्वे साहित्ये लक्षणायां स्थितायां यदि द्वन्द्वसमानार्थकं तद्भवेत् तदा द्वन्द्वप्रसक्तौ तदपवादकं सूत्रं प्रवर्त्तेत अन्यथा अर्थभेदादेव द्वन्द्वाप्रसक्तौ तदपवादकं न

'अनेकार्थत्वेऽपीति, सकृदुच्चरितादिति न्यायात्, अन्यथेत्यस्य विवरणं 'साहित्यलक्षणां विनेति, 'प्रत्येकपदस्येति, एतेन सर्व्वपदे साहित्यलक्षणेति सूचितं अन्यथा एकपदलक्षणायामपरपदस्य बहुत्वे वृत्त्यभावात् आङ्ग-वाङ्ग-कालिङ्गा इत्याद्येव स्यादिति। 'तदर्थेति द्वन्द्वसमा-

त्यमतिरिक्तस्याभावात् स्वरूपयोश्च धवपदादुपस्थितौ युगपद्वृत्तिद्वयविरोधः। न चाजहत्स्वार्था, साधारणरूपाभावात्। एकक्रियान्वयित्वमेकान्वयप्रकारत्वम् अपेक्षाबुद्धिविशेषविषयत्वादिकं द्वित्वान्वयात् पूर्वमविद्यमानमप्रतीतञ्च धव-खदिराविति हि प्रतीतिः न तु रूपान्तरेण। न च धवपदस्य खदिरे स्वार्थसम्बन्धोलक्षणाबीजमस्तीति चेत्, न, साहित्यं हि तुल्यद्वारता सा च धातूपनीतफलानुकूलसजातीयविजातीयव्यापारप्रचयस्यैकरूपतुल्यः सम्बन्धः। द्वन्द्वेऽन्योन्यसम्बन्धोऽप्ययमेव। धव-खदिरौ छिन्धीत्यत्र छिदानुकूलोयावान् व्यापारः सतयोस्तुल्य एव भासते च। अतएव स्वर्गकामादौ पत्नयाः सहत्वेनानुप्रवेशेऽपि

क्रियेतेत्यर्थः। 'एकक्रियेति छिदादिलक्षणैकक्रियान्वयित्वं, 'एकान्वयेति कर्मत्वमेकोऽन्वयस्तत्प्रकारत्वं द्वयोरित्यर्थः, आद्यद्वयमविद्यमानं शेषमप्रतीतञ्च तदेव विवृणोति, 'धव-खदिराविति

सार्थत्वाभावे द्वन्द्वाप्रसक्तौ तदपवादकमेकशेषानुशासनं न स्यादित्यर्थः 'एकेति एकोऽन्वयप्रकारः कर्मत्वादिः। आद्ययोराह 'अविद्यमानमिति, अन्ये त्वाहु, 'अप्रतीतञ्चेति, एतदेव विवृणोति धव-खदिराविति 'सा चेति, सजातीयत्वादिकं स्वरूपनिर्वचनं अतएवाग्रे तदनन्तर्भावेणैव वक्ष्यति। पूर्वोक्तदोषं निरस्यति, 'भासते चेति, द्वित्वान्वयात् पूर्वमिति शेषः। ननु धव-खदिरावित्यादौ क्रियारहिते धातूपनीतफलानुकूलव्यापारवत्त्वाप्रतीतौ कथं द्वित्वान्वय इति चेत्, न, कार्य्यान्वितव्युत्पत्तेः क्रियारहिते

न द्विवचनापत्तिरेकत्वविरोधो वा अतुल्यद्वारकत्वात् तुल्यत्वोरेकरूपसजातीय-विजातीयव्यापारप्रचयसम्बन्धरूपसाहित्याभावात् । एवं छिदानुकूलतुल्यव्यापारत्वेन साहित्यरूपेण शक्य-लक्ष्यसाधारणेनाजहत्स्वार्थलक्षणया धवपदादुपस्थिते धव-खदिररूपे विभक्त्यर्थद्वित्वान्वयः धवपदार्थस्य खदिरेण सम्बन्धोऽपि तुल्यद्वारत्वमेव। न चास्य लक्ष्यत्वान्न सम्बन्धरूपतेति वाच्यम्। अजहत्स्वार्थायां हि येन रूपेण लक्ष्यता स एव सम्बन्धः यथा छत्रि-काकपदयोः छत्रिघटितसमूहवर्त्तित्वं दध्युपघातकत्वञ्च लक्ष्यमेव सम्बन्धः । न चैवं खदिरपदवैयर्थ्यं लक्षणायां लक्षणीयपदानुपयोगादिति वाच्यम् । खदिरपदं विना न नियता खदिरोपस्थितिरिति साहित्याश्रयद्वितीयविशेषज्ञापनाय पदसार्थकत्वम् अन्यथा लक्षणाविरहेण धवद्वयधीप्रसङ्गात् । अतएवाग्नीषोमीये अग्नीषोमौ देवते इति द्वित्वान्वयबलादेव साहित्यावस्थयोः सापेक्षयोर्देवतात्वं द्वन्द्वे आद्यं पदं लक्षकं प्राधान्यात् द्वितीयं पदं साहित्यनिरूपका-

---

संसर्गाग्रहाभावाभ्युपगमेन द्वित्वानन्वयात् । वस्तुतस्तुल्यव्यापारवत्त्वमात्रं साहित्यं तच्च तत्रापि अन्यथा धव-खदिरौ त्यजेत्यादौ तयोर्धातूपनीतफलानुकूलव्यापारवत्त्वाभावेन द्वित्वानन्वयापत्तेः तदपि विवक्षासिद्धं बोध्यं, तदुक्तं "सहभावविवक्षायामित्यादि, अन्यथैकस्यापि प्राधान्यविवक्षायां तत्रैव

काङ्क्षितसमर्थकं मुख्यमेव उभयोरमुख्यार्थत्वे हेत्वभावात्।

अन्ये तु द्वितीयपदेऽपि लक्षणा समभिव्याहृतविभक्त्यर्थान्वयानुरोधात्। अन्यथा समभिव्याहारभङ्गापत्तेः पदार्थगतस्वार्थबोधिका हि विभक्तिः। न च समासे पदमन्यदस्ति, समस्यमानपदात् समासे शक्त्यभावात्, तेन धवपदार्थगतं खदिरपदार्थगतञ्च द्वित्वं तन्त्रेण विभक्तिराह, अतोधवपदवत् खदिरपदेऽपीतरसम्बन्धावस्वस्वार्थपरता प्रातिपदिकार्थे इतरपदार्थान्वयस्य विभक्त्यर्थगर्भत्वादुभयपदार्थगत एव द्वित्व-कर्मत्वे विभक्तिराह। न च द्वयोः सहितावस्वस्वार्थपरत्वे धवद्वयं खदिरद्वयञ्च वाक्यार्थेऽन्वीयेत न त्वेको धवः खदिरश्चेति चतुष्टयापत्तिरिति वाच्यम्। पदद्वयेन हि सहितयोरेकमेव साहित्यं लक्ष्यते तच्च न चतुष्टयवृत्ति।

'अन्ये त्वित्यस्वरसोद्भावनं तद्बीजमिदमेव यत्समस्यमानयावत्पदार्थगतस्वार्थबोधकत्वं विभक्तीनामिति व्युत्पत्तिरसिद्धा किन्तु समस्य-

खदिरसहितधवं छिन्धीति कस्यचित् प्रयोगोऽसाधुः स्यात् द्वन्द्वापत्तेरिति। 'अन्ये त्वित्यस्वरसोद्भावनं तद्बीजन्तु समस्यमानपदार्थानुगतस्वार्थबोधकत्वं विभक्तीनामित्येव व्युत्पत्तिर्न तु यावत्पदार्थानुगतत्वगर्भा, सा चैकपदार्थे लक्षणयैव निर्व्वहतीति। 'तन्त्रेणेति युगपदित्यर्थः, 'पदद्वयेनेति। न चैवं

अपरे तु द्वितीयपदं फलतोऽनुवादकं यथान्विता-भिधाने एकं पदम्। अतएव समुच्चये अन्वाचये च तयोः साहित्यानवगमान्न द्विवचन-बहुवचने न वा द्वन्द्वः। यद्यपि चार्थलाभे द्वन्द्वानुशासनं तथापि द्वयोर्व्यसाहित्यान्वयपूर्वक इतरेतरपदार्थान्वयस्तत्र समासः साधुस्तेनेतरेतरयोग-समाहारयोस्तत्राभावात् समासः। समुच्चये अन्वाचये च न तथा[१] असम्बद्ध-त्व एकैकशः क्रियान्वयात्। एवं धवं खदिरञ्च छिन्धी-त्यादौ समुच्चये तुल्यवदसम्बद्धयोः क्रियान्वयधीः पश्चात्तु तयोरेकरूपसजातीय-विजातीयव्यापारप्रचययोगित्वं साहित्यञ्चकाराद्वगम्यते। क्रियाभेदेऽन्वाचयः यथेन्ध-

मानपदार्थगतभेद स चैकपदलक्षणयैव निर्वहतीति। 'अपरे त्वित्यपि तया अनुवादस्य प्रकारभेदेनासम्भवादिति, तस्माद्द्वितीयं पदं

(१) न तेषां सम्बन्ध इति क०।

सौकर्य्यकृत्यं, करोतीत्यादाविव सम्भेदे दोषाभावादिति, 'फलत इति, साहित्य-निरूपकतया सामान्यत उपस्थितस्य द्वितीयपदार्थस्य विशेषणोपस्थिति-रनुवादप्रयोजनमिति भावः। 'यथेति इतरान्वितशक्त्युपस्थापितस्येतरस्य पदान्तरेण पुनर्व्वचनमनुवाद इत्यर्थः, 'क्रियाभेद इति क्रियागुण-प्रधानभाव-इत्यर्थः, तेन धवं छिन्धि खदिरमपीत्यत्रान्वाचये नाव्याप्तिर्न वा घटं पश्य पटं वा आनयेत्यादावुभयत्रैव प्राधान्येन क्रियान्वयतात्पर्य्यात् समुच्चयेऽतिव्याप्तिः अतएवाह्वनमानयनमेवेति न क्रियाभेदः निरूपकभेदेन च भेदे समुच्चयेऽपि

नमाहर्तुं वनं व्रज शाकमप्यानेष्यसीति। गौश्चाश्वश्चेति द्वन्द्वसमानार्थकं वाक्यमेव साहित्यं परमनेन न स्फोरितं द्विवचन-बहुवचनयोरेव तद्व्यञ्जकत्वात्।

यत्तु द्वित्वान्वयार्थं तदन्वययोग्यार्थोपनयनं अपेक्षाबुद्धिविषयत्वावस्थया च द्वित्वान्वय इत्यपेक्षाबुद्धिविषयत्वावस्थस्वार्थपरतात्तु इदमेव च साहित्यं न त्वेकक्रियान्वयः तस्य च विभक्त्यैव बोधितत्वात्। एकक्रियान्वयाभावेऽपि च द्वित्वान्वयदर्शनादिति। तन्न। अपेक्षाबुद्धिविशेषविषयत्वार्थमप्येक उपाधिरवश्यं वाच्य इति[१] तथैव लक्षणाया युक्तत्वात् लाघवात्।

(१) अपेक्षाबुद्धिविशेषविषयत्वानुगमेऽप्येक उपाधिरवश्यं वाच्य-इतीति ख०।

तथात्वापत्तिरिति निरस्तं। नन्वेवं गौश्चाश्वश्चेति न स्यात् क्रियायोगाभावेन समुच्चयान्वाचयत्वाभावादित्यत आह, 'गौश्चेति, इयानेव विशेषः यद्द्वन्द्वस्वार्थसम्बन्धेन लक्षणया साहित्योपस्थितिरत्र पश्चाच्चकारेणेत्याह, 'साहित्यं परमिति, अनेन चकारेण पश्चादिति शेषः। नन्वत्रापि कथं न लक्षणेत्यत आह, 'द्विवचन-बहुवचनयोरिति द्वित्वान्वयानुपपत्त्यैव सेत्यर्थः, एतदपीतरेतरयोगद्वन्द्वाभिप्रायेण, समाहारे तदभावेऽपि तत्सत्त्वादिति ध्येयं। क्वचित्तु 'न स्फोरितमिति पाठः तत्र प्रागिति शेषः।

'न त्विति, यद्यप्येकक्रियान्वयः साहित्यं न प्रागुक्तमिति तन्निषेधस्तूक्तोपालम्भः, तथापि परग्रन्थस्य तादृशस्यैवात्र लिखनमिति न दोषः। 'विभक्त्यैवेति छिन्धीतिविभक्त्यन्तेनेत्यर्थः, 'अपेक्षेति द्वित्वादिवत्समूहालम्बनरूपापेक्षाबुद्धिविषयत्वस्याप्येकत्वासमाप्तेरित्यर्थः, अतएव गुणादौ

न च विना लक्षणामप्यन्यसम्बन्धस्य सतः सापेक्षस्य क्रियान्वयोऽपि विभक्त्या बोध्यत इति।

अत्रोच्यते। एकस्मृत्यारूढपदद्वयात् स्वस्य शक्त्या द्व-स्वार्थयोरेकदा स्मृतिसम्भवादनेकस्मृत्यर्थं न साहित्ये लक्षणा एवैकमात्रगोचरसंस्कारद्वयाद्धि पदयोस्तदर्थयोश्चैका स्मृतिरित्यनुभवसिद्धम् प्रत्येकेन्द्रियसंयोगात् समूहालम्बनमिव। अन्यथा द्वन्द्वे न लक्षणा न वा तया अनेकस्मृतिः पदयोस्तदर्थयोश्चैकस्मृत्यभावात्। स्वस्य पदद्वयादुपस्थिते धव-खदिरादिस्वरूपे विभक्त्या द्वित्वान्वयो बोध्यते[१]। यथेन्द्रियसन्निकृष्टे ज्ञाते वा धव-खदिरादिस्वरूपे प्रत्यक्षेण द्वित्वं बोध्यते। न च तत्र तयोः स्वरूपातिरिक्तं तुल्यधारत्वादिकं साहित्यमस्ति

तात्पर्य्यग्राहकमित्याद्य पक्ष एवेति। 'अपेक्षेति तस्याः समूहालम्बनरूपाया एकत्रासमाप्तेरित्यर्थः। 'न च विनेति, 'अन्यसम्बन्धस्य'

(१) क्रियान्वयो बोध्यत इति ख० ग०।

तद्विषयापि द्वित्वादिधीर्नैकत्रेति भावः। 'तस्य च विभक्त्यैवेति, दूषयति, 'न चेति। 'अन्यसम्बन्धस्य' इतरसहितावस्थस्य, 'सापेक्षस्य' साकाङ्क्षस्य, साहित्यलक्षणां विनाकाङ्क्षाविरहेण द्वित्वानन्वये क्रियानन्वयात्, तदुक्तं प्रातिपदिकार्थे इतरपदार्थान्वयस्य विभक्त्यर्थगर्भत्वादिति। एकदा पदार्थयोरुपस्थितिरङ्गं न त्वेकपदेन गौरवात् सा च पदद्वयादेवोपपन्नेति न साहित्यलक्षणेत्याह, 'एकेति, प्रत्यक्षादिशेषमाशङ्क्यते, 'नन्विति,

ज्ञायते वा तथा विभक्त्यापि विलक्षणस्वरूपे द्वित्वं बोध्यते। उभयोर्द्वित्वान्वयबोधकत्वे विशेषाभावात्। ननु योग्यतावच्छेदकरूपेणोपस्थिते इतरपदादन्वयबोधः साहित्याश्रयत्वेन च धव-खदिरौ तथा न प्रत्येकं छिद्रेतरत्वविशिष्टे घटपदस्य लक्षणैवेति चेत्, न, उपस्थिते योग्येऽन्वयबोधोऽधिकस्य गुरुत्वात्। घटपदादपि योग्यस्यान्वयो बोध्यते न तु छिद्रेतरत्वेनेत्युक्तम्। स्यादेतत्। पदद्वयात् स्व-स्वशक्त्या एकदा स्मृतेनैकत्र इतरपदार्थस्य विभक्त्यर्थस्य चान्वयबोधो न स्यात् इतरपदार्थे इतरपदानां नामार्थे विभक्तीनां स्वार्थान्वयबोधकत्वमिति व्युत्पत्तेः व्याप्तेश्च। अनेकत्र न पदार्थो नापि नामार्थः मिलितपदद्वये पदत्व-नामत्वयोरभा-

---

अन्योन्यसम्बन्धस्य, अतएव सापेक्षस्य यः क्रियान्वयः स विभक्त्यापि लक्षणां विना न बोध्यत इत्यर्थः, लक्षणां विनान्योन्यसम्बन्धाभावेन सापेक्षत्वाभावादिति भावः। एकदान्वयप्रतियोगिनोरुपस्थितिर्दृश्यते न त्वेकेन पदेन गौरवात् सा च पदद्वयादेव सम्भवतीति न लक्षणेत्याह, 'एकेत्यादि, योग्यतावच्छेदकेत्युपलक्षणं, आकाङ्क्षावच्छेदकेत्यपि द्रष्टव्यं। अतश्छिद्रेतरत्वस्याकाङ्क्षावच्छेदकत्वमाश्रित्य

'छिद्रेतरत्वेति मतान्तरेण बोध्यं, 'योग्य इति, योग्यता च बाधकमानाभावरूपा न त्वन्वयप्रयोजकरूपवत्त्वादिकमिति भावः। लक्षणास्थले पदार्थस्यैव

वात्। अतोद्वित्वान्वययोग्यस्य पदार्थत्व-नामार्थत्व-निर्वाहाय द्वन्द्वपदे साकल्यलक्षणेति। तन्न। पदार्थत्वं हि वृत्त्या पदोपस्थाप्यत्वं पदतात्पर्यविषयत्वं वा। अस्ति च द्वन्द्वे पदस्यानेकमुपस्थाप्यं तत्र तात्पर्य्यञ्च तन्निर्वाहश्चानेकैकस्मृतिद्वारा लक्षणया पदेन वा स्वलक्षणया पदाभ्यां वेति न कश्चिद्विशेषः। एकपदोपस्थाप्यत्वञ्च न पदार्थत्वं गौरवात्। एवं नामार्थत्वमपि तत्तात्पर्यविषयत्वमेव। अथ पदार्थतावच्छेदकावच्छिन्ने विभक्तेः स्वार्थान्वयबोधकत्वमतोमिलिते तदवच्छिन्नत्वं न मिलितवृत्तिपदार्थतावच्छेदके लक्षणां विनेति चेत्, न, धव-खदिरस्वरूपद्वयस्य प्रत्येकं तदवच्छिन्नत्वमेव मेलकञ्च न स्वरूपद्वयातिरिक्तं प्रत्येक-

---

लक्षणेत्युक्तमन्यथा संस्कारादेव तदुपस्थितेः तत्र लक्षणाभ्युपगमस्यानुपपत्तेरिति ध्येयं। एवमग्रेऽपि योग्ये साकाङ्क्षे इति पूरणीयं। 'पदतात्पर्येति मतान्तरेण, यदा पदेन पदार्थस्तेन च सम्बन्धो उपस्थाप्यतइति मतं तदा तत्र पदवृत्त्युपस्थापनाभावादिति। 'एकस्तीति एकपदस्थतीत्यर्थः, यथाश्रुतस्यानभ्युपगमादिति भावः। 'धवखदिरेति, पदार्थतावच्छेदकत्वमात्रं तन्त्रं न त्वेकपदार्थावच्छेदकत्वप-

---

स्कारकत्वमिति मतमाश्रित्याह, 'पदतात्पर्येति, 'धव-खदिरेति। पदार्थतावच्छेदकत्वमात्रं तन्त्रं न त्वेकपदार्थतावच्छेदकत्वपर्य्यन्तं गौरवादिति भावः। 'प्रत्येकस्येति, व्यासज्यवृत्तितया प्रत्येकमात्रान्वयायोग्यत्वं द्वित्वस्येत्यर्थः,

स्यायोग्यत्वात् न द्वित्वान्वयः। तथापि यादृशे द्वित्वान्वयस्तादृशो न तदवच्छिन्नस्तदवच्छिन्ने च न द्वित्वान्वय इति चेत्, न, स्वरूपद्वयातिरिक्तस्य यादृशपदार्थस्याभावात्। वस्तुतः समभिव्याहृतपदार्थे विभक्त्यर्थान्वय इति व्युत्पत्तिर्लाघवान्न तु पदार्थतावच्छेदकावच्छिन्ने गौरवात्। ननु विभक्तेः पदार्थतावच्छेदकधर्मव्याप्यसङ्ख्याबोधकत्वं द्वन्द्वादन्यत्र तथा व्युत्पत्तेरिति उभयगतपदार्थतावच्छेदके साहित्ये लक्षणेति चेत्, न, पदार्थतावच्छेदकधर्मसमानाधिकरणस्वार्थबोधकत्वे विभक्तिव्युत्पत्तिर्लाघवात् न तु सामानाधिकरण्ये नियमांशोऽपि प्रविशति गौरवात्। नन्वेवं घटावान्य

र्थ्यन्तं गौवरादिति भावः। 'अयोग्यत्वात्' अन्वयशून्यत्वादनाकाङ्क्षत्वादिति यावत्। ननु स्वार्थान्वयितावच्छेदकपदार्थतावच्छेदकावच्छिन्ने विभक्तेः स्वार्थसंख्याबोधकत्वमिति व्युत्पत्तिः द्वित्वान्वयितावच्छेदकस्योभयवृत्तिधर्मो न च धवत्वादिकं तथेत्यस्वरसादाह, 'वस्तुतइति, उक्तव्युत्पत्तेर्गौरवग्रासेन समभिव्याहृतेत्याद्येव व्युत्पत्तिरिति भावः। 'पदार्थतेति उक्तपदार्थतेत्यर्थः।

'नियमेति, वस्तुतस्त्वाप इत्यादेरेकपाथःपरमाणावपि प्रयोगात् तद्गुणानादाय बहुवचनमुपपादनीयं। न च प्रकृतौ

'यादृश इति, मिलित इत्यर्थः, प्रत्येकस्य पदार्थतावच्छेदकानवच्छिन्नत्वमभ्युपेत्याह, 'वस्तुत इति, समभिव्याहाराभावात् पटे न तदन्वय इति यदि

पटश्चेत्यत्र घटत्वसमानाधिकरणं द्वित्वं समभिव्याहृते
पटेऽपीति तमादायान्वयबोधः स्यादिति चेत्, न,
विभक्तीनां योग्यतादिमत्प्रकृत्यर्थगतस्वार्थान्वयबोधकत्वं
कृत्यन्नम्। न च घटावित्यत्र पटपदं प्रकृतिः। धव-
खदिरावित्यत्र धवपदं व्यवहितमपि विभक्तिसमभि-
व्याहृतमेव तदन्तर्भावेनैव समासस्य प्रातिपदिकत्वात्

करणा, वृत्तिद्वयविरोधापत्तेः। न चाजहत्स्वार्था, उभयसाधारण-
धर्मप्रतीतेरिति गुणादीनादाय यत्परमाणोर्बहुत्वं तदेव परमाणु-
त्वेन भासत इति वक्तव्यं, तथाच पदार्थतावच्छेदकव्याप्य-
त्वावबोधकत्वे व्यभिचार एव। न चाप इत्यादेर्बहुत्वे आपः बहवो-
दारा इत्यनुभवान्नैवमिति वाच्यं। एकपायःपरमाणावाप इति
प्रते वयमसौ दारा इति प्रयोगानुपपत्तेः। न च घटा इत्यत्राप्येवं
प्रसङ्गः, तत्रैकघटे घटा इति प्रयोगाभावेन नियमात् आप-
इति शब्दानां घटादिशब्दवैषम्यस्य सर्वसिद्धत्वात्। न चैको-
ऽयं द्वौ बहव इत्यपि स्यात्, एकत्वावरुद्धत्वेन निराकाङ्क्षत्वात्।
ननु यद्यप्यप्रतीयमानत्वमादाय बहुत्वं आप इत्यादौ तर्हि गुणाना-
दायेति व्यर्थं घटादिकमादायेत्यपि स्यात् इति चेत्, न, न हो-
हापोदारा इत्यादौ घट-पटादयोऽपि येन तन्निबन्धनं बहुत्वं प्रती-
येत अपि त्ववयवगुणादिकमादायेति दिक्। 'प्रकृत्यर्थेति प्रकृत्यर्थे-

---

व्यात्तदाह, 'समभिव्याहृत इति, अतएव 'पटश्चेत्युक्तं इति भावः। यथा-
कथञ्चित्समभिव्याहारो न प्रयोजक इत्याह, 'विभक्तीनामिति।

विभक्त्यर्थान्तर्भावेनैव नामार्थस्य क्रियान्वयित्वात्। विभक्तेरेकपदार्थमात्रगतसङ्ख्याभिधायकत्वं नानापदार्थगतसङ्ख्यान्वयाबोधकत्वञ्चेति चेत्, न, आद्ये एकमात्रपदयोर्व्युत्पत्तावधिकत्वात् द्वितीयेऽन्वयाबोधकत्वे योग्यताविरहस्योपाधित्वात्। न चैकधर्मावच्छेदकं विना यदि स्वरूपद्वये द्वित्वान्वयस्तदा धवञ्च खदिरञ्चेत्यत्रैव वाक्यभेदः स्यात् द्वित्वविशिष्टैकार्थाप्रतिपादकत्वादिति वाच्यम्। आनयनान्वितद्वित्वविशिष्टैकार्थबोधकत्वात्। धव-खदिराविति च न वाक्यं क्रियायाः प्रत्येकमन्वये वाक्यभेद इत्यपि न लक्षणापक्षेऽपि प्रत्येकमेव क्रिया-

---

नैवान्वयोनाप्रकृत्यर्थेनेत्यर्थः, दारा इत्यादिवत् तदादाय द्वित्वं प्रकृत्यर्थ एवान्वेतीत्यपि न तथा प्रयोगाभावात् प्रयोगमूलत्वादन्वयनियमस्येति भावः। 'समभिव्याहृतमेव' प्रकृतिरेव, 'एकपदेति एकं यत्पदं तदर्थ इत्यर्थः, एवमग्रेऽपि, 'एकमात्रेति। यद्यपि मात्रान्त-

---

'आनयनेति, यद्यप्यानयनान्वितेत्यधिकं द्वित्वान्वयमात्रादेवैकवाक्यतासिद्धेस्तथापि कार्य्यान्वितव्युत्पत्तेः तथाच कृतं तत्रैकवाक्यत्वचिन्तया मन्मते तु द्वित्वविशिष्टैकार्थबोधकत्वान्नैकवाक्यताभङ्गप्रसङ्गोऽपीति भावः। 'लक्षणापेक्षेऽपीति, एकजातीयक्रियान्वयश्च ममापि तुल्यः समुच्चये च क्रमिक एव क्रियान्वयबोधइति नैकवाक्यतेति भावः। 'प्रत्येकमिति, यद्यप्यङ्ग-वङ्ग-कलिङ्गा इत्यत्र न प्रत्येकं बहुत्वान्वयः अन्यथा धवखदिरावित्यत्रापि द्वित्वान्वयापत्तिः यदि विभक्तेरेव संख्याभिधायकत्व-

र्थत्वात् गमनादिक्रियाया व्यासज्यवृत्तित्वाभावात्। तद्राजानान्तु प्रत्येकं तेनैव बहुषु वर्त्तमानात्परस्याजा-दिलोपो भवति "तद्राजस्य बहुषु तेनैवेति वचनात् न त्वेकत्वबोधकात्। अतएवाङ्गानामपत्यानि राजानो वा अङ्गा इत्युदाहरणं अङ्गानामपत्यं राजा वा आङ्ग इति प्रत्युदाहरणं वृत्तिकारोदर्शयति स्म, तद्राजानापदादप्युपस्थितेऽनेकत्र द्वित्वान्वयइति ना-नेकोपस्थित्यर्थं साहित्यलक्षणा। अतएव "चन्द्रे कलङ्कः सुजने दरिद्रता विकाशलक्ष्मीः कमलेषु चञ्चला। सुखाप्रसादः सधनेषु सर्वदा यशोविधातुः कथयन्ति खण्डितं" ॥ इत्यादावेकैकस्मृत्यारूढना-नापदार्थानितैकस्मृतिविषयेषु कलङ्कादिषु बहुत्वान्वय-

---

र्थत्व आवश्यकस्तथापि बोधकत्वांशे तथा न तु पूर्व्वप्रतीके गतपर्य्यन्ते मात्रार्थान्वयोदारा इत्यादौ व्यभिचारादित्येकमात्रपदयोरित्युक्तं, तद्राजानान्विति समाधिसौकर्य्यादुक्तं, आङ्गश्च वाङ्गश्च इत्यादिवि-ग्रहेण द्वन्द्वेषु बहुषु वर्त्तमानत्वमस्त्येवेति ध्येयं। 'नानेकोपस्थितीति।

वृत्तिः तदा तुल्यं तथापि प्रत्येकं बहुषु तात्पर्य्यं विवक्षितं तच्च समुदिते बहुत्वान्वयेऽप्यस्त्येवेति भावः। 'न त्विति, न तु साहित्यरूपै-कधर्म्मावच्छिन्नबहुबोधकात् परस्येत्यनुषङ्गः, 'अतएवेति, यतएव तद्रा-जान्तप्रकृतिकृतमेव बहुत्वं प्रयोजकमित्यर्थः, द्वन्द्वेत्युपलक्षणं एकशेषाभावा-देवपि बोध्यं। ननु तत्रापि द्वन्द्व एव तानीत्येकशेषो वा कल्प्यत इत्यत-

बोधः सेलकोपस्थापकस्य द्वन्द्वस्य तत्राभावात् तत्-कल्पने मानाभावात् एकवचनान्तानां वाक्येऽनन्वयप्रसङ्गाच्च। नन्वेवं धव-खदिरौ छिन्धीत्यत्र तयोश्छिदानुकूलव्यापारवत्त्वं साहित्यं न प्रतीयेतेति चेत्, न, द्वित्वान्वयबोधात्पूर्वं तन्न प्रतीयत एव तदुत्तरन्तु विभक्त्या क्रियापदेन च सम्भूय छिदानुकूलसजातीय-विजातीयव्यापारप्रचयस्य तुल्य एव सम्बन्धो धवे खदिरे च बोध्यते यथा धवं छिन्धि खदिरञ्चेति समुच्चयेन। न चैवं द्वन्द्वसमानार्थत्वेन समुच्चयेऽपि समासः स्यादिति वाच्यं। द्वन्द्वे युगपदुपस्थिते द्वे एकदा क्रियान्वयबोधे तात्पर्यन्तेन तत्र समासः समुच्चये क्रमेणोपस्थिते क्रमेण क्रियान्वयबोधे तात्पर्यमित्यसमासः। अन्वाचयेऽप्येवम्। किञ्च यदि तुल्यव्यापार-

---

न च युगपदधिकरणवचनत्वविरोधः, नानापदादपि युगपदुपस्थितेरेकत्वान्तर्भावस्यातदर्थत्वादिति भावः।

आह, 'तत्कल्पन इति, 'एकेति, यद्यप्येकत्व-बहुत्वयोर्विरोधे बहुत्वान्वये तवापि तदनन्वयस्तुल्यस्तथापि प्रत्येकमेकत्वान्वये मिलिते बहुत्वान्वयोऽविरुद्धः अतएव तथानुभवोपीऽति भावः। यद्यपि सुप्तिङ्भ्यामेकसंख्यानभिधानात् सामानाधिकरण्यभङ्गस्तथापि मतान्तरेणेदं, 'द्वन्द्वे युगपदिति। वस्तुतः समासानित्यत्वादिति बोध्यं अन्यथा चन्द्रे कलङ्क इत्यादौ युगपत्क्रियान्वय-

[illegible]त साहित्येन द्वयोरुपस्थितिः पदार्थता च तदा तुल्य-
[illegible]यापारौ सहितौ वा गच्छत इति धीः स्यात् न तु
[illegible]त्र-मैत्रावि[illegible]ति पदार्थतावच्छेदकरूपेण पदार्थे विभक्तेः
[illegible]त्यापदस्य चान्वयबोधकत्वव्युत्पत्तेर्व्याप्तेश्च यथा दध्यु-
[illegible]पातकत्वेन काकादेरितरपदार्थान्वयः सहितावस्थ-
[illegible]त्र-मैत्रत्वेनोपस्थितौ प्रत्येकं द्वित्वान्वयानुपपत्तिर्वृत्ति-
[illegible]यविरोधश्च। अपि च चैत्र-मैत्रौ गच्छत इत्यत्र
[illegible]मनस्य व्यासज्यवृत्तित्वाभावात् चैत्रत्वेन गमनान्व-
[illegible]यार्थं चैत्रपदात् चैत्रत्वेन द्वित्वान्वयार्थं मैत्रसहित-
[illegible]त्वेनोपस्थितौ युगपद्वृत्तिद्वयविरोधः सहितावस्थे
[illegible] गमनकर्तृत्वाभावात् आख्यातार्थसङ्ख्यान्वयोऽपि न
[illegible]हितावस्थे। न च सहितत्वेनोपस्थिते पदार्थैकदेशे

[illegible]र्थे समासापत्तिरिति तुल्यव्यापारवत्त्वेनेत्यस्य विवरणं, 'साहित्येनेति,
[illegible]मेऽपि। 'इति धीरिति, स्यादिति शेषः, अभ्युपेत्याह, 'सहितेति
[illegible]सहितमैत्रत्वादिनोपस्थितावन्यतरसाहित्यनिरूपकतया अप्राधान्येनोप-
[illegible]तौ चैत्रसहितोमैत्र इत्यत्रैव प्रत्येकं द्वित्वान्वयः स्यादित्यर्थः। ननु सहि-
[illegible]तयोः प्राधान्येनोपस्थितौ नोक्तदोष इत्यत आह, 'वृत्तिद्वयेति मैत्र-
[illegible]दिनोपस्थितेरनुभवादित्यर्थः। ननु गङ्गातीरत्ववद्विशिष्टलक्षणायां नोक्त-
[illegible]विरोध इत्यरुचेराह, 'अपि चेति, ननु मणिकारमते तद्विरोधाभावादुभय-
[illegible]रप्युपस्थितिः स्यादित्यरुचेराह, 'सहितावस्थे चेति कृतेः प्रत्येकविश्रान्त-
[illegible]त् संख्यायाश्च भावनानुगामित्वादित्यर्थः, 'सहित इति, भावनान्वयिनैव
[illegible]संख्यान्वयात् प्रत्येकमयोग्यत्वान्न द्वित्वान्वयः स्यादित्यर्थः, 'न चेति, यद्यपि

चैत्रे मैत्रे च धात्वर्थगमनान्वय इति वाच्यम्, सहितो गच्छतीति धीप्रसङ्गात्। न च धात्वर्थगमने आख्यातार्थद्वित्वान्वयः, सामानाधिकरण्यभङ्गप्रसङ्गात्, सुबन्त-तिङन्तयोरेकसंख्याभिधायकत्वात्। एवं गर्गा भुञ्जत इत्यत्र भोजनस्यैककर्तृकत्वनियमात् अनेककर्तृकं भोजनं न सम्भवतीति तन्त्रवृत्त्या गर्गत्वेनोपस्थितेऽनेक सुप्तिङर्थबहुत्वान्वयः न तु सहितत्वेनोपस्थिते।

यत्तु तत्रापि धात्वर्थभोजनगतं बहुत्वमाख्यातेनो च्यत इति। तन्न। तिङन्त-सुबन्तयोः सामानाधिकरण्यानुपपत्तेः भोजनानां सहितत्वेनानुपस्थितेश्च। यद्वा चानुगतं रूपं विनैवैकैकपदात् स्व-स्वशक्त्योपस्थितेऽनेकत्र योग्यतया द्वित्व-बहुत्वान्वयस्तदा सुबन्त-तिङन्तसंख्यान्वयः प्रातिपदिकार्थे भवतीति नैते दोषाः।

यत्तु साहित्यं नोभयानुगतं तुल्यव्यापारत्वादिकं तेन रूपेण धव-खदिरयोर्विभक्ति-धात्वर्थान्वयाप्रतीतेः किन्तु प्रत्येकविलक्षणं स्वरूपद्वयमेव प्रत्येकाद्योभयमन्यदेव भवति हि द्वयादन्य एकः धवो न धव-खदिरौ तौ च न धव इत्यनुभवात्। तथा चैकसाव-

---

साहित्येनोपस्थितिं विना धात्वर्थेऽपि द्वित्वान्वयानुपपत्तिः तथापि प्रकृतदूषणोद्धारमात्रे तात्पर्यं। 'तन्त्रवृत्त्येति एकयावृत्त्येत्यर्थः, 'सामानाधिकरण्येति

[illegible]न द्वयमशक्यं लक्ष्यत इति न वृत्तिद्वयविरोधः । [illegible]दस्य च स्वार्थनिरूप्यत्वमेव लक्ष्ये स्वरूपद्वये [illegible]त्य एवनिरूप्यत्वाद्द्वयस्य । अनुगतधर्मं विनापि [illegible]दादनेकोपस्थितिर्ध्रुवपदादिव चतुर्दशानाम् । यो- [illegible]या विभक्त्यर्थस्य स्वरूपद्वये धात्वर्थस्य च प्रत्येक- [illegible]य इति, तन्न । उक्तरीत्या हि स्व-स्वशक्त्या नाना- [illegible]नितैकस्मृतिविषयेऽनेकत्र द्वित्वान्वयबोधसम्भवात् [illegible]तदर्थं साहित्यलक्षणा घटौ घटा इत्यत्र द्वित्व-बहु- [illegible]न्वयोग्यानेकोपस्थितिः शक्तित एव तन्त्रवृत्त्या [illegible]पदात् सम्भवतीति न तदर्थं लक्षणा । यथा ग्रहं

'न वृत्तिद्वयविरोध इति, न चैवं गङ्गातीरोपस्थितिरप्येवमस्तु, [illegible]पदार्थयोरेवमुपस्थितावपि गङ्गायाः सम्बन्धित्वेनानुपस्थितेरिति [illegible]वः ।

[illegible]संख्याभिधायकतयैव तथात्वादित्यर्थः, 'ध्रुवपदादिवेति, यथा ध्रुवपदादेक- [illegible] शक्त्या ध्रुवत्वादिना प्रातिस्विकरूपेण चतुर्दशानामुपस्थितिः तथा स्वार्थ- [illegible]रूप्यत्वेनैकैकेनैव सम्बन्धेन धवत्वादिनोभयोपस्थितिरित्यर्थः । न च ध्रुवपदे [illegible]तावच्छेदकभेदेन शक्तिभेदः स्यादिति वाच्यं । सङ्केतस्यैकत्रोच्चारणगर्भ- [illegible]या पुष्यवन्तादिपदवत्तद्भेदेऽपि शक्त्यभेदादिति भावः ।

'तन्त्रवृत्त्येति, एकेनरूपेण घटत्वेनेत्यर्थ इत्येके । अन्ये तु एकयावृत्त्येत्यर्थः, [illegible]भोविभक्तिभ्यस्तसिरिति शक्तित इत्यनेन सामानाधिकरण्येनान्वय- [illegible]वाद्धः ।

सम्माष्टीत्यत्र ग्रहपदात्तन्त्रवृत्त्योपस्थितानेकग्रहे सम्मार्गान्वयः, तर्हि तत्रानेकग्रहस्वरूपमात्रज्ञानवद्दिहाप्यनेकघटस्वरूपधीः स्यात् न तु तेषां सहितावस्थत्वधीरिति चेत्, न, तां विनापि द्वित्व-बहुत्वान्वययोग्योपस्थितेः। सहितावस्थत्वेनानेकस्य द्वित्व-बहुत्वान्वययोग्यतेति चेत्, न, प्रकृत्युपस्थितानेकत्वेनैव तद्योग्यत्वात् लाघवात्। भवत्वनेकत्र द्वित्वान्वयबोधस्तेषां साहित्यधीस्तल्लक्षणां विना न स्यादिति चेत्, न, विभक्त्यर्थ-धात्वर्थव्यापारान्वयबोधात्पूर्वमनेकत्र तुल्यव्यापारवत्त्वस्याप्रतीतेः। किञ्चैवं न विभक्त्यर्थद्वित्वबहुत्वान्वयानुपपत्त्या लक्षणा किन्तु साहित्यप्रतीत्यनुरोधात्। न चैवमपि, धातुनैव तुल्यव्यापारवत्त्वबोधनात् तदन्वयबोधात्पूर्वं तत्प्रतीत्यसिद्धेः। समाहारे तु पाणि-पादं पञ्चपूलीत्यादौ तावद्वृत्त्येकधर्माभिधानं लक्षणयैव तदेकत्वादेकवचनम्।

तदाहुः शाब्दिकाः समाहरणं समाहारोऽनेकस्य

'ग्रहः' यज्ञपात्रं, गृह्यते अनेनेति व्युत्पत्तेः, इष्टापत्तिमाह, 'तामिति सहितावस्थत्वधियं विनापीत्यर्थः, 'धातुनैवेति धातुसमभिव्याहृतपदेनेत्यर्थः, तदसमभिव्याहृततद्वीरसिद्धेरेवेति भावः। नन्वेवं धव-खदिराविव पाणि-पादमित्यत्रापि द्विवचनं स्यात् प्रकृत्युपस्थापितानेकत्वस्याविशेषादित्यत आह, 'समाहारे त्विति एकत्वान्वयानुपपत्त्या धर्म्मे लक्षणेत्यर्थः।

कीकरणम् एकोधर्म इति यावत् । स चैकोधर्मः सेना-वनादाविव द्वित्व-बहुत्वसङ्ख्यापेक्षाबुद्धिविशेषविषयत्वं वा। विरूपैकशेषे तु पितरावित्यत्रैकस्य पितृद्वया-भावात् अगत्या पितृपदेन जनकदाम्पत्ये लक्षणा विभक्त्युपनीतञ्च द्वित्वं विरूपयोरेव माता-पित्रोरव-

---

न्वयं पाणिपादं चलतीत्यादौ धर्म्मे चलनाद्यन्वयानुपपत्तिरिति चेत्, न, अन्वयासम्बन्धेन तदुपपत्तेः । न च पाण्याद्यनन्वयापत्तिः, विशिष्टलक्षणया तदुपपत्तेः ।

यत्तु साक्षात् पाण्यादावेव चलनान्वयस्यानुभवान्न धर्म्मे लक्षणा । न चैवान्वयानुपपत्तिः, पदद्वयात् स्वशक्त्युपस्थापितयोः प्रत्येकमेकत्वान्वयात् । न चैवं धव-खदिरमित्यपि स्यादिति वाच्यं । असाधुत्वात्प्रकृतस्य द्वन्द्वस्य पाणि-तूर्य्येत्यादिसूत्रेण साधुत्वादिति । तन्न । विभक्तेरेकसङ्ख्याभिधायकत्व-युक्तेः प्रत्येकमेकत्वद्वयानन्वयात् एकस्य चैकत्वस्यापरत्रायोग्यत्वात् अन्यथा धव-खदिरावित्यत्रापि प्रत्येकं द्वित्वान्वयापत्तिरिति ।

केचित्तु अनुशासनबलात्तत्रैकवचनं प्रयोगसाधु तथा चैकत्वानन्व-येऽप्यदोष इति न लक्षणेत्याहुः ।

अन्ये तु धर्म्मलक्षणायामपि पदार्थतावच्छेदके पाण्यादौ चलनान्वयः शब्दवैचित्र्यात् उत्कृष्टः पण्डित इत्यादाविवेति वदन्ति ।

'जनकेति, जनकत्वमेव सम्बन्धः शक्य-लक्ष्यसाधारणश्चेति भावः । तथास्तु जनकत्वलक्षणायां पुंस्त्वादिविशिष्टान्वयोऽनुभवसिद्धो न स्यादित्येक-शक्तेन द्वयमशक्यं स्वार्थनिरूप्यत्वेन सम्बन्धेन जनकस्त्रीत्वादिना भिन्नरूपेणैवो-पस्थाप्यते धवपदे शक्यतावच्छेदकवल्लक्ष्यतावच्छेदकमप्यनेकमिति वदन्ति ।

'माता-पित्रोरिति, लक्षणया तयोः प्रकृत्यर्थत्वादिति भावः । पुंस्त्वं

गम्यते, सरूपस्य तु पितृद्वयस्य मातृद्वयस्य वैकं प्रत्यजनकत्वात्। श्वशुरावित्यत्र श्वशुरपदे पत्नीजनकदाम्पत्ये लक्षणा पत्नीजनकद्वित्वस्योक्तन्यायात् स्त्रीमाता-पित्रोरेव। ब्राह्मणावानयेत्यत्र दम्पतिपूजाप्रकरणे मानान्तराद्ब्राह्मण-ब्राह्मणीपरत्वावगमे "पुमान् स्त्रियेति विरूपैकशेषत्वाद्ब्राह्मणपदे स्त्री-पुंसलक्षणैवानन्यगतिकत्वात्। पुंलिङ्गत्वन्तु पदार्थैकदेशगतमनूद्यते। स्त्रीपरत्वाधाने च ब्राह्मणपदेन तन्नवृत्त्या

'विरूपेति, अत्र सर्वत्र पदान्तरविभक्त्यादिस्मृतौ तत एवार्थप्रत्ययः तदस्मृतौ लक्षणेति यदा लक्षणा तदा प्रकारोऽयं एकत्र च

पितर्येवान्वेति न तु मातरि अयोग्यत्वात्। 'सरूपस्येति, यद्यपि 'मातृद्वयस्येति प्रकृतानुपयुक्तं तथापि दृष्टान्तपरं तदिति भावः। 'उक्तन्यायादिति, यद्यप्यत्र सरूपद्वयस्यापि सम्भव इति नोक्तन्यायस्तथाप्येकपत्नीकत्वेन प्रमिते गतिरियं सरूपैकशेषशङ्कां वारयति। 'दम्पतीति, 'ब्राह्मणपद इति, यद्यपि ब्राह्मणत्वजातिमत्त्वाद्ब्राह्मण्यपि शक्यैवेति न लक्षणा तथापि आद्यवर्णत्वस्त्रीत्वादिप्रकारकप्रतीतिपरत्वज्ञाने तन्निर्वाहार्थं सा तदिदमुक्तं 'ब्राह्मणीपरत्वावगम इति, ब्राह्मण्याविति तु स्त्री-पुंसलक्षणायामसाध्विति भावः।

यत्तु ब्राह्मण्यां न ब्रह्मणत्वं विशुद्धमाता-पितृयोनिजपुंस्त्वस्यैव तद्व्यञ्जकत्वात् अन्यथा तद्वधे प्रायश्चित्तह्रासो न स्यूयेतेति, तन्न, पुंस्त्वस्य गुणत्वात् प्रायश्चित्तभेदस्य चापकृष्टब्राह्मणवध इवान्यथाप्युपपत्तेरिति।

नन्वेवं स्त्री-पुंसयोः पदार्थत्वे विभक्त्यर्थपुंस्त्वान्वयो न स्यात् उभयस्य पुंस्त्वाभावादित्यत आह, 'पुंलिङ्गत्वन्त्विति, 'अनूद्यते' ब्राह्मणपदेनादावुक्तत्वात्

पुंद्वयमेवोच्यते न तु स्त्री-पुंसौ सरूपैकशेषापेक्षया[१] विरूपैकशेषस्य लाक्षणिकत्वेन जघन्यत्वात्। यदि च सरूपैकशेषेऽपि लक्षणा तदाप्यौकारान्तपदात्सद्वितीयपुंवद्वौ द्वितीयापेक्षायां तत्पदबोध्यस्य पुमवरुद्धत्वात् लिङ्गानुरोधात् ङीबाद्यर्थकल्पने मानाभावात् पुन्द्वयमेवावगम्यते न तु स्त्री-पुंसौ। शिवौ नमस्कुर्यादित्यत्र नमस्यशिवान्तराभावाद्विरूपैकशेष इत्यगत्या शिवपदेन शिवश्च शिवा च लक्षणयोच्यते। भ्रातरौ पुत्रावित्यत्रापि मानान्तरात् स्त्रीपरत्वज्ञाने "भ्रातृपुत्रौ स्वसृदुहितृभ्यामिति विरूपैकशेषाद्भ्रातृ-

---

जनकावित्यर्थे जनकद्वयाभावाद्वस्तुगत्यैकोजनकः पुमानपरा स्त्री भासते जनकत्वेन सामान्येन, यदा तु स्त्रीत्वं प्रकारस्तदापि ग्रन्थलक्षते वृत्तिद्वयाविरोध एव, प्राचीनमते त्वेकशक्तेन द्वयमप्यशक्यं

---

(१) सरूपैकशेषादिति ग० ।

विभक्त्येति शेषः। न च पदार्थैकदेशेनान्वयव्युत्पत्तिविरोधः, योग्यतावशेन चैत्रस्य नमेत्यत्रेव तथाप्यन्वयाविरोधात् ध्रुवपदादिव प्रातिस्विकरूपेण पुंस उपस्थितेरितरपारतन्त्र्याभावात् अन्वयाविरोध इत्यन्ये। 'यदि चेति, तन्मत इति शेषः, एवं वक्रदण्डश्च कुटिलदण्डश्च वक्रदण्डावित्यत्रापि न लक्षणा वक्रस्य कुटिलपर्यायत्वे तन्त्रवृत्त्योपस्थितिसम्भवात्। ननु ब्राह्मणेऽपि तत्पदबोध्येत्यरुचेराह, 'लिङ्गानुरोधादिति, 'शिवपदेनेति, देवतात्वादिनेति

पदेन भ्रातृस्वसारौ पुत्रपदेन पुत्र-दुहितरौ लभ्येते। स्त्रीपरत्वाज्ञाने च तन्त्रवृत्त्योक्तयुक्त्या भ्रातृद्वयं पुत्रद्वयमेवोच्यते। नन्वेवं "क्षौमे वसानावग्नीनादधीयातामित्यत्राप्यौकारान्तवसानपदात् सद्वितीयपुंबुद्धौ द्वितीयापेक्षायां तत्पदबोध्यस्य पुमवरुद्धत्वात् टावाद्यर्थकल्पने च हेत्वभावात् पुंद्वयबुद्धौ पुरुषद्वयविधिराधाने स्यात् वसानपदात्तन्त्रवृत्त्यापि स्त्री-पुंसयोर्ज्ञानासम्भवात्। न चैवं "पुमान् स्त्रियेति विरूपैकशेषोच्छेदः, यत्र तु मानान्तरात् स्त्रीपरत्वधीस्तत्र स्त्रीद्वितीयस्य प्रातिपदिकार्थत्वात्। उभयसमवेतद्वित्वस्य पुंस्यपि सम्भव इति विभक्त्या तद्गतसङ्ख्याभिधाने विरूपैकशेषसम्भवात्। इह तु स्त्रिया उपनायकाभावात् द्वितीयत्वेन स्त्रिया अप्राप्तत्वात् वसानपदस्योक्तयुक्त्या तदुपस्थापकत्वाभावात् सरूपैकशेषतैव स्यादिति। मैवम्। क्षौमे वसानावित्यत्र यत् कर्त्तव्यं तदनया सहेति विधिना अग्न्याधाने सहत्वेन प्राप्तया पत्न्यैव पुंसः सद्वितीयत्वात् न त्वप्राप्तेन पुमन्तरेण वाक्य-

---

ध्रुवपदवत् प्रत्येकप्रकारेणोपतिष्ठत इत्येव सर्व्वत्र तत्त्वं। पत्नीत्युपलक्षणं

शेषः। 'भ्रातृपदेनेति, सोदरत्वेनेति शेषः, 'पुत्रपदेनेति, अपत्यत्वेनेति शेषः।

भेदापत्तेः। पुंस्त्वन्तु विभक्त्या नामार्थगतमेवानूद्यते न तु नामार्थैकदेशगतम् अन्यसहितावस्थपुमर्थस्यैव नामार्थत्वादिति।

तिरित्यपि द्रष्टव्यं। 'वाक्यभेदेति, पुमन्तरयोरुभयोर्विधेयतायां वाक्यभेदापत्तेरिति भावः। 'नामार्थगतमिति, नामार्थप्राप्तं, स्वर्गकामपदान्नामार्थतया प्राप्तमात्रैकदेश एवानूद्यते सम्पूज्य द्विजदा-

वाक्यभेदेति, क्षौम-पुंसयोरुभयोर्विधेयतायां वाक्यभेदापत्तेरिति भावः। उत्पत्तिवाक्यश्रुतैककर्तृकत्वबाधापत्तेरित्यपि बोध्यं। 'नामार्थगतमिति, ननु ब्रह्मचारिण्यत्रैव स्त्री-पुंसयोर्नामार्थत्वात् पुंस्त्वं नामार्थैकदेशगतमेव। न चात्र पत्न्याः सहत्वेनान्वयात् पुंमात्रस्यैव प्राधान्येन क्रियान्वयात् पुमानेव नामार्थइति वाच्यं। तथा सति वसानाविति द्विवचनानुपपत्तेरिति। अत्राऽऽहुः 'नामार्थगतं' उत्पत्तिवाक्ये नामार्थतया प्राप्तं, 'न तु नामार्थैकदेशगतं' न तु नामार्थैकदेशतया प्राप्तमित्यर्थः, "स्वपत्नीकोऽग्नीनादध्यादिति विधौ पत्नीसहितस्य पुंस एव नमार्थत्वात् स्वर्गकामो यजेतेत्यत्र प्रधानविधौ स्वर्गकामपदान्नामार्थतया प्राप्तमात्रैकदेश एवानुद्यत इत्यन्ये। ब्राह्मणाविवत्र तु न तथा सम्पूज्य द्विजदाम्पत्यमित्यत्र पूजयेद्द्विजदम्पती इत्युत्पत्तिविधौ च स्त्री-पुंसयोरेव प्रातिस्विकरूपेण नामार्थत्वश्रवणात् तथा चात्रोभयोरेव नामार्थत्वादेकदेशगतमेवानूद्यत इति न द्विवचनानुपपत्तिः। न चैवं तुल्यवदुभयोरन्वयात् स्त्रियः क्षौमपरिधानवदग्न्याधानमपि स्यात् अन्यथा सुबन्त-तिङन्तयोः सामानाधिकरण्यानुपपत्तेः, स्याच्च रथकारादि-

इति श्रीमद्गङ्गेशोपाध्यायविरचिते तत्त्वचिन्तामणौ
शब्दाख्यचतुरीयखण्डे समासवादः ।

स्यत्यमित्यत्र पतिशब्दादेकदेश एवाप्ततयैवानूद्यत इति भावः ।

इति श्रीजयदेवमिश्रविरचिते तत्त्वचिन्तामण्यालोके
समासवादालोकः ।

वद्विद्याप्रयुक्तिकल्पनमिति वाच्यं । अनुमत्यवेक्षणादिद्वारापि तत्कर्त्तृत्वोप-
पत्तेरिति दिक् । इति प्रकाशः ।

अथाख्यातवादः ।

आख्यातस्य यत्नवाचकत्वादचेतने रथोगच्छतीत्यादौ आख्याते व्यापारलक्षणा । तथाहि पचतीत्यादावाख्यातस्य यत्नोवाच्यः पचति पाकं करोतीत्यादियत्नार्थककरोतिना सर्वाख्यातविवरणात् । वृद्धव्यवहारादिवद्बाधकाभावे[१] विवरणादपि व्युत्पत्तेः । द्वन्द्वादिसमासस्य विग्रहेण विवरणेऽपि विग्रहार्थे न शक्तिरलभ्यत्वात् । किं करोतीतियत्नप्रश्ने पचतीत्युत्तरस्य

अथाख्यातवादालोकः ।

'विवरणादिति, तस्य प्रसिद्धार्थपदसामानाधिकरण्यरूपत्वादिति भावः । 'अन्येति, शक्तिग्राहकमात्र एवानन्यलभ्यत्वतर्कसहकारित्वादिति भावः । नन्वाख्यातस्यैव कृतिवाचकत्वे भावनाख्या-

---

[१] वृद्धव्यवहारादिव बाधकं विनेति ग० ।

'आख्यातस्येति, तथाच लक्षणप्रसङ्गेनैवाख्यातार्थनिरूपणमत्रेति नावसरपराघात इति भावः । 'विवरणादपीति, तस्य प्रसिद्धार्थपदसामानाधिकरण्यपर्यवसन्नत्वादिति भावः । 'बाधकं विनेत्यस्य व्यावर्त्यमाह, 'द्वन्द्वा-

यत्नार्थत्वं विना अनुपपत्तेरित्याचार्याः। अत्र वदन्ति आख्यातस्य करोतेश्च न यत्नार्थत्वं रथोगच्छति जानाति यतते निद्रातीत्यादौ धात्वर्थानुकूलयत्नाभावेऽप्याख्यातप्रयोगात् गमनं करोतीति करोतिना तत्राख्यातविवरणाच्च तत्र व्यापारस्य करोत्यर्थत्वे चेतनेऽपि तथा। न च तत्राख्यात-करोत्योर्गौणत्वम्, मुख्ये बाधकाभावात्। अतएव प्रश्नोत्तरयोर्न यत्नार्थत्वं किन्तु कृञः क्रियावाचित्वमेव तेन किं करोतीतिक्रियामात्रप्रश्ने पचति-गच्छतीति-क्रियाविशेषेणोत्तरमपि समञ्जसम्भवति। अथ क्रियाजन्यत्वाविशेषेऽपि यत्नजन्यत्वाजन्यत्वाभ्यां घटाङ्कुरयोः कृताकृतव्यवहारात् तृजन्तकृञधातुव्युत्पन्नकर्तृपदस्य कृत्याश्रयवाचकत्वाच्च कृञोयत्नार्थत्वम् क्रियामात्रार्थत्वे कृञः क्रियाश्रयः कर्तृपदार्थः स्यात् तथाच कारकमात्रेऽतिप्रसङ्गः। एवञ्च कृञो यत्नार्थत्वे तेन चाख्यातविवरणात् तस्यापि यत्नोऽर्थः। तदुच्यते, "कृताकृतविभागेन कर्तृरूपव्यवस्थया। यत्न एव कृतिः

दीति, 'अत्रेति, भट्टा इति शेषः। 'करोतेश्चेति, 'तथा', तेन विवरणेऽपि न यत्नार्थत्वमिति भावः। करोतेश्चेत्यत्र हेतुमाह, 'गमनमिति, उक्तयुक्त्याख्यातस्य व्यापारार्थत्वे रथोगच्छति गमनं करोतीत्याख्यातस्य करोतिना विवरणात्तस्यापि व्यापारार्थत्वमिति भावः। 'क्रियेति, व्यापारेत्यर्थः, 'कृतिरिति, करोत्यर्थ इत्यर्थः। नन्वेवमाख्यातस्य कृतिवाचकत्वे भावनाख्यातार्थ इति

पूर्वा परस्मिन् सैव भावना" ॥ सैवाख्यातार्थोभावनो-
च्यते इति चेत्, न, बीजेनाङ्कुरः कृतः खगादिना सुखं
हतं बीजमङ्कुरं करोतीति यत्नं विनापि व्यवहारात् ।
कर्तृपदञ्च न यौगिकम् तथाहि कृजोयत्नार्थत्वे तृचश्च
कर्त्यर्थत्वे कर्मार्थत्वे वा धातु-प्रत्ययार्थयोः कृत्योः कृति-

---

तार्थो न स्यादित्यत आह, 'पूर्वेति पूर्वापरीभूतव्यापारकदम्ब-
इत्यर्थः, तथाच पूर्वापरीभूतव्यापारकदम्बरूपधात्वर्थविषयतया फल-
भावकत्वेन सैव कृतिर्भावनेत्युच्यत इति भावः । विभाग एवासिद्ध-
इत्याह, 'बीजेनेति । द्वितीयं हेतुं दूषयति, 'कर्तृपदमिति, न
तावदाश्रयत्वं तृजर्थः, पक्तेत्यादौ पाकाश्रयप्रतीत्यापत्तेः । अतएव
कर्त्राश्रयपर्य्यन्तं तृजर्थः, तथापि प्रातिपदिकयोरभेदरूपान्वयबोध-
कत्वनियमोनास्ति, अन्यथा पदयोरेव परस्परं तथा नियमव्युत्पत्तौ
कर्त्तुरपि आख्यातवाच्यतापत्तिः, अप्रयोजकतया नेयं व्युत्पत्तिरिति
यदि तदा प्रातिपदिकयोरपि तथा । अतएव गुण-गुणिनोः सम-
वाय एव संसर्ग इत्युक्तं, नीलोघट इत्यादावित्येवं मतान्तरं मनसि-
कृत्याह, 'कृत्योरिति । ननु प्रातिपदिकयोरभेद एव संसर्गः सामा-

न्यमेतत्यत आह, 'पूर्वेति पूर्वापरीभूतव्यापारकलाप इत्यर्थः, तथाच
फलानुकूलपूर्वापरीभूतव्यापारकलापरूपधात्वर्थविषयतया फलभावकत्वेन सैव
कृतिर्भावनेत्युच्यत इति भावः । उक्तविभागोऽसिद्ध इत्याह, 'बीजेनेति, कर्तृ-
रूपेणेत्यादिकमन्यथासिद्धमित्याह, 'कर्तृपदञ्चेति । नन्वेवं चैत्रः पक्तेत्यादौ
विनाश्रयाश्रयिभावेनान्वयः स्यान्न त्वभेदेनेति नामार्थयोरित्यादिव्युत्पत्ति-
विरोध इत्यरुचेराह, 'कर्त्रर्थत्वे वेति, आद्य आह, 'कृताविति, द्वितीये

कर्त्तोर्वा परस्परमनन्वयः कृतौ कृतिजन्यत्वस्य तद्विषयत्वस्य चाभावात् कृतिविशिष्टस्य कृतिनिराकाङ्क्षत्वाच्च। एवं कृजः क्रियार्थत्वे तृचश्च क्रियाश्रयवाचकत्वे तयोः परस्परमनन्वय एवेत्युभयदर्शने कर्तृपदं कर्मादिपदवद्रूढमेव। रूढिश्च कृत्याश्रये क्रियाश्रये वेत्यन्यदेतत्। तस्मात् कृताकृतविभागेन कर्तृरूपव्यवस्थया च न

नाधिकरण्यात् एकसंख्याबोधकत्वस्य च सामानाधिकरण्यरूपत्वात्। न च गुणवाचिनीलादिपदोत्तरविभक्त्युपनीततद्वत्त्वं घटपदार्थे भासते, अप्रकृत्यर्थत्वात् नीलवत्परत्वे तु नीलवतोघटाभिन्नत्वेन द्वाभ्यामेकविषयत्वस्य विशिष्टबोधनसम्भवात्। न चैवमर्थपरत्वे विशेषणविभक्तिः साधुत्वार्थमिति सिद्धान्तव्याघातः, नीलं घटमित्यादौ विशेषणविभक्तिर्न कारकार्थिकेति तदर्थात्। प्रथमायाः साधुविभक्तेः सङ्ख्यावाचकत्वस्य सर्वमतसिद्धत्वात् आख्यातसङ्ख्याबोधनियामकसमानपदोपात्तभावनान्वयवदिहाप्रकृत्यर्थगतसङ्ख्याबोधनियमाभावादिति मुख्यसिद्धान्तसारादाह, 'कृति-कर्त्तोर्वेति, प्रथम आह, 'कृताविति, द्वितीय आह, 'कृतीति, 'उभयेति क्रियामात्राश्रयः कृत्याश्रयो वा कर्त्तेत्युभयमत इत्यर्थः, 'कर्म्मादीति, कर्म्म-करणपदे अपि कृधातोः

त्वाह, 'कृतीति, 'उभयेति कृत्याश्रयः क्रियाश्रयोवा कर्त्तेत्युभयमत इत्यर्थः, 'कर्म्मादीति, कर्म्म-करणपदयोरुणादिप्रत्ययान्तकृधातुव्युत्पादितयोः प्रत्ययप्रकृत्यकल्पने योगाभावात् यथा केवलरूढिस्तथेहापीत्यर्थः। यदि रथादिसाधारणः कर्तृपदप्रयोगस्तत्राह, 'क्रियाश्रये वेति। ननु पौनरुक्त्यमनुवादे न

कृत्यत्नार्थत्वमिति। किञ्चाख्यातस्य करोतेश्च न यत्नार्थत्वम् पाकाय यतते पाकं करोतीत्यादौ यत्नद्वयस्य यत्नविषयकयत्नस्य वा प्रतीतेः प्रकृति-प्रत्ययार्थयोः साक्षेनान्वयानुपपत्तेः पौनरुक्त्यात् एकत्रैव विध्यनुवाद-दोषाच्च। ननु प्रकृतेस्तदर्थत्वेऽपि प्रत्ययस्य तदर्थत्वं न दोषाय। एको द्वौ बहवः इषिपिपतीत्यत्र च व्यभिचारात्।

यत्तु द्वितीयसङ्ख्येच्छादिकल्पनवदिहापि द्वितीय-यत्नकल्पनमिति। तन्न। द्वितीयसङ्ख्येच्छा-यत्नाभा-वात्। वस्तुतस्तु प्रत्येकं सामर्थ्यावधृतौ सम्भेदे तूभ-

---

प्रत्ययान्तस्य रूपे तत्राप्यव्याप्त्यादितो योगमपहाय यथा केवल-रूढिस्तथेहापि तत्रोणाद्यन्तत्वेन योगाभावनिश्चयादिति भावः।

ननु न कालङ्कं भक्षयेदित्यत्र बलवदनिष्टाननुबन्धिलान्वयवदि-हापि आश्रयत्वमात्रं कृतोपस्थाप्यं कर्त्तेत्यत्र धातु-प्रत्ययार्थान्वयोऽस्तु कर्मादौ तु प्रत्ययशक्त्यभावात् केवलरूढिवाद इत्यरुचेराह, 'किञ्चेति।

दोष इत्यत आह, 'एकत्रेति केवलयोर्धात्वाख्यातयोरसाधुत्वात् परस्पर-समभिव्याहारेणान्यतरस्य यत्नविधायकत्वमपरस्यानुवादकत्वमिति प्राप्य-प्राप्तिनिबन्धनयोस्तयोरेकत्र वाक्ये विरोधइत्यर्थः।

केचित्तु तदंशे गृहीतग्राहित्वेनाप्रामाण्यं स्यादिति भट्टनयमाश्रित्य दूषणमिदमित्याहुः।

योपस्थितेरावश्यकत्वेऽप्येकस्यानन्वयेऽप्यदोषात्। पाकाय-
यतते पाकं कुर्यादित्यत्र कृत्यर्थकाख्याते त्वयापि
तथैवाङ्गीकारादिति चेत्, न, एको द्वौ बहव इत्यत्र
नामार्थस्य विभक्त्युपनीतसङ्ख्यान्वयावगमयोग्यत्वात्।
लडादेर्यत्ने सामर्थ्यानवधारणाल्लिङः पचेतेत्यत्र कृतौ
सामर्थ्यावधारणाच्च। अथायत्नार्थकधातुपराख्यातस्य
यत्नार्थत्वं तेन यतत इत्यत्र नानन्वयः अचेतने चाख्या-
तप्रयोगो गौण एव। न च वृत्त्यन्तरेणापि प्रयोगसम्भवे
शक्तिकल्पना युक्ता। यद्वा अनुकूलयत्ने प्रवृत्तं पदं
तदेकदेशेऽनुकूलमात्रे प्रयुज्यते विशुद्धिमात्रं पुरस्कृत्य

'विशुद्धीति विशुद्धमाता-पितृजन्यसाङ्गवेदाध्येतरि शक्तं श्रोत्रि-

'एकस्येति, नन्वेकस्य प्रत्ययार्थस्य नानन्वयः भावनानन्वये कर्त्तरि सङ्ख्यानन्वयप्रसङ्गात्, नापि प्रकृत्यर्थस्य प्रकृत्यर्थस्यार्थबोधकत्वव्युत्पत्तिभङ्गापत्तिरित्यतः प्रतिबन्धिमाह, 'पाकायेति, 'एकोद्वाविति, तत्र प्रत्येकसामर्थ्यावधारणात् अन्वययोग्यत्वमस्ति केवलमाकाङ्क्षाविरहात् प्रत्ययार्थस्यानन्वयः, 'लड़ादेरिति। न चैवमपि प्रकृत्यर्थगतव्युत्पत्तिविरोध इति वाच्यं। बोधकत्वे सत्येव तथा नियमात् लड़ादेस्तु यत्नसामर्थ्यमेव नावधारितं मानाभावादतस्तत्र नेयं गतिरिति भावः। यजेतेत्यादौ तु सैव गतिरित्याह, 'लिङ इति, 'अथेति, यत्नार्थकयोगात्तु सङ्ख्या-वर्त्तमानत्वादिकमेवार्थ इति भावः। 'यद्वेति, एतच्चानुकूलत्वांशेऽपि शक्तिमभ्युपेत्योक्तं। वस्तुतस्तस्य संसर्गमर्यादया भानसम्भवात् न तत्र शक्तिः तथा सति लाघवेनानुकूलत्वमात्रस्यैव शक्यत्वापत्तौ रथादौ गौणत्वादिकल्पनाप्रसङ्गाभावाच्चेति बोध्यं। 'विशुद्धीति

ब्राह्मणे श्रोत्रियपदवत्। अचेतने च मध्यमपुरुषोत्तम-
पुरुषौ न भवत एवोपपदयोर्युष्मदस्मदोश्चेतनार्थत्वात्।
भवतु वा गौण एव लोकस्यापर्य्यनुयोज्यत्वादिति चेत्,
न, अचेतने आख्यातस्य मुख्यत्वे बाधकाभावेन गौण-
त्वाभावात् तस्मादाख्यातस्यानुकूलत्वेन व्यापारो वाच्य-
इति भट्टाः तेन चेतनाचेतनयोर्धात्वर्थानुकूलव्यापारस्य
तदाख्यातप्रयोगो मुख्य एव। न चैवं पथिश्रमशयाने
पचतीति स्यात् श्रमशान्तिद्वारा शयनस्य पाकानुकूल-
व्यापारत्वादिति वाच्यं। तव प्रयत्नविशेषस्येवानुकूल-
व्यापारविशेषस्य वाच्यत्वात्। अन्यथा यत्नवाच्यत्वेऽपि
तदनुकूलयत्नवति पचतीति स्यात्। एवमचेतनेऽपि
करोतिना आख्यातविवरणात् करोत्यर्थोऽपि व्यापार-
विशेष एव, कथं तर्हि चैत्रः पचतीत्यत्र पाकानुकूल-
यत्नवत्प्रतीतिः, आक्षेपादिति चेत्, न, आख्यातार्थेन
व्यापारेण सह्यया वा यत्नानाक्षेपात् तयोः प्रयत्नं
विनापि सत्त्वात्। नापि कर्त्ता, द्रव्यमात्रस्य कर्तृत्वात्,

[illegible]सुहृमाता-पितृजन्यसाङ्गवेदाध्येतरि शक्तमेकदेशे यथा प्रयुज्यत इत्यर्थः, [illegible]भवतीति, भित्तिलिखितोहस्तीत्यादौ। 'अनुकूलत्वेनेति, व्यापारत्वापेक्षया [illegible]स्य लघुत्वादित्यभिमानेनेदं, व्यापारत्वेन वेत्यपि बोध्यं। 'नापि कर्त्तेति, [illegible]आख्यातार्थेनेत्यनुषङ्गः, कर्तृपदं व्यापारवत्परं यत्नवत्परं वा आद्ये 'द्रव्येति

यत्नवतश्च कर्तृत्वेन आख्यातेन तदभिधाने यत्नस्याप्यभिधानात्। नापि धात्वर्थमात्रेण, तस्य प्रयत्नं विनापि सत्त्वात्। नापि यत्नोधात्वर्थः, क्रियायास्तत्फलस्य वा धातुवाच्यत्वात्। अन्यथा पाक इत्यत्रापि यत्नानुभवप्रसङ्गादिति चेत्, न, धात्वर्थविशेषपाकादिना यत्नाक्षेपात्तस्य प्रयत्नं विनाऽनुपपत्तेः। अथ पचतीत्यस्य पाकयत्नवानिति विवरणाद्यत्नार्थतेति चेत्, तर्हि कर्त्रर्थतापि स्यात्। न हि पाकयत्न इत्येव विवरणम्। पचतीत्यस्य तात्पर्यविवरणं तत् तच्चाक्षेपेण निर्वहतीति चेत् तुल्यं यत्नेऽपि। कथं तर्हि रथोगच्छति विद्यते व्योमेति भावनानुभव इति चेत्, न कथञ्चित्, भावनायाधात्वर्थान्वयायोग्यत्वेन त्वयापि तत्र गौणत्वाभ्युपगमादिति। उच्यते। चैत्रः पचतीत्यत्र पाकानुकूलयत्नानुभवाद्यत्न एवाख्यातार्थो लाघवात् न त्वनुकूलोव्यापारः यत्नत्वापेक्षया व्यापारत्वस्योपाधित्वेन

यपदसैकदेशमात्रमेव शक्त्योपस्थापयतीत्यर्थः, 'यत्नत्वेति। ननु

व्यापारवन्मात्रस्य कृतिव्यभिचारित्वादित्यर्थः, अन्ये 'यत्नेति, 'आख्यातेनेति, अन्यथानुपस्थितस्याक्षेपकत्वानुपपत्तेरिति भावः। 'क्रियाया इति व्यापारस्येत्यर्थः, मण्डनमत आह, 'फलस्येति, 'यत्नानुभवप्रसङ्गादिति, अन्यथाक्षेपोऽपि न स्यादिति भावः। स्वमते यत्नत्वं जातिरित्यभिप्रेत्याह, 'यत्नत्वेति, 'व्यापारत्वस्येत्युपलक्षणं, अनुकूलत्वस्येत्यपि बोध्यं। न चास्य सामान्यत्वेन तथात्वमत एव

गौरवात्। न चाचेतनेऽपि आख्यातस्य मुख्यत्वार्थमनुगतोव्यापार एव शक्यः मुख्यत्वसम्भवे त्यागायोगादिति वाच्यम्। शक्तिग्राहकेन प्रमाणेन लघुनि शक्तिपरिच्छेदात् अचेतने प्रयोगस्य वृत्त्यन्तरेणापि सम्भवात् मुख्यत्वार्थं शक्तिकल्पने च वृत्त्यन्तरोच्छेदः। एतेन व्यापारवाचकाख्यातस्य यत्नसाध्यार्थकपच्यादिधातूपसन्दानेन व्यापारविशेषयत्नोपस्थापकत्वमिति निरस्तं। लाघवेन यत्नस्यैव शक्यत्वात्। ननु यत्नोनाख्यातार्थः पाकत्वेन पाकस्य यत्नसाध्यत्वानुमित्या यत्नलाभादि-

---

यत्नत्वं सामान्यमिति तदेव शक्यं सामान्यप्रमाणपक्षपातात् अन्यथा कार्य्यतापेक्षया घटत्वादेर्जातिरूपतया कर्तृजन्यतावच्छेदकत्वापत्तेः।

वस्तुतो व्यापारत्वं यत्नत्वं वा न शक्यं येनान्यतरत्र नियामकं चिन्त्येत, किन्त्वनुकूलत्वमात्रं तथाच चैत्र-रथयोरुभयत्र गमनानुकूलत्वाचित्वादित्यविशिष्टप्रत्ययेनानुकूलत्वेन च योग्यतावगादेकत्र यत्नोऽपरत्र प्रेरणाकर्षणादि प्रतीयत इति, मैवं, अनुकूलत्वस्य विषयत्वरूपतया संसर्गत्वात्, तथाच पाकविषयकयत्नवानित्यनुभवः सर्व्वसिद्धः स यत्नवाचकतया आख्यातस्य मयोच्यते। परेण तु पाकविषयकव्यापारवानित्यनुभवानन्तरं पाकविषयकयत्नवानित्यनुभव आक्षेपा-

---

कार्य्यत्वं कर्तृजन्यतावच्छेदकमिति वाच्यं। लघोर्विशेषस्य सम्भवे सामान्यस्यापि गुरोस्त्यागात् द्वयोस्तुल्ययोः सामान्यादरात् कार्य्यत्वे त्वनेकघटत्वाद्यपेक्षया तस्यैव सामान्यतया लघुत्वात्। 'नन्विति अन्यलभ्यत्वान्न तत्र शक्तिरित्यर्थः,

त्युक्तमिति चेत्, न, चैत्रः पचतीत्यत्र चैत्रः पाकानुकूलवर्त्तमानयत्नवान् प्रतीयते, न च पाकस्य वर्त्तमानयत्नेन व्याप्तिरस्ति, अतीतानागते व्यभिचारात्। न च धात्वर्थेनानुमिते यत्ने आख्यातेन वर्त्तमानत्वान्वयबोधः सम्भवति, यत्नस्यापदार्थत्वात् स्वार्थव्यापारस्य वर्त्तमानत्वबोधनेनाख्यातस्य पर्यवसितत्वाच्च। अथ चैत्रः पाकानुकूलवर्त्तमानव्यापारवानिति शाब्दबोधानन्तरं चैत्रः पाकानुकूलवर्त्तमानयत्नवान् चेतनत्वे सति पाकानुकूलवर्त्तमानव्यापारवत्त्वात् मैत्रवत् अनुमानं

दित्युच्यते, तत्रानुभवद्वयकल्पनागौरवाद्व्यापारत्वस्य उपाधितया गौरवाच्च यत्न एव शक्यः। न च व्यापारत्वस्य सामान्यतया द्वितीयं न गौरवं, लघोर्विशेष्यस्य सम्भवे सामान्यस्यापि गुरोस्त्यागात् द्वयोस्तुल्ययोः सामान्यादरात्। कार्य्यत्वे त्वनेकरूपत्वघटत्वाद्यवान्तरजात्यपेक्षया कार्य्यत्वसामान्यस्यैकतया लघोरौचित्यादित्यतो यत्नवाचकत्वे सिद्धेऽप्याख्यातसिद्धाद्धातृत्तरविभक्तिलादाद्दोषानुपपत्तेः।

ज्ञानद्वयकल्पनागौरवमेव दातुं शङ्कामुत्थापयति, 'अथेति,

ज्ञानद्वयकल्पनागौरवदोषोऽस्त्येवेत्याह, 'चैत्र इति तथाच तादृशप्रतीतिबललभ्यैवेत्यर्थः, 'लक्षणयेति। न चैवं शक्त्या वर्त्तमानत्वाभिधाने युगपद्वृत्तिद्वयविरोध इति वाच्यं। विशिष्टलक्षणायामदोषत्वात् मणिकृन्मते तद्विरोधाभावाच्च।

विना च पाकयत्ने वर्त्तमानत्वज्ञानमाख्यातस्य यत्ने शक्तिभ्रमादिति चेत्, न, यत्नाभावकालेऽपि तज्जन्यव्यापारस्य वर्त्तमानतया व्यभिचारात्। किञ्च व्यापारस्य वाच्यत्वं तल्लिङ्गकं वर्त्तमानयत्नानुमानमिति च कल्पनाद्दयाद्दरं यत्नवाच्यत्वं लाघवात्। न चाचेतने आख्यातस्य व्यापारवाचकत्वावधारणात् एवं कल्पनेति युक्तम्, गौणतया शक्तिभ्रमेण वा तत्राख्याताद्व्यापारावगमोपपत्तेः। यत्नविगमदशायां तज्जन्यव्यापारकाले पचतीत्यत्र वर्त्तमानव्यापाराभिधानमाख्यातेन लक्षणया यथा रथोच्छ्रितीत्यत्र अतोऽन्यलभ्यत्वान्न तदनुरोधेन व्यापारे शक्तिः। अन्यथा तवापि यत्नकाले पचतीति न स्यात्। तस्माल्लडाख्यातं यत्नवाचकं

नचिति, स्थूलकालोपाधिमादाय यत्ने वर्त्तमानत्वं वाच्यं तथाच न व्यभिचार इत्यरुचेराह, 'किञ्चेति, 'वर्त्तमानव्यापारेति यदि गर्भं तेनायमर्थः, यदि वर्त्तमानव्यापारत्वप्रकारिका तत्र प्रतीतिः तदा

नव्यास्तु यां शक्तिमपेक्ष्य या लक्षणाभिधीयते ताभ्यां शक्ति-लक्षणाभ्यां एकदा प्रवृत्तौ तद्विरोधः प्रकृते च विभक्तित्वेन सङ्ख्याया आख्यातत्वेन भावनाया लट्त्वेन वर्त्तमानत्वे शक्तित्रयमिति न दोषावकाश इति वदन्ति।

'यत्नकाल इति यत्नत्वप्रकारकप्रतीतिविरत्वज्ञानकाल इत्यर्थः, अन्यथा व्यापारत्वेन यत्नस्यापि शक्यतया असङ्गतेरिति, 'यत्नवाचकं', यत्नत्वेनेति शेषः। न चैवं तस्य यत्नपदपर्य्यायत्वापत्तिः, इष्टत्वात् अतिरिक्तवर्त्तमानत्वा-

आख्यातत्वात् लिङादिवत्[१] तर्कश्चोक्त एव। एतेन फलानुकूलो व्यापारोधात्वर्थः आख्यातवाच्या सङ्ख्यैव तेन चैत्रः पचति रथोगच्छतीत्यत्र चैत्र-रथयोर्धात्वर्थानुकूलव्यापारवत्त्वप्रतीतेर्मुख्य एव प्रयोगः, पचतीत्यत्र यत्नलाभोधात्वर्थेनाक्षेपादिति विक्लित्त्यनुकूलव्यापारस्य यत्नं विनानुपपत्तेरिति गुरुमतमपास्तम्। पचतीत्यस्य पाकानुकूलयत्न-वर्त्तमानत्वस्याक्षेपादलाभेनाख्यातार्थत्वात्।

यत्तु रत्नकोशकारोक्तं धात्वर्थोव्यापारः आख्यातार्थ उत्पादना सा चोत्पादकता सैव भावना पचतीत्यादौ आख्यातस्य पाकमुत्पादयतीति विवरणात्। धात्वर्थोत्पादना च चेतनाचेतनयोरिति सर्वाख्यातप्रयोगोमुख्य एव। यतते जानातीत्यादावपि यत्नं ज्ञान-

---

लक्षणैव, परन्तु स्थूलकालमादाय यत्नगतमेव वर्त्तमानत्वं भाव्यं अन्यथा क्षणस्यातीन्द्रियतया वर्त्तमानयत्नधीः क्वापि न स्यादेवेति भावः।

'धात्वर्थेति, 'धात्वर्थः' अनुकूलव्यापार इत्यर्थः, 'अलाभादिति,

---

(१) लिङाख्यातवदिति ख०।

भिधायकत्वेनातथात्वाद्वा। 'सङ्ख्यैवेति, एवकारव्यवच्छेद्यं व्यापारमात्रं तेन वर्त्तमानत्वादेस्तदर्थत्वेऽप्यविरोधः, 'धात्वर्थेति धात्वर्थतावच्छेदकफलानुकूले-

मुत्पादयतीत्यर्थात्। न तु व्यापारोयत्नोवाख्यातार्थः
पचत इत्यादौ मुख्यत्वे सति गौणत्वस्यान्याय्यत्वात्
आख्यातार्थविवरणं करोत्यर्थोऽप्युत्पादकतैव पाकं
करोतीत्यादौ करोतीत्यस्योत्पादयतीति विवरणात्।
एवं करोतीत्यत्र कृत्यर्थ उत्पत्तिरेवावगम्यते। अतएव
किं करोतीति सामान्येनोत्पादनाप्रश्ने पचतीति
तत्रोत्पादनाविशेषेणोत्तरमपि समञ्जसम्। चैत्र उत्पा-
दयतीत्यत्र धात्वर्थ एवोत्पादना चैत्रेणान्वेति। आख्या-
तार्थ उत्पादनानन्वितैवोत्पत्तेरुत्पत्त्यभावात्। वस्तु-
तस्तूत्पादयतीत्यत्र धात्वर्थ एवोत्पादना अतोऽनुत्पादन-
पदधातूत्तरवर्त्तिन आख्यातस्याजन्यलभ्यतयोत्पादना
वाच्या। पचतीत्यादौ यत्नलाभः पाकादिना धात्वर्थे-
नाक्षेपान्न तूत्पादनामात्रेण व्यभिचारादिति तदप्यत-
एव निरस्तम्। पचतीत्यत्र यत्नप्रतीतेर्यत्न एवा-
ख्यातार्थोलाघवान्न तूत्पादकत्वमुपाधितया गौरवात्
पाकानुकूलवर्त्तमानयत्नस्याक्षेपादिनाप्यलाभाच्च। वस्तु-

र्थः। धात्वर्थानुकूलव्यापारयोः कर्म्मधारय इत्यन्ये। 'अलाभेनेति, यद्यपि
द्रव्यानुपस्थितेऽपि यत्ने लडर्थवर्त्तमानत्वान्वयस्तन्मते सम्भवी। न च प्रत्यया-
र्थस्य प्रकृत्यर्थान्वयनियमः, आख्यातसंज्ञायामेव व्यभिचारात् तथापि
ज्ञानद्वयकल्पनागौरवमभिसन्धायैतदुक्तं। ननूत्पत्तिराद्यक्षणसम्बन्धः स च
स्वरूपात्मकएवेति तस्योत्पत्तिरस्त्येवेत्यरुचेराह, 'वस्तुत इति, वाक्यार्थत-

तस्तु चैचोजानातीच्छति यतत इत्यादौ ज्ञानादिमत्त्वं चैचस्य प्रतीयते न तूत्पादकत्वं अचेतनेऽपि ज्ञानोत्पादके शब्द-लिङ्गेन्द्रियादौ जानातीत्यादिप्रयोगप्रसङ्गात् घटं जानातीत्युक्ते घटज्ञानवान्न वेति संशयापत्तेश्च। अचेतनस्यापि ज्ञानोत्पादकत्वात्। शब्दादिकं ज्ञापयतीति चानुभवोऽन्न तु जानातीति तस्माल्लाघवात्पचति-पक्ष्यत्यपाक्षीदित्यत्रातीतानागतवर्त्तमानयत्नप्रतीतेश्च यत्न आख्यातवाच्यस्तेन यत्नस्य वर्त्तमानत्वादिकमाख्यातेनाभिधीयते प्रकारान्तरेण तदलाभात्। जानातीच्छति यतते निद्रातीत्यत्र धात्वर्थ एव यत्नादिश्चैचेणान्वेति यत्नादिमांश्चैच इत्यनुभवात्। धात्वर्थे च यत्नादौ नाख्यातार्थयत्नान्वयः। यत्नादिविषयकयत्नस्याभावात् रथो गच्छतीत्यत्राख्याते व्यापारलक्षणा तेन गत्यनुकूलव्यापारवत्त्वमात्रं रथस्य प्रती-

---

यद्यपि तन्नते शब्दानुपस्थापितेऽपि यत्ने तदर्थवर्त्तमानत्वान्वयः सम्भवी, न च प्रकृत्यर्थ एव प्रत्ययार्थभाननियमः, आख्यातसंख्याया-

---

एव धातु-निचोरुत्पत्तिहेतुत्वार्थकतया तल्लाभान्न तस्य तत्र शक्तिरिति भावः। ननु जानातीत्यादौ तथाप्यसङ्गतिरित्यत आह, 'जानातीति, 'धात्वर्थ एवेति विभक्तीनां प्रकृत्यर्थेत्यादिव्युत्पत्तेरिति भावः। न चैवं भावनानन्वये आख्यातार्थसङ्ख्यान्वयो स्यादिति वाच्यं। अग्रे वक्ष्यमाणत्वात्। तटस्थ आह,

यते। अथ पाकानुकूलैककृतिकाले पचतीतिवत्कृते-त्यर्थेऽग्रिमकृतेरनुत्पादे च मध्येऽप्यपाक्षीत्पक्ष्यतीति च स्यात्। न च ध्रुवपदवत्कृतिप्रचयस्य शक्यत्वात् प्रचयस्य ध्वंसे प्रागभावे वा अपाक्षीत्पक्ष्यतीतिप्रयोग इति वाच्यम्। एवं हि पचतीति न स्यादेव एकदा कृतिप्रचयस्यासत्त्वात्। अथ भूत-भविष्यतोः कृत्यभावनिरूप्यत्वं कृतिकाले च कृत्यभावोनास्ति प्रतियोगिजातीयवत्यभावस्यासत्त्वादिति चेत्, न, प्रागभाव-प्रध्वंसयोः कृतिविशेषप्रतियोगित्वेन कृतिकालेऽपि सत्त्वात् तयोः सकलकृतिप्रतियोगित्वासम्भवात्। ननु फलायोगव्यवच्छिन्ना कृतिः शक्या अत एव पाकानुकूलतण्डुलक्रयकाले पचतीति न प्रयोगः, एवं चरमकृतिकाले पचति तत्प्रागभावकाले पक्ष्यति तद्ध्वंसकाले पापाक्षीदिति

मेव व्यभिचारात्, तथापि पूर्व्वत्र ज्ञानद्वयकल्पनागौरवमभिसन्धायैतदुक्तं ।

वस्तुतस्तु फलानुकूलव्यापारत्वस्य कारकमात्रसाधारण्यात् कर्त्तृत्वादिप्रतीत्यवैचित्र्यं । न च विशेष्यत्वेन नियमः, कर्म्माख्यातेऽतिप्रसङ्गादित्यपि द्रष्टव्यं ।

'कृत्यभावेति कृतिसामान्याभावेत्यर्थः, 'प्रागभावेति, अत्र तदु-

---

'अथेति, 'कृत्यभावेति कृतिसामान्याभावेत्यर्थः । विद्यमानध्वंसप्रतियोगित्वं भूतत्वं विद्यमानप्रागभावप्रतियोगित्वं भविष्यत्त्वमिति न तयोः सामान्याभाव-

मुख्यप्रयोगः तत्पूर्वं पचतीति गौण एवेति चेत्, न, तर्हि मध्येऽपि पक्ष्यतीति स्यात् तदा चरमक्षतेरनागतत्वात्, एवं व्यापारप्रचयस्याख्यातार्थत्वे धात्वर्थत्वे वा मध्ये पक्ष्यत्यपाक्षीदिति स्यात्। उच्यते। यत्राख्यातवाच्ये प्रचये एकैकस्य वर्त्तमानव्यवहारनिमित्तत्वं तत्र तावतां ध्वंसैः प्रागभावैश्च भूत-भविष्यद्व्यवहारः, न तु वर्त्तमानव्यवहारनिमित्तं किञ्चिदभावात्। चेतनाचेतनयोर्भोजन-गमनादौ तथैव प्रयोगात् प्रयोगे सति निमित्तानुसरणात् धातोराख्यातस्य वा पाकानुकूलव्यापारवाचकत्ववादिभिरप्यनन्यगतिकतया तथैव स्वीकाराच्च। स्यादेतत् चैत्रस्तण्डुलं पचति चैत्रेण पच्यते तण्डुल इत्यत्र कर्त्तरि कर्मणि चाख्यातार्थसंख्यान्वया-

---

भयसामान्याभावादिति भावः। प्रारब्धपाकानुकूलक्षतिप्रागभावध्वंसयोर्यावत्तदुभयरूपत्वेन यावत्तदुभयाभावव्याप्यतदुभयसामान्याभावरूपत्वेन वा अतीतानागतप्रतीतिरूपपाद्या अनन्यगतिकत्वादिति भावः।

निरूप्यत्वमित्याह, 'प्रागभावेति, 'आख्यातार्थेति। नन्वाख्यातस्य सङ्ख्यावाचकत्व एव मानाभावः प्रतीतेः सुब्विभक्त्यर्थसङ्ख्यैवोपपत्तेः। न च विनिगमनाविरहः, प्रथमान्तादिकर्त्ट-कर्म्मादिवाचकपदं विनाख्याताप्रयोगाच्चैत्रो दण्डीत्यादावाख्यातं विनापि सुब्विभक्त्या सङ्ख्योपस्थापनादिति, मैवं, चैत्रे

कर्तृ-कर्मणी अपि यत्र इव लकारवाच्ये तेन वाच्य-गामिनी सङ्ख्येतिनियमो भवति अन्यथा आक्षिप्त-सङ्ख्येयमात्रान्वये नियमो न स्यादिति वैयाकरणाः । तन्न । कर्तृगता सङ्ख्या यत्र वाच्या तत्र कर्त्ता तदन्वयः प्रतीयते इति तदुपपत्तेः । कर्तृगतैव सङ्ख्या क्व वाच्येति चेत्, कर्त्ता क्व वाच्य इति तुल्यं । यत्र कर्तृगता सङ्ख्या प्रतीयत इति चेत्, न, अन्योन्याश्रयात् कर्तृवाच्यत्वे तद्गतसङ्ख्याधीः तद्गतसङ्ख्याप्रतीत्या च तद्वाच्यतेति, यत्राख्यातेन कर्तुर्विवक्षा तत्र कर्त्ता वाच्य इति चेत्, न, यत्र कर्तृगतसङ्ख्या विवक्ष्या तत्र सा वाच्येति

'सङ्ख्येति, नन्वाख्यातस्य सङ्ख्यावाचकत्वे मानाभावः प्रतीतेः सुब्विभक्त्यर्थसङ्ख्यैवोपपत्तेः । न च विनिगमनाविरहः, प्रथमान्त-कर्म-कर्त्रादिबोधकपदं विना आख्याताप्रयोगात् । न च तिङन्त-समभिव्याहारनियमः, तत्र चैत्रो दण्डीत्यादावाख्यातेन विनापि सुब्विभक्त्या सङ्ख्योपस्थापनादिति, मैवं, चन्द्रे कलङ्क इत्यादौ वञ्चल-प्रत्ययस्य आख्यातसङ्ख्याशक्तिं विनानुपपत्तेरिति ।

'कर्त्तेति, कस्यचित् कारकस्य कर्त्ता वाच्यः कस्यचित् कर्मेति

कलङ्क इत्यादौ सुब्विभक्त्यर्थवञ्चत्वाभावेनाख्यातवाच्यस्यैव तस्यान्वयात् । 'तेन वाच्येति, एकपदोपात्तत्वप्रत्यासत्तेरन्तरङ्गत्वात् इति भावः । 'कर्तृगतेति, आत्मनेपदत्वादिकन्तु न प्रयोजकं पठत इत्यादौ व्यभिचारादिति । 'कर्तृगतेति,

तुल्यम्। एवं कर्मापि न शक्यं किन्तु तद्गतसङ्ख्यैव, कर्तृ-कर्मणी लकारवाच्ये इत्यस्यायमर्थः तद्गतसङ्ख्या वाच्येति।

सम्प्रदायस्तु सङ्ख्येयमात्रसाकाङ्क्षापि सङ्ख्या भावनान्वयिनैवान्वेति एकपदोपात्तत्वप्रत्यासत्तेः। भावना च व्यापारत्वेन शुद्धं प्रातिपदिकार्थमाकाङ्क्षति न तु कर्म-करणादि द्वितीयादिना तस्य व्यापारवत्त्वेनोपस्थितेः। अतएव कर्माद्यपि न व्यापारमाकाङ्क्षति। अतः प्रथमानिर्दिष्टेनैव भावनान्वयः प्रातिपदिकस्यापि क्रियान्वयार्थं व्यापाराकाङ्क्षितत्वात्। शुद्धश्चाग्निना चैचस्तण्डुलं पचतीत्यत्र कर्त्ता चैचेण पचते तण्डुल इत्यत्र कर्म अतस्तत्रैव भावनान्वय इति सङ्ख्यान्वयोऽपि तत्रैव। तदुक्तं, "यं यं भावनानुधावति तं तं

विषयोऽनुशासनपारतन्त्र्यात् त्वया वाच्यः सङ्ख्यावचनत्व एव सोऽस्य लाघवात् अनुशासनस्य लक्षणव्याप्युपपत्तेरिति भावः।

'एकपदेति, भावनया सहेति शेषः, 'प्रतिपदिकस्य' प्रातिपदिकार्थस्य, उभयाकाङ्क्षायास्तन्त्रत्वादिति भावः।

ओदनं पचतीत्यादि कर्मगतसङ्ख्याविवक्षायामसाध्विति भावः।

'एकपदेति, भावनया सहेति शेषः। 'शुद्धेति, 'शुद्धं' व्यापारानवरुद्धमित्यर्थः। ननु व्यापारस्योद्देश्यत्वेन विषयत्वेऽपि व्यापार्यत्वेन तण्डुलस्यैव

सङ्ख्यापीति स्थितिरिति। स्यादेतत् चैत्रस्तण्डुलं पचतीत्यत्र भावनान्वयश्चैत्रे सम्भवति आश्रयत्वात्, चैत्रेण तण्डुलः पच्यते इत्यत्र भावनान्वयस्तण्डुलस्य न विषयतया यत्नस्य विक्लित्त्यनुकूलव्यापारविषयत्वात्। विषयत्वेनान्वये वा तण्डुलं पचतीत्यत्रापि तण्डुलस्य विषयत्वेन भावनान्वय इति तद्गतैव सङ्ख्या स्यात् नाश्रयतया तत्रावृत्तेश्चैत्रेऽपि न यत्नान्वयः तृतीयार्थयत्नेनावरुद्धत्वात् इत्यनन्वितैव तत्र भावना। अचेतने च भावनान्वयाभावात् कथं सङ्ख्यान्वयनियम इति न, यत्नविशेष्ये सङ्ख्यान्वयात्, चैत्रस्तण्डुलं पचतीत्यत्र तण्डुलस्य कर्मत्वेनान्वयात्तण्डुलवृत्तिफलजनकव्यापारजनकयत्नाश्रयश्चैत्र इति प्रतीयते इति स एव विशे-

---

'सङ्ख्यापीति, आश्रितवतीति शेषः। 'तण्डुलमिति, द्वितीयातण्डुलवृत्ति फलं तेन समसमनुकूलव्यापारविशेषस्य धात्वर्थस्यान्वये तण्डुलवृत्तिफलानुकूलव्यापारोपस्थितौ तेन सहाख्यातार्थयत्नान्वये तज्जनकतया यत्नोपस्थितिः तेन सह चैत्रान्वये तादृशयत्नवांश्चैत्र इति प्रतीतिः, 'चैत्रेणेत्यत्र तृतीयातः समवेतत्वोपस्थितौ तया सह चैत्रान्वये चैत्रसमवेता कृतिरुपस्थिता तया सह धात्वर्थव्यापारान्वये चैत्रसमवेतप्रयत्नजन्यव्यापारोपस्थितिः जन्य-जनकभावस्य सम्बन्धत्वात्।

विषयता कृतेः सिद्धवृत्तित्वादित्यभिप्रेत्याह, 'विषयत्वेनेति, 'नाश्रयतया',

ष्यः। चैत्रेण पच्यते तण्डुल इत्यत्र चैत्रवृत्तियत्नजन्य-
व्यापारजन्यफलाश्रयस्तण्डुलः प्रतीयते इति यत्नस्य
परम्परया तण्डुल एव विशेष्यः। एवञ्च यद्यप्युभयत्रैव
चैत्रः कर्त्ता तण्डुलः कर्म तथापि यत्नविशेष्ये सङ्ख्या-
न्वयः। अचेतनेऽपि रथो ग्रामं गच्छतीत्यत्र ग्रामवृत्ति-
गमनफलजनकव्यापाराश्रयो रथः प्रतीयते, रथेन
गम्यते ग्राम इत्यत्र रथवृत्तिव्यापारजन्यफलाश्रयो ग्राम-
इति तत्रापि विशेष्ये सङ्ख्यान्वयः। न चैवं यत्नस्य
व्यापारस्य च विशेष्ये सङ्ख्यान्वये नियामकमननुगत-
मिति वाच्यम्। आख्याततात्पर्य्यविषयस्य विशेष्ये

अस्य तादृशव्यापारेणाख्यातार्थफलभागित्वान्वये तादृशव्यापार-
जन्यफलभागी तण्डुल इत्यन्वयः, एतच्च फलस्य धात्ववाच्यत्वपक्षे
यदा तु फलानुकूलव्यापार एव धात्वर्थस्तदा आश्रयत्वमात्रस्यैव
द्वितीयार्थत्वं, तण्डुलाश्रितविक्लित्त्यनुकूलव्यापारविषयकयत्नवांश्चैत्र
इति कर्त्तृत्वकारेण, चैत्रसमवेतक्रतिविषयविक्लित्त्यनुकूलव्यापार-
विषया तण्डुला इति कर्मत्वकारेण प्रत्ययः, प्रत्ययार्थस्तु परिशेषतो
विषयत्वमात्रमिति वक्ष्यते।

'तात्पर्य्येत्यापाततः, वस्तुतस्तु आख्यातोपस्थाप्यफलानुकूलव्यापार-

---

भावनन्वाय इत्यनुषज्यते, 'तात्पर्य्यविषयस्येति, स च शक्यो वा लक्ष्यो वेति न
विशेष इति भावः। यद्यपि विशेष्यत्वं व्यापारादेरपि तथापीतरविशेषणकत्वे

सङ्ख्यान्वयात् स च यत्नाव्यापारो वा। चैत्रेण सुप्यत-
इत्यत्र चैत्रो न भावनाविशेष्यः तृतीयार्थावरुद्धत्वात्।
कर्म च तत्र नास्त्येवातोधात्वर्थ एव भावनाविशेष्यः
फलत्वाद्विषयत्वाद्वेति तत्र सङ्ख्यान्वयः। द्विवचन-बहुव-
चनयोस्तत्रासाधुत्वमेव। तदुक्तम्। "आक्षेपलभ्ये सङ्ख्येये
नाभिधानस्य कल्पना। सङ्ख्येयमात्रलाभेऽपि साकाङ्क्षेण

विशेष्य इति तत्त्वं। व्यापारश्च व्यापारत्वेन यत्नत्वेन वा उपतिष्ठतां
उभयथापि व्यापारोभवत्येव, यथाश्रुते दृष्टसाधनत्वविशेष्ये धात्वर्थे
लिङाख्यातसङ्ख्यावोधापत्तेरिति ध्येयं।

'भावनेति, सत्यन्तं भावलकारान्तधात्वर्थे, द्वितीयं क्त्वान्ता-

---

मति साक्षात् परम्परया तद्विशेष्यत्वं विवक्षितं एतच्च लडाख्यातमभिप्रेत्य
लिङादौ च तत्तात्पर्य्यविषयेष्टसाधनत्वविशेष्ये धात्वर्थयागादौ सङ्ख्यानन्वया-
दन्यदेव तदन्वयनियामकमनुसन्धेयं अनुगतन्तु तन्नियामकं चिन्त्यं, 'चैत्रेणेति,
एतच्च स्वापादावेकत्वप्रकारकप्रतीतिमभ्युपेत्योक्तं। वस्तुतस्तत्र स्वापैकत्वाने-
कत्वसंशयानुभवात् न तत्र सङ्ख्यान्वयः, अतएव स्वापस्य बहुत्वेऽप्येकवचन-
स्यैव साधुत्वेन प्रयोगश्चेत्याहुः।

'साकाङ्क्षेण' भावनासाकाङ्क्षेण तदर्थान्वयिनेति यावत्, नन्वेवं
जानातीत्यादौ सङ्ख्यान्वयो न स्यात् तत्राख्याततात्पर्य्यविषयभावनादेरनन्व-
यादिति चेत्, न, तत्र वर्त्तमानत्वादेरेवाख्याततात्पर्य्यविषयत्वात्तस्य च
धात्वर्थान्वयित्वे परम्परया चैत्रादेस्तद्विशेष्यत्वादित्याहुः।

'भावनेति, सत्यन्तं भावलकारार्थे, द्वितीयं क्त्वान्तादिपदोपस्थाप्ये गत-
मित्युभयमुपात्तं इत्येके।

व्यवस्थितिः" ॥ इति। इदमेव च कर्त्तुः कर्मणश्चाक्षेप-लभ्यत्वं यद्भावनाविशेष्यत्वे सति प्रथमान्तपदोप-स्थाप्यत्वं न तु सङ्ख्याविशिष्टानुमितिविषयत्वम् अनु-मित्या सङ्ख्येयमात्रगतत्वेन सङ्ख्याप्रतीतेः। ननु नामार्थे भावनान्वयेऽपि न सङ्ख्यान्वयः प्रथमोपस्थितसङ्ख्या-येन तस्या निराकाङ्क्षत्वात्। न च प्रथमा न सङ्ख्यावा-चिका किन्तु प्रयोगसाधुरिति वाच्यम्। चैत्र इदानीं राजेत्यत्र केवलादपि एकत्वप्रतीतेः। अन्यथा प्रथमोप-स्थितसङ्ख्या कर्त्तृ-कर्मान्वये सङ्ख्या न तिङर्थ इत्यपि कल्प्येतेति चेत्, न, एकैव हि सङ्ख्या प्रथमाख्याताभ्या-

---

दिपदोपस्थाप्ये गतमित्युभयमुपात्तमित्यर्थः। 'अन्यथेति यदि न केवलं प्रथमाप्रयोग इत्यर्थः, चन्द्रे कलङ्क इत्यादौ व्यभिचारं स्फुट-तयोपेक्ष्य नियमपक्षेऽपि न दोष इत्याह, 'एकैव हीति, 'सामाना-

---

यतः प्रथमान्तपदोपस्थाप्यत्वमत एव भावनाविशेष्यत्वमित्यर्थ इत्यन्ये।

'अनुमित्येति, 'प्रतीतेः' प्रतीतिप्रसङ्गादित्यर्थः, कर्त्र-कर्मादिविशेष-लाभेन स्यादिति भावः। शब्दानुपस्थितेनानन्वयापत्तिरित्यपि बोध्यं। 'न चेति, शुद्धप्रातिपदिकार्थ एव प्रथमाविधानादिति भावः। 'केवलादपीति क्रियाशून्यादपीत्यर्थः, शुद्धत्वन्तु द्वितीयादिवदन्वयप्रकाररहितमिति भावः। ननु तत्राप्यस्तीतिपदाध्याहार इति यदि ब्रुयात्तत्राह, 'अन्यथेति, एवं सति वैपरीत्यापत्तिरिति भावः। चन्द्रे कलङ्क इत्यादौ व्यभिचारं स्फुटतयोपेक्ष्य नियमपक्षेऽपि न दोष इत्याह, 'एकैव हीति। यद्यपि सामानाधिकरण्यं नैकसङ्ख्याभिधायकत्वमेव साध्याविशेषात्, नापि भिन्नप्रवृत्तिनिमित्तकयोरे-

मभिधीयते समानाधिकरण्यानुरोधात् यथा चैत्रोद-
ह्यीत्यत्र, अन्यथा त्वन्नतेऽप्याख्यातेन चैत्रसङ्ख्याभिधा-
नात् प्रथमावाच्यसङ्ख्यान्वयश्चैत्रे न स्यात्। ओदन-
कामः पचेतेत्यत्र त्वयाप्येषैव रीतिरवगन्तव्या तत्र
कर्त्तुरवाच्यत्वादिति वक्ष्यते। अथ कर्त्ताप्याख्यातवाच्यः
चैत्रः पचतीति समानाधिकरण्यात् अन्यथा नामाख्या-
तयोर्भिन्नप्रवृत्तिनिमित्तकत्वेऽप्येकत्र वृत्त्यभावे सामा-
नाधिकरण्यं न स्यादिति चेत्, न, नीलः पटश्चैत्रः
पचति पच्यते तण्डुल इत्यादौ नाम्नोर्नामाख्यातयोर्वा

धिकरण्यात्' उभयपदार्थाभेदादित्यर्थः, अन्यथा भेदान्वयव्युत्पत्तिः न
तु कृदन्त-तिङन्तयोरिति खड्ग्याख्यातादौ न धर्म्मिणि शक्तिः किन्तु
धर्म्म एवेति भावः ।

त्र वृत्तिः कर्तृवाच्यत्वानभ्युपगमेन तदसिद्धेः, अतएवोभयपदार्थाभेदस्त-
दिष्टयुक्तं, तथाप्यविभक्त्यर्थाद्वारकविशेषण-विशेष्यभावापन्नार्थत्वे सति
विभक्तिमत्त्वं सामानाधिकरण्यं राज्ञः पुरुष इत्यादौ विभक्त्यर्थद्वारैव विशे-
षण-विशेष्यभावात् तत्र विभक्त्योरेकसङ्ख्याभिधायकत्वं विनानुपपन्नमित्यत्र
तात्पर्य्यमित्याहुः ।

एवं सति चन्द्रे कलङ्क इत्यादौ कथं सामानाधिकरण्यमिति चिन्त्यं
अन्यथा उभाभ्यामेकसङ्ख्यानभिधाने आख्यातार्थसङ्ख्यान्वये निराकाङ्क्षत्वा-
दिति भावः । 'एषैव रीतिरिति एकसङ्ख्याभिधायकत्वेनैव सामानाधिकरण्यं
त्वेकत्र वृत्त्येत्यर्थः, 'अन्यथेति, इदमेव सामानाधिकरण्यमित्यभिमानः ।

एकसङ्ख्यावाचकत्वमेव हि शाब्दसामानाधिकरण्यं न तु भिन्नप्रवृत्तिनिमित्तस्यैकत्रार्थे वृत्तिर्गौरवात् ओदनकामः पचेतेत्यादौ व्यभिचाराच्च । विध्याख्यातस्य हि कृतिशक्तस्य नामसामानाधिकरण्यं तयोरेकसङ्ख्याभिधायकत्वात् न त्वेककर्तृवाचकत्वेन । तत्रापि कर्तुर्वाच्यत्वे तस्येष्टसाधनत्वबोधने अप्रवृत्तिस्तस्यासाध्यत्वात् । अयोग्यतया कर्त्तारं विहाय कृतिविषये पाके पाकविषयकृतौ वेष्टसाधनतान्वये कर्त्तुरनन्वयादप्रतीतेश्च नाभिधेयत्वम् । पचतीत्यस्य पाकयत्नवानिति विवरणात् कर्त्ता वाच्य इति चेत्, न, द्वन्द्वादिसमासस्य विग्रहेण विवरणेऽपि विग्रहार्थे शक्त्यभावेन व्यभिचारात् कर्त्तुरन्यलभ्यत्वेनावाच्यत्वस्थितौ विवरणस्य तात्प-

---

'पाके' 'पाकविषयकृताविति सिद्धान्तभेदेन तत्राद्ये इष्टसाधनयागकर्त्ता स्वर्गकाम इत्यन्वये व्युत्पत्तिविरहः एकस्यार्थान्वयमपरपदार्थे बोधयित्वा तद्विशिष्टापरपदार्थबोधनेऽसामर्थ्यात्, द्वितीयेऽपि तथा पदार्थः पदार्थेनान्वेतीति व्युत्पत्तेरिति दूषणं स्फुटत्वान्नोक्तमित्यवधेयं ।

व्यभिचारं विवृणोति, 'विधीति, 'तस्येति एकपदोपात्तत्वप्रत्यासत्तेरित्यर्थः कृतीष्टसाधनताज्ञानप्रवर्त्तकत्वमतेनेदं, पाके पाकविषयककृताविति मतभेदेन, 'अनन्वयादिति, एकार्थान्वयमित्यादिव्युत्पत्तेरिति भावः । 'अप्रतीते-

र्थविषयज्ञापकत्वात् कर्तृशक्तिभ्रममूलत्वाद्वा । वस्तुतः पक्तीत्यत्र यत्नवतः शक्यत्वे धात्वर्थस्य विषयत्वेन साध्यत्वेन वा कृतावन्वयो न स्यादितरपदार्थविशेषण-तयोपस्थिते पदार्थैकदेशे इतरपदार्थस्यानन्वयात् । राजपुरुषमानयेत्यत्र राज्ञ इवानयने पदार्थे पदार्था-न्वयस्य व्युत्पत्तिसिद्धत्वात् । यत्नस्याश्रयान्वितत्वेनोप-स्थितस्येतरानाकाङ्क्षत्वात् । पाक-यत्नवतोरन्वये च यत्न-वत्साध्यः पाकः पाकजनको यत्नवानिति धीः स्यात् न तु पाक-यत्नयोर्विषय-विषयिभावधीः । पाककर्त्ता इत्यत्रापि न पाकस्य कृतावन्वयधीः कृतेरपदार्थ-त्वात् । किन्तु कृत्याश्रयः पाकजनक इति प्रतीतिः । अतएवापचत्यपि पाचकपदप्रयोगात् वुणः कृतियो-ग्यता वाच्येति निरस्तम् । पाकस्य कृतावनन्वयप्रसङ्गा-दिति तत्र पाचकपदं गौणमेव । ननु कर्तृ-कर्मणी

नचैवं चैत्रस्य मातेत्यादौ का गतिः, तत्रानन्यगतिकतया एक-देशान्वयस्वीकारात् पदार्थान्वये दम्भवति तदेकदेशान्वयस्याभा-वादिति व्युत्पत्तेः, पदविशेषे चान्वये अनन्यगतिकत्वादिति भावः ।

'पाचकपदं' न वुण्पदमित्यर्थः, पाचकपदवाक्यत्वमिद्धान्तमा-

त्वेति, पदार्थैकदेशत्वादित्यपि बोध्यं । 'वस्तुत इति, पदार्थान्वये सम्भवति न तदेकदेशान्वयस्तथैव व्युत्पत्तेः चैत्रस्य नप्तेत्यादौ चानन्यगतिकतया एकदे-

लकारवाच्ये तेनाभिहिते कर्त्तरि कर्मणि चानभिहिताधिकारीया कर्त्तृ-कर्मविभक्तिर्न भवति किन्तु प्रथमैव लकारेण तयोरनभिधाने च चैत्रेण पचति तण्डुलः चैत्रः पच्यते ओदनमित्याद्यपि स्यादिति चेत्, न, कर्त्तृ-कर्मगतसङ्ख्याभिधानानभिधानाभ्यामेवाहितानभिहितकार्य्योपपत्तेः तादृशप्रयोगस्यासाधुत्वाच्च। साधुत्वे हि सत्यनुशासनं न त्वनुशासनानुरोधेन साधुत्वम् ग्रामगामादौ साधुत्वापत्तेः।

नवीनास्तु सुपः प्रकृत्यर्थगतस्वार्थसङ्ख्याबोधकत्व

श्रित्य प्रकृतग्रन्थावतारात्, यदुक्तं भट्टेन, "पाकन्तु पचिरेवाह कर्त्तारं प्रत्ययोणकः। पाकयुक्तः पुमान् कर्त्ता वाच्यो नैकस्य कस्यचित्"। इति, तत्रापि धर्म्मिणि न शक्तिः किन्तु कृतिमात्रे समवायः संसर्ग इति मतं प्रकृतं, कर्त्तृरूपवाच्यत्वे कृतियोग्य एव रूढ्या पचतिपाचकपदस्य गौणत्वानुपपत्तेरिति ध्येयं। 'नवीनत्वोद्भावनं अस्वरस-

---

शान्वय इति भावः। 'पाचकपदमिति, यद्यपि पचत्यपि पाकपदप्रयोगो न स्यात् पाकस्य कृतावनन्वयात् धर्म्मिणोऽपि शक्यत्वेन पदार्थैकदेशत्वात्। यदि तन्न यौगिकं किन्तु रूढमेव यदि वा योग्यतया एकदेशेनाप्यन्वयः तदा योग्यताशक्यत्वेऽपि तुल्यं, तथापि गौरवान्न योग्यता शक्येत्यपचत्यपि पाचकपदं गौणमिति भावः। धर्म्मिणि न शक्तिः किन्तु कृतिमात्रे समवायः संसर्ग इति मतेनेदमित्यन्ये। 'ग्रामगामादाविति, कर्म्मण्यनित्यनुशासनस्य तत्रापि सत्त्वादिति भावः।

'नवीनास्त्वित्यस्वरसोद्भावनं तद्बीजन्तु सामग्र्यभावादेव फलाभावे

तिङः प्रथमान्तपदार्थगतसङ्ख्याबोधकत्वमिति व्युत्पत्तिरेव व्युत्पत्तिश्च तत्स्वभावत्वं तच्च फलोन्नेयम्। प्रथमान्तपदार्थः कर्त्ता कर्म वा। अतएव चैत्रेण तुष्यते इत्यत्र प्रथमान्तपदाभावान्न सङ्ख्यान्वयः। न च धात्वर्थे सङ्ख्यान्वयः, स्वार्थस्य द्वित्व-बहुत्वेऽपि द्विवचन-बहुवचनयोरभावात्तुष्यत इत्येव प्रयोगः स्यात्। अतएव स्वार्थज्ञानावगमात् आख्यातार्थबल-सङ्ख्योरनन्वये आख्यातं प्रयोगमात्रे साध्विति तिङं विना धातोः प्रयोगस्यासाधुत्वात्। अतो न सङ्ख्यानुरोधेन कर्तृकर्मणी लकारवाच्ये। वयन्तु ब्रूमः। चैत्रेण पच्यते तण्डुलः रथेन गम्यते ग्राम इत्यत्र तण्डुल-ग्रामौ कर्मणी प्रतीयेते अस्ति च तयोः परसमवेतक्रियाफलशालित्वं कर्मत्वं तच्चाख्यातवाच्यमेव। तण्डुलं पचतीत्यत्र द्वितीयात इवान्यतः कर्मत्वलाभात्। तस्मा-

माविष्कर्त्तुं, तद्बीजन्तु सामग्र्यभावादेव फलाभावे सम्भवति न स्वभाव एव मूलं सहकार्य्युच्छेदापत्तेः क्लान्तादिपदे व्यभिचारश्चेति। 'कर्तृवत् कर्मत्वमपीति जातिवदाश्रयत्वमपीत्यर्थः। पूर्वत्र समवायस्य संसर्गत्वादुत्तरत्र परसमवेतव्यापार-फलादीनां पदान्तरलभ्य-

सम्भवति न स्वभावावलम्बनं सहकार्य्युच्छेदापत्तेः क्लान्तादिपदे व्यभिचारश्चेति। 'परेति, चैत्रोगच्छतीत्यत्र गमनक्रियाफलस्योत्तरदेशसंयोगस्य चैत्रेऽपि सत्त्वादतिव्याप्तिवारणाय। यद्यप्येतदात्मानं जानामीत्यत्रात्मन्यव्याप्तं,

कर्तृत्ववत्कर्मत्वमपि लकारवाच्यं तद्धर्मिणोः कर्तृ-कर्मणोरन्यत एव लाभादिति ।

इति श्रीमद्गङ्गेशोपाध्यायविरचिते तत्त्वचिन्तामणौ शब्दाख्यतुरीयखण्डे आख्यातवादः ।

त्वात् अनन्यलभ्यस्यैव पदार्थत्वात् । 'द्वितीयात इवेत्यत्र द्वितीयादावप्याश्रितत्वादिमात्रस्यैव तदर्थत्वात् अन्यस्य तत्र पदान्तरलभ्यत्वादिति भावः ।

इति श्रीजयदेवमिश्रविरचिते तत्त्वचिन्तामण्यालोके शब्दाख्यतुरीयखण्डालोके आख्यातवादालोकः ।

तथापि करणव्यापारस्य विषयत्वादिकं तद्बोध्यं । 'कर्तृत्ववदिति कृतिवदित्यर्थः, समवायस्य संसर्गत्वात्, 'कर्मत्वमपीति । यद्यपि वाक्यार्थतया तद्भासत एव तथापि तत्प्रकारकप्रतीतिमभ्युपेत्योक्तं । वस्तुतस्तु चैत्रेण पचते तण्डुल इत्यत्र चैत्रवृत्तियत्नजन्यव्यापारजन्यफलाश्रयस्तण्डुल इति प्रतीतेः तृतीयातः समवेतकृत्युपस्थितौ धातुना व्यापारस्य जनकत्वस्य संसर्गरूपतया चोपस्थितावन्यलभ्यतया विशिष्टे न शक्तिः किन्त्वनन्यलभ्यतया फलाश्रयत्वमात्रे । यदि च फलावच्छिन्नव्यापार एव धात्वर्थस्तदाश्रयत्वमात्र एव, द्वितीयार्थोऽप्येतदेव तण्डुलं पचतीत्यत्र तण्डुलवृत्तिफलजनकव्यापारजनकयत्नाश्रय इति प्रतीतेस्तत्राप्युक्तरीत्या तन्मात्रस्यैवानन्यलभ्यत्वादिति वदन्ति

यत्तु आश्रयत्वमपि संसर्ग एवेति तन्न, तत्प्रकारकत्वस्यानुभवसिद्धत्वादिति । इति प्रकाशः ।

अथ धातुवादः।

धात्वर्थः फलमिति भट्टनाचार्य्याः, तथा हि पचत्यर्थोविक्लित्तिर्लाघवान्न तु तत्फलकोव्यापारोऽधःसन्तापनादिर्गौरवात् गमेरुत्तरसंयोगः पतेरधःसंयोगः त्यजेर्विभागोऽर्थोऽपि तु तत्फलजनकः स्पन्दः। हन्तेरपि मरणमर्थः न तु तत्फलजनकोव्यापारः खड्गाभिघातादिः गौरवात्। यजत्यर्थोऽपि देवतोद्देश्यकत्यागफलं स्वत्वध्वंस एव। जुहोत्यर्थस्त्यागफलं प्रक्षेपः। ददात्यर्थः सम्प्रदानस्वीकारपूर्वकत्यागफलं स्वस्य स्वत्वध्वंसः परस्वत्वं वा न तु तत्तत्फलकत्यागो गौरवात्। न चैवं व्यापारविगमे फलदशायां पचति-गच्छति-ददातीत्यादिप्रयोगः स्यान्न त्वपाक्षीदित्यादिः व्यापारकाले च पचतीत्यादि न स्यादिति वाच्यम्। धात्वर्थानुकूलव्यापारवर्त्तमानत्वमाख्यातार्थः तेन व्यापारकाले पचतीत्यादि भवति न तु व्यापारविगमे। न च स्पन्दजन्यसंयोग-विभागाश्रयत्वेनाकाशे गच्छति पतति त्यजतीति स्यात् विनश्यदवस्थे कर्मणि च न स्यात्

प्रसङ्गादाह, 'धात्वर्थ इति, 'विनश्यदवस्थ इति फलाजनक इत्यर्थः,

संयोग-विभागाद्यभावादिति वाच्यम्। व्यापारवति व्यापारकाले आख्यातप्रयोगात्। नन्वेवं धात्वर्थत्वेन फलं क्रिया तथाच तण्डुलं पचतीत्यादौ तण्डुलादेः कर्मतापि न स्याद्विक्लित्त्यादिरूपक्रियाजन्यफलशालित्वाभावादिति चेत्, न, परसमवेतव्यापारफलशालित्वं कर्मत्वं स च व्यापारोधात्वर्थ आख्यातार्थोवेत्युभयथापि परसमवेतव्यापारफलशालिनस्तण्डुलादेः कर्मत्वं विक्लित्त्युत्पादे व्यापारकाले पाकोवर्त्तत इत्यत्र पाकपदे व्यापारलक्षणा लाघवेन विक्लित्तेः शक्यत्वात्। जानातीच्छति-यतते-विद्यते-तिष्ठतीत्यादौ ज्ञानेच्छा-प्रयत्न-सत्ता-गतिनिवृत्तिरेव धात्वर्थः, न ज्ञानादिफलं न वा ज्ञानाद्यनुकूलोव्यापारः ज्ञानादिमत्त्वमात्रप्रतीतेरिति। अत्रोच्यते। ओदनकामः पचेतेत्यत्र विधिप्रत्ययेन धात्वर्थे प्रवृत्त्यर्थं कृतिसाध्यत्वमिष्टसाधनत्वञ्च बोध्यते। न च फले विक्लित्त्यादावोदनसाधनत्वं न वा फले प्रवृत्तिः सम्भवति, उपायमकृत्वा फलस्य साक्षात् कृत्वा साधयितुमशक्यत्वात् उपायकृतिसाध्यमेव हि फलं न

'व्यापारवतीति फलस्वरूपयोग्यव्यापारवतीत्यर्थः, 'आख्यातेति लडाख्यातेत्यर्थः, 'परेति। नन्वेवं वृक्षात्पर्णं पततीत्यादौ वृक्षादेरपि कर्मत्वापत्तिः यदि च धात्वर्थतावच्छेदकत्वं फलविशेषणं तदा प्रकृतेप्यसङ्गतिरिति चेत्, तस्य कर्मत्वेऽपि तदा तत्रापादानविभक्तेरेव साधुत्वादित्याहुः।

तु तदन्यकृतिसाध्यम् उपायकृतित एव तत्सिद्धेरधः-
सन्तापनादेः कृतिसाध्येष्टसाधनत्वं विना विहित्यर्थ-
प्रवृत्तेश्च। उपाय एवाधःसन्तापनादिर्व्यापारः प्रवृ-
त्तिविषयत्वात् कृतिसाध्यत्वेनेष्टसाधनत्वेन च विधिप्र-
त्ययेन बोध्यत इति फलानुकूलोव्यापार एव धात्वर्थः।
अथोपायस्य कृतिसाध्यत्वज्ञानं प्रवर्त्तकमिति सत्यं
किन्तु विधिबोधितफलकृतिसाध्यत्वेन तदुपायकृतिसा-
ध्यत्वमाक्षिप्यते तेन विना तदनुपपत्तेरिति चेत्, न,
व्यवहारात्प्रवृत्तिजनके ज्ञाने विधिप्रत्ययस्य शक्तिग्रहात्
प्रवृत्तिसाक्षादुपपादकविषयत्वात्कल्पनायाः। एवं य-

अथ धातुवादालोकः।

—•०•—

एवं पचतीत्यत्र द्वयी सिद्धान्तगतिः फलावच्छिन्नस्यैव व्यापा-
रस्य प्रतीतेरव्यार्त्तकेनापि फलेनावच्छिन्न एव व्यापारो धात्वर्थो

वस्तुतः फलपदं धात्वर्थफलपरमित्यदोषः, 'सत्तेति सत्तासहिता गति-
स्थितिरिति मध्यपदलोपी समासः, अन्यथा बहुवचननपुंसकलिङ्गतान्य-
तरापत्तेरिति, 'व्यवहारादिति, प्रवृत्तिहेतुतयोपायगोचरकृतिसाध्यताज्ञा-
नस्यैवोपस्थितत्वात् तत्रैव विधिप्रत्ययस्य शक्तिकल्पनं तस्यैव साक्षादुपपा-
दकत्वादिति भावः। न तु लाघवात् तस्यैव साक्षादुपपादकत्वादिति भावः।
ननु लाघवात् फलस्यैव धात्वर्थत्वे व्यवस्थिते पचेतेत्यादौ व्यापारलक्षणास्तु
अन्यथा रथोगच्छतीत्यादौ व्यापारप्रतीतेस्तस्यैवाख्यातवाच्यत्वं स्यात्, यदि च

जि-गमि-पचि-जुहोति-ददातीनामपि व्यापार एव वाच्यः फले प्रवृत्त्यसम्भवात्। तत्र पच्यर्थोऽधःसन्तापनमेव तच्च रूप-रस-गन्ध-स्पर्शपरावृत्तिफलाविनाभूतं, अधःसन्तापने च जातिविशेषोरूपादिपरावृत्तिजनकतावच्छेदकोऽवश्यं वाच्यः। अन्यथा फलार्थमधःसन्ता-

---

वाच्यः, अतएव त्यजि-गम्योर्विशेषः अन्यथा कर्मसाक्षस्यैव संयोगविभागोभयजनकतायामपि तदुभयफलजनकत्वाप्रतिसन्धाने कर्म-

---

लाघवेन यत्नार्थत्वसिद्धौ तत्र लक्षणा तदा प्रकृतेऽपि तुल्यं। किञ्चैवं कार्यान्वितव्युत्पत्तिरपि स्यात्, अपि च आख्यातत्वेनाख्यातवाच्य एव व्यापारस्तत्र विधित्वेन तदर्थः कृतिसाध्येष्टसाधनत्वमेकपदोपात्तत्वप्रत्यासत्तेः अन्वेतु। यदि च तस्य यत्नार्थस्तदा व्यापारलक्षणास्तु कृतिनिष्ठेष्टसाधनत्वविधिपक्षे दोषप्रसङ्गोऽपि नेति, मैवं, फलस्य धात्वर्थत्वे स्यन्दजन्यसंयोगाद्याश्रयतया ग्रामाकाशादिकं गमनवदित्यादिप्रतीतेर्दुर्व्वारत्वात् तथाच गौरवमपि न्याय्यं प्रामाणिकत्वादिति, अत्रेदं चिन्त्यं यस्त्वेवं तथापि पच्यादौ फलमेव धात्वर्थोऽस्तु तत्र लाघवबाधकाभावात्। न चोक्तयुक्त्या गम्यादेर्व्यापारार्थत्वेऽपि तथात्वकल्पनात् अत्रापि तथेति वाच्यं। जानातीत्यादौ विद्यतइत्यादौ च तथात्वापत्तेः। यदि च तत्तद्धातौ तत्तदर्थे शक्तिभेदादत्र बाधकान्न तथा तदा प्रकृतेऽपि तुल्यं। नन्वेवं व्यापारकाले पचतीति न स्यात्। न च व्यापारआख्यातार्थः पूर्व्वोक्तयुक्त्या तस्य यत्नार्थत्वादिति चेत्, न, कृतेरपि तदासत्त्वे तामादाय तत्प्रयोगसम्भवात् तदसत्त्वे व्यापारलक्षणया तथात्वात् तदुक्तं प्राक् यत्नविगमदशायामित्यादि। ननु व्यापारशक्तौ फलवह्निभिन्नतदन्यतरमात्रशक्यत्वे कथं लाघवं फलत्व-व्यापारत्वयोरुपाधित्वेनाविशेषादिति, मैवं, फलावच्छिन्नस्यैव व्यापारस्य त्वया धात्वर्थत्वेनाभ्युपगन्तव्यत्वात् अन्यथा

पतेःप्रवृत्तेः व्यापारस्याख्यातवाच्यत्वेऽपि विशेषस्यावश्यं वाच्यत्वात्। पच्यर्थे च फलं न विशेषणं न वोपलक्षणं तेजोधःसन्तापनविशेषस्य रूपादिपरावृत्त्यव्यभिचारेण व्यावर्त्याभावात्। पचेर्धःसन्तापनमात्रं पाकपदार्थः तण्डुलं अपचेदित्यादौ फलाभावात्। अस्तु वोपलक्षणं रूपादिपरावृत्तियोग्याधःसन्तापनं पाकप-

---

लक्षणवाचकयोस्तयोः पर्य्यायतापत्तेः। अतएव व्रीहीन् प्रोक्षतीत्यत्र जलसंयोगे फले प्रोक्षणपदार्थैकदेशत्वमित्याशङ्क्य उपलक्षण-

---

र्थ-लक्ष्योः पर्य्यायत्वापत्तेः फलांशस्यापि प्रतीतेश्च। एतेन गमनत्व-त्यागत्वयोर्भेदात् पर्य्यायतेत्यपास्तं। न च संयोग-विभागादिफलस्याव्यावर्त्तकतया तदवच्छिन्नत्वेन न शक्यत्वमित्ययमग्रन्थविरोध इति वाच्यं। व्यावर्त्तकतया व्यापारविशेषीभूतस्य न शक्यत्वं किञ्चित् परं जनकतया शक्यज्ञानविषयत्वेन फलमपि शक्यमेवेति तदर्थत्वात्। व्रीहीन् प्रोक्षतीत्यत्र जलसंयोगस्य न प्रोक्षणपदार्थत्वमिति प्रागुक्तस्याप्यत्रैव तात्पर्य्यमित्युपपादितमाधेयशक्तौ। न च पचतीत्यत्र फलानुकूलव्यापारानुकूलत्वेनाख्यातार्थप्रतीतेर्व्यापारो धात्वर्थ इति वाच्यं। फलानुकूलत्वेनैव तस्य प्रतीत्या तदसिद्धेः अन्यथा प्रतीतिबलादेव तदर्थत्वसिद्धौ उक्तन्यायानुसरणानुपपत्तेः लक्षणया तादृशप्रतीत्युपपत्तेश्चेति न विशेषणं व्यावर्त्तकं। अधःसन्तापनविशेषस्य फलाव्यभिचारात् नोपलक्षणं शक्तावेति शेषः, उपरञ्जकतया शक्यज्ञानविषयत्वेन फलस्यापि शक्यत्वात् व्यापारे तु तस्योपलक्षणत्वमेव यथाकृतिर्शने विषयतया विशेषसाध्ये चोपलक्षणमित्युक्तमाकरे। एकशक्तिसम्भवे शक्तिद्वयकल्पनमयुक्तं अत आह, 'अस्तु वेति, 'योग्यता चेति, सहकारि-

दार्थः याग्यता च सन्तापने क्षणत्वादावप्यस्ति। गमेः स्पन्दविशेष एव वाच्योन तूत्तरदेशसंयोगजनकत्वेन स्पन्दस्य वाच्यता सर्वस्पन्दानां तथात्वेन व्यावर्त्त्याभावात्। स्पन्दे च विशेषः संयोग-विभागजनकतावच्छेदकः सर्वसिद्ध एव। त्यजेश्च कर्ममात्रं शक्यं न तु पूर्वदेशविभागफलककर्मत्वेन शक्यत्वं सर्वकर्मणां तथात्वेन व्यावर्त्त्याभावात्। त्यजतीतिप्रयोगे च तद्बुद्धिर्निमित्तं। पतत्यर्थोऽपि कर्मविशेष एव गुरुत्वासमवायिकारणप्रयोज्याधःसंयोगफलजनकः, फलन्तु कर्मविशेषपरिचायकमात्रम्। यजति-ददाति-जुहोतीनामिदं न ममेत्यादितत्तत्सङ्कल्पविशेषपूर्वत्याग एव वाच्यः सङ्कल्पे च विशेषस्तु तत्तद्विशेषकृतस्तत्तत्फलविशेषजनकतावच्छेदकोमानसप्रत्यक्षसिद्ध एव न

विरहात् फलानुत्पादेऽपि न योग्यताहानिरिति लोक-वेदयोरेकैव शक्तिरिति भावः। स्पन्दविशेषोगमनत्वालिङ्गित इत्यर्थः, गमनत्वे मानमाह, 'स्पन्दे चेति। 'न त्विति, विभागरूपफलस्य विशेषणीभूय न शक्यत्वमित्यर्थः, कथमेतदत आह, 'सर्वेति व्यावर्त्तकतया विशेषणत्वाभावादित्यर्थः। नन्वेवं कथं तस्य प्रतीतिरित्यत आह, 'त्यजतीति, उपरञ्जकतया तस्यापि शक्यत्वादिति भावः। एतच्च फलांशं प्रतीत्यवष्टम्भेन व्याख्यातं।

केचित्तु तत्प्रतीतिरसिद्धैव 'गमेः स्पन्दविशेष इत्यादिग्रन्थस्वरसेन गमनत्वं कर्मत्वव्याप्यसामान्यमिति लीलावतीस्वरसेन च गमनत्व-स्पन्दत्वयोर्भेदादेव नोक्तपर्यायत्वमिति तेन रूपेण व्यापारमात्रमेव धात्वर्थ इत्याहुः।

तु तत्तत्फलजनकसङ्कल्पविशेषे शक्तिः गौरवात्। देवतोद्देश्यकस्वस्वत्वध्वंसफलकत्यागत्वं सम्प्रदानस्वीकरणपूर्वकस्वत्वध्वंस-परस्वत्वापत्तिफलजनकत्यागत्वं देवतोद्देश्यकप्रक्षेपफलकत्यागत्वञ्च तत्तत्सङ्कल्पविशेषपरिचायकमात्रमिति ।

इति श्रीमद्गङ्गेशोपाध्यायविरचिते तत्त्वचिन्तामणौ शब्दाख्यतुरीयखण्डे धातुवादः ।

तया समाहितमित्येका, अन्या च व्यापार एव वाच्यः अग्रकस्यापि एकस्य ज्ञानमात्रं तत्तत्प्रयोगे विनिगमकं फलोपस्थितिः द्वितीयादित आख्यातादितश्च क्वचिदिति ।

इति महामहोपाध्यायतार्किकचूडामणिश्रीजयदेवमिश्रप्रकाशिते शब्दचिन्तामण्याख्यालोके धातुवादालोकः ।

तत्तज्जातिपरिचायकमाह, 'देवतेति, न च देवतादानातिव्याप्तिः, तत्र तस्य देवतास्वत्वस्योद्देश्यत्वात् यागे यष्टुः स्वत्वध्वंसस्यैवोद्देश्यत्वात् होमस्तु यागात्मक एव किन्तु जुहोतिप्रयोगे प्रक्षेपधीर्निमित्तं । 'सम्प्रदानेति, एतच्च स्वीकरणस्वीयत्यागकरणमभिप्रेत्य न दानसिद्धिः किन्तूत्सर्गमात्रं, अतएव पुष्करिणीजलादेरुत्सर्गमात्रं न तु दानमतएव शिवाय गां दद्यादित्यादावपि न दानमपि तूत्सर्गमात्रं, एवं श्राद्धादावपि सम्प्रदानस्वीकरणाभावादिति भावः इति सङ्क्षेपः । इति प्रकाशः ।

अथ उपसर्गवादः ।

उपसर्गास्तु द्योतकाः न वाचकाः। द्योतकत्वञ्च धातोरर्थविशेषे तात्पर्यग्राहकत्वं तदुपसन्दानेन तत्र शक्तिर्वा न तु धात्वर्थाभिधायकत्वं पौनरुक्त्यापत्तेः। ननु प्रजयतीत्यादौ प्रकर्षस्य विजयते इत्यादावतिशयस्य अभ्यागच्छतीत्यादावाभिमुख्य-सामीप्ययोः प्रतीतावुपसर्गान्वय-व्यतिरेकानुविधानात् पदान्तरवदत्रापि शक्तिः। न च प्रतिष्ठत इत्यत्र गतिधीर्न स्यात् प्रशब्दस्य प्रकर्षवाचित्वेनातिशयेन गमनार्थधीप्रसङ्गादिति वाच्यम्। तत्र प्रशब्दस्य धात्वर्थावरुद्धार्थत्वात् तत्र गमनमेव। धातोरिव तस्याप्यनेकार्थत्वात्। न च धातोः सार्थकत्वं कृतमतस्तत्रानेकार्थता युक्ता उपसर्गे तु नैवमिति वाच्यम्। धातूनां बहुत्वान्न प्रकर्ष-

---

अथ उपसर्गवादालोकः ।

'प्रोत्तरस्थलेनेति, एतच्च गमनत्वप्रकारकप्रतीतिदार्ढ्यनोक्तं।

प्रसङ्गादाह, 'उपसर्गास्त्विति, तत्र स्वार्थविशेषे शक्तिर्धातोरिति शेषः। 'धातोरिवेति, न चैवं नानार्थत्वेऽपि प्रकर्षार्थमादाय प्रतिष्ठत-

वाचित्वं गौरवात् किन्तु प्रशब्दस्यैकस्येति तस्यापि तार्थकत्वात् । धातोरनेकार्थत्वं कृतं तदभियुक्तैर्नोपसर्गस्येति चेत्, न, तर्हि धातोर्नानार्थत्वे उपसर्गानुविधानमर्थविशेषे न स्यात् अक्षादिपदे तथा दर्शनात्। उपसर्गस्यापि शक्तत्वे धात्वनुविधानं न स्यादिति चेत्, न, साधुत्वार्थं तत्र तदनुविधानं तेन विना प्रयोगाभावात् न तु शक्त्यै। धातोस्तु शक्तावेव तदपेक्षेति वैषम्यम् । अथ प्रजयत्वभ्यागच्छतीत्यादौ सामान्यवाचकाद्धातोरेव प्रकर्ष-सामीप्यादिविशिष्टस्य विशेषस्योपस्थितिः । तात्पर्यग्राहकत्वमात्रमुपसर्गाणामिति चेत्, न, प्रकर्षादेर्विशेषस्याशक्यत्वेन तत्र लक्षणायां युगपद्वृत्तिद्वयापत्तेः । एतेनाभ्यागच्छतीत्यादौ सामीप्यादिविशिष्टधात्वर्थप्रतीतेर्वाचकत्वमुपसर्गाणां, प्रतिष्ठत इत्यादौ धातोरेव गमनार्थत्वं तात्पर्यग्राहकस्तु

त्यादौ स्थितिप्रकर्षधीश्च स्यादिति वाच्यं। स्थापूर्वप्रशब्दस्य गतावेवातात्पर्य्येण तत्र तस्यासाधुत्वात् तात्पर्य्याभावेनैव तदबोधकत्वाद्वा । 'तेन विनेति, यद्यप्युपकुम्भमित्यादौ धातुं विनापि तत्प्रयोगः तथापि तदतिरिक्तस्थले धातोः प्रागेव तत्साधुत्वमिति भावः । 'धातोस्त्विति, औपसन्दानिकशक्तेस्त्वयाङ्गीकारात् ।

'सामान्येति, प्रकृष्टजयस्यापि जयत्वादिति भावः । एवं जयत्वेनैव तस्य धीः स्यादित्यत आह, 'प्रकर्षादेरिति, 'आख्यातस्येति । यद्यपि

प्रशब्दः। अन्यथा धातूपसर्गार्थयोर्विरोधेनान्वयानुपपत्तेः[१]। एवं यत्र धातूपसर्गयोर्विरोधस्तत्र द्योतकत्वमन्यत्र वाचकत्वमिति मतमपास्तम्। अगमनविरोधिगमनस्यैव प्रशब्दार्थत्वात्। अत्रोच्यते। आख्यातस्य धात्वर्थेन सह स्वार्थान्वयबोधकत्वमतः प्रतिष्ठत इत्यत्र गमनं धात्वर्थ एव। प्रशब्दार्थत्वे भावनान्वयो न स्यात् प्रकृति-प्रत्यययोः सम्भूयान्वयबोधकत्वनियमात्। एवञ्च प्रोत्तरस्थत्वेन गमने शक्तिरिति प्रशब्दः शक्तावच्छेदको न शक्त इत्यौपसन्दानिकी शक्तिरेव द्योतकत्वम्।

यदि गमनाभावाभावत्वप्रकारिका धीर्भवेत् तदा उपसर्गवाचकत्वपक्षेऽपि नान्वयानुपपत्तिः विशिष्टस्यार्थत्वादिति। न चैवं वृत्तिद्वय-

---

(१) उपसर्ग-धात्वर्थयोः विरोधेनानन्वयापत्तेरिति ख०।

वर्त्तमानत्वस्य स्वकृतावेवान्वयान्न तदर्थस्य धात्वर्थान्वयनियमस्तथापि तद्विशिष्टकृतेस्तदन्वयोऽस्त्येवेति भावः। 'प्रशब्दार्थत्व इति, एतच्च गमनत्वप्रकारकप्रतीतिदार्ढ्येनोक्तं। यदि च गमनाभावविरोधित्वप्रकारिका धीस्तदा गमनाभावधातुः प्रशब्दविरोधित्वमाहेति तद्विशिष्टधात्वर्थान्वयोभावनायां भवत्येवेति। वस्तुतस्तु प्रकर्षविशिष्टधात्वर्थ इव विरोधित्वविशिष्टगमनाभावे भावनान्वयः स्यात् तथैव व्युत्पत्तेः, न तु धात्वर्थविशिष्टे प्रशब्दार्थे तथा च गमनत्वप्रकारिकैव धीः, अतएव तदुपेक्ष्य सिद्धवदुक्तवान् 'गमनं धात्वर्थ एवेति, 'प्रकृतीति, न च सुपां तथा नियमः, प्रकृत्यर्थगतत्वगर्भस्य तद्विषयत्वेऽपि सम्भूयान्वयबोधकत्वगर्भस्य तस्य सामान्यविषयत्वात्। नन्वेवं गमनस्य धात्वर्थत्वे तिष्ठतीत्यत्रापि गमनधीप्रसङ्ग इत्यत आह, 'एवञ्चेति, तथा च

प्रकर्षाभिमुख्यसामीप्यादेरुपसर्गवाच्यत्वेऽपि तद्विशिष्ट-धात्वर्थान्वयः सम्भवत्येव भावनाया ओदनं पचतीत्य-ओदनविषयकपाकान्वयवदिति यद्यपि। तथापि उप-सर्गस्य शक्तितावच्छेदकत्वं न शक्तत्वं गौरवात् तथाच प्रोत्तरजित्वेन प्रकृष्टजये शक्तिः। एवं हि कृप्तविशेष्य-शक्तेर्विशेषणविषयत्वमात्रं कल्प्यते अन्यथा तु शक्त्य-न्तरमेव। न चैवं जिपूर्वप्रत्वेन तत्रैव शक्तिरस्त्विति वाच्यम्। धात्ववाच्यत्वे भावनानन्वयप्रसङ्गात् प्रतिष्ठत-इत्यत्रोपसर्गस्य शक्त्यवच्छेदकत्वमात्रकल्पनाच्च। अथ वा

तत्र शक्तितावच्छेदकत्वकल्पनादन्यत्रापि तथा एकत्र निर्णीतशास्त्रार्थ इति न्यायादिति भावः। तदेवाह, 'तथापीति।

नन्वास्तु प्रोत्तरजित्वादिकं न शक्तितावच्छेदकं गौरवात् किन्तु जित्वा-दिकमेव उपसर्गाणां तात्पर्य्यग्राहकत्वमात्रं तदेव च तेषां द्योतकत्वं। न चैवं केवलधातोरपि तत्प्रत्ययापत्तिः, केवलस्य तत्राप्रस्तुतत्वादिति वदन्ति।

ननु शक्त्यन्तरकल्पनं तुल्यमेव तथा च प्रकृष्टजयत्वापेक्षया प्रकर्षत्वमेव न्यिति तत्रैवोपसर्गस्य शक्तिरस्त्वित्यत-आह, 'एवं हीति, 'न चैवमिति, तथैव विनिगमनाविरहाद्वर्णद्वयमेव शक्तं न त्वेकमवच्छेदकं अन्यथा घटादि-पदेऽपि तथा स्यादिति भावः। 'धात्विति, घटादिपदे तु विनिगमकाभावा-दानुपूर्व्यविशिष्टसकलवर्ण एव शक्तिरिति भावः। ननु तथापि शक्त्यन्तर-मेव शक्तितावच्छेदक-शक्यतावच्छेदकयोर्भेदे शक्तिभेदावश्यकत्वान्निरवयवत्वेन शक्तिविस्तारस्याप्यन्यत्र सम्भवाच्च एवञ्च प्रत्वेनैव शक्तत्वं प्रकर्षेणैव शक्यत्वं लाघवाज्जयांशस्यान्यलभ्यत्वाच्चेत्यरुचेराह, 'अथ वेति, नचैवं वृत्तिद्वयविरोधा-पत्तिः, मणिकृन्मते तद्भावेन प्रकृष्टांशस्य लक्षणया जयांशस्य शक्त्या

प्रतिष्ठत इत्यत्र विरोधिलक्षणया धातोर्गमनोपस्थितिः प्रशब्दस्तु तात्पर्य्यग्राहकः अनन्यलभ्यस्य शब्दार्थत्वात् प्रजयतीत्यादावपि विशेष्यवाचकस्य धातोर्विशिष्टे लक्षणा विशेष्याद्विशिष्टस्यान्यत्वात् प्रादेस्तात्पर्य्यग्राहकत्वम् । न हि शक्तिं विनापि धातुतः प्रतीतिसम्भवे

विरोधोच्छेदः, वृद्धिद्वयेनोपस्थापन एव तद्विरोधात् न त्वेकया वृत्त्या एकया लक्षणयैवोपस्थापनादिति भावः ।

वयन्तूपसर्गस्य वाचकत्वे निपातस्यानर्थकस्येति सूत्रं न क्रियेत

चोपस्थितावन्वयसम्भवात् विशिष्टस्य लक्षणयैवोपस्थितेर्नोक्त दोष इत्यन्ये। प्रतिष्ठत इत्यत्र च विरोधिलक्षणाया एव निरूढत्वेन स्थितिप्रकर्षधीरिति ध्येयं। नन्वेवं विभक्तेः कर्म्मत्वादौ शक्तिर्न स्यात् प्रकृतिलक्षणयैव तदुपस्थितिसम्भवात् प्रादिविभक्तेस्तात्पर्य्यग्राहकत्वादिति चेत्, न, विनिगमकाभावेन वैपरीत्यापत्तेः। नन्वेवमप्यौपाधिककारणादिपदानां विशिष्टोपाधौ शक्तिर्न स्यात् लाघवेन विशेष्यमात्र एव शक्तौ लक्षणया विशिष्टोपस्थितिसम्भवादिति चेत्, न, विशेषण-विशेष्ययोरन्यतरत्र शक्तौ विनिगमकाभावात् प्रकृते च केवलधातुप्रयोगे विशेष्यवाचकतानिर्णयात् ।

यत्तु प्रतिष्ठत इत्यत्र मुख्यार्थोपस्थितिं तदनुपपत्तिञ्च विनैव नानार्थवत् प्रस्थानप्रतीतेरुपस्थितस्य धातोरेव तत्र शक्तिरिति, तन्न, अन्यत्र गृहीतशक्तेर्धातोर्मुख्यार्थोपस्थितौ बाधकाभावात् प्रशब्दग्राहितात्पर्य्यानुपपत्त्या लक्षणासम्भवाच्चेति दिक् । 'विशेष्यादिति, तथा च शक्तसम्बन्धोऽप्यविरुद्ध इति भावः । यदि चोपसर्गस्य वाचकत्वं तदा निपातस्यानर्थकस्येति सूत्रमनर्थकं स्यात् अर्थवदादिसूत्रेणैव तस्य प्रातिपदिकसंज्ञालाभात् ।

तत्कल्पनमर्हम् । अनन्यलभ्यस्य शब्दार्थत्वात् व्यतिसे
त्यादौ तु लुप्तः स्मृतो धातुरेवार्थप्रत्यायकः धातुलो-
पस्तजानतस्तत्रार्थप्रत्ययाभावादिति कृतं प्रसक्तानु-
प्रसक्त्या ।

इति श्रीमद्गङ्गेशोपाध्यायविरचिते तत्त्वचिन्तामणौ
शब्दाख्यतुरीयखण्डे उपसर्गवादः ।

कर्मत्वादिसूत्रेणैव प्रातिपदिकलक्षणात् प्रपञ्चकलभ्याया गौरवात्
इति ब्रूमः ।

इति महामहोपाध्यायतार्किकचूडामणिश्रीजयदेवमिश्रप्रकाशिते
शब्दचिन्तामण्यालोके उपसर्गवादालोकः ।

प्रशब्दार्थत्वकल्पनायां गौरवादित्यपि बोध्यं । ननु व्यतिस इत्यत्र धातोरभा-
वादुपसर्ग एव वाचक इत्यत आह, 'व्यतिस इति । इति प्रकाशः ।

अथ प्रमाणचतुष्टयप्रामाण्यवादः।

स्यादेतत्, तथापि सङ्केतग्रहे चेष्टातोऽप्यनुभव-सम्भवाच्छब्दवत्तापि प्रमाणमतश्चत्वारि न प्रमाणानीति चेत्, उच्यते, शब्देन चेष्टायां सङ्केतग्रहाच्छब्दस्मृत्युपयोगिनी चेष्टा लिपिवत् शब्द एव प्रमाणमर्थे कृतत्वात्। नन्वेवं सति कथमेड-मूकस्य व्यवहारस्तस्य शब्दास्मरणादिति चेत्, न, अव्युत्पन्नत्वाच्चेष्टायां तस्य तस्य शब्देन न सङ्केतग्रहेण मानान्तरेणेति समय-

---

अथ प्रमाणचतुष्टयप्रामाण्यवादालोकः।

ननु चेष्टा सङ्केतशब्दं स्मारयति न त्वनुमापयतीति न युक्तं तेन सह सम्बन्धाग्रहात् अर्थेन समं सङ्केतस्यैव सम्बन्धत्वात्, शब्देन

धर्मिणि धर्मा इति न्यायेन धर्मिनिरूपणं धर्मिनिरूपणानन्तरमाह, 'स्यादेतदिति, न हि सा शब्दान्तर्भूता नियतशङ्केताभावात्, नानुमानमविनाभावाभावात्, प्रत्यक्षादिष्वन्तर्भावशङ्कैव नेति भावः। प्रतिबन्ध्यभिप्रायेण दृष्टान्तमाह, 'लिपिवदिति, एतेन समयाधीनप्रवृत्तिकत्वेन शब्द एवान्तर्भवतु नानार्थशब्दवदनियतसङ्केतोऽप्यविरुद्ध इत्यपास्तं, उक्तरीत्या प्रमाणत्वस्यैवासम्भवात् मूकस्य चाजन्मबधिरस्य एतज्जन्मनि तेन शब्दाननुभवादिति

ग्रहाच्छब्दवत् चेष्टापि तं प्रति कुण्ठितैव। व्यवहारस्तु एड-मूकस्यैतद्विषया मम प्रवृत्तिर्निवृत्तिर्वा एतस्याभिप्रेता यदा भवति तदा मामुद्दिश्यायमेतां चेष्टां करोति इत्यन्वय-व्यतिरेकाभ्यां व्याप्तिग्रहात्तद्याभिप्रायमनुमाय प्रवृत्ति-निवृत्ती। कशाङ्कुशाभिघातादिव करि-तुरगादेः। न च ज्ञातसमयापि चेष्टा अभिप्रायानुमापिका तु[1] किं शब्दस्मरणेनेति वाच्यम्। अविनाभावाभावात्। न चैवं शब्देऽप्यभिप्रायानुमानादेव प्रवृत्त्यादय इति वाच्यम्। शब्दादेव प्रत्येमीत्यनुव्यवसायात्तदनुभावकत्वे सिते तदनुकूलशक्तिकल्पनात्। एड-मू-

---

समं सम्बन्धग्रहे तत्स्मरणेऽपि सङ्केतबलाच्चोपजनितैवार्थोपस्थितिरन्वयबोधाङ्गं प्राथमिकत्वात् न स्मृतशब्दजा विलम्बितत्वात्, अन्यथा अलौकिकस्वर्गादिपदस्यापि अर्थानुपस्थापकत्वं आवश्यकसङ्केतक-

---

(१) चेष्टाभिप्रायमनुमाय प्रवर्त्तिकास्त्विति ख०।

भावः। 'अयुत्पन्नत्वादिति, शब्द इति शेषः, 'चेष्टापीति, त्वन्मत इति शेषः। कस्यचिन्मतमाशङ्क्य निराकरोति, 'न चेति, 'अविनेति, तदप्रतिसन्धानेऽपि ततोऽर्थप्रत्ययात् एवं मूकस्यानन्यगत्या तद्भ्रमादिकमपि कल्प्यं इति भावः। ननु चेष्टा सङ्केतग्राहकशब्दं स्मारयति न त्वर्थमिति न युक्तं शब्देन सह सम्बन्धग्रहात् अर्थेन सह सङ्केतस्यैव सम्बन्धत्वात्। यदि च शब्देनापि सम्बन्धग्रहस्तदा ततः शब्दस्मरणेऽपि सङ्केतबलाच्चेष्टाजनितार्थोपस्थितिरे-

कादौ तु मानाभावात्तत्प्रवृत्तेरन्यथाप्युपपत्तेः। एवमन्यत्रापि शब्दप्रयोजकत्वे स्थिते तद्द्वारैव चेष्टायामनुभावकत्वं सम्भवतीति न सा पृथक् प्रमाणम्। अथ वा स्मारयतु चेष्टा पदार्थानेव न तु शब्दांस्तथापि सा न प्रमाणम्, ऊर्द्धाङ्गुलीकरणे याचां करिष्यसीत्यादिका कृत्यन्वयिनी प्रयोजकाभिप्रायं स्मारयन्ती प्रमाणमेव न, शङ्खध्वनौ याचां करिष्यसीत्यत्र शङ्खध्वनिवत्। ज्ञप्त्यन्वयिनी तु कारकेषु प्रातिपदिकार्थप्रधानक्रिया आनयनादिस्वरूपप्रधाना तथाच गौरश्वः पुरुष इत्यादिपदैरिव स्वतन्त्रेषु पदार्थेषु स्मारितेषु परस्परमन्वयायोगः प्रातिपदिकार्थे कर्मत्वादेरानयनादिघटी-

---

वाक्यादेव वाक्यार्थीभूततदर्थोपस्थितेः। यदि शब्दादर्थं प्रत्येमि इत्यनुव्यवसायो विनिगमक उक्तः सोऽपि चेष्टातोऽमुमर्थं प्रत्येमीत्यनुव्यवसायत्वेनानिर्णायक इत्यस्वरसादाह, 'अथ वेति, अत्रापि

वान्वयबोधाङ्गं प्राथमिकत्वात् न तु स्मृतशब्दजा अतिविलम्बितत्वादिति।

अन्यथा आवश्यकसङ्केतग्राहकवाक्यादेव वाक्यार्थीभूतस्वर्गोपस्थितिसम्भवेन स्वर्गादिकमप्यर्थोपस्थापकं न स्यात्। यदि शब्दादमुं अर्थं प्रत्येमीत्यनुव्यवसायो विनिगमक उक्तः सोऽपि चेष्टातोऽमुमर्थं प्रत्येमीत्यनुव्यवसायेन तुल्य इत्यरुचेराह, 'अथ वेति, चेष्टागृहीतसमये भवतीति शेषः। 'कृत्यन्वयिनी, 'कृत्यभिप्रायपूर्विकेत्यर्थः, स्मृतेरप्रमात्वेन तत्फलकस्य न प्रमात्वमित्यर्थः। 'ज्ञप्त्यन्वयिनी' ज्ञप्त्यभिप्रायपूर्विकेत्यर्थः। न च यत्र

तानागत-वर्त्तमानत्वस्य चान्वयप्रकारस्यानुपस्थितेः। पदैकदेशविभक्तिविशेषवचेष्टैकदेशविशेषात् प्रकरणादिविशेषाद्वा कर्मत्वादि-वर्त्तमानत्वादिस्मृतिनियमइति चेत्, न, कर्मत्वाद्यतीतत्वाद्युपस्थापकचेष्टैकदेशाभावात्। प्रकरणादयस्तु विषयविशेषे शब्दादीन्नियमयन्ति न त्वन्वयप्रकारकर्मत्वादौ कालविशेषे वा प्रवर्त्तयन्ति। अन्यथा गौरश्व इत्यादावपि प्रकरणादिभिः कर्मत्वाद्युन्नीय विवक्षितार्थाध्यवसायः स्यात्। न हि चेष्टाकलापप्रकरणादयः कारकविशेषानाक्षेप्तुमलं न तु पदकदम्ब इत्यस्ति नियमः, तथाच कालसङ्ख्या-कर्मत्वादिप्रतिपादकविभक्त्यादिसमभिव्याहारवैयर्थ्यप्रसङ्गः। कथं तर्हि ततोऽर्थव्यवहारः संशयप्रतिभयोरन्यतरस्मात् चेष्टास्मारितशब्दानामपि कर्मत्वाद्यन्वयप्रकारोपस्थापकविभक्त्यादेरभावात्। कथ-

---

कर्मत्वादिविशिष्टवाक्यार्थ एव सङ्केतः तत्र का गतिरिति वाच्यं। तत्र वाक्यार्थस्यैव सङ्केतविषयत्वेन पदार्थस्यानीयतया तत्स्मारकत्वेऽप्यननुभावकतया प्रमाणत्वाभावात्, उत्तरं 'संशयेति उत्कटकोटिकसंशयेत्यर्थः, विशेषोन्मेषः 'प्रतिभा'। आद्यपक्षमाक्षिपति 'चेष्टास्मारितेति, 'शब्दमात्रेणेति सङ्केतग्राहकशब्दस्य विभक्त्यादिमत एवानुभूतत्वात् तस्यैव स्मरणमित्यर्थः। तत्रीदृशचेष्टायां गेहे दश घटान्ज्ञास्यतीत्याकारेण तेन शब्देन न चेष्टान्यथासिद्धिः तस्याः गेहे दश घटाः सन्तीति भिन्नप्रकारकज्ञानजनक-

मन्वयबोधकत्वमिति चेत्, न, विभक्त्यादिमतामेव शब्दानां स्मरणात् शब्दमात्रेण सङ्केतग्रहात्। नन्वपभ्रंशात् कथं वाक्यार्थधीः तत्रान्वयप्रकारोपस्थापकविभक्त्यादेरभावात्। न च साधुशब्दस्मरणादिति वाच्यम्। साधुशब्दसङ्कथाविरहिणामपि पामराणा-

---

प्रमाणान्तरकल्पनागौरवमूलं, अतएव समयाधीनप्रवृत्तिकत्वं यदेव विभक्तिसमभिव्याहारसहकारितावच्छेदकत्वेनोक्तं तदेव विभाज-

---

त्वात्। न च कर्म्मत्वाद्यनुपस्थिते न सान्वयबोधिका, स्वतन्त्रेच्छाया नियन्तुमशक्यतया यत्र चेष्टादिविशेषे कर्म्मत्वादिसङ्केतस्तत्रागतेः। यच्चोक्तं समयाधीनप्रवृत्तिकमानमात्रं प्रतीत्यादि तदप्ययुक्तं तथा सति मानमात्र एव तत्सहकारित्वापत्तेः लाघवात्। यदि च तद्विनापि प्रत्यक्षादिप्रवृत्तिदर्शनात् न तथा तदा चेष्टायामपि तुल्यं।

यत्तु संशयादिनैव व्यवहारान्यथासिद्धिर्न सा प्रमाणमिति, तदपि न, तथात्वे शब्दादेरपि प्रमाणत्वानुपपत्तेः शब्दादर्थं प्रत्येमीत्यनुव्यवसायस्यात्रापि तुल्यत्वात् तस्माच्चेष्टापि प्रमाणमेव समयाधीनप्रवृत्तिकत्वस्य विभाजकोपाधितया न विभागव्याघातोऽपीति, मैवं, संशयादेर्मानसनिश्चयाद्वा व्यवहारोपपत्तौ तत्प्रमाणत्वकल्पने गौरवात्। न चैवं शब्दादेरप्यनुपपत्तिः, इति भावः।

अनुमिनोमीत्यादिना विजातीयप्रमाणसिद्धौ फलबलेन तदनुकूलकल्पनात्। न हि तद्विषयकनिश्चायकान्तराभावस्तत्कल्पनाबीजं पक्ष-साध्याद्युपस्थितौ सर्व्वत्र कविकाव्यमूलज्ञानवन्मानससंसर्गप्रत्ययसम्भवात् प्रकृते च विजातीयानुव्यवसायाभावेन प्रमाणान्तरत्वाभावात् शाब्दज्ञानानुव्यवसायाभावेन च

मर्थप्रत्ययात् साधुपदमाचक्षाणेऽपि कर्मत्वाद्युपस्थाप-कविभक्त्यादेरभावाच्चेति चेत्, न, यथा हि पदार्थशक्त-त्वेन ज्ञातादपभ्रंशात्पदार्थोपस्थितिः तथा विभक्त्यर्थ-कर्मत्वादिशक्तत्वेन ज्ञातादपभ्रंशैकदेशात् तत्तत्स्वराव-च्छिन्नात् कर्मत्वाद्युपस्थितिः । अथ साधुशब्देऽन्वयप्र-कारविभक्त्यादेः सहकारित्वं न तु चेष्टायां किन्तु तात्पर्यग्राहकत्वमात्रं सहकारीति चेत्, न, समयाधी-नप्रवृत्तिकमानमात्रं प्रति तत्सहकारित्वात् । तद्विशेष-शब्दस्य गुरुत्वादिति न सा प्रमाणान्तरम् । ऐतिह्यञ्चा-प्तोक्तत्वेन शब्द एवान्तर्भवति । अर्थापत्त्यनुपलब्ध्योस्तु यथायथमन्तर्भावः प्रागेव चिन्तितः । अतः सिद्धं

कोपाधिर्वेगोच्यतां अतो न विभागव्याघात इत्यपि निरस्तं, सति प्रमाणभेदे अनुगमकगवेषणादिति ।

शब्दान्तर्भावाभावाच्च चेष्टातोऽर्थं प्रत्येमीत्यनुव्यवसायस्य च तत्प्रयोजक-तामादाय मानसज्ञानविषयत्वेनाप्युपपत्तेरिति दिक् । 'प्रमाणान्तरमिति । यद्यपि न प्रमाणमित्येव वक्तुमुचितं प्रमाणत्वस्यैवानभ्युपगमात्तथापि प्रमाणा-न्तरत्वमेवाशङ्कितमिति तदेव दूषितं । 'ऐतिह्यञ्चेति, अनाप्तोक्तत्वे तु प्रमाणान्तरमपि न बाधितत्वादिति भावः । न च सम्भवो मानान्तरमिति वाच्यं । द्विधा सम्भवः योग्यताकारो यथा सम्भवति मेघे जलमिति, निश्चयाकारश्च यथा सम्भवति सद्वृक्षे शतमिति तत्राद्यो न प्रमाणं अवि-

पत्वारि प्रमाणानीत्युपरम्यते। धीराः कुशाग्रमतयो-भवतः प्रणम्य मौलौ निधाय करवारिरुहे समीहे। वाणीयमर्थरहितापि विशृङ्खलापि सानुग्रहेण हृदयेन विलोकनीया॥

इति महामहोपाध्यायश्रीमद्गङ्गेश्वरविरचिते तत्त्वचिन्तामणौ शब्दाख्यतुरीयखण्डे प्रमाणचतुष्टय-प्रामाण्यवादः समाप्तः, समाप्तश्च शब्दाख्यतुरीयः परिच्छेदः॥

इति महामहोपाध्यायतार्किकचूडामणिश्रीजयदेवमिश्रप्रकाशिते शब्दचिन्तामण्यालोके प्रामाणचतुष्टयप्रामाण्यवादालोकः।

स्वायत्तत्वात्, द्वितीयस्त्वविनाभावपुरस्कारादनुमानमेव, आर्षञ्च ज्ञानं पूर्व्वोक्तन्यायेन मानसमेव, एतच्च सर्व्वमभिसन्धाय सिद्धवदाह, 'सिद्धमिति। इति प्रकाशः।

अथ शिरोमणिकृताख्यातशक्तिवादः ।

आख्यातस्य* यत्नवाचकत्वं पचति पाकं करोतीत्यादि-

अथ शिरोमणिकृताख्यातशक्तिवादविवृतिः ।

कुञ्चिताधरपुटेन वादयन्
वंशिकां प्रचलदङ्गुलपङ्क्तिः ।
मोहयन्नखिलवामलोचनाः
पातु कोऽपि नवनीरदच्छविः ॥

श्रीमता मथुरानाथ-तर्कवागीशधीमता ।
आख्यातशक्तिवादस्य क्रियते विवृतिः शुभा ॥

आख्यातस्य शक्तिं निरूपयति, 'आख्यातस्येति, आख्यातं यत्न-

* यद्यपि तत्त्वचिन्तामणिकारप्रणीताख्यातवादग्रन्थः पूर्वं मुद्रितः तथापि शिरोमणिप्रणीताख्यातशक्तिवादग्रन्थः तदपेक्षया युक्तिपूर्णत्वेन अभिनवरीत्या निर्म्मितत्वेनास्मिन् लोके दुर्लभत्वेनास्मल्लब्धपुस्तकस्य जीर्णप्रायत्वेन च तत्त्वचिन्तामणिग्रन्थशेषे मथुरानाथकृतविवृतिनामकव्याख्यानेन सह स्वातन्त्र्येण मुद्रित इत्यलं पल्लवितेन ।

'आख्यातस्येति आख्यातत्वं शक्यतावच्छेदकं यत्नत्वञ्च शक्यतावच्छेदकमित्यर्थः, तत्राख्यातत्वं लत्वं वर्णत्वव्याप्यजातिविशेषः, त्यादयो लकारादेशाः, तथाचाप्राप्तस्य पचतीत्यादावादेशेन त्यादिना आदेशिनो लकारस्य स्मरणादेव

त्वावच्छिन्नशक्यताकमित्यर्थः, तेन वक्ष्यमाणहेतोर्न वैयधिकरण्यं। आख्यातत्वञ्च शक्तेतविशेषसम्बन्धेन आख्यातपदवत्त्वं, न तु जातिः, तित्वादिना साङ्कर्य्यात् मानाभावाच्च। शक्तावच्छेदकञ्च न तत्, किन्तु प्रत्येकं तित्वादिकमेव, आख्यातत्वप्रकारेणाज्ञानदशायां तित्वादिना ज्ञानात् शाब्दबोधमात्रस्य शक्तिभ्रमजन्यत्वप्रसङ्गात्, तित्वादिना प्रकारेणाज्ञानदशायां तत्प्रकारेण ज्ञानात् शाब्दबोधानुदयस्य सर्व्वसिद्धत्वात्। यत्नत्वञ्च प्रवृत्तित्वं, प्रवृत्तित्वञ्च रागजन्यतावच्छेदकतया सिद्धं, अहं यते अहं प्रवृत्तोऽस्मि अहं करोमीत्यनुव्यवसायसाक्षिकोनिवृत्ति-जीवनयोनिव्यावृत्तो जातिविशेषः, निवृत्ति-जीवनयोनियत्नयोः रागाजन्यत्वात् तथानुव्यवसायविरहाच्च। चेष्टाजनकतावच्छेदकः स एव निवृत्तेश्चेष्टाजनकत्वविरहात्। सुषुप्तौ शरीरकर्षणः[१] चेष्टात्वे मानाभावात्,[२] तत्रापि[३] चेष्टात्वस्यानुभव-

---

(१) आकुञ्चनादेरित्यर्थः।

(२) न जीवनयोनियत्नस्य चेष्टाजनकत्वमिति शेषः।

(३) ननु चेष्टावत्त्वं शरीरत्वं सुषुप्तौ चेष्टाविरहे शरीरव्याघात इत्यतआह तत्रापीति।

यत्नत्वविशिष्टस्योपस्थिति-शाब्दबोधौ विशेषदर्शिनः। भ्रान्तस्य च त्यादावेव यत्नत्वविशिष्टशक्तिभ्रमादन्वयबोधः। न च त्यादेः ककारादेशत्वमादाय विनिगमकाभावः, सर्व्वज्ञेन पाणिनिमुनिना त्यादीनां लकारादेशत्वबोधनं न तु ककारादीनामित्यस्यैव विनिगमकत्वादिति सम्प्रदायविदः। आख्यातपदात् त्यादयो बोद्धव्या इत्याकारकवैयाकरणपरिभाषाविषयत्वसम्बन्धेनाख्यातपदवत्त्वमेवाख्यातत्वं तेन रूपेण त्यादिषु तथा परिभाषा कृता न तु

सिद्धत्वे रागजन्यतावच्छेदकप्रवृत्तित्वव्यापकोनिवृत्तिव्यावृत्तो जीवनयोनियत्नसाधारणो जातिविशेष एव चेष्टाजनकतावच्छेदकः, स च नाख्यातस्य शक्यतावच्छेदकः तथासत्याख्यातस्य छधातुपर्य्यायत्वानुपपत्तेः । सुषुप्तौ जीवनयोनियत्नसत्त्वेऽपि खारसिककरोतिव्यवहाराभावेन रागजन्यतावच्छेदकप्रवृत्तित्वस्यैव छधातुशक्यतावच्छेदकत्वात् । एतेन प्रवृत्ति-निवृत्ति-जीवनयोनिसाधारणं गुणविभाजकं प्रयत्नत्वमेव आख्यातस्य शक्यतावच्छेदकं । न चैवं पाकगोचरनिवृत्तिदशायामपि पचतीत्यादिः प्रयोगः स्यादिति वाच्यं । निवृत्तेः क्रियानुकूलत्वाभावात् क्रियानिष्ठसाध्यत्वाख्यविलक्षणविषयतानिरूपकत्वाच्च । तथाच व्यवहारासम्भवात् आख्यातार्थप्रयत्न-धात्वर्थयोस्तादृशसम्बन्धेनैवान्वयस्य साकाङ्क्षत्वात् योग्यताभ्रमात् तथा प्रयोगस्येष्टत्वात् । प्रवृत्तित्वस्य शक्यतावच्छेदकत्वेऽपि लक्षणया

ककारादीनामित्यस्यैव विनिगमकत्वादिति, तित्वादिना वा यत्नत्वविशिष्टगोचरपदार्थस्मृति-शाब्दबोधावभ्रान्तस्य, भ्रान्तस्य च तित्वादिना शक्तिभ्रमादेव तावित्यन्ये। विनापि लत्वाख्यातपदवत्त्वयोर्ज्ञानं पचतीत्यादावभ्रान्तस्य शाब्दबोधदर्शनेन लत्वादिना शक्तिः तथाच तित्वादिकमेवाख्यातत्वं। न चैवं तित्वादिभेदेन शक्तिभेदकल्पने गौरवं, प्रामाणिकतया तस्यादोषत्वात्। न च तिप्तसादीनां विष्णु-नारायणशब्दादीनामिव पर्य्यायतापत्तिः, इष्टत्वादित्यपरे। वेदत्वादिवदाख्यातत्वमखण्डोपाधिरिति नव्याः। एतेन धातुत्व-विभक्तित्वादयो व्याख्याताः। यत्नत्वञ्च घटं करोमि घटाय यतते इत्यादिप्रतीतिसिद्धजातिविशेषः। न च यत्नत्वं प्रवृत्ति-जीवनयोनियत्नसाधारणो जातिविशेषः इति सिद्धान्तः तद्व्याप्यापि जीवनयोनियत्नव्यावृत्तप्रवृत्तित्वाख्यजातिरस्ति तथाच तद्व्याप्यप्रवृत्तित्वजातेरप्याख्यातशक्य-

योग्यताभ्रमात् तदानीं तादृशप्रयोगस्य दुर्व्वारत्वात् इति कस्यचित् प्रलपितमप्यपास्तं । तथा सति आख्यातस्य क्रियाधातुपर्य्यायत्वानुपपत्तेः गुणविभाजकप्रयत्नत्वस्य जातित्वे मानाभावेन प्रवृत्तित्वमपेक्ष्य तस्य गुरुत्वाच्च । न च प्रवृत्तित्वस्य शक्यतावच्छेदकत्वे चैत्रो निश्वसितीत्यादौ कथं श्वासानुकूलप्रयत्नानुभव इति वाच्यं । तत्र श्वासाश्रयत्वमात्रप्रतीतेः शरीरक्रियाविशेषस्य श्वासत्वात् । न च तथापि प्रवृत्तित्वस्य शक्यतावच्छेदकत्वे परमेश्वरो वेदं वक्ति परमेश्वरो वेदमुच्चारयति परमेश्वरो वेदं प्रयुङ्क्ते इत्यादौ कथं वेदाभिन्नशब्दानुकूलयत्नवत्त्वानुभवः वेदजनककण्ठाद्यभिघातानुकूलयत्नवत्त्वानुभवो वा इति वाच्यं । कार्य्यसामान्यं प्रत्यतिलघुतया व्यापधर्म्मतया च प्रवृत्तित्वस्यैव जनकतावच्छेदकत्वेऽपि भागवतप्रयत्नेऽपि प्रवृत्तित्वस्य धर्म्मिग्राहकप्रमाणसिद्धत्वात् । यद्वा तत्र वचादिधातोरेव यत्नसामान्यमर्थः, अनुकूलत्वं विषयत्वं वा कर्म्मविभक्त्यर्थः, आख्यातस्याश्रयत्वमर्थः, आख्यातस्यैव वा यत्नसामान्ये लक्षणा वचादिधातुश्च कण्ठाद्यभिघातपर एव ।

तावच्छेदकत्वसम्भवेन तदादाय विनिगमनाविरह इति वाच्यम् । तथा सति सुषुप्तिकाले चैत्रो निश्वसितीति प्रयोगाभावप्रसङ्गात् तदानीं प्राणक्रियारूपनिश्वासानुकूलप्रवृत्तेरभावात् प्रवृत्तिहेत्विष्टसाधनताज्ञानादेस्तदानीमभावेन प्रवृत्त्युत्पादासम्भवात् । न हि यत्नत्वस्य शक्यतावच्छेदकत्वेऽप्ययं दोषः, निश्वासानुकूलजीवनयोनियत्नस्य धर्म्माधर्म्मसहितात्ममनोयोगमात्रजन्यस्य सुषुप्तिकालेऽप्युत्पत्तेः । न च निवृत्त्याख्ययत्नत्वस्य कुत्राप्याख्यातपदाप्रतिपाद्यतया यत्नत्वस्यातिप्रसक्तत्वेन न शक्यतावच्छेदकत्वं अन्यथा सत्त्व-गुण-

केचित्तु परमेश्वरपदं तदीयकण्ठपरं, वचादिधातोः कण्ठाद्यभिघात एवार्थः, आख्यातस्य आश्रयत्वमेवार्थः, आख्यातस्यैव वा परम्परासम्बन्धविशेषेणाश्रयत्वमर्थः, तथाच परमेश्वरपदं यथाश्रुतमेवेत्याहुः ।

तथामति प्रतिपादकताविशेषसम्बन्धेन कृधातुमत्त्वादिति हेतुरुक्तः, विशेषेत्युपादानात् आत्मादौ न व्यभिचारः । नन्वयं हेतुरसिद्ध इत्यत आह, 'पचतीति, पचति पाकं करोतीत्यादिवाक्यमध्यवर्त्तिना यत्नार्थककरोतिना यत्नप्रकृतकृधातुना सर्वाख्याता-

---

तादेरप्याख्यातशक्यतावच्छेदकत्वं अनुकूलताविशेषस्य संसर्गत्वाच्च पचतीत्यादौ न ज्ञानादीनां बोधः इत्यस्य सुवचत्वादिति वाच्यम् । पचतीत्यादौ सत्त्व-गुणत्वादिनैव यत्नस्य शाब्दबोधाभ्युपगमे पचतीत्यादिशाब्दबोधानन्तरं चैत्रः पाकानुकूलयत्नवान्न वेति संशयादिप्रसङ्गात् अप्रसङ्गाच्च चैत्रः पाकानुकूलगुणवान्न वेत्यादेरिति निवृत्तिसाधारणमपि यत्नत्वमेव शक्यतावच्छेदकं स्वीक्रियते । न च ईश्वरः पचतीति प्रयोगापत्तिः कार्य्यमात्रहेतुभूताया ईश्वरकृतेः पाकस्याप्यनुकूलत्वादिति वाच्यम् । ईश्वरकृतिव्यावृत्तस्य पाकानुकूलत्वस्यैव पचतीत्यादौ वाक्यार्थत्वाभ्युपगमात् । अस्तु वा ईश्वरो जगत् सृजतीत्यादिवदीश्वरः पचतीत्यादिप्रयोगे इष्टापत्तिरिति ।

यत्तु रागजन्यतावच्छेदकं प्रवृत्तित्वावान्तरवैजात्यमेवाख्यातशक्यतावच्छेदकमिति पाकानुकूलतादृशविजातीयप्रवृत्तेरीश्वरावृत्तित्वादीश्वरः पचतीति न प्रयोगः इति तदसत्, तथा सतीश्वरो जगत् सृजतीति प्रयोगाभावप्रसङ्गात् सुषुप्तिदशायां चैत्रोनिश्वसितीति प्रयोगाभावप्रसङ्ग इत्यस्याप्युक्तत्वाच्च इति दिक् । नन्वाख्यातस्य यत्नत्वविशिष्टे शक्तिग्रहः कुत इत्याकाङ्क्षायामाह, 'पचतीत्यादि, 'यत्नार्थकेति यत्नार्थको यः करोतेः कृधातु-

यत्नार्थककरोतिना सर्व्वाख्यातविवरणात्। व्यवहारादिव बाधकं विना विवरणादपि व्युत्पत्तेः किङ्क-

---

नां लट्त्वादिरूपसकलाख्यातविभाजकतावच्छेदकधर्म्मावच्छिन्नानां विवरणात् स्वशक्तप्रतिपादकताप्रमाजननात्। 'आदिपदात् पच्यति पाकं करिष्यति अपचत् पाकमकरोत् इत्यादिपरिग्रहः, आदिपदापूरणे पाकं करोतीत्यत्र करोतिना पच्यतीत्यादेरविवरणादसङ्गतत्वापत्तेः। 'सर्व्वाख्यातविवरणादित्यस्य सर्व्वैराख्यातविवरणादित्यर्थः, इति केचित्। अयं भावः पचति पाकं करोतीत्यादिविवरणेषु पचतिपदं स्वपरतया पचपदपरं तिपदपरञ्च, पाकपदसमभिव्याहारेण क्वधातुः पाकसमानार्थकत्व-छत्रसमानार्थकत्वपरः, आश्रयत्वमाख्यातार्थः, एवञ्च पचपदं पाकसमानार्थकं, तिपदं छत्रसमानार्थकमित्यादिबोधः। एवं सर्व्वत्रैव विवरणे चरमपदे एव तत्पदसमभिव्याहारेण तत्तत्समानार्थकत्वे लक्षणा। अतएव तेन समानार्थकतया यत् बोध्यते तत् तस्य विवरणमिति प्रामाणिकाः। ननु तथापि शक्यप्रतिपादकताविशेषसम्बन्धेन क्वधातुमत्त्वं लक्षणादिना क्वधातुशक्यप्रतिपादके शब्दे अनैकान्तिकमित्यत आह, 'व्यवहारादिवेति, 'बाधकं विना' स्वसाध्यबाधकं यद्विशेषणं तदभाववत्त्वविशेषणसहकारेण, 'व्युत्पत्तेः' व्युत्पत्तिमत्त्वात् शक्तिग्रह-

---

स्तेन सर्व्वाख्यातार्थकथनादित्यर्थः। ननु विवरणस्य शक्तिग्राहकत्वे अपसिद्धान्तः शक्तिग्रहस्य मध्ये विवरणस्यागणनादित्यत आह, 'बाधकं विनेति गौरवस्यान्यलभ्यत्वादिरूपबाधकाभावे सतीत्यर्थः, तेन स्थाली पचतीत्यादौ

शक्त्वादिति यावत् । गवादिपदव्यवहारो यथा गवादिपदशक्त्यत्व-स्वरूप-स्वसाध्यस्य बाधकं यद्विशेषणं लक्षणा-शक्तिभ्रमजन्यप्रति-पत्तिविषयतासम्बन्धेन गवादिव्यवहारवत्त्वं तदभाववत्त्वे सतीति विशेषणविशिष्टीभूय प्रतिपाद्यतासम्बन्धेन गवादौ गवादिपदशक्ति-साधकः, तथा क्षधातुमत्त्वादिरूपविवरणमपि प्रवृत्तित्वावच्छिन्न-शक्यताकत्वादिरूपस्वसाध्यस्य बाधकं यद्विशेषणं लक्षणा-शक्ति-भ्रमजन्यस्वशक्यप्रतिपत्तिजनकतासम्बन्धेन क्षधातुमत्त्वं तदभाववत्त्वे सतीति विशेषणविशिष्टीभूय स्वशक्यप्रतिपादकताविशेषसम्बन्धेन प्रवृत्तावाख्यातादेः शक्तिसाधकमित्यर्थः, तथाच निरुक्तबाधकाभाव-वत्त्वं हेतौ विशेषणं देयमिति भावः । अतएव "शक्तिग्रहं व्याक-रणोपमान-कोषाप्तवाक्याद्व्यवहारतश्च । वाक्यस्य शेषाद्विवृतेर्वदन्ति सान्निध्यतः सिद्धपदस्य वृद्धाः" ॥ इति पठन्ति । तत्रानुमानपदं व्यवहारादीतरानुमानपरं, तेन व्यवहारादेर्न पृथगुपादानविरोधः ।

पाकानुकूलव्यापारस्य विवरणेऽपि न व्यापारत्वविशिष्टे शक्तिः यत्नत्वापेक्षया व्यापारत्वस्य गुरुत्वमेव बाधकं एवं पचति पाकयत्नवान् इत्यादिना धर्म्मिणो विवरणेऽपि तत्रान्यलभ्यत्वमेव बाधकमिति भावः । तदाहुः "शक्तिग्रहं व्याकरणोपमान-कोषाप्तवाक्याद्व्यवहारतश्च । वाक्यस्य शेषाद्विवृतेर्वदन्ति सान्निध्यतः सिद्धपदस्य वृद्धाः" ॥ 'विवृतिः' विवरणमित्यर्थ इति, तथाच शक्तिग्राहकाणां मध्ये विवरणस्यापि शक्तिग्राहकत्वमुक्तमिति न सिद्धान्त-विरोधः । विवरणस्य शक्तिग्राहकता च व्यवहारस्येव अनुमानोत्थापकतया तथा हि पचतीत्यादावाख्यातपदं यत्नत्वविशिष्टे शक्तं यत्नत्वविशिष्टार्थक-क्षधातुप्रतिपाद्यार्थकशब्दत्वादित्याद्येवानुमानं, अत्र च क्षधातुप्रतिपाद्या-र्थकत्वरूपं विवरणं हेतुघटकमिति शक्तिग्राहकानुमानहेतुघटकत्वमेव

साम्प्रदायिकास्तु नन्वाख्यातस्य किं शक्यमित्यत आह, 'आख्यातस्येति यत्न आख्यातस्य वाच्य इति यथाश्रुत एवार्थः। ननु तस्याख्यातपदवाच्यत्वे किं मानमित्यत आह, 'पचतीति, अभेदे तृतीया, अन्वयश्चास्य विवरणे, विवरणं स्वसमानार्थकत्वज्ञापनं, ज्ञापनं ज्ञानानुकूलः शब्दः, प्रमाप्यत्वं पञ्चम्यर्थः, तथाच विवरणमेव मानमिति भावः। ननु विवरणस्य शक्तिप्रमापकत्वं न शब्दविधया शक्तेः पदार्थत्व-वाक्यार्थत्वयोरभावादत आह, 'व्यवहारादिवेति, तथाचानुमानविधयैव तस्य शक्तिसाधकत्वमिति भावः। अनुमानञ्चोक्तरूपमिति व्याचक्रुः।

ननु विवरणेन धातुशक्यप्रतिपादकत्वं तिवादेर्न बोधितं,

विवरणस्य शक्तिग्राहकत्वपदार्थ इति भावः। न च व्यवहारस्य शक्तिग्राहकत्वाभावेन 'व्यवहारादिवेति दृष्टान्तविरोध इति वाच्यम्। घटपदं घटत्वविशिष्टे शक्तं लक्षणाद्यजन्यघटत्वविशिष्टबोधजनकपदत्वादित्यनुमाने घटत्वविशिष्टबोधकत्वरूपव्यवहारस्य हेतुघटकतया शक्तिग्राहकानुमानोत्थापकत्वसम्भवात् 'व्युत्पत्तेः' शक्तिग्रहात्, व्युत्पत्तिपदस्य शक्तिवाचकत्ववत् शक्तिग्रहवाचकत्वादिति भावः। ननु नैयायिकानां यत्नत्वविशिष्टे आख्यातस्य विवरणवत् मीमांसकानां व्यापारेऽपि विवरणात् व्यापारत्वविशिष्टेऽपि शक्तिः स्यादिति न विवरणस्य शक्तिग्राहकतेत्यत आह, 'किं करोतीति कृतित्वविशिष्टधर्म्मिक-किञ्चिद्धर्म्मप्रकारकजिज्ञासाविषयः किंशब्दार्थः, 'किमिति क्रियाविशेषणं, तथाच किं करोतीत्यस्य तादृशजिज्ञासाविषयाभिन्नकृतिमानित्यर्थः, क्रियाविशेषणस्याभेदेनान्वयस्य व्युत्पन्नत्वात्। न च किमित्यत्र द्वितीयाया अनुकूलत्वमर्थः, तथा सति विषयेणोत्तरस्यानुपपत्तिप्रसङ्गादिति भावः। अस्तु वा विषयत्वमेव द्वितीयार्थः, तादृशजिज्ञासा च

रोतीत्यादियत्नप्रश्ने पचतीत्याद्युत्तरस्य यत्नार्थकत्वं विनानुपपत्तेश्च । अचेतने रथो गच्छतीत्यादौ च अनु-

---

अपि तु क्रधातुप्रतिपाद्यप्रतिपादकत्वं, तच्च लक्षणया क्रधातोः प्रतिपाद्यस्य व्यापारादेः प्रतिपादकत्वेऽपि निर्व्वहतीत्यरुचेराह, 'किं करोतीति किंविषयकत्वप्रकारकप्रवृत्तित्वविशिष्टविशेष्यकप्रश्ने सतीत्यर्थः, किंविषयकत्वं जिज्ञासितविषयकत्वं, किंशब्दस्य जिज्ञासितवाचकत्वात् । 'यत्नार्थकत्वं विना' आख्यातस्य प्रवृत्तित्वविशिष्टार्थकत्वं विना, 'अनुपपत्तेरिति जिज्ञासानिवर्त्तकत्वानुपपत्तेरित्यर्थः । यद्रूपविशिष्टे जिज्ञासितस्य तत्सम्बन्धः प्रश्नवाक्येन बोध्यते परिशिष्टे विशिष्य तत्सम्बन्धज्ञानेनैव जिज्ञासानिवृत्तेरिति भावः । तथाच आख्यातं प्रवृत्तित्वावच्छिन्नशक्यतावच्छेदकं प्रवृत्तित्वविशिष्टे जिज्ञासानिवर्त्तकस्य ज्ञानस्य जनकत्वात् इत्यनुमानप्रकारोऽवसेयः । तत्रापि लक्षणा-शक्तिभ्रमाजन्यत्वेन ज्ञानं विशेषणीयं, तेन लक्षणया प्रवृत्तिबोधके शब्दे न व्यभिचारः । न च लक्षणा-शक्तिभ्रमाद्यजन्यप्रवृत्तित्वविशिष्टविषयकज्ञानजनकत्वादित्येवास्त्विति वाच्यं । हेत्वन्तरसम्भवस्य हेत्वन्तरादूषकत्वादिति निगर्व्वः । ननु पूर्व्वहेतौ निरुक्तबाध-

---

किंशब्दार्थ इति, 'यत्नार्थकत्वं विनेति पचतीत्यस्य यत्नत्वविशिष्टार्थकत्वविरहे पचतीत्यतो यत्नत्वविशिष्टधर्म्मिकपाकप्रकारकबोधो न स्यात् तथाच प्रश्नप्रतिपादितजिज्ञासानिवर्त्तकज्ञानजनकवाक्यत्वरूपमुत्तरत्वं पचतीति वाक्ये न स्यादित्यर्थः । नन्वाख्यातस्य यत्नत्वविशिष्टार्थकत्वे रथो गच्छतीत्यादिवाक्यस्यायोग्यत्वापत्तिः अचेतने रथादौ गमनानुकूलकृतेर्बाधादित्यत आह, 'अचेतन इत्यादि अचेतनविशेष्यकबोधजनक इत्यर्थः, 'अनुकूलेत्यादि,

कूलव्यापारे लक्षणा। अन्यदीयगमनानुकूलनोदना-

काभाववत्त्वविशेषणं अत्र तु लक्षणा-शक्तिभ्रमाद्यजन्यत्वं ज्ञानविशेषणमप्रसिद्धं प्रवृत्तित्वस्याख्यातशक्यतावच्छेदकत्वे रथो गच्छतीत्यादिवाक्यस्यायोग्यत्वापत्त्या अनुकूलव्यापारादावाख्यातस्य शक्तेः रथादेरचेतनतया चैतन्याद्यनवच्छेदकतया च तत्र प्रवृत्तिमत्त्वासम्भवात्। अपचत्यपि चैत्रादौ कालिकादियत्किञ्चित्सम्बन्धेन प्रवृत्तिमत्त्वमादाय चैत्रः पचतीत्यादिव्यवहारवारणाय समवायावच्छेदकतान्यतरसम्बन्धेनैव कर्त्तृपदार्थे आख्यातार्थयत्नान्वयस्य साकाङ्क्षत्वमित्यभ्युपेयत्वात्, आत्मा पचतीत्यादिप्रयोगानभ्युपगमे समवायोऽपि नान्तर्भावनीयः, परमेश्वरो वेदं वक्तीत्यादौ परमेश्वरपदस्य तच्छरीरपरत्व एव योग्यत्वं न तु परमात्मपरत्व इति चाकामेन स्वीकरणीयमित्याशङ्कां प्राचीनमतमाश्रित्य परिहरति, 'अचेतन-इत्यादिना, 'अचेतने' अचेतनविशेष्यकाख्यातार्थप्रकारकबुद्धिजनके, 'अचेतनत्वं' समवायावच्छेदकत्वान्यतरसम्बन्धेन चैतन्यवतो भिन्नत्वं, तेन चैत्रः पचतीत्यादेर्न सङ्ग्रहः, तण्डुलः पच्यत इत्यादेर्व्यवच्छेदार्थमुक्तं 'रथोगच्छतीत्यादाविति, तेन कर्त्तृरहिताख्यात इति लभ्यते, 'चः' त्वर्थः। 'अनुकूलव्यापारे लक्षणेति अनुकूलव्यापारे निरूढलक्ष-

---

तथाच रथोगच्छतीत्यादौ गमनानुकूलव्यापारात्मकनोदनाभिघातादिरेव रथादावस्तीति नायोग्यतेति भावः। इदञ्च प्राचीनमतं एतन्मतं दूषयितुं स्वमतं दर्शयितुञ्चाह, 'अन्यदीयेत्यादि, 'अन्यदीयेत्यादिकमारभ्य 'नव्या-इत्यन्त एको ग्रन्थः। रथीयगमनानुकूलनोदनादिमति निश्चले हस्तादावित्यर्थः। ननु गमनोपहितव्यापार एव गच्छतीत्यस्यार्थो वाच्य इति

दिमति गच्छतीत्यप्रयोगात् जानातीच्छति-यतते-द्वेष्टि-

त्यर्थः, यादृशलक्षणया प्रयोगे कथायां वादिनो न निग्रहः सैव लक्षणा निरूढा, अनुकूलत्वस्य धात्वर्थाख्यातार्थव्यापारयोः संसर्गतया स्मरणायानुकूलत्वेनोपादानं, न तु लक्ष्यतावच्छेदके तदन्तर्भावः। व्यापारत्वञ्च कार्य्यत्वं तच्च प्रतियोगितासम्बन्धेन ध्वंसवत्त्वं, प्रागभाववत्त्वं वा व्यापारत्वं। व्यापारे निरूढिलक्षणामतं दूषयन् मतान्तरमाह, 'अन्यदीयेत्यादिना 'नव्या इत्यन्तेन, 'अन्यदीयत्वं रथादिनिष्ठत्वं, 'नोदनादिमतीति, निश्चल इति शेषः, 'आदिपदादभिघातादृष्टवदात्मसंयोगादिपरिग्रहः, 'अप्रयोगादित्यादेः पञ्चम्यन्तत्वस्य 'आश्रयत्वे निरूढिलक्षणा' इत्यग्रेतनेनान्वयः। ननु विशिष्टाधारतासम्बन्धेनैव कर्त्तृपदार्थे गमनवद्व्यापारान्वयस्य साकाङ्क्षत्वात् गमनविशिष्टव्यापारस्य च निश्चले विरहान्नायमतिप्रसङ्ग इत्यत आह, 'जानातीत्यादि, तथाचावश्यकल्पनीयाश्रयत्वे निरूढिलक्षणयैवोपपत्तौ नानुकूलव्यापारे निरूढिलक्षणा कल्प्यत इति भावः। अत्र चक्षुर्जानातीत्यादौ व्यापारस्यापि प्रत्ययादुक्तं 'इच्छतीति, अत्र याग-श्राद्धलक्षणेच्छायां तदनुकूलप्रवृत्तेरपि प्रत्ययादुक्तं 'यतते द्वेष्टीति, यत्न-द्वेषयोस्तु प्रवृत्तिजनकत्वमसम्भाव्यमेवेति भावः। उक्तेषु प्रवृत्तिव्यापारयोरप्रतीतावपि आत्म-मनोयोगादिरूपो व्यापारआत्मनि सम्भवत्येव, अतिप्रसङ्गनिरासोऽपि धात्वर्थविशिष्टनिरूपि-

---

नोक्तदोष इत्यत आह, 'जानातीति, 'गच्छतीत्यादित्रिकमुदाहरणबाहुल्यप्रदर्शनाय। ननु जानातीत्यादौ ज्ञानानुकूलोव्यापार आत्मनि मनो-

विद्यते-निद्रातीत्यादौ च क्रियानुकूलकृति-व्यापारयो-

ताधारत्वस्य सम्बन्धत्वनियमाभ्युपगमादेव सम्भवतीत्यनुशयेनोक्तं 'विद्यते निद्रातीति, विदेः कालसम्बन्धित्वमर्थः, तदनुकूलकृति-व्यापारयोश्च न घटत्वादौ सम्भवः, एवं मेध्याख्यनाडीविशेषावच्छेदेनात्ममनःसंयोगो निद्रा, मेध्यात्वञ्च पुरीततिसाधारणीनाडीविशेषवृत्तिजातिविशेषः, तेन सुषुप्तौ निद्रातीति प्रयोगो नानुपपन्नः। तादृशनिद्राश्रयत्वव्यवहारश्चात्मनि मनोव्यावृत्तेनात्मत्वविशिष्टसमवायसम्बन्धेन, शरीरे च स्वसमवायिसमवेतादृष्टारभ्यत्वलक्षणपरम्परासम्बन्धेन, असाधारणतदनुकूलताश्रयो व्यापारश्च न क्वचिदात्मनि सम्भवतीति भावः। वस्तुतस्तु 'विद्यते इत्यस्य पूर्वं 'निद्रातीति पाठः, 'निद्रा च मेध्याख्यनाडीविशेषमनःसंयोगः, तदाश्रयत्वव्य-

---

योगादिरेव प्रतीयतां इत्यत आह, 'विद्यत इति धात्वर्थस्य वर्तमानकालसम्बन्धादेरनुकूलव्यापारस्य गगनादौ बाधात् गगनं विद्यत इत्यस्यानुपपत्तिरित्यर्थः, 'निद्रातीति, मेध्यानामनाड़ीविशेषेण मनसः संयोगो निद्रा स च संयोग आत्मनि स्वाश्रयमनःप्रतियोगिकविलक्षणसंयोगलक्षणपरम्परासम्बन्धेन वर्त्तते इत्ययं पुरुषो निद्रातीति प्रयोग उपपद्यते विलक्षणसंयोगश्च तत्तदात्मीयादृष्टाकृष्टमनसि तत्तदात्मीयताव्यवहारनियामकतया सिद्धः केवलमात्म-मनसोरेव एवं मनःप्रतियोगिकसंयोगेन मनो न मनसीति मेध्या निद्राति मनो निद्राति इत्यादयो न प्रयोगाः। न च निरुक्तपरम्परासम्बन्धेन मेध्यान्तःकरणसंयोगो यथा आत्मनि वर्त्तते तथा तदनुकूलव्यापारो मेध्याक्रिया मनःक्रिया वा स्वान्यमेध्यान्तःकरणसंयोगाश्रयमनःप्रतियोगिकविलक्षणसंयोगेनात्मनि वर्त्तते

स्य आत्मनि स्वसमवायिसमवेतशरीरारम्भकादृष्टवत्त्वरूपेण, स्वसमवाय्यारम्भकादृष्टवत्त्वरूपेण वा परम्परासम्बन्धेन, शरीरे च स्वसमवायिसमवेतद्रव्यत्वलक्षणेन परम्परासम्बन्धेन, असाधारणतदनुकूलताश्रयो व्यापारस्य न क्वचिदात्मनि सम्भवतीति भावः। यथा स्वसमवायिसमवेतशरीरारम्भकादृष्टवत्त्वादिरूपपरम्परासम्बन्धेन तादृशनिद्राश्रयत्वमात्मनः तथा तदनुकूलव्यापारस्य नाडीक्रियादेरप्यात्मनि तेन सम्बन्धेन सत्त्वसम्भवादुक्तं 'विद्यत इति, कालसम्बन्धिरूपस्य विद्यमानत्वस्य चानुकूलव्यापारो न कश्चिद्घटत्वादौ सम्भवतीति भावः।

यत्तु विदः सत्तार्थकतया तदनुकूलव्यापारएवासम्भव इति भाव इति, तन्न, सत्ताजातेस्तदर्थत्वे अविद्यतेत्यादौ ह्यस्त्यादयर्थातीतत्वाद्यन्वयापत्तेः।

इत्यत्र क्रियानुकूलव्यापारबोधः सम्भवत्येवेति वाच्यम्। तादृशपरम्परासम्बन्धेन तदनुकूलव्यापारस्यात्मनि विशिष्टबुद्ध्यभावेन तादृशपरम्परायाः सम्बन्धत्वे मानाभावात् मेध्यान्तःकरणसंयोगस्य च उक्तपरम्परासम्बन्धेनात्मनि विशिष्टबुद्ध्या उक्तपरम्परायाः सम्बन्धत्वमावश्यकं अन्यथा स्वनिद्रायाविशिष्टबुद्ध्यनुत्पादापत्तेः। अतएव यत्र प्रयत्नयोग्यनाड्यवच्छेदेन प्रयत्ने जाते तेन प्रयत्नेन तन्नाड़ीकर्म्म जायते तेन च कर्म्मणा तन्नाड्या मनसि मेध्यायां वा नोदनाभिधातौ जायेते ततो मनसो मेध्याया वा कर्म्मोत्पत्तिः तदनन्तरं उत्तरदेशे मनसि मेध्यायां वा मेध्याया मनसो वा संयोगस्तत्र मेध्या-मनःसंयोगानुकूलायास्तत्तन्नाड्यवच्छिन्नकृतेरात्मनि सम्भवेन कथं तादृशकृतेरप्रतीत्यभिधानमित्यपास्तम्। ईदृशानुकूलत्वसम्बन्धेन धात्वर्थस्याख्यातार्थे अन्वयविरहात्। अन्यथा तण्डुलक्रयणानुकूलकृतावपि तुल्य-

रप्रतीतेः गत्यादिमत्त्वमात्रप्रतीतेश्चाश्रयत्वे नश्यतो-

ननु जानातीत्यादावाश्रयत्वस्य रथोगच्छतीत्यादौ गमनादि-विशिष्टव्यापारवत्त्वस्यापि प्रत्ययात् तत्रापि निरूढिलक्षणा दुर्वारै-वेत्यत आह, 'गत्यादीति रथो गच्छतीत्यादौ गत्याद्याश्रयत्वमात्र-प्रतीतेरित्यर्थः, 'आदिपदादर्थस्त्यजतीत्यादौ त्यागादेः परिग्रहः, न तु पूर्व्वोक्तेषु जानातीत्यादिषु ज्ञानादेः परिग्रहः मात्रांशस्य पुनरुक्त-तापत्तेः। अतएव जानातीत्यस्य पूर्व्वं गच्छतीति पाठः प्रामादिकः, क्वचिच्चात्र मात्रपदसम्वलितो न पाठः जानातीत्यस्य पूर्व्वं गच्छती-त्यपि पाठः। तत्र गच्छति-जानातीत्यादौ धात्वर्थानुकूलकृति-

न्यायेन पाकादेरनुकूलत्वसम्बन्धेनान्वयापत्त्या अपचत्यपि तादृशक्रियकर्त्तरि पचतीतिप्रसङ्गात्, अत्र च क्रियानुकूलकृति-व्यापारयोरप्रतीतेराश्रयत्वे निरूढलक्षणेत्यर्थः, गच्छतीत्यादौ कर्त्राख्याते आश्रयत्वे निरूढलक्षणा वाच्येत्यर्थः, क्रियानुकूलकृति-व्यापारयोः प्रतीतौ शक्त्यैव बोधः स्यादिति निरूढलक्षणायां मानाभाव एव स्यादित्यप्रतीत्यन्तमुक्तं, लक्षणाया निरूढ-त्वञ्चानादितात्पर्य्यानादिप्रयोगयोः सामानाधिकरण्यम्। न चैवमनादितात्प-र्य्यानादिप्रयोगयोः सत्त्वे घटादौ घटपदादिवत् कर्त्राख्यातस्याप्याश्रयत्वे शक्ति-रेव कल्प्यतामिति वाच्यम्। यत्र लघ्वर्थे गुर्व्वर्थे चानादितात्पर्य्यानादि-प्रयोगौ तुल्यौ तत्र लाघवेन लघ्वर्थे शक्तिर्गुर्व्वर्थे निरूढलक्षणेति सर्व्वसिद्धं, अन्यथा नीलादिपदस्य नीलरूपादाविव नीलरूपवदादावपि शक्तिप्रसङ्गात् अनादितात्पर्य्यानादिप्रयोगयोरुभयत्र तुल्यत्वात्, तथाच प्रकृतेऽप्याख्यातस्य कृतौ आश्रयत्वे च तयोस्तुल्यत्वे कृतावेव शक्तिकल्पनं युक्तं न त्वाश्रयत्वे, आश्रयतात्वस्य जातीतरत्वेन कृतित्वजात्यपेक्षया गुरुत्वात् सामान्यत्व-विशे-षत्ववत् जातित्ववदितरत्वेत्यादावपि लाघव-गौरवपदार्थत्वादिति भावः।

त्यादौ प्रतियोगित्वे निरूढिलक्षणा। चैत्रः पचति

व्यापारयोरप्रतीतावप्याश्रयत्वस्य प्रतीतौ न तत्र लक्षणासम्भव इत्यत-
उक्तं 'गत्यादीति, 'आदिना ज्ञानादिपरिग्रहः इति ध्येयं। 'आश्रयत्व-
इति 'निरूढिलक्षणा इत्यग्रेतनेनान्वयः, ज्ञानादीनां चतुर्णामाश्र-

इत्यत्र निरूढत्वेन शक्तिकल्पनप्रसक्तिवारणाय 'निरूढेत्युक्तं, तथाच निरू-
ढ़ेपि अनादितात्पर्य्यानादिप्रयोगसमानाधिकरणाप्याश्रयत्वांशे आख्यातस्य
वृत्तिर्लक्षणैव न तु शक्तिरुक्तयुक्तेरिति निरूढ़लक्षणेत्यस्यार्थो बोध्यः, अन्यथा
निरूढ़त्वप्रदर्शनस्यानुपयोगित्वापत्तेरिति दिक्। 'गच्छतीति, गच्छतीत्यादि-
प्रयोगनियतत्वमेव निरूढ़त्वमित्यपि कश्चित्। ननु गच्छतीत्यादौ क्रियानुकूल-
कृति-व्यापारयोरप्रतीत्या आख्यातस्य कृति-व्यापारबोधकत्वाभाव एवायाति
न तु तत्राश्रयत्वे निरूढ़लक्षणेत्यत आह, 'गत्यादीति, 'आदिपदेन
ज्ञानादिपरिग्रहः, 'मतुवर्थ आश्रयत्वं, 'मात्रपदञ्च सम्पातायातं, गत्याश्रयत्व-
प्रतीतेरेव तत्राश्रयत्वलक्षणासाधकत्वात्। यद्वा अननुगत्या आश्रयत्व-
प्रतीतिमात्रं यदि आश्रयत्वनिरूढ़लक्षणासाधकं तदा गङ्गायां घोष इत्यादौ
तीरादिबोधकत्वेन गङ्गापदादेरपि तीरादौ निरूढ़लक्षणापत्तिरित्याशङ्का-
मपाकर्त्तुं मात्रपदमुक्तं, तथाच गङ्गायां घोष इत्यादौ गङ्गापदात् कदाचित्
तीरबोधः कदाचिच्च गृहादिबोध इत्येकत्राप्यनादिप्रयोगानादित्पर्य्ययोर-
भावेन न निरूढ़लक्षणा गच्छतीत्यादौ सर्व्वस्मिन् काले सर्व्वेण पुरुषेण
गत्याश्रयत्वमेव प्रतीयते न त्वर्थान्तरमिति तत्राश्रयत्वे निरूढ़लक्षणेत्यर्थः।

यत्तु अचेतनस्थलीये रथोगच्छतीत्यादौ गत्याश्रयत्वं सचेतनस्थलीये
चैत्रो गच्छतीत्यादौ च गमनानुकूलकृतिरर्थः सापि आत्मा गच्छतीत्यादौ
समवायेन चैत्रो गच्छतीत्यादाववच्छेदकतासम्बन्धेनेति, तत्तुच्छम्। तथा-
सत्यर्थतोभेदेन व्युत्पत्तिभेदकल्पनापत्तेस्तस्मात् चेतनाचेतनसाधारणमा-
श्रयत्वमेव गच्छतीत्यादावर्थः आश्रयतात्वञ्च सर्व्वाश्रयत्वसाधारणमेकं तेन च

यत्वं समवायेनावच्छेदकतया च बोध्यं। तेनात्मनि चैत्रादिशरीरे च जानातीत्यादिप्रयोगोपपत्तिः न वा घटो जानातीत्यादिप्रयोगापत्तिः, गत्यादेराश्रयत्वञ्च समवायेनैव वाच्यं तेन यथाकथञ्चित् सम्बन्धेनाश्रयत्वमादाय नातिप्रसङ्गः। न चैवमात्मा गच्छतीत्यादिप्रयोगो न स्यादिति वाच्यं। इष्टत्वात्। अहं गच्छामि त्वं गच्छसीत्यादौ उच्चारयित्रादिशरीरस्यैव चैत्रत्वादिरूपेणास्मदादिपदशक्यतया नानुपपत्तिः। अतएव आत्मा पचतीत्यादिप्रयोगवारणाय अवच्छेदकतासम्बन्धेनैव कर्तृपदार्थस्य आख्यातार्थयत्नान्वयस्य साकाङ्क्षत्ववादिनयेऽपि त्वं पचसि अहं पचामीत्यादौ नान्वयानुपपत्तिः। उच्चारयित्रादिशरीरस्यैव चैत्रत्वादिरूपेण युष्मदादिशब्दवाच्यतया अवच्छेदकतासम्बन्धेनैव प्रवृत्तेस्तत्रान्वयसम्भवादिति ध्येयं। ननु तथाप्यनुकूलव्यापारे निरूढिलक्षणा आवश्यकी वर्णोनश्यतो-

---

रूपेण क्वचित् समवायसम्बन्धावच्छिन्नं क्वचिदवच्छेदकतासम्बन्धावच्छिन्नं क्वचित् परम्परासम्बन्धावच्छिन्नं आश्रयत्वं प्रतीयते, आद्यं चैत्रो गच्छतीत्यादौ, द्वितीयं चैत्रो जानातीत्यादौ, तृतीयं चैत्रो निद्रातीत्यादौ। ननु घटो नश्यतीत्यादौ नाशानुकूलकृति-व्यापारयोर्बाधादेव नान्वयः। न च संयोगादिनाशानुकूलव्यापारस्य क्रियादेर्घटादिवृत्तित्वेन न तत्र बाधः, तथा सति विद्यमानेऽपि तादृशे घटे अयं घटो नश्यतीति प्रयोगप्रसङ्गात्, एतेन गच्छतीत्यादौ गत्याश्रयत्वादिवत् नश्यतीत्यादावपि नाशाश्रयत्वमर्थ इत्यपास्तम्। तथासति विद्यमाने संयोगादिशालिनि अयं नश्यतीत्यादिप्रयोगप्रसङ्गात् इत्यत आह, 'नश्यतीत्यादाविति, 'प्रतियोगित्व इति। न चैवमपि भाविनाशप्रतियोगितामादाय विद्यमानेऽपि घटे नश्यतीति प्रयोगापत्तिः, आख्यातार्थवर्त्तमानत्वस्य धात्वर्थनाशान्वयित्वस्वीकारात् एवम-

तण्डुलः मैत्रः पच्यते तण्डुल इत्यादावन्वयाबोधात्

वादौ वर्णादिषु वर्त्तमानोत्पत्तिकनाशविशिष्टव्यापारवत्त्वप्रतीतेः[१] तद्व्यापारवत्ता च नाशकतावच्छेदकसम्बन्धेन इत्यत आह, 'नश्यतीत्यादाविति, तत्रैवानुभवादिति भावः। यद्यपि प्रतियोगितासम्बन्धेन आश्रयत्वमेवार्थस्तथापि सम्भवति आत्मा निद्रातीत्यनुरोधेन सम्बन्धितासाधारणाश्रयत्वस्यैव सच्छब्दत्वात्। तथापि प्रतियोगितासम्बन्धेनैवानुभवस्य तत्र सर्व्वजनसिद्धत्वात् तत्परित्यागः। तु रथो गच्छति चैत्रो जानातीत्यादौ वर्णो वध्यतीत्यादौ च धात्वर्थ-कर्त्तृपदार्थयोश्च संसर्गमर्य्यादया आश्रयत्व-प्रतियोगित्वयोर्भानसम्भवात् किन्तत्र लक्षणाभ्युपगमेन आख्यातस्य तु वर्त्तमानत्वं मत्वा च यथायथमर्थोऽस्तु इत्यत आह, 'चैत्र इति। 'अन्वयाबोधादिति धात्वर्थे कर्म्मतासम्बन्धेन तण्डुलस्य कर्त्तृताविशेषकत्वसम्बन्धेन चैत्रस्यान्वयाबोधात् एवं धात्वर्थपाकस्य कर्त्तृतासम्बन्धेन चैत्रे कर्म्मतासम्बन्धेन च तण्डुले अन्वयाबोधाच्चेत्यर्थः। इदमुपलक्षणं ज्ञानं चैत्र इत्यादौ आश्रयतासम्बन्धेन चैत्रादौ ज्ञानादेरन्वयाबोधाच्चेत्यपि द्रष्टव्यं। एतेन पचति तण्डुल इत्यादौ कर्म्मतासम्बन्धेन

---

(१) स्वाव्यवहितपूर्व्वक्षणवृत्ति-स्वसमानाधिकरण-विभुसमवेतविशेषगुणरूपव्यापारवत्त्वप्रतीतेरित्यर्थः।

बोध्यम्। न च गच्छतीत्यादौ गत्यादेराश्रयतासम्बन्धेन नश्यतीत्यादौ प्रतियोगितासम्बन्धेन नाशस्य च प्रथमान्तपदोपस्थाप्य एव साक्षात् प्रकारतया अन्वयोऽस्तु किमाश्रयत्व-प्रतियोगित्वयोर्निरूढलक्षणयेत्यत आह,

धात्वर्थ-प्रातिपदिकार्थयोर्भेदेन साक्षादन्वयस्याव्युत्पन्नतया सम्बन्धमर्य्यादया तद्ज्ञानस्यासम्भवात् इति

तण्डुलादेर्धात्वर्थपाकविशेष्यकत्वेनान्वयबोधवारणाय धात्वर्थस्य नामार्थविशेष्यतया अन्वयबोधस्याव्युत्पन्नत्वात् प्रकृते च नामार्थकर्त्तृविशेषणतया गमादिधात्वर्थस्यान्वये न किमपि बाधकमित्यपि प्रत्युक्तं। स्तोकं पचतीत्यादौ धात्वर्थ-नामार्थयोरभेदसंसर्गेणान्वयबोधदर्शनादुक्तं 'भेदेनेति अभेदातिरिक्तसम्बन्धेनेत्यर्थः, अभेदस्तादात्म्यं, 'साक्षादन्वयस्य' साक्षात्त्वेनान्वयस्य, 'अव्युत्पन्नतया' शब्दाजन्यतया, नामार्थान्वितस्य विभक्त्यर्थस्य धात्वर्थे धात्वर्थान्वितस्य विभक्त्यर्थस्य च नामार्थे बोधस्य शब्दजन्यत्वादुक्तं 'साक्षादिति, 'तद्ज्ञानेति आश्रयत्व-प्रतियोगित्वयोर्भानेत्यर्थः। अत्र प्रातिपदिकमव्ययातिरिक्तत्वेन विशेष्यं, तेन न कलञ्जं भक्षयेदित्यत्र न्यायनये नञर्थस्य विशेषणताविशेषसम्बन्धेन

'धात्वर्थेति, तथाच धात्वर्थगत्यादेराश्रयत्वादिसम्बन्धेन प्रातिपदिकार्थचैत्रादावन्वयस्य धात्वर्थेत्यादिव्युत्पत्तिविरोधेनासम्भवात् तत्र तत्राश्रयत्वादौ निरूढलक्षणावश्यकीत्यर्थः, स्तोकं पचतीत्यादौ क्रियाविशेषणस्य स्तोकस्याभेदसम्बन्धेन धात्वर्थे पाके साक्षादन्वयादाह, 'भेदेनेति अभेदातिरिक्ततद्विभक्त्यर्थसम्बन्धेनेत्यर्थः, घटमानयेत्यादौ घटविशिष्टकर्म्मत्वं कर्म्मतासम्बन्धेन घटादिकञ्चानयने धात्वर्थे प्रकारतया भासते तथैव कर्म्मत्वादीनां प्रकारतासंसर्गत्वाख्यविषयेतादृशानुभवादित्यत उक्तं 'साक्षादिति विभक्त्यर्थान्वयं विनेत्यर्थः, अत्र निपाताव्ययातिरिक्तत्वेन प्रातिपदिकं विशेषणीयं तेन चैत्रो बडलं पचति न स्तोकमित्यादौ धात्वर्थे पाके प्रातिपदिकार्थस्य स्तोकभेदस्याश्रयतासम्बन्धेनान्वयेऽपि न क्षतिः। 'तद्ज्ञानस्य' गच्छतीत्यादौ आश्रय-

धात्वर्थे अन्वयः[1] गुरुनये अनुयोगितासम्बन्धेन धात्वर्थस्य नञर्थे अभावो नानुपपन्नः। अतएव ज्ञानवदिच्छा इत्यादावपि वत्यर्थस्य धात्वर्थे अनुयोगितासम्बन्धेन प्रतियोगितया च साक्षादन्वयो नानुपपन्नः। न चाभेदातिरिक्तसम्बन्धेन पाक ज्ञानादिप्रकारक-चैत्रादि-विशेष्यकः शाब्दबोधः पचति चैत्रः ज्ञानञ्चैत्र इति वाक्यात् योग्यता-तात्पर्य्यादिज्ञानसत्त्वेऽपि कुतो न जायते सति कारणसामग्रे कार्य्यानुत्पादस्यासम्भवादिति वाच्यं। यादृशानुपूर्व्वीतस्तादृशान्वय-बोधोऽनुभवसिद्धस्तदानुपूर्व्व्यास्तत्र हेतुतया यावद्विशेषकारणविरहा-देव ततस्तदनुत्पादात्।

---

[1] बलवदनिष्टाननुबन्धीष्टसाधनत्वाभाववत् फलञ्चलक्षणमित्यन्वय इत्यर्थः।

वादिमानस्य। नन्वीदृशव्युत्पत्तौ मानाभाव इत्याशङ्कायां धात्वर्थेत्यादिव्युत्पत्तौ युक्तिमाह, 'चैत्रः पचतीत्यादि, तथाचेदृशव्युत्पत्त्यनङ्गीकारे चैत्रः पचति तण्डुल इत्यत्र चैत्रः कर्म्मत्वसम्बन्धेन तण्डुलीयपाकानुकूलकृतिमान् इत्याकारकस्य मैत्रः पचते तण्डुल इत्यत्र कर्त्तृत्वसम्बन्धेन मैत्रीयपाकजन्यफलवान् तण्डुल इत्याकारकस्य चान्वयबोधस्यापत्तिरित्यर्थः। यद्यप्यत्र तादृशान्वय-बोधस्याप्रसिद्धतया आपत्तिर्नसम्भवति क्वचित् प्रसिद्धस्यैवान्यत्रापाद्यत्वात् तथापि विभक्तिजन्यकर्म्मत्वाद्यनुपस्थितिविशिष्टतण्डुलपदादिजन्योपस्थित्यधि-करणक्षणो यदि कर्म्मतासम्बन्धेन तण्डुलप्रकारक पाकविशेष्यकान्वयबोध-सामग्रीक्षणः स्यात् तदा तादृशान्वयबोधोत्पत्तिक्षणाव्यवहितपूर्व्वक्षणः स्यादित्यापत्तिर्बोध्या तादृशान्वयबोधः तथा पचतीत्यादावव्ययीभूततथापदो-पस्थापितस्य तण्डुलस्य कर्म्मतासम्बन्धेन पाके यत्रान्वयस्तत्र प्रसिद्धः।

यत्तु कर्म्मत्वादीनां सम्बन्धत्वे मानाभाव इत्यापाद्याप्रसिद्धिरिति, तत्तुच्छं, तथा सति तण्डुलं पचतीत्यादौ कर्म्मत्वादेर्द्विविधविषयत्वसिद्धान्तविरोधा-

केचित्तु धात्वर्थनिष्ठविषयतानिरूपितताद्रात्म्यातिरिक्तसम्बन्धावच्छिन्ननिपातातिरिक्तपदार्थनिष्ठविषयतासम्बन्धेन शाब्दबोधोत्पत्तिं प्रति धातूत्तरप्रत्ययजन्योपस्थितिर्विशेष्यतासम्बन्धेन कारणं। यद्वा तादृग्विषयतानिरूपितोक्तसम्बन्धावच्छिन्ननामार्थनिष्ठविषयतासम्बन्धेन शाब्दबोधोत्पत्तिं प्रति निपातजन्योपस्थितिर्विशेष्यतासम्बन्धेन कारणमतो न तस्मात् तादृशबोधः इत्याहुः। तदसत्, धात्वर्थ-

---

पत्त्या कर्म्मत्वादीनां सम्बन्धत्वाभ्युपगमात्। न च तथापि चैत्रः पचतीत्यादेरसाधुत्वेन साधुत्वज्ञानविरहादेव तत्र न तादृशान्वयबोध इति वाच्यं। साधुत्वभ्रमदशायां आपत्तिसम्भवात् साधुत्वज्ञानस्य शाब्दबोधहेतुत्वे मानाभाव इति मतेनेदमिति कश्चित्। एतेन कर्म्मत्वादीनां सम्बन्धत्वाभावेऽपि घटोजानातीत्यादौ विषयत्वसम्बन्धेन घटे ज्ञानान्वयापत्तेश्चैत्रो ज्ञायत इत्यादौ समवायेन चैत्रे ज्ञानान्वयापत्तेश्च वारणाय जानातीत्यादावाश्रयत्वे निरूढलक्षणा स्वीक्रियते इति गुणानन्दमतमपास्तं। आश्रयत्व-विषयत्वलक्षणानङ्गीकारेऽपि जानातीत्यादिसमभिव्याहारस्याश्रयतासम्बन्धेन ज्ञानप्रकारकशाब्दत्वावच्छिन्नं प्रति ज्ञायत इत्यादिसमभिव्याहारस्य च विषयतासम्बन्धेन च ज्ञानप्रकारकशाब्दत्वावच्छिन्नं प्रति हेतुताभ्युपगमेन तादृशापत्तिवारणात्।

गुरवस्तु चैत्रः पचति तण्डुल इत्याद्यतिप्रसङ्गवारणाय साक्षात्तदर्थप्रकारेण धात्वर्थविशेष्यकान्वयबोधोमाऽस्तु गच्छतीति जानातीत्यादौ च साक्षाद्धात्वर्थप्रकारेण नामार्थविशेष्यकान्वयबोधे बाधकाभाव एव तस्मात् गच्छतीत्यादावाश्रयत्वप्रकारकशाब्दबोधस्यानुभवसिद्धत्वेनाश्रयत्वादौ निरूढलक्षणा स्वीक्रियत इत्यत्र दीधितिकृतस्तात्पर्य्यं। मणिकृतस्त्वाश्रयत्वसम्बन्धेनैव चैत्रादौ ज्ञानादेरन्वयं वदन्ति तैराश्रयत्वप्रकारकानुभवानङ्गीकारात् एवं नश्यतीत्यादौ प्रतियोगित्वलक्षणानङ्गीकारे घटो न नश्यतीत्यादौ तत्र-

नामार्थयोरनुगतानतिप्रसक्तयोर्दुर्वचत्वादिति ध्येयं। करोतेः प्रवृत्ति-वाचकत्व एव कृधातुशक्त्यप्रतिपादकत्वेन प्रवृत्तित्वविशिष्टविशेष्यक-जिज्ञासानिवर्त्तकज्ञानजनकत्वेन वा हेतुना आख्यातस्य तद्वाचकत्वं सिद्ध्यति, तस्य क्रियादिवाचकत्वे क्रियादिवाचकपदे प्रथमहेतोर्व्य-भिचारात् द्वितीयहेतोश्च किं करोतिप्रश्नस्य यत्नविषयकत्वासिद्धा

र्थान्वयानुपपत्तिस्तथाहि यद्याश्रयतासम्बन्धेन नाशस्याभावः प्रत्येतव्यस्तदा वृक्षसंयोगादिनाशस्य घटे सत्त्वेन बाधापत्तिः। अथ प्रतियोगिता-सम्बन्धेन नाशस्याभावः प्रतीयतामिति चेत्, न, निरूपकत्वादिवत् प्रति-योगित्वादेः प्रतियोगितावच्छेदकसम्बन्धत्वविरहात् प्रतियोगित्वलक्षणा-ङ्गीकारे च नाशप्रतियोगित्वस्य स्वरूपसम्बन्धेनाभाव एव प्रतीयते तत्र च न कोऽपि दोषः। एवं घटं जानातीत्यादौ कर्म्मत्वस्य केवलसम्बन्धत्वे घटं न जानातीत्यादौ नञर्थान्वयानुपपत्तिर्विषयत्वस्य प्रतियोगितावच्छेदक-सम्बन्धत्वाभावादेवमन्यद्बोध्यमित्याहुः।

नव्यास्तु चैत्रो ज्ञानमित्यादौ समवायसम्बन्धेन चैत्रविशेष्यकज्ञानप्रका-रकान्वयबोधवारणाय चैत्रविशेष्यक-ज्ञानप्रकारकशाब्दबुद्धिं प्रति ज्ञाधातू-त्तरविभक्तिजन्याश्रयत्वोपस्थितित्वेन हेतुता वाच्या तथाच चैत्रोजानातीत्यादौ आश्रयत्वलक्षणाविरहे तादृशोपस्थितिविरहादेव नान्वयः इत्याश्रयत्वलक्ष-णाङ्गीक्रियते, एवं पाकस्तण्डुल इत्यादौ पाकविशेष्यक-तण्डुलप्रकारकशाब्द-बोधवारणाय पाकविशेष्यकतण्डुलप्रकारकशाब्दबुद्धिं प्रति तण्डुलपदोत्तर-विभक्तिजन्य-कर्म्मत्वाद्युपस्थितित्वेन हेतुता वाच्येति तदभावादेव चैत्रः पचति तण्डुल इत्यादौ कर्म्मत्वादिसम्बन्धेन पाकादौ तण्डुलप्रकारकान्वयबोधो न जायते, यदा च तत्रापि तण्डुलपदोत्तरप्रथमाविभक्तौ कर्म्मत्वादिलक्षणा क्रियते तदा जायत एव पाकादौ तण्डुलप्रकारको बोधः। नन्वेवं तण्डुलं पचतीत्यादौ विभक्तिजन्य-कर्म्मत्वोपस्थितिसहकारेण पाकादौ कर्म्मतासम्ब-

नव्याः। छञश्च यत्नाभिधायकत्वं क्रियाजन्यत्वप्रति-

पचवृत्तित्वासिद्धेरतः छञोऽपि प्रवृत्तिवाचकत्वं आचार्य्ययुक्तिभ्यां व्यवस्थापयति, 'छञश्चेति, 'यत्नाभिधायकत्वं' प्रवृत्तित्वविशिष्टाभिधायकत्वं। नन्विदमसिद्धं क्रियाया एव तत्शक्यत्वात् पाकं करोतीत्यादौ स्तोकं पचतीत्यादाविवाभेदः संसर्गः, पाकौ करोति पकान् करोति पाकः क्रियते इत्यादौ च कर्म्मविभक्तेरेवाभेदोऽर्थः, तथाचाभेदप्रकारकोऽन्वयबोधः इत्यत आह, 'क्रियेति, 'क्रिया'

न्येन तण्डुलप्रकारकान्वयबोधोऽस्तु न तु कर्म्मताविशेष्यकतण्डुलप्रकारको बोधः तण्डुलं पचतीत्यादिसमभिव्याहारस्य पाकविशेष्यकतण्डुलकर्म्मकत्वप्रकारकशाब्दत्वापेक्षया लाघवेन पाकविशेष्यककर्म्मतासंसर्गकतण्डुलप्रकारकशाब्दत्वादीनां कार्य्यतावच्छेदकत्वकल्पनाया एव न्याय्यत्वादिति चेत् सत्यमेतत् यदि नानुभवविरोधोभवेदिति। वयन्तु केवलतण्डुलमित्यादौ कर्म्मतांशे तण्डुलप्रकारकबोधस्यानुभवसिद्धतया तण्डुलमिति वाक्यस्य कर्म्मताविशेष्यकतण्डुलप्रकारकशाब्दत्वं कार्य्यतावच्छेदकं वाच्यं तथाच तण्डुलं पचतीत्यादावपि सामग्रीबलादेव तण्डुलकर्म्मकत्वेन पाकविशेष्यकान्वयबोधोऽवश्यं वाच्यः। न च कर्म्मत्वं तण्डुलीयं पाकस्तण्डुलीय इत्यन्वयबोधः स्यान्महावाक्यार्थबोधे कर्म्मत्वविशेष्यकत्वप्रवेशे गौरवादिति वाच्यं। तथा सति तण्डुलं पचतीत्यादौ एकवाक्यताभङ्गप्रसङ्गात् विधेयभेदस्य वाक्यभेदकत्वात्। किञ्च चैत्रोमांसं पचति न तण्डुलमित्यादौ पाके नञर्थतण्डुलकर्म्मत्वाभावस्य प्रतीत्यर्थं कर्म्मतांशे तण्डुलस्य प्रकारता वाच्या कर्म्मत्वादेर्वृत्त्यनियामकतया कर्म्मतासम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताक-तण्डुलाभावबोधस्यासम्भवात् आश्रयत्वादिसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकतण्डुलाभावबोधाभ्युपगमे च तण्डुलपाकस्थलेऽपि तथा प्रयोगप्रसङ्गादिति वदामः।

त्यानाविशेषेऽपि यत्नजन्यत्वाजन्यत्वप्रतिसन्धानात्

क्रियाविश्रामानुकूलस्पन्दः, 'यत्नजन्यत्वाजन्यत्वेति, 'यत्नजन्यत्वं' यत्ननिरूपितफलोपधानात्मकजन्यत्व-साध्यत्वाख्यविषयत्वोभयसम्बन्धवत्त्वं, 'यत्नाजन्यत्वञ्च' यत्ननिरूपिततादृशोभयसम्बन्धवद्भिन्नत्वं, तादृशोभयत्वेन तादृशोभयसम्बन्धविशिष्ट एव लधातुसमभिव्याहृतनिष्ठाप्रत्ययेन बोध्यते, भ्रमात् प्रवृत्तस्य गुरुतरभारोत्तोलनादौ कृत-

---

यत्तु विभक्तिजन्यकर्म्मत्वोपस्थितित्वेन पाकविशेष्यकतण्डुलप्रकारकशाब्दबोधे न हेतुता तदादिना तण्डुलकर्म्मकपाकशाब्दबोधस्थले व्यभिचारादिति, तदसत्, पाकोद्देश्यकतण्डुलकर्म्मत्वविधेयकशाब्दत्वादीनामेव तादृशोपस्थितिकार्य्यतावच्छेदकत्वाभ्युपगमेन व्यभिचारविरहादिति । एतेनाव्ययादिघटिततण्डुलप्रकारेण पाकविशेष्यकबोधे व्यभिचारेण विभक्तिजन्योपस्थितेस्तद्धेतुता न सम्भवतीत्यपास्तं । निपाताद्यजन्यत्वस्य कार्य्यतावच्छेदके निवेशनीयत्वात् । अस्तु वा असाधुप्रथमाविभक्तिकत्वमेव प्रकृते विभक्तित्वं क्रियोत्तरं प्रथमोपस्थितत्वेन प्रथमाविभक्तेरेव साधुत्वस्वीकारात् तथाच क्रिया-निपातयोरपीदृशविभक्तित्वेन विभक्तिजन्योपस्थितिस्तत्राप्यस्तीति नोक्तव्यभिचारः । न च तथापि जानामि सीता जनकप्रसूतेत्यादौ विभक्तिजन्यकर्म्मत्वोपस्थितिं विनापि ज्ञाने कार्य्यतासम्बन्धेन सीतादेरन्वयेन व्यभिचारइति वाच्यं । तत्र प्रथमाविभक्तौ कर्म्मत्वलक्षणास्वीकारात् सुब्विभक्तौ न लक्षणेतिसिद्धान्तस्य च सुब्विभक्तिलक्षणया यज्ञादौ सङ्कल्पवाक्यादिकं न कर्त्तव्यमित्यर्थकत्वात् । एकदेशिनस्तु चैत्रोज्ञानं पाकस्तण्डुल इत्यादौ भेदान्वयबोधवारणाय विभक्तिजन्यकर्म्मत्वोपस्थितेः न हेतुता येनोक्तस्थले व्यभिचारः स्यात् किन्तु ज्ञानादिप्रकारेण चैत्रादिशाब्दं प्रति चैत्रो ज्ञानं इत्यादिवाक्यजन्यज्ञानाद्युपस्थितिः प्रतिबन्धिका तादृशोपस्थितिकालेऽपि

व्यवहारवारणाय फलोपधानात्मकजन्यत्वप्रवेशः, नान्तरीयके कृत-व्यवहारवारणाय साध्यत्वाख्यविषयत्वप्रवेशः। अतएव नान्तरीयके मत्तोभूतं न तु मया कृतमिति व्यवहारः। व्यवहारं प्रति व्यवहर्त्तव्यज्ञानस्यैव हेतुत्वात् प्रतिसन्धानप्रवेशः। तथाच क्रियायाः कृञर्थत्वे क्रियाजन्यत्वस्यैव तादृशव्यवहारविषयतावच्छेदकतया तज्जन्यत्वप्रतिसन्धानदशायां निरुक्तयत्नाजन्यत्वप्रतिसन्धानादकृतव्यवहारानुपपत्तिरिति भावः। इदमुपलक्षणं नान्तरीयकेऽपि मया कृतमिति व्यवहारप्रसङ्गान्मया न कृतमिति व्यवहारप्रसङ्गाच्चेत्यपि बोध्यं।

चैत्रोजानातीत्यादिवाक्यजन्यज्ञानाद्युपस्थित्या तादृशान्वयबोधदर्शनेन चैत्रोजानातीत्यादिवाक्यजन्योपस्थितीनामिव अयय-तदादिपद-जानामि सीतेत्यादि वाक्यजन्योपस्थितीनामपि फलबलेन उत्तेजकत्वं कल्पनीयमिति न कोऽपि दोष इत्याहुः। ननु करोतेर्यत्नार्थकत्वे निरुक्तविवरणबलादाख्यातस्य कृतिवाचकत्वं सिध्यति तदेव च न सिद्धं परेण तस्यैव करोतेरपि व्यापारार्थकत्वाभ्युपगमादित्यत आह, 'कृञश्चेति कृधातोरित्यर्थः, 'यत्नाभिधायित्वं यत्नशक्तत्वं, अतः "कृताकृतविभागेन कर्त्तृरूपव्यवस्थया। कृञो यत्नाभिधायित्वं न व्यापारप्रसक्तता"॥ इत्याचार्य्यकारिकोक्तकृताकृतविभागेनेति प्रथमयुक्तिमाह, 'क्रियेति, अत्रायं भावः पटादिः कृतोऽङ्कुरादिर्न कृत इत्यादौ कृतइत्यस्य यदि क्रियाजन्यत्वविशिष्टोऽर्थः तदा पट इव अङ्कुरेऽपि कृतव्यवहारापत्तिः आरम्भकसंयोगादिरूपक्रियाजन्यत्वप्रतिसन्धानस्य व्यवहर्त्तव्यतावच्छेदकविशिष्टज्ञानविधया भवन्मते कृतव्यवहारनियामकस्य तत्र सत्त्वादिति क्रिया न कृधातोरर्थः। ननु कृधातोर्यत्नार्थकत्वेऽपीश्वरीययत्नजन्यत्वमादाय उभयत्र कृतव्यवहारापत्तिर्दुर्व्वारैवेत्यत आह, 'यत्नजन्यत्वेति, ईश्वरीयकृतेरनुपस्थितिदशायामङ्कुरे यत्नाजन्यत्वभ्रमात्मकप्रतिसन्धानेनाकृतव्यवहारो जायते इतरथा तु पट इव तत्रापि कृतव्यवहार एव जायते इति भावः।

पटाङ्कुरयोः कृताकृतव्यवहारात् ज्ञात्रादिवदाश्रयपर-
कृजन्तकर्त्तृपदस्य यत्नाश्रयबोधकत्वाच्च। क्रियायास्त-

'ज्ञात्रादिवदिति ज्ञातृपदादिवदित्यर्थः, 'आश्रयपरेति, तथाच
कृतः कृतिमति शक्तावपि सविषयधातूत्तरस्य तस्याश्रयत्वे निरू-
ढलक्षणा अन्यथा कर्त्तेत्यत्र कृतिकर्त्ता इत्यन्वयः स्यात् स चायोग्य-
इति भावः। नन्विदमेवासिद्धं किन्तु कर्त्तृपदं क्रियाश्रयबोधकमनु-
कूलव्यापाराश्रयबोधकं वेत्यत आह, 'क्रियाया इति, 'क्रिया' स्पन्दः,

अत्रैव प्रतिसन्धानपर्य्यन्तानुधावनं। न च कृधातोः क्रियार्थकत्ववादिमतेऽपि
पटाङ्कुरे क्रियाजन्यत्वप्रतिसन्धानं नास्ति अथ च क्रियाजन्यत्वाभावस्य भ्रमा-
त्मकप्रतिसन्धानं तदैवाङ्कुरे कृतव्यवहारो भविष्यतीति वाच्यं। अनुभवविरो-
धात् क्रियाजन्यत्वप्रतिसन्धानस्योभयत्र तुल्यत्वेऽप्यङ्कुरेऽकृतव्यवहारस्य सर्व्व-
सिद्धत्वादिति उक्तकारिकोक्तां कृर्द्धरूपव्यवस्थयेति द्वितीयां युक्तिमाह,
'ज्ञात्रादीति ज्ञाधातोर्ज्ञानं तृच्प्रत्ययस्य चाश्रयोऽर्थ इति ज्ञातृशब्दस्य
ज्ञानाश्रयबोधकत्ववदित्यर्थः, आश्रयपरः आश्रयलाक्षणिकः तृच् अन्ते यस्य
तदाश्रयपरतृजन्तपदं तस्येत्यर्थः, तथाच कृधातोर्यत्नार्थकत्वाभावे कर्त्तृपदाद्-
यत्नाश्रयबोधो न स्यादिति कृधातोर्यत्नोऽर्थ इष्यते इत्यर्थः। ननु कृधातोः
क्रियार्थकत्वे पक्त्र्यादिवत् तृचः कर्त्तृबोधकत्वेन कर्त्तृपदाद्यत्नानुकूलकृति-
मानित्यर्थ एवावगन्तव्यो न तु कृत्याश्रयः आश्रयस्य तृजर्थत्वाभावात्। न च
यत्नानुकूलकृत्याश्रयबोध एव वक्तव्यः, बाधितत्वात् अस्मादादौ कर्त्तरि यत्ना-
नुकूलकृतिमत्त्वस्याभावादित्याशङ्कामपाकर्त्तुं 'ज्ञात्रादिवदिति दृष्टान्तप्रदर्शनं
कृतं तथाच तृचो यथा ज्ञात्रादिस्थले आश्रयबोधकता तथा कर्त्तृपदस्थले-
ऽपि आश्रयबोधकत्वमिति कर्त्तृपदाद्यत्नाश्रयबोधोनानुपन्न इति भावः।
क्रियायाः कृजर्थत्वे दोषान्तरं क्रियानुकूलव्यापारस्य तदर्थत्वे दोषञ्चाह,

दनुकूलव्यापारस्य वा क्षत्रर्थत्वे तदाश्रयः कारकमात्रं वा कर्त्तृपदार्थः स्यात्। अथ रथो गच्छति गमनं

'अनुकूलव्यापारस्य वेति पाठः, 'तदनुकूलव्यापारस्येति पाठः प्रामादिकः। घटं करोति घटस्य कर्त्तेत्यादौ स्पन्दानुकूलव्यापारस्य क्षत्रर्थत्वानभ्युपगमात् पाकं करोतीत्यादिस्थलविशेषएव तदभिधानमतस्तादृशपाठेऽपि न दोष इत्यपि कश्चित्। प्रथमे दोषमाह, 'तदाश्रय इति क्रियाश्रय इत्यर्थः, तथाच तण्डुलः पाककर्त्ता इत्याद्येव व्यवहारः स्यादिति भावः। एतच्च साक्षाद्विक्लित्त्यनुकूलस्य स्पन्दस्य पाकत्वमते। द्वितीये दूषणमाह, 'कारकमात्रं वेति, स्थाली-काष्ठादेरपि पाकानुकूलसंयोगादिमत्त्वात् पाकादिकर्त्तृव्यवहारः स्यादिति भावः। क्षत्रधातोराख्यातस्य च जनकव्यापारत्वमेव शक्यतावच्छेदकं इति केचिद्वदन्ति तन्मतं शङ्कते, 'अथेति,

---

'क्रियाया इत्यादि, 'तदनुकूलेति क्रियानुकूलेत्यर्थः, 'तदाश्रयः' पाकक्रियाद्याश्रयः, तण्डुलादिकर्त्तृपदार्थः स्यादित्यन्वयः, क्रियानुकूलव्यापारस्य कर्त्तृपदार्थत्वे दोषमाह, 'कारकमात्रं वेति, 'मात्रपदं कृत्स्नार्थकं, तथाच क्रियानुकूलव्यापाराश्रयस्य कर्त्तृपदार्थत्वे कारकसामान्यस्यैव क्रियानुकूलव्यापारवत्तया कर्त्तृपदार्थता स्यादित्यर्थो लभ्यते। यद्यपि क्रियायास्तदनुकूलव्यापारस्य वा क्षत्रर्थत्ववादिनये क्रियाश्रयः कारकमात्रं वा कर्त्तृपदार्थः स्यादिति न बाधकं तन्नये तयोरिष्टापत्तिसम्भवात् तथापि क्रियात्वं तत्तद्धात्वर्थत्वं तदनुकूलव्यापारत्वञ्च तत्तद्धात्वर्थानुकूलव्यापारत्वं तदुभयमपि यत्नत्वजात्यपेक्षया गुरुतरमिति यत्नत्वमेव तदुभयापेक्षया लघुत्वेन क्षधातुशक्यतावच्छेकमुच्यते इत्यत्र तात्पर्य्यं। शङ्कते, 'अथेति, तथाच रथोगमनं करोतीत्यादौ रथोगमनानु-

करोति वीजादिना अङ्कुरादिः कृत इति विनापि यत्नं कृञः प्रयोगान्न तस्य यत्नवाचकत्वं, कर्त्तृपदे च

रथोगच्छति गमनं करोतीति, तथाच तद्विवरणवशात् यत्नो न कृञर्थः, किन्तु जनकव्यापार एवार्थः, रथोगमनं करोतीत्यादौ च कर्त्तृविभक्तेर्निरूपितत्वमेवार्थः, कृञर्थैकदेशे जनकयत्ने च तदन्वयः, आख्यातस्याश्रयत्वमर्थः, गमनविशिष्टनिरूपिताधारत्वसम्बन्धेन रथादौ तदन्वयः, तेनान्यदीयगमनानुकूलनोदनादिमति निश्चले गमनं करोतीति न व्यवहार इत्येवमाशयः। 'वीजादिनेति, निष्ठत्वं तृतीयार्थः, अन्वयश्चास्य कृञर्थे व्यापारे, जन्यत्वरूपेण जन्यमात्रं निष्ठार्थः। न चैवं क्रियाजन्यत्वप्रतिसन्धानदशायां निरुक्तयत्नाजन्यत्वप्रतिसन्धानादङ्कुरे अकृतव्यवहारो न स्यादिति वाच्यं। तदानीं तद्व्यवहारे तत्र कृञो यत्ने लाक्षणिकत्वात् निरुक्तोभयत्वेन निरुक्तोभयसम्बन्धविशिष्टस्य च निष्ठार्थत्वात्। अतएव नान्तरीयके मया न कृतमिति व्यवहारोऽपि व्याख्यातः। क्रियाजन्यत्वमादाय तत्र कृतव्यवहारे दृष्टापत्तिरित्येवमाशयः। नन्वेवं कारकमात्र एव कर्त्तृव्यवहार इत्यत आह, 'कर्त्तृपदे चेति, 'निरूढिलक्षणेति प्रवृत्तौ निरूढिलक्षणेत्यर्थः, भवतां कारकपदे कृञो व्यापार इव, अन्यथा

कूलव्यापारवानित्याद्यर्थोऽवगम्यते इत्यनायत्या उक्तलाघवं त्यक्त्वापि कृधातोर्व्यापारार्थकत्वमुपेयमिति भावः। कृताकृतविभागेनेत्यादियुक्त्या कृतिवाचकत्वं निराकरोति, 'वीजादिनेति, तथाच कृञः कृत्यर्थत्वे वीजादेः कृत्यर्थे बाधितत्वं स्यादिति भावः। नन्वेवं कर्त्तृपदे का गतिरित्यत आह, 'कर्त्तृपदे चेति,

कृञो यत्ने निरूढिलक्षणा, यदि क्रियाद्याश्रयमात्रे न

कर्म्मादौ कारकव्यवहारो न स्यादिति भावः। 'यदीति, 'क्रियाद्याश्रयमात्रे' क्रियादिरूपजनकव्यापाराश्रयमात्रे कर्म्मादाविति यावत्, 'न तत्प्रयोगः' न कर्त्तृपदप्रयोगः। वस्तुतस्तु कर्म्मादावपि कारकपदप्रयोग इव कर्त्तृपदप्रयोगोऽभ्युपेयः, अतएव "विवक्षातः कारकविभक्तयो भवन्ति" इति शाब्दिकाः। इत्यभिप्रायेणेदमनेन सूचितः। 'एवञ्चेति कृञो यत्नावाचकत्वे इत्यर्थः, 'जनकव्यापार एवाख्यातार्थ इत्यग्रेतनेनान्वयः, उक्तहेतुद्वयस्य प्रवृत्तिविशिष्टे शक्तिसाधकत्वाभावादिति भावः। व्यापारत्वञ्च धर्म्मत्वं, तच्च यत्नसाधारणमपि, तेन परमेश्वरो वेदं वक्तीत्यादिप्रयोगोपपत्तिः। अत्र यत्नानुभवोऽनुभवसिद्ध इत्यभिप्रायेण अन्यथा परमेश्वरपदस्य शरी-

'निरूढीति। नन्वेवं यत्नेऽपि प्रयोगसत्त्वे लाघवेन यत्ने कृधातोः शक्तिर्व्यापारे लक्षणेत्येव किं न स्यादिति चेत्, प्रयोगप्राचुर्य्यस्य शक्तिनियतत्वेन तद्बलेन कृञोव्यापारे शक्तौ सिद्धायामन्यायस्यानेकार्थत्वमिति न्यायेन न यत्ने शक्तिः कल्प्यते। न च प्रयोगप्राचुर्य्यं यत्नेऽपि वर्त्तते, तथा सति गङ्गापदादेरपि तीरशक्तत्वापत्तेस्तत्रापि गङ्गापदप्रयोगप्राचुर्य्यस्य वक्तुं शक्यत्वात्। किञ्च प्रयोगमात्रं यदि शक्तिग्राहकं तदा काष्ठादौ व्यापारवाचिकृधातुघटितकारकपदप्रयोगबलेन कृधोतोर्व्यापारशक्तेर्नैयायिकानामपि प्रसङ्गादिति। ननु क्रियाश्रये तदनुकूलव्यापाराश्रयमात्रे वा कर्त्तृपदप्रयोगे इष्टापत्तिरेवेति कथं कर्त्तृपदे कृञोयत्ने निरूढलक्षणा वाच्येत्यत आह, 'यदीति, 'न तत्प्रयोगः' न कर्त्तृपदप्रयोगः, वैयाकरणमते विवक्षातः कारकानि भवन्तीत्यस्याभ्युपगमेन करणीभूतकाष्ठादावपि कारकप्रयोग इष्ट एवेति 'यदीत्युक्तं

तत्प्रयोगः, एवञ्चाचेतनेऽपि पचतीत्यादिप्रयोगात् क्रियानुकूलव्यापारप्रतीतेर्बाधकं विना गौणत्वायो-

---

रपरत्वे वेदाभिन्नशब्दानुकूलकण्ठाद्यभिघातव्यापारवानिति बोधो व्यापारबोधकत्वेऽपि स्यात् । असाधारणजनकताया एव शक्यतावच्छेदकतया च नेश्वरः पचति कृष्णः पचतीत्यादिप्रयोगः, अन्यथा प्रवृत्तिवादिनामप्यप्रतीकारात् प्रवृत्तित्वस्य भगवद्यत्नेऽपि सत्त्वात् ईश्वरोवेदं वक्तीत्यादौ वेदाभिन्नासाधारणशब्दजनकता भगवद्यत्नेऽपि स्वीकरणीया अतो न दोषः, आत्मा पचतीत्यादिप्रयोगे चेष्टापत्तिरिति निगर्व्वः । ननु तथापि विनिगमकाभावात् शक्तिसाधकहेतुनैव प्रवृत्तित्वविशिष्टे शक्तिः सेत्स्यतीत्यत आह, 'अचेतनेऽपीति अग्नि-काष्ठादावपीत्यर्थः, 'पचतीत्यादिप्रयोगात्' व्यापारत्वे बुद्धिविशेष्यतासम्बन्धेन पचतीतिप्रयोगसत्त्वात्, रथोगच्छतीत्यादावाश्रयत्वप्रतीतेरेव नव्यैरुक्तत्वात् तत्परित्यागः । ननु तत्राख्यातस्य व्यापारे लक्षणा इत्यत आह, 'क्रियेति, 'क्रिया' पाकः, 'गौणत्वं' लक्षणाजन्यत्वं । नन्वेवं तण्डुलक्रयणादेरपि पाकानुकूल-

---

'एवञ्चेति कृधातोर्व्यापारवाचकत्वे स्थिते तद्विवरणबलेनाख्यातस्यापि व्यापारशक्तत्वे चेत्यर्थः, 'अचेतनेऽपि' वह्नि काष्ठादावपि, कृताकृतविभागेनेत्यादिबाधकस्य निरासात् यत्नत्वजात्यनभ्युपगमाद्गौरवमपि नास्तीति 'बाधकं विनेत्यस्य नासिद्धिरिति भावः । 'गौणत्वेति लाक्षणिकत्वेत्यर्थः, 'गौणत्वायोगादिति पञ्चम्यन्तं जनकव्यापार एवाख्यातार्थ इत्यत्र हेतुत्वेन बोध्यं, व्यापारत्वमिह जन्यत्वं धर्म्मत्वं वा अतः पचतीत्यादेः पाके जनकयत्नाऽर्थकधर्म्मबोधकतयोपस्थितिः सम्भवतीति । नन्वेवं तण्डुलक्रयणकालेऽपि पचतीति

गात् जनकव्यापार एवाख्यातार्थः, तण्डुलक्रयणादेश्च न पाकादिजनकत्वमिति नातिप्रसङ्गः, कथन्तर्हि पचतीत्यादौ पाकजनकयत्नानुभव इति चेत्, यत्ना-विनाभूतपाकादिना क्रियाविशेषकारणस्य यत्नस्या-

---

त्वात् तदानीमपि पचतीत्यादिप्रयोगः स्यादित्यत आह, 'तण्डु-लेति। एतेन शक्यतावच्छेदकजनकत्वदले अनन्यथासिद्धत्वांशस्य प्रवेशे प्रयोजनं छलतो दर्शितं। जनकप्रवृत्तित्वस्याख्यातशक्यतावच्छेदकत्व-वादी शङ्कते, 'कथमिति, 'तर्हीति आख्यातस्य जनकप्रवृत्तित्वविशि-ष्टाशक्तत्वे इत्यर्थः, 'पचतीत्यादौ' चैत्रः पचतीत्यादौ, 'पाकजनक-यत्नानुभवः' पाकजनकप्रवृत्तित्वेनानुभवः, 'यत्नाविनेत्यादि चैत्रत्वा-दिविशिष्टजनकतासम्बन्धेन पाकजनकव्यापेनेत्यर्थः, 'क्रियाविशेषका-रणस्येति पाठः पाकलक्षणक्रियाविशेषजनकस्य यत्नस्येत्यर्थः, 'क्रिया-विशेषेणेति तृतीयान्तपाठेऽपि कारणत्वान्वितनिरूपितत्वस्य तृती-

---

प्रयोगः स्यात् पाकजनकीभूततण्डुलक्रयणात्मकव्यापारस्य तदानीं सत्त्वादि-त्यत आह, 'तण्डुलेति अन्यथासिद्धतया तस्य न पाकजनकत्वमित्यर्थः। इत्य-स्यानुकूलव्यापारस्याख्यातार्थत्वे चायं दोषः तण्डुलक्रयणस्य पाकानुकूलत्वा-दिति तदुपेक्षितमित्यपि सूचितं। नैयायिकः शङ्कते, 'कथं तर्हीति, 'पाकजनकेति, यद्यपि यत्नस्यापि पाकजनकव्यापारत्वेनानुभवे बाधकाभाव-स्तथापि चैत्रः पाचतीत्यादौ पाकजनकयत्नत्वेन रूपेण पाकजनकयत्नानुभवः कथं स्यादित्याशङ्कार्थः, 'यत्नाविनेति पाकजनकयत्नाविनाभूतेनेत्यर्थः, अवि-नाभूतत्वं व्याप्यत्वं, 'कारणस्य' पाकादिकारणस्य, तेन चैत्रः पाकजनकयत्न-वान् पाकवत्त्वादित्यनुमानं फलितं, पाकवत्ता च अयं पाकश्चैत्रीय इत्यादि-

नुमानात् । पचति पाकविषयकयत्नवानिति तात्पर्य्य-

यार्थत्वादयमेवार्थः, तथाच चैत्रः पाकजनकयत्नवान् पाकवत्त्वादि-त्यनुमानप्रकार इति भावः ।

केचित्तु 'यत्नाविनाभूतेति तादात्म्यसम्बन्धेन जनकयत्नव्याप्येने-त्यर्थः, 'क्रियाविशेषेण' धातूपस्थापितपाकादिविशेषणत्वेन, 'कार-णस्य' जनकत्वविशिष्टस्य, 'अनुमानात्' जन्यतासम्बन्धेनानुमानात्, अयं पाकोजनकयत्नवान् पाकात् इत्यनुमानप्रकारः, सौरादिपाके-ऽप्यन्ततोभगवद्यत्नस्यैव सत्त्वात् न व्यभिचारः, तदनन्तरञ्च अनु-मानोपस्थितस्य जनकताविशिष्टयत्नस्य एकदेशे जनकत्वे निरूपित-तासम्बन्धेन धातूपस्थापितस्य पाकस्य विशेषणतया अन्वयः शाब्द-इति भावः । एतेनानुमानात् पाकोजनकयत्नवानिति प्रतीत्युपपा-दनेऽपि पाकजनकयत्न इति विलक्षणानुभवस्यानुपपन्नत्वादिदमस-ङ्गतमिति परास्तं । अग्रे च 'अर्थेवमित्यत्र वर्त्तमानपदं पाकवत्त्व-स्याप्युपलक्षणमिति व्याचक्रुः ।

नन्वेवं पचति पाकजनकयत्नवानिति विवरणमसङ्गतं तेन प्रकृततिप्पदस्य यत्नपदोत्थापकत्वबोधनादित्यत आह, 'पचतीति, 'तात्पर्य्यविवरणमिति परम्परया यत्नपदशक्यप्रतीतिप्रयोजकताप्र-

---

प्रतीतिनियामकस्वरूपसम्बन्धेन व्यतोनासिद्धिरिति ध्येयं । ननु मास्तु करो-तिना विवरणबलेनाख्यातस्य यत्नवाचकत्वं कृञोव्यापारवाचकत्वं कृतिवाच-कत्वञ्चेति विवाददशायां कृञः कृतिवाचकत्वसंशयात् पचति-पाकजनकयत्न-वानिति विवरणबलात् स्यादेवाख्यातस्य यत्नवाचकत्वं इत्यत आह, 'पच-तीति, 'पाकयत्नवानिति पाकजनकयत्नवानित्यर्थः, 'तात्पर्य्यविवरणं' पच-

विवरणं। अन्यथा धर्म्मिणोऽपि वाच्यतापत्तेः। अथैवं वर्त्तमानत्वं यत्नस्य न प्रतीयेत तस्यापदार्थत्वात्।

कारकतदिच्छयोश्चरितत्वस्य तिप्पदं बोधकं न तु तदुपस्थितिजनकताबोधकमित्यर्थः। यद्वा 'तात्पर्य्यविवरणमिति तत्परत्वमात्रबोधकं यत्नपदशक्यप्रतीतौ तिप्पदज्ञानोत्तरत्वमात्रबोधकमिति यावत्, न तु तिप्पदं तदुपस्थितेर्जनकत्वबोधकमित्यर्थः। ननु विवरणेन स्वप्रतिपाद्योपस्थापकत्वमेव विधियमाणे बोध्यते इत्यतआह, 'अन्यथेति विवरणस्य स्वप्रतिपाद्योपस्थापकत्वबोधकत्वनियमे इत्यर्थः, 'धर्म्मिणोऽपि' आख्यातार्थविशेष्यत्वेनाभिमतस्य यत्नाश्रयस्यापि, 'वाच्यतापत्तेः' भवन्मते आख्यातस्य वाच्यतापत्तेः, मतुप्पदशक्योपस्थापकत्वस्य यथोक्तविवरणेन तिपोऽबोधनात् न तन्नियमइति भावः। 'अथैवमिति, 'एवं' प्रवृत्तित्वविशिष्टस्य आख्यातानुपस्थाप्यत्वे, 'वर्त्तमानत्वं' आख्यातोपस्थापितं वर्त्तमानत्वं, 'यत्नस्य' प्रवृत्तित्वविशिष्टस्य, 'अपदार्थत्वात्' पदानुपस्थितत्वात्, "शाब्दी-

---

तीत्यतः पाकजनकव्यापारप्रतीतौ तेन व्यापारेणानुमितोयः पाकजनकयत्नस्तस्य ज्ञापनं, 'अन्यथेति विवरणविषयतामात्रेणाख्यातस्य यत्ने शक्तिस्वीकारइत्यर्थः, 'धर्म्मिणः' पाकजनकयत्नवतः, 'वाच्यतापत्तेः' आख्यातवाच्यतापत्तेः तस्यापि पाकयत्नवानिति मतुपा विवरणादिति भावः। शङ्कते, 'अथैवमिति. 'एवं' यत्नत्वविशिष्टस्याख्यातवाच्यत्वविरहे, 'यत्नस्य' यत्नत्वविशिष्टस्य, 'तस्य' यत्नत्वविशिष्टस्य, 'अपदार्थत्वात्' पचतीत्यादावाख्यातानुपस्थाप्यत्वात्, तथाच शाब्दीच्छाकाङ्क्षेति न्यायेन तस्यापदार्थत्वे तत्र वर्त्तमानत्वेन शाब्दबोधविषयता न स्यादित्यर्थः, इदञ्च न्यायनये दूषणं, अर्थाध्याहारमते पदानुपस्थितत्व

अन्यत्र धात्वर्थक्रियायां स्वार्थव्यापारे वा लड़ादेर्वर्त्त-मानत्वाद्यनुभावकत्वव्युत्पन्नत्वाच्च। न च पाकजनक-

---

कांक्षेति नियमादिति भावः। अर्थाध्याहारवादिमतमालम्ब्य कदाचिदपदार्थेऽप्यन्वयोवक्तुं शक्यते इत्यतो व्युत्पत्तिविरोधमप्याह, 'अन्यत्रेति।

केचित्तु नन्वध्याहृतपदाद्यत्नोपस्थितौ वर्त्तमानत्वस्यान्वयो भविष्यतीत्यत आह, 'अन्यत्रेत्याहुः।

'अन्यत्र' चैत्रः पचतीत्यादेरन्यत्र, 'क्रियायां' स्पन्दे, एतच्च स्मति-गच्छतीत्यादौ। इदमुपलक्षणं, जानातीत्यादावपि धात्वर्थ-वर्त्तमानत्वान्वयोबोध्यः। 'स्वार्थव्यापारे वेति, 'वाशब्दश्चार्थे, एत-च्चाग्निः पचतीत्यादौ, 'लड़ादेरित्यादिपदादाख्यातान्तरोपसंग्रहः, 'वर्त्तमानत्वादीत्यादिपदादतीतत्व-भविष्यत्त्वोपग्रहः। न च पचती-त्यादावपि धात्वर्थे वर्त्तमानत्वाद्यन्वये को दोष इति वाच्यं। मात्रादिक्षित्तिजनकस्य स्पन्दस्य पाकत्वमते पाकभविष्यत्तादशायां तदनुकूलकर्त्तृव्यापारस्य विद्यमानतादशायामपि पचतीतिप्रयो-गात् पक्ष्यतीत्यप्रयोगात् कर्त्तृव्यापारस्यातीतत्वदशायां तादृशपाकस्य वर्त्तमानत्वदशायां पचतीत्यप्रयोगादपचदित्यपि प्रयोगाच्च। नन्वेव-

---

शाब्दविषयत्वं सम्भवतीति तन्मतेऽपि यत्र वर्त्तमानत्वप्रतीत्यनुपपत्तिं दर्शयति, 'अन्यत्रेति स्वार्थव्यापारादन्यत्र धात्वर्थे जानातीत्यादौ, 'स्वार्थव्यापारे वेति अग्निः पचतीत्यादौ पाकानुकूलव्यापारे, 'लड़ादेरित्यादिनाख्यातान्तरपरि-ग्रहः, 'वर्त्तमानत्वादीत्यादिपदेनातीतत्व-भविष्यत्त्वयोः परिग्रहः, तथाचाख्या-तार्थवर्त्तमानत्वादेः प्रतिनियतान्वयव्युत्पत्तिविरोधानुमाने तदन्वयो भवन्मते

मग्निना पच्यते चैत्रेण पच्यते इत्यादौ यत्र वर्त्तमानत्वाद्यन्वयः तत्राख्यातेन व्यापार-कृत्योरबोधनात् साक्षाद्विक्लित्तिजनकस्पन्दस्य पाकत्वमते पाकानुकूलव्यापारासत्त्वदशायां पाकसत्त्वेऽपि तादृशप्रयोगाभावेन कर्त्तृव्यापारसत्त्वदशायां पाकासत्त्वेऽपि तादृशप्रयोगसत्त्वेन च धात्वर्थे तदन्वयस्य वक्तुमशक्यत्वात् । न च तत्र सुवर्यव्यापारादावेव तदन्वय इति वाच्यं । तथासत्युक्तव्युत्पत्तिभङ्गापत्तेः तथा तृतीयाद्यन्तपदासमभिव्याहृतपच्यते तण्डुल इत्यादौ वर्त्तमानत्वाद्यनन्वयप्रसङ्गस्य दुर्व्वारत्वाच्च । न च तत्रानन्वितत्वमेव वर्त्तमानत्वादिकमिति वाच्यं । पाकानुकूलकर्त्तृव्यापारस्यातीतत्वानागतत्वदशायामपि पच्यतेऽयं तण्डुल इत्यादिव्यवहारापत्तेरिति चेत्, न, तत्र वर्त्तमानव्यापारजन्यत्वादिरूपपारिभाषिकवर्त्तमानत्वादेराख्यातार्थत्वात् तस्य च धात्वर्थेऽन्वयात्, धातोः पाकानुकूलव्यापारे लाक्षणिकतया धात्वर्थ एव वर्त्तमानत्वाद्यन्वयसम्भवाच्चेति भावः ।

नन्वेवं कालः पाकजनकवर्त्तमानयत्नवान् पाकजनकवर्त्तमानव्यापारवत्त्वादित्यनुमेयं, यदा पाकजनकयत्क्षणवृत्तिव्यापारस्तदा पाकजनकतत्क्षणवृत्तियत्न इति सामान्यमुखी च व्याप्तिरित्याशङ्क्य

सम्भवतीति भावः । ननु चैत्रः पचतीत्यतश्चैत्रः पाकजनकवर्त्तमानव्यापारवानित्यन्वयबोधे जाते तत एव पक्षधर्म्मताज्ञानात् पाकजनकवर्त्तमानव्यापारत्वावच्छेदेन पाकजनकवर्त्तमानयत्नव्याप्तिप्रकारकस्मरणसहितात् चैत्रः पाकजनकवर्त्तमानयत्नवानित्यनुमितिर्भविष्यति तथाच चैत्रः पचतीत्यादौ चैत्रः पाकजनवर्त्तमानयत्नवानिति प्रत्ययस्य नानुपपत्तिस्तादृशानुमितेरेव तादृशप्रत्ययत्वादित्याशङ्क्य निराकुरुते, 'न चेति, निराकरणहेतुमाह,

वर्त्तमानयत्नानुमानं, यत्नविगमेऽपि व्यापारानुवृत्तेः। धर्म्मिविशेषनिष्ठता च यत्नस्य न स्यात् तद्व्यधिक-

निराकरोति, 'न चेति, 'यत्नविगमेऽपीति, तथाच संयोगात्मक-पाकजनकव्यापारवत्यपि क्षणे पाकजनकयत्नाभावाद्व्यभिचार इति भावः। ननु संसारस्यानन्तत्वात् सर्व्वदैव पाकजनकयत्नसत्त्वात् मूलकालस्य वर्त्तमानत्वघटकत्वाद्वा न व्यभिचारः। यद्वा चेष्टोत्पत्तिक्षणो वर्त्तमानत्वघटकः तद्विशिष्टव्यापारवत्त्वञ्च हेतुः विशेषमुखी च व्याप्तिरतो न व्यभिचार इत्यत आह, 'धर्म्मीति चैत्रादिनिष्ठतेत्यर्थः, तथाच पाकजनकवर्त्तमानयत्नवान् चैत्र इति धीर्न

'यत्नविगमेऽपीति पाकजनकवर्त्तमानयत्नविरहेऽपीत्यर्थः, 'व्यापारानुवृत्तेः' पाकजनकव्यापारस्य सत्त्वादित्यर्थः, एतावता च पाकजनकवर्त्तमानव्यापारस्य पाकजनकवर्त्तमानयत्नस्य कालिकी व्याप्तिर्निराकृता। ननु चैत्रः पचतीत्यादौ कृतिनिष्ठानुकूलताविशेषसम्बन्धेन व्यापारत्वविशिष्टे धात्वर्थपाकान्वयो वाच्यत्वाच्च तादृशानुकूलतासम्बन्धेन पाकविशिष्टव्यापारः पाकजनकव्यापार एव यत्न एव स च यत्नविगमे न तिष्ठत्येवेति कालिकव्याप्तौ नोक्तव्यभिचार इत्यतआह, 'धर्म्मिविशेषेति चैत्रः पचतीत्यादौ चैत्रादेः समवायेन पाकजनकवर्त्तमानयत्नवत्ता न प्रतीयेतेत्यर्थः, कालिकसम्बन्धेन व्यापकताज्ञानात् कालिकसम्बन्धेनैव काले पाकजनकयत्नानुमितेरेवोत्पत्तेरिति भावः। ननु तादृशव्यापारं प्रति तादृशयत्नः समवायेन व्यापक इति व्यापकताज्ञानादेव धर्म्मिविशेषनिष्ठताप्रतीतिर्भवतीत्यत आह, 'तद्व्यधिकरणेति पचतीति वाक्यात् पाकजनकवर्त्तमानयत्नानधिकरणवृत्तेर्व्यापारस्यापि पाकजनकत्वेन प्रतीतेरित्यर्थः, अत्रायं भावः चैत्रः पचतीत्यादौ यत्ननिष्ठानुकूलताविशेषसम्बन्धेन पाकस्य व्यापारेऽन्वयः काष्ठं पचतीत्यादौ चानुकूलतासामान्येन सम्बन्धेन

करणव्यापारस्यापि पाकजनकत्वात्, चैतन्याविनाभूत-चैत्रत्वादिविशेषितेन तेन यत्नानुमानमिति चेत्,

---

स्यादिति भावः। ननु चैत्रः पाकजनकवर्त्तमानयत्नवान् पाकजनकवर्त्तमानव्यापारवत्त्वात् इत्याद्यनुमेयं, स्थूलकालोविशिष्य चेष्टोत्पत्तिक्षणो वा वर्त्तमानत्वघटकः तेन न व्यभिचार इत्यत आह, 'तद्व्यधिकरणेति यत्नव्यधिकरणस्यापि स्थाल्यादिकाष्ठाग्न्यादिसंयोगस्येत्यर्थः, संसारस्यानन्तत्वात् तथाच व्यभिचार इति भावः। ननु चैत्रत्वे सतीत्यनेन हेतुर्विशेषणीय इत्याशङ्कते, 'चैतन्येति, अचेतनेऽपि चैत्रत्वादिसङ्केतसत्त्वात् उक्तं 'चैतन्याविनाभूतेति, 'चैत्रत्वादीति. चैत्रत्वं स्वरूपतो विशेषणं तेन चैत्रत्वेन चैत्रस्य शब्दानुपस्थितत्वे

पाकस्य व्यापारेऽन्वय इति स्वीकारे व्युत्पत्तेर्भेदापत्त्या गौरवं स्यादित्युभयसाधारण्यायानुकूलतासामान्यसंसर्गेण व्यापारे पाकान्वयो वाच्यस्तथाचानुकूलतासामान्येन पाकविशिष्टव्यापारस्य चैत्रः पचतीत्यादौ प्रतीयमानस्य पाकजनकवर्त्तमानयत्ने व्यभिचारितया न तेन तदनुमानं विशेषदर्शिनां स्यादिति। ननु चैत्रः पाकजनकवर्त्तमानयत्नवान् पाकजनकवर्त्तमानव्यापारवत्त्वादित्यनुमितिर्जायतामित्याशङ्कते, 'चैतन्येति, अविनाभूतं व्याप्यं यच्चैत्रत्वादि तद्विशेषितेनेत्यर्थः, 'तेन' पाकानुकूलवर्त्तमानव्यापारेण, 'यत्नानुमानं' पाकजनकवर्त्तमानयत्नानुमानं। शोभनत्वं सुन्दरत्वं, 'शोभन इति काष्ठादिसाधारणं बोध्यं तथाच शोभनत्वे सति पाकजनकवर्त्तमानव्यापारवत्त्वं शोभनकाष्ठादौ पाकजनकवर्त्तमानयत्ने व्यभिचारीति तत्र तादृशानुमानानुपपत्तिरित्यर्थः। न च तत्रापि चैत्रत्वादिविशेषितेन तदनुमानं, तत्र चैत्रत्वादेः शब्दादनुपस्थितेः प्रमाणान्तरेण च तदा नियमतस्तदनुपस्थितौ मानाभावएव तथाच शोभनः पचतीत्यादौ प्रमाणान्तरेण चैत्रत्वाद्यनुपस्थितिदशायां

त्वं, चैत्रत्वाद्यप्रतीतावपि शोभनः पचतीत्यादौ शोभनादेः पाकयत्नवत्त्वप्रतीतेः तत्राख्यातस्य जनकयत्ने लाक्षणिकत्वात् । मैवं, अविलाभावमपेक्ष्य लाघवेन

न इति । तेन पाकजनकवर्त्तमानव्यापारेण यत्नानुमानम् । 'शोभनादेरिति, शोभनत्वस्य स्त्र्यादिसाधारणतया शोभनत्वे सति तादृग्व्यापारवत्त्वं न यत्नानुमापकमिति भावः । इदमुपलक्षणं चैत्रः पचतीत्यादौ शाब्दबोधात्मकतादृग्प्रतीतेरानुभविकत्वाच्चेत्यपि मन्तव्यम् । 'तत्रेति यत्र यत्नशाब्दबोधस्तत्रेत्यर्थः, जनकव्यापारवत्त्वस्य शक्यतावच्छेदकत्वेऽपि क्वचिल्लक्षणाया आवश्यकत्वे लाघवं किमित्याशङ्क्य जनकयत्ने शक्तिवाद्येव दूषयति, 'मैवमिति, 'जनकव्यापारः' जनकव्यापारत्वं, 'जनकयत्नस्य' जनकप्रवृत्तित्वस्य, 'शक्यत्वात्' शक्यतावच्छेदकत्वात्, जनकत्वप्रवेशस्याविशिष्टत्वेऽपि प्रवृत्तित्वस्य जातितया तदपेक्ष्य धर्मत्वरूपस्य व्यापारत्वस्य उपाधित्वाद्गुरुत्वमिति भावः । जनकयत्नत्वस्य शक्यतावच्छेदकत्वेऽपि जनकत्वप्रवेशस्यावश्यकतया जन-

---

तदनुमानानुपपत्तिरिति भावः । 'अथैवमिति पूर्वपक्षसमाधानमाह, 'सत्यमिति, 'तत्र' शोभनः पचतीत्यादौ, इत्यत्र काष्ठं पचति अग्निः पचतीत्यादिवद्भूतप्रयोगे सङ्ख्यात्वसम्पादनाय परं आख्यातस्य व्यापारे शक्तिः कल्प्यते शोभनः पचतीत्यादिप्रयोगानाञ्चाल्पत्वेन तत्र लक्षणाकल्पनैव युक्तेति पूर्वपक्षिहृदयम् । 'लाघवेनेति जन्यत्वं धर्मत्वं वा व्यापारत्वं अपेक्ष्य यत्नत्वस्य लघुत्वेनेत्यर्थः । ननु पततीत्यादौ पतनानुकूलगुरुत्ववदिति स्पन्दत इत्यादौ च स्पन्दानुकूलवेगवदिति प्रतीयते इति गुरुत्वत्वं वेगत्वञ्चाख्यातशक्यतावच्छेदकं स्यात् यत्नमुख्यत्वादिति चेत्, तत्र तत्र तेन तेन रूपेण प्रतीतेरानुभविकत्वे

जनकयत्नस्यैव शक्यत्वात्। यत्नं विहाय जनकमात्रे शक्तिरस्तु लाघवात् तथाचाचेतनेऽपि प्रयोगो मुख्यएवेति चेत्, न, अपचत्यपि पाकजनकादृष्टवति पचतीति प्रयोगापत्तेः। पाकजनकादृष्टजनकक्षतेश्च न पाकजन-

---

कत्वमेव शक्यतावच्छेदकमस्तु लाघवात् किं यत्नत्वप्रवेशेनेत्यभिप्रायेणाशङ्कते, 'यत्नं विहायेति, 'यत्नं' यत्नत्वं, 'मात्रे' सामान्ये, 'तथाचेति जनकसामान्ये शक्तौ चेत्यर्थः, 'अचेतनेऽपीति, व्यापारानुबन्धिविशेष्यता सप्तम्यर्थः, अचेतनमुख्यविशेष्यकेऽपीत्यर्थः, 'प्रयोगः' पचतीत्यादिप्रयोगः, अग्निः पचतीत्यादिप्रयोगोऽपीति समुदितार्थः। 'अपचत्यपीति, 'पाकजनकादृष्टवति' भोक्तरि, पचतीतिप्रयोगः स्यादिति। ननु यत्नशक्तिवादिनस्तवापि तददृष्टजनकक्षतिकाले तामादाय तत्र तत्प्रयोगो दुर्वारः जनकताविशेषनिवेशेनातिप्रसङ्गवारणन्तु ममापि नाशक्यमित्यत आह, 'पाकजनकेति, 'अतएव' जनकादृष्टजनकक्षतेः स्वाजनकत्वादेव, 'क्षत्यादिजन्यत्व इति, 'आदि-

---

इष्टापत्तेः। वस्तुतः पततीत्यादौ पतनाश्रयत्वादेरेव प्रतीतेरानुभविकत्वादिति भावः। जनकयत्नत्वे जनकत्वं प्रविष्टमिति तदेवाख्यातशक्यतावच्छेदकं स्याल्लाघवादित्याशङ्कते, 'यत्नं विहायेति, लाघवात् जनकयत्नत्वापेक्षया जनकत्वस्य लघुत्वात्, यत्नत्यागे बीजान्तरमप्याह, 'तथाचेति जनकत्वमात्रस्याख्यातशक्यतावच्छेदकत्वे चेत्यर्थः, अचेतनेऽपि काष्ठं पचति अग्निः पचतीत्यादावाख्याते प्रयोगोमुख्य एव भवतीत्यर्थः। ननु जनकयत्नस्य शक्यत्वेऽपि पाकजनकादृष्टजनकक्षतेरपि पाकजनकतया स एव दोषः स्यादित्यत आह, 'पाकजनकेति, 'अतएव' तज्जनकादृष्टजनकक्षतेस्तज्जनकत्वे मानाभा-

कत्वं मानाभावात्। अतएव क्षित्यादेः कृत्यादिजन्यत्वे साध्ये तज्जनकादृष्टजनककृत्यादिना अर्थान्तरप्रसङ्गोऽपि प्रत्युक्तः। भावे वा तादृशकृतिनिवारणायादृष्टाद्वारकजनकतायास्त्वयापि वाच्यत्वात्। यत्नमात्रं शक्यं

पदादिच्छादिपरिग्रहः, 'साध्ये' कार्य्यत्वेन हेतुना साध्ये, 'तज्जनकेति क्षित्यादिजनकेत्यर्थः। अभ्युपेत्याह, 'भावे वेति, 'तादृशेति पाकजनकादृष्टजनकेत्यर्थः, 'त्वयापि' जनकसामान्ये शक्तिवादिना त्वयापि, अन्यथा तदा तादृशप्रयोगापत्तेस्त्वयापि दुर्वारत्वाददृष्टमादायातिप्रसङ्गस्तु तव दुर्वारः, अदृष्टस्यादृष्टमद्वारीकृत्यैव पाकजनकत्वात् इति भावः। ननु कार्य्यस्य समवायो जनकस्य विषयतेति सम्बन्धनियतफलोपधानात्मकजनकतानिवेशात् अदृष्टमादाय नातिप्रसङ्ग इत्यतो नव्यमतमाह, 'यत्नमात्रं शक्यमिति प्रवृत्तित्व-

---

वादेव, 'क्षित्यादेरिति, क्षितिः कृतिजन्या कार्य्यत्वात् घटवदित्यनुमानबलेनास्मदादिकृतिजन्यतावाधेन भगवत्कृतिजन्यता सिध्यतीति सिद्धान्तः। स च तज्जनकादृष्टजनककृतेस्तज्जनकत्वे भ्रमः स्याद्बाधाभावेनादृष्टजनकास्मदादिकृतिजन्यतामादायार्थान्तरप्रसङ्गेन भगवत्कृतेरसिद्ध्यापत्तेरिति दोषोनिरस्त इत्यर्थः। अभ्युपेत्याह, 'भावे वेति तज्जनकादृष्टजनककृतौ तज्जनकत्वस्य प्रामाणिकत्वे वेत्यर्थः, 'त्वयापीति जनकमात्रे आख्यातशक्तिवादिनापि, 'वाच्यत्वादिति, अन्यथा पाकजनकादृष्टजनकयत्नस्यापि पाकजनकत्वेन तमादाय अपचत्यपि पाकजनकादृष्टजनकीभूतगङ्गास्नानादिगोचरयत्नवति पचतीति प्रयोगप्रसङ्गस्य तवापि दुर्वारत्वादिति भावः। वस्तुतः कार्य्यीभूतपाकस्य समवायः कारणीभूतकृतेर्विषयता इत्येवं सामानाधिकरण्यप्रत्यासत्त्यवच्छि-

विषयित्वं जनकत्वं वा सम्बन्धमर्य्यादया भासत इति

मात्रं शक्यतावच्छेदकमित्यर्थः। न च प्रवृत्तित्वस्यैव शक्यतावच्छेदकत्वे पचत इत्यादौ पाकजन्यफलशालित्वरूपपाकादिकर्मत्वप्रतीतिः कथं स्यादिति वाच्यम्। तत्रात्मनेपदस्य कर्मत्वे लाक्षणिकत्वात्, कर्मत्वं फलवत्त्वं, तच्च फलस्यैव, जन्यतासम्बन्धेन पाकादेर्धात्वर्थस्य तत्रान्वयः, फलत्वञ्च कार्य्यत्वं, प्रतियोगितासम्बन्धेन प्रागभावादिमत्त्वमिति यावदिति भावः। विषयित्वं जनकत्वं वेति तात्पर्य्याधीनो व्यवस्थितो विकल्पः सम्बन्धान्तरेणान्वयस्य निराकाङ्क्षत्वबोधकः न तु पूर्व्वाखण्डे विकल्पः, तेन जनकत्वस्य विषयित्वमपेक्ष्य गुरुत्वेऽपि चरमनिर्द्देशो नानुपपन्नः। अथैवमस्मदादीनां पाकानुष्ठानदशायां

न्नजनकत्वस्य शक्यतावच्छेदकत्वेन नोक्तगङ्गास्नानादिगोचरकृतिमादायातिप्रसङ्गस्तस्य पाकसमवायिस्थाल्यादिविषयकत्वाभावेन निरुक्तसामानाधिकरण्यप्रत्यासत्त्यवच्छिन्नपाकजनकत्वासम्भवादिति तत्त्वं। नन्वदृष्टद्वारा वृत्तं विलक्षणजनकत्वमेवाख्यातशक्यतावच्छेदकं वाच्यं यतो न पाकजनकादृष्टमादायोक्तातिप्रसङ्ग इत्यतो नव्यमते यत्ने शक्तौ युक्तिं दर्शयति, 'यत्नमात्रमिति यत्नत्वमात्रं आख्यातशक्यतावच्छेदकमित्यर्थः। मात्रपदेन जनकयत्नत्वस्य जनकत्वस्यचाख्यातशक्यतावच्छेदकत्वव्यवच्छेदः। तयोर्यत्नत्वजात्यपेक्षया गुरुत्वादिति भावः। धात्वर्थपाकादेर्यत्ने फलसम्बन्धेनान्वय इत्याकाङ्क्षायामाह, 'विषयित्वमिति, तथाच पचतीत्यादौ विषयितासम्बन्धेन पाकविशिष्टयत्नवानित्यर्थः। नन्वेवं पचतीत्यादौ पचेः पाकत्वलक्षणायामपि पाकत्वविषयकयत्नवानित्यन्वयबोधापत्तिः पाकविषयिन्यास्तत्तत्कृतेः पाकत्वविषयकत्वनियमात्। न च विशेष्यत्वाख्यमेव विषयित्वं संसर्गः तथापि निगडनिश्चलदेहस्यामवासजडीकृतकलेवरस्य चोत्थानविषयककृतिर्जायते उत्थानन्तु न जायते निगड-

परमेश्वरः पचतीत्यपि प्रयोगापत्तिः तत्कृतेः सर्व्वविषयकतया कार्य्यमात्रजनकतया चास्मदादिकर्त्तृकपाकस्यापि तद्विषयत्वात् तज्जन्यत्वाच्च। न च प्रवृत्तित्वस्य शक्यतावच्छेदकस्य तत्कृतावभावात् न तथा प्रयोग इति वाच्यम्। तत्रापि धर्म्मिग्राहकमानसिद्धत्वात्। न चाख्यातार्थयत्न-कर्त्तृपदार्थयोरवच्छेदकतासम्बन्धेनैवान्वयस्य साकाङ्क्षत्वात् न तथा प्रयोगः आत्मा पचतीत्यपि प्रयोगो नेष्यते अहं पचामि त्वं पचसीत्यादौ उच्चारयित्रादिशरीरस्यैव चैत्रत्वादिना अस्मदादिपदशक्यं परमेश्वरो वेदं वेत्तीत्यत्रापि परमेश्वरपदं शरीरपरं न तु परमात्मपरमिति वाच्यम्। तथापि तदानीं कृष्णः पचतीति प्रयोगापत्तेर्दुर्व्वारत्वादिति चेत्, न, साध्यताख्यविषयितावैशिष्ट्यस्य चेष्टादिद्वारा फलोपधानाख्यजनकतावैशिष्ट्यस्य च संसर्गत्वनियमात्, भगवत्कृतिश्च नास्मदादिकृतपाकस्य तादृशविषयितावती तादृशजनकतावती वा, अतएव पाकत्वेन पाकविषयिण्याः कृतेश्च पाकत्वविषयतानियमेऽपि पचेः पाकत्वे लक्षणायां पचतीति प्रयोगो न योग्यः, न वा उपादानतादिरूपपाकादिविशेष्यताकप्रवृत्तिसत्त्वेऽपि पचतीति प्रयोगो योग्यः, न वा क्रियान्तरगोचरप्रवृत्तिदशायां स्वरूपयोग्यतामादाय पचतीत्यादिप्रयोगः, नापि पाकजनकादृष्टजनककृतिमादाय पचतीत्यादिप्रयोगः। न च तथापि विषयितायाअपि संसर्गत्वे पाकाद्यनुत्पत्तावपि पाकादिसाध्यकप्रवृत्तेर्वर्त्तमानत्वा-

---

बन्धनामवातादिना दोषेण प्रतिबन्धादिति सिद्धान्तस्तथाच यदा निगडनिश्चलदेहस्योत्थानविषयिणी कृतिस्तदा निगडनिश्चलदेह उत्तिष्ठतीति प्रयोगापत्तिः एवं व्यामवातजडीकृतकलेवरस्योत्थानविषयिकृतिदशायां

तौतत्वदशायां पचत्यपचदित्यादिप्रयोगापत्तिर्दुर्वारा पचतीत्यादावाख्यातार्थवर्त्तमानत्वादेराख्यातार्थयत्नादावेवान्वयस्य निरूढत्वादिति वाच्यम्। विषयितासम्बन्धमादाय तत्र तदानीं तादृशप्रयोगस्य इष्टत्वात्, फलोपधानात्मकजनकतासंसर्गस्य विषयत्व एव तत्र तदानीं तथा प्रयोगस्यायोग्यत्वाभ्युपगमात्। अतएव विषयितायाः संसर्गत्वभ्रान्त्या वृष्ट्यादिसाध्यकप्रवृत्तिमति पुरुषे वर्षतीति प्रयोगापत्तिः भ्रमादुत्थानसाध्यकप्रवृत्तिमति निगड़निश्चलदेहे उत्थानानुत्पत्तावपि उत्तिष्ठतीति प्रयोगापत्तिरित्यपि निरस्तम्। साध्यत्वाख्यविषयितासंसर्गमादाय तत्र तादृशप्रयोगस्येष्टत्वात्, फलोपधानात्मकचेष्टादिद्वारजनकताविशेषसंसर्गविषयकत्व एव तादृशप्रयोगस्यायोग्यत्वाभ्युपगमादिति भावः।

केचित्तु विषयित्वस्य संसर्गत्वे सर्व्वमेतद्दोषमभिसन्धायैव जनयाञ्चेत्यभिहितमित्याहुः।

केचित्तु साध्यत्वाख्यविषयिता द्विविधा स्वरूपयोग्यतात्मिका फलोपधानात्मिका च तत्र फलोपधानात्मिकायाः साध्यत्वाख्यविषयिताया एव प्रकृते संसर्गत्वाभ्युपगमान्नोक्तातिप्रसङ्गः। अतएव भोजनाद्यनुत्पत्तिस्थले भोजनादिसाध्यकप्रवृत्तिसत्त्वेऽपि भोजनं करोति भोजनं क्रियते इत्यादयो न व्यवहाराः फलोपधानाख्यसाध्यत्वाख्यविषयिताया एव क्रधातुप्रयोगे कर्म्मप्रत्ययार्थत्वात्। न च साध्यत्वाख्यविषयित्वादेः तादृशद्वैविध्ये मानाभावइति वाच्यम्। क्रियानु-

---

आमवातजडीकृतकलेवरस्तिष्ठतीति प्रयोगः स्यात् एवं वृष्टौ कृतिसाध्यत्वभ्रमे वृष्टिविषयिणी कृतिर्जायते वृष्टिस्तु न जायते वृष्टिं प्रति वृष्टिविषय-

तु नव्याः । कर्त्तृ-कर्म्मणी लकारवाच्ये चैत्रः पचति पच्यते तण्डुल इति सामानाधिकरण्यानुरोधात्

त्पत्तिदशायां तादृशप्रतीत्यभावस्य मानत्वादित्याहुः । तदसत् । क्वचित् स्वरूपयोग्यतात्मकसाध्यतावती प्रवृत्तिः, क्वचित् फलोपधानात्मकतद्वतीत्यत्र नियामकस्य दुर्व्वारत्वादिति दिक् ।

वस्तुतस्तु साध्यताख्यविषयता-फलोपहितजनकत्वोभयसम्बन्धेनैव धात्वर्थस्य कृतावन्वयोऽभ्युपेयः, अन्यथा जनकतायाः सम्बन्धत्वकल्पे विषयतासम्बन्धकल्पोक्तपूर्व्वदोषोद्धारेऽपि नान्तरीयकमौनभोजनादौ मौनं भुङ्क्ते इत्यादिप्रयोगस्य दुर्व्वारत्वात्, दीधितिकारलिखितन्तु वाक्यारम्भस्य समुच्चयार्थतैवेत्युपपादनीयमिति विभावनीयम् ।

वैयाकरणमतमुत्थापयति, 'कर्त्तृ-कर्म्मणी इति, 'लकारः' आख्यातं, 'इति सामानाधिकरण्यानुरोधादिति, 'इति' अत्र, चैत्र-तण्डुलादिपदाख्यातपदयोरेकधर्म्मिबोधकत्वानुरोधादित्यर्थः, विभिन्नप्रवृत्ति-

---

कृतेः स्वरूपायोग्यत्वादिति मते चैत्रे वृष्टिविषयकृतिदशायां चैत्रोवर्षतीति प्रयोगापत्तिरित्यत आह, 'जनकत्वं वेति फलोपहितजनकत्वमित्यर्थः, तेन निगडनिश्चलदेहादिप्रसङ्गाभाव इति भावः। वैयाकरणमतमाह, 'कर्त्तृकर्म्मणी इति, 'लकारः' आख्यातं, वैयाकरणैस्त्यादीनां लत्वेन परिभाषितत्वादित्यर्थः, कर्त्तृत्वं कर्म्मत्वञ्च समवायेन विषयतया वा, कृतिरेव शक्यतावच्छेदिकेति पचतीत्यादौ समवायेन कृतिप्रकारेण पच्यते इत्यादौ च विषयतया कृतिप्रकारेण तत्तदर्थबोधस्यानुभविकत्वादित्यर्थः, 'इति' इत्यत्र, 'सामानाधिकरण्येति चैत्रपदाख्यातपदयोर्भिन्नरूपाभ्याञ्चैत्रत्व-कृतिभ्यामेकस्य चैत्रस्य

अन्यथा पचतीत्यादावपि कर्त्तरि तृतीया पच्यत इत्यत्र कर्म्मणि द्वितीया स्यात् तयोरनभिहिताधिकारीय-

---

निमित्तकयोरेकधर्म्मिबोधकत्वलक्षणस्य शाब्दसामानाधिकरण्यस्यात्र सामानाधिकरण्यपदार्थत्वात्। ननु चैत्र-तण्डुलपदाख्यातपदयोरेकधर्म्मिबोधकत्वमेवासिद्धं तथाच लाघवात् प्रवृत्तित्वमाख्यातस्य शक्यतावच्छेदकमित्यत आह, 'अन्यथेति तयोरेकधर्म्यबोधकत्वे इत्यर्थः।

केचित्तु 'इतिसामानाधिकरण्यानुरोधादित्यत्र चैत्र-तण्डुलपदार्थाख्यातार्थयोरभेदसंसर्गकान्वयानुरोधात्। नन्विदमेवाप्रसिद्धं तथाच लाघवात् प्रवृत्तित्वमेवाख्यातस्य शक्यतावच्छेदकमित्यस्वरसात् साधकान्तरमाह, 'अन्यथेति कर्त्तृ-कर्म्मणोरनभिधाने इत्याहुः।

'तयोः' तृतीया-द्वितीययोः, 'अनभिहिताधिकारीयत्वादिति कर्त्तृ-कर्म्मणोरनभिधान एवानुशिष्टत्वादित्यर्थः। ननु द्वितीया-

---

धर्म्मिणोबोधकत्वमेव शाब्दसामानाधिकरण्यं चैत्रेण पच्यते तण्डुल इत्यादौ च तण्डुलपदाख्यातपदयोर्भिन्नरूपाभ्यां तण्डुलत्व-विषयतासम्बन्धेन कृतिभ्यामेकस्य तण्डुलधर्म्मिणो बोधकत्वं शाब्दसामानाधिकरण्यं अनुभवसिद्धं तदनुरोधाच्चाख्यातसामान्यस्य समवायेन कृतिः शक्यतावच्छेदिका आत्मनेपदस्य च विषयतासम्बन्धेन कृतिः शक्यतावच्छेदिकेति समुदायार्थः। यद्वा सामानाधिकरण्यानुरोधादित्यस्य चैत्रादिपदार्थे तादात्म्यसम्बन्धेनाख्यातार्थप्रकारकबोधस्यानुरोधादित्यर्थः, 'अन्यथेति आख्यातस्य कर्त्तरि कर्म्मणि च शक्यनङ्गीकारे इत्यर्थः,'तयोः' तृतीया-द्वितीययोः, अनभिहिताधिकारीयत्वाभ्यां साधुत्वेन प्रतिपादनादित्यर्थः, आख्यातेन कर्त्तुरनभिधाने समभिव्याहृतप्रातिपदिके तृतीया एवं आख्यातेन कर्म्मणोऽनभिधाने समभिव्याहृतप्राति-

त्वात् कृत्यभिधानस्याविशिष्टत्वात् । कर्त्तृ-कर्म्मसङ्ख्या-

तृतीयानुशासनस्याख्यातेन कृत्यनभिधाने न कर्म्मणि द्वितीयेत्यवार्थ-इत्यतश्चाह, 'कृत्यभिधानस्येति, 'अविशिष्टत्वादिति भवन्मते कर्त्तृ-कर्म्माख्यातसाधारणत्वादित्यर्थः, तथाच तण्डुलं पचतीत्यत्रापि द्वितीया चैत्रेण पच्यते इत्यत्रापि तृतीया न स्यादित्यर्थः । एतच्च कर्म्मा-ख्यातस्यापि कृतिबोधकत्वमिति प्राचीनमतानुसारेण, तन्मते अन्वय-बोधप्रकारस्याग्रे व्युत्पादनीयः । वस्तुतस्तु कृत्यनभिधानाभिधानस्य तृतीया-द्वितीयानियामकत्वे चैत्रो घटं जानातीत्यादावपि कर्त्तरि तृतीयापत्तेः कर्म्मणि द्वितीयानापत्तेः । न चाख्यातेन मुख्य-भाक्तसा-धारणकर्म्मत्वानभिधानाभिधानाभ्यामेव तृतीया-द्वितीयानियम इति वाच्यम् । चैत्रेण भूयते इत्यादौ भावाख्यातस्थले कर्त्तरि तृतीया-नुपपत्तेरिति ध्येयम् । नियमान्तरमाशङ्क्य निराकरोति, 'कर्त्तृ-कर्म्मसङ्ख्येत्यादिना, 'इत्यपि नास्तीत्यन्तेनान्वयः । कर्त्तृगतसङ्ख्यायाः

पदिके द्वितीया इति तृतीया-द्वितीयादिविधायकसूत्रस्यार्थस्तथा च कृतिः कर्म्मत्वं वा यद्याख्यातशक्यं न तु कर्त्ता कर्म्म वा तदा तृतीया-द्वितीयाविधा-यकसूत्रबलेन चैत्रः पचतीत्यादौ तृतीया चैत्रेण पच्यते तण्डुल इत्यादौ द्वितीया स्यादेवञ्च चैत्रेण तण्डुलं पचति चैत्रेण पच्यते तण्डुलमित्यादिप्रयोगस्यापि साधुत्वापत्तिनचेष्टापत्तिस्तथा सति यज्ञादौ तादृशप्रयोगेऽप्यसाधुशब्दप्र-योगकृतदोषविरहप्रसङ्गादित्यर्थः । अत्र हेतुमाह, 'कृत्यभिधानेति कृत्यभि-धानेत्यनन्तरं मात्रपदाध्याहारेण कर्त्ताख्यातस्थले कर्म्माख्यातस्थले च कर्त्तुः कर्म्मणश्चानभिधानेऽस्य भवन्मते तुल्यत्वादित्यर्थः करणीयः । यद्वा ननु कृते-रनभिधाने तृतीया कृतेरभिधाने द्वितीयेत्यनभिहिताधिकारीयसूत्रार्थोवाच्यः इति नोक्त दोष इत्यत आह, 'कृत्यभिधानस्येति, 'अविशिष्टत्वादिति चैत्रः

भिधानानभिधानाभ्यां नियमः। न चैवं चैत्रेण दृष्टो घट इत्यादौ विनापि तिङं सङ्ख्याप्रतीतेः कृत्प्रत्यक्षेः सुप-एव सङ्ख्योपस्थितिसम्भवे तिङो न तदभिधायकत्व-

---

प्रत्ययेनाभिधाने कर्त्तरि प्रथमा, तेन तदनभिधाने तृतीया, एवं प्रत्ययेन कर्म्मगतसङ्ख्याया अभिधाने कर्म्मणि प्रथमा तदनभिधाने तत्र द्वितीया इति नियम इत्यर्थः। अन्तरा शङ्कते, 'न चेति, 'सुप एव' प्रथमाविभक्तित एव, 'सङ्ख्योपस्थितिसम्भव इति चैत्रः पचति तण्डुलः पच्यते इत्यादौ सङ्ख्योपस्थितिसम्भव इत्यर्थः, 'न तदभिधायकत्वं' न सङ्ख्याभिधायकत्वं, तथाच तथापि तृतीया-

---

पचतीत्यादाविव चैत्रेण पच्यते इत्यत्रापि कृत्यभिधानस्याविशिष्टत्वादित्यर्थः, तथाच चैत्रेण पच्यते इत्यत्रापि तृतीया न स्यादित्यर्थः। ननु कर्त्तृगत-सङ्ख्यायाः प्रत्ययेनानभिधाने तृतीया एवं कर्म्मगतसङ्ख्यायाः प्रत्ययेनानभिधाने द्वितीयेत्यनभिहिताधिकारीयसूत्रार्थोवाच्य इति नोक्तातिप्रसङ्ग इत्याशङ्क्य निराकुरुते, 'कर्त्तृ-कर्म्मेत्यादि, अत्र च कर्त्तृ-कर्म्मेत्याद्य 'इत्यपि नास्तीत्यन्त-एकोग्रन्थः। नन्वाख्यातस्य सङ्ख्यावाचकत्वे उक्तनियमः सम्भवति तत्र च प्रमाणं नास्तीत्याशङ्क्य निराकुरुते, 'न चेति, यद्यपि चैत्रेण दृष्ट इत्यस्योप-दर्शनं निरर्थकं घट इत्यत्रैव सुपः कृत्प्रत्यक्षसङ्ख्याशक्तिकत्वात् तथापि कृत्समभि-व्याहारस्थले सुपः सङ्ख्याबोधकत्वे प्रदर्शिते कृतः सङ्ख्याशक्तौ मानाभाव-इत्युक्तं भवति तथाच कृता सङ्ख्यानभिधानादिति वक्ष्यमाणदूषणस्य स्फुटता भवतीत्यभिप्रायेण तदुपदर्शनमिति ध्येयं। 'सङ्ख्याप्रतीतेरिति एकोघटश्चैत्र-वृत्तिदर्शनविषय इत्यन्वयबोधे एकत्वसङ्ख्यादिप्रतीतेरित्यर्थः, इदञ्च कृत्प्रत्यक्षे-रित्यत्र शक्तिकल्पने हेतुः। 'सुप एवेति प्रथमाविभक्तेरेवेत्यर्थः, 'सङ्ख्योप-स्थितिसम्भव इति चैत्रोगच्छति ग्रामोगम्यत इत्यादौ एकत्वादिप्रतीति-

मिति वाच्यम्। चैत्रो मैत्रश्च गच्छत इत्यादौ विनापि तादृशसुपं द्वित्वादिप्रत्ययात् लाघवादेकवचनत्वादि-

---

द्वितीयापत्तिस्तदवस्थेति भावः। यद्यपि घट एतावतैव सङ्ख्यायां घटः क्लृप्तशक्तिकत्वमुपदर्शितं भवति किं चैत्रेण दृष्ट इत्यनेन, तथापि इता सङ्ख्यानभिधानादिति वक्ष्यमाणदूषणेऽस्य विशिष्टोपदर्शनस्य फलं भविष्यति।

केचित्तु क्रियारहितं वाक्यमेव नास्तीतिमते घटइत्यत्र क्रियापदाध्याहारस्यावश्यकत्वे अस्तीत्यादितिङन्तमेवाध्याहर्त्तव्यम्। तथाच विनिगमनाविरह इति कदाचित् ब्रूयादतस्तदुपेक्ष्य सक्रियमेव वाक्यमुदाहृतम्। न च तथापि चैत्राभ्यां पच्यते तण्डुलान् पचतीत्यादि विहाय छदन्तपर्य्यन्तानुधावनं विफलमिति वाच्यं। प्रथमायाः सङ्ख्याशक्तिसिद्धेरेव प्रकृतोपयोगित्वात् प्रथमेतरसुब्भिन्नेः सङ्ख्याशक्तिसिद्धा तिङः सङ्ख्याशक्तिनिराकरणाशक्यत्वात् इत्याहुः।

'इत्यादाविति, 'आदिपदात् चैत्रोमैत्रो विष्णुमित्रश्च गच्छतीत्यस्य परिग्रहः। 'तादृशेति द्वित्वादिबोधकेत्यर्थः, द्वित्वादिपदाद्व-

---

सम्भव इत्यर्थः, 'न सङ्ख्याभिधायकत्वं' आख्यातस्य न सङ्ख्याबोधकत्वं। 'चैत्रोमैत्रश्चेति, 'इत्यादाविति, 'आदिपदेन चैत्रोमैत्रोदेवदत्तश्च गच्छन्तीत्यादिसंग्रहः, 'तादृशसुपमिति द्वित्वादिबोधकसुपमित्यर्थः, तथाच अत्र द्वित्वादिसङ्ख्यावाचकसुपोऽभावात् अकामेनापि आख्यातस्य सङ्ख्यावाचकत्वमङ्गीकार्य्यमिति भावः। न चोक्तप्रयोगे लक्षणयैव एकवचनात् द्वित्वादिसङ्ख्याबोधसम्भवे किमनुरोधेनाख्यातस्य सङ्ख्यावाचकत्वमङ्गीकार्य्यमिति वाच्यं। लक्षणाबीजाद्यप्रतिसन्धानदशायामपि उक्तवाक्यात् द्वित्वादिसङ्ख्यान्वयबोधस्य

नैव एकत्वादौ शक्तत्वाच्च। इत्यपि नास्ति कृता सङ्ख्या-

ङ्गत्वपरिग्रहः। न चात्र सुपैव द्वित्वादिबोधसम्भवः सुब्विभक्तौ न लक्षणेति प्रवादस्य यद्विभक्त्यर्थे यद्विभक्तेर्व्यत्ययानुशासनं तद्विभक्त्यर्थातिरिक्ते विभक्त्यन्तरशक्ये तद्विभक्तेर्न लक्षणेत्येव विषयत्वादिति वाच्यं। सुपो द्वित्वादिषु लक्षणानुसन्धानं विनापि द्वित्वादिप्रत्ययादिति भावः।

केचित्तु चैत्रादिपदोत्तरसुपो द्वित्वादिलक्षणायां चैत्रपर्य्याप्तैर्मैत्रपदोत्तरसुपो द्वित्वादिलक्षणायां मैत्रपर्य्याप्तैर्द्वित्वादेरेव प्रतीत्या चैत्र-मैत्रोभयपर्य्याप्तद्वित्वाद्यलाभात् चैत्र-मैत्रोभयमिति प्रतीतिर्न स्यात् स्याच्च चैत्रद्वयं मैत्रद्वयमित्येव प्रतीतिः सुब्विभक्तेः प्रकृत्यर्थगतसङ्ख्यावोधकत्वनियमात्। न चैवं चैत्र-मैत्रपदोत्तरसङ्ख्या कथं चैत्रादावन्वेतीति वाच्यं। द्वन्द्वसमासाद्यतिरिक्तस्थल एव तथा नियमादित्याहुः।

सर्व्वानुभवसिद्धत्वात् अन्यथा अन्यत्रापि शक्त्युच्छेदप्रसङ्गात्। ननु उक्तवाक्यप्रामाण्यानुरोधात् आख्यातद्विवचनादेर्द्वित्वादिसङ्ख्यावाचकत्वस्य सिद्धत्वेऽपि आख्यातैकवचनस्य सङ्ख्यावाचकत्वं न सिद्ध्यतीत्यत आह, 'लाघवादिति सिचाद्यनन्तधर्म्मेषु शक्तितावच्छेदकत्वकल्पनापेक्षया आख्यातैकवचनसाधारणैकवचनत्वस्य शक्तितावच्छेदकत्वे लाघवादित्यर्थः, एकवचनत्वञ्च लक्षणाग्रहाजन्यैकत्वसङ्ख्यावोधजनकतावच्छेदकानुपूर्व्वीमत्त्वमिति नान्योन्याश्रयादिकमिति। सम्प्रदायविदस्तु चैत्रोगच्छतीत्यादौ सुवेकवचनस्य शक्तिप्रतिसन्धानं विनापि सङ्ख्यान्वयबोधस्य सर्व्वजनानुभवसिद्धत्वेन सुवेकवचनस्येव आख्यातैकवचनस्यापि सङ्ख्यावाचकत्वं निर्व्विवादमिति वदन्ति। 'कृतेति, तथाच कर्म्मवाच्यकृत्प्रत्ययघटितवाक्ये कर्म्मपदस्य द्वितीयान्तता कर्त्तृवाच्यकृत्प्रत्यय-

यत्तु चैत्रोमैत्रश्च गच्छत इत्यादौ लक्षणयैवाख्यातद्वित्वादिप्रत्ययसम्भवात् किन्तस्य तत्र शक्तिकल्पनेन। न चात्र वा द्वित्वादावाख्यातस्य लक्षणा दृष्टौ घटौ दृष्टा घटा इत्यत्र प्रथमाया वा द्वित्वादिषु लक्षणेत्यत्र विनिगमनाभावात् उभयोरेव शक्तिसिद्धिरिति वाच्यं। सङ्ख्यातिरिक्तस्य प्रथमाविभक्तेः शक्यस्याप्रसिद्ध्या तत्र प्रथमाविभक्तेः सङ्ख्यायां लक्षणाया वक्तुमशक्यत्वात् शक्यसम्बन्धस्यैव लक्षणात्वादिति। तन्न। प्रथमाविभक्तेः सङ्ख्यायां लक्षणाया वक्तुमशक्यत्वेऽपि शक्तिभ्रमस्य सुवचतया विनिगमनाविरहस्य दुर्वारत्वादिति।

नचैवावता आख्यातद्विवचनादेर्द्वित्वादौ शक्तिरायातु तदेकवचनस्य एकत्वे शक्तौ तु किं मानं, तथाच तत्रैव तृतीया-द्वितीयानियमार्थं कर्त्तादिराख्यातपदवाच्यः स्यादित्यत आह, 'लाघवादिति, सित्वादिना एकत्वादिषु शक्तिकल्पने शक्तावच्छेदकतावाहुल्यापत्त्या लाघवादेकवचनत्वादिनैव प्रथमैकवचनादेरेकत्वादिषु शक्तिः, तथाचायातमाख्यातैकवचनादेरप्येकवचनत्वादिषु शक्त्येत्यर्थः। अत एव "द्व्येकयोर्द्विवचनैकवचने" इत्यनुशासनं। यद्यप्येकवचनत्वं नैकत्वशक्तत्वं आत्माश्रयात्, नाप्येकत्वबोधकत्वं पदमात्रस्यैव लक्षणादिना एकत्वबोधकत्वात्। तथापि सङ्केतविशेषसम्बन्धेनैकवचनपदवत्त्वं एकवचनत्वादि, "तान्येकवचन-द्विवचन-बहुवचनान्येकश" इत्यनुशासनेन तिङ्सुबेकवचनादिपदस्य सङ्केतितत्वात्। न

घटितवाक्ये कर्त्तृपदस्य तृतीयान्तता स्यादिति भावः। ननु आख्यातघटितवाक्य एव तादृशनियमः कृत्प्रत्ययघटितवाक्यस्थले तु नियमान्तरमेवेत्यत-

चैवं तेन रूपेण ज्ञानं विना सित्वादिना ज्ञानादेकत्वादिप्रत्ययो न स्यादिति वाच्यं। विना शक्तिभ्रममिष्टत्वादिति भावः।

अत्र नव्याः सित्वादिना प्रातिस्विकरूपेण सुब्विभक्तेरेकत्वादिषु शक्तावपि तिप्त्वादिना तिङ्विभक्तेरेकत्वादिषु शक्तिरावश्यकी चैत्रः पचतीत्यादावगृहीतसुप्सङ्ख्याशक्तिकानां कदाचित्तिवादेरेकत्वादिनिष्ठवृत्तिज्ञानादेकत्वादिबोधो भवत्यविवादं। तथाच तिवादेः प्रवृत्तित्वं शक्यतावच्छेदकमेकत्वत्वादिकं वेत्यत्र विनिगमकाभावादुभयोरेव तत्शक्यतावच्छेदकत्वसिद्धेः एकत्वत्वादेः शक्यतावच्छेदकत्वेऽपि प्रवृत्तित्वप्रकारेण बोधस्य लक्षणादिना सुवचत्वात् प्रवृत्तित्वप्रकारकतिवादिजन्यबोधस्येव एकत्वादिप्रकारकतज्जन्यबोधस्यापि स्वारसिकत्वस्य प्रामाणिकसिद्धत्वात्, अन्यथा बोधस्य स्वारसिकत्वमादाय विवादे पश्वादिपदस्यापि प्रत्येकमादाय विनिगमनाविरहेण लाघवात् हरिणत्वादेरशक्यतावच्छेदकतापत्तेः नानार्थोच्छेदापत्तेश्च। एवञ्च प्रथमैकवचन-द्विवचन-बहुवचनानां वा एकत्व-द्वित्व-बहुत्वेषु शक्तिः तिङेकवचन-द्विवचन-बहुवचनानां वा इत्यत्र विनिगमकाभावादेकत्वादिषु शक्तिसिद्धिः, चैत्रः पचतीत्यादौ अगृहीतसुप्सङ्ख्याशक्तिकानां कदाचित् तिवादेरेकत्वादिनिष्ठवृत्तिज्ञानादप्येकत्वादिबोधस्य सर्वसिद्धत्वात्। न च तद्वृत्तिज्ञानं लक्षणाज्ञानरूपं शक्तिभ्रमरूपं वेति वाच्यं। तद्वृत्तिज्ञानं लक्षणाज्ञानादिरूपं प्रथमैकवचनत्वादावेकत्वादिषु वृत्तिज्ञानं वा शक्तिभ्रमरूपमित्यत्र विनिगमकाभावात् प्रत्येकमादाय विनिगमकाभावेन तिङेकवचनादेर्वाङ्मयस्याकिञ्चित्करत्वादिति वदन्ति।

नभिधानात् । किञ्च एकत्वादिसङ्ख्याभिधाने न नि-

केचित्तु केवलात् पचति-पचत इत्यादितः तिङः कर्त्तरि लक्षणादिना वा वैयाकरणमते तिङः शक्त्या वा एकः पाककर्त्तेत्यादिबुद्धेरनुभवसिद्धत्वादाख्यातस्यैकत्वादौ शक्तिसिद्धिः । न च तत्रैकत्वादिविशिष्टकर्त्तर्येव लक्षणा शक्तिभ्रमोवेति वाच्यं । केवलकर्त्तरि लक्षणादिनापि तादृशबोधस्यानुभवसिद्धत्वादित्याहुः ।

केचित्तु वारि तिष्ठति खस्तिष्ठति इत्यादौ विनापि लुप्तसुपः प्रतिसन्धानं एकत्वादिप्रतीतेरेकत्वादिषु तिङः शक्तिसिद्धिरित्याहुः ।

'कृतेति, तथाच चैत्रेण दृष्टो घट इत्यादावपि कर्मणि द्वितीया स्यात् न प्रथमा चैत्रः पक्तेत्यादावपि कर्त्तरि तृतीया स्यान्न प्रथमेति भावः । तस्मात् प्रत्ययेन सङ्ख्याभिधानानभिधानं न प्रथमातृतीयानियामकं, किन्तु प्रत्ययेन कर्त्तृ-कर्मणोरभिधानानभिधानमेव तन्नियामकमिति वैयाकरणनिगर्वः । नन्वाख्यातस्थल एव तथा वक्तव्यं कृत्स्थले तु कर्त्तृ-कर्मणोरभिधानानभिधानाभ्यामेव नियम इत्यत आह, 'किञ्चेति, 'संख्याभिधान इति आख्यातजन्यसङ्ख्याप्रकारकबोध-इत्यर्थः, 'न नियम इति कृतिशक्तिवादिनां विशेष्यतानियमो नास्तीत्यर्थः, क्वचित् कर्त्तैव तद्विशेष्यः क्वचित् कर्मेत्यत्र नियामकस्य दुर्वचत्वादिति भावः । एतदेवाह, 'पदार्थेति आख्या-

---

आह, 'किञ्चेति, 'एकत्वादिसङ्ख्याभिधान इति, आख्यातजन्य एकत्वादिसङ्ख्याप्रकारकान्वयबोध इत्यर्थः, 'न नियमः' कृतिशक्तिवादिनां मते न विशेष्यत्वनियमः, तथाच कुत्रचित् कर्त्तुः कुत्रचित्कर्मणश्च तद्विशेष्यत्वे

यमः पदार्थतावच्छेदकावच्छिन्नस्याकाङ्क्षादिवशात् कर्त्तृ-कर्म्मसाधारण्येनान्वयबोधस्य दुर्व्वारत्वात्। कर्त्रेकत्वत्वादिनाभिधानेऽपि कर्त्तादेरप्यभिधेयत्वं, शक्तौ शक्ततोपस्थापितस्यैकत्वत्वाद्यवच्छिन्नस्येत्यर्थः, 'कर्त्तृ-कर्म्मेति, तथाचोभयत्रैव सङ्ख्यान्वयात् देवदत्तः पचति तण्डुलमित्यत्र कर्म्मणि प्रथमा देवदत्तेन पच्यते तण्डुल इत्यत्र कर्त्तरि प्रथमा स्यादिति भावः। ननु कर्त्रेकत्वत्वादिना शक्यत्वाद्योग्यतैव नियामिका इत्यत आह, 'कर्त्रेकत्वत्वादिनेति, 'अभिधेयत्वं' विशेषणविधया शक्यत्वं। यदि च छातिविशिष्टैकत्वं कर्त्रेकत्वं तदा संसर्गविधया शक्यत्वं। ननु मुख्यविशेष्यविधयैव मया शक्यत्वं नाभ्युपेयते इत्यत आह, 'शक्ताविति, कर्त्रेकत्वाद्योः सम्बन्धो मम वाक्यार्थः, तत्र च तत्रापि शक्तिविषयत्वं। किञ्च मम एकवचनत्वादिना सुप्-तिङ्माधारणं

विनिगमकस्य वक्तुमशक्यत्वादिति भावः। एतदेव स्पष्टयति, 'पदार्थतावच्छेदकावच्छिन्नस्येति आख्यातोपस्थापितस्यैकत्वत्वाद्यवच्छिन्नस्येत्यर्थः, 'आकाङ्क्षादिवशात्' आकाङ्क्षादिसाचिव्यात्, 'कर्त्तृ-कर्म्मेति, तथाचोभयत्रैव सङ्ख्यान्वयात् चैत्रः तण्डुलं पचति इत्यत्र कर्म्मपदं प्रथमान्तं स्यात् स्याच्च चैत्रेण पच्यते तण्डुल इत्यत्र कर्त्तृपदं प्रथमान्तं इति भावः। 'कर्त्रेकत्वत्वादिनेति। यद्यपि देवदत्तेऽप्याख्यातार्थसङ्ख्यान्वयापत्त्या चैत्रेण देवदत्तोऽयं गच्छतीत्यादिप्रयोगापत्तिरेव, तथापि स्वप्रकृत्यर्थक्रियाकर्त्रेकत्वत्वादिना शक्तिकल्पने तात्पर्य्यं। नचैवं स्वत्वाननुगमस्यापि सत्त्वेन तदनभिधाने न्यूनता, प्राचां मते यत्त्व-तत्त्वादिवत् स्वत्वस्याप्यनुगतत्वेन तन्मतमाश्रित्यैतदभिधानात्। 'कर्त्तादेरपीति, 'आदिपदेन कर्म्मपरिग्रहः, विशिष्टस्य शक्यत्वे विशेषणां-

तावच्छेदक-शक्यतावच्छेदकयोर्गौरवमधिकम्। तस्मा-

मध्यायां शक्तिचयं, तव आख्यातैकवचनत्वादिना कर्त्रैकत्वादिषु शक्तिचयं, आत्मनेपदैकवचनत्वादिना कर्म्मैकत्वादिषु शक्तिचयं, सुबेकवचनत्वादिना एकत्वादिषु शक्तिचयमिति नव शक्तय इत्यर्थः। 'शक्तेति ममैकवचनत्वादिना शक्तत्वं, तव चाख्यातैकवचनत्वादिना कर्त्तरि विहितैकवचनत्वादिना वा शक्तत्वं इति शक्तितावच्छेदक-गौरवमित्यर्थः। तत्तद्रूपेणैव शक्तत्वस्याग्रे वक्ष्यमाणत्वात् शक्तता-वच्छेदकगौरवमुभयमते समानमित्यत आह, 'शक्यतेति ममै-कत्वादिना शक्यत्वं, तव कर्त्रैकत्वत्वादिना शक्यत्वमिति शक्यता-वच्छेदकगौरवमित्यर्थः। इदमुपलक्षणं, कर्त्रैकत्वत्वादिना शक्यत्वे च योग्यताभङ्गात् कर्त्तृ-कर्म्मसाधारण्येनान्वयस्य दुर्व्वारत्वमित्यपि बोध्यं।

नन्वास्तु नन्वाख्यातस्य एकत्वत्वादिना पृथगेकत्वादौ न शक्तिः किन्तु आख्यातैकवचनस्य कर्त्रैकत्वेन कर्त्रैकस्मिन् शक्तिः, आख्यात-द्विवचनस्य कर्त्तृद्वयत्वेन कर्त्तृद्वये शक्तिः, आख्यातबहुवचनस्य कर्त्तृ-

---

ष्वपि शक्तिरावश्यकीति भावः। 'अभिधेयत्वं' शक्यत्वं, तथाच दस्युकभिया पलायमानस्येत्यादिन्यायावतार इति भावः। इदमुपलक्षणं अयमश्वस्तमश्वं गच्छतीत्यादावुभयकर्म्मजसंयोगस्थले स्वप्रकृत्यर्थक्रियाकर्त्तृत्वस्य कर्त्तृ-कर्म्मसा-धारणतयाख्यातस्य निष्ठत्वांशे स्वप्रकृत्यर्थत्वांशे च शक्तिसम्बन्धकल्पने गौरवं, एवं कर्त्रैकवचनाख्यातत्वादिकं शक्तितावच्छेदकमिति शक्तितावच्छेदकगौरवं, एवं शक्यतावच्छेदकगौरवञ्च स्फुटमेव कर्त्रैकत्वत्वादेः शक्यतावच्छेदकत्वादिति तथाच कर्त्रैकत्वत्वादिना शक्तिकल्पने कर्त्तरि कर्म्मणि च विशेषणतया शक्तिः स्वीकृतैव भवता अधिकञ्च तव शक्त्यादिगौरवमिति समुदायार्थः।

वैयाकरणः स्वमतमुपसंहरति, 'तस्मादिति, एकवचनत्वस्याखण्डस्या-

दाख्यातत्वेन कर्त्तरि कर्म्मणि च आत्मनेपदत्वेन एक-

वज्रत्वेन कर्त्तृवज्रषु शक्तिः, आत्मनेपदैकवचनस्य कर्म्मैकत्वेन कर्म्मैकस्मिन् शक्तिः आत्मनेपदद्विवचनस्य कर्म्मद्वयत्वेन कर्म्मद्वये शक्तिः आत्मनेपदवज्रवचनस्य कर्म्मवज्रत्वेन कर्म्मवज्रषु शक्तिः; तथाच कर्त्तृ-कर्म्मशक्तिवादिनां वैयाकरणानां कर्त्तृ-कर्म्मणोरभेदसंसर्गेणान्वयनियामकस्यैव अस्माकमपि कर्त्रेकादीनां तादात्म्यसम्बन्धेनान्वये नियामकत्वान्नातिप्रसङ्गस्तदवस्थ इत्यत आह, 'कर्त्रेकत्वादिनेति, कर्त्रेकत्वत्वादिनेति पाठस्तु प्रामादिकः, 'अभिधानेऽपि' आख्यातस्य शक्तावपि, 'अभिधेयत्वं' शक्तिविशेष्यत्वं। नन्वत्र इष्टापत्तिः किन्तु केवलकर्त्तृत्वादेः शक्यतावच्छेदकत्व एव विवाद इत्यत आह, 'शक्ताविति, व्याख्यानञ्च पूर्व्वोक्तमिति प्राञ्चः।

वैयाकरणः स्वमतनिष्कर्षमाह, 'तस्मादिति, 'आख्यातत्वेनेति पचते इत्यादावात्मनेपदेनापि कर्त्तृबोधनादिति भाव.। 'आत्मनेपदत्वेनेति, परस्मैपदत्वेन कदाचिदपि कर्म्मबोधनादिति भावः।

नभ्युपगमे त्वाह, 'तत्तद्रूपेणेति सित्वादिनैव तित्वादिना वेत्यर्थः। आख्यातत्वञ्च दशलकारसाधारणं लत्वमन्यत्रेति प्रागेवोक्तं तत्रैवानुसन्धेयं। नन्वेवं कर्त्तृकर्म्मसाधारण्येन सङ्ख्यान्वयस्य दुर्व्वारत्वादिति दोषस्यापरीहार एवेत्यत आह, 'एकेति, एकेनाख्यातपदेन कर्त्तृ-सङ्ख्ययोरभिधानात् क्षति-वर्त्तमानत्ववत् कर्त्तृ-सङ्ख्ययोरेव परस्परमन्वयः आसत्तेरुत्कटत्वादिति सम्प्रदायः।

नव्यास्तु कर्त्ताख्यातजन्यसङ्ख्याप्रकारकशाब्दत्वावच्छिन्नं प्रति आख्यातजन्यकर्त्तृपस्थितित्वेन हेतुत्वं लाघवात् अन्यथा तादृशशाब्दत्वावच्छिन्नं प्रति चैत्रादिपदजन्योपस्थितीनामनन्तानां परामर्शानुमितिवत् कार्य्य-कारणभावकल्पने महागौरवप्रसङ्गादित्यत्र तात्पर्य्यमित्याहुः।

वचनत्वादिना तत्तद्रूपेण वा एकाख्यातस्य च एकत्वादौ शक्तिः सङ्ख्यायावाच्यगामित्वं कर्त्तृ-कर्म्मबोधकत्वञ्च

'एकवचनत्वादिनेति, आदिना द्विवचनत्व-बहुवचनत्वपरिग्रहः, एकवचनत्वादिरूपेणाज्ञानदशायां तिङ्वादिप्रकारकज्ञानादिना शक्तिभ्रमं एकत्वादिबोधो यद्यनुभवसिद्धस्तदा त्वाह, 'तत्तद्रूपेण वेति, एवमाख्यातत्वादेः शक्तावच्छेदकत्वाभिधानमव्यापाततः । वस्तुतस्तु प्रागुक्तयुक्त्या तिङ्वादिकमेव बोध्यं । ननु भवतामपि सङ्ख्यान्वयनियमः कथमित्यत आह, 'एकेति, 'चस्त्वर्थे, एकेनैवाख्यातपदेनोपस्थापितत्वाच्च इत्यर्थः, 'वाच्यगामित्वमिति सङ्ख्या-कालाद्यतिरिक्ताख्यातबोध्यान्वयित्वमित्यर्थः, तथाच विशेष्यतावच्छेदकतासम्बन्धेन आख्यातजन्यसङ्ख्याप्रकारकशाब्दबोधोत्पत्तिं प्रति कालत्वैकत्वत्वाद्यवृत्तिप्रकारतासम्बन्धेनाख्यातजन्योपस्थितेः कारणतया नान्यत्र तदन्वयः, चैत्रः पचतीत्यादौ एकश्चैत्रः एकपाककर्त्रभिन्न-इत्याद्येवान्वयबोधः । अत एव सुत्रैकवचन-तिङेकवचनत्वाद्योरुभयोरेव सार्थकतेति भावः ।

केचित्तु कर्त्तृत्वावच्छिन्नविशेष्यतासम्बन्धेनाख्यातपदजन्यसङ्ख्याप्रकारकशाब्दबोधोत्पत्तिं प्रति आख्यातपदजन्यकर्त्तृत्वप्रकारकोपस्थितिः कर्म्मत्वावच्छिन्नविशेष्यतासम्बन्धेनाख्यातपदजन्यसङ्ख्याप्रकारक-

---

नन्वाख्यातसामान्यस्य कर्त्तृशक्ततया आत्मनेपदस्यापि कर्त्तृबोधकत्वं कर्म्मबोधकत्वञ्च तस्य प्रसिद्धं तथाचैकदा कर्त्तृ-कर्म्मतात्पर्य्ये चैत्रः पच्यते तण्डुल इत्यादिप्रयोगापत्तिरित्यत आह, 'कर्त्तृ-कर्म्मेति, 'व्युत्पन्नमिति,

एकदाऽव्युत्पन्नं। अतएव मैत्रः पच्यते तण्डुल इत्यादयो

शाब्दबोधोत्पत्तिं प्रति आख्यातपदजन्यकर्म्मत्वोपस्थितिर्विशेष्यता-सम्बन्धेन कारणं, तदुभयातिरिक्तविशेष्यतासम्बन्धेनाख्यातजन्यसङ्ख्या-प्रकारकशाब्दबोधोत्पत्तेरलीकतया यावद्विशेषकारणबाधादेव सङ्ख्या-कालादौ न सङ्ख्याया अन्वय-इत्याहुः।

ननु पच्यत इति प्रयोगस्य कर्त्तृ-कर्म्मोभयसाधारणतया चैत्रः पच्यते तण्डुल इत्यादौ चैत्रः पाककर्त्ता तण्डुलः पाककर्म्मेति बोधो जायतां आत्मनेपदस्य कर्त्तृ-कर्म्मोभयवाचकत्वादित्यत आह, 'कर्त्तृ-कर्म्मेति, बोधकत्वं स्मारकत्वं, 'अव्युत्पन्नं' एकाख्यातपदविषयक-ज्ञानस्यासिद्धं, पदज्ञानस्य उद्बोधकविधयैव पदार्थस्मारकतया फलवत्त्वेन तत्तज्ज्ञानव्यक्तिभिन्नाख्यातपदज्ञानस्यैव कर्त्तृ-कर्म्मोद्बोध-कत्वात्, अन्यथा न्यायनयेऽपि तत्र कर्त्तृत्व-कर्म्मत्वबोधस्य दुर्वारत्वा-दिति भावः। चैत्रः पच्यते तण्डुल इत्यत्रापि पच्यतेपदस्यानु-वृत्त्या कर्त्तृ-कर्म्मस्मरणादुक्तं 'एकदेति, चैत्रः पच्यते तण्डुलं मैत्रेण पच्यते तण्डुलः इत्यत्र समूहालम्बनाख्यातपदद्वयज्ञानस्यैकदैव कर्म-कर्त्तृस्मारकत्वादेकेत्याख्यातपदविशेषणं, मैत्रेण पच्यते ओदनः चैत्रस्तेमनं इत्यादिष्वप्यावृत्त्यैव कर्त्तृ-कर्म्मबोधः। यद्वा 'बोधकत्वं अनुभावकत्वं, 'अव्युत्पन्नं' एकाख्यातपदविषयकैकज्ञानजन्यकर्त्तृ-

एकदा तदुभयबोधाय कार्य्य-कारणभावाकल्पनादिति भावः। न चैकस्या-ख्यातस्यैकदा कर्त्तृ-कर्म्मबोधकत्वाभावे मैत्रेण तण्डुलः पच्यते चैत्रस्तु तेमनं इत्यादावेकस्मादाख्यातात् तण्डुले चैत्रकर्त्तृकपाककर्म्मत्वस्य मैत्रे तेमन-कर्त्तृत्वस्य च समूहालम्बनशाब्दबोधो न स्यादिति वाच्यं। आख्यातान्तरा-

न प्रयोगाः। कर्त्तरि यक्तोऽसाधुत्वाच्च पच्यते चैत्र-

कर्म्मोपस्थितेरभिद्धं, पदज्ञानजन्यकर्त्तृ-कर्म्मोपस्थितेः शाब्दबुद्धि-कारणतायां तत्तदुपस्थितिव्यक्तिभिन्नत्वविशिष्टजन्यत्वस्य संसर्गत्वा-दिति भावः। 'न प्रयोगा इति च विना आकृतिं चैत्रः पाक-कर्त्ता तण्डुलः पाककर्म्मेति बोधजनका इत्यर्थः, एतच्चापाततः, मति तात्पर्य्यज्ञाने आकृतिं विनापि तादृशबोधस्येष्टत्वादिति ध्येयं। ननु तथापि चैत्रः पच्यत इत्यत्र चैत्रः पाककर्त्तेति बोधो-दुर्वारः आत्मनेपदस्य कर्त्तर्य्यपि शक्तत्वादित्यत आह, 'कर्त्तरीति, 'असाधुत्वात्' असाकाङ्क्षितत्वात्, यथाद्यसमभिव्याहृतानुपूर्व्या एव तत्राकाङ्क्षात्वादन्यथा न्यायनयेऽपि तत्र कर्त्तृत्वबोधस्य दुर्वारत्वा-दिति भावः। 'चस्त्वर्थः, 'इत्यादयोऽपि न प्रयोगाः' इति

आहारस्यात एवेदृशसमूहालम्बनशाब्दबोधाङ्गीकारात् यत्र च नाध्याहार-स्तत्रैकस्मादेवाख्यातादाकृत्या क्रमेणैव कर्त्तृत्वस्य कर्म्मत्वस्य च शाब्दबोधो न समूहालम्बनं, नचाकृतिस्वीकारे एकस्याख्यातस्य एकदा कर्त्तृ-कर्म्मबोध-कत्वाभावव्युत्पत्तिभङ्ग एव, एतादृशव्युत्पत्तावेकानुसन्धानावच्छिन्नतयैक-त्वाख्यातस्य विशेषितत्वादिति दिक्। ननु मास्तु उक्तव्युत्पत्तिविरोधेनैक-शब्दबोधकत्वं, तथापि चैत्रे पाककर्त्तृत्वमात्रतात्पर्य्यदशायां चैत्रः पच्यते इति प्रयोगः स्यादित्यत आह, 'कर्त्तरीति, 'असाधुत्वाच्चेत्यत्र चोऽवधारणे। ननु कर्त्तृसङ्ख्याभिधानानभिधाने प्रथमा-तृतीयानियामके कर्म्मसङ्ख्याभिधाना-नभिधाने च प्रथमा-द्वितीयानियामके वक्तव्ये सङ्ख्यान्वये च भावनाविशेष्यत्वं नियामकमिति कर्त्तृ-कर्म्मसाधारण्येन बोधस्य दुर्वारत्वादित्युक्तदोषविरहस्त-थाच कर्त्तृकर्म्मणोरवाच्यत्वेऽपि चैत्रस्तण्डुलः पच्यते इत्यादिप्रयोगो भवती-

इत्यादयोऽपि कर्त्तरि नेति वैयाकरणाः। अत्र वदन्ति भावनाविशेष्ये सङ्ख्यान्वयः समानपदोपात्तत्वेन एका-

---

सम्बध्यते, न कर्त्तृबोधका इति तदर्थः। इदमुपलक्षणं, कर्म्मणि सपोऽसाधुत्वात् तण्डुलः पचते इत्यादयोऽपि न कर्म्मबोधका इत्यपि मन्तव्यं। लाघवादाख्यातस्य यत्न एव शक्तिः सङ्ख्याभिधानानभिधानाभ्यामेव प्रथमा-तृतीयादिनियमः तत्र च सङ्ख्यायाः कर्त्तृकर्म्मसाधारण्येनान्वयबोधापत्तिरेव मूलबाधिका अतस्तामेवोद्धरति, 'भावनेति आख्यातार्थभावनाविशेष्ये इत्यर्थः, तादृशभावनाविशेषणीभूतधात्वर्थादिवारणाय विशेष्येति, तथाच तादृशभावनाया विशेष्यत्वेनान्वये यन्नियामकं तदेव सङ्ख्यान्वयेऽपि नियामकं, विशेष्यत्वञ्च प्रतियोगितेतरसम्बन्धेन बोध्यं, तेन न पचतीत्यादौ न नञर्थे सङ्ख्यान्वय इति भावः। भावना चात्र यत्नो-व्यापार आश्रयत्वादिश्च न तु यत्नमात्रं, तेनाग्निः पचति चैत्रो

त्याशयेन समाधत्ते, 'अत्र वदन्तीत्यादि, 'भावनेति, भावना च क्वचिद्व्यापारः कुत्रचित् कृतिः क्वचिदाश्रयत्वं कुत्रचिच्च प्रतियोगित्वं, आद्यं प्राचां मते रथोगच्छतीत्यादौ, द्वितीयं चैत्रः पचतीत्यादौ, तृतीयं चैत्रो जानातीत्यादौ, चतुर्थं घटो नश्यतीत्यादौ, तथाचाख्यातार्थव्यापारादेर्विशेष्यत्वेनान्वयिन्येवाख्यातार्थसङ्ख्यान्वय इति फलितं। ननु भावनाविशेष्यभिन्नएव स्वार्थसङ्ख्यान्वयः कथं न भवतीत्यत आह, 'समानेति कृति-सङ्ख्ययोर्विभिन्नशक्त्यैकपदोपात्तत्वेनैकधर्म्मिण्यन्वयस्य साकांक्षत्वादित्यर्थः, शक्तिभेदसूचनायैकपदं त्यक्त्वा समानपदमुक्तं। ननु समानपदोपात्तान्वयित्वं स्वबोधकपदप्रतिपाद्यार्थान्तरान्वयित्वं आख्यातार्थसङ्ख्यान्वये नियामकमित्यायातं, तथाचैतदपेक्षया स्वबोधकपदप्रतिपाद्यार्थान्तरान्वयित्वमेव वैयाकरणमतमेव युक्तं लाघवा-

न्वयित्वस्योचितत्वात् । भावनायाश्च विशेष्यत्वेनान्वय-

जानातीत्यादौ लक्ष्यार्थस्यापि संग्रहः, वर्त्तमानत्वादेः कृतिसाध्येष्ट-साधनत्वादेश्चासंग्रहः ।

केचित्तु कालेष्टसाधनत्वाद्यतिरिक्ताख्यातार्थो भावना इत्याहुः । तदसत् । तथा सति कर्म्मविभक्त्यर्थस्य फलस्यापि भावनात्वेन पच्यते तण्डुल इत्यादौ व्यभिचारभयेनाग्रे मतान्तरानुसरणस्यासङ्गतत्वा-पत्तेरिति ध्येयं ।

'एकान्वयित्वस्येति एकविशेष्यान्वयित्वस्यानुमितत्वादित्यर्थः । अनुमानप्रकारश्च आख्यातोपस्थापितसङ्ख्या भावनाविशेष्यान्वयिनी कालाद्यतिरिक्तत्वे सति तदुपस्थापकपदस्मारितत्वात् भावनादिव-दिति भावः । नन्वाख्यातार्थभावनाया एव विशेष्यत्वेन कुत्रान्वय-इत्यत आह, 'भावनायाश्चेति, प्रथमान्तपदानुपस्थाप्यस्यापि धात्वर्था-

दिति चेत्, न, कर्तृत्वस्य कृतिमत्त्वरूपस्य हि शक्यतावच्छेदकत्वेऽनन्तकृतीनां शक्यतावच्छेदकत्वापत्तिः धर्म्मिणोऽन्यत्वस्य शक्तत्वापत्तिश्चेति महागौरवं स्यात् । न च स्वाश्रयसमवायित्वादिलक्षणपरम्परासम्बन्धेन कृतिमत्त्वमेवा-ख्यातशक्यतावच्छेदकं वैयाकरणमतेऽपीति न शक्यतावच्छेकनानात्वगौरव-मिति वाच्यं । समवायेन कृतित्वस्य शक्यतावच्छेदकत्वापेक्षया निरुक्तपर-म्परासम्बन्धेन कृतित्वस्य तथात्वे गौरवस्यापरीहारात् । उक्तसमानपदो-पात्तान्वयित्वस्य नियामकत्वे तु न गौरवं वैयाकरणस्याख्यातजन्यसङ्ख्या-प्रकारकशाब्दत्वावच्छिन्नं प्रति आख्यातजन्यकर्तृपस्थितित्वेन हेतुतावदस्माक-मपि तादृशशाब्दत्वावच्छिन्नं प्रति प्रथमान्तपदजन्योपस्थितित्वेन हेतुत्वकल्प-नादिति भावः । ननु चैत्रस्तण्डुलं पचतीत्यादौ भावनान्वयस्तण्डुलादावपि स्यात् तथाच कर्तृकर्म्मसाधारण्येनेत्यादिबाधकापरीहार इत्यत आह, 'भावनायाश्चेति, प्रथमान्तपदानुपस्थाप्यस्यापि धात्वर्थस्य भावनायां विशेष-

योग्यः कर्म्मत्वाद्यनवरुद्धः प्रथमान्तपदोपस्थाप्यः। चैत्रः

देर्भावनायां विशेषणत्वेनान्वयादुक्तं विशेष्यत्वेनेति, 'कर्म्मत्वाद्यनवरुद्ध-इति, अत्र प्रथमान्तपदोपस्थाप्यत्वमाचोपादाने तण्डुलः पचति चैत्र-इत्यादौ प्रथमायाः कर्म्मत्वे भक्तिभ्रमेण लक्षणाज्ञानेन वा यदा तण्डुलकर्म्मकेत्यादिबोधस्तदापि तण्डुले भावनान्वयापत्तिरतः 'कर्म्मत्वाद्यनवरुद्ध इति कर्म्मत्वाद्यविशेषणीभूत इत्यर्थः, तेन पक्वं भुज्यते तण्डुलस्य पाकोभवतीत्यादौ पाककर्म्मत्व-तण्डुलकर्म्मत्वादिविशेष्यक-तदन्वयो नानुपपन्नः, कर्म्मत्वादिपदञ्च स्वरूपकथनं अविशेषणत्वमात्रं

णत्वेनान्वयादाह, 'विशेष्यत्वेनेति। ननु कर्म्मत्वादिविशेषणतयोपस्थितं चैत्रस्तण्डुलं पचतीत्यादौतण्डुलादिकमेव भावनाविशेष्यतया अन्वितमिति किं नाङ्गीक्रियते इत्यस्योत्तरदानायाह, 'कर्म्मत्वादीति, 'आदिपदेन करणत्व-सम्प्रदानत्वापादानत्व-सम्बन्धाधिकरणत्वादीनां सुबर्थानां सङ्ग्रहः, तथाच तेषां कर्म्मत्वादिविशेषणतया उपस्थितत्वेन भावनाया विशेष्यत्वेनान्वये निराकाङ्क्षत्वमित्युत्तरमभिप्रेतं। ननु यदि कर्म्मत्वादिविशेषणतयोपस्थितत्वमेव भावनाविशेषणत्वेनान्वये निराकाङ्क्षताबीजं तदा धात्वर्थस्य भावनाविशेष्यतयान्वये निराकाङ्क्षता न स्यात्तस्य कर्म्मत्व-करणत्वादिविशेषणतयानुपस्थितत्वादित्यत आह, 'प्रथमान्तेति, तथाच कर्म्मत्वादिविशेषणतयोपस्थिते धात्वर्थे च भावनाया विशेष्यत्वेनान्वयाविशेष्यत्वेनान्वयबोधस्याजायमानतया तद्वारणाय भावनाया विशेष्यत्वेनान्वयबोधं प्रति प्रथमान्तपदजन्योपस्थितित्वेन हेतुता कल्प्यते इत्यर्थः। ननु विशेषणतयोपस्थित एव कथमाकाङ्क्षा नास्तीत्यत आह, 'तथैवेति कर्म्मत्वादिविशेषणतयानुपस्थितेन प्रथमान्तपदोपस्थाप्येनैव विशेष्यत्वेन भावनान्वयस्य साकाङ्क्षत्वादित्यर्थः, अत्रायम्भावः प्रथमान्तोपस्थाप्यस्य विशेष्यतयैवान्वयनियमेन विशेषणसाकाङ्क्षता भावनायाञ्च विशेषणत्वेन विशेष्यसाकाङ्क्षतेति भग्नाश्वदग्धरथन्यायेन

विवक्षितं । अत एव यदा साक्षात्परम्परासाधारणपञ्चनौकानिरूपितारम्भकताश्रयत्वप्रकारकान्वयबोधे वक्तुरभिप्रायः तदा एको वृक्षः पञ्च नौका भवन्तीत्येव प्रयोगः, तत्र नौकायाः प्रथमार्थनिरूपितत्वविशेषणतया तत्र भावनाकरणत्वेनाख्यातार्थसङ्ख्यान्वयासम्भवात् । यदा च पञ्चनौकासु वृक्षनिरूपितोत्पत्त्याश्रयत्वप्रकारकान्वयबोधे वक्तुरभिप्रायः तदा तु भवन्तीत्येव प्रयोगः, प्रथमस्य साक्षात्परम्परासाधारणत्वस्य उपादानात् साक्षाद्वृक्षारम्भकत्वसहचरितानां नागेऽपि न क्षतिः, द्वितीयस्य तत्त्वोपादानात् साक्षात्परम्परया वृक्षारम्भकतामूलानामेव खण्डादिवादिनां साक्षात्नौकारम्भकत्वेऽपि न क्षतिः ।

प्रथमान्तोपस्थाप्यस्य विशेषणीभूत्य भावनायाश्चविशेषणत्वेनान्वयः । न च प्रथमान्तोपस्थाप्यस्य भावनायां विशेषणतया अन्वयोऽस्तु चैत्रः पचतीत्यादौ चैत्रीया पाकानुकूला कृतिरित्यन्वयबोधसम्भवादिति वाच्यं । सुबर्थातिरिक्तविभक्त्यर्थत्वाच्चाविशेषणतया प्रातिपदिकार्थे शाब्दबोधविषयत्वानङ्गीकारादिति । एतेन प्रथमान्तपदोपस्थाप्यत्वमेव भावनाया विशेष्यत्वेनान्वये नियामकमस्तु तावतैवानतिप्रसङ्गादिति किं कर्मत्वाद्यनवरुद्धत्वस्य तन्नियामकत्वकल्पनयेत्यपास्तं । कर्मत्वाद्यनवरुद्धत्वस्यापि तन्नियामकत्वेन नाभिधानं किन्तु कर्मत्वाद्यवरुद्धे भावनाया आकाङ्क्षा नास्तीत्यनया प्रथमान्तपदोपस्थाप्येनैवाकाङ्क्षेति प्रथमान्तपदोपस्थाप्यत्वमेव तन्नियामकमिति सूचनाय परं तदभिधानमिति ।

केचित्तु कर्मत्वाद्यनवरुद्धत्वमात्रोक्तौ धात्वर्थसाधारण्यमिति प्रथमान्तोपस्थाप्यत्वं एतन्मात्राभिधाने चन्द्र इव मुखं तिष्ठतीत्यादौ इवार्थसादृश्यविशेषणीभूतचन्द्रसाधारण्यं स्यादिति कर्मत्वाद्यनवरुद्धत्वमुक्तमित्याहुः । तदसत् । उक्तरीत्या प्रथमान्तपदोपस्थाप्यत्वमात्रस्य तन्नियामकत्वकल्पनयैवानतिप्रसङ्गेन कर्मत्वाद्यनवरुद्धत्वस्य तन्नियामकत्वे मानाभावादिति । एतेन

केचित्तु एकवृक्षपदं परस्परैकवृक्षारम्भकारम्भद्रव्यपरं, धातुपदञ्च साक्षादारम्भकतापरमेव। यद्वा नौकापदं साक्षात् तदारम्भकपरं, धात्वर्थस्याभेद इत्याहुः।

नौकायाः संयुक्तायाः संयुक्तावयविप्रचयरूपत्वे तु नौकापदं तादृशविलक्षणसंयोगपरमित्यलमप्रकृतेन। न चैवं भूतले घटो नास्तीत्यादौ घटस्याभावांशे विशेषणत्वात् आख्यातार्थाश्रयत्वस्याभाव-एवान्वयात् घटे सङ्ख्यान्वयोऽपि न स्यादिति वाच्यं। तादृश-व्युत्पत्तिवैचित्र्येण तत्र भावनाविशेष्यप्रतियोगिन्येव सङ्ख्यान्वयादत-एवानुपपत्त्या विशेषणतासम्बन्धेन भूतलवृत्तित्वाभावस्य प्रतियोगिता-सम्बन्धेन भूतलनिष्ठाभावस्य वा घटे विशेषणतयैवान्वयाभ्युपगमा-च्चेति भावः। धात्वर्थकृतिसाध्यत्वेष्टसाधनत्व-वर्त्तमानत्वादीनामपि कर्म्मत्वाद्यनवरुद्धतया तत्र तदन्वयवारणाय प्रथमान्तपदोपस्थाप्येति, तथाच तद्विशेष्यक-भावनाप्रकारकशाब्दबोधे तदुपस्थापकपदे प्रथमा-

---

प्रथमान्तोपस्थाप्यत्वमात्रस्य नियामकत्वे चैत्रस्तण्डुलः पचतीत्यादौ साधुत्व-भ्रमदशायां तण्डुलपदोत्तरप्रथमायाः कर्म्मत्वादिशक्तिभ्रमदशायाञ्च तण्डुले भावनाया विशेष्यत्वेनान्वयापत्तिरिति कर्म्मत्वाद्यनवरुद्ध इति। एतन्मात्रा-भिधाने च धात्वर्थस्यापि तथात्वापत्तिरिति 'प्रथमान्तेति। यद्वा चैत्रः स्वः पश्यतीत्यादौ अव्ययीभूतस्वःपदार्थे प्रथमान्तोपस्थाप्ये भावनान्वयापत्तिरिति 'कर्म्मत्वादीति, तत्र प्रथमाया एव कर्म्मत्वार्थकत्वादिति तेन तद्वारणं धात्वर्थवारणाय प्रथमान्तेतीत्यपास्तं। उक्तरीत्या प्रथमान्तोपस्थाप्यत्वमात्र-स्यैव नियामकत्वेनानतिप्रसङ्गादिति।

यत्तु प्रथमान्तपदजन्योपस्थितिः कर्म्मत्वादिविशेषणतयोपस्थित्यभाव-सहकारिणी भावनाविशेष्यत्वेनान्वयबोधहेतुरिति, तदपि तुच्छं, तादृशो-

विभक्तिसमभिव्याहारोधातूत्तरमाख्यातञ्चाकाङ्क्षा तस्याञ्च तन्मुख्य-विशेष्यक-भावनाप्रकारकशाब्दत्वं कार्य्यतावच्छेदकं अतः प्रथमार्थ-कर्मत्वादिविशेषणीभूते तण्डुलादौ न तदन्वयः। द्विविधविषयता-शालिबोधश्च तात्पर्य्यसत्त्वे इष्यत एव। अत एवायमेव दृश्यत-इत्यादौ एवकारार्थान्यविशेषणत्वेन उपस्थितस्य भावनाविशेष्यत्वे-नान्वयो नानुपपन्नः। ननु तथापि चैत्रः पचतः चैत्रः पचन्ती-त्यादौ चैत्रादिषु कथं न भावनान्वयः। न चाख्यात-प्रथमयो-र्वचनसाम्यस्यापि तन्त्रत्वमिति वाच्यं। चैत्रो मैत्रश्च गच्छत इत्यादौ व्यभिचारादिति। मैवं, आख्यातैकवचनोपस्थाप्यस्य यत्नादेः प्रथमैक-वचनान्तोपस्थाप्य एवान्वयः, तद्द्विवचनोपस्थाप्यस्य भावनादेः क्वचित् द्विवचनान्तोपस्थाप्ये क्वचिदेकवचनान्तद्वयोपस्थाप्येऽपीत्यभ्युपगमात्। एवमन्यत्रापि शब्दैक्यस्यानुपादेयत्वादिति भावः।

केचित्तु दृश्यते चैत्रः पचति, गच्छति चैत्रः पचतीत्यादौ एकत्र द्वयमितिवदेकाख्यातार्थमुद्देश्यतावच्छेदकीकृत्यापराख्यातार्थान्वयवार-णाय 'कर्मत्वाद्यनवरुद्ध इति आख्यातोपस्थाप्यकर्मत्वाद्यविशिष्ट-

---

पस्थित्यभावस्य सहकारित्वे मानाभावात् चैत्रः पश्यतीत्यादौ अतिप्रसङ्ग-वारणाय कर्मत्वादितात्पर्य्यरहितप्रथमान्तपदजन्योपस्थितित्वेन हेतुताया-गुरुलघुत्वात्। अस्तु वा स्वःपदादेरपि तत्र द्वितीयान्तता अव्ययोत्तरं प्रथमैकवचनमेव भावाख्यातवदित्यत्र मानाभावात् भावाख्यातस्थले च भावः सत्ता औत्सर्गिकमेकवचनमेवेति विशेषानुशासनस्य सत्त्वादत्र तु तदभा-वादिति संक्षेपः।

नन्वाख्यातेन कर्त्तृसङ्ख्यानभिधान एव तृतीयेति पर्य्यवसितं तथाच यत्राख्यातभेदेन युगपत् कर्त्तृ-कर्मसङ्ख्याभिधानं तत्र तृतीया न स्यादिति

पचति पच्यते तण्डुल इत्यादौ कर्त्तृ-कर्म्मणी प्रथमान्तपदोपस्थाप्यतया भावनाविशेष्ये इति तत्रैव सङ्ख्या-

---

इत्यर्थः, तेन पक्वं भुज्यते, तण्डुलस्य पाको भवतीत्यादौ पाककर्म्मत्व-तण्डुलकर्म्मत्वादिमति भावनाया अन्वयो नानुपपन्नः। नचैवं धृत्युद्देश्यकत्यागे दर्शनविषयत्वतात्पर्य्येण प्रयुक्ते धृतिः स्वाहा ज्ञायते इत्यादौ अन्वयापत्तिः तत्र प्रथमाया एव चतुर्थ्यर्थे लाक्षणिकतया तदवरुद्धत्वेऽप्याख्यातोपस्थाप्यतदवरुद्धत्वाभावादिति वाच्यं। इष्टत्वात्, अन्यथा प्रथममतेऽप्यप्रतीकारात्। कृतिसाध्यत्वेष्टसाधनत्वादावकर्म्मक-क्रियायां धात्वर्थे च तदन्वयवारणाय प्रथमान्तपदोपस्थाप्येति, तथाच तद्विशेष्यक-भावनाप्रकारकशाब्दबोधे पूर्व्वोक्तद्वयमाकाङ्क्षा यद्यदानुपूर्व्वीज्ञानात् तत्तद्धर्म्मसुद्देश्यतावच्छेदकीकृत्य तत्तद्धर्म्म-प्रकारकान्वयबोधोऽनुभवसिद्धः तत्तदानुपूर्व्वीज्ञानस्य विशिष्य तादृशान्वयबोधे हेतुतया दृश्यते चैत्रः पचतीत्यादौ न तथान्वय इति भाव इत्याहुः।

चैत्रस्तण्डुलं पचति चैत्रेण पच्यते तण्डुल इति युगपत् प्रयोगोऽसाधुः स्यादित्यत आह, 'चैत्र इत्यादि, 'तत्रैव सङ्ख्यान्वयः' चैत्रः पचतीत्यत्र कर्त्ताख्यातेन कर्त्तर्य्येव सङ्ख्यान्वयः चैत्रेण पच्यते तण्डुल इत्यत्र च कर्म्मणि तण्डुलएव कर्म्माख्यातार्थसङ्ख्यान्वयः तथाच तदाख्यातपदेन यत्र कर्त्तृसङ्ख्यानभिधानं तत्र तदाख्यातैकवाक्यतापन्नप्रातिपदिके तृतीया तदाख्यातेन यत्र कर्म्मसङ्ख्यानभिधानं तत्र तदाख्यातैकवाक्यतापन्नप्रातिपदिके द्वितीयेत्याख्यातभेदेनानभिहिताधिकारीयसूत्रार्थोवक्तव्य इति नोक्तदोष इति भावः। ननु भावनाविशेष्ये प्रथमान्तोपस्थाप्य एव यदि सङ्ख्यान्वयस्तदा चैत्रेण सुप्यत-

त्वयः तथैवाकाङ्क्षितत्वात्। चैत्रेण सुप्यते गगनेन स्थीयते इत्यादौ प्रथमान्तपदाभावात् धात्वर्थस्य

ननु प्रथमान्तपदोपस्थाप्यस्य भावनायां विशेषणत्वेनैव कुतोऽन्वय इत्यत आह, 'तथैवेति विशेष्यत्वेनैवेत्यर्थः, बोधस्येति शेषः, 'आकाङ्क्षितत्वात्' आकाङ्क्षायाः कार्य्यत्वात्। नन्वेवं भावप्रत्ययस्थले भावनाविशेष्यविरहात् सङ्ख्यान्वयो न स्यादित्यत्रेष्टापत्तिमाह, 'चैत्रेणेति, 'इत्यादाविति 'भावनाविशेष्यविरहादनन्वितैव सङ्ख्येत्यनेनान्वयः। भावनाविशेष्यविरहे हेतुत्रयमाह, 'प्रथमान्तेत्यादि। ननु उपस्थितभावनाया अनन्वयापत्तिदोषेण भावातिरिक्तस्थल एव प्रथमान्तपदापेक्षा भावस्थले तु धात्वर्थ एव भावनाविशेष्य इत्यत आह, 'धात्वर्थस्येति। ननु अनायत्या तादृशव्युत्पत्तिरपि भावप्रत्ययस्थले त्यज्यतामत आह, 'भाव-

---

इत्यादौ प्रथमान्तपदाभावात् सङ्ख्यान्वयो न स्यादित्याशङ्कायामिष्टापत्त्योत्तरमाह, 'चैत्रेणेति। ननु चैत्रेण सुप्यत इत्यत्र प्रथमान्तपदाभावेऽप्यबाधेन चैत्रवृत्तिचक्षुर्निमीलनाद्यनुकूलकृतेर्जन्यतासम्बन्धेन स्वापे धात्वर्थेऽन्वयोऽस्तु तथाच स एव भावनाविशेष्यतया सङ्ख्यान्वयी भवितुमर्हत्येवेत्यत आह, 'गगनेनेति अत्र च गगनवृत्तिस्थितिरित्यर्थः, तथाच पूर्ववदत्र भावनान्वयो धात्वर्थे न सम्भवति धात्वर्थस्य नित्यत्वेन भावनान्वयस्य बाधितत्वादित्यगत्या सङ्ख्यानन्वय एव स्वीक्रियत इति भावः। ननु गगनेन स्थीयत इत्यत्रापि प्रथमान्तपदाभावेऽपि जानातीत्यादाविवाश्रयत्वात्मिकाया भावनाया एव विशेषणत्वेन धात्वर्थेऽन्वयोऽस्तु तथाच गगनवृत्त्याश्रयतानिरूपिका स्थितिरित्यन्वये भावनाविशेष्यीभूतायां स्थितावेव सङ्ख्यान्वयः स्यादित्यत आह, 'धात्वर्थस्येति गगनं तिष्ठतीत्यादावाश्रयत्वरूपे भावनाविशेषणत्वेनैव धात्वर्थ-

भावनाया विशेषणतयैवान्वयस्य व्युत्पन्नत्वात् भावनाया बाधितत्वाच्च भावनाविशेष्यविरहादन्वितैव

नाया इति चैत्रवृत्तिस्थापनिरूपिताश्रयत्व-गगननिष्ठस्थितिनिरूपिताश्रयत्वादेरेव प्रकृते भावनात्वेन तस्य धात्वर्थस्थाप-स्थित्यादौ बाधादित्यर्थः। एतच्चापाततः निरूपकत्वसम्बन्धेनैव तस्य तत्रान्वयसम्भवात्। वस्तुतोऽत्र चैत्रनिष्ठः स्थापः गगननिष्ठा स्थितिरित्यादावाख्यातार्थाविशेषणकान्वयबोधस्यैवानुभवसिद्धत्वात् धात्वर्थो न भावनाविशेष्य इत्येव तत्त्वं। यद्वा एतदस्वरसेनैवाह, 'अतएवेति धात्वर्थे भावनाया अनन्वितत्वेन सङ्ख्याया अपि तत्रानन्वयादेवेत्यर्थः,

---

स्थित्यन्वयस्य व्युत्पत्तिसिद्धतया तद्भङ्गप्रसङ्गेनाश्रयत्वविशिष्टतया धात्वर्थान्वयो न सम्भवतीत्यर्थः। ननु विनिगमनाविरहेण उभयत्र भिन्नभिन्नाव्युत्पत्तिः कल्पनीया अन्यथा भावाख्यातस्थलीयव्युत्पत्तिविरोधेन गगनं तिष्ठतीत्यादावन्वयोऽव्युत्पन्न इत्यस्यापि वक्तुं शक्यत्वादित्यत आह, 'भावनाया-इति गगनवृत्त्याश्रयत्वरूपभावनायास्तद्वृत्तिस्थितौ बाधेनान्वयासम्भवादित्यर्थः। यद्यपि निरूपकतासम्बन्धेन गगनवृत्त्याश्रयत्वं तद्वृत्तिस्थितावबाधितमेव तथापि प्रलये गगनेन स्थीयते न नष्टघटेन इत्यादौ नञर्थान्वयानुपपत्त्या निरूपकत्वसम्बन्धेन तदन्वयो न सम्भवति निरूपकत्वस्य वृत्त्यनियामकतया प्रतियोगितावच्छेदकसम्बन्धत्वविरहेण तत्सम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताक-घटवृत्त्याश्रयत्वाभावबोधस्यासम्भवादित्यत्र तात्पर्यं। न च न नष्टघटेनेत्यतो-घटवृत्त्याश्रयताया आश्रयत्वसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकाभाव एव प्रतीयतामिति नोक्तदोष इति वाच्यं। तथा सति न घटेनेत्यादिवत् न गगनेन स्थीयते इत्यादेरपि प्रसङ्गात् गगनवृत्त्याश्रयताया आश्रयतासम्बन्धेनाभावस्य गगनवृत्तिस्थितौ सत्त्वादित्यलमधिकेनेति दिक्।

सङ्ख्या एकवचनन्तु साधुत्वार्थम्। अतएव स्वापस्य द्वित्व-बहुत्वेऽप्यौत्सर्गिकमेकवचनमेव। एवञ्च भावत्तिङां

'औत्सर्गिकं' द्वित्वाद्यन्वयबोधासम्भवस्थल एवानुशिष्टं, 'औत्सर्गिकं' प्रथमोपस्थितमित्यपि कश्चित्। नन्वेवं भावप्रत्ययानां निरर्थकत्वा-पत्तिः चैत्रेण सुप्यते गगनेन स्थीयते इत्यादौ चैत्रनिष्ठस्वापाश्रयत्वं गगननिष्ठस्थित्याश्रयत्वं इत्यादिबोधस्यानुभवसिद्धत्वादित्यत आह, 'एवञ्चेति, 'यथायथमिति लटो वर्त्तमानत्वं इष्टसाधनत्वं लिङ-

ननु यदि भावाख्यातानां सङ्ख्याबोधकत्वं तदा गगनेन स्थीयत-इत्यादौ वर्त्तमानत्वाद्यन्वये तात्पर्य्याभावस्थले भावाख्यातप्रयोग एव न स्यात् प्रयोजनाभावात् तेषां सङ्ख्याबोधकत्वनियमे च नियमेन सङ्ख्याबोधार्थमेव तत्प्रयोग उपपद्यते इत्यत आह, 'एकवचनन्त्विति वर्त्तमानत्वादितात्प-र्य्याभावदशायामपि गगनेन स्थीयते इत्यादावाख्यातैकवचनन्त्वित्यर्थः। 'साधुत्वार्थं' तत्रत्यधातोः साधुत्वसम्पत्तये, भावाख्यातसमभिव्याहारं विना तत्र धातोरसाधुत्वापत्त्या अन्वयाबोधकत्वप्रसङ्गात् भावाख्यातप्रयोगः तत्प्रयोजन इत्यर्थः। न चाबोधकपदसमभिव्याहारो न साधुत्वसम्पादक-स्तथा सति आनयनादीनां स्वार्थकविकरणादीनां समभिव्याहारस्यापि साधुत्वसम्पादकत्वाभावप्रसङ्गादिति भावः। भावाख्यातस्य संख्याबोधकत्वे बाधकं भावाख्यातस्यैकवचनतायां युक्तिञ्च उपष्टम्भकस्थलेन दर्शयति, 'अतएवेति भावाख्यातस्थले संख्यानन्वयादेवेत्यर्थः, 'स्वापस्य द्वित्व-बहुत्वे-ऽपीति, तथाच यद्येकवचनभावाख्यातस्य एकत्वसंख्याबोधकत्वं तदा तुल्य-न्यायतया स्वापादिगतद्वित्वादितात्पर्य्यसत्त्वे भावस्थले द्विवचन-बहुवचन-योरापत्तिः। यदि च भावस्थले धात्वर्थगतद्वित्व-त्रित्वादिसंख्यायां कदापि कस्यापि न तात्पर्य्यमिति न तत्र द्विवचनादीत्युच्यते तदा एकत्वसंख्याया-मपि तथैवेत्येकवचनस्याप्यनुपपत्तिरिति बाधकमित्यर्थः, 'औत्सर्गिकमिति

यथायथं वर्त्तमानत्वादीष्टसाधनत्वादिकमर्थः, तच्च

इत्यर्थः, 'वर्त्तमानत्वादीत्यादिपदादतीतत्व-भविष्यत्त्वपरिग्रहः, 'इष्ट-साधनत्वादीत्यादिपदात् कृतिसाध्यत्वादिपरिग्रहः। नन्वेवं प्रथमान्त-पदाभावात् तस्याप्यनन्वितत्वापत्तिरित्यत आह, 'तच्चेति, जानातीत्यादौ धात्वर्थेऽपि वर्त्तमानत्वादीनामन्वयादिष्टसाधनत्वादीनाञ्च धात्वर्थ एव सर्व्वत्रान्वयादिति भावः। नन्वाख्यातार्थस्य धात्वर्थ-विशेष्यतानियमात् कथं तद्विशेषणत्वेन तस्यान्वय इत्यत आह,

---

गणनक्रमेण प्रथमोपस्थितमित्यर्थः, तथाच साधुत्वार्थं द्विवचनादेः सम्भवेऽपि विलम्बोपस्थितिकत्वान्न तस्य साधुत्वनियामकत्वं कल्प्यते किन्तु शीघ्रोपस्थितिकतयैकवचनस्यैव तथात्वमिति युक्तिरित्यर्थः। ननु भावाख्यातस्थले यदि कृतिर्व्यापारो वा नार्थस्तदा भावाख्यातस्य कोऽर्थः कुत्र वा भावाख्यातेन वर्त्तमानत्वादिबोध इत्याकाङ्क्षायामाह, 'अतएवेति भावाख्यातानां संख्या-बोधकत्वविरहादेवेत्यर्थः, 'यथायथमिति भावलट्स्थले वर्त्तमानत्वं भावविधि-स्थले इष्टसाधनत्वञ्चेत्यर्थः, 'तच्च' वर्त्तमानत्वादिकञ्च। ननु कृतौ व्यापारे वा तदन्वयोऽनुभवसिद्धो न तु धात्वर्थेऽपीत्यत आह, 'तथैवेति भावाख्यातस्थले धात्वर्थगतत्वेनैव वर्त्तमानत्वेष्टसाधनत्वप्रत्ययादित्यर्थः, भावाख्यातादिष्टसाधन-ताप्रतीतिस्तु चैत्रेन पच्येतेत्यादौ विधिभावस्थले बोद्धव्या। यदि च धात्वर्थे वर्त्तमानत्वादिबोधो नाङ्गीक्रियते तदा चैत्रोजानातीत्यादौ धात्वर्थज्ञानादि-गतत्वेन वर्त्तमानत्वबोधानुपपत्तिरिति भावः। यद्यपीष्टसाधनत्वं धात्वर्थ एव सर्व्वत्र मणिकारमते भासते इति तदभिधानमसङ्गतं, तथापि कृतीष्टसाध-नतावादिमतमाश्रित्य इदमुक्तं, दृष्टान्तार्थं तदुक्तमिति मान्याः। ननु यथा पाक इत्यादौ घञादीनां प्रयोगसाधुतामात्रं प्रयोजनं न तु वर्त्तमानत्वादि-बोधकत्वं तथा भावाख्यातानामप्यस्तु तदेव प्रयोजनं न तु वर्त्तमानत्वादि-

धात्वर्थ एवान्वेति, तथैव प्रत्ययात्। तद्बोधकानान्तु घञादीनां प्रयोगसाधुत्वमात्रम्। भावनायाश्च कर्त्तरि

तथैवेति एषां धात्वर्थविशेष्यत्वेनैव प्रत्ययादित्यर्थः, तथाच भावनाया-एव धात्वर्थविशेष्यतानियमादिति भावः। 'तद्बोधकानां' वर्त्त-मानत्वादीष्टसाधनत्वाद्यबोधकानां, 'घञादीनां' भावविहितघञा-दीनां, 'प्रयोगसाधुत्वमात्रमिति, 'प्रयोगः' सुन्दरः पाक इत्यादौ पाकविशेष्यकान्वयबोधः, तत्राकाङ्क्षात्वमित्यर्थः, 'मात्रपदात् सार्थ-कत्वव्यवच्छेदः, 'घञादीनामित्यादिपदेन भावविहितल्युड्नादीनां भावविहितक्तिप्रत्ययस्य च संग्रहः, भावविहितेत्युपादानात् कर-

---

बोधकतापीत्यत आह, 'तद्बोधकानामिति वर्त्तमानत्वाद्यबोधकानामित्यर्थः, 'तुशब्दोऽवधारणार्थः, तथाच घञादिस्थले वर्त्तमानत्वानुभवाभावेन वर्त्त-मानत्वबोधकत्वाभावः, भावाख्यातस्थले वर्त्तमानत्वबोधस्यानुभविकत्वेन न तथेति दृष्टान्त दार्ष्टान्तिकवैषम्यमित्यर्थः। ननु चैत्रः पचतीत्यादौ प्रथमा-लपदोपस्थाप्ये येन केनापि सम्बन्धेनान्वयस्वीकारे अपचत्यपि मैत्रादौ कालिकसम्बन्धादिना पाकानुकूलकृतिमत्त्वात् पचतीत्यादिप्रयोगापत्तिरेवं तादात्म्येन पाकानुकूलकृतेः स्वात्मकगुणे सत्त्वाद्गुणः पचतीति प्रयोगापत्ति-रित्यत आह, 'भावनायाश्चेति, तथाच चैत्रः पचतीत्यादौ यदि चैत्रपदार्थः शरीरं तदा अवच्छेदकताख्याश्रयतासम्बन्धेन कृतेरन्वयः यदि च शरीर-विशेषावच्छिन्नात्मा तदर्थस्तदा समवायाख्याश्रयतासम्बन्धेन तत्र तदन्वय इति नियमः स्वीकार्य्यो न तु येन केनापि सम्बन्धेन तदन्वयः स्वीकर्त्तव्य इति नोक्त-दोष इति भावः। एवमन्यत्रापि बोध्यं। नन्वेवं चैत्रेन पच्यते तण्डुल इत्यादौ भावनायाश्चैत्रवृत्तिपाककृतेराश्रयत्वस्य तण्डुलादौ बाधेन कथं तत्र तद-न्वयस्तथाच तत्र भावनाविशेष्यविरहात् सङ्ख्यान्वयो न स्यादित्यत आह,

स्वाश्रयत्वेन कर्म्मणि पुनरन्यथान्वयः, तव कर्त्तृ-कर्म्मा-

णादिविहितघञादीनां कर्म्मविहितक्तिप्रत्ययस्य च धात्वर्थेऽपि न क्षतिः। न च कर्म्मणि क्तिप्रत्ययोऽसिद्धः तस्य भावप्रत्ययानुशिष्टत्वात्, "या सृष्टिः स्रष्टुराद्येत्यभिज्ञानपद्ये सृष्टिपदस्य भावसाधनत्वेऽपि "क्तदभिहितेति न्यायेन सर्ज्जनकर्म्मलाभसम्भवादिति वाच्यं। इच्छा-विषयेऽपि इष्टिपदप्रयोगस्य दृष्टतया भाव इव कर्म्मण्यपि तस्य साधु-त्वात्। न च तत्र तत्प्रयोगः क्वाप्यदृष्ट इति वाच्यं। अग्नये खिष्टि-कृते स्वाहेति खिष्टिकृद्धोममन्त्रे तथा दर्शनात्, तस्य शोभनेच्छा-विषयकर्त्रे अग्नये इत्यर्थकतया प्रामाणिकैर्व्याख्यातत्वात्। न च तत्र खिष्टेति निष्ठान्त एव पाठ इति वाच्यं। वञ्चिकारान्तपाठस्यापि दृष्टत्वात्। श्रवण-व्यञ्जनविषयेऽपि श्रुतिपद-व्यक्तिपदप्रयोगाच्च। कर्म्म-वाचकपदाभावेन "क्तदभिहितेति न्यायस्य तत्रासम्भवादित्यलमप्रकृ-तेन। ननु यदि भावनाविशेष्य एव संख्यान्वयस्तदा पच्यते तण्डुल-इत्यादौ तण्डुलादिषु कथं तदन्वयः तत्राश्रयतासम्बन्धेन भावनाया-बाधितत्वेन भावनाविशेष्यत्वाभावादित्यत आह, 'भावनायाश्चेति, 'स्वाश्रयत्वेन' स्वाश्रयतासम्बन्धेन, 'कर्म्मणीति कर्म्मप्रत्ययस्थल इत्यर्थः,

---

'कर्म्मणि पुनरिति कर्म्मप्रत्ययस्थले तण्डुलादावित्यर्थः, 'अन्यथा' वक्ष्यमाणप्र-कारेण। ननु पचतीतिपरस्मैपदाख्यातस्य यदा कर्त्तृत्वबोधे तात्पर्य्यविरहः किन्तु कर्म्मत्वे तदा तण्डुलस्यैव भावनाविशेष्यतया सङ्ख्यान्वयित्वेन कर्त्तृ-सङ्ख्याया-अनुक्तत्वात् तृतीयापत्तिः, एवं पच्यत इत्यादौ कर्म्माख्यातस्य यदा कर्म्मबोधे तत्पर्य्यं नास्ति किन्तु कर्त्तृत्वबोधे तदा चैत्रस्यैव भावनान्वयितया तण्डुलादेर्भा-वनाविशेष्यत्वविरहितया सङ्ख्यानन्वयित्वे कर्म्मसङ्ख्याया अनुक्तत्वे द्वितीयापत्त्या

भिधायित्ववत् अस्माकमपि तथान्वयबोधकत्वम्। अतो

'अन्यथा' वक्ष्यमाणक्रमेण, तथा चाश्रयतासम्बन्धेन बाधेऽपि प्रकारान्तरेण विशेष्यत्वे न बाधकमिति भावः। ननु कदाचिदाश्रयतासम्बन्धेन कर्त्तर्य्यन्वयः क्वचिच्च कर्म्मणि अन्यथान्वयः इत्यत्र किं नियामकं अत आह, 'तवेति तवाख्यातस्य कर्त्तृ-कर्म्मबोधकत्वं तुल्यं ममापि आख्यातस्य कर्त्तर्य्याश्रयत्वेन भावनाबोधकत्वं कर्म्मण्यन्यथा तदन्वयबोधकत्वं इत्यर्थः, तथाच यथा त्वन्मते परस्मैपदस्य न कर्म्मबोधकत्वं तथा ममापि परस्मैपदस्य न कर्म्मणि भावनाया अन्यथान्वयबोधकत्वं किन्तु कर्त्तर्य्याश्रयत्वेन तद्बोधकत्वं, यथा तव कर्त्तरि यकोऽसाधुत्वं तथा ममापि कर्त्तर्य्याश्रयत्वेन भावनान्वयबोधे तस्यासाधुत्वं, यथा तव एकदा न कर्त्तृ-कर्म्मबोधकत्वं तथा ममाप्येकदा न कर्त्तर्य्याश्रयत्वेन कर्म्मणि चान्यथान्वयबोधकत्वमिति भावः। क्रमेणा-

---

तमुलं पच्यत इति प्रयोगापत्तिरित्यत आह, 'तवेति वैयधिकरण्यस्येत्यर्थः, तथाच भवन्मते यथा परस्मैपदेन नियमतः कर्त्तुरभिधानमिति तत्र न द्वितीया एवं चैत्रेण पच्यत इत्यादौ कर्म्मबोधकत्वमेव न तु कर्त्तृबोधकत्वमिति तत्र न द्वितीया तथा ममापि परस्मैपदेन कर्त्तृत्वं बोध्यते न तु कर्म्मत्वं पच्यतइत्यादौ चाख्यातेन कर्म्मत्वं बोध्यते न तु कर्त्तृत्वमिति नोक्तातिप्रसङ्ग इत्यर्थः। ननु पचति पच्यत इत्यादावसाधुत्वात् कर्त्तृत्व-कर्म्मत्वबोधोमास्तु पच्यतइत्यादावाख्यातस्योभयत्र साधुत्वात् एकदा कर्त्तृत्व-कर्म्मत्वबोधमादाय द्वितीया-ट्वगीययोरनुपपत्तिरित्यत आह, 'पच्यत इति, तथाच पच्यत इत्यादावसाधुतया अन्यथा वा यथा नैकदा कर्त्तृ-कर्म्मोभयबोधकता तथा ममापीति नातिप्रसङ्ग इति भावः। ननु भावना क्वतिस्तथाच रथोगच्छतीत्यादौ भावना-

मैत्रेण पचति तण्डुलः तण्डुलं पच्यते मैत्रः मैत्रः पक्ष्यते तण्डुल इत्यादयो न प्रयोगाः। भावना च व्यापारमात्रोपलक्षिता अचेतनानुरोधात्। भिन्नाभ्यां रूपा-

सङ्कीर्णं प्रयोजनमाह, 'मैत्रेणेति, परस्मैपदेनापि तिपा कर्मणि तण्डुले विषयतया भावनाया अन्वयबोधने तदर्थसंख्याया अपि तत्रैवान्वयात् तत्र प्रथमा स्यादेकदोभयान्वयबोधकत्वस्याव्युत्पन्नतया मैत्रे आश्रयतया भावनानन्वयात् तद्वृत्तिसंख्याया अप्यनभिधानात् तत्र तृतीया स्यादिति भावः। 'तण्डुलमिति, कर्त्तर्याश्रयतया भावनान्वयाबोधेऽपि यक्तः साधुत्वे पच्यते इत्यात्मनेपदेन कर्त्तरि मैत्रे तेन सम्बन्धेन भावनाया अन्वयबोधनात् तदर्थसंख्याया अपि तत्रैवान्वयात् तत्र प्रथमा स्यादेकदोभयान्वयबोधकत्वस्याव्युत्पन्नतया तण्डुले भावनाया विषयत्वेनान्वयात् तद्वृत्तिसंख्याया अप्यनभिधानात् तत्र द्वितीया स्यादिति भावः। 'मैत्र इति, एकदा उभयान्वयबोधस्याप्यभ्युपगमे पच्यत इत्यनेन भावनायाः कर्त्तर्याश्रयतया कर्मणि चान्ययान्वयबोधनात् तदुभयवृत्तिसंख्याया अप्यभिधानेनोभयत्रैव प्रथमा स्यादिति भावः। 'आख्यातार्थभावनाविशेष्ये संख्यान्वय इत्यत्र भावनापदार्थं निर्वक्ति, 'भावना चेति भावना न प्रयत्नत्वमात्रविशिष्टा अपि तु व्यापारत्वविशिष्टापीत्यर्थः, व्यापारत्वं धर्मत्वं, 'अचेतनेति अग्निः पचतीत्यादावचेतनेऽपि संख्या-

विरहेण तद्विशेष्याप्रसिद्ध्या सङ्ख्यान्वयो न स्यादित्यत आह, 'भावना चेति, 'व्यापारेति, 'मात्रपदं कृत्स्नार्थकं, तथाच रथोगच्छतीत्यादौ धात्वर्थानुकूलव्यापार एव भावनापदार्थ इति नोक्तदोष इति भावः। 'अचेतनानुरोधात्'

भ्यामेकधर्म्मिबोधकत्वलक्षणं सामानाधिकरण्यमप्रसिद्धं सम्भवदन्यादृशं न वार्य्यते। अथ तण्डुलं पचति चैत्रः

त्वानुरोधादित्यर्थः, 'व्यापारेत्युपलक्षणं आश्रयत्व-प्रतियोगित्व-मपीति बोध्यं। शब्दैक्यस्यानुपादेयत्वात् तेन चैत्रोजानाति घटो नश्यतीत्यादेरपि संग्रहः।

केचित्तु व्यापारमात्रोपलक्षिकेत्यस्य कालेष्टसाधनत्वाद्यतिरिक्ताख्यातार्थोपलक्षणं इत्यर्थ इत्याहुः। तदसत्। तथा सति कर्म्माख्यातार्थस्य फलस्यापि भावनात्वेनाग्रिमग्रन्थासङ्गतेः।

वैयाकरणेनाख्यातस्य कर्त्तृकर्म्मशक्तौ चैत्रादिपदाख्यातादिपदयोः सामानाधिकरण्यान्यथानुपपत्तिं प्रमाणीकृतां निराकरोति, 'भिन्नाभ्यामिति, एकधर्म्मिबोधकत्वमात्रस्य सामानाधिकरण्यपदार्थत्वे कलसादिपदेऽपि घटादिपदसामानाधिकरण्यव्यवहारापत्तिरतः 'भिन्नाभ्यां रूपाभ्यामिति उक्तम्। घटोऽस्ति नीलमानयेति वाक्यद्वयस्थीयनीलपद-घटपदयोरपि सामानाधिकरण्यव्यवहारस्येष्टत्वात्। एतच्च सामानाधिकरण्यपदार्थतया अभिहितं न तु कर्त्तादिशक्तिसाधकहेतुघटकं वैयर्थ्यादित्यवधेयं। 'अन्यादृशमिति आख्यातपद-चैत्रादिपदयोरेकाधिकरणवृत्तित्वरूपमित्यर्थः। 'न वार्य्यते' कर्त्तृ-

---

रथो गच्छतीत्याद्यचेतनविशेष्यकबोधानुरोधात्। ननु कर्त्तरि कर्म्मणि च यदि नाख्यातस्य शक्तिस्तदा चैत्रपदाख्यातपदयोर्विभिन्नरूपाभ्यामेकधर्म्मिशक्तत्वरूपसामानाधिकरण्यं न स्यादित्यत आह, 'भिन्नाभ्यामिति, एकधर्म्मिशक्तत्वं असिद्धमिति नैयायिकैरनभ्युपगमादिति भावः। 'सम्भवदिति, भिन्नाभ्यां एकधर्म्मिविशेष्यकशाब्दबोधजनकत्वलक्षणसामानाधिकरण्यं न

इत्यत्राश्रयतया चैत्रस्तु भावनाविशेष्यः चैत्रेण पच्यते तण्डुल इत्यादौ तण्डुलस्तु कथं, विषयतयेति चेत्, रथेन गम्यते ग्रामः इत्यादौ सविषयकव्यापारानभि-

---

त्वादिशक्त्यापि न निवार्य्यते, कर्त्तृत्वादिशक्त्याप्युपपद्यत इति यावत्।

केचित्तु 'अन्यादृशं' यत्राख्यातेन क्षतिर्बोध्यते तत्र चैत्रादिपदेनापि चैत्रादिकं बोध्यते इत्येवंरूपमित्यर्थः, इत्याहुः।

'कर्म्मणि पुनरन्यथा' इत्यन्यथाशब्दार्थं विवेचयितुं शङ्कते, 'अथेति, 'कथमिति केन सम्बन्धेन भावनाविशेष्य इत्यर्थः। उत्तरयति, 'विषयतयेति, उत्तरं निराकरोति, 'रथेनेति कथमाख्यातोपस्थिताया गमनाद्यनुकूलव्यापाररूपाया भावनाया विशेष्योग्रामादिरित्यर्थः, तत्र गमनानुकूलव्यापारस्य नोदनादेर्विषयाप्रसिद्धेरिति

वार्य्यते न नैयायिकैरस्माभिरपि निवार्य्यते क्षति-चैत्रत्वाभ्यां भिन्नाभ्यां आख्यातपद-चैत्रपदाभ्यां एकस्य चैत्रस्य शाब्दबोधजननादिति भावः। ननु भावनाविशेष्ये यदि सङ्ख्यान्वयस्तदा कर्म्मप्रत्ययस्थले भावनाविशेष्यत्वविरहादाख्यातार्थसङ्ख्यान्वयित्वानुपपत्तिरित्याशयेन शङ्कते, 'अथेति, 'भावनाविशेष्य इति, आख्यातार्थसङ्ख्यान्वयी च स्यादिति शेषः। 'कथमित्यत्र भावनाविशेष्य इत्यनुषज्यते। अवान्तरमाशङ्कते, 'विषयतयेतीति चैत्रेन पच्यते तण्डुल इत्यत्र तण्डुलश्चैत्रवृत्तिपाकभावनाविषय इत्यन्वयो वाच्यस्तथाच तत्र तण्डुलस्य भावनाविशेष्यत्वेनाख्यातार्थसङ्ख्यान्वयित्वं नानुपपन्नमित्यर्थः। 'रथेनेति रथवृत्तेर्गमनानुकूलव्यापाररूपभावनायाः सत्त्वेऽपि तस्या नोदनादिरूपतया निर्विषयत्वेन तद्विषयत्वान्वयासम्भवादित्यर्थः, सचेतनकर्त्तृकक्रियास्थले सर्व्वत्र तात्पर्य्यभेदेन द्विविधान्वयबोधं प्रदर्श्य अचेतनकर्त्तृकक्रियास्थले

धाने का गतिः, अत्र प्राञ्चः मैत्रेण पच्यते तण्डुलइत्यत्र मैत्रनिष्ठपाकभावनाविषयः, मैत्रनिष्ठभावनाविषय-

---

भावः। 'मैत्रनिष्ठेति अत्र निष्ठता कृतीयार्थः, सा चाख्यातार्थभावनान्वयिनी, 'विषय इत्यत्र विषयत्वं संसर्गः, पाकाकर्म्मण्यपि तण्डुले तण्डुलत्वरूपेण मैत्रनिष्ठपाकभावनाविशेष्यत्वस्य सत्त्वात् तत्रापि मैत्रेणे पच्यतइति प्रयोगप्रसङ्गात्। कर्म्माख्यातस्थले फलवत्ताप्रतीतेरनुभवसिद्धत्वाच्चाह, 'मैत्रनिष्ठेति, अत्रापि निष्ठत्वं कृतीयार्थः, भावना आख्यातार्थः, न तु निष्ठत्वं संसर्गः, भावना कृतीयार्थः, समानपदोपात्तत्वेनाख्यातार्थभावनाविशेष्य एव तदर्थस्यान्वय इति प्रागुक्तव्युत्पत्तिभङ्गापत्तेः। भावनाविषयत्वञ्च भावनाविषयकत्वं भावनाजन्यत्वमिति यावत्, अन्यथा पाकत्वरूपेण मैत्रकृतिविषयत्वैत्रनिष्ठकृतिजन्यपाककर्म्मण्यपि तण्डुले मैत्रेण पच्यतेऽयं तण्डुल इति प्रयोगापत्तेः। फलमपि कर्म्माख्यातार्थः, फलत्वं कार्य्यत्वं, प्रतियोगितासम्बन्धेन प्रागभावादिमत्त्वमिति यावत्। अत एव व्यापारतो भेदः, जन्यत्वं शालित्वञ्च संसर्गः, पदानां स्वार्थान्वयपुटितपदार्थान्तरावोधकत्वव्युत्पत्तेश्चात्र नादरः। स्वर्गकामो यजेतेत्यादौ विध्यर्थेष्टसाधनत्वकृतिभ्यां पुटितस्य धात्वर्थस्य घटोभविष्यतीत्यादावाख्यातार्थवर्त्तमानप्रागभावप्रतियोगित्वाश्रयत्वाभ्यां पुटितस्योत्पत्तिरूपधात्वर्थस्य

एकविधमन्वयं प्रदर्शयिष्यति, 'मैत्रेणेत्यादि, 'पाकभावनाविषय इत्यस्य वक्ष्यमाणतण्डुल इत्यनेनान्वयः। 'मैत्रनिष्ठेति, अत्र निष्ठत्वं कृतीयार्थः, भावना आख्यातार्थः, विषयत्वं जन्यत्वञ्च संसर्गः, फलमाश्रमनेपदार्थः, शालित्वमा-

पाकजन्यफलशाली वा तण्डुलः प्रतीयत इति साक्षात्परम्परया भावनाविशेष्यस्तण्डुलः, रथेन गम्यते ग्राम इत्यत्र रथनिष्ठगमनानुकूलव्यापारजन्यफलशाली ग्रामः प्रतीयते इति व्यापारविशेष्योग्राम इति।

नव्यास्तु भावनादेराख्यातलभ्यत्वात् आधेयत्वमात्रं

चान्वयाभ्युपगमेन तद्व्युत्पत्तेरसार्व्वत्रिकत्वादिति भावः। नन्वेवमाख्यातार्थभावनात्वविशिष्टविशेष्यः कथं तण्डुलः भावनात्वस्य प्रयत्नव्यापारत्वादिरूपतया फलत्वस्यातथात्वादित्यत आह, 'साक्षादिति पूर्व्वत्र साक्षादुत्तरत्र परम्परयेत्यर्थः। 'रथनिष्ठेति, अत्रापि शालित्वं जन्यत्वं अनुकूलत्वञ्च संसर्गः, फलस्य व्यापारजन्यत्वं धात्वर्थद्वारा तत्प्रयोज्यत्वं, निष्ठत्वं तृतीयार्थः, अन्वयस्तस्य धात्वर्थगमने न तु व्यापारे, अन्यदीयग्रामगमनानुकूलनोदनादिमति निश्चलेऽपि रथे अनेन रथेन गम्यते ग्राम इति प्रयोगापत्तेः। अतएव प्रागेव रथनिष्ठव्यापारजन्यगमनजन्यफलशाली ग्राम इत्यन्वयोनोक्तः। 'व्यापारविशेष्य इति परम्परया व्यापाररूपाख्यातार्थभावनाविशेष्य इत्यर्थः।

प्राचां मते दूषणाभिधानपूर्व्वकं मतान्तरमाह, 'नव्यास्त्विति।

अयत्वरूपं संसर्ग इत्यर्थः, 'साक्षादिति प्रथमबोधानुसारेण, 'परम्परयेति द्वितीयबोधानुसारेणेति, अचेतनकर्त्तृकक्रियास्थले एकविधमेवान्वयं दर्शयति, 'रथेनेति, 'व्यापारविशेष्य इति, तथाच परम्परया भावनाविशेष्ये ग्रामे सङ्ख्यान्वयो नानुपपन्नः साक्षात्परम्परया वा भावनाविशेष्यत्वमात्रस्याख्यातार्थसङ्ख्यान्वयनियामकत्वादिति भावः। एवमन्यत्रापि कर्म्मप्रत्ययस्थले, फलस्यात्मनेपदार्थत्वं व्यवस्थापयितुं नव्यमतं दर्शयति, 'नव्यास्त्विति, तत्र

तृतीयार्थोऽस्तु सङ्ख्यामात्रं वा, सम्बन्धस्तु पचतीत्यादा-
विव वाक्यार्थः। अस्तु च फल-कर्म्मणोरपि सम्बन्धस्तथा

'भावना' यत्नः, 'आदिपदात् व्यापारत्वविशिष्टपरिग्रहः, 'सङ्ख्या-
मात्रं वेति, चैत्रेण पच्यते इत्यादावित्यादिः, 'सम्बन्धस्तु' निष्ठता-
रूपसम्बन्धस्तु, 'वाक्यार्थः' संसर्गमर्य्यादया लभ्यः, रथेन गम्यते
इत्यादौ पुनराधेयत्वं तृतीयाविभक्तेरेवार्थः, नामार्थ-धात्वर्थयोर्भेदा-
न्वयस्याव्युत्पन्नत्वात्। न च चैत्रेण पच्यते इत्यत्राधेयत्वस्य संसर्गत्वे
चैत्रः पच्यते तण्डुलः इत्यादावपि तथा स्यादिति वाच्यं। तादृशा-
न्वयबोधे तृतीयायाः सहकारित्वात्। चैत्रं पच्यते तण्डुलः चैत्रौ
पच्यते तण्डुल इत्यादौ द्वितीयाद्युपस्थिताधेयत्वाद्यन्वयाभावेन त्वयापि
आधेयत्वे तृतीयोपस्थाप्यत्वस्य नियामकत्वावश्यं वक्तव्यत्वादिति भावः।

फलस्य पदान्तरालभ्यत्वं दर्शयितुं भावनादेरित्यादिकस्यार्थ इत्यन्तं, चैत्र-
निष्ठभावनाविषयेत्यादौ भावनादेरित्यर्थः, 'आदिपदेन वर्त्तमानत्वपरिग्रहः,
'आधेयत्वमात्रमिति, 'मात्रपदेन कृतिव्यवच्छेदः। ननु चैत्रेण पच्यते तण्डुल-
इत्यादौ आधेयत्वस्य तृतीयार्थत्वे चैत्रः पचति तण्डुलमित्यादौ यावन्तोऽर्था-
शाब्दबोधविषयास्तावदधिकपदार्थस्य शाब्दबोधविषयत्वापत्तिस्तथाचानुभव-
विरोधः, कर्त्तृप्रत्ययस्थले यावन्तः पदार्था भासन्ते तावत्समसङ्ख्या एव
पदार्थाः कर्म्मप्रत्ययस्थलेऽपि भासन्ते इत्यस्य सर्व्वसिद्धत्वादित्यत आह,
'संख्यामात्रं वेति, 'मात्रपदेनाधेयत्वव्यवच्छेदः। ननु तृतीयाया आधेयत्वार्थ-
कत्वाभावे कृतौ चैत्रनिष्ठत्वस्य कुतो लाभ इत्यत आह, 'सम्बन्धस्त्विति चैत्र-
कृत्योराधेयत्वरूपः सम्बन्धस्त्वित्यर्थः। 'पचतीत्यादाविति, यथा चैत्रे पाका-
नुकूलकृतेराश्रयत्वं संसर्गस्तथा चैत्रेण पच्यत इत्यादौ चैत्र-कृत्योरप्याधेयता-

फलन्तु कस्यार्थः। न च तदपि तथा, प्रकारीभूय भासमानत्वात्। फलावच्छिन्नक्रियाया धात्वर्थत्वेऽपि क्रियाजन्यफलालाभात् विशेष्य-विशेषणभावविपर्य्यय-

---

'फल-कर्मेति, 'सम्बन्धः' शालित्वरूपः, 'तथा' वाक्यार्थः, 'अपि-शब्दात् क्रिया-फलयोर्व्यापार-फलयोः समुच्चयः, तत्रापि जन्यत्वस्य वाक्यार्थत्वात्। 'न चेति, 'तदपि' फलमपि, 'तथा' संसर्गः, तथाच मैत्रनिष्ठपाकभावनावान् तण्डुल इत्यादिरन्वयबोधः, स्वजन्यफलवत्त्वं स्वविषयक्रियाजन्यफलवत्त्वं वा सम्बन्धः न तु मैत्रनिष्ठभावनाविषय-पाकशालितण्डुल इत्यन्वयबोधः, अतो धात्वर्थ-नामार्थयोर्भेदेना-न्वयस्याव्युत्पन्नत्वेऽपि न क्षतिरिति भावः। ननु फलावच्छिन्नक्रियाया-धात्वर्थत्वात् धात्वर्थ एव फलं इत्यत आह, 'फलावच्छिन्नेति विक्लित्ति-संयोगाद्यात्मकफलविशिष्टेत्यर्थः, वैशिष्ट्यञ्च जन्यजनकभावः, 'क्रियाजन्येति पच्यते तण्डुल इत्यादौ पाकजन्यफलशाली तण्डुलः रथेन गम्यते ग्राम इत्यत्र रथनिष्ठगमनजन्यफलशाली ग्राम इति बोधस्यानुभवसिद्धस्याभावप्रसङ्गादित्यर्थः। 'विशेष्य-विशेषणभावेति,

---

संसर्ग इति तस्य पदार्थत्वविरहेऽपि न क्षतिरिति भावः। 'फलेति पाकजन्य-फलविक्लित्यादि-तण्डुलादिरूपकर्म्मणोराश्रयत्वरूपः सम्बन्धोऽपि वाक्यार्थ-इत्यर्थः, वाक्यार्थत्वञ्च तत्तत्पदद्वयाकाङ्क्षादिलभ्यत्वं, 'तदपि' फलमपि, 'तथा' संसर्गरूपो वाक्यार्थः, 'प्रकारेति, तथाच फलप्रकारकबोधानुपपत्तिरिति भावः। ननु फलावच्छिन्नव्यापारबोधकपचधातुत एव फललाभ इत्यत आह, 'फलावच्छिन्नेति, 'विशेषणेति, यादृशविशिष्टोयत्पदार्थः तत्तत्पदात् तादृश-विशिष्टार्थ एवावगम्यते अन्यथातिप्रसङ्गात् तथाच फलावच्छिन्नव्यापार-

स्यावश्यकत्वात् तस्मात् फलमात्मनेपदार्थः, इत्यच्च आख्यातोपस्थापिताया भावनायाः क्रियाविषयिण्याः

यद्रूपविशिष्टे वृत्तिग्रहः तद्रूपविशिष्टस्यैव पदेन बोधनादिति भावः। इदमुपलक्षणं, धात्वर्थ-नामार्थयोर्भेदान्वयस्याव्युत्पन्नत्वात् इतरविशेषणत्वेनोपस्थितस्य अन्यत्र विशेषणत्वेनान्वयस्याव्युत्पन्नत्वाच्च धात्वर्थैकदेशस्य फलस्य कर्मणि साक्षादन्वयासम्भवात् फलत्वेन फलाभावप्रसङ्गाच्च विक्लित्ति-संयोगत्वादिरूपेण फलस्य धात्वर्थतावच्छेदकत्वादित्यपि बोध्यं। 'आत्मनेपदार्थ इति, एतावत्पर्य्यन्तं प्राचीनमतविवेचनं, तद्दूषयति, 'इत्यच्चेति, 'भावनायाः' यत्नस्य, एतच्च पच्यते तण्डुल इत्यादौ, तथाच तत्र पाकविषयककृतिजन्यफलशाली तण्डुल-इति बोध इति भावः। ननु भावनैव धात्वर्थे विशेषणीभूय भासते तथाच भावनाविषयपाकजन्यफलशाली तण्डुलः इत्येवान्वयबोध-

---

बोधकधातुना फलावच्छिन्नव्यापारबोधनेऽपि फले क्रियाजन्यत्वालाभ एव स्यादिति भावः। नन्वेवं फलाभाव एव न स्यादित्याशङ्कायामाह, 'तस्मादिति चैत्रेण पच्यते तण्डुल इत्यादौ फलस्य पदान्तरालभ्यत्वादित्यर्थः, 'आत्मनेपदार्थ इति आत्मनेपदत्वावच्छेदेन फले शक्तिरित्यर्थः। आख्यातत्वञ्च न फलशक्तितावच्छेदकं परस्मैपदस्य कुत्रापि फलाबोधकत्वेन तस्यातिप्रसक्तत्वादन्यथा शब्दत्वादेरेव फलशक्तितावच्छेदकत्वापत्तेरिति भावः। कर्म्मप्रत्ययस्थले तृतीयार्थकृतेरन्वय इति स्वमतं प्रमाणयितुमाख्यातार्थकृतेरन्वय इति प्राचां मतं दूषयति, 'इत्यच्चेति कर्म्माख्यातस्थले फलस्यात्मनेपदार्थत्वे इत्यर्थः, फलस्यात्मनेपदार्थत्वाभावे फले भावनान्वय एव नास्ति क्व तद्विचारवार्त्तापीतीत्यच्चेत्यस्य नानुपपत्तिरिति भावः। 'आख्यातेति चैत्रेण पच्यते तण्डुल-इत्यादौ चैत्रवृत्तिपाकभावनाप्रयोज्यफलशाली तण्डुल इत्यन्वयस्वीकारे

फलेऽन्वये फलस्य क्रियाजन्यत्वं न लभ्येत भावना-विषयक्रियायाः फलेऽन्वये तिङुपस्थापितभावनायां

इत्यत आह, 'भावनेति, 'भावनायां' सङ्ख्या-कालेष्टसाधनार्थव्यतिरिक्तार्थे, 'अन्यत्रेति पचतीत्यादावित्यर्थः, 'अन्वयः' अन्वयबोधनियमः। न च क्रियायाः फल-भावनयोरुभयत्रैव विशेषणतया अन्वयबोधोऽस्तु क्रियावत् तद्विषयकभावानापि जन्यतासम्बन्धेन फलविशेषणमस्तु फलञ्च तण्डुले विषेषणमस्त्विति वाच्यं। तादृश-

इत्यर्थः, 'न लभ्येतेति, तथाचानुभवविरोध इति भावः। ननु चैत्रवृत्तिभावनाविषयपाकजन्यफलशाली तण्डुल इत्याकारक आख्यातार्थभावनाविषयकः शाब्दबोधो वाच्य इत्यत आह, 'भावनेति आख्यातार्थभावनेत्यर्थः, 'अन्वये' अन्वयस्वीकारे, 'तिङुपस्थापितेति कर्त्रार्थाख्याते चैत्रस्तण्डुलं पचतीत्यादौ चैत्रस्तण्डुलकर्म्मकपाकानुकूलकृतिमानित्यन्वयबोधस्तत्र च धात्वर्थविशेषणकस्वार्थकृतिविशेष्यकान्वयबोधजनकत्वव्युत्पत्तिः क्लृप्ता सा च भग्ना स्यात् यदि चैत्रेण पच्यते तण्डुल इत्यादौ आख्यातार्थकृतिविशेषणको धात्वर्थपाकविशेष्यकचैत्रवृत्तिभावनाविषयपाकजन्यफलशाली तण्डुल इत्याकारकान्वयबोधः स्वीक्रियत इत्यर्थः। ननु पचधातुसमभिव्याहृतकर्त्राख्यातजन्यकृत्युपस्थितेः कृतिविशेष्यक-पाकप्रकारकशाब्दत्वं पचधातुसमभिव्याहृतकर्म्माख्यातजन्यकृत्युपस्थितेश्च पाकविशेष्यक-कृतिप्रकारकशाब्दत्वं कार्य्यतावच्छेदकमिति विशेषत एव व्युत्पत्तौ अङ्गीकार्य्ये तयोश्च न भङ्गः। सामान्यतश्च पचधातुसमभिव्याहृताख्यातजन्यकृत्युपस्थितित्वावच्छिन्नस्य न कृतिविशेष्यक-पाकप्रकारकशाब्दत्वं कार्य्यतावच्छेदकमुच्यते येन तद्विरोधः स्यादिति चेत्, न, उक्तकार्य्य-कारणभावद्वयकल्पनमपेक्ष्य लाघवेन सामान्यतः तादृशस्यैकस्यैव कार्य्य-कारणभावस्य कल्पनाया युक्तत्वात् तथाच तादृशसामान्यकार्य्य-कारणभाववलेन चैत्रेण पच्यते तण्डुल इत्यादौ अपि कृति-

क्रियाया विशेषणत्वेनान्यचान्वयः कृप्तो भज्येत। तस्मात् कृत्यनभिधायकभावकर्म्मकृद्योगे कृप्तशक्तेः सुपोलब्धया भावनया विशिष्टायाः क्रियायाः फलेऽन्वयः, सुवर्थ-

---

बोधस्यापि तत्रानुभवसिद्धत्वादिति भावः। 'भाव-कर्म्मेति चैत्रेण पक्वं चैत्रेण पक्व ओदन इत्यादावित्यर्थः, 'सुपः' तृतीयाविभक्तितः, 'भावनया' कृत्या, तथाच चैत्रेण पच्यते तण्डुल इत्यादौ चैत्रनिष्ठ-कृतिजन्ययाकजन्यफलशाली तण्डुलइत्यन्वयबोधः, उभयत्रैव जन्यत्वं

विशेष्यक-पाकप्रकारक एकबोधः स्यादित्येव प्रकृते कृप्तव्युत्पत्तिभङ्गप्रसङ्ग-पदार्थः। अयञ्च बोधः फलस्य क्रियाजन्यत्वालाभप्रसङ्गेन दूषित एवेति भावः। तत्रैवं कर्म्माख्यातस्थले कृतिलाभ एव न स्यादिति तल्लाभाय स्वमतं दर्शयति 'तस्मादिति, कर्म्मप्रत्ययस्थले आख्यातोपस्थाप्यभावनायां अन्वयासम्भवा-दित्यर्थः, 'कृत्यनभिधायकेति चैत्रस्य पाक इत्यादिभावकृत्स्थले षष्ठ्यर्थ-कृतेर्जन्यतासम्बन्धेन पाके अन्वयः, चैत्रेण पक्वस्तण्डुल इत्यादिकर्म्मकृत्स्थले तृतीयार्थकृतेर्जन्यतासम्बन्धेन धात्वर्थपाकेऽन्वय इत्यर्थः। 'कृप्तशक्तेरिति कृप्ता शक्तिर्यस्या इति बहुव्रीहिः, तथाच लाघवेन षष्ठी-तृतीयासाधारण-मुद्भावच्छेदेन कृतिशक्तिकल्पने कर्म्माख्यातस्थलेऽपि सुप एव तृतीयातः कृतिलाभो भविष्यतीति भावः। सुप्स्थले च पचधातुसमभिव्याहृतसुप्जन्य-कृत्युपस्थितेः पाकविशेष्यक-कृतिप्रकारकशाब्दत्वमेव सामान्यतः कार्य्यता-वच्छेदकमिति न तु गौरवं न वा तत्र तद्भङ्ग इत्यभिप्रायेणाह, 'सुवर्थकृते-रेति। ननु तथापि भाव-कर्म्मकृतेरेव कृतिशक्तिरस्तु विनिगमकाभावा-दिति चेत्, न, कर्त्तृ-कर्म्मणोः कृति नित्यमित्यनुशासनेन षष्ठ्यां शक्तेः सिद्ध-त्वात्। तस्मादेव कर्त्तरि वेत्यादि तृतीयाविधायकसूत्रादपि तृतीयायामपि कृतिशक्तिसिद्धिः अन्यथा तत्सूत्रस्य तृतीयाबाधकत्वानुपपत्तिः समान-

कृतेर्विक्लित्त्यां विशेषणत्वेनैवान्वयस्य व्युत्पन्नत्वात् कर्त्तृ-कर्म्मवच्च कृति-फलयोरप्यभिधाने नियमान्ना-

सम्बन्धः, 'तण्डुलपदञ्च तण्डुलावयवपरं, तेन विक्लित्तिरूपस्य तस्य तण्डुलावृत्तित्वेऽपि न क्षतिः। एवमोदनः पच्यते तण्डुल इत्यादावोदनादिपदमपि बोध्यं। न चैवं तथापि यत्रावयवविक्लित्तिरूपं फलं नोत्पन्नं तत्रैव तद्वाक्यस्यायोग्यत्वापत्तिरिति वाच्यं। दृष्टत्वादिति भावः। ननु कृतेः क्रियाविशेष्यत्वमेवेति व्युत्पत्तेः कथमेतदित्यतआह, 'सुवर्थेति, 'व्युत्पन्नत्वादिति चैत्रेण पक्वमित्यादौ व्युत्पन्नत्वादित्यर्थः, तथाच तिङर्थकृतेरेव तथात्वमिति भावः। 'नियमादिति शवादेः सहकारेणैव कृतेः, णकः सहकारेणैव फलस्य सार्व्वधातुकेनैवाभिधानं युगपत्कृतिफलयोरभिधानञ्च नाख्यातमात्रेण इति

विषयत्वाभावादिति भावः। इदन्तु बोध्यं सुप्त्वावच्छेदेन कृतिशक्तौ स्नातायां प्रथमासुप्यपि कृतिशक्तिरायाता तथाच चैत्रेण पच्यते तण्डुल इत्यादौ प्रथमा-तृतीयाभ्यामेव स्मृतायाः कृतेः पाकेऽन्वयः स्वीक्रियते सम्भेदे नान्यतरवैयर्थ्यमिति न्यायात्। अतएव सुवर्थकृतेश्चेत्युवाच ग्रन्थकारः, अन्यथा तृतीयार्थकृतेश्चेत्येव उक्तवान् स्यात् इत्यस्मदीयो बुद्धिप्रकाशः सुधीभिः श्लाघनीयः। ननु चैत्रेण गुणः पच्यते इति प्रयोगापत्तिः चैत्रवृत्तिकृतिजन्यपाकजन्यविक्लित्त्यादिरूपतण्डुलावयववृत्तिविजातीयसंयोगात्मकफलस्य तादात्म्येन स्वस्मिन् गुणे सत्त्वादित्यत आह, 'कर्त्तृ-कर्म्मवच्चेति तथाच भवन्मते यथा पच्यते इत्यादौ आश्रयतासम्बन्धेन कर्म्मत्वविशिष्टस्यैव तादात्म्येन तण्डुलादावन्वय इतिनोक्तदोषः तथा अस्मन्मतेऽपि फलस्याश्रयतासम्बन्धेनैव तत्रान्वय इति नोक्तदोष इत्यर्थः, कर्त्तृ-कृत्योरभिधानन्तु दृष्टान्तार्थमनुवादमात्रं भावनायाः कर्त्तर्य्याश्रयत्वेनेत्यादिपूर्व्वग्रन्थे कृत्यन्वये

तिप्रसङ्गः । न वा पच्यते तण्डुलो मैत्र इत्यादयः प्रयोगाः । तिङुपस्थापितायाः सङ्ख्याया भावनायाइव प्रथमान्तपदोपस्थाप्येनैवान्वयो व्युत्पन्नः । "चैत्रो

नियमादित्यर्थः । 'नातिप्रसङ्ग इति चैत्रः पच्यते इत्यादौ कृतेः, तण्डुलः पचतीत्यादौ फलस्य न प्रत्ययप्रसङ्ग इत्यर्थः । 'प्रयोगाः' युगपल्लति-फलबोधकाः । नन्वेवं कर्म्माख्यातेन भावनाया अनभिधाने आख्यातार्थभावनाविशेष्यत्वस्य तदर्थसङ्ख्यान्वयानियामकत्वात् तत्र किं नियामकं स्यादित्यत आह, 'तिङुपस्थापिताया इति, 'भावनायाइव' कर्त्ताख्यातार्थभावनाया इव, 'प्रथमान्तेति, तथाच यथा कर्त्ताख्यातभावनान्वये कर्म्मताद्यनवरुद्धप्रथमान्तपदोपस्थाप्यत्वं नियामकं

नियमस्योक्तत्वात् तेन न पौनरुक्त्यमिति भावः । 'नातिप्रसङ्गः' न चैत्रेण युगपः पच्यते इत्यादिप्रयोगप्रसङ्गः । ननु एकस्मादेव पच्यत इति वाक्यादेकदा चैत्रे पाककर्तृत्वस्य तण्डुले पाककर्म्मत्वस्य च बोधे तात्पर्य्यदशायां चैत्रस्तण्डुलः पच्यते इति प्रयोगापत्तिरित्यत आह, 'न वेति, तथाच तदाख्यातजन्यकर्त्तृत्वशाब्दं प्रति तदाख्यातजन्यकर्म्मत्वशाब्दसामग्री एवं तदाख्यातजन्यकर्त्तृत्वशाब्दं प्रति तदाख्यातजन्यकर्तृत्वशाब्दसामग्री प्रतिबन्धिकेयेकदोभयशाब्दसामग्रीस्थले परस्परप्रतिबन्धेन न कस्यापि शाब्दबोधइति न तथा प्रयोगापत्तिरिति भावः । इदमपि प्रागुक्तस्य स्मरणाय तेन न पौनरुक्त्यं । ननु यदि चैत्रेण पच्यत इत्यादौ आख्यातार्थभावनाया नान्वयस्तदा भावनाविशेष्यविरहात् कुत्र कर्म्माख्यातार्थसंख्यान्वयो भविष्यतीत्यत आह, 'तिङुपस्थापिताया इति, यथा पचतीत्यादौ प्रथमान्तोपस्थाप्यत्वं भावनान्वये नियामकं तथा चैत्रेण तण्डुलः पच्यत इत्यादौ अप्याख्यातजन्यसंख्याप्रकारकशाब्दबोधे प्रथमान्तोपस्थाप्यत्वमेव नियामकं वक्तव्यं इत्यर्थः, 'व्युत्पन्न इति

गन्ता गतोग्रामो मित्रा पत्नी गतं पुरं। भोक्ता तृप्यति

तया तिङर्थसङ्ख्यान्वयेऽपि इति भावः। एतच्च प्राचीनग्रन्थानुरोधेनोक्तं। तत्र आख्यातार्थभावनाविशेष्ये तदर्थसङ्ख्यान्वय इति नियमे यत्नव्यापारत्वविशिष्टस्यैव भावनापदार्थतया विशिष्य व्याख्यातत्वात्। वस्तुतस्तु भावनापदं व्यापारत्वविशिष्टस्यैव वर्त्तमानत्वत्वादीष्टसाधनत्वादीतराख्यातप्रतिपाद्यतावच्छेदकरूपधर्म्मवत्त्वरूपभावनात्वविशिष्टत्वरूपेण फलत्वविशिष्टस्याप्युपलक्षकं, तथाच भावनात्वविशिष्टविशेष्ये सङ्ख्यान्वय इत्येव नियमोऽन्यायान् इति बोध्यं। नन्वेवं कर्त्तृ-कर्म्मणी कृतोऽपि वाच्ये न स्यातां तत्रापि लाघवेन कृति-फलयोरेव शक्तेरुचितत्वात् इत्यत आह, 'चैत्रो गन्तेति, कर्त्तरि कर्म्मणि चोभयत्रैव शक्तिव्यवस्थापनाय कर्त्तृ-कर्म्मभेदेनोदाहरणद्वयं। ननु एकधर्म्मिबोध-

चैत्रः पचतीत्यादौ क्लृप्त इत्यर्थः, तथा चाख्यातजन्यसंख्याप्रकारकशाब्दत्वावच्छिन्नं प्रति प्रथमान्तपदजन्योपस्थितित्वेन कर्त्तृ-कर्म्माख्यातजन्योपस्थितिसाधारणी हेतुतेति भावः। ननु यदि कर्त्ता कर्म्म च नाख्यातार्थः किन्तु कृतिः कर्म्मत्वञ्च तदा कर्त्तृ-कर्म्मविहितकृतेरपि तद्वत्कृति-कर्म्मताबोधकत्वमङ्गीक्रियतामविशेषादित्यतः कृतां कर्त्तृ-कर्म्मबोधकतां व्यवस्थापयितुं कारिकामाह, 'चैत्रो गन्तेत्यादि, चैत्रो गन्तेत्यादौ टचा कर्त्ता, गतोग्रामइत्यादौ क्तप्रत्ययेन कर्म्म, मित्रा पत्नीत्यादौ टचा कर्त्ता, गतं पुरं इत्यत्र च क्तप्रत्ययेन कर्त्ता कर्म्म च प्रतीयते उभयत्र साधुत्वात् तथाच टजादीनामाख्यातवत्कर्त्तृबोधकत्वाभावे चैत्रोगन्तेत्यादावभेदान्वयबोधानुपपत्तिरिति भावः। नन्वत्र चैत्रः पचतीत्यादिवत् भेदान्वयबोध एव वक्तव्य इत्यत आह, 'भोक्तेत्यादि, तथाच भोक्तेत्यत्र टचः कृतिमात्रबोधकत्वात् भोक्तृपदार्थं विशेष्यीकृत्य तृप्यतीत्याख्यातार्थतृप्त्याश्रयत्वबोधोन स्यात् भोजनानुकूलकृतौ

पक्वानि भुङ्क्ते पक्वापसार्य्यतां" ॥ इत्यादौ सामानाधिकरण्याद्यन्यथानुपपत्त्या कर्त्तृ-कर्म्मणी कृदाद्ये।

कत्वरूपं सामानाधिकरण्यमसिद्धं कृजादीनां प्रत्ययतया भेदेनान्वयोपपत्तेरित्यतः समानलिङ्गकत्वरूपं सामानाधिकरण्यं प्रमाणयितुं कर्त्तृ-कर्म्मशक्तिसाधकमुदाहरणद्वयमाह, 'मित्रेति। न च स्वसमानलिङ्गकत्वं कथं धर्म्मिसाधकमिति वाच्यं। भेदान्वयबोधे समानलिङ्गकत्वस्यातन्त्रत्वात्। न चाभेदेनान्वयेऽपि समानवचनत्ववत् समानलिङ्गकत्वमपि न तन्त्रं "वेदाः प्रमाणं" इत्यादौ "जात्याकृति-व्यक्तयस्तु पदार्थः" इति न्यायसूत्रे च उभयोरेव व्यभिचारादिति वाच्यं। अजहल्लिङ्गस्थले अभेदान्वयबोधे तदुभयोरतन्त्रत्वेऽपि तदतिरिक्तस्थले तदुभयोरेव तन्त्रत्वादिति भावः। ननु लाघवेन कृतः कृति-फलयोः शक्तौ व्युत्पत्तिवैचित्र्यादेव तत्र भेदान्वयेऽपि समानलिङ्गकत्वस्योपयोगो भविष्यतीत्यत आह, 'भोक्तेति, कृति-फलयोः कृदाद्यत्वे अत्रान्वयबोधो न स्यात् कृतौ तृप्त्याश्रयत्वस्य भोजने पाकफलविक्लित्तिकर्म्मकत्वस्य च बाधादिति भावः। एतदपि कर्त्तृ-कर्म्मशक्तिसाधारण्यायोदाहरणद्वयं। कृतेः कृदाद्यत्वे कृदर्थे कर्त्ताख्यातार्थस्याश्रयत्वस्यान्वयानुपपत्तिमभिधाय तत्र कर्म्माख्यातार्थस्य फलस्यान्वयानुपपत्तिं दर्शयति, 'पक्वेति, 'सामानाधिकरण्यादीत्यादिपदात् भोक्ता तृप्यतीत्यादौ प्रथमार्थे आधेयतान्वय-

---

भोक्तृपदार्थे तृप्त्याश्रयत्वस्यायोग्यत्वादिति भावः। एवं पक्वानि भुङ्क्ते इत्यादौ च बोध्यं, 'अपसार्य्यतां, प्रपलाय्यतां, 'सामानाधिकरण्यं' चैत्रादिपदार्थ-

चैत्रस्य नप्ता मैत्रादन्यो घटात् पृथक् परोऽपरो वेत्या-

बोधस्य परिग्रहः, 'कर्त्तृ-कर्म्मणी छद्वाच्य इति, कर्त्ता ज्ञाता नष्टृ-इत्यादौ च त्वजादेराश्रय-प्रतियोग्यादौ निरूढ़लक्षणा। न च समवायित्वलक्षणाश्रयत्वस्य छतिमत्त्वादिरूपकर्त्तृत्वादिकमपेक्ष्य लघुतया तस्यैव शक्यतावच्छेदकत्वमुचितमिति वाच्यं। तस्य लघुत्वेऽपि त्वजादिपदजन्यताप्रकारकशब्दबोधे स्वारसिकत्वाभावस्य प्रामाणिकानुभवसिद्धतया शक्यतावच्छेदकत्वासम्भवात्। न च छतिमत्त्वरूपकर्त्तृत्वमपेक्ष्य फलवत्त्वरूपकर्म्मत्वस्य गुरुतया कथं तस्य शक्यतावच्छेदकत्वमिति वाच्यं। पक्तेत्यादौ कर्त्तृत्वप्रकारकप्रत्ययवत् पक्वमित्यादौ कर्म्मत्वप्रकारकप्रत्ययस्यापि स्वारसिकत्वस्य प्रामाणिकानुभवसिद्धतया गौरवस्याकिञ्चित्करत्वादिति भावः। कर्त्तरि शक्तिः कर्म्मणि च निरूढ़लक्षणेत्यपि कश्चित्। स्नानीयं चूर्णं दानीयो ब्राह्मणः पतनीयो वृक्षः आसितमिदमासनं इत्यादौ करण-सम्प्रदानापादानाधिकरणादिकन्तु छतो लक्षणमेव। न च कर्त्तृत्वमादाय विनिगमनाविरह इति वाच्यं। कर्त्तृत्वस्य करणत्वादिकमपेक्ष्य

गन्त्रादिपदार्थयोरभेदान्वयबोधः। ननु यदि छत्स्थले कर्त्ता कर्म्म च तदर्थस्तदा गन्तेत्यादौ एकदेशीभूतछतौ गमनादेरन्वयो न स्यात् पदार्थः पदार्थेनान्वेतीति व्युत्पत्तिविरोधेन छतावेकदेशे पदार्थस्य धात्वर्थस्यान्वयासम्भवादित्यत आह, 'चैत्रादन्य इत्यादि, अत्रान्यपदार्थैकदेशेनान्यत्वादिना पदार्थभूतपञ्चम्यर्थाबाधितत्वादेरन्वयवदिहापि चैकदेशान्वयः स्वीकार्य्य-इत्यर्थः, 'चैत्रस्येति, नप्तृत्वञ्च पुत्रपुत्रत्वं, अत्र चाद्यपुत्रे षष्ठ्यर्थान्वयस्वीकारात्, 'इत्यादावित्यादिपदेन पटो घटात् पृथगित्यादिपरिग्रहः। अत्र

दाविव पदार्थतावच्छेदकेनैव कृत्यादिना धात्वर्थेऽन्वयः

लघुत्वात् करणादौ तत्तत्प्रत्ययस्य स्वारसिकप्रयोगविरहाच्च। करणत्वं हि व्यापारवद्भाधारणकारणत्वं, प्रकृतकारणत्वमात्रं वा, सम्प्रदानत्वं स्वत्वविशेषभागित्वेन इच्छाविषयत्वं, विशेषपदोपादानात् विक्रयादौ क्रेत्रादेर्न सम्प्रदानत्वं, श्राद्धादौ पित्रादेः स्वत्वविशेष-भागितया नोद्देश्यत्वं, अपि तु प्रीतिभागितया अतो न तस्य सम्प्रदानत्वं, अत एव "नमः-स्वस्त्योर्यादिसूत्रान्तरेणैव तत्र चतुर्थी-विधानं। ब्राह्मणाय गां ददातीत्यत्र इच्छा चतुर्थ्यर्थः सा च सम्प्रदानत्वनिरूपितविषयतासम्बन्धेन ददात्यर्थतावच्छेदकस्वत्वविशेषे इति, स्वत्वविशेषानुकूलत्यागस्य ददात्यर्थत्वात्, त्यागो ज्ञानं इच्छा वा, इच्छायाश्च विप्रत्वविषयतासम्बन्धेन प्रकृत्यर्थान्वयः, आधेयत्वञ्च द्वितीयार्थः, तस्यापि धात्वर्थतावच्छेदकस्वत्वविशेषेऽन्वयः, तथाच विप्रविषयकेच्छाप्रकारीभूत-गोद्वितीयस्वत्वविशेषजनकत्यागानुकूलकृ-तिमानित्यन्वयबोधः, विषयत्वं प्रकारीभूतत्वं, जनकत्वं अनुकूलत्वञ्च संसर्गः। वृक्षायोदकमाभिञ्चतीत्यादौ च वृक्षादिषु सम्प्रदानप्रयोगो गौणः चतुर्थीप्राप्त्यर्थः, तत्र चतुर्थी-द्वितीययोराधेयत्वमर्थः, तत्र चतुर्थ्याधेयत्वं सिचधात्वर्थतावच्छेदकघटके संयोगे अन्वेति, संयोगा-वच्छिन्नद्रवद्रव्यक्रियानुकूलकर्तृक्रियाया एव सिचधात्वर्थत्वात्, द्वि-तीयाधेयत्वञ्च साक्षाद्धात्वर्थतावच्छेदकक्रियायामन्वेति, तत्रैव द्वितीयाधेयत्वस्य व्युत्पन्नत्वात्, अत एव वृक्षं उदकं सिञ्चतीति न प्रयोगः। न चैवं "कर्मणा यमभिप्रैति तत्सम्प्रदानं" इति पाणिनि-सूत्रविरोध इति वाच्यं। तस्यापि कर्त्ता कर्मजन्यस्वत्वभागित्वेन

यमिच्छति तत्सम्प्रदानमित्यर्थात् शेषमस्मत्कृतसुप्शक्तिवादे अनुसन्धेयं। अपादानत्वञ्च परकीयक्रियाजन्यविभागाश्रयत्वं, वृक्षात्पर्णं पततीत्यत्र पतनाश्रयस्य पर्णादेरपादानत्ववारणाय जन्यान्तं विभागविशेषणं, तत्र पञ्चम्या विभागः समवेतत्वञ्चार्थः, तथाच वृक्षनिष्ठविभागजनकवृक्षभिन्नसमवेतपतनाश्रयः पर्णं इत्यन्वयधीः, लक्षणे धात्वर्थतानवच्छेदकत्वेनापि विभागो विशेष्यः, तेन वृक्षं त्यजति खगः इत्यादौ वृक्षस्य नापादानत्वं, "ध्रुवमपायेऽपादानं" इति पाणिनिसूत्रस्यापि 'अपाये' विभागे, यत् 'ध्रुवं' यदधिकरणं, तदपादानमित्यर्थः। वस्तुतस्तु अवधित्वमेवापादानत्वं, अवधित्वञ्च स्वरूपसम्बन्धविशेषः, वृक्षात् विभजते इत्यादौ च अवधितानिरूपकत्वं पञ्चम्यर्थः, वृक्षनिष्ठावधितानिरूपकविभागाश्रयः पर्णमित्यन्वयधीः, अन्यत्र चापादानप्रयोगो गौणः, शेषमस्मत्कृतसुप्शक्तिवादेऽनुसन्धेयं। अस्य कर्त्तृत्वापेक्षया गुरुत्वाभावेऽपि एतत्प्रकरणे क्तप्रत्ययस्य खारसिकप्रयोगविरहादेव तस्य न क्तप्रत्ययस्य शक्यतावच्छेदकत्वं। अधिकरणत्वञ्च प्रतियोगित्वानुयोगित्ववदाधारत्वापरनामकस्वरूपसम्बन्धविशेषः। तस्य कर्त्तृत्वापेक्षया गुरुत्वाभावेऽपि तत्प्रकारेण खारसिकप्रयोगविरहान्न क्तप्रत्ययस्य शक्तावच्छेदकत्वमित्यसमप्रकृतेन। ननु कर्त्तादेः क्तप्रत्ययार्थत्वे तदेकदेशे क्तत्यादौ धात्वर्थान्वयो न स्यात् तत्प्रकारक-तद्विशेष्यकशाब्दबुद्धिं प्रति तन्निरूपितविशेष्यतातिरिक्तविशेषणतान्यविषयत्वेन तदुपस्थितिरूपायाआकाङ्क्षायाः स्वरूपसत्कारणत्वात्, अन्यथा नित्योत्पलमित्यादौ उत्पलत्वादिजातेरपि अभेदसम्बन्धेन नित्यस्यान्वयापत्तेः, चित्रगुरि-

त्यादौ चित्रपदं तात्पर्य्यग्राहकं गोपद एव चित्रगोस्वामिनि लक्षणा, न तु गोपदे गोस्वामिनि लक्षणा, तदेकदेशे गवि तादात्म्यसम्बन्धेन चित्रपदार्थस्यान्वयः, केवलचित्रगुपदात् पदार्थोपस्थितिमात्रं, न तु शाब्दबोधः पदार्थद्वयाभावात् । अत एव पदार्थः पदार्थेनान्वीयते, न तु पदार्थतावच्छेदकेनेति प्राभाणिकाः । न च पदार्थतावच्छेदक-जात्यखण्डोपाधेरेवापरस्यान्वयो नाभ्युपेयते तदतिरिक्तेषु च पदार्थता-वच्छेदकेऽप्यपरपदार्थान्वयः, अत एव चित्रगुरित्यादावपि चित्रपदं न तात्पर्य्यग्राहकं, अपि तु गोपदं गोस्वामिपरं, तदेकदेशे गवि तादात्म्यसम्बन्धेन चित्रगुपदार्थस्यान्वयः, केवलचित्रगुपदादपि शाब्द-बोधादिति वाच्यं। तथापि शुक्लं द्रव्यं नित्यं चैत्रस्य नप्ता सुन्दरः इत्यादावप्येकदेशीभूते शुक्लरूप-पुत्रादौ नित्य-सुन्दरादेरभेदसम्बन्धे-नान्वयापत्तेर्दुर्व्वारत्वादित्यत आह, 'चैत्रस्येति, यथा जन्यशरीरजन्य-शरीरं नप्तृपदार्थः, पुत्रस्य पुत्र-कन्ये इव कन्यायाः कन्या-पुत्रावपि नप्तृपदार्थः, तदेकदेशे प्रथमजन्यतायां षष्ठ्यर्थस्य निरूपितत्वस्यान्वयः, यद्वा शरीरजन्यशरीरमेव नप्तृपदार्थः, तदेकदेशे प्रथमशरीरे षष्ठ्यर्थस्य जन्यत्वस्य अन्वयस्तथेहापीत्यर्थः । न च तत्र षष्ठ्यर्थस्य नप्तर्य्येवान्वय इति वाच्यं। षष्ठ्यर्थो हि जन्यत्वं, प्रयोज्यत्वं वा, नाद्यः बाधात्, नान्त्यः चैत्रपुत्रे तत्प्रपौत्रे च तथा प्रत्ययप्रसङ्गात् इति भावः। ननु प्रयोज्यत्वविशेष एवेह षष्ठ्यर्थस्तथाचानतिप्रसङ्गान्नप्तर्य्येव तदन्वयः, यद्वा शरीरमेवात्र नप्तृपदार्थः, षष्ठ्यर्थस्य जन्यत्वस्य च स्वाश्रयशरीर-जन्यत्वसम्बन्धेन तत्रान्वयः, अथवा षष्ठ्यर्थस्य जन्यत्वस्याश्रयतासम्बन्धे-नैव शरीरेऽन्वयः, शरीरस्य च जन्यतासम्बन्धेन पुनः शरीरेऽन्वयः,

तथैव साकाङ्क्षत्वात्। अस्तु वा कृत्यादिघटित एव

एकपदार्थस्यापि वारद्वयान्वयाभ्युपगमात्, नामार्थयोरपि भेदेनान्वयस्य जनकादिपदस्थलेऽपि खण्डशक्तिवादिना विशिष्टवाचकपदस्थलेऽभ्युपगमात्, केवलनप्तृपदे च विशिष्टे शक्तिरतो नप्तृपद-पुत्रपदयोर्न पर्य्यायता तयोः पर्य्यायत्वस्येष्टत्वे च नप्तृ-पुत्रादिपदयोः शरीरमेव शक्यं, केवलनप्तृ-पुत्रादिपदे विशिष्टनिरूढलक्षणेत्यत आह, 'मैत्रादन्य इत्यादि, 'अन्यपदस्य भेदवानर्थः, तदेकदेशे भेदे पञ्चम्यर्थस्य प्रतियोगित्वेन यथा अन्वयः इत्यर्थः। पञ्चम्यर्थे प्रतियोगित्वे च स्ववृत्तिमैत्रत्वावच्छिन्नत्वसम्बन्धेन मैत्रादेरन्वय इति नातिप्रसङ्ग इति भावः। 'घटादित्यादि, पृथक्त्वगुणविशिष्टं पृथक्शब्दार्थः, परत्वगुणविशिष्टं परशब्दार्थः, अपरत्वगुणविशिष्टं अपरशब्दार्थः, तेषामेकदेशे पृथक्त्व-परत्वापरत्वादौ घटादिति पञ्चम्यर्थस्य अवधिमत्त्वस्य यथा अन्वय इत्यर्थः। उदाहरणवाहुल्यं भूयःसु तथा दर्शनाद्व्युत्पत्तिदार्ढ्यार्थं। 'तथैवेति तत्र यथा आकाङ्क्षा वर्त्तते तथैवात्रास्याकाङ्क्षासत्त्वादित्यर्थः, अन्यत्र तादृशोपस्थितेराकाङ्क्षात्वेऽपि तत्रैवात्रापीतरविशेषणत्वेनोपस्थितेराकाङ्क्षात्वादिति भावः। यद्वा तादात्म्यसम्बन्धेन तत्प्रकारक-तद्विशेष्यकशाब्दबोधं प्रत्येव यथोक्ततद्विषयकतादृशोपस्थितिरेव हेतुः भेदसंसर्गेणान्वयबोधे तु इतरविशेषणत्वेनोपस्थितिरप्याकाङ्क्षेति भावः। अभ्युपेत्याह, 'अस्तु वेति, 'कृत्यादि-

चैकदेशान्वयदार्ढ्यार्थं नानास्थानमुक्तं। 'तथैवेति अन्यत्र यथा पदार्थेन पदार्थस्यान्वयः साकाङ्क्षः न तु पदार्थैकदेशेन तथात्र पदार्थैकदेशेनैव पदार्थस्यान्वयः साकाङ्क्षो न तु पदार्थेन पदार्थस्यान्वय इत्यर्थः, आका-

घटितएवेति रूजनकक्षत्याश्रयत्व-रूजन्यफलाश्रयत्वरूप एवेत्यर्थः, 'कर्त्तादिनेत्यादिना कर्मपरिग्रह इति, 'अन्वयः' धात्वर्थस्य शाब्द-बोधविषयीभूतपरम्परासम्बन्धः, तथाच नैकदेशान्वयः, मैत्रादन्य-इत्यादावपि विशेष्य एव पञ्चम्यर्थादेः परम्परासम्बन्धेनान्वय इति न तत्रापैकदेशान्वय इति भावः। अत्रानुभवविरोधः तत्तदाख्यजन्य-शाब्दबोधानन्तरं कृतिः पाकवती न वा, भेदोमैत्रप्रतियोगिको न वा, पृथक्त्वं घटावधिकं न वा इत्यादि संशयापत्तिर्दोषः। प्राचीनैरा-ख्यातेन कर्मादिगतसङ्ख्यायाः कृता च कर्त्तादिरनभिधाने द्वितीया-दय इति नियमद्वयं कल्प्यते अतस्तन्निरासाय कृदाख्यातसाधारण-

---

ङ्ख्यायाः फलवत्त्वकल्प्यत्वादिति भावः। सर्व्वत्रैकदेशान्वयमुद्धरतां मतमाह, 'अस्तु वेति, गच्छत्यादौ स्वानुकूलकृतिमत्त्वसम्बन्धेन कृदर्थकर्त्तार्थ्येव धात्वर्थस्य गमनादेरन्वयः, चैत्रस्य गच्छत्यादिस्थलेऽपि चैत्रसम्बन्धस्य षष्ठ्यर्थस्य निरूपित-त्वस्य स्वाश्रयजन्यताश्रयजन्यत्वसम्बन्धेन पुत्रपुत्र एवान्वयः, तथाच चैत्र-निरूपितत्ववान् पुत्रपुत्र इत्यन्वयबोधः, चैत्रः पचत्यादौ चैत्रः पाकीयकर्त्तेत्य-न्वयबोधः, पाकीयत्वञ्च स्वानुकूलकृतिमत्त्वसम्बन्धेन पाकविशिष्टत्वं, तच्च कर्त्तृत्वं धर्म्मितावच्छेदकीकृत्य भासते, न तु चैत्रत्वं, तथा सति प्रकृत्यर्थान्वित-कार्यबोधकत्वं प्रत्ययानामिति व्युत्पत्तिभङ्गापत्तेः। एवं चैत्रादन्य इत्यादावपि चैत्रनिष्ठप्रतियोगित्वस्यावधित्वस्य वा पञ्चम्यर्थस्य स्वनिरूपितानुयोगिता-श्रयान्योन्याभाववत्त्वसम्बन्धेनान्यस्मिन् धर्म्मिण्येवान्वयः अन्यत् स्वयमूह्यं। तथाच न कुत्राप्येकदेशान्वयस्वीकार इति भावः। 'अस्तु वेत्यादिना अस्वर-सादिकारः स च तत्तत्स्थले एकदेशान्वयस्वीकारे बाधकाभावे निरुक्त-परम्परासम्बन्धेन तत्तत्पदार्थप्रकारकान्वयबुद्धिं प्रत्याकाङ्क्षाज्ञानादीनां हेतुत्व-कल्पने गौरवं मानाभावश्चेत्यादिः। सुबर्थकृतिवादिनवीनमते प्रत्ययेन यत्र कृतेरनभिधानं तत्र तृतीया यत्र च कर्म्मत्वस्यानभिधानं तत्र द्वितीयेत्य-

कर्त्तादिना सममन्वयः। मुख्य-भाक्तसाधारणस्य फलादिलक्षणकर्म्मत्वस्य कृत्यादिलक्षणकर्त्तृत्वस्य चानभि-

---

मेकमेव नियममाह, 'मुख्य-भाक्तसाधारणस्येति, एतच्च कर्म्मत्वस्य कर्त्तृत्वस्य विशेषणं, मुख्यं कर्म्मत्वं फलवत्त्वं तत्प्रत्ययः पच्यते तण्डुलः पक्वस्तण्डुल इत्यादौ, भाक्तं कर्म्मत्वं विषयत्वादि, तत्प्रत्ययः ज्ञातो घटः ज्ञायते घट इत्यादौ, मुख्यं कर्त्तृत्वं कृतिमत्त्वं, तत्प्रत्ययः पचति चैत्रः पक्ता चैत्र इत्यादौ, भाक्तं कर्त्तृत्वं आश्रयत्वादि, तत्प्रत्ययश्च चैत्रो जानाति चैत्रो ज्ञाता इत्यादाविति भावः। 'फलादीत्यादिपदात् विषयत्वादिलक्षणभाक्तकर्म्मत्वपरिग्रहः, 'कृत्यादीत्यादिपदात् आश्रयत्वादिलक्षणभाक्तकर्त्तृत्वपरिग्रहः। 'अनभिधान इति प्रधानक्रियोत्तरतदाख्याताभ्यामनभिधान इत्यर्थः, तेन चैत्रेण भुक्ता गम्यते पक्ता चैत्रेण भुज्यते इत्यादौ कृता कृत्यभिधानात् तृतीया न स्यादिति दूषणमपास्तं। कृता कृत्यभिधानेऽपि प्रधानक्रियोत्तराख्यातेन कर्त्तृत्वानभिधानादिति भावः। 'द्वितीयादय इत्यादिपदात् तृतीयायाः कृद्योगे षष्ठ्याश्च परिग्रहः, ग्रामोगतश्चैत्रो गतवान् चैत्रो गन्ता इत्यादौ द्वितीयाद्यभावमुप-

---

नभिहिताधिकारसूत्रस्यार्थः स चानुपपन्नः चैत्रो जानातीत्यादावाख्यातेनाश्रयत्वस्यैव उक्तत्वेन कृतेरनभिधानात् तृतीयाप्रसङ्गात् चैत्रेण घटो ज्ञायते इत्यादौ आख्यातेन विषयत्वस्यैवोक्तत्वेन कर्म्मत्वस्यानभिधानात् द्वितीयाप्रसङ्गाच्चेत्यत आह, 'मुख्येति, 'फलादीत्यादिपदेन विषयत्वादेः 'कृत्यादीत्यादिपदेन आश्रयत्वस्य च परिग्रहः, मुख्यं कर्म्मत्वं तण्डुलः पच्यत इत्यादौ, भाक्तं कर्म्मत्वं चैत्रेण घटो ज्ञायत इत्यादौ, एवं मुख्यं कर्त्तृत्वं चैत्रः पचती-

धाने द्वितीयादयः। कृता विशिष्टाभिधाने विशेषण-स्याप्यभिधानात्।

यत्तु धातूत्तरप्रत्ययत्वेनैव कृतौ शक्तिः पाचकादिपदे तु सामानाधिकरण्यानुरोधात् कृतिविशिष्टे लक्षणेति,

---

पादयति, 'कृतेति कर्म्मत्वविशिष्टस्याभिधाने कर्म्मत्वादेरप्यभिधाना-दित्यर्थः।

'यत्त्विति, आख्यातस्य कृतौ शक्तिकल्पनदशायां तथैव लाघवेन कल्पनादिति भावः। अत्र द्वितीयादिवारणाय 'धातूत्त-रेति। नन्वेवं पाचको भुङ्क्ते इत्यादौ पाककर्त्तृबोधः कथं स्यात् इत्यत आह, 'पाचकादीति, 'आदिपदात् चैत्रो गन्तेत्यादौ गन्तादिपदपरिग्रहः, 'लक्षणेतीति, एवञ्च मुख्यप्रयोगाभावेऽपि कृतः शक्तिकल्पनं शक्यसम्बन्धरूपायाः लक्षणायाः सम्पादनार्थमेवेति भावः। 'भावकृतोऽपीति घञादेरपीत्यर्थः, तथाच तस्य निरर्थकत्वप्रवाद-

---

वादौ, "भाक्तं कर्त्तृत्वं चैत्रेण घटो ज्ञायत इत्यादौ, 'द्वितीयादय इत्यादि-पदेन तृतीयायाः परिग्रहः, तथाच मुख्य-भाक्तसाधारणकर्म्मत्वानभिधाने द्वितीया मुख्य-भाक्तसाधारणकर्त्तृत्वानभिधाने तृतीयेति तत्सूत्रार्थो वक्तव्य इति नोक्तदोष इति भावः। ननु तथाप्याख्यातेन कर्म्मत्व-कर्त्तृत्वा-नभिधाने द्वितीया-तृतीये इति सूत्रार्थकरणे कृत्स्थले द्वितीया-तृतीया-नियामकानां तत्रानियमप्रसङ्ग इत्यत आह, 'कृतेति कृत्प्रत्ययेनेत्यर्थः, 'विशिष्टाभिधाने' कृतिविशिष्टाभिधाने, 'विशेषणस्य' कृतेः, तथाच प्रत्ययेन कर्म्म-कर्त्तृत्वानभिधाने द्वितीया-तृतीये इत्याख्यात-कृत्साधारणः सूत्रार्थ इति भावः। कृतः कृतिविशिष्टप्रत्ययस्य लक्षणात एवेतिमतं

तन्न, भावकृतोऽपि कृतिवाचकतापत्तेः धातुत्वादि-घटितात् तस्मादाख्यातत्वस्यैव लघुत्वाच्च। यदपि कर्तृ-कृतोऽपि कृतौ शक्तिः कृतिविशिष्टे तु लक्षणैवेति, तदप्यसत्, यतो विनावच्छेदकरूपं शक्यत्वासम्भवात्, गोत्वत्वादिना शक्तौ चातिगौरवादस्तु गवादिपदानां

व्याघात इति भावः। ननु भावकृतो घञादेः कृतिवाचकत्वेऽपि निराकाङ्क्षतया न ततः कस्यापि अर्थस्य प्रत्यय इति व्यवहारः, अन्यथा भावविहितघञादेरपि घञ्त्वादिना करणेऽधिकरणे वा शक्ततया भवतामपि तत्र निरर्थकत्वव्यवहारः कथं स्यात्। वस्तुतस्तु प्रतीयते येनार्थः स प्रत्यय इति व्युत्पत्तिसिद्धस्य तादृशान्यत्वरूप-प्रत्ययत्वस्य अन्तर्भावादेव भावविहितघञादेर्व्यवच्छेद इत्यत आह, 'धातुत्वादीति, 'आदिपदेन उत्तरत्व-प्रत्ययत्वपरिग्रहः, 'आख्यात-त्वस्यैवेति तिङादेरेवेत्यर्थः, 'कृतोऽपीति, कृत्त्वादिनेति शेषः, 'कृताविति, लाघवादिति शेषः। गवादिपदानां विशिष्टे शक्तिं व्यवस्थापयति, 'यत इति, 'शक्यत्वासम्भवादिति, कार्य्यत्वादिवत् शक्यत्वस्यापि अवच्छिन्नत्वनियमात् इति भावः। 'विशिष्टान्तरा-

---

प्रसङ्गतो निरसयितुमाह, 'यदपीति, एतन्मते यद्यपि गवादिपदानामेव गोत्वादिविशिष्टे शक्तिरायाति, तथापि शब्दविशिष्टादिबोधकानामा-काङ्क्षादिपदानां शब्दविशिष्टादौ शक्तिर्न स्यात् तत्रापि लाघवात् शब्दत्व-विशिष्टे शक्तिः शब्दविशिष्टादौ लक्षणेत्यस्य वक्तुं शक्यत्वादिति दोषमाह, 'यतोविनेति, 'यत इत्यस्य 'विशिष्टान्तराणां शक्यत्वं विलीयेतेत्यनेनान्वयः,

गोत्वविशिष्टं शक्यं विशिष्टान्तराणान्तु शक्यत्वं विलीयेत

लान्विति गुरुत्व-महत्त्वादिविशिष्टानान्तु गुरुपद-महत्पदादिशक्यत्वं विलीयेतेत्यर्थः, तत्रापि गुरुत्वत्व-महत्त्वत्वादिजातिरूपेण गुरुत्व-महत्त्वादावेव शक्तिः गुरुत्वादिविशिष्टे लक्षणा इत्यस्य सुवचत्वादिति भावः । अथ यत्र यत्पदस्य शक्त्या प्रयोगस्तत्रैव तत्पदस्य शक्तिः

तत्र च 'विशिष्टान्तराणामित्यस्य गोत्वविशिष्टादिभिन्नशब्दविशिष्टादीनामित्यर्थः, 'शक्यत्वं' आकाशादिपदशक्यत्वं, 'विलीयेत' न स्यात् । ननु विशिष्टान्तराणामित्यत्रान्तरपदं किमर्थमुक्तं विशिष्टसामान्यस्यैवोक्तरीत्या शक्यत्वविलयसम्भवादिति गवादिपदस्य गोत्वादिविशिष्टशक्तिव्यवस्थापनेन लोकमन्तरपदं सार्थकयति, 'विनेति, 'विनेत्यादि 'गौरवादित्यन्तं गवादिपदानां गोत्वविशिष्टं शक्यमस्तु इत्यत्र हेतुः, अत्रायमर्थः गवादिपदानां यदि गोत्वे शक्तिरुच्यते तदा शक्तेः स्वावच्छेद्यत्वनियमाद्गोत्वत्वं शक्यतावच्छेदकं वाच्यं तथाच स्वरूपतो गोत्वविशिष्टापेक्षया गोत्वत्वविशिष्टं गुरु इति तन्न शक्यमिति लाघवेन गोपदादीनां गोत्वादिजातिविशिष्टशक्तिरस्त्विति ।

नन्वाकाशादिपदानां शुद्धशब्दादौ मुख्यप्रयोगविरहेण न शक्तिः क्वचुपलक्षित एव क्तत्वत्ययस्य शक्तिः न तु क्तविशिष्टकृत्यंशेऽपि क्तत्वत्ययशक्तिकल्पने गौरवादितिमतेन क्ता क्तेरभिधानमिति तन्मते आख्यातकृत्साधारणसूत्रार्थरक्षणं ये कुर्वन्ति तन्मतमाह, 'यत्त्विति, तथाच चैत्रः पक्तेत्यादौ क्ता क्त्यभिधानान्न ल्टतीयेति भावः । नन्वेवं चैत्रः पचतीत्यादाविव पाचकादिपदात् पाकानुकूलकृतेराश्रयतासम्बन्धेन चैत्रादावन्वय एव बोध्यस्तथाच चैत्रः पाचक इत्यादौ चैत्रे पाककर्तृत्वभेदान्वयबोधो न स्यादित्यत आह, 'पाचकादीति, 'सामानाधिकरण्येति पाचकादिपदार्थभेदान्वयबोधानुरोधादित्यर्थः, पाचकादीत्यादिपदेन ल्टजन्तादिपरिग्रहः, आदिपदेन

केवलविशेषणे स्वारसिकप्रयोगविरहस्तुल्य एवेति। एवञ्च गतोग्रामोगम्यत इत्यादौ फलस्य कृदात्मनेपदा-

---

अतो गुरुत्वादौ न गुर्व्वादिपदशक्तिरित्यत आह, 'केवलेति विशेषणतानापन्ने चेत्यर्थः, 'तुल्य एवेति, इहापि कृतः कृतौ शक्त्या प्रयोगस्य विरहादिति भावः।

'एवञ्चेत्यारभ्य 'केचिदित्यन्तं एकमतं, 'एवञ्च' कर्म्मत्वरूपस्य फलस्य विशेषणविधया कृतो विशेष्यविधया चात्मनेपदस्य शक्यत्वे

चैत्रपद-पाचकादीनां भिन्नाभ्यां रूपाभ्यां एकधर्म्मिशक्तत्वरूपसामानाधिकरण्यस्य परिग्रहः, 'भावकृत इति, न चेष्टापत्तिः, अपसिद्धान्तादिति भावः। निर्युक्तिकसिद्धान्तभङ्गे न दोष इत्यत आह, 'धातुत्वादीति, तस्मात् धातूत्तरप्रत्ययत्वात् धात्वाद्यन्यतमत्वघटितधातूत्तरप्रत्ययत्वमपेक्ष्याख्यातत्वं लघु इति तदेव कृतिशक्तावच्छेदकमिति भावः। इत्यञ्च कृत्प्रत्ययस्य कृतिविशिष्ट एव शक्तिर्न तदुपलक्षित इति मतमाश्रित्यैवानभिहिताधिकारसूत्रार्थो निर्व्वहतीति तदेवमादरणीयमित्यवधेयं। आख्यातस्येव कर्त्तृकृतः कृतौ न शक्तिर्लाघवात् अपि तु सर्व्वत्र। ननु शब्दविशिष्टे तत्र मुख्यप्रयोगात् शक्तिः शक्त्या मुख्यार्थबोधकत्वनियतत्वात् इत्यत आह, 'केवलेति, 'तुल्य इति कर्त्तृकृतोऽपि कृतौ मुख्यप्रयोगविरहेण तुल्यतेत्यर्थः। यद्यपि शब्दोऽस्तीति प्रयोग एव मुख्यः प्रयोग आकाशपदस्थले एवं गतं प्रमेयमित्यादावेव कर्त्तृकृतः कृतौ मुख्यप्रयोग इत्येतदसङ्गतं, तथापि तथा प्रयोगमनभ्युपगम्य इदमुक्तमिति संक्षेपः। नन्वात्मनेपदस्य फलवाचकत्वेन चैत्रेण ग्रामो गम्यते इत्यादौ ग्रामस्य गमनजन्यफलशालित्वरूपकर्म्मत्वलाभेऽपि चैत्रो ग्रामं गच्छतीत्यादौ तस्य कथं कर्म्मतालाभ इत्याशङ्कायां 'एवञ्चेत्यादि 'केचिदित्यन्तं एकं मतं दर्शयामास, 'एवञ्च' ग्रामं गच्छतीत्यादौ फलस्य पदान्तरालभ्यत्वे चेत्यर्थः, एतस्य च ग्रामं गच्छति ग्रामस्य गन्तेत्यादौ

भ्यामेव लाभात् लाघवात् धातोरनन्यलभ्यव्यापारविशेषमात्रवाचकत्वस्थितौ ग्रामं गच्छति ग्रामस्य गन्तेत्यादौ द्वितीयादेः फलजनकत्वलक्षणं कर्म्मत्वमर्थः फले

च, 'कृदात्मनेपदाभ्यामिति, कृता विशेषणतया विशेष्यतया चात्मनेपदेन लाभ इति भावः। 'व्यापारविशेषः' पाकादिक्रिया, धातोः फलावच्छिन्नव्यापारवाचित्वे तत एव फललाभसम्भवेन द्वितीयादेः फलमर्थो न सिद्ध्यतीत्यतस्तद्व्यवच्छेदाय मात्रपदं। 'द्वितीयादेरित्यादिपदात् षष्ठीपरिग्रहः। 'फलजनकत्वं' फलत्वविशिष्टजनकत्वं, 'अर्थ इति, अन्यथा तत्र तत्प्रतीतेरनुपपत्तेरिति भावः। 'फले च'

द्वितीयादेः फलजनकत्वलक्षणकर्म्मत्वमर्थः इत्यग्रेतनेनान्वयः। ननु फलावच्छिन्नव्यापारबोधकधातुत एव चैत्रो ग्रामं गच्छतीत्यादौ फललाभोऽस्तु किं द्वितीयायाः फलजनकत्वलक्षणकर्म्मत्वे शक्तिकल्पनेनेत्यत आह, 'गतोग्रामोगम्यत इत्यादि चैत्रेण ग्रामोगत इत्यत्र फलविशिष्टवाचित्वत्यत्ययात् पदार्थतावच्छेदकतया फलस्य लाभः, चैत्रेण ग्रामोगम्यत इत्यत्र चात्मनेपदात् फलविशेष्यकशक्त्या फललाभ इत्यर्थः, तथाचान्यलभ्यत्वरूपबाधकेन धातोः फले न शक्तिरिति भावः। 'लाघवादिति फलानवच्छिन्नव्यापारविशेषत्वापेक्षया व्यापारविशेषत्वस्य शरीरलाघवादित्यर्थः, 'व्यापारविशेषेति पचधातोर्वह्निस्वालौसंयोगादिरूपव्यापारः गम्यादिधातोः स्पन्दरूपो व्यापारः व्यजधातोरपि स एवेत्यादिरर्थः, 'मात्रपदेन पदार्थतावच्छेदकतया फलवाचकत्वस्य व्यवच्छेदः, 'ग्राममित्यादि तथाचानन्यलभ्यत्वात् फलस्य द्वितीयादेः फलजनकत्वलक्षणकर्म्मत्वे शक्तिरनायत्या कल्प्यत इत्यर्थः, 'द्वितीयादेरित्यादिपदेन ग्रामस्य गन्तेत्यादौ षष्ठीपरिग्रहः, धातूनामनेकार्थकत्ववच्च तत्र षष्ठ्याः कर्म्मत्वार्थकत्वात्। ननु चैत्रो ग्रामं गच्छतीत्यादौ फललाभाय किं द्वितीयादेः

च प्रातिपदिकार्थोऽधिकरणत्वेनान्वेति, फलमात्रं वा अर्थः, जनकत्वन्तु संसर्गमर्य्यादया लभ्यमिति केचित्,

---

द्वितीयाद्यर्थैकदेशे फले च, 'प्रातिपदिकार्थः' प्रकृत्यर्थः, 'अधिकरणत्वेन' आधेयतासम्बन्धेन। एतेन आधेयतावत् फलजनकत्वमर्थः, तदेकदेशे चाधेयत्वे निरूपितत्वसम्बन्धेन प्रकृत्यर्थोऽन्वेति इति कस्यचिन्मतं निराकृतं। एकदेशान्वयप्रसङ्गेन लाघवानुरोधेन चाह, 'फलमात्रमिति फलत्वविशिष्टमात्रमित्यर्थः, फलत्वञ्च कार्य्यत्वं, 'संसर्गमर्य्यादयेति फल-धात्वर्थयोः संसर्गविधयेत्यर्थः। अत्र केचित् फलमात्रस्य कर्म्मषष्ठ्यर्थत्वे वृत्त्यनियामकसम्बन्धस्याभावप्रतियोगितानवच्छेदकत्वनये पाको न तेमनस्येति व्यवहारानुपपत्तिः जनकता-

---

फलजनकत्वे शक्तिः किं वा तत्तद्धातोः फलजनकत्वे शक्तिरित्यत्र विनिगमनाविरहः धातूनामनेकार्थकत्ववच्च द्वितीया-षष्ठ्यादीनामपि अनेकार्थकत्वमिति न तद्विनिगमकमिति चेत्, न, स्वस्यैकदेशीभूते फले ग्रामादेः प्रातिपदिकार्थस्यानन्वयप्रसङ्गात्। न चेष्टापत्तिः, अदृष्टत्वात्। यदि चाख्यातत्वावच्छेदेन फले शक्तिरिति कर्त्तृ-कर्म्मप्रत्ययस्थले तत एव फललाभ इत्युच्यते, तदाख्यातार्थफलस्य धात्वर्थविशेष्यतया अन्वयस्य चैत्रेण गम्यते ग्राम इत्यादौ व्युत्पन्नस्य भङ्गप्रसङ्गात् कर्त्ताख्यात-कर्म्माख्यातभेदेन व्युत्पत्तिद्वयकल्पने च गौरवमित्यादि स्वयमूहनीयं। ननु द्वितीयाद्यर्थफलजनकत्वस्य ग्रामेऽसत्त्वात् कथं तेन सह ग्रामस्यान्वय इत्यत आह, 'फले चेति, विभक्त्यर्थैकदेशेन सह प्रातिपदिकार्थस्यान्वयः फलावच्छिन्नव्यापारस्य धात्वर्थत्वे ब्राह्मणाय गां ददातीत्यादौ स्वामित्व-जनकत्वरूपचतुर्थ्यैकदेशीभूतस्वामित्वे ब्राह्मणस्य प्रातिपादिकार्थस्यान्वयदर्शनेनाव्युत्पन्न इति लाघवादेकदेशान्वयानभ्युपगमाच्चाह, 'फलमात्रं वेति, 'मात्रपदेन जनकत्वांशव्यवच्छेदः, 'केचिदित्यन्तं मतं दूषयति,

तदसत्, ग्रामं गच्छति त्यजतीत्यादौ द्वितीयादितः

सम्बन्धस्य वृत्त्यनियामकत्वात्, वृत्त्यनियामकसम्बन्धस्य प्रतियोगिता-वच्छेदकत्वनयेऽपि तदभावस्य केवलान्वयित्वनियमेन तेमनौयपाके-ऽपि न तेमनस्येति व्यवहारापत्तिः, एवं फलमात्रस्य द्वितीयार्थत्वे-ऽपि यदि कर्म्मजसंयोगानधिकरणद्रव्यं प्रसिद्धं, तदा तत्रामुं न गच्छतीति प्रयोगानुपपत्तिः तत्कर्म्मकगमनत्वाप्रसिद्ध्या तदाश्रयत्वा-भावस्य तत्र प्रत्येतुमशक्यत्वात्। जनकतासम्बन्धस्याभावप्रतियोगिता-वच्छेदकतया गमनत्वावच्छेदेन द्वितीयार्थस्य तन्निष्ठसंयोगस्य तेन सम्बन्धेनाभावप्रत्ययाभावात् तस्याभावप्रतियोगितावच्छेदकत्वे तद-भावस्य केवलान्वयित्वनियमेन गमनकर्म्मण्यपि देशे अमुं न गच्छ-तीति प्रयोगप्रसङ्गः गमनत्वावच्छेदेन जनकतासम्बन्धेन तन्निष्ठ-संयोगाभावस्य सत्त्वात् तस्मात् फलजनकत्वं खण्डशः फलं जनकत्वं वा द्वितीयादेरर्थः। नचैवमपि रूपं न गच्छतीति प्रयोगानुपपत्तिः तन्निष्ठसंयोगाप्रसिद्धेरिति वाच्यं। फलजनकत्वस्याधेयत्वस्यापि द्वितीया-द्यर्थतया संयोगत्वावच्छेदेन रूपाधेयत्वाभावस्यैव तत्र प्रत्ययात्, रूपं न गच्छति रस इत्यादौ चाकाशं न पश्यत्यन्ध इत्यादाविव नञर्थस्य वारद्वयसम्बन्ध इत्याहुः। तदसत्। लाघवात् द्वितीयादेः संयोगाद्यात्मके फले शक्तावुदाहृतस्थले संयोगजनकत्वादौ लक्षणा-भ्युपगमात्, वृत्त्यनियामकसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकाभावमात्रस्य

'तदसदिति, 'नियतेति गच्छतीत्यादौ विभागस्य तरुं त्यजति खग इत्यादौ संयोगरूपफलस्य लाभप्रसङ्ग इति वैपरीत्यमेव कथं न स्यादित्यर्थः, 'फल-

फलसामान्यलाभेऽपि नियतसंयोग-विभागाद्यलाभेन फलविशेषावच्छिन्नव्यापारस्यैव धात्वर्थत्वात्। इतरथा

केवलान्वयित्वे मानाभावाच्चेति ध्येयं। 'फलसामान्यलाभेऽपीति फलत्वरूपेण फललाभेऽपीत्यर्थः, 'नियतसंयोग-विभागाद्यलाभेनेति संयोगत्व-विभागत्वादिविशिष्टे शक्तिभेदादिकं विना संयोगत्व-विभागत्वादिविशिष्टस्य लाभासम्भवेनेत्यर्थः, 'फलविशेषेति संयोगत्व-विभागत्वादिविशिष्टेत्यर्थः, 'धात्वर्थत्वात्' गम-त्यजादिधात्वर्थत्वात्, द्वितीयादेश्चाधेयत्वमर्थः स च धात्वर्थैकदेशे संयोगादावन्वेति। न च विशिष्य संयोगत्व-विभागत्वादिविशिष्टालाभेऽपि न क्षतिरिति वाच्यं। तदलाभे गृहाद्ग्रामं गच्छतो गमने ग्रामस्य गमनं न गृहस्य, वृक्षं त्यजतस्त्यागे वृक्षस्य त्यागो न तु भूमेरित्यादयो व्यवहाराः स्वारसिका न स्युः गृह-भूमिवृत्तिफलजनकत्वसामान्याभावस्य तत्रा-सत्त्वात् तत्क्रियया गृह-भूमिवृत्तिविभागोत्तरसंयोगरूपफलजन-नात् इति भावः। ननु द्वितीयादेः संयोगत्वादिनैव फलार्थ इति न फलविशेषाभावः गमादिधातुविशेषसमभिव्याहारस्य प्रत्ययनिया-मक इत्यत आह, 'इतरथेति, फलविशेषावच्छिन्नक्रियाया धात्वर्थ-

---

विशेषावच्छिन्नेति गमधातोः संयोगावच्छिन्नस्पन्दः त्यजधातोर्विभागावच्छिन्न-स्पन्दोऽर्थोऽवश्यं वक्तव्य इत्यर्थः। ननु धातोः स्पन्दादावेव शक्तिः गम्यादि-समभिव्याहाराच्च द्वितीयादेः संयोगत्व-विभागत्वादिना फलबोधकता भवि-ष्यतीत्यत आह, 'इतरथेति गमि-त्यजिप्रभृतीनां स्पन्दत्वावच्छिन्नमात्रशक्तत्व-इत्यर्थः, 'पर्य्यायत्वापत्तेः' एकधर्मावच्छिन्नशक्तत्वप्रसङ्गात्। न चेष्टापत्तिः,

त्यजि-गमिप्रभृतीनां पर्य्यायत्वापत्तेः। तवापि गम्यते ग्राम इत्यादौ ग्रामादेः संयोगादिफलशालित्वं कुतः प्रतीयत इति चेत्, तदवच्छिन्नव्यापारवाचिधातुसम-

---

लानभ्युपगमे इत्यर्थः, 'पर्य्यायत्वेति, एकस्याश्रयक्रियायाः पूर्व्वदेशत्या-गोत्तरदेशगमनरूपत्वेन गत्यतावच्छेदकत्वासेदादिति भावः। अथ पर्य्यायतायामिष्टापत्तिः कर्म्मासमभिव्याहृते गच्छति त्यजतीत्यादौ बोधस्य वैलक्षण्यानुभवे तु तत्र तत्तत्फलावच्छिन्नक्रियायां निरूढ़-लक्षणा। न चैवं ग्रामं त्यजतीत्यादौ ग्रामं गच्छतीत्यापत्तिरिति वाच्यं। गमिसमभिव्याहृतद्वितीयादेः संयोगस्य त्यजिसमभिव्याहृत-द्वितीयादेर्विभागस्य बोधकत्वादेव तद्वारणसम्भवादिति चेत्, न, त्यजि-गम्योः पर्य्यायत्वाभावस्य सकलप्रासाणिकसिद्धत्वात्, कर्म्मा-समभिव्याहृते गच्छति-त्यजतीत्यादौ स्वारसिकविलक्षणबोधस्याप्यनु-भवसिद्धत्वाच्चेति निगर्भः। ननु तथापि गम्यते ग्राम इत्यादौ धात्वर्थैकदेशीभूतसंयोगादेर्ग्रामे अन्वयासम्भवात् आत्मनेपदस्य च फलसामान्यवाचकत्वात् गमनजन्यसंयोगरूपफलशालित्वप्रत्ययः कथं स्यादित्याशङ्कते, 'तवापीति, 'तदवच्छिन्नेति विशेष्यसंयोगावच्छिन्ने-

---

तथा सति कोषादौ तथाभिधानप्रसङ्गादिति भावः। शङ्कते, 'तवापीति संयोगावच्छिन्नस्पन्दादेर्गम्याद्यर्थत्ववादिनोऽपीत्यर्थः, 'संयोगादिफलशालित्वं' चैत्रवृत्तिगमनादिजन्यसंयोगादिफलशालित्वं, 'कुत इति, ग्रामोगम्यत इत्यादौ विभागशालित्वस्य तरुस्त्यज्यते इत्यादौ च संयोगशालित्वस्य लाभप्रसङ्गेन वैपरीत्यापत्तिः तदवस्थैवेति भावः। 'तदवच्छिन्नेति संयोगावच्छिन्नव्यापार-वाचिगमिसमभिव्याहृतात्मनेपदस्य संयोगात्मकफलबोधकत्वं, विभागा-

भिव्याहारादेव, यथा इष्टसाधनत्ववाचकाद्विधेरेव स्वर्गकामादिपदसमभिव्याहारात् स्वर्गादिजनकत्वं, प्रतीतिस्त्विह-फलयोरिष्ट-फलत्वाभ्यां स्वर्गत्व-संयोग-

---

व्यर्थः, 'समभिव्याहारादेवेतिच्छेदः, गम्यते ग्राम इत्यादौ ग्रामादेः संयोगशालित्वं प्रतीयत इति पूर्व्वेणान्वयः, तवापि धातुविशेषसमभिव्याहारात्तथा मन्यवेऽपि त्यजि-गमिप्रभृतीनां पर्य्यायतापत्तेर्दुर्व्वारत्वादिति भावः। समभिव्याहारविशेषादिशेषप्रत्यये दृष्टान्तमाह, 'यथेत्यादि, 'स्वर्गादिजनकत्वमिति, 'प्रतीयत इत्यनुषज्यते। ननु

वच्छिन्नव्यापारवाचित्यजिसमभिव्याहृतात्मनेपदस्य विभागात्मकफलबोधकत्वमित्यादिव्युत्पत्तिकल्पनेनोक्तदोषो वारणीय इत्यर्थः। यद्यपि केवलव्यापारे धातुशक्तिवादिनाप्येवं वक्तुं शक्यते, तथापि तन्मते त्यजि-गम्योः पर्य्यायतापत्तिरेव दोष इति ध्येयं। ननु सामान्यबोधकशब्दस्य समभिव्याहारविशेषबलेन विशेषबोधकत्वं कुत्र दृष्टं इत्याकाङ्क्षायामाह, 'यथेति, स्वर्गकामोयजेतेत्यादौ इष्टसाधनत्वमात्रस्य विध्यर्थत्वेऽपि स्वर्गकामपदसमभिव्याहारबलेन विशेषबोधकतापर्य्यवसानं फलं दृष्टं। नन्वेवं स्वर्गकामोयजेतेत्यादौ यथा स्वर्गसाधनत्वत्वरूपेण विधिप्रत्ययस्येष्टसाधनत्वबोधकता तथा संयोगत्वादिना फलबोधकता स्यादित्यत आह, 'प्रतीतिस्त्विति, तथाच तत्र यदि स्वर्गत्वादिना तत्रेष्टबोधस्तदा अत्रापि संयोगत्वादिना आत्मनेपदात् फलप्रतीतिर्वाच्या। यदि च इष्टत्वरूपेण स्वर्गरूपेष्टबोधकता तदा अत्रापि फलत्वरूपेणात्मनेपदस्य संयोगादिबोधकता वाच्येति भावः। नन्वेवं यदि संयोगत्वादिरूपेणात्मनेपदस्य शक्तिग्रहस्तदा तेन रूपेणानुपस्थितिकाले गृहीतात्मनेपदफलशक्तिकस्य कालान्तरे संयोगत्वादिकं धर्म्मितावच्छेदकीकृत्य फलत्वज्ञानसत्त्वेऽपि संयोगत्वादिना प्रकारेणात्मने-

त्वाभ्यां वेत्यन्यदेतत् । अस्तु वा बुद्धिविषयवाचक-तदादेरिव व्युत्पत्तिवशादेव प्रकृत्यर्थतावच्छेदकफल-तच्छालिवाचकाख्यात-कृतोरपि विशेषरूपेण बोध-

---

फलत्वेन प्रतीतौ इत्यनुभवविरोधः संयोगत्वादिनैव प्रत्ययस्यानुभव-सिद्धत्वात् संयोगत्वादिना प्रतीतौ तु तेन रूपेण शक्तिरावश्यकी तथाच शक्त्यानन्त्यमित्यत आह, 'अस्तु वेति, 'बुद्धिविषयवाचकेति बुद्धिविषयत्वप्रवृत्तिनिमित्तकेत्यर्थः, 'व्युत्पत्तिवशादेवेति सामान्य-रूपेण शक्तिज्ञानस्यैव विशेषरूपेण शाब्दबोधे तज्जनकपदार्थोपस्थितौ च कारणतावशादेवेत्यर्थः, 'प्रकृत्यर्थतावच्छेदकेति फलत्वरूपेण प्रकृत्यर्थतावच्छेदकफल-तच्छालिवाचकेत्यर्थः, 'प्रकृत्यर्थतावच्छेदकेति स्वरूपकथनं, 'विशेषरूपेणेति शक्यतानवच्छेदकेनापि विशेषरूपेणे-त्यर्थः । न च येन रूपेण पदार्थोपस्थितिस्तेनैव रूपेण पदे शक्ति-ज्ञानस्य हेतुतया कथं सामान्यरूपेण शक्तिज्ञानाद्विशेषरूपेण उप-स्थितिः विशेषरूपेणोपस्थित्यभावे च कथं विशेषरूपेण शाब्द-

---

पदात् फललाभो न स्यादित्यत आह, 'अस्तु वेति, तथाच तत्पदं बुद्धि-प्रकारवति शक्तमिति शक्तिज्ञानस्य घटोऽस्य बुद्धिप्रकारवान् इतिज्ञान-सहकारेण यथा घटत्व-पटत्वादिरूपविशेषधर्मप्रकारेण बोधकत्वं तथा आत्मनेपदं फलतावच्छेदकविशिष्टे शक्तमिति शक्तिज्ञानस्य स्वप्रकृत्य-र्थतावच्छेदकतावच्छेदकफलमिति ज्ञानसहकारेण संयोगत्वादिना फल-बोधकता, एवं कर्मकृत्फलविशिष्टे शक्तमिति शक्तिज्ञानस्य स्वप्रकृत्यर्थता-वच्छेदकफलमिति ज्ञानसहकारेण संयोगविशिष्टबोधकता स्यादित्यर्थः, एवं विभागादिकमादाय बोध्यं, 'आख्यात-कृतोरपीत्यपिकारेण गम्यादिधातोः

बोधः पदार्थोपस्थिति-शाब्दबोधयोरपि समानप्रकारकत्वेन कार्य्य-कारणभावादिति वाच्यं। तद्भेदेन शक्तिज्ञान-पदार्थोपस्थित्योः कार्य्य-कारणभावभेदात्, अत्र सामान्यरूपेण शक्तिज्ञानादेव विशेष-रूपेण पदार्थोपस्थिति-शाब्दबोधयोरभ्युपगमात्।

परे तु 'बुद्धिविषयवाचकतदादेरिवेति, यथा तदादिपदस्थले विशिष्य घटत्व-पटत्वादिरूपविशेषधर्म्मविशिष्टे न शक्तिः शक्त्यानन्त्य-प्रसङ्गात्, नापि स्वप्रयोक्तृबुद्धिविशेषविषयत्वविशिष्टे, तदादिपदजन्य-शाब्दबोधानन्तरं घटत्वादिप्रकारकसंशयस्य सर्व्वानुभवविरुद्धत्वात्, किन्तु स्वप्रयोक्तृबुद्धिप्रकारत्वेनानुगतीकृतघटत्व-पटत्वादिविशिष्टे तदादिपदशक्तिः, अतो न घटत्व-पटत्वादिभेदे शक्त्यानन्त्यप्रसङ्ग-इति प्राहुः।

न चैवं नानार्थोच्छेदः हरिपदादेरपि सत्तावत्त्वादेरेव शक्य-तावच्छेदकत्वस्य सुवचत्वादिति वाच्यं। तत्रामरकोषात् तत्तद्रूपेणैव शक्यत्वप्रतीतेरिति भावः। एतच्चाभ्युपेत्योक्तं, एवमपि फलत्ववद्-बुद्धीच्छाविषयत्वभेदवत्त्वादेरपि विनिगमनाविरहेण शक्यतावच्छे-दकत्वापत्त्या शक्त्यानन्त्यस्य दुर्व्वारत्वादिति ध्येयं। त्यजि-गम्योः पर्य्यायत्वाभावस्य कर्म्मासमभिव्याहृते गच्छति-त्यजतीत्यादौ विल-क्षणप्रतीतेः स्वारसिकत्वस्य च कदाचिदपलापसम्भवात् ग्रामादे-र्गमिकर्म्मत्वव्यवहारानुपपत्त्या फलस्य धात्वर्थतावच्छेदकत्वं व्यवस्थाप-

---

संयोगावच्छिन्नव्यापारत्वरूपेण बोधकत्वसमुच्चयः, तत्र च शक्तिग्रहो गम-धातुः संयोगावच्छिन्नस्पन्दशक्त इत्यादिरूप एवेति शेष इत्यर्थः। ननु यथा-सर्व्वनाम्नां नानाप्रवृत्तिनिमित्तकत्वेऽपि नानार्थव्यवहारविषयता नानार्थ-

कत्वं। अपि च धात्वर्थतावच्छेदकफलशालित्वं कर्म्मत्वं।

यति, 'अपि चेति, 'धात्वर्थतावच्छेदकेति धातुप्रतिपाद्यतावच्छेदकेत्यर्थः। धातुत्वञ्च शङ्केतविशेषसम्बन्धेन धातुपदवत्त्वं शालित्वञ्च संसर्गः, न तु शक्यतावच्छेदके तदन्तर्भावः। न चैवमग्नौ जुहुयादित्यादावग्नेरपि जुहोति कर्म्मत्वापत्तिः अग्निसंयोगावच्छिन्नक्रियायाजुहोत्यर्थतया धात्वर्थतावच्छेदकसंयोगात्मकफलशालित्वस्याग्नेरपि सत्वादिति वाच्यं। अग्निसंयोगानुकूलघृतादिक्रिया न धात्वर्थः तथा सति घृतं जुहोतीत्यत्र द्वितीयार्थस्य परसमवेतत्वस्य धात्वर्थे अन्वयानुपपत्तेः, अपि तु संयोगावच्छिन्नघृतादिक्रियानुकूलकर्त्तृव्यापारस्यैव जुहोत्यर्थतया क्रियाया एव धात्वर्थतावच्छेदकत्वात्, अग्नाविति सप्तम्यर्थः स्थाल्यां पचतीत्यादाविव परम्परासम्बन्धावच्छिन्नाधेयत्वं तच्च धात्वर्थव्यापारे अग्नेति सप्तम्यर्थाधेयत्वस्य पदार्थान्वितत्वनियमात्, इत्यञ्च ग्रामो गमिकर्म्मेत्यादौ कर्म्मपदार्थैकदेशे धातुत्वविशिष्टगम्यादेरभेदसम्बन्धेनान्वयः व्युत्पत्तिवैचित्र्यादभेदार्थकतृतीयाषष्ठीस्मरणादभेदस्य प्रकारतयैव भानं, यत्र च न तत्स्मरणं तत्र गम्यादिपदं तात्पर्य्यग्राहकं कर्म्मपदस्यैव गम्याद्यभिन्नधात्वर्थतावच्छेदकफलवति लक्षणेति भावः।

व्यवहारविषयतावच्छेदके सर्व्वनामभिन्नत्वविशेषणोपादानात् तथा व्यजिगम्योर्व्यापारमात्रवाचकत्वेऽपि पर्य्यायव्यवहारविषयतावच्छेदके व्यजि-गमिभिन्नत्वविशेषणादेव न पर्य्यायव्यवहारविषयता इत्यतो युक्त्यन्तरेण गम्यादीनां संयोगादिरूपफलावच्छिन्नव्यापारे शक्तिं व्यवस्थापयति, 'अपि चेति, 'धात्वर्थेति तद्धात्वर्थतावच्छेदकफलशालित्वं तद्धात्वर्थकर्म्मत्वव्यवहारविषयता-

न तु धात्वर्थजन्यफलशालितामात्रं गमि-पत्योः कर्म्मत्वस्य पूर्व्वस्मिन्देशे त्यजेश्चोत्तरस्मिन्देशे स्पन्देः पूर्व्वापर-

ननु धात्वर्थजन्यफलशालित्वमेव कर्म्मत्वमतो न ग्रामादेर्गम्यादिकर्म्मत्वव्यवहारानुपपत्तिरित्यत आह, 'न त्विति, 'कर्म्मत्वस्य' कर्म्मत्वव्यवहारस्य, 'पूर्व्वस्मिन् देश इति 'प्रसङ्गादित्यग्रेतनं सर्व्वत्र सम्बध्यते, पूर्व्वदेशस्यापि गमि-पत्यर्थजन्यविभागात्मकफलवत्त्वादिति भावः। यद्यपि पतधातोरकर्म्मकतया पूर्व्वोत्तरदेशयोरुभयत्रैव तत्कर्म्मत्वव्यवहारापादनमुचितं, तथापि नरकं पतितः नरकपतित-इत्यत्र द्वितीयातत्पुरुषानुशासनस्वरसात् उत्तरदेशस्य तत्कर्म्मत्वमस्त्येवेत्यभिप्रायः। नभ उत्पपातेत्यत्र नभसः कर्म्मतया उत्तरदेशस्य तत्कर्म्मत्वमस्त्येवेत्यभिप्राय इत्यपि कश्चित्। 'उत्तरस्मिन् देश-इति, तस्यापि त्यज्यर्थसंयोगात्मकफलवत्त्वादिति भावः। 'पूर्व्वापर-

---

वच्छेदकमित्यर्थः, तेन न गमिधात्वर्थतावच्छेदकफलशालिनि त्यजिकर्म्मत्वप्रसङ्गः. तथाच यदि व्यापारमात्रं गम्याद्यर्थः न तु संयोगावच्छिन्नव्यापारादिः तदा गम्यादिकर्म्मत्वव्यवहारविषयतावच्छेदकस्य दुर्व्वारत्वापत्तिरिति भवन्मते फलस्य शक्यतावच्छेदकत्वविरहात् धात्वर्थतावच्छेदकफलशालित्वस्याप्रसिद्धेः प्रकारान्तरस्यासम्भवाच्च। फलस्य धात्वर्थतावच्छेदकत्वमनङ्गीकृत्य धात्वर्थतावच्छेदकफलशालित्वमेव तत्तद्धात्वर्थकर्म्मताव्यवहारविषयतावच्छेदकं वक्तव्यमिति भावः। ननु धात्वर्थजन्यफलशालित्वमेव तत्तद्धात्वर्थव्यवहारविषयतावच्छेदकमिति न तस्य दुर्व्वचतेत्यत आह, 'न तु धात्वर्थेति कर्म्मत्वमित्यनुसज्यते, 'पूर्व्वस्मिन्निति तत्रापि गम्यर्थ-पत्यर्थस्पन्दरूपव्यापारजन्यपूर्व्वदेशविभागरूपफलशालित्वस्य सत्त्वादित्यर्थः, 'त्यजेरिति स्वार्थस्पन्दव्यापारजन्योत्तरसंयोगशालित्वस्य उत्तरदेशेऽपि सत्त्वादित्यर्थः, 'स्पन्देरिति स्पन्द-

देशयोः प्रसङ्गात् फलावच्छिन्नव्यापारबोधकत्वादेव

देशयोरिति, उभयोरेव स्पन्दजन्यविभाग-संयोगात्मकफलवत्त्वादिति भावः । 'प्रसङ्गादिति, अस्मन्मते तु गमि-पत्योः संयोगावच्छिन्नायां, त्यजेर्विभागावच्छिन्नायां, स्पन्देश्च केवलायां क्रियायां शक्तिरिति नैतद्दोषावकाशः । पतनत्वञ्च गुरुत्वाममवायिकारणकक्रियामात्र-वृत्तितज्जन्यतावच्छेदकजातिविशेषः, तस्यैव पतधातुशक्यतावच्छे-दकतया न गमि-पत्योः पर्य्यायतेति भावः । ननु कर्म्मपदं तत्त-द्धातुबोधकपदमभिव्याहारात् फलत्वेन तत्तत्फलस्यैव बोधमाका-ङ्क्षमिति नैतद्दोषः । न च तथापि पूर्व्वोत्तरदेशयोः स्पन्दिकर्म्मत्व-व्यवहारो दुर्व्वार इति वाच्यम् । कर्म्मपदस्य धातुत्वेन सकर्म्मक-तत्तद्धातुघटितकर्म्मत्वस्य बोध एव साकाङ्क्षतया तस्य उपयोगित्वा-दित्यत आह, 'फलावच्छिन्नेति, 'अवच्छिन्नान्तात् स्पन्दिव्युदासः ।

जन्यविभागयोत्तरसंयोगस्य वा पूर्व्वापरदेशयोः सत्त्वेन स्पन्दस्य कर्म्मत्व-प्रसङ्गादित्यर्थः । न चेष्टापत्तिः, स्पन्देरकर्म्मकधातुत्वादिति भावः । धात्व-र्थतावच्छेदकत्वेन शालित्वस्य कर्म्मत्वविषयतावच्छेदकत्वे च नोक्त दोषः स्पन्देः केवलस्पन्दशक्तत्वेन फलस्य स्पन्दिधात्वर्थतावच्छेदकत्वाभावादिति ध्येयं । ननु यद्धात्वर्थजन्ययत् फलवत्येव यद्धात्वर्थकर्म्मत्वव्यवहारस्तद्धात्वर्थजन्यतत्फल-शालित्वं तद्धात्वर्थकर्म्मत्वमित्यनुगतमेव फलानुसारेण कर्म्मत्वलक्षणं कर्त्तव्य-मित्यत आह,'फलेति, 'धातूनां' पच्यादिधातूनां, तथाच पचिधातुः सकर्म्मकः न भूधातुरित्यादिव्यवहारविषयतावच्छेदकं सकर्म्मकत्वं वाच्यं तच्च फलाव-च्छिन्नव्यापारबोधकत्वादन्यन्न सम्भवतीति पचधात्वादौ भूधात्वादिव्यावृत्तस-कर्म्मकत्वव्यवहारबलेन पचधात्वादौ फलावच्छिन्नव्यापारशक्तिसिद्धिरिति

च धातूनां सकर्म्मकत्वव्यवहारः। भाक्तस्तु जानात्यादे-

'सकर्म्मकत्वव्यवहारः' मुख्यसकर्म्मकत्वव्यवहारः, तथाच गम्यादेः स्वारसिकसकर्म्मकत्वव्यवहारोपपत्त्या फलावच्छिन्नक्रियादिवाचित्वसिद्धिरिति भावः।

केचित्तु ननूक्तसामान्यधर्म्मो न कर्म्मपदशक्यतावच्छेदकः न वा सामान्यतो धात्वर्थजन्यफलशालित्वं तच्छक्यतावच्छेदकमपि तु विशिष्य गम्यर्थजन्यसंयोगशालित्व-त्यज्यर्थजन्यविभागशालित्वादिकमेव तच्छक्यतावच्छेदकं, ग्रामोगमिकर्म्मेत्यादौ गम्यादिपदं तात्पर्य्यग्राहकम्। न चैवं नानार्थत्वापत्तिरिति वाच्यम्। प्रत्येकमादाय विनिगमनाविरहेण तवापि नानार्थत्वस्य दुर्व्वारत्वात् तत्तद्धातुविशेषवाचकपदसमभिव्याहारस्य नियामकतया गमिकर्म्मेत्यादौ न त्यज्यादिघटितकर्म्मत्वप्रतीतिः, ग्रामः स्पन्दिकर्म्मेत्यादौ व्यवहारश्च नायोग्यो न वा योग्यः, किन्त्वपार्थकः कर्म्मत्वस्य धातुविशेषघटिततया स्पन्दादिधातोस्तन्निरुक्तावप्रवेशादित्यत आह, 'फलावच्छिन्नेतीत्याहुः।

नन्वेवं जानात्यादौ सकर्म्मकत्वव्यवहारो न स्यात् तत्र फलस्य शक्यतानवच्छेदकत्वात् इत्यत आह, 'भाक्तस्त्विति, 'जानात्यादे-

---

भावः। ननु यदि फलावच्छिन्नव्यापारबोधकधातुत्वमेव सकर्म्मकधातुत्वं तदा शुद्धज्ञानादिवाचिज्ञाधात्वादीनां सकर्म्मकत्वव्यवहारानुपपत्तिः तथाच तत्र सकर्म्मकधातुयोगविहितकर्म्मप्रत्ययादिर्न स्यादित्यत आह, 'भाक्तस्त्विति गौण इत्यर्थः, ज्ञानार्थादेर्ज्ञाधात्वादेः सकर्म्मकत्वव्यवहार इत्यस्यापत्तिः अत्र च ज्ञाधात्वाद्यन्यतमत्वमेव भक्तिः। नन्वेवं सकर्म्मकधातुयोगविहित-

तादृशप्रयोग एव च कर्म्मप्रत्ययाः तत्र च द्वितीय-

रिति, सकर्म्मकत्वव्यवहार इति शेषः। तथाच यतिप्रभृतिभिन्नत्वे सति सविषयकत्वाचित्वमेव तत्र सकर्म्मकत्वमिति भावः। नन्वेवं तद्योगे कथं कर्म्मप्रत्यय इत्यत आह, 'तादृशेति उक्तमुख्य-भाक्त-साधारणसकर्म्मकव्यवहारविषयधातुयोग एवेत्यर्थः। 'कर्म्मप्रत्ययाः' द्वितीयादयः, आदिपदात् भोजनाय यतते पुष्पेभ्यः स्पृहयति मातुः स्मरतीत्यादौ चतुर्थी-षष्ठ्यादिपरिग्रहः।

केचित्तु ननु यादृशधातुयोगे कर्म्मप्रत्ययोऽनुशिष्यते तस्यैव सकर्म्मकतया कथं गम्यादेर्मुख्यं जानात्यादेश्च भाक्तं सकर्म्मकत्वमित्यत-आह, 'तादृशेतीत्याहुः।

नन्वेवं धात्वर्थतावच्छेदके फले कथं प्रातिपदिकार्थस्य साकाङ्क्ष-त्वादन्वय इत्यत आह, 'तत्र चेति फलावच्छिन्नव्यापारवाचिधातु-

---

द्वितीयादिविधायकसूत्रे सकर्म्मकपदेन यदि फलावच्छिन्नव्यापारबोधक-धातुरुच्यते तदा ज्ञानार्थादियोगे द्वितीयानुपपत्तिश्च। यदि च ज्ञाधात्वा-द्यन्यतरधातुरेव तत्रस्थसकर्म्मकपदार्थस्तदा पच्यादियोगे कर्म्मप्रत्ययानुप-पत्तिरित्यत आह, 'तादृशेति फलावच्छिन्नव्यापारबोधकपच्यादि-ज्ञादिधा-त्वाद्यन्यतमयोगे द्वितीयादय इति तत्सूत्रार्थ इति नोक्तदोष इत्यर्थः। ननु फलावच्छिन्नव्यापारस्य धात्वर्थत्वे द्वितीयादेर्न फलमर्थोऽन्यलभ्यत्वात् तथाच कथं धात्वर्थप्रतिपादकार्थयोर्भेदेन साक्षादन्वयबोधोभविष्यतीत्यत-आह, 'तत्रेति, 'तत्र' तण्डुलं पचतीत्यादौ, 'द्वितीययेति, तथाच तत्र द्वितीयार्थाधेयत्वस्यैव धात्वर्थेऽन्वयो न तु प्रातिपदिकार्थस्येति नोक्तदोष-इति भावः। ननु धात्वर्थफले द्वितीयार्थाधेयताया अनन्वयः एकदेशत्वात् फलावच्छिन्नव्यापारे च तण्डुलाद्याधेयतायाश्च नान्वयः अयोग्यत्वादित्यत-

याधेयत्वमभिधीयते तच्चाकाङ्क्षावैचित्र्यात् धात्वर्थता-
वच्छेदकफलेऽन्वेति, अत एव चास्याः पदार्थान्विता-

योगे चेत्यर्थः, 'तच्च' आधेयत्वञ्च, 'आकाङ्क्षावैचित्र्यात्' पदार्थता-
वच्छेदकान्वयित्वस्यैव अत्र साकाङ्क्षत्वात्, इत्यञ्च तण्डुलमोदनं वा
पचतीत्यादौ तण्डुलौदनादिपदे तण्डुलावयवपरे तद्वृत्तिविक्लित्ति-
जनकस्पन्दानुकूलयत्नवांश्चैत्र इत्यादिबोध इति भावः। ननु यदि
सुवर्थाधेयत्वस्य धात्वर्थतावच्छेदकेऽप्यन्वयः तदा ग्रामे गच्छति ग्रामे
त्यजतीत्यादौ अपि समवेतत्वं सप्तम्यर्थोऽस्तु, तच्च धात्वर्थतावच्छेदक-
फले अन्वेतु, द्वितीया-सप्तम्योर्बोधकतायामविशेषात् इत्यत आह,
'अतएव चेति धात्वर्थतावच्छेदकफलान्विताधेयत्वबोधकत्वादेव चेत्यर्थः,
'अस्याः' द्वितीयायाः, 'भेदः' बोधकतायां विशेषः, तथाच पदार्थ-
तावच्छेदके सप्तम्यर्थान्वयस्याव्युत्पन्नतया न तत्र धात्वर्थतावच्छेदका-

---

आह, 'तच्चेति द्वितीयार्थाधेयत्वञ्च इत्यर्थः, 'तच्चेत्यस्यान्वेतीत्यनेनान्वयः,
'आकाङ्क्षेति अन्यत्रैकदेशान्वयस्य निराकाङ्क्षत्वेऽप्यत्र साकाङ्क्षत्वे पदार्थैक-
देशीभूतफलान्वितस्यार्थान्वयस्वीकारादित्यर्थः। नन्वेवं तत्र तत्र द्वितीया-
स्थले सप्तम्यापत्तिः आधेयत्वतात्पर्य्यदशायां सप्तम्या एव साधुत्वादित्यत आह,
'अत एवेति, 'अत एव' द्वितीयायाः पदार्थतावच्छेदकान्विताधेयत्वबोधक-
त्वादेव, तथाच पदार्थान्विताधेयत्वतात्पर्य्यदशायां सप्तमीपदार्थैकदेशान्विता-
धेयत्वतात्पर्य्यदशायाञ्च द्वितीयेत्यर्थः। नन्वेवं कर्म्मप्रत्ययस्थले ये ये पदार्था-
येन येन रूपेण विशेषणीभूय भासन्ते त एव पदार्थाः कर्तृप्रत्ययजन्यबोधे
विशेषणीभूय भासन्ते इति सर्व्वैरवधारितं, कर्म्मप्रत्ययस्थले धात्वर्थविशेष्यी-
भूय भासमानस्य धात्वर्थजन्यफलस्य कर्तृप्रत्ययस्थले धात्वर्थविशेषणत्वेन

धेयत्वबोधिकायाः सप्तम्या भेदः। अस्तु वा कर्म्माख्यातस्येव द्वितीयाया अपि फलमर्थः। स्याद्वा फल-

वितममवेतत्वं सप्तम्यर्थः, किन्तु स्थाल्यां पचतीत्यादाविव धात्वर्थान्वितपरत्वरामसम्बन्धावच्छिन्नाधेयत्वमेव तदर्थः। न च तथापि द्वितीया-सप्तम्योः पर्य्यायतापत्तिर्दुर्व्वारैव इति वाच्यम्। द्वितीयाया-आधेयत्वे निरूढत्वात्क्षणिकत्वात् लाघवादेकत्वादावेव तच्छक्तेरिति भावः। एकदेशमहिष्णुतायामाह, 'अस्तु वेति, इत्थञ्च ग्रामं गच्छतीत्यादौ ग्रामनिष्ठसंयोगजनकसंयोगावच्छिन्नक्रिया इत्यादिको बोधः, जनकत्वं संसर्गः दण्डवान् रक्तदण्डवानित्यादिवच्च न निराकाङ्क्षत्वमिति भावः। फल-व्यापारयोः सम्बन्धेऽपि धातोः शक्तिकल्पने गौरवं तादृशसंयोगस्य वारद्वयबोधश्चानुभवविरुद्ध इत्यत-आह, 'स्याद्वेति, 'फलं' संयोगत्वादिविशिष्टं, 'व्यापारः' स्पन्दादिर्वा, धात्वर्थजन्यफलशालिभेव च कर्म्मत्वमुक्तदिशैव च[1] पूर्व्वोक्तव्यवहारातिप्रसङ्गः[2] वारणीय इति भावः।

केचित्तु ननु द्वितीयायाः फलार्थकत्वे प्राचीननये ग्रामं गच्छतीत्यादेर्निराकाङ्क्षत्वापत्तिः प्राचीनैर्दण्डवान् रक्तदण्डवान् इत्यादेरपि निराकाङ्क्षत्वाभ्युपगमादित्यत आह, 'स्याद्वेतीत्याहुः।

[1] कर्म्मपदस्य सकर्म्मकधातुविशेषसमभिव्याहारात् फलत्वेन संयोगविभागत्वावच्छिन्नबोधसाकाङ्क्षत्वस्वीकारेणेत्यर्थः।

[2] गमि-पतिप्रभृतीनां पूर्व्वापरदेशयोः कर्म्मत्वव्यवहारप्रसङ्ग इत्यर्थः।

मानादित्यत आह, 'अस्तु वेति, तथाच जनकतासम्बन्धेन द्वितीयार्थफलस्य धात्वर्थ एवान्वयः इत्थञ्च एकदेशान्वयोऽपि नास्तीति भावः। ननु विहगो

व्यापारौ पृथगेव धात्वर्थौ विशिष्टस्तु अन्वयबललभ्यः।

'विशिष्टस्त्विति गच्छतीत्यादौ जनकतासम्बन्धेन फलविशिष्टो व्यापारः, गम्यत इत्यादौ जन्यतासम्बन्धेन व्यापारविशिष्टं फलमित्यर्थः, कर्त्ताख्यातस्थले फलं विशेषणं व्यापारो विशेष्यः, कर्म्माख्यातस्थले फलं विशेष्यं व्यापारो विशेषणं, व्युत्पत्तिवैचित्र्यात् कर्म्मविहितसुपामाधेयत्वमर्थः, तेन ग्रामं गच्छति चैत्र इत्यादौ ग्रामवृत्तिसंयोगजनकस्पन्दानुकूलकृतिमान् तादृशस्पन्दाश्रयत्ववान् वा चैत्र इत्याद्यन्वयधीः, कर्म्माख्यातस्याश्रयत्वमर्थः, तेन गम्यते ग्रामश्चैत्रेणेत्यादौ चैत्रनिष्ठकृतिजन्यस्पन्दजन्यसंयोगाश्रयो ग्राम इत्यन्वयधीः, कर्म्मकृतश्चाश्रयोऽर्थः तेन गतो ग्रामश्चैत्रेण इत्यादौ यथोक्तस्पन्दजन्यसंयोगाश्रयाभिन्नो ग्राम इत्याद्यन्वयधीरिति भावः।

केचित्तु कर्त्ताख्यातस्थल इव कर्म्माख्यातस्थलेऽपि फलं विशेषणं व्यापारो विशेष्यः व्युत्पत्तिभेदकल्पनायां मानाभावात् किन्तु कर्म्माख्यातस्यापि फलमर्थः तेन गम्यते ग्रामश्चैत्रेणेत्यादौ चैत्रनिष्ठकृतिजन्यसंयोगावच्छिन्नस्पन्दजन्यफलशाली ग्राम इत्यन्वयधीः, कर्म्मकृतश्च फलविशिष्टोऽर्थः तेन गतो ग्रामश्चैत्रेणेत्यादौ यथोक्तस्पन्दजन्यफलविशिष्टाभिन्नो ग्राम इत्यन्वयधीः, अतएव परत्वं रूपा प्रकृत्यर्थापेक्षिकं तिङादिना च स्वार्थफलाश्रयापेक्षिकं प्रत्याय्यते

भूमिं प्रयातीतिवत् विहगः स्वात्मानं प्रयातीतिप्रयोगः स्यात् न स्याच्च विहगः स्वात्मानं न प्रयातीत्यादिकं तस्य भूमिवृत्तिसंयोगात्मकफलजनकप्रयाणाश्रयत्ववत् स्वात्मवृत्तिसंयोगात्मकफलजनकप्रयाणाश्रयत्वात् संयोगस्य

भूमिं प्रयाति विहगोविजहाति महीरुहं न तु स्वा-
त्मानमित्याद्यनुरोधात्, क्रियान्वयिपरसमवेतत्वमपि

इति वक्ष्यमाणव्युत्पत्तिः साधुमङ्गच्छते, अन्यथा तिङादेः फलार्थ-
कत्वाभावादत्र कल्पे तदमङ्गतत्वापत्तिरित्याहुः ।

'अनुरोधादिति गमनादिफलस्य भूमि-वृक्षादिनिष्ठसंयोग-
विभागादेरात्मनिष्ठत्वेऽपि आत्मानं प्रयाति आत्मानं विजहातीं-
त्याद्यव्यवहारादिति भावः । परसमवेतत्वस्य फलान्वयित्वे तद्दोष-
तादवस्थ्यादुक्तं 'क्रियान्वयीति धात्वर्थान्वयीत्यर्थः, तच्च कुत्र

द्विष्ठत्वादित्यत आह, 'भूमिं प्रयातीति, 'प्रयातीत्यत्र संयोगावच्छिन्नव्यापारो-
धात्वर्थः, द्वितीयायाः संयोगः, 'विजहातीत्यत्र धातोर्विभागावच्छिन्नव्यापारो
द्वितीयायाश्च विभाग इति नाविशेषः, 'अनुरोधादिति, पञ्चम्यन्तं परसमव-
तत्वं कर्मप्रत्ययार्थ इत्यत्र हेतुत्वेन योज्यं, परसमवेतत्वं क्वान्वेतीत्याकाङ्क्षाया-
माह, 'क्रियान्वयीति, फलान्वयित्वे च फलस्य द्विष्ठतया पूर्वोक्त एव दोषः
स्यादिति भावः । परत्वञ्च भिन्नत्वं तथाच विहगोभूमिं प्रयातीत्यादौ विहगः
भूमिभिन्नसमवेतभूमिवृत्तिसंयोगजनकप्रयाणाश्रय इत्यन्वयबोधः, प्रयाणं
गमनं समवेतान्तं जनकान्तञ्च प्रयाणान्वितं, एवं विजहातीत्यादौ विहगः
भूमिभिन्नसमवेतभूमिवृत्तिसंयोगजनकविहानाश्रय इत्यन्वयबोधः, भिन्नघट-
कभूमेः प्रतियोगितासम्बन्धेनान्वयः एकदेशत्वेऽप्याकाङ्क्षाबलेन तस्य व्युत्पन्न-
त्वात् । न च तथापि उभयकर्म्मजसंयोगस्थले विहगः स्वात्मानं प्रयातीति
प्रयोगापत्तिः तत्र प्रयाणस्य स्वात्मभिन्नसमवेतत्वात् स्वात्मवृत्तिजनकत्वाच्चेति
वाच्यं । तादृशप्रयाणस्य विहगे बाधादेव तथा प्रयोगासम्भवात् । ननु
भेदे भूम्यादेर्भूमित्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वसम्बन्धेनान्वयस्वीकारान्न पृथिवीं
प्रयाति विहग इत्यादौ बोधः विहगस्यापि पृथिवीत्वेन विहगवृत्तिप्रयाणस्य

तस्यान्वय इति बोधनाय, न तु तदन्तर्भावेनार्थः, समवेतत्वमपि तेन सम्बन्धेन परस्यान्वयबोधनाय परमेव चार्थः, परत्वं भिन्नत्वं यथाकथञ्चित् सम्बन्धेनान्वये कालिकादिसम्बन्धमादाय उक्तदोषतादवस्थ्यादिति ध्येयम्। किमपेक्षया परत्वप्रतिपत्तिरित्यत आह, पृथिवीत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकभेदवत्समवेतत्वाभावात्, यदि च पृथिव्या केवलप्रतियोगित्वसम्बन्धेन भेदेऽन्वयः स्वात्मानं प्रयातीत्यपि स्यात् स्वात्मनोऽपि स्वात्म-घटोभयत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकभेदवत्त्वेन तथात्वात्। मैवं, तत्तद्व्यक्तित्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वसम्बन्धेन पृथिव्यादेरन्वयस्वीकारात् अन्वयितावच्छेदकावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वबोधस्य चाऽनभ्युपगमात्। यद्वा भेदप्रतियोगितावच्छेदकत्वमेव परसमवेतत्वपदेन विवक्षितं तथाच स्वात्मवृत्तिभेदप्रतियोगितावच्छेदकाश्रयस्य स्वस्मिन् बाधानुरोधेन तथा प्रयोग इत्याशयात् इत्यत्र भूमिं प्रयाति विहगो न स्वात्मानमित्यादौ नञा स्वात्मभिन्नसमवेतत्वस्याभावो वा धात्वर्थे प्रयाणे प्रतीयते तथाच विहगः भूमिवृत्तिसंयोगजनकभूमिभिन्नसमवेतत्ववत्स्वात्मसमवेतत्वाभाववत्प्रयाणानुकूलवर्त्तमानकृतिमानित्यन्वयबोधः, अत्र च जनकान्तं भूमिभिन्नसमवेतत्वं स्वभिन्नसमवेतत्वाभाववत्त्वञ्च एकत्र द्वयमिति रीत्या प्रयाणविशेषणं, एवं विहगोमहीरुहं विजहातीति न स्वात्मानं इत्यादौ विहगः महीरुहभिन्नसमवेतमहीरुहवृत्तिविभागजनकस्वात्मभिन्नसमवेतत्वाभाववद्विहानानुकूलवर्त्तमानकृतिमानित्यन्वयबोधः, विहानञ्च विभागावच्छिन्नस्पन्दः तदवच्छिन्नत्वञ्च जनकतासम्बन्धेन विभागविशिष्टत्वं विशेषणं पूर्ववदित्यन्यत्र विस्तरः। ननु भूमिं प्रयातीत्यादौ यथा कर्म्मप्रत्ययेन द्वितीयया स्वप्रकृत्यर्थभूम्यपेक्षया परसमवेतत्वं प्रत्याय्यते तथा विहगेन भूमिः प्रयातेत्यादावपि कर्म्मप्रत्ययेनाख्यातेन स्वप्रकृत्यर्थधात्वर्थप्रयाणापेक्षया परसमवेतत्वं प्रत्याय्यते तथाच विहगवृत्तिकृतिजन्यप्रयाणभिन्नसमवेतप्रयाणजन्यफलाश्रयो भूमिरित्यन्वयबोधः फलं संयोग इति पर्य्यवसितं। न चेदं सम्भवति, विहगेन स्वात्मा प्रयायते इत्यादेः प्रसङ्गात्

कर्म्मप्रत्ययार्थः। इयांस्तु विशेषो यद्यत्परत्वं सुपा

इयांस्त्विति, 'सुपा' कर्म्मविहितसुपा, 'प्रकृत्यर्थेति स्वार्थाधेयत्वादि-प्रकारीभूता या व्यक्तिः तदपेक्षिकमित्यर्थः, 'आदिपदात् अस्तु वा कर्म्माख्यातस्यैव द्वितीयादिरपि फलमर्थः इतिमते स्वार्थफलपरि-ग्रहः। इत्यस्य भूमिं प्रयाति इत्यादौ भूमिवृत्तिसंयोगजनक-भूमिभिन्नसमवेतस्पन्दाश्रय इत्याद्यन्वयबोधः भूम्यादेर्भेदवदेकदेश-भेदेऽन्वयस्य द्वितीयार्थाधेयत्वादौ प्रकारीभूता या भूम्यादिव्यक्ति-मद्व्यक्तित्वावच्छिन्नप्रतियोगितासम्बन्धेन तथैव व्युत्पत्तेः, न तु प्रतियोगितासामान्येन. प्रकृत्यर्थतावच्छेदकावच्छिन्नप्रतियोगिता-कत्वसम्बन्धेन वा, आद्ये विहगस्य महीरुहगमनदशायां विहगो विहगं गच्छतीति प्रयोगापत्तेः विहगस्यापि व्यासज्यवृत्तिधर्म्मा-वच्छिन्नप्रतियोगिताकविहगभेदवत्त्वात्। द्वितीये प्रमेयं गच्छ-तीत्यादिव्यवहारस्यायोग्यत्वप्रसङ्गात्, विहगस्य विहगान्तरगमन-दशायामपि विहगो विहगङ्गच्छतीति व्यवहारस्यायोग्यत्वप्रसङ्गाच्च। उभयकर्म्मजसंयोगस्थलेऽपि मल्लो मल्लं गच्छति मेषो मेषं गच्छति इत्यादयः प्रयोगा दृष्टा एव. स्वस्मिन् स्वनिष्ठसंयोगजनकस्वभिन्न-समवेतस्पन्दाश्रयत्वाभावाच्च मल्लः स्वं स्वयं गच्छतीत्यादिको न तत्र प्रयोगः। अथैवं दीर्घतन्त्वादिस्थले तन्तुः तन्तुं गच्छति इति

विहगवृत्तिक्रतिजन्यप्रयाणभिन्नसमवेतप्रयाणजन्यक्रियाश्रयत्वस्य भूमाविव विहगेऽपि सत्त्वात् संयोगस्य द्विष्ठत्वादित्यत आह, 'इयांस्त्विति, 'परत्वं' परसमवेतत्वं, 'सुपा' द्वितीयादिना, 'प्रकृत्यर्थापेक्षिकं' स्वप्रकृत्यर्थभूम्यादि-

व्यवहारो न स्यात् तन्तोर्गमने तन्तुभिन्नसमवेतत्वस्य बाधात्। न च संयोगस्य द्विष्ठतया स्वस्मिन् स्वसंयोगाभावेन तद्वाक्यमयोग्यमेवेति वाच्यम्। संयोगस्य द्युवच्छिन्नत्वनियमेऽपि द्विसमवेतत्वनियमे मानाभावेन स्वस्मिन्नपि स्वक्रियया अवच्छेदकान्तरे स्वसंयोगे बाधकाभावात् अन्यथा एकतन्तुकपटं प्रति असमवायिकारणस्यासम्भवात् अंशुद्वयसंयोगस्य विरुद्धत्वात्, न हि तत्रांशुद्वयमेव पटसमवायिकारणं, द्रव्यवति द्रव्यान्तरानुत्पत्त्या तन्तुमत्यंशौ पटोत्पत्तेरसम्भवात् मूर्त्तयोः समानदेशताविरोधाच्च। न च द्रव्यारम्भकतावच्छेदकसंयोगनिष्ठवैजात्यस्य फलबलकल्प्यतया तन्तुनिष्ठपवनादिसंयोग एव तत्र पटासमवायिकारणं तन्तोस्तादात्यसम्बन्धेन पटसमवायिकारणतया च पवनादौ न पटोत्पत्तिः समवायिमात्रवृत्तिसंयोग एवासमवायिकारणमिति नियमस्य पाकजस्थल एव व्यभिचारादिति वाच्यम्। तथापि तत्र मूलाग्रावच्छेदेन तन्तुसंयुक्तस्तन्तुरिति प्रत्ययस्य विना बाधकं भ्रमत्वायोगात् इति चेत्, न, स्वस्मिन् स्वसंयोगाभ्युपगमेऽपि तन्तुस्तन्तुं गच्छतीत्यत्र तन्तुपदद्वयस्य तन्त्ववयवे लाक्षणिकत्वात् राम-रावणयोर्युद्धं राम-रावणयोरिवेत्यादौ सादृश्यघटकतद्भिन्नत्वांशस्येव कर्मप्रत्ययार्थस्य परसमवेतत्वांशस्यापि बाधेन तत्रानन्वयेऽपि क्षतिविरहाच्च। न चैवं परसमवेतत्वस्यायोग्यतया अनन्वयेऽपि केवलाधेयत्वांशमादाय विहगस्य महीरुहगमनदशायां विहगो विहगं गच्छतीत्यपि प्रयोगापत्तिरिति वाच्यम्। द्वितीयायाः कर्त्तृत्वे लक्षणयैव केवलाधेयत्वांशमादायापि तत्र तादृशप्रयोगस्येष्टत्वात्।

प्रकृत्यर्थाद्यपेक्षिकं तिङादिना च स्वार्थफलाश्रयापे-

केचित्तु परसमवेतत्वाधेयत्वाद्युभयविषयकशाब्दत्वस्यैव गम्यादि-धातुसमभिव्याहृतद्वितीयादिज्ञानकार्यतावच्छेदकतया केवलाधेय-त्वांशमादाय विहगस्य महीरुहगमनदशायां विहगो विहगं गच्छ-तीति न प्रयोगः तन्तुसमूहं गच्छतीत्यादौ तन्तुद्वयपदे लक्षणैव गतिः, गम्यादिपदसमभिव्याहृतत्वस्य द्वितीयादिविशेषणतया पचेः साकाङ्क्षत्वाद्विक्लित्तिजनकक्रियायां शक्तिरितिमते पाके परसम-वेतत्वस्य बाधितत्वेऽपि तण्डुलं पचतीत्यादिवाक्यस्य नायोग्यत्वापत्तिर्न वा आत्मविषयकसाक्षात्कारस्य आत्मभिन्नसमवेतत्वेऽप्यात्मानमात्मा साक्षात्करोतीत्यादिवाक्यस्यायोग्यत्वापत्तिरित्याहुः ।

'तिङादिना चेति कर्मविहिततिङादिना चेत्यर्थः, 'आदिपदात् कर्मविहितकृत्परिग्रहः । 'स्वार्थफलाश्रयापेक्षिकमिति स्वार्थफलांशे विशेष्यीभूता या व्यक्तिस्तदपेक्षिकमित्यर्थः, प्रकृत्यर्थापेक्षया परत्व-बोधने महीरुहगमनदशायामपि विहगो विहगेन गम्यते इति प्रयोगापत्तेः गमनस्य गमनभिन्नसमवेतत्वात्, एवञ्च भूमिर्गम्यते विहगेनेत्यादौ विहगनिष्ठकृतिजन्यभूमिभिन्नसमवेतसंयोगावच्छिन्न-स्पन्दफलशालिनी भूमिरित्यन्वयबोधः । भेदे भूम्यादेः संसर्गश्च

भिन्नसमवेतत्वं, 'तिङा' कर्मख्यातेन, 'स्वार्थेति स्वार्थो यत्फलं तदाश्रय-भूम्यादिभिन्नसमवेतत्वमित्यर्थः, तथाच भूमिभिन्नसमवेतत्वादिप्रत्ययः कर्तृ-कर्मस्थले तुल्य एव किन्तु कर्तृप्रत्ययस्थले कर्मप्रत्ययप्रकृत्यर्थो भूमिः कर्म-प्रत्ययस्थले च न प्रकृत्यर्थ इत्येव विशेष इत्यर्थः । न चैवं प्रकृत्यर्थान्वितस्वार्थ-बोधकत्वं प्रत्ययानामिति व्युत्पत्तिविरोधः कर्मप्रत्ययस्थले परसमवेतत्वस्या-

तिङर्थफलांशे विशेष्यीभूता या व्यक्तिस्तद्व्यक्तित्वावच्छिन्नप्रतियोगितासम्बन्धेन तथैव व्युत्पत्तेः, व्युत्पत्तिवैचित्र्याच्च प्रथमान्तपदोपस्थाप्यस्याख्यातार्थे आख्यातार्थस्य धात्वर्थे विशेषणतया अन्वयः, स्वर्गकामो यजेतेत्यादाविव आख्यातार्थद्वयपुटितस्यापि धात्वर्थस्यान्वयः स्वभिन्नसमवेतगमनस्य स्वकर्तृकत्वाभावादुभयकर्मजसंयोगस्थले मह्यं स्वं स्वेन गम्यते इति न प्रयोगः इति भावः। एतच्च फलावच्छिन्नव्यापारस्य धात्वर्थत्वमिति प्रथमकल्पानुसारेण, स्वाद्वा फल-व्यापाराविति द्वितीयकल्पे आश्रयत्वस्य कर्माख्यातार्थत्वमते आश्रयत्वांशे विशेष्यीभूता या व्यक्तिस्तदपेक्षिकमिति बोध्यम्। अन्वयबोधे त्वयं विशेषः यत्तदेतन्मते संयोगावच्छिन्नं न स्पन्दविशेषणं शालित्वञ्च प्रकार इति ध्येयम्।

केचित्तु भेद एवार्थो न तु भेदवदेकदेशान्वयापत्तेः भेदस्य च क्रियायां विशेषणत्व-समवायोभयघटितसामानाधिकरण्यसम्बन्धेनान्वय इत्याहुः।

केचित्तु परसमवेतत्वं परो वा न द्वितीयार्थः किन्त्वन्योन्याभावप्रतियोगितावच्छेदकत्वं प्रतियोगितावच्छेदकतासम्बन्धेनान्योन्याभावो वा द्वितीयादेरर्थः, अन्योन्याभावे च द्वितीयार्थाधेयत्वादौ प्रकारीभूता या व्यक्तिः सैव निष्ठतासम्बन्धेन प्रकार इति व्युत्पत्तेः

प्रकृत्यर्थभूम्यन्वितत्वादिति वाच्यं। अप्रकृत्यर्थभूम्यन्वितस्यापि तस्य प्रकृत्यर्थप्रयोगे विशेषणत्वेन तदन्वयस्याप्रत्ययेन तादृशव्युत्पत्तेरविरोधात्। न हि प्रकृत्यर्थमात्रान्वितस्यार्थबोधकत्वव्युत्पत्तिः, असम्भवात् घटमानयेत्यादावपि घटान्वितकर्मत्वस्यानयनेऽप्यन्वयादिति दिक्।

क्षिकं प्रत्याय्यते । घटं जानाति इच्छति कुरुते चैत्रः मैत्रेण ज्ञायते इष्यते क्रियते घट इत्यादौ सविषयक-

---

तेन विहगस्य महीरुहगमनदशायां विहगो विहगं गच्छतीति प्रयोगो न योग्यः योग्यश्च विहगस्य विहगान्तरगमनदशायां विहगो विहगं गच्छतीति प्रयोगः, कर्माख्यातस्थले तु तदर्थफलांशे विशेषीभूता या व्यक्तिः सैव निष्ठतासम्बन्धेनान्योन्याभावे प्रकार इति व्युत्पत्तिः तेन विहगस्य महीरुहगमनदशायां विहगो विहगेन गम्यते इति प्रयोगो न योग्यः योग्यश्च विहगस्य विहगान्तरगमनदशायां विहगो विहगेन गम्यते इति प्रयोग इत्याहुः । तदसत् । जात्यतिरिक्तपदार्थस्य स्वरूपतोऽनवच्छेदकतया प्रतियोगितावच्छेदकत्वस्य विकल्पासहत्वादिति ध्येयम् ।

सुप्तसकर्मकधातुयोगे कर्मप्रत्ययस्थले अन्वयबोधं व्युत्पाद्य भावसकर्मकधातुयोगे कर्मप्रत्ययस्थले अन्वयबोधं व्युत्पादयति, 'घटमित्यादिना ।

केचित्तु घटं जानातीत्यादौ घटो ज्ञायत इत्यादौ च कर्मप्रत्ययस्याधेयत्वार्थकत्वे चानन्वयप्रसङ्ग इत्यत आह, 'घटमितीत्याहुः ।

'इत्यादावित्यादिपदात् द्वेष्टि द्विष्यत इत्यादेर्ग्रहणम् । 'सविषयकेति, तथाच तादृशधातुसमभिव्याहार एव विषयित्वादि-

---

ननु द्वितीयाया आत्मनेपदस्य च फलार्थत्वे चैत्रेण घटोज्ञायते इत्यादौ च द्वितीयात्मनेपदार्थयोरनन्वयापत्तिः धात्वर्थज्ञानादेर्घटादिनिष्ठफलाजनकत्वादित्यत आह, 'घटमित्यादि, 'सविषयकेति ज्ञानेच्छा-कृति-द्वेष-भावना-

पदार्थाभिधायिधातुयोगे कर्म्मप्रत्ययेन यथायथं विषयित्वं विषयत्वञ्च कर्त्तृतिङा स्वाश्रयत्वं तृतीयया

प्रत्ययनियामक इति भावः। 'यथायथमिति सुपा विषयित्वं कर्म्मतिङा च विषयत्वमित्यर्थः, सुपा विषयत्वाभिधाने च घटं जानातीत्यादावयोग्यतापत्तेः विषयत्वस्य घटवृत्तित्वेन घटानिरूपितत्वात् ज्ञानस्य तदनाश्रयत्वाच्च। न चाधेयतासम्बन्धेन घटस्य विषयत्वे निरूपकतासम्बन्धेन च विषयत्वस्य ज्ञाने अन्वय इति वाच्यम्! इदं ज्ञानं न घटस्य इति व्यवहारानुपपत्तेः निरूपकतासम्बन्धस्य वृत्त्यनियामकतया अभावप्रतियोगितानवच्छेदकत्वात् आश्रयतासम्बन्धेन विषयत्वाभावस्य तदर्थत्वे घटीयज्ञानेऽपि नेदं ज्ञानं घटस्येति व्यवहारापत्तेः। वृत्त्यनियामकसम्बन्धस्याभावप्रतियोगितावच्छेदकत्वनयेऽपि तदभावस्य केवलान्वयित्वाभ्युपगमेन घटीयज्ञानेऽपि नेदं घटस्य ज्ञानमिति व्यवहारापत्तेः। एवं कर्म्मतिङा विषयित्वाभिधाने ज्ञायते घट इत्यादिव्यवहारानुपपत्तेः विषयित्वस्य ज्ञानवृत्तित्वेन ज्ञानानिरूपितत्वात् घटादेस्तदनाश्रयत्वाच्च। न चाधेयतासम्बन्धेन ज्ञानस्य विषयित्वे विषयित्वस्य च निरूपकतासम्बन्धेन घटादावन्वय इति वाच्यम्। तथा सति घटज्ञानदशायां घटो न ज्ञायत इति व्यवहारापत्तेः, निरूपकता-

बोधकधातुस्थले इत्यर्थः, 'कर्म्मेति द्वितीयया क्वचित् षष्ठ्या आत्मनेपदेन चेत्यर्थः, 'यथेति घटं जानामीत्यादौ कर्त्तृप्रत्ययस्थले द्वितीयाया विषयित्वं चैत्रेण ज्ञायते घट इत्यादौ चात्मनेपदस्य विषयत्वमित्यर्थः, 'विषयित्वं

चाधेयत्वं बोध्यते । अन्वयबोधे त्वयं विशेषः यदेकत्र

मत्वस्य वृत्त्यनियामकतया अभावप्रतियोगितानवच्छेदकत्वात्, वृत्त्यनियामकसम्बन्धस्याभावप्रतियोगितावच्छेदकत्वे तदभावस्य केवलान्वयित्वाभ्युपगमेन घटज्ञानदशायामपि घटो न ज्ञायत इति व्यवहारापत्तेः । अतएवाश्रयत्वसम्बन्धेन ज्ञानविषयित्वाभाव एव घटो न ज्ञायत इत्यस्यार्थ इत्यपि परास्तं । तथा सति घटज्ञानदशायामपि घटो न ज्ञायत इति व्यवहारापत्तेः घटस्य विषयितानाश्रयत्वात् । न च छधातुयोगे कर्मप्रत्ययेनापि विषयत्वविषयित्वयोरभिधाने स्वर्गं करोति याज्ञिकः हविः करोति याज्ञिकः स्वर्गः क्रियते याज्ञिकेन हविः क्रियते याज्ञिकेन गगनं करोति औष्णः गगनं क्रियते औष्णेन इत्यादिरपि प्रयोगः स्यात् इति वाच्यं । साध्यत्वाख्यविषयित्व-साध्यत्वाख्यविषयत्वयोरेव धातुयोगे कर्तृ-कर्मप्रत्ययार्थत्वात् भ्रान्त्या गुरुतरभारोत्तोलनदशायां तदुत्तोलनानुत्पादेऽपि गुरुतरभारोत्तोलनं करोतीति व्यवहारस्येष्टत्वात् । न चैवं गुरुतरभारोत्तोलनं न कृतमिति व्यवहारो न स्यादिति वाच्यं । फलोपधानात्मकजन्यताविशिष्टसाध्यत्वाख्यविषयत्वाश्रयस्य कर्तृ-कर्मत्वदर्थत्वात् । वैशिष्ट्यञ्च क्रियाघटितसामानाधिकरण्यं साध्यत्वाख्यविषयत्वप्रवेशात् नान्तरीयके मत्तोभूतं न तु मयाकृतमिति व्यवहारोपपत्तिरिति भावः । 'एकत्रेति

विषयत्वमित्यस्य 'बोध्यते' इत्यनेनान्वयः, एवमग्रेऽपि तेन चैत्रो घटं जानातीत्यादौ घटविषयकज्ञानाश्रयश्चैत्र इत्यन्वयबोधः चैत्रेण घटोज्ञायते इत्यादौ च चैत्रवृत्तिज्ञानविषयो घट इत्य यबोधः एवमन्यदूह्यं । चैत्रो

कर्त्तर्य्याश्रयत्वं तत्र क्रिया तत्र विषयित्वं तत्र कर्म्म-विशेषणं। अन्यत्र कर्म्मणि विषयता तत्र क्रिया तत्राधेयत्वं तत्र च कर्त्तेति। ज्ञातो ज्ञाता नष्ट इत्यादौ

घटं जानाति चैत्र इत्यादौ इत्यर्थः, 'कर्त्तरि' चैत्रे, 'तत्र' आख्यातार्थाश्रयत्वे, 'क्रिया' धात्वर्थः, 'तत्र' धात्वर्थे, 'तत्र' विषयितायां, 'अन्यत्रेति चैत्रेण ज्ञायते घट इत्यादावित्यर्थः, एवञ्च घटं जनाति चैत्र इत्यादौ घटवद्विषयितावज्ज्ञानवदाश्रयत्ववांश्चैत्र इत्यादिको-बोधः, मैत्रेण ज्ञायते घट इत्यादौ मैत्रवदाधेयत्वज्ञानविषयतावान् घट इत्यादिको बोध इति भावः। ननु मुख्य-भाक्तसाधारणसकर्म्मकधातुयोग एव यदि द्वितीयादयः तदा घटं यतत इत्यादिरपि प्रयोगः स्यात् यत्यादिधातोरपि सविषयक्रियावाचित्वेन भाक्तसक-

---

घटं जानातीत्यादौ कर्त्तरि तिङा आश्रयत्वं चैत्रेण घटो ज्ञायते इत्यादौ च तृतीयया आधेयत्वं बोध्यते। ननु चैत्रेण घटो ज्ञायते इत्यादौ यदि कर्म्मप्रत्ययस्य विषयत्वं तृतीयायाश्चाधेयत्वं अर्थस्तदा चैत्रो घटं जानातीत्यादौ वाक्ये चैत्रेण घटो ज्ञायते इत्यादिवाक्यैकवाक्यतानुपपत्तिः विभिन्नैकार्थप्रतिपादकत्वविरहादित्यत आह, 'अन्वयेति, 'एकत्रेति चैत्रोघटं जानातीत्यादावित्यर्थः, 'तत्र' कर्त्तरि मुख्यविशेष्ये, 'क्रिया' ज्ञानादि, 'तत्र' क्रियायां ज्ञानादौ, 'तत्र' विषयितायां, 'कर्म्म' घटादि, 'अन्यत्र-चैत्रेण ज्ञायते घट इत्यादौ, 'कर्म्मणि' घटादौ मुख्यविशेष्ये, 'विषयतेत्यादौ विशेषणमित्यस्यानुषङ्गः, 'तत्र' विषयितायां, 'क्रिया' ज्ञानादि, 'तत्र' क्रियायां, 'तत्र च' आधेयत्वे च, 'कर्त्ता' चैत्रादिः, तथाच चैत्रोघटं जानाति चैत्रेण घटो ज्ञायते इत्यादौ विशेष्य-विशेषणभावभेदादेकवाक्यताभङ्गः सर्व्व-

कर्तृ-कर्म्म-कृतां विषयाश्रय-प्रतियोगिबोधकत्वं। यतत-इत्यादौ यत्यादिनोपस्थिते यत्ने विषयित्वेन नान्वयः

र्कत्वादित्यत आह, 'यतत इति, कृत्यादिना उपस्थिते यत्ने साध्यताख्यविषयत्वेनैवान्वयो न तूद्देश्यत्वेन भोजनाय करोतीत्य-प्रयोगात्, अत उक्तं 'यत्यादिनेत्यादि, 'आदिपदात् यसुप्रयत्ने इति यसधातोः परिग्रहः। अतएव पाकाय प्रयासो न तु पाक-इति भावः। यत्यादिना लक्षणया उपस्थापिते ज्ञानादौ विषयता-सामान्येनान्वयादुक्तं 'यत्न इति, 'विषयित्वेन' विषयित्वावच्छिन्नत्व-प्रकारेण, आदिना साध्यतापरिग्रहः, 'उद्देश्यत्वेन' उद्देश्यत्वत्वावच्छि-

---

वादिनिष्ठ इति भावः। ननु सविषयकार्थकधातुयुक्तकर्म्मप्रत्ययेन यदि विषयत्वं प्रतिपाद्यते तदा चैत्रेण ज्ञातो घट इत्यादौ कर्म्मप्रत्ययार्थ-घटयोरभेदान्वयबोधो न स्यादिति एवं सविषयकार्थकधातुयुक्तकर्त्तृप्रत्ययेन यद्याश्रयत्वं प्रतिपाद्यते तदा चैत्रो घटस्य ज्ञाता इत्यादौ घट-ज्ञात्रोर-भेदान्वयबोधो न स्याद्बाधात् एवं घटो नष्ट इत्यादौ घटो नश्यतीतिवत्-प्रतियोगित्वात्मकत्वेन नष्टपदार्थ-घटयोरभेदान्वयबोधानुपपत्तिरित्यत आह, 'ज्ञातोज्ञातेत्यादि, 'कर्म्मेति, चैत्रेण घटो ज्ञात इत्यादौ कर्म्मकृतो-विषयोऽर्थः चैत्रो घटस्य ज्ञातेत्यादौ कर्त्तृप्रत्ययस्य तच्च आश्रयोऽर्थः घटो नष्ट इत्यादौ कर्त्तृप्रत्ययस्य कृतः प्रतियोग्यर्थ इत्यादि स्वयमूह्यं। अतो ना-भेदान्वयबोधानुपपत्तिरिति भावः। ननु घटं करोतीत्यादिवत् घटं यतते इत्यपि स्यात् द्वितीयार्थविषयत्वस्य बोधादित्यत आह, 'यतत इत्यादाविति, 'विषयित्वेनेति, द्वितीयाद्यर्थः विषयित्वं यदि धातुजन्योपस्थितिसहकारेण यत्ने नान्वेति आकाङ्क्षाविरहादित्यर्थः तर्हि कथं तत्र घटादेरन्वय इत्यत-

किन्तूद्देश्यत्वेन पदस्वाभाव्यात्। अतएवाभुञ्जानेऽपि भोजनाय यतते इत्यादयः प्रयोगाः।

न्नत्वप्रकारेण, तथाच द्वितीयाया उद्देश्यत्वावच्छिन्नाबोधकतया तद्बोधकचतुर्थ्या घटाय यतत इत्यादिरेव प्रयोग इति भावः।

केचित्तु छत्रादिना उपस्थापिते यत्न इव यत्यादिना उपस्थापिते यत्नेऽपि साध्यत्वाख्यविषयित्वप्रकारेणैवान्वयबोधः। न चैवं घटं यतत इत्येव प्रयोगापत्तिरिति वाच्यं। स्पृहधातूत्तरधातुयोगे चतुर्थ्या इव यत्यादिधातुयोगेऽपि चतुर्थ्या द्वितीयार्थबोधकत्वादित्याहुः।

तन्मतं निराकरोति, 'अतएवेति, 'अभुञ्जानेऽपि' भोजनसाध्यकप्रवृत्तिशून्येऽपि, भोजनोद्देश्यकप्रवृत्तिमतीति शेषः, भोजनं करोतीति च न तत्र प्रयोग इति भावः।

आह, 'किन्तूद्देश्यत्वेनेति, उद्देश्यत्वञ्च तत्प्रयोजनकत्वं विषयताविशेषोवेत्यन्यदेतत्, तथाच उद्देश्यत्वबोधाय यतियोगे च चतुर्थीप्रयोग एव साधुरिति भावः। ननु द्वितीयया यतेः कथं नाकाङ्क्षा इत्यत आह, 'पदेति, तथाच फलबलेनाकाङ्क्षाकल्पनं अत्र च फलाभावात् न तथाकाङ्क्षेति भावः। ननु न केवलं यत्यर्थे द्वितीयार्थविषयत्वान्वये आकाङ्क्षाविरहमात्रं बाधकमपि तु योग्यताविरहेऽपीत्याह, 'अत एवेति यत्यर्थे द्वितीयाद्यर्थविषयित्वादेरन्वयानङ्गीकारादेवेत्यर्थः, 'अभुञ्जानेऽपि' भोजनविषयकयत्नविरहिण्यन्नाद्युपादानकर्त्तर्यपि, अन्नाद्युपादानकाले च भोजनोद्देश्यकान्नाद्युपादानानुकूलकृतिरेव वर्त्तते इति न तादृशप्रयोगानुपपत्तिरिति भावः।

धातोरर्थः फलमनुकूलव्यापारो व्यापारमात्रं वा,
आख्यातस्य जन्य-जनकभावः संसर्गमर्य्यादया लभ्यः।

मण्डनमतमाह, 'धातोरिति, 'फलमिति संयोगत्वादिविशिष्टमित्यर्थः, एवञ्च यादृशफलावच्छिन्नव्यापारवत्त्वं यद्धातोर्नैयायिकैरुपेयते तद्धातोस्तादृशेण फलमित्यर्थः, तच्च पचेर्विक्लित्तिः, त्यजेर्विभागः, गमेः संयोगः, ददाति-क्रीणातीत्यादेर्विलक्षणत्वादि, त्यजि-गमिप्रभृतीनां पर्य्यायतावारणस्य तावतापि सम्भवेन व्यापारान्तर्भावेन शक्यतायां गौरवादिति भावः। अनुकूलतान्तर्भावे गौरवादेकदेशान्वयापत्तेश्चाह, 'व्यापारमात्रं वेति, 'आख्यातार्थ इत्यनुषज्यते, व्यापारत्वं धर्म्मत्वं। नन्वेवं गौरवं धर्म्मत्वस्याखण्डोपाधित्वेऽपि प्रवृत्तित्वस्य जातित्वेन तदपेक्षया गुरुत्वात्। न च व्यापारत्वं प्रवृत्तित्वमेवेति वाच्यं। पचेतेत्यादौ विध्यर्थस्य कृतिसाध्यत्वस्यानन्वयप्रसङ्गादिति चेत्, न, पचतीत्यत्र पचेर्विक्लित्तिजनकक्रियात्वस्यानन्तपदार्थघटितस्य शक्यतावच्छेदकत्वकल्पनामपेक्ष्य पचेर्विक्लित्तित्वस्य तिपोधर्म्मत्वरूपव्यापारत्वस्याखण्डधर्म्मस्य शक्यतावच्छेदकत्वकल्पनाया एव लघीयस्त्वात्। न च तिबादीनां लघुतरं प्रवृत्तित्वमपहाय धर्म्मत्वरूपव्यापारत्वस्योपाधिरूपस्य शक्य-

मण्डनमतं दूषयितुमुत्थापयति, 'धातोरर्थ इति फलावच्छिन्नव्यापारबोधकत्वेन सिद्धान्तसिद्धस्य गम्यादिधातोः फलमर्थ इत्यर्थः। लाघवादाह, 'व्यापारमात्रमिति आख्यातस्यार्थः इत्यन्वयः, 'मात्रपदेनानुकूलत्वव्यवच्छेदः। नन्वेवं पचतीत्यादौ व्यापारे कथं धात्वर्थफलानुकूलत्वस्य लाभ इत्यतआह, 'आख्यातस्येति, 'जन्येति धात्वर्थफलाख्यातार्थव्यापारयोर्जन्य-जनक-

लडादितिङ्गद्यर्थौ वर्त्तमानत्वादीष्टसाधनत्वादिकमेक-पदोत्तरत्वप्रत्यासत्त्या तत्रैवान्वेति भावप्रत्ययस्य घञा-

---

तावच्छेदकत्वकल्पनामपेक्ष्य धातूनां कियतां तत्तत्फलजनक-तत्तद्व्यापारत्वस्य शक्यतावच्छेदकत्वकल्पनमेव साध्विति वाच्यं। तिबादिकमपेक्ष्य धातूनां स्वल्पत्वाभावादिति भावः। 'जन्य-जनक-भाव इति फल-व्यापारयोर्जन्य-जनकभावस्तयोः संसर्गमर्य्यादया लभ्य-इत्यर्थः, पचति चैत्र इत्यादौ आख्यातार्थव्यापारस्य क्रियादिरूपस्य स्वजनकक्रत्याश्रयत्वसम्बन्धेनैव चैत्रादावन्वय इति भावः। 'वर्त्त-मानत्वादीत्यादिपदात् अतीतत्व-भविष्यत्त्वयोरुपग्रहः, 'इष्टसाधन-त्वादिकमित्यादिपदात् क्षतिसाध्यत्व-बलवदनिष्टाननुबन्धित्वांशपरि-ग्रहः। 'तत्रैवेति आख्यातार्थव्यापार एवेत्यर्थः। जानाति-जानी-यादित्यादाविव धात्वर्थ एव तदन्वये फलानुत्पाददशायां व्यापार-सत्त्वेऽपि पचतीति प्रयोगो न स्यात्, स्याच्च पक्ष्यतीत्यादिप्रयोगः, न स्याच्च व्यापारातीतत्वदशायां फलसत्त्वे पपाचेति प्रयोगः, न स्याच्च काशीं गच्छेदित्यादौ काशीसंयोगजनकक्रियाया इष्टसाधन-त्वादिलाभ इति भावः। भावविहितघञादेर्निरर्थकत्वेन वक्ष्यमा-णदूषणापत्तिरत आह, 'भावेति, भविष्यत्त्वस्य घञर्थव्यापार एवा-

---

भाव इत्यर्थः। 'लडादीति चैत्रः पचतीत्यादौ लडर्थौवर्त्तमानत्वं चैत्रः पचेतेत्यादौ लिङर्थ इष्टसाधनत्वं अन्वेतीत्यत्रान्वितं, 'एकपदेति, एकेना-ख्यातपदेन व्यापारवर्त्तमानत्वाद्योर्बोधनादिति भावः। 'तत्रैव' आख्यातार्थ-व्यापार एव, 'भावप्रत्ययस्येति पाक इत्यादिस्थले भावविहितस्य घञादेरि-

देरनुकूलव्यापार एवार्थः। तेन व्यापारसत्त्वे फलानुत्पाददशायां पाको भविष्यतीति न प्रयोगः। न वा व्यापारविगमे फलसत्त्वे पाको विद्यते इति। नापि घट-भूतलयोर्मिथःसंयोग इतिवत् मिथोगमनमि-

---

नयात् तस्य च तदानीं बाधान्न तत्प्रयोग इति भावः। 'विद्यत-इतीति 'न प्रयोग इत्यनुषज्यते, 'मिथ इति, गमधात्वर्थस्य संयोगात्मकफलस्य द्विष्ठत्वेऽपि लुड्र्थस्य तदनुकूलव्यापारस्य स्पन्दरूपस्याद्विष्ठत्वादिति भावः। 'इत्यादीत्यादिपदात् महीरुह-विहगयोर्मिथस्त्याग इत्यादेः परिग्रहः। ननु धात्वर्थत्वे धात्वर्थतावच्छेदकीभूतफलशालित्वं कथं कर्मत्वमित्यत आह, 'प्रत्ययेति तत्तद्धातुसमभिव्याहृतप्रत्ययोपनीतपरसमवेतव्यापारजन्यधात्वर्थफलशालित्वं तत्तद्धातुकर्मत्वमित्यर्थः, अत्र तत्तद्धात्वर्थफलशालित्वमात्रोक्तौ चैत्रो-

---

त्वर्थः, व्यापारोऽर्थः अनुकूलत्वं संसर्ग इति भावः। नन्वेतन्मतेऽपि घञो व्यापारबोधकत्वे मानाभाव इत्यत आह, 'तेनेति, व्यापारस्य घञर्थत्वाभावे पाको भविष्यतीत्यादौ धात्वर्थफले एव भविष्यत्त्वादेरन्वयोवक्तव्यस्तथाच विक्लित्तिरूपफलानुकूलव्यापारस्य वर्त्तमानत्वेऽपि विक्लित्त्यनुत्पाददशायां पाको भविष्यतीति प्रयोगो वस्तुगत्या न भवति स स्यादित्यर्थः। व्यापारस्य घञर्थत्वाभावे दुषणान्तरमाह, 'न वेति, 'व्यापारविगमे' व्यापारीभूतस्याल्यग्निसंयोगादिनाशे, 'फलसत्त्वे' विक्लित्तिरूपफलसत्त्वे, 'इतीत्यस्य 'न वेत्यनेनान्वयः। अनयोर्दोषयोरिष्टापत्तावपि न प्रतिकार इत्यभिप्रेत्याह, 'नापीति, गमनमित्यत्र भावघञो व्यापारार्थकत्वाभावे गमनमित्यस्य संयोग इत्येवार्थः, तथाच घट-भूतलयोर्मिथोगमनमित्यस्य योग्यत्वापत्तिः

त्यादि, प्रत्ययोपनीतपरसमवेतव्यापारजन्यधात्वर्थफलशालित्वञ्च कर्म्मत्वं फलनिष्ठाधेयत्वं द्वितीयादिना

ग्रामं गच्छतीत्यादौ ग्रामस्येव चैत्रस्यापि कर्म्मत्वापत्तिः गम्यर्थस्य फलस्य ग्रामसंयोगस्य चैत्रेऽपि सत्त्वादतोजन्यान्तं फलविशेषणं, व्यापारजन्यत्वमात्रोक्तावपि तद्गम्यर्थफलस्य ग्रामसंयोगस्य चैत्रसमवेतक्रियाजन्यतया तद्दोषतादवस्थ्यं अतः परसमवेतत्वं व्यापारविशेषणं, चैत्रसमवेतक्रिया च न चैत्रान्यसमवेता तद्गम्यर्थफलस्य ग्रामसंयोगस्यापि चैत्रान्योग्रामावयवः तत्समवेतव्यापारो ग्राम एव तज्जन्यत्वात् तद्दोषतादवस्थ्यमत उपनीतान्तं व्यापारविशेषणं, चैत्रो ग्रामं गच्छतीत्यत्र च ग्रामो न तिङ्प्रत्ययोपनीतः किन्तु चैत्रक्रियैव तदुपनीता, चैत्रो ग्रामस्य गन्तेत्यत्र क्तप्रत्ययोपनीतः चैत्रान्यचैत्रावयवसमवेतः चैत्र एव तज्जन्यप्रकृतगम्यर्थसंयोगाश्रये चैत्रेऽतिव्याप्तिरतो-

---

व्यापारस्य युडर्थत्वे च स्पन्दरूपएव संयोगानुकूलव्यापारोगमनमित्यस्यार्थो भविष्यति स च नोभयवृत्तिरिति नोक्तप्रसङ्ग इति भावः। ननु फलमात्रस्य धात्वर्थत्वे धात्वर्थतावच्छेदकफलशालित्वं कर्म्मलक्षणं न सम्भवति असम्भवात् अन्यच्च कर्म्मत्वं दुर्व्वचमिति कथमेतदित्यत आह, 'प्रत्यय इति, प्रत्ययोपनीतो यः परसमवेतव्यापारस्तज्जन्यं यत्फलं तच्छालित्वमेव कर्म्मत्वमित्यर्थः, परत्वं स्वभिन्नत्वं, स्वपदञ्च यत्र ग्रामादौ कर्म्मत्वं ग्राह्यं तत्परं, इत्यञ्च प्रत्ययोपनीतपरत्वानुपादाने गमिधात्वर्थकर्म्मत्वस्य स्वस्मिन् स्यात् स्वभिन्नसमवेतादृष्टात्मकव्यापारजन्यधात्वर्थशालित्वस्य स्वस्मिन्नपि सत्त्वादिति 'प्रत्ययोपनीतेति तद्धातूत्तरप्रत्ययप्रतिपाद्येत्यर्थः, गच्छतीत्यादौ चादृष्टादिव्यावृत्तानुकूलताविशेषसंसर्गत्वात् स्पन्दस्यैव बोध इति न तत्रादृष्टस्य

व्यापारनिष्ठञ्च तृतीयादिना अभिधीयते एवञ्च तण्डुलं पचति चैत्र इत्यस्य तण्डुलवृत्तिफलविशेषजनकव्यापारवांश्चैत्रः मैत्रेण पच्यते तण्डुल इत्यस्य मैत्रनिष्ठ-

---

'व्यापारेति, तथाच व्यापारत्वेन प्रत्ययोपनीतेत्यर्थः । चैत्रोग्रामं गच्छतीत्यत्र तादृशव्यापारजन्यसाक्षात्कारशाल्यात्मनि तादृशव्यापारजन्यविभागाश्रयपूर्व्वदेशेऽतिव्याप्तिवारणाय तद्धात्वर्थेति फलविशेषणं, फलपदञ्च स्वरूपकथनमिति भावः । फलस्य धातुलभ्यत्वादाधेयत्वं द्वितीयाद्यर्थमाह, 'फलेति, 'आदिपदाभ्यां कृद्योगे कर्त्तृ-कर्मषष्ठ्योः परिग्रहः, 'फलविशेषेति विक्लित्तीत्यर्थः, 'व्यापारः' क्रिया, तद्वत्ता च चैत्रस्य स्वजनकक्लृप्त्याश्रयत्वसम्बन्धेन, न तु व्यापारः प्रकृते कृतिरेव, चैत्रः पचेतेत्यादौ विध्यर्थस्य कृतिसाध्यत्वस्य तत्रानन्वयापत्तेः । 'मैत्रनिष्ठेति, निष्ठता च स्वनिष्ठकृतिजन्यतासम्बन्धेन, 'फलविशेषशाली-

---

प्रतिपाद्यतेति भावः । परसमवेतत्वानुपादानेऽपि स एव दोषः स्यादिति तदुपादानं, वर्त्तमानत्वादेस्तत्तत्क्रियादिरूपकालोपाधिरूपप्रत्ययोपनीतपरसमवेतव्यापारतया तज्जन्यधात्वर्थसंयोगादिशालित्वमादाय स एव दोष इति 'व्यापारेति, व्यापारपदोपादानाच्च व्यापारत्वेन प्रत्ययोपनीतत्वलाभान्नोक्त दोषः, धात्वर्थपदानुपादाने च पूर्व्वदेशादौ गम्यादिकर्म्मत्वापत्तिः प्रत्ययोपनीतपरसमवेतस्पन्दरूपव्यापारजन्यविभागादिशालित्वादिति तदुपादानं, विभागादेश्च न गम्याद्यर्थत्वमिति नातिप्रसङ्गः, 'एवञ्चेति द्वितीयादेराधेयत्वार्थत्वे चेत्यर्थः, 'फलविशेषेति विक्लित्तीत्यर्थः । नन्वेवं कर्त्तृ-कर्म्मप्रत्ययस्थले तुल्यवत्पदार्थबोधाद्युपगमे वैपरीत्येन कर्त्तृ-कर्म्मव्यवहारापत्तिः इत्यत आह, 'फलेति, तथाच धात्वर्थविशेषणकप्रत्ययार्थव्यापारविशेष्यक-

व्यापारजन्यफलविशेषशाली तण्डुल इत्यर्थः। फल-व्यापारयोर्विशेषण-विशेष्यभावभेदादेव कर्तृ-कर्मप्र-

---

ति, शालित्वमपि कर्म्माख्यातस्यार्थः, नामार्थ-धात्वर्थयोर्भेदेनान्वया-नभ्युपगमात् एतन्मतेऽपि कर्म्मप्रत्ययस्य परसमवेतत्वमप्यर्थः, तच्च व्यापारेऽन्वेति परत्वन्तु कर्म्मविहितसुपा स्वार्थाधेयत्वान्वितव्यक्त्यपेक्षया, कर्म्मविहिततिङा च स्वार्थाश्रयत्वविशेष्यीभूतव्यक्त्यपेक्षया प्रत्याय्यते। अतएव चैत्रोग्रामं गच्छतीत्यत्र चैत्रश्चैत्रं गच्छति चैत्रश्चैत्रेण गम्यते इत्यादयो न प्रत्याः इत्यत्र ग्रामं गच्छति चैत्र इत्यत्र ग्रामवृत्ति-संयोगजनकग्रामभिन्नसमवेतव्यापारवांश्चैत्र इत्यन्वयबोधः, चैत्रेण ग्रामो गम्यत इत्यत्र चैत्रवृत्तिग्रामभिन्नसमवेतव्यापारजन्यसंयोगा-श्रयत्ववान् ग्राम इति बोधः, शेषं पूर्व्वोक्तदिशावसेयं। ननूभय-त्रैवाख्यातस्य व्यापारबोधकत्वे कर्त्तृ-कर्म्मप्रत्ययव्यवहारभेदः कुत-इत्यत आह, 'फल-व्यापारयोरिति, तथाच फलविशेषणकस्वार्थव्या-पारविशेष्यकबोधजनकप्रत्ययत्वं कर्त्तृप्रत्ययत्वं, स्वार्थव्यापारविशेषणक-फलविशेष्यकबोधजनकत्वञ्च कर्म्मप्रत्ययत्वमिति भावः। ननु चैत्रेण-पक्वस्तण्डुल इत्यत्र तृतीयाया व्यापारार्थकत्वमावश्यकमन्यथा कृत एव व्यापाराश्रयार्थकत्वे कर्म्मणा समसमनन्वयप्रसङ्गात्, तथाच सङ्ख्या-काल-

---

बोधजनकप्रत्ययस्य कर्त्तृप्रत्ययः धात्वर्थविशेष्यकप्रत्ययार्थव्यापारविशेषणक-बोधजनकप्रत्ययस्य कर्म्मप्रत्ययः इति न वैपरीत्यमिति भावः। आख्यातार्थ-व्यापारस्य धात्वर्थविशेष्यतया अन्वयस्य पचतीत्यादिस्थले व्युत्पन्नत्वेन पचत-इत्यादौ व्यापारविशेषणकधात्वर्थविशेष्यकान्वयबोधो न सम्भवति उक्तव्युत्-

त्ययव्यवहारः। वस्तुतस्त्वाख्यातस्यैव तृतीयाया अपि व्यापार एवार्थः कर्म्माख्यातस्य च धात्वर्थफलनिरूपितमधिकरणत्वं, कर्म्मकृत आश्रयः, कर्तृकृतश्च व्यापाराश्रयः, कर्म्म-कर्तृसामानाधिकरण्यानुरोधात् जा-

---

घटितधर्म्माद्यतिरिक्ताख्यातार्थस्य धात्वर्थविशेष्यत्वमेवेति व्युत्पत्तिभङ्गो नोचित इत्याशयेनाह, 'वस्तुतस्त्वति, 'आख्यातस्यैव' कर्त्तृविहिताख्यातस्यैव, 'तृतीयाया अपीति कर्म्मविहिताख्यातस्थले कर्म्मवाचकपदोत्तरतृतीयाया अपीत्यर्थः, । 'अधिकरणत्वमिति, धात्वर्थनामार्थयोर्भेदेनान्वयबोधासम्भवादिति भावः । एतच्च पूर्व्वकल्पसाधारणं परन्तु तत्कल्पे व्यापारोऽर्थः, अत्राधिकरणत्वमात्रं । 'कर्म्मकृत इति, एतदुभयमपि पूर्व्वकल्पसाधारणं, 'व्यापाराश्रयः' व्यापारवान् । नन्वत्रापि आश्रयत्वे व्यापारे च शक्तिः क्रियतां किं विशिष्टशक्तिस्वीकारेणेत्यत आह, 'कर्म्म-कर्त्तृभ्यां कृदर्थस्याभेदान्वयबोधादित्यर्थः, जानातीत्यादौ फल-व्यापारयोरप्रतीते-

---

पत्तिविरोधादित्यत आह, 'वस्तुतस्त्विति, तथाच कर्म्मप्रत्ययस्थले आख्यातार्थव्यापारो न भासते किन्तु तृतीयार्थव्यापार एवेति नोक्तव्युत्पत्तिभङ्ग इति भावः । ननु कर्म्मप्रत्ययस्थले फलस्य धात्वर्थस्य कथं नामार्थे तण्डुलादौ भेदेन साक्षादन्वयो व्युत्पत्तिविरोधादित्यत आह, 'सामानाधिकरण्येति तृच्स्थले नामार्थ-प्रत्ययार्थयोरभेदान्वयबोधस्यानुभवसिद्धस्यानुरोधादित्यर्थः । नन्वेतन्मते यदि प्रत्ययार्थवर्त्तमानातीतत्वादिकं जानातीत्यादिवत् धात्वर्थफलेऽन्वितं तदा तस्य फलस्य भावित्वदशायां व्यापारस्य वर्त्तमानत्वेऽपि पचतइत्यादिप्रयोगो न स्यात् एवं व्यापारस्यातीतत्वे फलस्य विद्यमानतादशायां

नातीत्यादिप्रयोगे तु पूर्व्वोक्तैव रीतिरनुसर्त्तव्या। चैत्रेण पच्यते पक्व इत्यादौ सुवर्थ एव व्यापारे वर्त्त-

---

राह, 'जानातीत्यादि, 'पूर्व्वोक्तैवेति, धातोर्ज्ञानादिकं प्रत्ययस्य यथायथमाश्रयत्व-विषयत्वादिकं अर्थ इति भावः। एवं नश्यतीत्यादावपि प्रतियोगित्वादिकमर्थो बोध्यः। ननु चैत्रेण पच्यत इत्यादौ यदि तृतीयाया एव व्यापारोऽर्थः न तु धात्वाख्यातयोः तदा व्यापारे वर्त्तमानत्वान्वयो न स्यात् जानातीत्यादौ धात्वर्थे पचतीत्यादौ स्वार्थ एव वर्त्तमानत्वाद्यनुभावकस्य लडादेर्व्युत्पन्नत्वात् धात्वर्थफल एव तदन्वयाभ्युपगमेऽपि फलस्य वर्त्तमानत्वदशायां तथा प्रयोगापत्तेरत आह, 'चैत्रेणेति, तथाच फलवत्वादेवमपि क्वचिद्व्युत्पत्तिरिति भावः। पूर्व्वकल्पेऽपि चैत्रेण पक्वस्तण्डुल इत्यत्र इदं स्वीकार्य्यं तत्र तृतीयाया एव व्यापारोऽर्थः, कृतश्चाश्रयमात्रं, अन्यथा कृतो व्यापाराश्रयार्थकत्वे कर्म्मणा सहानन्वयप्रसङ्गात् इति बोधनाय 'पक्व इत्युक्तं। एतच्चापाततः तृतीयान्तपदसमभिव्याहृते पच्यते तण्डुलः तण्डुलः पक्व इत्यादौ वर्त्तमानत्वादेरनन्वयप्रसङ्गात्। न च वर्त्तमानत्वादिकमनन्वितमेवेति वाच्यं। तथा सति पच्यमाणे तण्डुले अयं तण्डुलः पच्यते अयं तण्डुलः पक्व इति व्यवहारापत्तिः। न चैवं पूर्व्वकल्पेऽपि चैत्रेण पच्यमानस्तण्डुल-

---

पक्वस्तण्डुल इत्यादिप्रयोगानुपपत्तिरित्यत आह, 'चैत्रेणेति, 'सुवर्थ एवेति, 'वस्तुतस्त्वितिमतानुसारेण पूर्व्वमते चाख्यातार्थव्यापार एवान्वयो बोध्यः। ननु पचमान इत्यादौ व्यापाराश्रयस्य कृदर्थत्वेन व्यापारस्य तदेकदेशतया

मानत्वाद्यन्वयः पचमानः पक्वानित्यादौ पुनर-
नायत्या पदार्थतावच्छेदक एव व्यापारे तदन्वयः ।
स्तां वा व्यापाराश्रयौ शक्यौ विशिष्टमन्वयबललभ्यं एव-

इत्यादौ वर्त्तमानत्वाद्यन्वये का गतिरिति वाच्यं । वक्ष्यमाणदिशैव तस्योपपादनीयत्वादिति ध्येयं । 'पचमान इति, एतदपि पूर्व्वकल्प-साधारणं, 'पदार्थतावच्छेदके' क्तप्रत्ययार्थतावच्छेदके, 'तदन्वयः' वर्त्तमानत्वाद्यन्वयः । एकदेशान्वयारुहिष्णुतायामाह, 'स्तां वेति, व्यापारवानाश्रय इति चान्वयबोधः अन्यथा आश्रयत्वे निरूपित-त्वसम्बन्धेन व्यापारस्यान्वये तत्रैवैकदेशान्वयतादवस्थ्यात्, एवञ्च पूर्व्वकल्पे तृतीयार्थे वर्त्तमानत्वान्वयो व्यापारोऽत्र तृतीयार्थोऽनभ्यु-पेयः किन्तु चैत्रेण पच्यमानस्तण्डुल इत्यादौ कर्म्मत्वतोऽपि व्यापा-राश्रयौ पृथगेव शक्यौ व्यापारस्तृतीयार्थाधेयत्वस्य विशेष्यतया जन्यतासम्बन्धेन धात्वर्थे फले विशेषणतया चान्वेति, फलञ्चाश्रये, आश्रयश्चाभेदेन कर्म्मणीति ध्येयं । नन्वेकपदजन्योपस्थितिविशेष्ययोः

कथं तत्र वर्त्तमानत्वान्वय इत्यत आह, 'पचमान इत्यादि, 'अनायत्या' अन्यथानुपपत्त्या, 'तदन्वयः' ज्ञानजाद्यर्थे वर्त्तमानत्वान्वयः, ईदृशमेकदेशा-न्वयमनभ्युपगम्याह, 'स्तां वेति, 'शक्यौ' ज्ञानजादिशक्यौ, 'विशिष्टं' व्यापा-राश्रयस्वरूपं, 'अन्वयबललभ्यं' व्यापाराश्रययोः पदार्थयोः परस्पराकाङ्क्षा-योग्यतादिगम्यं । ननु मृगोऽस्तीत्यादौ सामान्यहरिणपशुविशेषवाचकान्मृग-पदात् पशुर्हरिण इत्याकारकशाब्दबोधवारणाय एकपदोपात्तयोर्विशेष्य-विशेषणभावेनान्वयः प्रतिसिद्ध इति कथमेकपदोपात्तयोर्व्यापाराश्रययो-

कारस्येवान्ययोगव्यवच्छेदादौ अन्ययोगप्रतियोगिक-व्यवच्छेदस्यातिप्रसक्तत्वात् अन्ययोगत्वावच्छिन्नप्रति-योगिकव्यवच्छेदस्य शक्यत्वे शक्याप्रसिद्धिः बाधितत्वञ्च

परस्परमनन्वयात् कथमेवमत आह, 'एवकारस्येवेति, तथाच तत्रे-वात्रापि एकपदार्थयोरन्वयोनाव्युत्पन्न इति भावः। ननु तत्रापि अन्ययोगव्यवच्छेदविशिष्ट एवार्थो न तु अन्ययोगव्यवच्छेदौ पृथक् शक्यौ इत्यत आह, 'अन्ययोगेति, 'अतिप्रसक्तत्वादिति पार्थान्य-स्मिन्नपि सत्त्वादित्यर्थः, तथाच पार्थ एव धनुर्धर इतिवत् पार्थ-एव द्रव्यदित्यादेरपि प्रसङ्गः पार्थान्यगुणादितादात्म्यव्यवच्छेदस्य द्रव्यत्वावच्छेदेन सत्त्वादिति भावः। 'शक्याप्रसिद्धिरिति, पार्थ एव धनुर्धर इत्यादौ तादात्म्यरूपान्ययोगस्थले अन्यत्वस्य केवलान्वयि-

---

र्विशेषण-विशेष्यभावेनान्वयो भविष्यतीत्याशङ्कामपाकर्तुमाह, 'एवकारस्ये-वेति, पार्थएव धनुर्धरत्वमित्यादौ धनुर्धरत्वे पार्थान्ययोगव्यवच्छेदबोधाय यथा अन्ययोगे व्यवच्छेदे च खण्डशक्तिरेकपदोपात्तयोश्च विशेषण-विशेष्य-भावेनान्वयोव्युत्पन्नस्तथा शानजादिस्थलेऽपि वक्तव्यमित्यर्थः। ननु पार्थ एव धनुर्धरत्वमित्यादौ खण्डशक्तिस्वीकारेऽप्येकदेशे अन्यत्वे पार्थादेरन्वयो वाच्यस्तथाच तत्र लाघवादन्ययोगव्यवच्छेदे एकैव शक्तिरिति दृष्टान्त-दार्ष्टान्तिकवैषम्यमित्यत आह, 'अन्ययोगप्रतियोगिकव्यवच्छेदस्येति उभया-भाव-विशिष्टाभावसाधारणस्यान्ययोगव्यवच्छेदस्येत्यर्थः, 'अतिप्रसक्तत्वात्' पार्थएव धनुर्धरत्वमित्यादौ पार्थान्ययोग-घटोभयत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताक-व्यवच्छेदस्यान्ययोगव्यवच्छेदस्य द्रव्यत्वादावपि सत्त्वात् तथाच पार्थएव द्रव्यत्व-मित्यादेरपि प्रसङ्ग इति भावः। 'शक्याप्रसद्धिरिति, अन्ययोगस्य केव-

त्वेन तत्तादात्म्यस्यापि केवलान्वयितया तत्सामान्यव्यवच्छेदाप्रसिद्धि-रित्यर्थः । 'बाधितत्वञ्च पार्थ एवेत्यादाविति च्छेदः, पार्थ एव धनु-र्धरत्वमित्यादौ समवेतत्वादिरूपान्ययोगव्यवच्छेदस्थले बाधितत्वञ्चे-त्यर्थः । गुरुधर्म्मस्याभावप्रतियोगितावच्छेदकत्वनये अन्यसमवेतत्वस्य समवेतत्वापेक्षया गुरुत्वेऽपि तदवच्छिन्नाभावस्यासमवेतप्रसिद्धस्य धनुर्धरत्वादौ बाधितत्वात् पार्थस्यापि किञ्चिदपेक्षया अन्यत्वादिति भावः । दूषणान्तरमाह, 'पार्थान्ययोगत्वेति, 'योगत्वं' समवेतत्वं, 'तस्य' अन्यसमवेतत्वावच्छिन्नव्यवच्छेदस्य, 'ततः' पार्थान्यसमवेतत्वावच्छिन्न-व्यवच्छेदतः, सामान्याभावस्य विशेषाभावतोभिन्नत्वात् अन्यनिष्ठश-क्त्या च नान्यप्रतिपत्तिरिति भावः ।

यत्तु 'बाधितत्वञ्चेतिच्छेदः, पृथिव्यामेव गन्ध इत्यादौ समवेत-त्वरूपान्ययोगस्थले बाधितत्वञ्चेत्यर्थः, पृथिव्या अपि किञ्चिदपेक्षया

त्वान्वयित्वात् तत्त्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकव्यवच्छेदस्याप्रसिद्धिरित्यर्थः । नन्वन्य-समवेतत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकव्यवच्छेदे एवकारस्य शक्तिर्वाच्या स चासम-वेताभवादावेव प्रसिद्ध इति नाप्रसिद्धिरित्यत आह, 'बाधितत्वमिति, पार्थ एव धनुर्धरत्वमित्यादौ धनुर्धरत्वेऽन्यसमवेतत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकव्यव-च्छेदस्य बाधितत्वमित्यर्थः, तथाच पार्थएव धनुर्धरत्वमित्यादिप्रयोगोऽयोग्यः स्यादिति भावः । इदञ्च गुरुधर्म्मस्य प्रतियोगितावच्छेदकत्वमते अन्यथान्य-समवेतत्वाभावस्य लाघवेन समवेतत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वेनाप्रसिद्धेर-परीहारादिति ध्येयं । नन्वन्यसमवेतत्ववृत्तिप्रतियोगितावच्छेदकतावच्छेद-कताकत्वमेव एवकारशक्यतावच्छेदकं तच्च पदार्थान्यसमवेतत्वत्वावच्छिन्न-प्रतियोगिताकव्यवच्छेदेऽपि तिष्ठति पार्थान्यसमवेतत्वत्वावच्छिन्नप्रतियोगि-ताकव्यवच्छेदस्याप्यधिकन्विति न्यायेन तादृशप्रतियोगिताकव्यवच्छेदत्वात्

पार्थ एवेत्यादौ, पार्थान्ययोगत्वावच्छिन्नव्यवच्छेदस्या-
प्रतीतिप्रसङ्गः। तस्य ततोऽन्यत्वात् स्वान्ययोगव्यव-

अन्यत्वादिति भावः। 'पार्थ एवेत्यादाविति परान्वयि पार्थ-एवेत्यादौ पार्थान्यतादात्म्यत्वावच्छिन्नव्यवच्छेदस्याप्रत्ययप्रसङ्गाद्धेत्यर्थः, इति व्याचक्षते, तदसत्, अन्यतादात्म्यत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकाभावस्याप्रसिद्धतया 'ततोऽन्यत्वादित्यग्रिमग्रन्थासङ्गतेः।

केचित्तु 'पार्थ एवेत्यादाविति 'शक्याप्रसिद्धिरित्यत्राप्यन्वितं, 'बाधितत्वञ्चेति, 'चकारोवार्थे, तथाच पार्थ एव धनुर्धर इत्यादौ शक्याप्रसिद्धिर्बाधितत्वं वा इति योजना, अन्ययोगस्य अन्यतादात्म्यरूपतया तस्य केवलान्वयित्वेन तत्सामान्यव्यवच्छेदरूपस्याप्रसिद्धिरित्यर्थः। ननु धनुर्धरत्वं ज्ञानविशेषरूपं येन समवायादिसम्बन्धेन तादात्म्यं तेन सम्बन्धेनान्यतादात्म्यत्वावच्छिन्नाभावो नाप्रसिद्धः असमवायाद्यादावेव प्रसिद्धत्वादत उक्तं 'बाधितत्वञ्चेति धनुर्धरे बाधितत्वञ्चेत्यर्थः, पार्थस्यापि किञ्चिदपेक्षया अन्यत्वादिति भावः। दूषणान्तरमाह, 'पार्थ इति धनुर्धरत्वं येन सम्बन्धेन तादात्म्यं तेन सम्बन्धेन पार्थान्यतादात्म्यत्वावच्छिन्नव्यवच्छेदस्येत्यर्थः, 'तस्य' तत्सम्बन्धेनान्यतादात्म्यत्वावच्छिन्नाभावस्यासमवाय्यादौ प्रसिद्धस्य, 'ततः' तत्-

---

गौरवेण पर्य्यासेरविवक्षणादित्यत आह, 'पार्थ एवेत्यादाविति, पार्थपदं सप्तम्यन्तं धनुर्धरत्वमिति विशेष्यत्वं, अन्यथा पदस्य प्रथमान्तत्वे 'तस्य ततोऽन्यत्वादित्यस्यासङ्गत्यापत्तेः, 'तस्य' पार्थान्यसमवेतत्वत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकव्यवच्छेदस्य, 'ततः' अन्यसमवेतत्वत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकव्यवच्छेदात्, यद्यप्यधिकन्त्वितिन्यायेन सोऽपि शक्य एव तथापि अन्यसमवेत-

च्छेदेन शक्यत्वे च स्वत्वस्याननुगमाच्छक्यानन्त्यं

सम्बन्धेन पार्थान्यतादात्म्यत्वावच्छिन्नाभावात्, 'अन्यत्वादिति सामान्याभावस्य विशेषाभावतोभिन्नत्वात्, अन्यशक्त्या च नान्यप्रत्ययसम्भव-इत्याहुः ।

'अननुगमादिति पार्थत्वादिरूपत्वादित्यर्थः, 'शक्यानन्त्यं' शक्यतावच्छेदकानन्त्यं, एतच्चापाततः प्रतियोगितासामान्यसम्बन्धेनान्ययोगवतो व्यवच्छेदस्य विशिष्टस्यैव तच्छक्यत्वस्य सुवचत्वात् । न चैवं पार्थ एव धनुर्धर इतिवत् पार्थ एव द्रव्यमित्यपि व्यवहारः स्यादिति वाच्यं । नीलो घटोनास्तीत्यादाविव अन्वयितावच्छेदकावच्छिन्नप्रतियोगिताया एव संसर्गत्वस्य व्युत्पत्तिसिद्धतया प्रतियोगितासामान्यस्य शक्यतावच्छेदकान्तर्गतत्वेऽपि यद्धर्मविशिष्टबोधकपदसमभिव्याहारेणैवकारप्रयोगः तद्धर्मावच्छिन्नान्ययोगत्वरूपान्वयितावच्छेदकावच्छिन्नप्रतियोगिताव्यक्तेरेव शक्तौ संसर्गतया भानेन तादृशव्यवहारासम्भवादिति ध्येयं । नन्वन्ययोग-व्यवच्छेदयोः खण्डशः शक्यत्वेऽपि पार्थान्ययोगत्वावच्छिन्नव्यवच्छेदस्याप्रत्ययप्रसङ्गस्तादवस्थ-

---

त्वत्वत्तिप्रतियोगितावच्छेदकताकव्यवच्छेदत्वस्य शक्यतावच्छेदकत्वे विशिष्टाभावोभयाभावमादायातिप्रसङ्गेनान्यसमवेतत्वत्वपर्याप्तप्रतियोगितावच्छेदकताकेति वक्तव्यं तच्चायं दोष इति मामकी सूक्ष्मदृष्टिः । 'खेति पार्थान्यसमवेतत्वावच्छिन्नप्रतियोगितावच्छेदकत्वेनैवकारस्य शक्तिकल्पने चेत्यर्थः, 'अननुगमात्' पार्थ-पृथिव्यादिभेदेन नानात्वात्, 'शक्यानन्त्यं' पृथिव्यामेव गन्धइत्यादौ पृथिव्यन्यसमवेतत्वत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकव्यवच्छेदस्य शक्यत्वेन शक्यानन्त्यमित्यर्थः । नन्वन्यसमवेतत्वादौ व्यवच्छेदे च खण्डशक्तावपि कथं

नीलो घटो नास्तीत्यादौ नीलघटत्वाद्यवच्छिन्नस्यैव पार्थ एवेत्यादावपि पार्थान्ययोगत्वावच्छिन्नस्याभाव-प्रतीतिः समानश्चेदं क्तौ कालान्वयवादिनां। धात्व-

---

इत्यत आह, 'नीलोघट इति, अन्वयितावच्छेदकावच्छिन्नप्रतियोगितायाः एव संसर्गत्वस्य व्युत्पत्तिसिद्धत्वात् इति भावः। ननु सुबर्थे पदार्थतावच्छेदके व्यापारे चाख्यातार्थवर्त्तमानत्वान्वयबोधे व्युत्पत्त्यन्तरकल्पना एवं व्यापाराश्रययोः पृथक् शक्यत्वे शक्तिद्वय-कल्पना च मण्डनमते दोष इत्यत आह, 'समानमिति, 'इदं' एतादृशकल्पनं, 'कालान्वयेति वर्त्तमानत्वाद्यन्वयेत्यर्थः, तन्मतेऽपि चैत्रेण पच्यते इत्यादौ तृतीयार्थे क्तौ वर्त्तमानत्वान्वयात् पचमान-इत्यादौ क्तदर्थस्य कर्त्तुरेकदेशे वर्त्तमानत्वान्वयात् किं वा क्तौ-तदाश्रययोः पृथगेव क्तप्रत्ययस्य शक्यत्वादिति भावः।

केचित्तु नन्वेकपदार्थयोः परस्परमन्वयबोधस्याव्युत्पन्नत्वादना-यत्या तत्र शक्त्यानन्त्यमास्थीयते इत्यत आह, 'समानश्चेति, 'इदं'

पार्थ एवेत्यादौ पार्थान्यसमवेतत्वत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वावच्छेदस्य बोध-त्वेन रूपेण शक्तेरकल्पनादित्यत आह, 'नीलइत्यादि नीलघटत्वावच्छिन्न-स्याभावस्य प्रतीतिर्यथेत्यर्थः, अन्वयितावच्छेदकावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वस्य व्युपत्तिबललभ्यत्वेन पार्थान्यसमवेतत्वरूपान्वयितावच्छेदकावच्छिन्नप्रतियोगि-ताकत्वं व्यवच्छेदे प्रतीयते इति भावः। नन्वेकपदोपात्तयोर्विशेषण-विशेष्य-भावेनान्वयस्यानङ्गीकारे अगत्या शक्यानन्त्यं स्वीकार्य्यमित्यत आह, 'समानश्चेदमिति, 'क्तौ' आख्यातार्थक्तौ, 'कालेति वर्त्तमानत्वादीत्यर्थः, तथाच नैयायिकमते एकपदोपात्तयोर्विशेष्य-विशेषणभावेनान्वयः यथा

र्थानुकूलव्यापारविरहिण्यपि महीरुहादौ संयुज्यत-इत्यादिव्यवहारात् संयोगवत्त्वमात्रप्रतीतेः न तु तत्र प्रत्ययस्य व्यापारवाचितेति न सकर्म्मकत्वं, संयोग-

---

एकपदार्थयोः परस्परमन्वयित्वं, पचतीत्यादावेकपदार्थयोरपि कृति-वर्त्तमानत्वाद्योरन्वयस्य तेनाभ्युपगमात् स्थलविशेषे तयोरन्वयस्याव्यु-त्पन्नत्वादिति भावः । इति व्याचक्रुः ।

ननु फलमात्रस्य धात्वर्थत्वे फलावच्छिन्नव्यापारवाचित्वं न मुख्यसकर्म्मकत्वं किन्तु फलवाचकत्वमेव तथाच संयुजिप्रकृतेरपि मुख्यसकर्म्मत्वापत्तिरित्यत आह, 'धात्वर्थेति, 'महीरुहादाविति श्येनमात्रकर्म्मजन्यश्येनसंयोगवति महीरुहादावित्यर्थः । ननु महीरुहः संयुज्यते इत्यत्र बाधेन व्यापारानभिधाने तु श्येनः संयुज्यते इत्यत्र व्यापाराभिधानमस्तु बाधकविरहादित्यत आह, 'संयोगवत्त्वमात्रेति संयोगाश्रयत्वमात्रेत्यर्थः, न तत्र प्रत्ययस्य व्यापारवाचितेति किन्तु यथायथमाश्रयत्वमेव प्रत्ययार्थ इति भावः । 'न सकर्म्मकत्वमिति, तथाच यद्धातूत्तरप्रत्ययेन व्यापारो बोध्यते ताद्धातुरेव मुख्यसकर्म्मकः अनुगतसकर्म्मकत्वानिरुक्तावपि चति-

---

पचतीत्यादौ तथा पचमान इत्यादौ मण्डनस्यापीति भावः । ननु चैत्रेण तण्डुलः पच्यते इत्यादिवत् महीरुहेण विहगः संयुज्यत इत्यादावपि महीरुहवृत्तिव्यापारजन्यधात्वर्थसंयोगशालित्वमर्थोवाच्यस्तथाच निश्चले विहगादिकर्म्मजन्यसंयोगशालिनि महीरुहादौ महीरुहेण विहगः संयुज्यते इति प्रयोगो योग्यः स्यादित्यत आह, 'धात्वर्थेति, ईदृशव्यवहारानभ्युपगमे आह, 'संयोगेति महीरुहवृत्तिसंयोगाश्रयोविहग इत्याकारिकाया एव प्रतीतेश्चेत्यर्थः, 'सकर्म्मकत्वं' संयुक्तधात्वादीनां सकर्म्मकत्वमपीत्यर्थः । नन्वेवं

इत्यादौ धात्वर्थमात्रप्रतीतेर्घञादेः प्रयोगसाधुतामात्रमिति मण्डनमतानुयायिनः। तन्न पचतीत्यादौ पाकानुकूलवर्त्तमानयत्नाननुभवप्रसङ्गात् फलानुकूलादृष्टवत्यपि पचतीत्यादेर्विभागाद्यनुकूलपूर्व्वसंयोगादि-

---

विरहादिति भावः। ननु तथापि संयोग इत्यादौ घञादिना व्यापाराभिधानात् सकर्म्मकत्वं तस्य दुर्व्वारमेवात आह, 'संयोगेति, 'प्रयोगसाधुतामात्रमिति धातुना संयोगबोधने आकाङ्क्षासम्पादकमात्रमित्यर्थः। 'यत्नाननुभवेति यत्नत्वविशिष्टाननुभवेत्यर्थः, यत्नत्वं प्रवृत्तित्वं, व्यापारत्वस्यैतन्मते आख्यातशक्यतावच्छेदकत्वादिति भावः। नन्वाख्यातस्य यत्नलक्षणयैव तथानुभवो भविष्यतीत्यत आह, 'फलेति, 'पचतीत्यादेरिति 'प्रयोगस्य प्रसङ्गादित्यग्रेतनेनान्वयः। नन्वसाधारणानुकूलत्वस्य संसर्गत्वान्नायं दोष इत्यत आह, 'विभागेति। न च तत्राख्यातस्याश्रयत्वमेवार्थ इति वाच्यं। विभागरूपफलस्यैव तन्मते धात्वर्थतया तदाश्रयत्वस्यापि तत्र सत्त्वात् फलावच्छिन्नव्यापारस्य धात्वर्थत्वे तु विभागानुकूलस्यन्दस्यैव

पाकइत्यादिवत् संयोगइत्यादावपि संयोगानुकूलव्यापारः क्लृप्तार्थः तथाच निश्चले महीरुहादावत्र संयोग इति प्रयोगो न स्यादित्यत आह, 'संयोगइत्यादाविति, तथाच संयोग इत्यादौ क्लृप्तो न व्यापारवाचकतेति नोक्तदोषइति भावः। ननु पचतीत्यादौ पाकजनकवर्त्तमानयत्नस्य न शाब्दबोधोपि कदाचिदानुमानिकादिरूपएवेत्यत आह, 'पचतीत्यादेरिति 'प्रयोगस्य प्रसङ्गादित्यग्रिमेणान्वयः। नन्वदृष्टव्यावृत्तमनुकूलत्वमाख्यातार्थव्यापारे भासते तथैवाकाङ्क्षादिज्ञानस्य हेतुत्वकल्पनादिति नोक्तदोष इत्यत आह, 'विहगेति,

सति निश्चलादावपि विहगे त्यजतीत्यादेः प्रयोगस्य प्रसङ्गाच्च ।

त्यजधात्वर्थतया तदाश्रयत्वस्याख्यातार्थस्य तत्राभावान्न तत्प्रसङ्गः । नचाख्यातस्य स्पन्दत्वादिरूपेणैव व्यापारे शक्तिरिति वाच्यं । धातोर्नानार्थत्वस्यावश्यकतया आख्यातस्य तत्कल्पनायां गौरवादिति भावः । एतदप्यापाततः क्रियायां यादृशविभागाद्यनुकूलत्वं तस्यैव तन्मते धात्वर्थस्याख्यातार्थव्यापारे संसर्गत्वात् । न च तथापि चैत्रः पचतीत्यादौ आख्यातार्थयत्नत्वप्रकारकबोधस्य खारसिकत्वेन प्रामाणिकानुभवसिद्धस्यापलापप्रसङ्ग इति वाच्यं । भवन्मतेऽपि प्रवृत्तित्वस्य आख्यातशक्यतावच्छेदकत्वात् अचेतने अग्निः पचतीत्यादौ च व्यापारे लक्षणा स च व्यापारः संयोगादिरेव । न चैवं पचेतेत्यादौ विध्यर्थकृतिसाध्यत्वस्यानन्वयापत्तिः कृतेः कृतिसाध्यत्वाभावात् विध्यर्थकृतिसाध्यत्वेष्टसाधनत्वयोरेकत्रान्वयित्वनियमेन धात्वर्थफले तदन्वयस्यासम्भवादिति वाच्यं । तत्र धातोः फलानुकूलव्यापारे लाक्षणिकतया धात्वर्थ एव विध्यर्थकृतिसाध्यत्वेष्टसाधनत्वादीनामन्वयसम्भवात् । वस्तुतस्तु पचतीत्यादौ धातुतः फलानुकूलस्पन्द-

---

'त्यजतीत्यादेरिति, अत्र धात्वर्थो विभागः तदनुकूलश्च पूर्व्वदेशसंयोगः नासंयुक्तस्य विभागः इति युक्तेरिति भावः । मण्डनमतं सम्यक् त्यजतीत्यादौ धात्वर्थविभागनिरूपितस्य स्पन्दवृत्तेरनुकूलस्यैवाख्याताद्यर्थव्यापारगतत्वेन भानाभ्युपगमात् कथमन्यथा फलानुकूलव्यापारस्य धात्वर्थत्वमतेऽपि पचतीत्यादौ विक्लित्त्यनुकूलव्यापारत्वेनादृष्टादीनां न प्रतीतिरित्यस्मद्गुरुचरणसरोरुहद्वन्द्वं ।

तत्र तत्र तत्तत्फलानुकूलतत्तद्व्यापारविशेष एव धात्वर्थः सर्व्वत्र धात्वाश्रयत्वमेव कर्तृत्वं संख्या-वर्त्तमानत्वादिकं क्वचिदाश्रयत्वादिकमपि वा आख्यातार्थ-

---

त्वादिप्रकारकबोधस्य खारसिकत्वेन प्रामाणिकानुभवसिद्धस्यापलाप-प्रसङ्ग इत्येव तन्मते दोषो बोध्यः ।

गुरुमतमाह 'तत्र तत्रेत्यादिना, 'तत्तत्फलेति तानि तानि फलानि संयोग-विभाग-विक्लित्ति-खत्वविशेषादिरूपाणि, तदनुकूलो व्यापारविशेषः गमि-त्यजि-पचीनां कर्त्तुः स्पन्दत्व-ददात्यादेर्ज्ञान-रूप-इत्यादिव्यापारविशेष इत्यत्र विशेषपदोपदानात् नोदनादृष्ट-तज्जनकत्वादिव्युदासः, पचेः साक्षाद्विक्लित्तिजनकस्य तण्डुला-वयवक्रियादेर्व्युदासः, तस्य पच्यर्थत्वे तण्डुलं पचतीत्यादौ तण्डुल-पदस्य तण्डुलावयवपरतया परसमवेतस्य द्वितीयार्थस्य धात्वर्थ-साक्षाद्विक्लित्तिजनकस्पन्दस्य पच्यर्थत्वेऽपि पचतीत्यादौ चैत्रादेः खजनकत्वादिमत्त्वसम्बन्धेन धात्वर्थाश्रयत्वादिति भावः । 'आश्र-यत्वादिकमिति, 'आदिपदात् प्रतियोगित्वपरिग्रहः, भाव-कर्म्मा-

---

गुरुमतं दूषयितुमाह, 'तत्र तत्रेति पचति-गच्छतीत्यादावित्यर्थः, पचती-त्यादौ विक्लित्त्यनुकूलव्यापारोऽधःसन्तापनादिः गच्छतीदौ संयोगानुकूल-व्यापार इत्यर्थः । नन्वेवं न्यायमताविशेष इत्यत आह, 'सर्व्वत्रेति धात्वर्था-श्रयत्वञ्च क्वचित् परम्परया क्वचिच्च साक्षादित्यर्थः, तथाचाश्रयतासम्बन्धेन धात्वर्थस्य चैत्रादावन्वयः साक्षाद्भेदेन नामार्थ-धात्वर्थप्रकारान्वयबोधश्चा-व्युत्पन्न एवेति भावः । नन्वेवमाख्यातार्थः को भविष्यतीत्याकाङ्क्षायामाह, 'संख्येति पचतीत्यादौ वर्त्तमानत्वादिकमाख्यातार्थः, नामार्थ-धात्वर्थयोर्भेदेन साक्षादन्वयस्याव्युत्पन्नत्वमते त्वाह, 'क्वचिदिति, पचतीत्यादावाश्रयत्वमा-

इति गुरुमतमपि तत्र तत्र तादृशयत्नाननुभवप्रसङ्गा-
दनुपादेयम् ।

इति महामहोपाध्याय-श्रीरघुनाथशिरोमणि-
भट्टाचार्य्यकृत आख्यातवादः समाप्तः ।

ख्यातवारणाय क्वचिदित्युक्तं, कर्माख्यातस्य णलमेवार्थः । 'तादृशेति वर्त्तमानत्वादिविशिष्टेत्यर्थः, तादृशानुभवः खारसिकत्वेन विशेष-णीयः, तेन लक्षणया तत्र यत्नानुभव इति निरस्तं । इदमुपलक्षणं यत्नत्वादिकमुपेक्ष्य आश्रयत्वादेर्गुरुत्वादित्यपि बोध्यमिति दिक् ।

इति महामहोपाध्याय-श्रीमथुरानाथतर्कवागीशविरचितं
आख्यातवादरहस्यं समाप्तं ।

ख्यातार्थ इति न नामार्थ-धात्वर्थयोरित्यादिव्युत्पत्तिविरोध इति भावः । नश्यतीत्यादौ प्रतियोगित्वस्यैवाख्यातार्थत्वे क्वचिदित्युक्तं, 'आश्रयत्वादी-त्यादिपदेन क्वचित् प्रतियोगित्वमित्यस्य संग्रहः, 'गुरुमतमपीत्यस्यानुपादे-यमित्यनेनान्वयः, अनुपादेयत्वे हेतुमाह, 'तत्र तत्रेति पचति-गच्छती-त्यादावित्यर्थः । वस्तुतस्तु चैत्रः पचतीत्यादिप्रयोगो न स्यात् पाकादेर्विक्लि-त्त्यनुकूलव्यापारस्य स्थाली-वह्निसंयोगादेराश्रयत्वस्य चैत्रादावभावात् पाक-विशेष्यकानुकूलकृतिमत्त्वादिरूपपरम्परासम्बन्धेनाश्रयत्वञ्च न प्रामाणिकं तथानुभवविरहात्, अपि च तादृशपरम्परासम्बन्धावच्छिन्नाश्रयत्वापेक्षया लाघवेन कृतित्वजातेः शक्यतावच्छेदकतायाएव युक्तत्वादित्यादि स्वयमूह-नीयमिति संक्षेपः ॥ * ॥ * * ॥

इति श्रीमहामहोपाध्याय-रामचन्द्रन्यायवागीश-भट्टाचार्य्य-
विरचिताख्यातवादटिप्पनी समाप्तिपदमारूढवती ॥

अथ शब्दखण्डे नञ्वादः।

संसर्गाभावोऽन्योन्याभावश्च[1] नञोऽर्थः। तत्र चान्व-

अथ शब्दखण्डे नञ्वादविवृतिः।

राधामुखाब्जमधुमत्तमधुव्रतश्री-
कृष्णस्य पादयुगलं शिरसा प्रणम्य।
नञ्वादसङ्गतशिरोमणिगूढभावं
श्रीमान् गदाधरसुधीर्विषदीकरोति॥

यद्यपि सादृश्यादयः षडेव नञर्थाः, तदुक्तं,—

"तत्सादृश्यमभावश्च तदन्यत्वं तदल्पता।
अप्राशस्त्यं विरोधश्च नञर्थाः षट्प्रकीर्त्तिताः"॥ इति,

---

(१) नञ्पदार्थमपर्य्यालोचयद्भिस्तत्त्वचिन्तामणिकारश्रीमद्गङ्गेशोपाध्यायैः प्रणीतस्य तत्त्वचिन्तामण्यन्तर्गतशब्दपरिच्छेदस्य नञ्पदार्थपर्य्यालोचनरहितस्य असम्पूर्णभावमाकलयद्भिरस्माभिस्तत्त्वचिन्तामण्यन्तर्गतशब्दपरिच्छेदस्य शेषे तार्किकाग्रगण्यचिन्तामणिदीधितिकारश्रीरघुनाथशिरोमणिभट्टाचार्य्यप्रणीत-नञ्वादप्रबन्धः गदाधरभट्टाचार्य्यकृतटीकया सह परिशिष्टभावेन मुद्रापित इति।

---

* 'संसर्गाभाव इत्यादि, शक्यतावच्छेदकभेदेन शक्तिभेदस्य सूचनाय उक्तिभेदः, तथाच संसर्गाभावत्वं अन्योन्याभावत्वञ्च नञः शक्यतावच्छेदक-

तथापि लक्षणयैव सादृश्याद्यर्थे प्रयोगनिर्वाहे सादृश्याद्यर्थे शक्तिकल्पनमयुक्तं अपि त्वभावान्यत्वरूपार्थद्वये, सादृश्याद्यपेक्षया अभावत्व-भेदत्वयोर्लघुतया तयोः प्रवृत्तिनिमित्तत्वे विनिगमकत्वादित्याशयेनाह, 'संसर्गाभाव इति, 'नञोऽर्थः' नञ्पदवाच्यः, संसर्गाभावे अभावत्वेनैव शक्तिर्न तु तादात्म्यातिरिक्तसंसर्गावच्छिन्नप्रतियोगिताकाभावत्वरूपसंसर्गाभावत्वेन गौरवात् तेन रूपेण बोधस्याननुभविकत्वाच्च । अतएव "तत्सादृश्यमभावश्चेत्यादिकारिकायामभावत्वेनैव संसर्गाभावस्योपादानं न तु संसर्गाभावत्वेन । न च संयोगादिरूपसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकाभावत्वेनाभावभानानुपगमे भूतले न घट इत्यादिशब्दजन्यबोधस्य संयोगादिसम्बन्धेन भूतलादौ घटादिविशिष्टबुद्धावविरोधित्वापत्तिस्तत्सम्बन्धेन तद्विशिष्टबुद्धौ तत्सम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिकत्वावगाहिन्या एवाभावबुद्धेः प्रतिबन्धकत्वादिति वाच्यम् । निरुक्तसंसर्गाभावत्वेन शक्तावपि तादात्म्यातिरिक्तसम्बन्धत्वेनानुगतरूपेणैव संसर्गाभावत्वशरीरे संयोगादीनां निवेशान्नञ्पदशक्त्या विशिष्टसंयोगादिसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिकत्वलाभात् तादृशशाब्दबोधस्योक्तविशिष्टबुद्धिविरोधित्वानुरोधेनाकाङ्क्षादिबलादेव तादृशप्रतियोगिताकत्वस्य[1] विशिष्टप्रतियोग्य-

(१) संयोगादिसम्बन्धावच्छिन्नप्रतिताकत्वस्येत्यर्थः ।

मित्यर्थः । न च लाघवात् सर्वसाधारणमभावत्वमेव शक्यतावच्छेदकमस्तु तत्तत्समभिव्याहारबलात् समवायाद्यवच्छिन्नायास्तादात्म्यावच्छिन्नायाश्च प्रतियोगितायाः संसर्गतया भानादेव बोधवैलक्षण्यमिति वाच्यं । घटोनास्तीत्यादौ संसर्गाभावत्वस्यैव घटो न इत्यत्र भेदत्वस्यैव प्रकारतया चानुभविक-

भावयोः सम्बन्धविधया भानस्योपगन्तव्यत्वात्[१], भूतले घट इत्यादिवाक्यजन्यबोधे कदाचित् संयोगादिसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वं कदाचिच्च समवायाद्यवच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वं भासते इत्यत्र तत्तत्सम्बन्धतात्पर्य्यमेव नियामकं, संयोगेन घटो नास्तीत्यादौ संयोगेनेत्यादितृतीयान्तार्थः संयोगावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वं प्रकारतयापि भासते ।

अथ संयोगसम्बन्धावच्छिन्नघटत्वावच्छिन्नाभावस्य समवायावच्छिन्नघटसंयोगाभावसमनियततया तदभिन्नत्वेन कपाले समवायेन घटो नास्तीति प्रतीत्यापत्तिः[२] । न च तृतीयार्थोऽवच्छिन्न-

---

(१) तथाचाभावत्वेन शक्तावपि आकाङ्क्षादिबलात् तादृशप्रतियोगिताकत्वस्य सम्बन्धविधया भानान्मन्मतेऽपि तादृशबुद्धेर्विशिष्टबुद्धिविरोधित्वोपपत्तिरिति भावः ।

(२) कपालवृत्तिसंयोगावच्छिन्नघटाभावे समवायावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वस्य तृतीयान्तार्थस्याबाधादिति भावः ।

त्वेन तथाभिधानात् । संसर्गाभावत्वञ्च ध्वंस-प्रागभावयोरप्यनुभवबलादनुगतप्रतिबध्य-प्रतिबन्धकभावबलाच्च सिद्धं, भवत्यत्यन्ताभावस्येव ध्वंस-प्रागभावयोरपि बुद्धौ नियमतः तत्कालावच्छेदेन तद्देशे प्रतियोगिमत्ताधीप्रतिबन्धः, अत्र च समवायादिना तद्घटवत्ताबुद्धिं प्रति तद्घटत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकात्यन्ताभावध्वंस-प्रागभाववत्त्वादिबुद्धित्वादिना प्रतिबन्धकत्वकल्पने गौरवात् लाघवेन समवायेन तद्घटत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकाभावबुद्धित्वमेव प्रतिबन्धकतावच्छेदकमिति कल्प्यते, तच्च ध्वंस-प्रागभावयोः समवायाद्यवच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वेनैव निर्व्वहतीति प्राचीनाः । नव्यास्तु संसर्गाभावत्वं न संसर्गारोपपूर्व्वकप्रतीतिविषयतावत्त्वं संसर्गावच्छिन्नप्रतियोगिताकाभावत्वं वा आरोप-

त्वमेव तस्य च घटत्वावच्छिन्नप्रतियोगितायामन्वयाज्ञायमतिप्रसङ्गः[१] इति वाच्यम् । घटत्वावच्छिन्नप्रतियोगितायाः संसर्गतया तत्र पदार्थस्य प्रकारतया अन्वयासम्भवादिति चेत्, न, तृतीयार्थसमवायावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्व-घटपदार्थघटत्वविशिष्टयोरेकविशिष्टे अपरवैशिष्ट्यमिति न्यायेनाभावांशे अन्वयबोधस्वीकारेणानुपपत्तिविरहात्[२] ।

अथाभावत्वस्यान्योन्याभावसाधारणस्य प्रवृत्तिनिमित्तत्वेऽन्योन्याभावे पृथक्शक्तिकल्पनमनर्थकम् । न चान्योन्याभावत्वप्रकारकबोधानुरोधेन तत्र शक्त्यन्तरकल्पनमावश्यकं अन्यथा तादात्म्यसम्बन्धेन प्रतियोगिप्रकारके अयं घट इत्यादिबोधे नायं घट इत्यादिवाक्यजन्यबुद्धेरप्रतिबन्धकत्वापातात् अन्योन्याभावत्वावगाहिबुद्धेरेव तथाविधबोधविरोधित्वात् अन्यथा अयं घटाभाववानित्यादिबुद्धेरपि

---

(१) तथाच संयोगसम्बन्धावच्छिन्न-घटत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकाभाव-समवायावच्छिन्नघटसंयोगत्वावच्छिन्नाभावयोरभेदेऽपि कपाले घटाभावीय-घटत्वावच्छिन्नप्रतियोगितायाः समवायावच्छिन्नत्वविरहान्नातिप्रसङ्ग-इति भावः ।

(२) एकविशिष्टे अपरान्वयस्थले उद्देश्यतावच्छेदक-विधेययोरवच्छेद्यावच्छेदकभावो भासत इति भावः ।

स्याभावप्रत्यक्षे हेतुत्वे मानाभावात् अतीन्द्रियाभावाव्याप्तेश्च संसर्गाद्यवच्छिन्नप्रतियोगित्वाद्यनिरुक्तेः संयोग्यन्योभावाद्यतिव्याप्तेश्च संयोगितादात्म्यस्य संयोगरूपतया तस्य फलतः संयोगावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वात् संयोगतया तादात्म्यतया चावच्छेदकताया वैलक्षण्यस्य निर्वक्तुमशक्यत्वात् एवमन्योन्याभावत्वमपि न तादात्म्यावच्छिन्नाभावत्वं उक्तरीत्या संयोगेन संयोग्यत्यन्ता-

तादृशबोधविरोधित्वापातादिति वाच्यम्। अभावत्वस्य नञ्पद-शक्यतादात्म्यसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वस्य समानविभक्तिका-नुयोगि-प्रतियोगिवाचकपदसमभिव्याहाररूपाकाङ्क्षावलेन भानात् तादात्म्यसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकाभावत्वरूपान्योन्याभावत्वलाभेन तेन रूपेण शक्तेरकिञ्चित्करत्वात्। न च नाख्येवान्योऽन्या-भावे पृथक्शक्तिः संसर्गाभावान्योन्याभावयोर्द्वयोर्विशेषयोः पृथगु-पादानं अभावसामान्यस्य नञ्पदार्थत्वलाभाय यथा यत्संशय-व्यतिरेकनिश्चयावित्यत्र विशेषद्वयोपादानं व्यतिरेकज्ञानसामान्य-प्रतिबन्धकतालाभायेति वाच्यम्। पृथक्शक्तिं विना नञर्थाः षट् इत्यस्यासङ्गतेर्दुर्वारत्वादिति चेत्, स्यादेवं, यद्यन्योन्याभावत्वं तादात्म्यसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकाभावत्वरूपं भवेत्, तदेव न, संयोग्यादितादात्म्यस्य संयोगादिरूपतया संयोगसम्बन्धावच्छिन्न-संयोग्यत्यन्ताभावस्यान्योन्याभावत्वापत्तेः, अपि त्वनुयोगिताविशेष-एव, एवञ्च तादात्म्यस्यान्योन्याभावप्रतियोगितावच्छेदकसम्बन्धत्व-मप्रामाणिकं इह संयोगेन घटो नास्तीत्यादिवत् अयं तादात्म्येन न घट इत्याद्यप्रत्ययात्, एवञ्च तादृशानुयोगिताविशेषप्रकारकत्व-मेवाभेदसम्बन्धेन प्रतियोगिप्रकारकधीविरोधित्वे तन्त्रं तथाच तेन रूपेण पृथक्शक्तिकल्पनं तत्प्रकारकबोधानुरोधेनावश्यकम्। न

भावेऽतिव्याप्तेः, किन्त्वत्यन्ताभावादौ संसर्गाभाव इत्याकारानुगतप्रतीति-साक्षिकमखण्डोपाधिरूपमेव तत्, एवमन्योन्याभावत्वमपि तथा प्रतीति-सिद्धमखण्डोपाधिरूपमेवेति तदेव शक्यतावच्छेदकं। यदि च घटोनास्ती-त्यादावत्यन्ताभावत्वप्रकारेणैव बोध आनुभविकः न तु ध्वंसादिसाधारण-

चाभावत्वावच्छिन्ने प्रतियोगिसम्बन्धविधया अन्योन्याभावत्वरूपविलक्षणानुयोगितायाः भानमेवाभेदसंसर्गक-प्रतियोगिप्रकारकधीविरोधित्वे तन्त्रं आस्तां तथाचाभावत्वविशिष्टशक्त्यैवोपपत्तौ किं भेदे शक्त्यन्तरेणेति वाच्यम् । यतो नायं घट इत्यादौ घटत्वावच्छिन्नस्य घटत्वावच्छिन्ननिरूपितत्वसम्बन्धेनैवानुयोगिताविशेषरूपभेदत्वाद्यंशे भानमावश्यकं अनुयोगितायाः एव प्रतियोगिरूपसम्बन्धिविनिर्मोकेण प्रत्यक्षेऽभानात् अभावस्य चेदन्वादिनापि भानात् प्रतियोग्युपरागेणैव भानमित्यनियमात् एवञ्चाभावे धर्मिणि प्रतियोगिनः प्रकारत्वं तत्राप्रामाणिकमित्यनुयोगितांशे प्रतियोगिप्रकारकत्वमेव प्रतियोगिप्रकारकधीविरोधित्वे तन्त्रं तथाच भेदत्वरूपानुयोगिताविशेषविशिष्टे शक्त्यन्तरमावश्यकं तदन्तरेण[1] अनुयोगितावैशिष्ट्यतया प्रतियोगिनोऽन्वयासम्भवादित्याशयः[2] ।

अत्रवस्तु नञ्पदजन्यप्रातिपदिकार्थे भावान्वयबोधे सप्तमीसमभिव्याहारज्ञानं हेतुस्तज्जन्यान्योन्याभावबोधे समानविभक्तिकनामसमभिव्याहारज्ञानं तथेति व्युत्पत्तिभेदसूचनायैव पृथगभिहितं न तु शक्तिभेद इत्याहुः ।

---

(१) अनुयोगितावैशिष्ट्यविशिष्टे शक्तिं विनेत्यर्थः ।

(२) अपदार्थे पदार्थस्य प्रकारतया अनन्वितत्वनियमादिति भावः ।

संसर्गाभावत्वेन, ध्वंसादिस्थलेऽपि अत्यन्ताभावमादायैव नास्तीत्यादिधीरबाधिता तदा अत्यन्ताभावत्वं अन्योन्याभावत्वं द्वयमपि शक्यतावच्छेदकमिति प्राहुः ।

नन्विह घटो न अयं घटो न इत्यादौ घटादेरभावे प्रतियोगितयान्वयेऽपि घटत्वादेः प्रतियोगितावच्छेदकत्वभानं विना तादृशवाक्यजबुद्धीनां घटत्वादिविशिष्टघटादिविशिष्टधीविरोधितानुपपत्तिः। इह घट-पटौ न स्तः नीलघटो नास्ति नायं नीलघटः इत्यादिबुद्धीनां घटत्वाद्यवच्छिन्नविशिष्टबुद्ध्यविरोधितया तद्विशिष्टबुद्धिविरोधितायां शुद्धघटत्वाद्यवच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वावगाहितायाः प्रयोजकत्वात्। न चाभावांशे शुद्धघटत्वाद्यवच्छिन्नप्रकारतैवोपदर्शितबुद्धिविरोधिताप्रयोजिका न तु तादृशप्रतियोगिकत्वावगाहितेति वाच्यम्। अभावस्य तद्रूपावच्छिन्नवत्ताविरोधित्वप्रयोजकं यत्तद्रूपावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वं तदवगाहितामनादृत्य तद्रूपावच्छिन्नप्रकारतामात्रेणाभाववुद्धेः प्रतियोगिमत्ताधीविरोधित्वायसम्भवात् घटो नास्तीति ज्ञाने शुद्धघटत्वावच्छिन्नप्रतियोगित्वानवगाहनेऽपि तस्य घटसामान्यवत्ताबुद्धिविरोधित्वे नीलघटत्वावच्छिन्नवत्ताबुद्धेः शुद्धघटत्वावच्छिन्नाभाववत्ताबुद्धिविरोधितावत् नीलोघटो नास्तीति ज्ञानस्यापि अधिकन्त्वित्यादिन्यायेन तद्विरोधित्वौचित्येन[१] तस्यास्तत्राविरोधित्वं न तु घटो नास्तीत्यादिबुद्धेरिति विशेषानुपपत्तेः। एवमुक्तस्थले घटत्वादेः प्रतियोगिता-

---

(१) घटसामान्यवत्ताज्ञानविरोधित्वौचित्येनेत्यर्थः।

ननु यत्किञ्चिद्घटवति घटोनास्तीति यत्किञ्चिद्घटे वा घटोनेति धीः घटान्तरस्य संसर्गाभावं अन्योन्याभावं वा अवलम्बय कुतो न स्यादित्यत आह, 'तत्रेति, 'तत्र' संसर्गाभावे अन्योन्याभावे च नञर्थे, 'अन्वयितेति प्रतियोगितासम्बन्धेन नञर्थे योऽन्वयः तत्त्वावच्छेदकं घटोनास्तीत्यादौ घट-

यितावच्छेदकावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वं व्युत्पत्तिबललभ्यं,

वच्छेदकत्वाभावे वक्ष्यमाणातिप्रसङ्गोऽपि दुर्वारः। तद्ज्ञानन्तु न पदार्थविधया उक्तवाक्ये तदुपलम्भकाभावादिति कथं तदित्याकाङ्क्षायां आकाङ्क्षादिबलात् प्रतियोग्यभावयोः सम्बन्धघटकतया तद्ज्ञानमित्याह, 'तत्र चेति, 'तत्र' नञर्थे संसर्गाभावे, भेदे च, 'अन्वयितावच्छेदकावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वमिति येन रूपेण प्रतियोगिनोऽभावांशे विशेषणता तद्धर्मपर्य्याप्तप्रतियोगितावच्छेदकताकत्वमित्यर्थः, 'व्युत्पत्तिबललभ्यमिति अपदार्थोऽपि तद्रूपावच्छिन्नोपस्थापकशब्दविशेषरूपाकाङ्क्षाबलात् प्रतियोगिसंसर्गतया लभ्यदित्यर्थः। घटत्वाद्यवच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वञ्च घटत्वावच्छिन्नप्रतियोगितानिरूपितत्वविशेषितानुयोगिता, सा च घटादिरूपविशेषणप्रतियोगिकेति तत्सम्बन्धतया भासते, अनुयोगिताया दर्शितविशेषणञ्च[१] संसर्गतावच्छेदकतया भासते, नञ्पदार्थतावच्छेदकानुयोगितायां घटादेरन्वयोपगमे तु तत्र[२] तादृशप्रतियोगितानिरूपितत्वमेव सम्बन्धः घटादिनिष्ठप्रतियोगिताप्रतियोगिकं निरूप्यत्वं घटादिरूपप्रतियोगिप्रतियोगिकमपीति तस्य घटादिसम्बन्धता।

(१) घटत्वावच्छिन्नप्रतियोगिनिरूपितत्वञ्चेत्यर्थः।

(२) अनुयोगितायामित्यर्थः।

त्वादिकं तदवच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वमित्यर्थः, 'व्युत्पत्तीति पदान्तरासमभिव्याहृतघटत्वविशिष्टघटवृत्तिमत्पदसमभिव्याहृतनञ्पदजन्यसंसर्गाभावोपस्थितेर्घटत्वावच्छिन्नप्रतियोगितासम्बन्धेनैव घटत्वविशिष्टप्रकारकान्वयबोधजनकत्वस्वाभाव्यं व्युत्पत्तिस्तद्बलात् सिद्धं शाब्दबोधविषय इत्यर्थः। तेन

केचित्तु अभावे घटादेः सम्बन्धोऽनुयोगिता तत्सम्बन्धतया भासते, घटादिपारतन्त्र्येण च घटत्वादेरपि अभावविशेषणतया तस्य सम्बन्धः स्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वं, अनुयोगितायां घटाद्यन्वयपक्षेऽपि तस्यां घटादिपारतन्त्र्येण घटत्वादेरन्वयोबोध्यः, सर्व्वत्रैव विशिष्टवैशिष्ट्यबोधे ईदृशी रीतिरनुसरणीया। एवञ्च कम्बुग्रीवादिमत्तादेर्गुरुतया अनवच्छेदकत्वपक्षे कम्बुग्रीवादिमत्तावच्छिन्नप्रतियोगिताया अप्रसिद्धावपि न क्षतिः। अवच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वस्य कम्बुग्रीवादिमत्त्वस्य च खण्डशः प्रसिद्ध्यैव तादृशसम्बन्धेन तस्य विशेषणतासम्भवात्। न चान्वयितावच्छेदकावच्छिन्नत्वविशेषितप्रतियोगितायाः सम्बन्धप्रवेशपक्षेऽपि विशेष्य-विशेषणयोः खण्डशः प्रसिद्ध्या विशेष्य-विशेषणभावेन सम्बन्धता निर्व्वहत्येवेति वाच्यम्। एवं सति तादृशबुद्धेर्भ्रमत्वासम्भवात्, तथाहि तादृशज्ञानं न विशिष्टसम्बन्धेनाभावांशे प्रतियोगिनो भ्रमः विशिष्टसम्बन्धाप्रसिद्ध्या तत्सम्बन्धावच्छिन्नाभावस्याप्रसिद्धेः तत्सम्बन्धावच्छिन्नतदभाववतीत्यादेस्तत्सम्बन्धघटितभ्रमत्वस्य दुर्निरूप्यत्वात्, तज्ज्ञानं प्रतियोगितांशे कम्बुग्रीवादिमत्त्वाद्यवच्छिन्नत्वस्य भ्रमः तदवच्छिन्नत्वप्रसिद्धिश्च विषयितासम्बन्धावच्छिन्नतद्विशिष्टाभावस्य घटत्वादिविशिष्टाभावा-

---

नीलोघटो नास्तीत्यादौ न घटत्वावच्छिन्नाभावधीः तत्र घटपदस्य नीलपदसमभिव्याहारात् तदसमभिव्याहृतत्वञ्च तत्समभिव्याहृतत्वेनाज्ञातत्वं तेन नीलोघटो नास्तीति प्रयुङ्क्ते नीलं इत्यश्रुत्वा घटो नास्तीति यत्र शाब्दबोधः तत्रापि नानुपपत्तिः, अन्वयितावच्छेदकञ्च वैज्ञानिकं तेन लोहितो वह्निर्नास्तीत्यादौ लोहितवह्नित्वस्याप्रसिद्धावपि न क्षतिः, तत्र लोहितस्यानु-

समनियतस्य प्रतियोगितायां वृत्त्यनियामकतया विषयिताया-
श्चभावप्रतियोगितावच्छेदकसम्बन्धताविरहेऽपि तेन सम्बन्धेन तद्वि-
शिष्टवद्भेदप्रतियोगितावच्छेदकतायामित्यपि न, भ्रमत्वस्य प्रकारता-
घटितत्वेन संसर्गतावच्छेदकीयविषयतायां विशेषणज्ञानानपेक्षायां
प्रकारत्वासम्भवेन तदंशे भ्रमत्वासम्भवात् ।

यत्तु तद्रूपावच्छिन्नप्रतियोगितावच्छेदकसम्बन्धताक-तदभाववति
तद्रूपेण तत्संसर्गक-तत्प्रकारकज्ञानं तद्रूपावच्छिन्नतत्सम्बन्धेन तद्भ्रमः
विशिष्टसम्बन्धाप्रसिद्धिस्थलेऽपि व्यधिकरणतद्रूपावच्छिन्नप्रतियोगि-
तावच्छेदकसम्बन्धताकाभावप्रसिद्ध्या तादृशाभावमादाय तद्रूपा-
वच्छिन्नतत्सम्बन्धेन भ्रमत्वनिर्वाहात् कम्बुग्रीवादिमान्नास्तीत्यादि-
ज्ञानं कम्बुग्रीवादिमत्ताद्यवच्छिन्नप्रतियोगितानिरूपितत्वादिविशेषि-
तानुयोगितासम्बन्धेन प्रतियोगिन एव भ्रमः, व्यधिकरणधर्मा-
वच्छिन्नाभावः प्रतियोगितावच्छेदकविशिष्टप्रतियोगिज्ञानस्याभाव-
धीहेतुतया तादृशकारणबाधेन तादृशाभावप्रतीत्यसम्भव इति
मणिकारेण खण्डितः । व्यधिकरणधर्मावच्छिन्नप्रतियोगितावच्छेद-
कसम्बन्धताकाभावखण्डनन्तु तादृशरीत्या न सम्भवति विशिष्टसम्ब-
न्धावच्छिन्नाभावबुद्धौ विशिष्टसम्बन्धज्ञानस्याहेतुत्वादिति तदपि
न सत्, तादृशभावस्याननुभवात् ।

योगितावच्छेदकतया भातवह्नित्वस्यैवावच्छिन्नत्वे तादृशावच्छिन्नत्वस्य प्रति-
योगिताकत्वे तस्य चाभावे सम्बन्धः संसर्गविधया भानेऽप्येतादृशः परस्परोप-
श्लेषो अनुभवबलात् सम्बन्धविधयैव विषयः । इयांस्तु विशेषः यत्र तादृश-
परस्परोपश्लेष एव सम्बन्धताख्यविषयता पर्य्याप्ता तत्र तादृशावच्छिन्नत्वा-

अथ स्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वसम्बन्धेन प्रतियोगिविशेषणस्य प्रतियोगिविशेष्याभावांशे प्रकारतोपगमे पीतघटवति नीलघटो-नास्तीति बुद्धेरनुपपत्तिः स्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वस्य स्वपर्य्याप्त-प्रतियोगितावच्छेदकताकत्वरूपतया नीलघटत्वावच्छिन्नाभावे घट-त्वादेर्विशेषणस्य तादृशसम्बन्धविरहात्। न हि तादृशाभावप्रति-योगितावच्छेदकता घटत्वादौ पर्य्याप्ता, नीलत्वादेरपि तदवच्छेद-कत्वात् घटादिसामान्याभावस्य च तादृशसम्बन्धेन घटत्वादिमत्व-न्विनः पीतघटादिमत्यसम्भवात्। अतो नीलसहितघटत्वादिरूप-प्रतियोगिविशेषणधर्म्मपर्य्याप्तप्रतियोगितावच्छेदकताकत्वं प्रतियोगि-सम्बन्ध एव इत्युपेयं इति चेत्, न, नीलघटो नास्तीत्यादौ नीलादिसहितस्वपर्य्याप्तप्रतियोगितावच्छेदकताकत्वस्य घटत्वादि-सम्बन्धतोपगमेन सामञ्जस्यात्। न च स्वपदार्थस्य सम्बन्धिनो घट-त्वादेः सम्बन्धाघटकत्वेन नीलादिसहितत्वेन घटत्वादेर्घटत्वादि-सम्बन्धघटकत्वासम्भवात् नीलादिसहितस्वपर्य्याप्तप्रतियोगितावच्छेद-कताकत्वस्य घटत्वादिसम्बन्धतेति वाच्यम्। अगत्या अत्र सम्बन्धिनो-ऽपि सम्बन्धघटकत्वोपगमादिति वदन्ति। तदसत्, कम्बुग्रीवादि-मान्नास्तीत्यादौ कम्बुग्रीवादिमत्त्वादौ प्रतियोगितावच्छेदकत्वप-र्य्याप्तिभानस्यावश्यकतया स्वपर्य्याप्तप्रतियोगितावच्छेदकताकत्वमेवा-

---

दीनां प्रकारता। यत्र च तादृशविशिष्ट एव वैज्ञानिके पारमार्थिके वा सा पर्य्याप्ता तत्र न तादृशसम्बन्धघटकस्य सा किन्तु सम्बन्धीभूततादृशविशिष्ट-प्रतियोगिन एवेति। अतएव लोहितः स्फटिक इत्यादौ लौहित्यसमवायि-प्रतियोगिकसंयोगस्य सम्बन्धत्वेन संसर्गांशे लौहित्यसमवायिनोऽपि प्रति-

भावे तत्सम्बन्धः[१] इत्युपेयम्। तदर्थश्च स्वभिन्नधर्मानवच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वं, तत्र च स्वपदार्थस्य कम्बुग्रीवादिमत्त्वादेरनिवेशो न सम्भवति भिन्नत्वस्य केवलान्वयित्वात् भिन्नधर्मानवच्छिन्नत्वस्याप्रसिद्धेः। तन्निवेशे च[२] सम्बन्धाप्रसिद्धिर्दुर्वारैवेति।

वस्तुतः कम्बुग्रीवादिमान्नास्तीत्यादिबुद्धौ कम्बुग्रीवादिमत्त्वाद्यवच्छिन्नप्रतियोगितानिरूपितत्वविशेषितानुयोगितायाः प्रतियोगिसम्बन्धतया भानेऽपि नानुपपत्तिः, यादृशसम्बन्धे यद्रूपवत्त्वयत्प्रतियोगिकत्व-यद्धर्मावच्छिन्नानुयोगिकत्वानां त्रयाणामभावस्तद्रूपविशेषिततत्सम्बन्धेन तत्प्रकारकं तद्धर्मिविशेष्यकं ज्ञानं तद्रूपावच्छिन्नतत्सम्बन्धेन तस्य तद्धर्मिणि भ्रम इति भ्रमत्वनिरुक्त्या तादृशबुद्धेः कम्बुग्रीवादिमत्त्वाद्यवच्छिन्ननिरूपितत्वविशेषितानुयोगितासम्बन्धेन प्रतियोगिभ्रमत्वोपपादनसम्भवात्। तद्धर्मावच्छिन्ननिरूपितत्वञ्च विषयत्वादौ प्रसिद्धं, सम्बन्धधर्मिकोभयाभावघटितञ्च भ्रमत्वं अवश्योपेयं, अन्यथा वृत्त्यनियामकसम्बन्धस्याभावप्रतियोगितानवच्छेदकत्वमते तत्सम्बन्धेन तस्याभाववति तेन सम्बन्धेन तत्प्रकारकत्वं भ्रमत्वमिति निर्वचनासम्भवात्, तथा निर्वचने वृत्त्यनियामकसम्ब-

---

(१) कम्बुग्रीवादिमत्त्वादेः सम्बन्ध इत्यर्थः।

(२) कम्बुग्रीवादिमत्त्वादिनिवेशे चेत्यर्थः।

योगित्वस्य संसर्गतया भानेऽपि न लौहित्यसमवायिनः प्रकारतेति ध्येयं। घटत्वमवच्छिन्नत्वं प्रतियोगित्वञ्चेति विसकलितमेव सम्बन्धः न तु तेषां परस्परोपश्लेषोऽपीति केचित्। तत्तुच्छं, एतत् त्रितयं यदि घटत्वस्य संसर्गस्तदा प्रतियोगितायामपि घटत्वस्य सम्बन्धभाने ह्यनुभवविरोधः।

न्वावच्छिन्नाभावाप्रसिद्ध्या तत्सम्बन्धावगाहिभ्रमासंग्रहात्, तेन सम्बन्धेन तद्भेदनिवेशे च व्यधिकरणसम्बन्धेन भ्रमासंग्रहात्। एवञ्च स्वसमवायिसंयोगसम्बन्धेन स्फटिकविशेष्यक-लौहित्यप्रकारकप्रमायामतिव्याप्तिवारणप्रकारोऽस्माल्लतव्युत्पत्तिविचारे अनुसन्धेयः। कम्बुग्रीवादिमान्नास्तीत्यादिवाक्यस्य प्रामाण्ये च तदन्यथानुपपत्त्या गुरुधर्मस्य प्रतियोगितावच्छेदकत्वमावश्यकं, अन्यथा नीलोघटो नास्तीत्यादिवाक्यस्याप्रमाणं स्यात्। तत्राभेदसम्बन्धेन नीलरूपादिमतोऽन्वयितावच्छेदकत्वात् तेन सम्बन्धेन तस्य प्रतियोगितावच्छेदकत्वस्य गौरवेणासम्भवात् समवायादिना तत्र नीलरूपादेरवच्छेदकत्वे लाघवात्। न चान्वयितावच्छेदकविशिष्टव्यापकतावच्छेदकावच्छिन्नप्रतियोतियोगिताकत्वमेव सम्बन्धो वाच्यः कम्बुग्रीवादिमत्त्वादेरभावप्रतियोगितानवच्छेदकत्वेऽपि तद्विशिष्टव्यापकतावच्छेदकघटत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वप्रसिद्ध्या नोक्तवाक्यप्रामाण्यानुपपत्तिरिति वाच्यम्। गुरुधर्मस्य प्रतियोगितानवच्छेदकत्वे कम्बुग्रीवादिमत्त्वादिघटिततद्विशिष्टवन्निष्ठाभावप्रतियोगितावच्छेदकत्वस्य गुरुतया तदवच्छिन्नाभावरूपव्यापकतावच्छेदकत्वाप्रसिद्ध्या व्यापकतावच्छेदकशरीरे प्रतियोगितानां विशिष्योपादेयतया तत्तत्प्रतियोगितावच्छेदकत्वावच्छिन्नाभावकूटस्य च दुर्ज्ञेयतया तस्य शाब्दबोधविषयत्वासम्भ-

---

अथ घटस्य सम्बन्धस्तदवच्छिन्नत्वेऽपि घटस्य संसर्गभाने स एव विरोधः, घटत्वावच्छिन्नप्रतियोगिता अखण्डैवेति कश्चित्। तदपि न, लोहितवह्निर्नास्तीत्यादौ तदसम्भवात् घटो नास्तीत्यादावपि घटत्वादेरवच्छेदकत्वभानस्यापि आनुभविकत्वेन तदनभ्युपगमे अनुभवविरोधात्।

वात् । प्रत्यक्षात्मकविशिष्टबुद्धौ संसर्गोपस्थितेरनपेक्षितत्वेऽपि शाब्द-बुद्धौ संसर्गतात्पर्य्यज्ञानस्य हेतुतया संसर्गोपस्थित्यपेक्षणात् । तथाहि घटमानयेत्यादौ इदं वाक्यं कर्म्मत्वविशेष्यकाधेयत्वसंसर्गक-घट-प्रकारकबोधपरं इत्याकारकस्यैव संसर्गतात्पर्य्यज्ञानस्य हेतुता वाच्या, तत्र चाधेयत्वं प्रकार एव न तु संसर्गः । न च तत्राप्याधेयत्वं संसर्ग-तयैव विषयः तथाचैतद्वाक्यं घटवत्कर्म्मत्वप्रतीतिपरमित्याकारक-ज्ञानमेव हेतुरिति वाच्यम् । तादृशवाक्यार्थस्यापूर्व्वतया शाब्द-बोधात् पूर्व्वं तज्ज्ञानस्याप्यसम्भवात् कथञ्चित् सम्भवे शब्दस्यानु-वादकतापत्तेः ।

यदि चेदं वाक्यं घटवत्प्रतीतिपरमित्याकारकमेव संसर्ग-तात्पर्य्यज्ञानं हेतुः प्रतीत्यंशे संसर्गविधया भासमानघटसम्बन्धस्य स्व-निष्ठाधेयत्वसम्बन्धावच्छिन्नप्रकारतानिरूपितकर्म्मत्वनिष्ठविशेष्यता-कत्वमेवेति आधेयत्वस्याप्रकारतया न तज्ज्ञानापेक्षा न वा शब्द-स्यानुवादकतेति मन्यते तथापि तद्धर्म्मावच्छिन्नप्रकारकबुद्धौ तद्ध-र्म्मांशे स्वरूपसम्बन्धरूपप्रतियोगितावच्छेदकत्वबुद्धेरेव लाघवेनानुभवे-न च विरोधित्वात् कम्बुग्रीवादिमान्नास्तीतिवाक्यजबुद्धेः कम्बुग्री-वादिमत्त्वाद्यंशे तादृशप्रतियोगितावच्छेदकत्वानवगाहित्वे तस्याः कम्बुग्रीवादिमत्त्वाद्यवच्छिन्नविशिष्टधीविरोधित्वानुपपत्तेः ।

अत्र च घटो नास्तीत्यादौ घटः प्रतियोगितया घटत्वञ्च स्वावच्छिन्न-प्रतियोगिताकत्वेन सम्बन्धेनाभावे प्रकारीभूय भासते, घटत्वञ्च प्रतियोगि-विशेषणतापन्नमेवाभावे प्रकारः न तु स्वातन्त्र्येण. धूमवान् पर्व्वतो वह्निमान् इत्यादौ पर्व्वतविशेषणतापन्ने धूम इव वह्नौ तेनाभावो घटीयः घट इत्या-कारोनेति नव्याः ।

अन्वयितावच्छेदकता यत्र रूपान्तरावच्छिन्ना तत्र तद्रूपविशिष्टावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वमेव भासते अतो घटत्वादिरूपैकजात्यवच्छिन्नाभाववति पटत्वादिरूपापरजात्यादिविशिष्टवति जातिमान्नास्तीति वाक्यमप्रमाणं तद्देशे जातित्वाद्युपलक्षिताभावासत्त्वेपि तद्विशिष्टावच्छिन्नाभावसत्त्वात् तद्विशिष्टावच्छिन्नाभावश्च अवच्छेदकविशेषणतद्धर्म्मान्तर्भावेन पर्य्याप्तप्रतियोगितावच्छेदकताकः तद्विशेषणावच्छिन्नप्रतियोगितावच्छेदकताकोवाऽभावः येन सम्बन्धेन यस्यान्वयितावच्छेदकता यत्र स्थले तत्र तत्सम्बन्धावच्छिन्नमेव प्रतियोगितावच्छेदकत्वं तत्र भासते तेन विषयितासम्बन्धेन गुणत्वाद्यवच्छिन्नप्रतियोगितावच्छेदकताकाभाववति घटादौ गुणो नास्तीति वाक्यस्याप्रामाण्योपपत्तिः। समवायेन गुणत्वादिविशिष्टवाचकगुणादिपदात्तेनैवसम्बन्धेन तदवच्छिन्नस्यान्वयबोधाद्विषयितादेस्तत्रान्वयितावच्छेदकतानवच्छेदकत्वात्। अथ घटत्वेन पटो नास्तीत्यादौ व्यधिकरणधर्म्मावच्छिन्नप्रतियोगिताकोऽभावः प्रतीयते इति सोन्दङ्मतेऽन्वयितावच्छेदकस्य प्रतियोगितावच्छेदकतया भाननियमो न

अन्ये तु घटत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वं घटस्यैव सम्बन्धः न तु घटत्वस्य इति नोक्तातिप्रसङ्ग इत्याहुः।

तादृशव्युत्पत्तौ अन्वय-व्यतिरेकौ प्रमाणयति, 'नीलघटवतीत्यादिना, यद्युक्तव्युत्पत्तिर्नाभ्युपेयते तदा नीलघटवत्यपि पीतघटसंसर्गाभावस्य नीलघटे पीतघटस्यान्योन्याभावस्य सत्त्वात् घटप्रतियोगिकत्वेन तद्भानमपि नत्रा क्रियत इत्यर्थः, संसर्गान्योन्याभावभेदेनोदाहरणप्रदर्शनं, व्यतिरेकमुक्तान्वय-

सम्भवति तत्र प्रतियोगितावच्छेदकतया भासमानस्य घटत्वादेरन्वयितानवच्छेदकत्वात् । न च तृतीयार्थो वैशिष्ट्यं तस्य च प्रतियोगिन्यन्वयोपगमात् घटत्वादेरन्वयितावच्छेदकत्वं निराबाधमेव तस्य प्रतियोगिविशेषणवैशिष्ट्यपारतन्त्र्येण प्रतियोगिन्यपि विशेषणत्वोपगमादिति वाच्यं । तथा सति प्रतियोगिनि बाधितधर्म्मस्य तदंशे प्रकारतया बोधनेन तद्वाक्यस्याप्रामाण्यापत्तेः । एवं व्यधिकरणधर्म्मस्य प्रतियोगिनि प्रकारतोपगमेऽपि अन्वयितावच्छेदकता न व्यधिकरणधर्म्ममात्रपर्य्याप्ता अपि तु समानाधिकरणधर्म्मसन्तर्भाव्येव तथा च समानाधिकरणधर्म्मस्य तत्र प्रतियोगितावच्छेदकानन्तर्भावात् । अन्वयितावच्छेदकतापर्य्याप्त्यधिकरणपर्य्याप्तप्रतियोगितावच्छेदकताकत्वभानासम्भवः । न चान्वयितावच्छेदकैकदेशपर्य्याप्तप्रतियोगितावच्छेदकताकत्वमपि भासत इत्युपगमसम्भवः । तथा सति घटसामान्याभावतात्पर्य्येणापि नीलघटो नास्तीति प्रयोगापत्तेः तद्धर्म्मांशे प्रतियोगितावच्छेदकत्वपर्य्याप्तिभाने तद्धर्म्मपर्य्याप्तान्वयितावच्छेदकताकबोधसामग्र्यपेक्षाया अवश्योपेयत्वात् । न च तावतैव कथं घटसामान्याभावतात्पर्य्येण तथा प्रयोगापत्तिवारणं शुद्धघटत्वादिपर्य्याप्तप्रकारतावच्छेदकताकबोधोत्पादकसामग्र्या घटोनास्तीति वाक्यघटिताया अधिकन्त्वित्यादिन्यायेन नीलोघटो नास्तीति प्रयोगस्थलेऽपि सत्त्वादिति वाच्यं । अगत्या पदार्थान्तरविशेषितस्वार्थान्वयपरत्वेनाग्रहमाणपदजन्यघटत्वावच्छिन्नोपस्थितेः शुद्धघटत्वावच्छिन्नप्रकारकबोधहेतुत्वमुपगम्य दर्शितस्थले तादृशबोधसामग्र्यभावस्योपपादनीयत्वात् । न च यत्र तृतीयान्तेन घटत्वावच्छिन्न-

प्रतियोगिताकत्वं प्रकारतया न प्रत्याय्यते तत्रैवान्वयितावच्छेदके प्रतियोगितावच्छेदकत्वस्य संसर्गतया भाननियमः घटत्वेन पटो नास्तीत्यादौ घटत्वाद्यन्वितमवच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वं तृतीयया अभावप्रकारतया प्रत्याय्यत इत्यन्वयितावच्छेदकं घटत्वादिकं उपलक्षणतयैव भासते अतः समानाधिकरणधर्मस्य व्यधिकरण-धर्मावच्छिन्नाभावप्रतियोगितानवच्छेदकत्वेऽपि न क्षतिरिति वाच्यं। प्रतियोगिन्युपलक्षणतया उक्तस्थलेऽन्वयितावच्छेदकभानोपगमे घट-वति नीलघटत्वादिना पीतघटाद्यभावमादाय घटत्वेन घटो नास्तीतिव्यवहारस्य स्वप्रकृत्यर्थपर्य्याप्तप्रतियोगितावच्छेदकतायास्तृ-तीयार्थत्वमुपगम्य घटत्वेनेत्यस्य घटत्वपर्य्याप्तप्रतियोगितावच्छेदक-त्वार्थकतया नीलघटत्वावच्छिन्नाभावे तद्बाधेन वारणसम्भवेऽपि घटत्वावच्छिन्नद्रव्यत्वाद्युपलक्षितपटाभावमादाय घटवति घटत्वेन द्रव्यं नास्तीति व्यवहारस्य दुर्वारत्वात्। न च तृतीयया समभिव्या-हृताभावान्वयितावच्छेदकव्यधिकरणधर्मावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वमेव बोध्यत इति घटत्वस्य द्रव्यत्वाव्यधिकरणतया न तथा प्रयोग इति वाच्यं। अवच्छेदकस्य वास्तववैयधिकरण्यविवक्षणे घटत्व-द्रव्यत्वयोर्वै-यधिकरण्यभ्रमदशायां घटत्वेन द्रव्यं नास्तीति वाक्याधीनबोधानु-पपत्तेः। व्यधिकरणत्वेन ज्ञायमानत्वविवक्षणे तज्ज्ञानदशायां घटत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वेन पटाभावबोधकतया तद्वाक्यस्य[1] प्रामाण्यापत्तेः। न च तद्वाक्यस्य घटत्वे द्रव्यत्वव्यधिकरणत्वबोधक-

---

(१) घटवति घटत्वेन द्रव्यं नास्तीति वाक्यस्येत्यर्थः।

तया न प्रामाण्यप्रसङ्ग इति वाच्यं । तदुभयवैयधिकरण्ये पदार्थत्वस्य वाक्यार्थत्वस्य चाभावेन तद्वाक्यतो बोधासम्भवात् ।

वस्तुतोन्यूनवृत्तिघटत्वाद्यवच्छिन्नद्रव्यादिसामान्याभाववति घटादिशून्यदेशे तथा व्यवहारात् वैयधिकरण्यमयुक्ततरं । न च तृतीयान्तेन यत्र घटत्वाद्यवच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वमभावे बोध्यते तत्रान्वयितावच्छेदकव्यापकप्रतियोगिताकत्वं सम्बन्धतया भासत इत्युपेयं तथाच घटवति घटत्वावच्छिन्नपटाभावमादाय न तथा प्रयोगप्रसङ्गः तादृशाभावप्रतियोगितायाः द्रव्यत्वाव्यापकत्वादिति वाच्यं । एवमपि घटवति घटत्वावच्छिन्नप्रतियोगिताक-घटाघटोभयाभावमादाय घटत्वेन घटाघटौ नस्त इतिवत् घटत्वेन प्रमेयं नास्तीति व्यवहारापत्तेर्दुर्वारत्वात् । तादृशाभावप्रतियोगितायाः सकलप्रमेयवृत्तित्वात् । अत्र वदन्ति व्यधिकरणधर्मावच्छिन्नाभावस्य व्यधिकरणधर्मवत् प्रतियोगिविशेषणतया भासमानः समानाधिकरणधर्मोऽपि प्रतियोगितावच्छेदकः, अत एव घटत्वेन घट-पटोभयं नास्तीत्यादिप्रतीतिविषयाभावस्य प्रतियोगिताया अव्याप्यवृत्तित्वेऽपि व्यधिकरणधर्मावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वनिर्वाहः घटत्वादेस्तत्प्रतियोगितासमानाधिकरणत्वेऽपि प्रतियोगितावच्छेदकतापर्य्याप्त्यधिकरणस्य घटत्वादिसहितघट-पटोभयत्वादेः प्रतियोगित्वाधिकरणघट-पटयोरपर्य्याप्तेरिति । यद्यपि पटादिनिष्ठप्रतियोगितायाव्यधिकरणघटत्वावच्छिन्नत्वेनैव व्यधिकरणधर्मावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वनिर्वाहस्तथापि तदभावस्य केवलान्वयित्वानुपपत्तिः प्रतियोगितावच्छेदकतापर्य्याप्त्यधिकरणधर्मविशिष्टप्रतियोगिनिरूपिताधि-

करणतया समसभावस्य विरोधात् घटवति भूतलादौ तादृशाभावासत्त्वप्रसङ्गात्। अस्मन्मते च व्यासज्यवृत्तितदभावप्रतियोगितावच्छेदकतापर्य्याप्त्यधिकरणघटत्व-पटत्वयोरधिकरणाप्रसिद्ध्या तादृशाभावविरोध्यधिकरणताया अप्यप्रसिद्ध्या तस्य केवलान्वयित्वनिर्व्वाहः। न चैतदनुरोधेन वह्नित्वविशिष्टाधिकरणतावति पर्व्वतादौ महानसीयवह्नित्वावच्छिन्नाभावसत्त्वानुरोधेन च प्रतियोगितावच्छेदकतापर्य्याप्त्यधिकरणधर्म्मविशिष्टनिरूपिताधिकरणतयैव समच्छेदभावस्य विरोधः तदा घट-पटौ नस्त इतिप्रतीतिविषयघट-पटोभयत्वावच्छिन्नाभावस्यापि केवलान्वयित्वप्रसङ्गः, तथाहि तादृशाभावस्य प्रतियोगितावच्छेदकत्वपर्य्याप्तिर्न्नोभयत्वमात्रे केवलघटत्वादौ वा यत्किञ्चिदुभयवति केवलघटादिमति च तादृशाभावासत्त्वप्रसङ्गात्। नापि घट-पटवृत्तित्वविशिष्टद्वित्वे, तादृशविशिष्टानुपस्थितौ तथा प्रतीत्यनुदयप्रसङ्गात्, अपि तु उभयत्वे तद्धर्म्मितावच्छेदकतापन्ने घटत्वे पटत्वे चेति वाच्यं। स्वप्रतियोगितावच्छेदकतापर्य्याप्तिर्यादृशे तादृशपर्य्याप्तनिरूपकतावच्छेदकताकाधिकरणतया समसभावस्य विरोधात् घट-पटावत्रेतिप्रतीतिसाक्षिकद्वित्व-तद्धर्म्मितावच्छेदकतापन्नघटत्वादिसमुदायपर्य्याप्तनिरूपकतावच्छेदकताकाधिकरणतावति अत्र घट-पटौ नस्त इतिप्रतीतिसिद्धतादृशसमुदायपर्य्याप्तप्रतियोगितावच्छेदकताकाभावासत्त्वात् तादृशाभावस्य केवलान्वयित्वप्रसङ्गविरहात्।

केचित्तु तदभावप्रतियोगित्वमगत्या व्यासज्यवृत्ति स्वीक्रियते तथा च यद्धर्म्मावच्छिन्ने प्रतियोगितायाः पर्य्याप्तिः प्रतियोगिताव-

च्छेदकविशिष्टस्य तदवच्छिन्नस्यैव चाभावविरोधितया न समानाधिकरणधर्म्मस्य प्रतियोगितावच्छेदकत्वं विना तादृशाभावस्य केवलान्वयित्वानुपपत्तिरित्याहुः ।

घटत्वेन पटो नास्तीत्यादौ यद्धर्म्मावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वं द्वितीयान्तेनाभावांशे प्रत्याय्यते यश्च धर्म्मोऽभावनिरूपितप्रतियोगिनिष्ठप्रकारतावच्छेदकतया भासते तदुभयपर्य्याप्तप्रतियोगितावच्छेदकताकत्वमभावे प्रतियोगिनः सम्बन्धतया भासत इत्युपेयते, अभावांशे धर्म्मान्तरावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वबोधकद्वितीयान्तासमभिव्याहारस्थले च यादृशधर्म्मोऽन्वयितावच्छेदकस्तत्पर्य्याप्तप्रतियोगितावच्छेदकताकत्वमेव सम्बन्ध इति न काप्यनुपपत्तिः । घटत्वेन द्रव्यं नास्तीत्यादिबुद्धौ द्रव्यत्वादावपि प्रतियोगितावच्छेदकत्वभानात् घटत्वेन पटो नास्तीत्यादिधीविषयाभावस्य च प्रतियोगितायाः द्रव्यत्वाद्यनवच्छिन्नत्वात् । अत एव घटत्वविशिष्टपटवानिति प्रत्ययेऽत्र घटत्वेन पटो नास्ति घटत्ववान्पटो नास्ति इति वाक्यजबुद्धावेकमेव प्रतिबन्धकत्वं उभयत्र घटत्व-पटत्वयोः प्रतियोगितावच्छेदकत्वपर्य्याप्तेः संसर्गतया भानात्तदुभयावच्छिन्नप्रकारताघटितस्य तदुभयपर्य्याप्तप्रतियोगितावच्छेदकताकत्वसंसर्गावगाहिबुद्धित्वरूपप्रतिबन्धकतावच्छेदकस्योभयसाधारणत्वादिति ध्येयं । अथ घटो नास्तीत्यादिवाक्याद्घटत्वादिरूपसामान्यधर्म्मावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वशून्ययोर्ध्वंस-प्रागभावयोरन्वयितावच्छेदकावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वविरहेणाप्रत्ययात् ध्वंस-प्रागभावसाधारणनञ्पदशक्तिर्न सम्भवतीति चेत्, न, ध्वंस-प्रागभावयोरत्यन्ताभावविरोधितामते अन्तरा श्यामे रक्तं रूपं नास्तीति

नीलघटवति न घटः नीलघटो न घटः इत्याद्यव्यव-

व्यवहारानुरोधेन ध्वंस-प्रागभावयोरपि समयविशेषावच्छेदेन सामान्यावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वोपगमस्यावश्यकतया तयोरपि नञा प्रतिपादनात् । व्युत्पत्तिविरोधेन तयोस्तेनाप्रतिपादनेऽपि सदातनत्वघटितात्यन्ताभावत्वापत्त्या ध्वंसादिसाधारणाभावत्वस्य लाघवेनासदातनभावरूपाभावाभावसाधारण्यानुरोधेन च प्रवृत्तिनिमित्ततया नञ्पदवाच्यत्वानपायात् । न चात्यन्ताभावत्वमखण्डधर्मान्तरं अनुयोगिताविशेषरूपं वा न सदातनत्वघटितमिति न गौरवमिति वाच्यं । तादृशधर्मान्तरे मानाभावात् । तद्व्यक्तिर्नास्तीतिवाक्यात् तद्व्यक्तित्वावच्छिन्नप्रतियोगिताकयोर्ध्वंस-प्रागभावयोर्बाधनात् ध्वंस-प्रागभावसाधारणशक्तेरावश्यकत्वाच्च । न च ध्वंस-प्रागभावयोरत्यन्ताभावविरोधस्याप्रामाणिकतया तद्व्यक्तित्वावच्छिन्नध्वंसाधिकरणे तादृशात्यन्ताभावसत्त्वात् स एवोक्तवाक्यात् प्रतीयतइति वाच्यं । ध्वंसाद्यधिकरणे तादृशात्यन्ताभावस्याप्रामाणिकत्वात् अन्वयितावच्छेदकावच्छिन्नत्वाविशेषितायाः प्रतियोगितायाः नञ्पदार्थसंसर्गाभावे प्रतियोगिसम्बन्धतोपगमे बाधकं दर्शयति, 'नीलघटवतीति, 'न घट इत्याद्यव्यवहारादित्यनेन सम्बध्यते । तादृश्याः प्रतियोगितायाः नञ्पदार्थे भेदे प्रतियोगिसम्बन्धत्वे बाधकमाह, 'नीलघट इति, 'अव्यवहारादिति व्यवहारस्य प्रमाणत्वाभावादित्यर्थः । शुद्धप्रति-

---

माह, 'इह नीलेत्यादिना, नीलघटवत्यपि क्वचित् पीतघटसत्त्वात् अवच्छेदकावच्छेदेनान्वयबोध इति तद्वारणाय 'इहेति । इदमत्रावधेयं न पीतो घट इत्यादौ पीतगुणवतो अभेदसम्बन्धेनानुयोगितावच्छेदकं घटत्वं

योगितायाः सम्बन्धत्वेऽबाधितविशेषान्तराभावबोधकतया तद्वाक्यानां प्रामाण्यस्य दुर्वारतया व्युत्पन्नैरपि तथा प्रयुज्यत इति भावः । तद्रूपविशिष्टप्रतियोगिविशेषिते धर्म्मिणि शुद्धतद्रूपविशिष्टप्रतियोगिविशेषितसंसर्गाभावस्य तद्रूपविशिष्टे प्रतियोगिनि शुद्धतद्रूपावच्छिन्नप्रतियोगिविशेषितभेदस्य च बोधने नञोऽसामर्थ्यापगमेन दर्शितप्रयोगवारणसम्भवेऽपि वस्तुगत्या नीलघटादिमति नीलघटादौ च अत्र न घटः अयं न घट इत्यादिप्रयोगस्य प्रामाण्यप्रसङ्गो दुर्वार इति वाच्यं। न च वस्तुगत्या अन्वयितावच्छेदकावच्छिन्ना या प्रतियोगिता तस्याः सम्बन्धतानियमेऽप्युक्तातिप्रसङ्गः शक्यवारण इति किमन्वयितावच्छेदकावच्छिन्नत्वभानोपगमेनेति वाच्यं। लोहितवह्निर्नास्तीत्यादौ लोहितवह्नेरप्रसिद्ध्या अन्वयितावच्छेदकावच्छिन्नत्वेन वास्तवेन प्रतियोगिताव्यावर्त्तनासम्भवात् अन्वयितावच्छेदकावच्छिन्नत्वाभाने विपरीतज्ञाननिवर्त्तकत्वायोगस्य दर्शितत्वाच्च । सामान्यतो घटमनुपादाय नीलत्वेन तदुपादानञ्च तदधिकरणे तत्र च विशेषान्तरात्यन्ताभावान्योन्याभावयोर्बाधितत्वप्रकाशनाय ।

केचित्तु अभावाधिकरणतायामन्वयितावच्छेदकावच्छिन्नत्वभानमुपगम्यापि घटवति न घटः घटो न घट इति प्रयोगः शक्यवारणः पीतघटादिरूपविशेषात्यन्तान्योन्याभावाधिकरणतायाः प्रति-

---

अन्वयितावच्छेदकं नामार्थयोरभेदस्यैव संसर्गत्वात्, तच्च समवायेन पीतगुणानुयोगितावच्छेदकं घटत्वमपेक्ष्य गुरुतरमतो नावच्छेदकं, पीतगुणानुयोगितावच्छेदकञ्च घटत्वं नान्वयितावच्छेदकं तथाच तत्पदेनाबोधनात्

योगिसम्बन्धतादात्म्यवत् साधारणघटवत्त्व-घटत्वाभ्यामनवच्छेदात् अतो नीलपदोपादानमित्याहुः ।

तन्न साधु, घटप्रतियोगिकस्य घटाकाशोभयत्वावच्छिन्नात्यन्ताभावस्य घट-पटोभयत्वावच्छिन्नभेदस्य चाधिकरणतायामनतिप्रसक्त-घटवत्त्व-घटत्वाभ्यामवच्छेदसम्भवेन तादृशाभावमादाय तथा प्रयोगस्य दुर्वारत्वात् । प्रत्येकाभावातिरिक्तव्यासज्यवृत्तिधर्मावच्छिन्न-प्रतियोगिताकाभावानभ्युपगमेऽपि घटप्रतियोगिकाभावत्वेनानुगताभावाधिकरणतानां घटवत्त्वादिना अवच्छेदे बाधकाभावात् अन्यथा वह्न्याद्यभावाभावानां प्रत्येकनिरूपिताधिकरणतानां धूमत्वावच्छेदेन सत्त्वासम्भवेन धूमवति वह्न्यभावोनास्तीति व्यवहारानुपपत्तेः । प्रतियोगिबोधकपदोपस्थाप्यतावच्छेदकावच्छिन्नप्रतियोगिताभाननियमे साधकमाह,'इह नीलघटवतीति। 'व्यवहाराच्चेति, घटपदार्थतावच्छेदकशुद्धघटत्वावच्छिन्नाभावासत्त्वेपि पीतपदसमभिव्याहारलभ्यपीतघटत्वरूपान्वयितावच्छेदकावच्छिन्नाभावमादाय ईदृशव्यवहारस्य प्रमाणत्वाच्चेत्यर्थः । न केवलं नञादिपदजन्यशाब्दज्ञाने प्रतियोगितारूपसंसर्गे प्रतियोगितासंसर्गावच्छिन्नप्रकारतावच्छेदकतापर्य्याप्त्यधिकरणपर्य्याप्तावच्छेदकताकत्वभाननियमः अपि तु प्रतियोगितासम्बन्धेन प्रतियोगिप्रकारकज्ञानमात्र एव उक्तरूपानवच्छिन्नप्रतियोगित्वसांसर्गिकविषयताया अप्रामाणिकत्वादित्यवधेयं ।

अतो गुरुधर्मस्यावच्छेदकत्वकल्प एवैतादृशः शाब्दबोधो विशेषदर्शिनामिति। ननु भूतलं न घट इत्यादौ भूतलादौ घटादिसंसर्गाभावधीः स्यात्। न च संसर्गाभावबोधे अनुयोगिनि सप्तम्यपेक्षिता चैत्रो न पचतीत्यादौ

हारात्, इह नीलघटवति न पीतोघटः पीतोघटो न नीलः इत्यादिव्यवहाराच्च प्रतियोग्यभावान्वयौ च तुल्य-

न चैवं सकलसाध्याभाववन्निष्ठेत्यादिलक्षणे साध्यविशेषाभावमादायाव्याप्तेर्वारणाय साकल्यस्य साध्यविशेषणतया वर्णनविरोधदति वाच्यं । तत्र साध्यस्याभावः साध्याभाव इति षष्ठीतत्पुरुषजन्याभावबोधे षष्ठ्यर्थप्रतियोगितायाः प्रकारत्वात् न तु संसर्गत्वात् । ननु नञर्थाभावस्य प्रतियोगिनेवाधिकरणेनापि संसर्गः संसर्गतयापि भासते नामार्थयोर्भेदान्वयबोधः साक्षान्न सम्भवतीति व्युत्पत्तौ निपातातिरिक्तत्वस्य नामविशेषणत्वात् नञश्च निपातत्वात् । अन्यथा प्रतियोगितावोधकपदाभावात् घटोनास्तीत्यादौ नञर्थाभावे घटप्रतियोगिकत्वभानानुपपत्तेः । न पचति चैत्र इत्यादावभावाधारतावोधकानुयोगिवाचकपदोत्तरविभक्त्यभावेन पाकक्षत्यभाववांश्चैत्रइत्यादिबोधस्य नायं घट इत्यादाविदमाद्यर्थे घटभेदाद्यधिकरणताया बोधस्यानुपपत्तेश्च । न च भिन्न एव नञोऽर्थः । न तु स्वातन्त्र्येण भेदस्यानुयोगिन्यभेदान्वयो न तु भेदान्वयः । अतएव चायमघटो न घट इति समास-व्यासयोरविलक्षणबोधजनकत्वानु-

तिङर्थस्य कृत्यादेः संसर्गाभावबोधो न स्यात् अत आह, 'प्रतियोगीति, 'तुल्येति, अभावान्वयः प्रतियोग्यन्वयेन तुल्ययोगक्षेमः तेनानुयोगिनि प्रतियोग्यन्वयस्य यत्र सम्बन्धत्वं तत्र तदभावान्वयस्यापि तथात्वं यत्र च प्रतियोग्यन्वयस्य प्रकारत्वं तत्र तदभावान्वयस्यापि प्रकारत्वं तथाच तत्तत्पदोपस्थाप्यस्य प्रतियोगिनोऽनुयोग्यन्वयबोधे यदपेक्षितं तत्र तदभावान्वयबोधेऽपि तदपेक्षितमित्यर्थः पर्य्यवस्यति, एतदेव फलमुखेन दर्शयति, 'तेनेत्यादिना ।

भवोऽपि, एवञ्च पर्य्युदासस्थले भेदवतोगुरुतया न मुख्यनञर्थता अपि तु लक्ष्यार्थतैवेति प्रतिषेध एव नञोमुख्यार्थ इति शूलपाण्यादि-सम्मतमिति वाच्यं। तथा सति संसर्गाभावोऽन्योन्याभावश्चेति विशेषणद्वयोर्नञर्थताकथनानुपपत्तेः। एवं तादात्म्येन विशिष्टबुद्धौ विशेषणताविशेषेण भेदप्रकारकधीरेव विरोधिनी न त्वभेदसम्बन्धेन भेदवत्प्रकारकधीरपि गौरवात्, तथाच सति[१] नायं घट इत्या-दावधिकरणे भेदस्य भेदान्वयानुपगमे तादृशवाक्यजबुद्धेरयं घट-इत्यादिवाक्यजबोधं प्रत्यानुभविकी विरोधिता भज्येत। तथाच भूतलं न घट इत्यादौ भूतलादावाधारतासम्बन्धेन घटादिसंसर्गा-भावबोधासम्भवात् अन्योन्याभावबोधतात्पर्य्येणेव संसर्गाभावबोधता-त्पर्य्येणापि तथा प्रयोगः स्यात्। एवं भूतले न घट इत्यादौ घट-संसर्गाभावाधिकरणतावद्घटभेदाधिकरणता कुतो न प्रतीयते इत्यत-आह, 'प्रतियोग्यभावान्वयौ चेति, अधिकरण इत्यादिः, अन्वय-पदं संसर्गभानपरं, तथाचाधिकरणे यादृशपदोपस्थाप्यस्य प्रतियो-गिनः प्रतियोगितावच्छेदकसम्बन्धभानं यादृशाधिकरणबोधकया-दृशपदसमभिव्याहारसापेक्षं तादृशपदोपस्थाप्यप्रतियोग्यन्विताभाव-स्यापि आधाराधेयभावरूपसम्बन्धस्य भानं तादृशाधिकरणबोधकता-दृशपदसापेक्षञ्चेत्यर्थः। 'अनुयोगिनीति, यदृशपदोपस्थाप्य इत्यादिः।

---

(१) भेदप्रकारकज्ञानस्य प्रतिबन्धकत्वे च सतीत्यर्थः।

'यत्पदोपस्थापितस्येति, तथाच पदविशेषजन्यप्रतियोग्युपस्थित्यन्तर्भावेन कार्य्यकारणभावो बोध्यः अन्यथा चैत्रो न पाकक्रतिरित्यत्रापि क्रतिसंसर्गा-भावधीः स्यादिति भावः। तिङाद्यर्थस्यापि क्रत्यादेर्धात्वर्थे जनकत्वेन नञर्थे

योगक्षेमौ। तेन यत्पदोपस्थापितस्य अनुयोगिन्याधाराधेयभावसम्बन्धेनान्वयस्तत्र तत्संसर्गाभावस्यापि तथा

'आधाराधेयभावसम्बन्धेनान्वय इति आधाराधेयभावनियामकप्रतियोगितावच्छेदकसम्बन्धस्य समवायादेः सम्बन्धमर्य्यादया भानं इत्यर्थः, 'तत्संसर्गाभावस्यापि तथेति तत्पदोपस्थाप्यप्रतियोगिविशेषिततत्सम्बन्धावच्छिन्नाभावस्याधारतासम्बन्धोऽपि[१] तादृशपदोपस्थाप्ये[२] अनुयोगिनि सम्बन्धमर्य्यादया भासत इत्यर्थः। 'तिङाद्यर्थस्येति, नञोऽस्त्र इत्यादिः, आदिपदात्सुपः परिग्रहः, 'क्त्यादेरित्यादिना तिङर्थाश्रयत्वादि-सुवर्थस्वत्वादिपरिग्रहः, प्रथमान्तपदोपस्थाप्यत्वस्य विशेष्यतानियामकत्वाभिधानं तिङर्थान्वयाभिप्रायेण, चैत्रस्य धनं पश्यतीत्यादौ द्वितीयाद्यन्तपदोपस्थाप्येनापि धनादिना षष्ठ्यर्थस्वत्वाद्यन्वयात् सुवर्थविशेष्यतया अन्वये प्रथमान्तपदोपस्थाप्यत्वस्यानियामकत्वात्। सुपश्च कारकपदोत्तरस्य योऽर्थस्तद्विशेष्यत्वे धातूपस्थाप्यत्वं नियामकं शेषषष्ठ्यर्थविशेष्यत्वे च प्रातिपदिकोपस्थाप्यत्वं प्रत्ययान्योप-

(१) चैत्रो न पाकं कृतिरित्यादितस्तादृशसम्बन्धस्य सम्बन्धमर्य्यादया भानवारणाय तत्पदोपस्थाप्येति।

(२) चैत्रे न पचति इत्यादितस्तादृशसम्बन्धभानवारणाय तादृशपदोपस्थाप्य इति।

प्रतियोगित्वेनान्वयादाधाराधेयभावसम्बन्धेनैवेत्युपपन्नमित्यतः 'अनुयोगिनीति अधिकरणत्वेनान्वयबोधविषय इत्यर्थः, 'तत्संसर्गाभावस्यापि' तत्पदोपस्थाप्यप्रतियोगिनः संसर्गाभावस्यापि, 'तथा' आधाराधेयभावसम्बन्धेनान्वयः, पचति चैत्र इत्यत्र प्रतियोग्यन्वयस्य सम्बन्धत्वं दर्शयित्वा तदभावान्वयस्य

यथा पचति चैत्रः न पचति चैत्रः चैत्रस्येदं नेदं चैत्रस्य इत्यादौ तिङाद्यर्थस्य कृत्यादेः प्रथमान्तपदोपस्थापित एव तथेति तदभावस्यापि तत्र तथा। षष्ठ्यादेश्चैत्रादिनिरू-

---

स्थाप्यत्वं वा, गुरु-विप्र-तपस्वि-दुर्गतानां प्रतिकुर्वीतेत्यादौ प्रतीकारादिक्रियायामपि तदन्वयात्, उपपदविभक्तयश्च यद्यत्पदयोगे या विहितास्तत्तदर्थविशेष्यत्वे तत्तत्पदोपस्थाप्यत्वं[१], यथा चैत्रादन्य-इत्यादौ अन्यादिपदयोगे अनुशिष्टानां पञ्चम्यादीनामर्थस्य प्रतियोगित्वादेर्विशेष्यत्वेऽन्यत्वादिनिष्ठेऽन्यादिपदोपस्थाप्यत्वं, 'तत्रेति अनुयोगिनीत्यर्थः, 'तथा' आधाराधेयभावसम्बन्धेनान्वय इत्यर्थः, 'तदभावस्यापि' तिङाद्युपस्थापितकृत्याद्यभावस्यापि, 'तत्र तथा' प्रथमाद्यन्तपदोपस्थाप्ये आधाराधेयभावसम्बन्धेनान्वय इत्यर्थः। पचति चैत्रे न इत्यादितश्चैत्रादौ नञर्थस्याभावस्य विशेषणत्वेनानन्वयात् चैत्रो न पाककृतिरित्यादित इव चैत्रे न पचतीत्यादितश्चैत्रवृत्तित्वप्रकारेण पाककृत्यभावावोधाच्चेति भावः। चैत्रस्य धनमित्यादौ षष्ठ्यर्थः

---

(१) नियामकमिति पूर्वेणान्वयः।

तद्दर्शयति, 'न पचति चैत्र इति। वैयाकरणमते कर्तुराख्यातवाच्यत्वात् तस्य च अभेद एव संसर्ग इत्यतः सुब्विभक्तिमुदाहरति, 'चैत्रस्येदमित्यादिना, 'तिङादीत्यादिना षष्ठ्याः कृत्यादेरित्यादिना स्वत्वस्य संग्रहः। 'प्रथमान्तेति, तथाच विभक्तिजन्यकृत्युपस्थितिजन्यकृतिसंसर्गाभावस्याधाराधेयभावेनान्वयबोधे नञ्पदजन्यप्रथमान्तपदजन्याधिकरणोपस्थितिः कारणमेवं रीत्या कार्य्यकारणभाव एव बोद्धव्यः, एवमुत्तरत्रापि, 'तत्र' अनुयोगिनि चैत्रे धने च, 'तथा' आधाराधेयभावसम्बन्धेनान्वयः, 'तदभावस्यापि' कृत्यादिसंसर्गा-

पितं स्वत्वादिकमर्थो न तु तन्निष्ठं स्वामित्वादिकं, तस्य धनाद्यवृत्तित्वेन चैत्रीयेऽपि धने नेदं चैत्रस्येति प्रसङ्गात्

स्वामित्वादिकं तच्च प्रकृत्यर्थचैत्रादिविशेषणतया भासते स्वामित्वादिप्रकारेण चैत्रादेरेव धनादौ स्वत्वादिसम्बन्धेनान्वयः, विभक्त्यर्थविशेष्यतापन्नप्रातिपदिकार्थस्य प्रातिपदिकार्थे साक्षादपि भेदान्वयबोधोपगमान्नामार्थयोर्भेदान्वये प्रकारीभूतविभक्त्यर्थोपस्थितेस्तन्त्रत्वात्। अथ वा षष्ठ्याद्यर्थः स्वामित्वादिकं प्रकृत्यर्थविशेष्यतयैव भासते धनादेस्तदनाश्रयत्वेऽपि तन्निरूपकतया निरूपकतासम्बन्धेन तत्र तदन्वय इति प्राचीनमतं दूषयिष्यन् स्वमतमाह, 'षष्ठ्यादेश्चेति, 'आदिपदाद्द्वितीया-तृतीययोः परिग्रहः। 'चैत्रादिनिरूपितमिति, 'स्वत्वादिकमित्यादिना कर्मत्व-कृतिजन्यत्वादिपरिग्रहः, निरूपितत्वसम्बन्धेन चैत्रादिरूपप्रकृत्यर्थान्वयीत्यर्थः, 'तन्निष्ठमिति आश्रयतासम्बन्धेन विशेषणतया चैत्राद्यन्वयि आधेयतासम्बन्धेन चैत्रादिरूपविशेषणेनान्वयि वेत्यर्थः। 'स्वामित्वादिकमित्यादिना कर्मत्व-कर्तृत्वपरिग्रहः। 'तस्येति चैत्रनिष्ठस्वामित्वादेश्चेत्यर्थः। 'धनाद्यवृत्तित्वे-

---

भावस्यापि। ननु षष्ठ्या अर्थः स्वामित्वं तस्य च धने निरूपकत्वसम्बन्धेनैवान्वयो न त्वाधाराधेयभावसम्बन्धेनेत्यत आह, 'षष्ठ्यादेरिति, स्वत्वस्य षष्ठ्यर्थत्वे प्रकृत्यर्थस्य चैत्रादेः केन सम्बन्धेन तत्रान्वय इति तद्दर्शयति, 'चैत्रादिनिरूपितमिति, तथाच निरूपितत्वसम्बन्धेन तत्र प्रकृत्यर्थस्यान्वय इति भावः। 'तन्निष्ठं' चैत्रादिनिष्ठं, एतेन स्वामित्वस्य षष्ठ्यर्थत्वे प्रकृत्यर्थेन समं तस्यान्वयबोधे निष्ठत्वमेव सम्बन्धः इत्युक्तं, 'तस्य' चैत्रादिनिष्ठस्वामित्वस्य, 'धनाद्यवृत्तित्वेनेति, तथाच वृत्तितानियामकेन सम्बन्धेन स्वामित्वाभावबोध-

निरूपकत्वादेः सम्बन्धस्य प्रतियोगितानवच्छेदकत्वादि-

नेति वृत्त्यनियामकत्व-निरूपकत्वादिसम्बन्धेन धनादिसम्बन्धित्वेऽपि धनाद्यवृत्तितयेत्यर्थः। धनादौ आश्रयतासम्बन्धेन चैत्रादेस्तन्निष्ठ-स्वामित्वादेश्चाभावसत्त्वेनेति शेषः। 'प्रसङ्गात्' भवन्मते अबाधित-तादृशचैत्राद्यभावबोधकस्येत्यादिप्रयोगस्य प्रामाण्यप्रसङ्गात्। ननु स्वामित्वादेः प्रकृत्यर्थविशेष्यतापक्षे स्वामित्वादेर्निरूपकतासम्बन्धाव-च्छिन्नाभावस्य प्रकृत्यर्थविशेषणतापक्षे तद्विशिष्टप्रकृत्यर्थचैत्रादेः स्वत्वादिसम्बन्धावच्छिन्नाभावस्य नञा प्रत्यायनोपगमात् नोक्ताति-प्रसङ्गावकाशः तादृशाभावस्य धनादौ बाधादित्यत आह, 'निरू-पकत्वादेरिति, 'आदिपदात् स्वत्वादेः परिग्रहः। 'प्रतियोगितान-वच्छेदकत्वादिति वृत्त्यनियामकतयेत्यादिः, वृत्त्यनियामकसम्बन्धाव-च्छिन्नसंसर्गाभावस्याप्रामाणिकत्वात् येन हि सम्बन्धेनायमिहेति प्रत्ययः तत्सम्बन्धमादायैव नायमिहेति प्रत्ययः निरूपकतासम्बन्धेन धने स्वामित्वमित्यप्रत्ययात्तेन सम्बन्धेन नात्र स्वामित्वमिति प्रतीते-रप्यभावः। अत एव धनमात्रे स्वामित्वस्याश्रयतासम्बन्धावच्छिन्ना-भावसत्त्वेनैतद्देशवृत्तिवायौ नीलरूपाभाव इतिवत् अचैत्रीयधने न चैत्रनिष्ठस्वामित्वमिति धने अचैत्रीयत्वस्य स्वामित्वे च चैत्रनिष्ठत्व-

---

नेऽबाधित एवेति तथा प्रयोगः स्यादिति भावः। ननु स्वामित्वस्य षष्ठ्यर्थत्वं तस्य निरूपकत्वेन सम्बन्धेन धनेऽन्वयः तत्सम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताक एव तदभावो नञा प्रत्याय्यते चैत्रीयन्तु धनं तन्निरूपकमेवेति कथं तत्र नेदं चैत्रस्येत्यादेः प्रसङ्गः इत्यत आह, 'निरूपकत्वादेरिति, निरूपकत्वादिसम्ब-न्धस्य प्रतियोगितावच्छेदकत्वे किं बाधकमित्यत आह, 'दिगिति, प्रमाणा-

त्येषा दिक्। यत्र चाधाराधेयभावो न संसर्गमर्य्यादया लभ्यस्तत्रानुयोगिपदे सप्तम्यपेक्षा यथा भूतले घटो न

स्याव्यावर्त्तकतया न व्यवह्रियते अपि तु धने न स्वामित्वमित्येव, अन्यथा निरूपकतासम्बन्धावच्छिन्नस्वामित्वाभावतात्पर्य्येण तथा व्यवहारस्य[1] दुर्व्वारतापत्तेः। अत एव कृतिमत्त्वरूपकर्त्तृत्वसम्बन्धस्य वृत्त्यनियामकतया न पचतीत्यत्र तत्सम्बन्धावच्छिन्नक्रियाभावबोधासम्भवेन पचतीत्यादौ कृतिमत्त्वसम्बन्धेन पाकादेः कर्त्तर्य्यन्वयबोधं मणिकारोनोपजगाम उपजगाम तु जानातीत्यादौ आश्रयतासम्बन्धेन ज्ञानादेरिति भावः। वृत्त्यनियामकसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकाभावस्वीकारे स्वत्वसम्बन्धावच्छिन्नचैत्राभाव-स्वत्वाभावयोः समनियततया अभिन्नत्वेनाभावकल्पनाधिक्यविरहेऽपि अतिरिक्तप्रतियोगिताकल्पनाधिक्याद्गौरवं बोध्यं। 'यत्र चेति ययोरित्यर्थः। 'संसर्गमर्य्यादया लभ्य इति भेदान्वये निराकाङ्क्षतयेत्यादिः। तादृशौ च प्रातिपदिकार्थौ, 'तत्रेति, तत्पदार्थे तत्पदार्थसंसर्गाभावबोधे अनुयोगिवाचकपदोत्तरं सप्तम्यपेक्षेति तत्राभावसम्बन्धस्याधारतारूपस्य संसर्गत्वासम्भवेन तदर्थकविभक्तिं विना तद्भानासम्भवादिति भावः।

(१) अचैत्रीयधने न चैत्रनिष्ठस्वामित्वमिति व्यवहारस्येत्यर्थः।

न्तरसिद्धमेवार्थं शब्दो बोधयति न तु शब्दबलादेव वस्तुसिद्धिः। 'यत्र चाधारेति, यत्पदोपस्थाप्यस्य प्रतियोगिनोऽनुयोगिनीत्यनुषज्यते, अत्र च नामपदजन्यघटोपस्थितिजन्ये नञ्पदजन्यघटसंसर्गाभावबोधे अनुयोग्युपस्थापकपदोत्तरसप्तमीसमभिव्याहृतनञ्पदजन्या संसर्गाभावोपस्थितिः कारणं

अत्र च भूतल-घटाभावाद्योः साक्षाद्भेदान्वयबोधस्याप्रसिद्ध्या तत्सामग्र्या अकल्पनात् भूतलं न घट इत्यादिवाक्यान्न तादृशशाब्दबोधापत्तिः। यदि च घटाभावादिविशिष्टभूतलादिपरतदादिपदघटितात्तदस्तीतिवाक्यात् भूतलाद्यंशे घटाद्यभावप्रकारकबोधः प्रसिद्ध इत्युच्यते तदा तादृशबोधोत्पत्तौ तादृशवाक्यज्ञान-तद्घटकतदादिपदजन्यतादृशविशिष्टार्थोपस्थित्यादिघटितसामग्र्या एव प्रयोजकत्वात्तदभावादेव नोक्तस्थले तदुत्पत्तिप्रसङ्गः, भूतले न घट इत्यादौ प्रसिद्धबोधश्च घटाभावे भूतलादिवृत्तित्वप्रकारकस्तदुत्पादप्रयोजिका सामग्री च परस्परसमभिव्याहृतप्रथमान्तघटादिपदनञ्पदजन्यघटादि-तदभावोपस्थितिभ्यामिव तत्तत्पदसमभिव्याहृतसप्तमीजन्याधेयत्वोपस्थिति-तत्प्रतियोगिजन्यभूतलोपस्थित्यादिनापि घटिता भूतलं न घट इत्यादौ तदभावादेव न तदुत्पादप्रसङ्गः। एवं न पचति चैत्र इत्यादौ प्रसिद्धस्य चैत्रादिविशेष्यकपाकक्रत्याद्यभावप्रकारकबोधस्य सामग्री प्रथमान्तजन्यानुयोग्युपस्थिति-विभक्तिजन्यक्रत्यादिरूपप्रतियोग्युपस्थितिघटिता तदभावात् पाकक्रतिर्न चैत्र इत्यादौ न तत्प्रसङ्गः, एवं पाकक्रतिर्न चैत्रे इत्यादिस्थलप्रसिद्धस्याभावांशे चैत्रादिवृत्तित्वप्रकारकबोधस्याप्युक्तरीत्या वारणमिति बोध्यं। ननु सप्तम्यन्तभूतलादिपदेन नञर्थाभावे आश्रयतासम्बन्धेन

इत्यत्र यावत् सप्तम्यन्तपदसमभिव्याहारो नञ्पदे न जायते तावन्न घट इत्यादितो घटसंसर्गाभावधीर्न भवत्येवेति। वृत्तितानियामकसम्बन्धपुरस्कारेणैव सर्व्वत्राभावप्रतीतिरस्ति एतद्धनस्वामित्वं मैत्रे नास्ति चैत्रस्वत्वं अत्र नास्तीत्येवाभावप्रत्ययात् न तु निरूपकेत्यादिसम्बन्धं प्रतियोगितावच्छेदकी-

घट इत्यत्र तात्पर्य्यवशात् कदाचिद्भूतलादौ घटाभावः कदाचिद्घटादौ भूतलवृत्तित्वाभावः प्रतीयते, अतएव

भूतलादिवृत्तित्वबोधने तादृशपदेन नेदं चैत्रस्येत्यादौ षष्ठ्याद्यन्त-पदेन प्रथमान्तार्थविशेषण-नञर्थाभावेऽपि कदाचित् प्रतियोगितया स्वार्थान्वयबोधजननवत् प्रथमान्तार्थविशेषणतापन्नाभावे स्वार्थान्वय-बोधजननात् घटाभावोभूतले भूतलवृत्तित्वाभाववान् घट इति द्विविध एव भूतले न घट इति वाक्यजन्यबोधः, एवञ्च तादृशवा-क्यात् कदाचित् प्रथमबोधः कदाचित् द्वितीयबोधः इत्यत्र किं नियामकमित्याकाङ्क्षायां तात्पर्य्यभेदस्य नियामकत्वमाह, 'अत्रेति, 'अत्र' भूतले न घट इत्यादिवाक्यस्थले । ननु सर्व्वत्र सप्तम्यन्तार्थ-स्याभावनिष्ठतयैवान्वयोऽस्तु न तु कदाचिदपि तत्प्रतियोगितया विनिगमकञ्चाग्रे व्यक्तीभविष्यतीत्यत आह, 'अत एवेति कदाचित् सप्तम्यन्तार्थप्रतियोगिकाभावस्यापि नञा बोधनादेवेत्यर्थः । 'इत्यादौ'

कृत्य क्वचिद्भावधीरस्ति इति भावः । यद्वा भूतले न घट इत्यत्र घटपदोपस्था-प्यस्य घटस्य नञ्पदजन्ये भूतलाधेयत्वप्रकारकसंसर्गाभावबोधे भूतलोपस्था-पकपदोत्तरसप्तमीपदसमभिव्याहृतनञ्पदजन्यसंसर्गाभावोपस्थितिः कारणं भूतलं न घट इत्यादौ फलाभावात्तथा विशेषसामग्री न कल्प्यते सामान्य-सामग्री च विशेषसामग्रीं विना कुतो न कार्य्यजननीति एषा दिक् । ननु सप्तम्यर्थस्याभावो नञा बोध्यते तस्य चानुयोगिनि घटे आधाराधेयभावः सम्बन्धएवेति पूर्व्वोदाहरणमेवेत्यत आह, 'अत्रेति, 'कदाचिद्भूतलादा-विति, तदानीमेव चरमोदाहरणमिति भावः । चरमबोधोपपत्तिमाह, 'अतएवेति, 'एकविशेष्यकत्वेति, पृथिवीवृत्तिर्गन्धोजलवृत्तित्वाभाववांश्च इति

पृथिव्यां गन्धो न जले इत्यादौ प्रतीतेरेकविशेष्यकत्वानुभवः ।

इत्यादिद्विविधवाक्ये, 'प्रतीतेरेकविशेष्यकत्वानुभवः' गन्धाद्येकविशेष्यकप्रतीतिजनकत्वानुभवः, 'न जल इत्यतोगन्धाभावस्यैव जलवृत्तित्वबोधोपगमे तत्प्रतीतावभावस्यैव विशेष्यतया पृथिव्यां गन्ध इत्यतश्च तद्विशेष्यकबोधानुत्पत्त्या तयोरेकविशेष्यकबोधजनकत्वानुभवोविरुध्येत इति भावः ।

नञ्र्थाभावनिष्ठाधेयताबोधकत्वं सप्तम्याः खण्डयतां मतमुपन्यस्यति, 'केचित्त्विति, 'विशेष्ये विशेषणस्याभाव इति नञोऽसत्त्वे यत्पदार्थे यत्पदार्थाविशेषणतया भासते तत्र नञा तत्पदार्थाभावोविशेषणतया प्रत्याय्यत इत्यर्थः, तथा च भूतले घट इत्यतो घटे भूतलवृत्तित्वस्य विशेषणतया बोधनात् भूतले न घट इत्यतोऽपि घटे भूतलवृत्तित्वाभाव एव विशेषणतया प्रतीयते न तु घटाभावे भूतलवृत्तित्वं, एकाकारवाक्यस्य द्विविधबोधजनकत्वोपगमे नञ्पदे सप्तम्यन्तभूतलादिसमभिव्याहारज्ञानस्य द्विविधकारणत्वकल्पनापत्तेः । उभयसाधारणतत्कार्य्यतावच्छेदकस्य[१] कथञ्चित् सम्भवेऽपि तादृशवाक्यधर्मिक-

---

(१) अन्यतरत्वादेरित्यर्थः ।

उभयत्रैव गन्धो विशेष्यः आद्यकल्पानुसारे तु पृथिवीवृत्तिर्गन्धो जले गन्धाभाव इति बोधे भिन्नविशेष्यकत्वं स्यादिति भावः ।

सप्तम्यर्थस्यैवाभावो भासते इति नियमवादिनां मते आह, 'केचित्त्विति, नञोऽसमभिव्याहारे यद्विशेष्ये यद्विशेषणतया भासते नञ्समभिव्याहारे तद्विशेषणस्य तद्विशेष्येऽभावो नञा बोध्यते तथाच भूतले घट इत्यादौ घट-

केचित्तु सर्व्वत्र विशेष्ये विशेषणस्याभावो नञा प्रत्याय्यते। अतएव भूतले घटो नास्ति घटौ न स्तः घटा न सन्ति इत्यादौ घटोऽस्तीत्यादाविव वचनैक्य-

---

द्विविधवाक्यार्थतात्पर्य्यज्ञानस्य पृथक्कारणतया तत्कारणताधिकस्य दुर्व्वारत्वादिति भावः। एतन्मते युक्त्यन्तरमाह, 'अत एवेति, 'घटोऽस्तीत्यादाविवेत्यादिना घटौ स्तः घटाः सन्ति इत्यादिपरिग्रहः, 'वचनैक्यनियम इति विशेष्य-विशेषणपदयोः समानवचनत्वनियमेन सुप्तिङोर्व्वचनसाम्यनियम इत्यर्थः, भूतले घटोनास्तीत्यादौ अभावस्य भूतलास्तित्वविशेष्यत्वे तदैक्येन[१] घटौ न स्त इत्यादौ द्विवचनानुपपत्तेरिति भावः। न चैतन्मतेऽपि घटोनास्ति घटौ न स्त इत्यादावाख्यातार्थस्य प्रतियोगितया अभावविशेषणत्वमेव न तु घटविशेषणत्वमिति कथमाख्यातान्तस्य समानवचनत्वमिति वाच्यं। विशेषणपदस्य साक्षात्स्वार्थविशेष्यपदेनेव स्वार्थविशेष्यनिपातार्थविशेष्यपदेनापि समानवचनत्वनियम इत्याशयात्। न च घटौ न स्त इत्यादौ

---

(१) अभावैक्येनेत्यर्थः।

एव भूतलवृत्तित्वस्य विशेष्य इति तत्रैव भूतलवृत्तित्वाभावो नञा बोध्यत-इत्यर्थः। 'अतएवेति यतएवाभावान्वयेऽपि घटस्यैव विशेष्यत्वमित्यर्थः, 'वचनैक्यनियम इति अभावस्य विशेष्यत्वे विशेषणपदस्य विशेष्यपदसमानवचनत्वनियमात् घटौ न स्त-इत्यादौ द्विवचनादिकं न स्यात् किन्त्वभावस्यैकत्वात् घटो नास्तीत्येकवचनमेव स्यात् घटस्य विशेष्यत्वे च तस्य द्वित्वबहुत्वयोः क्रियापदस्यापि द्विवचनादिकं स्फुटमेवेति भावः। यद्यपि भूतले

अस्तित्वाभावस्य घटादौ बोधपक्षे एकघटवति घटौ न स्त इति व्यवहारो न स्यात् घटे तद्देशास्तित्वसत्त्वे द्वित्वाद्यवच्छिन्नेऽपि तत्र तदभावासत्त्वादिति वाच्यं। द्वित्वाद्यवच्छेदेन प्रतियोग्यसत्त्वे प्रतियोगिमत्यपि तदवच्छिन्ने तदभाव इत्यस्यैतद्वादिनोपगमात्।

केचित्तु अत्र घटौ न स्त इत्यादौ घटद्वयत्वसामानाधिकरण्येनैव तद्देशास्तित्वाभावः प्रतीयते यत्र चैक एव घटस्तत्र तादृशद्वित्वसामानाधिकरण्येन घटान्तरे तादृशास्तित्वाभावस्याबाधादत्र घटौ न स्त इति वाक्यस्य योग्यता। न चैवं यत्राधिकरणे घटद्वयं वर्त्तते तदधिकरणास्तित्वाभावस्यापि घटपर्य्याप्तद्वित्वाश्रयतद्देशावृत्तिघटान्तरे सत्त्वात्तदधिकरणपरमत्र घटौ न स्त इति वाक्यं प्रमाणं स्यादिति वाच्यं। घटपर्य्याप्तद्वित्वत्वावच्छेदेन नञर्थाभावसामानाधिकरण्यभानोपगमाद्यद्देशे यत्किञ्चित्घटद्वयसत्त्वं तद्घटद्वयद्वित्वे तद्देशवृत्तित्वाभावसामानाधिकरण्यासत्त्वेन न घटपर्य्याप्तद्वित्वत्वावच्छेदेन तद्देशवृत्तित्वाभावसामानाधिकरण्यं इति तद्बोधकतादृशवाक्यस्य प्रामाण्याप्रसक्तेरित्याहुः। तच्चिन्त्यं, तादृशद्वित्वे तद्देशास्ति-

---

घटो नास्तीत्यत्र सप्तम्यर्थो निरूपितत्वं तच्च धात्वर्थे विद्यमानत्वे, तच्चाख्यातार्थे आश्रयत्वे, तच्च नञर्थे अभावे, स च घटेऽन्वेतीति भूतलनिरूपितविद्यमानत्वाश्रयत्वाभाववान् घट इति शाब्दबोधेऽभावएव साक्षाद्घटे विशेषणं न त्वाख्यातार्थः, तथापि परम्परया विशेषणस्यापि विशेष्यसमानवचनत्वमौत्सर्गिकं चैत्रो न पचतीत्यादौ दृष्टत्वादित्याशयः। न चैकघटवति भूतले घटौ न स्त इति न स्यात् द्वित्ववद्घटत्वावच्छेदेनैतद्भूतलनिरूपितविद्यमानत्वाश्रयत्वाभावस्याभावात् तादृशसामानाधिकरण्येन नञर्थस्यान्वये घटद्वयव-

त्वाभावसामानाधिकरण्यभानं हि धर्म्मितावच्छेदकतादृशद्वित्वप्रकारेण भासमानधर्म्मिणि तादृशाभावरूपविशेषणसम्बन्धभानं न तु तादृश-द्वित्वे तादृशाभावाधिकरणवृत्तित्वस्य प्रकारतया संसर्गतया वा भानं तत्र तथा[१] तद्भासकाभावात् । तथा च तादृशद्वित्वत्वे तादृशाभाव-सामानाधिकरण्यावच्छेदकत्वस्य तत्सामानाधिकरण्ये वा तादृशद्वित्व-त्वावच्छिन्नत्वस्य भानप्रसक्तेव एकदेशवृत्तिधर्म्मस्य द्वित्वाद्यवच्छे-देनाभावोपगमे तु अत्र घटौ न स्त इति वाक्यादुक्तद्वित्वत्वा-वच्छेदेन तद्देशास्तित्वाभावावच्छेकत्वभानोपगमात् घटद्वयाधिकरण-देशास्तित्वाभावस्य तदधिकरणावृत्तिघटसाधारणद्वित्वावच्छेदेन सत्त्वेऽपि नातिप्रसङ्गः । तादृशद्वित्वत्वावच्छेदेनाभावावच्छेदकत्व-भानञ्चाभावरूपविशेषणे धर्म्मितावच्छेदकतावच्छेदकतादृशद्वित्वत्वा-वच्छिन्नावच्छेदकताकत्वरूपधर्म्मितावच्छेदकावच्छिन्नत्वभानं तच्च सम्भवत्येव अवच्छेदकावच्छेदेन विशिष्टबुद्धौ विशिष्टधर्म्मिता-वच्छेदकावच्छेद्यतया विशेषणभानस्य सर्व्वसम्मतत्वात् । यद्यप्युक्तयुक्त्या अत्र घटोनास्ति घटौ न स्त इत्यादावभावेऽस्तित्वादिक्रियान्वय-

---

(१) तादृशद्वित्वे तद्देशास्तित्वाभावसामानाधिकरण्यभानं इत्यर्थः ।

त्यपि भूतले घटौ न स्त इति स्यादिति वाच्यं । तादृशद्वित्वत्वावच्छेदेन नञर्थसामानाधिकरण्यस्यान्वयात् घटद्वयवति भूतले अधिकरणान्तरीय-घटद्वित्वे तद्भूतलास्तित्वाभावसामानाधिकरण्यसत्त्वेऽपि तद्घटद्वयद्वित्वे तद-भावेन घटौ न स्त इति प्रयोगस्य बाधितार्थकत्वात्, एवं घटा न सन्तीत्य-त्रापि बोध्यं । 'तेषामिति, अनियमपक्षे तु तत्र सत्त्वाभावो जातिवृत्ति-रित्यन्वयबोधेन नानुपपत्तिरिति भावः । समवायेन सम्बन्धसामान्येन वा

नियम इत्यप्याहुः। तेषां जातौ न सत्तेत्यत्र गतिश्चिन्तनीया जातिसमवेतत्वस्याप्रसिद्धेः, सम्बन्धान्तरेण जातिवृत्तित्वस्य सत्तायामपि सत्त्वात्।

एव खण्डयितुं शक्यते न तु अत्र न घट इत्यादौ अभावे सप्तम्यन्तार्थान्वयबोधः, तथापि क्रियां विना न वाक्यसमाप्तिरिति अत्र न घट इत्यादावप्यस्तीत्यध्याहारेण तिङन्तार्थस्यैवाभावेऽन्वय इत्यभिप्रेत्यैतदभिहितं, अस्तीत्यस्य समभिव्याहारे चाधारसप्तम्या निरूपितत्वमर्थः, वृत्त्यर्थकधातुयोगे निरूपकस्यैवाधारत्वात्। भूतले वर्त्तते भूतलेऽस्तीत्यादेः समानार्थकतया वृत्तिरस्त्यर्थः, 'गतिश्चिन्तनीया' सत्ताशब्दस्य सत्तासमवाये सत्ताप्रतियोगिकत्वविशिष्टसत्तासमवायानुयोगिकत्वे वा लक्षणया उपपत्तिप्रकारश्चिन्तनीयः। यथाश्रुतार्थेऽनुपपत्तिं दर्शयति, 'जातीति, 'अप्रसिद्धेरिति तदभावस्य सत्तायां नञा बोधयितुमशक्यत्वादिति शेषः, इदञ्चात्र समवायेन वृत्तेः सप्तम्यर्थत्वे बोध्यं, वृत्तिसामान्यस्य सप्तम्यर्थतोपगमे तु अप्रसिद्धिविरहेण तत्पक्षे बाधकमाह, 'सम्बन्धान्तरेणेति एकार्थसमवायेनेत्यर्थः। गुण-कर्मान्यत्वविशिष्टसत्तात्वादिना सत्तादौ गुणादिवृत्तित्वाभावानुपगमे गुणे न विशिष्टसत्ता इत्यादावपि विशिष्टनिरूपिताधिकरणत्वे

जातिवृत्तित्वस्याभावो नञा प्रत्याय्यः, आद्ये 'जातिसमवेतत्वेति, द्वितीये 'सम्बन्धान्तरेणेति एकार्थसमवायादिनेत्यर्थः। वस्तुतस्तु जातौ न सत्तेत्यादौ सत्तापदं सत्त्वासमवायपरं सप्तम्यर्थस्यानुयोगित्वं तथाच जात्यनुयोगित्वाभाववान् सत्तासमवाय इत्यन्वयबोधे नानुपपत्तिः न तु गतिरेव नास्तीति तदर्थः, अतएव 'गतिश्चिन्तनीयेत्युक्तं।

सप्तम्यर्थान्विताभावस्य विशेषणतया प्रतियोग्यन्वय-इत्यपि कश्चित् ।

लक्षणया योग्यत्वमुपपादनीयं, लक्षणा च भावप्रत्ययस्यैव, समुदायस्य[1] शक्त्यप्रसिद्ध्या लक्षणाया असम्भवात् ।

मतान्तरमाह, 'सप्तम्यर्थेति भूतले घटोनास्ति जातौ सत्ता नास्तीत्यादौ भूतल-जात्याद्यस्तित्वरूपसप्तमीसमभिव्याहृतक्रियापर्य्यन्तार्थस्य आश्रयतया अन्वयी योऽभावः प्रतियोगितासम्बन्धेन प्रकारीभवतस्तस्य विशेष्यतया प्रतियोगी भासत इत्यर्थः, एवञ्च परम्परया क्रियाविशेष्यप्रतियोगिवाचकघटादिपदसमानवचनत्वं क्रियापदस्य निर्व्वहतीति द्रष्टव्यं । येन रूपेण प्रतियोगिनो विशेष्यत्वं तद्रूपावच्छिन्नत्वविशेषितैव प्रतियोगिता सम्बन्धतया भासते अतो घटादिरिति विशेषाभावमादायात्र घटोनास्तीत्यादयो न व्यवहाराः, अवच्छिन्नत्वञ्च नान्यूनवृत्तित्वं अपि तु स्वरूपसम्बन्धविशेषः, तेन

---

(१) पदस्यैव शक्तिर्न वाक्यस्येति समुदायस्य वाक्यतया न तच्छक्तिरिति भावः ।

'सप्तम्यर्थेति, यद्यपि विशेषणस्यैवाभावो बोध्यते इति नियमस्यैव न रक्षणं तथापि प्रथमान्तस्यैव विशेष्यत्वे वचनैक्यनियमोपपत्तिस्तावताप्युपपन्नैवेत्याशयः । अत्र सप्तम्यर्थान्वयेन जातिवृत्त्यभावश्च प्रतियोगितया सत्तायामन्वयेन जातिवृत्त्यभावीया सत्तेत्यन्वयबोधः तथाच द्रव्ये न सत्तेत्यपि स्यात् तत्र सत्ताया विशिष्टाभावस्य सत्त्वात् । न च सत्तात्वावच्छिन्नप्रतियोगितासम्बन्धः, अनतिरिक्तवृत्तित्वस्यावच्छेदकत्वस्य तत्रापि सत्त्वात् अनुयोगितावच्छेदकस्वरूपसम्बन्धरूपावच्छेदकत्वमन्तर्भाव्य व्युत्पत्त्यन्तरकल्पने गौरवादित्यस्वरसः 'कश्चिदित्यनेन सूचितः । वस्तुतस्तु घटो न स्त इत्यादितो द्वित्वाद्यवच्छिन्न-

वह्न्यादिमति तार्णतार्णोभयवह्नौ न स्त इतिवत्तादृशाभावमादा-याच्च वह्निर्नास्तीत्यादयो न प्रयोगाः न वा गुण-कर्मान्यत्वविशिष्ट-सत्तात्वाद्यवच्छिन्नाभावमादाय गुणादौ सत्ता नास्तीत्यादयः, अभावे प्रतियोगिनोऽन्वयितावच्छेदकावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वस्य संसर्गता-पक्षेऽपि तादृशातिप्रसङ्गस्य तथैव वारणीयत्वात्। अत्र चाभावेऽनु-योगितासम्बन्धेन प्रतियोगिप्रकारको घटोनास्तीत्यादिरेवानुभविकः प्रत्ययः न तु प्रतियोगिनि प्रतियोगितासम्बन्धेनाभावप्रकारकोऽभा-वीयो घट इत्यादिः। अथैवं प्रतियोगिन्यभावस्य प्रतियोगितासम्बन्ध-एव न स्यादिति चेत्का क्षतिः नञ्पदघटितवाक्यात्प्रतियोगिन्यभाव-प्रतियोगिताप्रकारकबोधश्च न सम्भवति प्रतियोगिताया अपदार्थ-त्वात्। न च नञ्पदोत्तरविभक्तिरेव प्रतियोगित्वार्थिका, तत्कल्पने गौरवात्, प्रथमाविभक्तेः षष्ठ्यातिरिक्तपरत्वेऽसाधुत्वात् निपातोत्तरं विभक्त्यन्तरानुदयात् तदनिश्चयेऽपि[१] शाब्दबोधस्यानुभविकत्वात्। प्रतियोग्यभावयोः सम्बन्धं सम्बन्धविधया अवगाहमानस्यैव ज्ञानस्य लाघवेन प्रतियोगिविशिष्टधीविरोधितया जातौ न सत्ता इत्यादि-वाक्याज्जातिधर्मिकसत्तादिसंशयादिनिवर्त्तकज्ञानानिर्वाहश्चेत्याद्य-स्वरसः। यत्र नञोऽसत्त्वे प्रतियोग्यनुयोगिनोर्यः सम्बन्धोभासते तत्रैव

(१) नञ्पदे विभक्त्यन्तरानिश्चयेऽपीत्यर्थः।

घटाभावएव विशेष्यतया प्रतीयते नञः क्रियापदसमभिव्याहारे तस्य प्रति-योगिपदेन समानवचनत्वमपि तन्त्रं, अतएव घटौ नास्तीति न प्रयोगः द्वि-वचनादिकन्तु प्रयोगसाधुत्वार्थं एवञ्च भूतले घटौ न स्त इत्यादेर्भूतलाधेयत्व-योर्द्वित्वावच्छिन्नाभावोऽस्तीत्येव वाक्यार्थ इति ध्येयं। फलमुखेन नियामकं

यत्र च विशेषण-विशेष्ययोरभेदेनान्वयो व्युत्पन्नस्तत्रान्योन्याभावो नञा बोध्यते यथायं घटो नीलः नायं घटो नील इति तत्र विशेषण-विशेष्यपदयोः समान-

---

नञा तत्सम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकस्तदभावः प्रत्याय्यते इति व्युत्पत्त्यनुसारेण भूतले न घट इत्यादितो भूतलादौ घटान्योन्याभावबोधं वारयति, 'यत्र चेति यादृशप्रतियोग्यनुयोगिवाचकपदसमभिव्याहारस्थल इत्यर्थः, 'विशेषण-विशेष्ययोः' प्रतियोग्यनुयोगिनोः, 'अभेदेन' तादात्म्येन, 'अन्वयः' विशेषण-विशेष्यभावः, 'तत्र' तत्रैव, 'अन्योन्याभावोनञा बोध्यत इति, तस्य तादात्म्यसम्बन्धावच्छिन्नप्रतियोगिताकत्वादिति भावः। एवञ्च भूतले घट-इत्यादौ घट-भूतलाद्योस्तादात्म्यप्रतीतेर्भूतले न घट इत्यादौ न भेदबोध इति सूचितं। 'अयं घटोनील इत्यादिः प्रतियोग्यनुयोगिनोरभेदान्वयोदाहरणं, नायं घटोनील इत्यादिरन्योन्याभावोदाहरणं, भूतले घट इत्यादावेव कथं न घट-भूतलाद्योरभेदबोध इत्यत आह, 'तत्रेति नामार्थयोरभेदबोध इत्यर्थः, समान-विभक्तिकताविरहेऽपि स्तोकं पचतीत्यादौ स्तोक-पाकाद्योरभेद-बोधात् न स्तोकं पचतीत्यादौ पाकादिक्रियायां स्तोकभेदबोधात्

वक्तुं अन्योन्याभावस्थलं द्रढ़यति, 'यत्र चेति, 'तत्रान्योन्येति, अभेदेन विशेषणत्वयोग्यस्य विशेष्येऽन्योन्याभावो नञा बोध्यते इत्यर्थः, अयं घटो नील इत्यनेनाभेदान्वयो दर्शितः अत्र नञाऽन्योन्याभावबोधने। 'समानेति दधि सुन्दरमित्यादावपि लुप्तविभक्त्यनुसन्धानेनैव शाब्दधीरिति भावः। चैत्रो

विभक्तिकत्वं विरुद्धविभक्तिराहित्यं वा तन्त्रं, अतएव

नामार्थयोरित्युक्तं। 'समानविभक्तिकत्वं' एकजातीयविभक्त्यन्तत्वं, एकजातीयत्वञ्च प्रथमात्व-द्वितीयात्वाद्यन्यतमरूपेण न त्वानुपूर्व्या, अतो-वेदाः प्रमाणमित्यादावपि अभेदान्वयबोधः, नीलघटेत्यादिसमास-साधारण्याय 'विरुद्धेति, विशेष्यपदे यज्जातीयविभक्तिराहित्यं विशेषणपदेऽपि तज्जातीयविभक्तिराहित्यं न तु विशेष्यपदप्रकृतिक-विभक्तिविजातीयविभक्तिराहित्यं विशेषणपदे नीलघटरूपमित्या-दितो नीलघटाद्यभेदबोधानुपपत्तेः घटादिपदानन्तरविभक्तेरप्र-सिद्धेः, विशेष्यपदानन्तरकालीनावृत्तिप्रथमात्वाद्यन्यतमरूपवद्विभक्ति-राहित्यं वा विवक्षितं। इदन्तु चिन्त्यते, विरुद्धविभक्तिराहित्यं न स्वरूपसदपेक्षितं विरुद्धविभक्तिकयोरपि समानविभक्तिकत्वभ्रमे अभेदबोधात् समानविभक्तिकयोरपि विरुद्धविभक्तिकत्वभ्रमे अभेदा-

---

न पचतीत्यादौ आख्यातस्य धर्म्मिपरतायां चैत्रे पाककर्त्तुः पचति न स्तोक-मित्यादौ पाके स्तोकाभेदस्य प्रतिपादने समानविभक्तिकत्वाभावादाह, 'विरुद्धविभक्तिराहित्यं वेति, निर्व्विभक्तिकासमस्तनीलादिपदसमभिव्याहृत-नञ्पदस्थले विरुद्धविभक्तिविरहेऽप्यसाधुत्वादेव नान्वयबोधः। वस्तुतस्तु उक्तै-क्यमात्रमेतत् न त्वनेन रूपेण हेतुत्वं अनुयोगि-प्रतियोग्युपस्थापकनामपदयोः समभिव्याहारे समानविभक्तिकत्वं तन्त्रं तथाच घटो न नील इत्यादौ घट-पदार्थान्वितनीलपदार्थान्योन्याभावबोधेन घटपदसमानविभक्तिकनीलपद-समभिव्याहृतनञ्पदत्वेन चैत्रो न पचतीत्यादौ धर्म्मिपराख्यातसमभि-व्याहृतनञ्पदत्वेन न स्तोकं पचतीत्यादौ क्रियाविशेषणसमभिव्याहारे द्वितीयान्तस्तोकादिपदसमभिव्याहृतत्वेन विशिष्यैव हेतुत्वं बोध्यं अन्यथा न पचतीत्यादौ धर्म्मिपराख्यातप्रतियोगिपदोत्तरविभक्तेः न स्तोकं

यजतिषु ये यजामहं करोति नानुयाजेष्वित्यादावेक-

बोधात्, नापि ज्ञातं, विरुद्धविभक्त्यनुपस्थितिदशायां विरुद्ध-विभक्तिराहित्याज्ञानेऽपि नीलोघट इत्यादौ आनुपूर्व्वीविशेषरूपेण भासमानायाः खादिविभक्तेर्व्विशेष्य-विशेषणपदयोस्तदन्तत्वरूपानु-पूर्व्वीज्ञानात् नीलघट इत्यादौ च नीलपदाद्यव्यवहितघटपदत्वादि-रूपानुपूर्व्वीज्ञानात् नील-घटाद्योरभेदान्वयबोधात्। तस्मात्तादृ-शानुपूर्व्वीज्ञानानामननुगतानामपि तदानन्तर्य्यघटितधर्म्मावच्छिन्न-भेदान्वयबोधं[१] प्रति हेतुता दीधितौ वाकारोऽनास्थासूचक-इति युक्तमुत्पश्यामः। ननु प्रतियोग्यनुयोगिनोः प्रथमान्तत्वमेव नामार्थे नामार्थाभेदबोधे तन्त्रं किन्नोच्यते तावतैव भूतले न घटः नीले न घट इत्यादौ भेदधीवारणसम्भवात् इत्यत आह, 'अत-एवेति प्रतियोग्यनुयोगिपदयोः प्रथमान्तत्वमपेक्ष्याभेदान्वयबोध-प्रयोजकतत्वमभिव्याहारस्यान्योन्याभावबोधे तन्त्रतोपगमादेवेत्यर्थः। 'नानुयाजेष्वित्यादाविति, प्रतियोग्यनुयोगिवाचकपदयोः प्रथमान्त-त्वाभावेऽप्यभेदान्वयप्रयोजकत्वानविभक्तिकतामात्रेण नञेति शेषः,

---

(१) तत्तदानुपूर्व्वीज्ञानानन्तर्य्यघटितेत्यर्थः, कारणानन्तर्य्यस्य कार्य्यता-वच्छेदककोटिनिवेशस्तु व्यभिचारवारणाय।

पचतीत्यादावनुयोगिक्रियापदोत्तरसुविभक्तेस्वाप्रसिद्धतया प्रतियोगिपदोत्तर विभक्तिविरुद्धविभक्तिशून्यानुयोगिपदसमभिव्याहृतनञ्पदत्वेनानुयोगिपदोत्त-रविभक्तिविरुद्धविभक्तिशून्यप्रतियोगिपदसमभिव्याहृतनञ्पदत्वेन वा हेतु-त्वस्यानुगतस्यासम्भवादसङ्गत्यापत्तेरिति ध्येयं। 'अतएवेति यतएव समान-

वाक्यत्वानुरोधात् ये यजामहमित्यादेरनुषङ्गे[1] गौरवाच्च यजतिष्वनुयाजभेदो बोध्यते विशेषणविभक्तिस्तु योग-

---

'यजतिष्वऽनुयाजभेदो बोध्यते इत्यनेनाभिसम्बन्धः, तिबन्तोऽपि यजतिशब्दो यागरूपधात्वर्थवाचकः "ईक्षतेर्नाशब्दमित्यादौ तादृशेक्षत्यादिपदमिव ज्ञानादिबोधकः। ननु ये यजामहमित्यादेरनुषङ्गेन नानुयाजेष्वित्यनेनानुयाजेषु ये यजामहं न करोतीत्येव प्रत्याय्यते तथा च "रात्रौ श्राद्धं न कुर्वीत" इत्यत्र यथा रात्रिश्राद्धकरणे आख्यातार्थेष्टसाधनत्वाभावो नञ्प्रतिपाद्यस्तथा प्रकृतेऽपि विध्यर्थकतिबर्थस्य इष्टसाधनत्वस्यात्यन्ताभाव एव ये यजामहमन्त्रपाठकरणे नञ्प्रतिपाद्यः न तु यजतिष्वनुयाजभेद इत्याशङ्कां निराकरोति, 'एकवाक्यत्वानुरोधादिति अन्यथा वाक्यभेदेन गौरवादिति भावः। तदुक्तं "सम्भवत्येकवाक्यत्वे वाक्यभेदो हि नेष्यते" इति।

---

(१) श्रुतपदस्य पुनरनुसन्धानमनुषङ्गः।

विभक्तिकत्वं तत्त्वमत एवेत्यर्थः, 'यजतिषु' यागेषु, 'ये यजामहं' ये यजामहपदवन्तं मन्त्रं, 'करोति' उच्चारयेत्, 'अनुयाजः' यागविशेषः, 'एकवाक्यत्वेति, अनुयाजभिन्नेषु यजतिषु ये यजामहमन्त्रकरणविधावर्थैक्यादेकवाक्यत्वं यजतिषु ये यजामहकरणविधौ अनुयाजेषु तत्करणनिषेधे च विधौ अर्थभेदाद्भिन्नवाक्यता स्यादिति भावः। 'ये यजामहमित्यादेरिति, प्रथमानुसन्धानस्य एकवाक्यार्थबोधेनैव पर्य्यवसितत्वादिति भावः। आदिना करोतीत्यस्य सङ्ग्रहः, इदञ्च मणिकारादिलिखनमनुसृत्य व्याख्यातं, 'नानुयाजेषु करोतीत्येव वैदिकसम्मतः पाठः। ननु नानुयाजेष्वित्यस्य निषेधविधित्वेऽनुयाजाधिकरणकतादृशमन्त्रकरणमनिष्टसाधनमिति वाक्यार्थे

गौरवान्तरमप्याह, 'ये यजामहमिति। ननु भेदप्रतियोगितया अनुयाजान्वये अनुयाजपदोत्तरसप्तम्या वैयर्थ्यप्रसङ्गः तया आधारत्व-रूपस्यार्थाबोधनादित्यत आह, 'विशेषणेति, यथानुयाजेषु यजति-ष्वित्यादौ तादात्म्यसम्बन्धेन साक्षाद्यजत्यादिविशेषणानुयाजार्थक-पदोत्तरविभक्तेर्नाधारत्वाद्यर्थपरत्वं अपि तु निर्विभक्तिकप्राति-पदिकस्यासाधुतया साधुत्वार्थकतैव तथा नानुयाजेषु यजतिष्वित्या-दावपि अन्तराभावसमाननञर्थद्वारा यजतिविशेषणार्थकानुयाजपदो-त्तरविभक्तिः साधुत्वमात्रार्थेत्यर्थः। न चैवं पदसाधुत्वाय घटो न नील-इत्यादौ नीलादिपदोत्तरमिव प्रकृते प्रथमैव स्यान्न तु सप्तमीति वाच्यं। अभेदेन साक्षाद्विशेषण-विशेष्यभावापन्नार्थकयोरिव नञर्थ-भेदद्वारा विशेषण-विशेष्यभावापन्नार्थकयोरपि प्रातिपदिकयोः समानविभक्तिकतानियमेन प्रकृते प्रथमाया अप्रसक्तेः। ननु घटः कर्मत्वमित्यादौ घट-कर्मत्वादीनां आधाराधेयभावादिना अनन्वयात् नामार्थे नामार्थस्य विभक्त्यर्थप्रकारेणैव तत्सम्बन्धेन साक्षादन्वयः विभक्त्यर्थमन्तराद्वारेणैव वा अन्वय इति व्युत्पत्तिरुपगन्तव्या तथाच घटो नीलः अनुयाजेषु यजतिषु इत्यादितः प्रतियोग्यनुयोगिनोरभेदा-न्वयासम्भवात् घटो न नीलः नानुयाजेषु यजतिष्वित्यादौ घट-यागादौ नीलानुयाजादिभेदो नञा कथं बोधनीय इत्यत आह,

---

सप्तम्यर्थस्यान्वयात् सप्तम्याः सार्थकत्वं स्यात् पर्युदासे तु तद्वैयर्थ्यमत-स्तदनुरोधात् गौरवादिकमपि न्याय्यमत आह, 'विशेषणेति, विशेषण-विभक्तेः पदसाधुत्वप्रयोजनसत्त्वान्न वैयर्थ्यमिति भावः। नन्वेवं प्रकारी-भूतविभक्त्यर्थोपस्थितिं विना कथं नीलो घट इत्यादौ नामार्थयोरन्वय-

साधुः नामार्थयोर्भेदेनान्वयबोध एव प्रकारीभूतविभक्त्य-

'नामार्थयोर्भेदेनान्वयबोध इति आधाराधेयभावसम्बन्धेनान्वयबोध-इत्यर्थः, 'प्रकारीभूतविभक्त्यर्थोपस्थितेरिति विशेषणीभूतनामार्थे प्रकारतया तादृशसम्बन्धभानप्रयोजिकाया विभक्तिजन्यतदुपस्थिते-रित्यर्थः, एतच्च घटे कर्मत्वमित्यादौ विभक्त्यर्थाधारतादिविशेषितस्य घटादेराधेयतासम्बन्धेन कर्मत्वादावन्वय इति प्राचीनमतानुसारेणोक्तं, अन्यथा तादृशबोधाप्रसिद्धेरसङ्गत्यापातात् नामार्थयोः साक्षाद्भेदा-न्वयो न भवत्येव भवति तु विभक्त्यर्थमन्तरालत्येति व्युत्पत्तिः घटे कर्मत्वमित्यादौ घटादिविशेषिताधेयत्वादिरूपविभक्त्यर्थस्यैव कर्मत्वादौ प्रकारतया भानादिति तु तत्त्वं। अन्यथा सप्तम्यर्थाधार-त्वादिविशेषितप्रकृत्यर्थस्याधेयतादिसम्बन्धेनापरनामार्थेऽन्वयेन नञ्-समभिव्याहारस्थले आधेयत्वादिसम्बन्धेनावच्छिन्ननामार्थाभावस्यैवा-परनामार्थे भानस्योपेयतया वृत्त्यनियामकसम्बन्धस्यात्यन्ताभावप्रति-योगितावच्छेदकसम्बन्धत्वविरहेण तदसम्भवादसामञ्जस्यमापद्येत। वस्तुतो नामार्थयोरन्वयबोध इत्यत्र साक्षादन्वयबोधो न विवक्षितो-ऽपि तु नामार्थप्रकारतानिरूपितनामार्थविशेषताकबोध एव, निरू-पितत्वञ्च साक्षात्परम्परासाधारणं, प्रकारीभूतविभक्त्यर्थोपस्थिते-स्तन्त्रत्वादित्यस्य च विशेष्यीभवन्नामार्थप्रकारतया प्रकारीभवन्ना-मार्थविशेष्यतया अर्थान्तरभासकविभक्तिजन्यतदुपस्थित्यादेस्तन्त्रत्वा-

इत्यत आह, 'नामार्थयोरिति, ननु यत्र च विशेषण-विशेष्ययोरभेदान्वय-बोधो व्युत्पन्नस्तत्र भेदो नञा बोध्यते इति नियमात् कथं यजतिषु अनुयाजभेदान्वयः तत्र प्रकारीभूतविभक्त्यर्थोपस्थित्यभावेन विशेषण-

र्थोपस्थितेस्तन्नत्वात् लाघवेन तयोरन्वयबोधमात्र एव

दित्यर्थः, नामार्थविशेष्यकाभेदान्यसंसर्गक-तत्प्रकारकान्वयबोध एव विभक्तिजन्यतदुपस्थितेर्हेतुत्वादिति पर्य्यवसितार्थः, ईदृशकारणबाधान्नामार्थे नामार्थस्य साक्षान्नाभेदातिरिक्तसम्बन्धेन प्रकारत्वमेवञ्च भेदान्वय एव उक्तव्युत्पत्तेर्यजतिष्वनुयाजेष्वित्यादौ अभेदसम्बन्धेनानुयाजादेर्यागादिविशेषणत्वे बाधकाभावान्नानुयाजेषु यजतिष्वित्यादौ यागादावनुयाजभेदबोधो निरपवाद एवेति भावः। येषां मते नीलं घटमानयेत्यादौ विशेषणविभक्तेः सार्थकत्वाय तस्याअभेदार्थकत्वं न तु नील-घटयोस्तादात्म्यं संसर्गः तन्मते नञा नामार्थे नामार्थप्रतियोगिविशेषितभेदो बोधयितुं न शक्यते इति न भवत्येव तद्बोधः अपि तु नामार्थविशेषितविभक्त्यर्थाभेदाभाव-एव, नेदं चैत्रस्य इत्यादौ चैत्रत्वाभाववन्नञा प्रत्याय्यते एवञ्च नञोभेदे न शक्त्यन्तरमपि त्वनीलो घटइत्यादावनीलादिपदेन विभक्त्यर्थाभेदविशेषणतया नीलादिभिन्नस्य बोधानुरोधेन भेदवानेव लक्षणया नञर्थः। अत्यन्ताभावापेक्षया अन्योन्याभावविशिष्टस्य धर्म्मिणो गुरुतया विनिगमकसत्त्वेन तत्र शक्त्यसिद्धेरित्याह, 'लाघवेनेति, उक्तकार्य्य-कारणभावेऽभेदातिरिक्तसंसर्गकत्वानिवेशा-

---

विशेष्याभेदान्वयासम्भवादित्यत आह, 'नामार्थयोरिति अव्यय-निपातातिरिक्तनामार्थयोरित्यर्थ इत्यपरे। एतत्तत्त्वं आख्यातवादार्थविवेचने प्रपञ्चितमस्माभिः। मतान्तरमाह, 'लाघवेनेति, अभेदातिरिक्तसम्बन्धेन नामार्थान्वयबोधत्वापेक्षया नामार्थान्वयबोधत्वस्य लघुत्वादिति भावः।

तथात्वं, विशेषणविभक्तिस्तु अभेदार्थिका, नीलोत्पलं चित्रगुरित्यादौ लुप्ताया विभक्तेरनुसन्धानमिति मते तु

दित्यादिः, 'तयोः' नामार्थयोः,'अन्वयबोधमात्रे' भेदाभेदसाधारणान्वयबोधसामान्ये, 'तथात्वं' अन्तराभासमानविभक्त्यर्थोपस्थितेस्तन्त्रत्वं, तथाच नामार्थयोरभेदेनापि न साक्षादन्वयबोध इति भावः। नन्वेवं नीलो घट इत्यादौ नील-घटाद्योरभेदान्वयबोधानुपपत्तिः अभेदोपस्थापकविभक्त्यसत्त्वादित्याशङ्कां निरस्यति,'विशेषणविभक्तिरिति विशेषणपदोत्तरविभक्तिरित्यर्थः, 'अभेदार्थिकेति, अभेदे प्रथमाविभक्तेरनुशासनविरहान्न तदर्थकत्वसम्भव इति न शङ्क्यं विशेषणपदे विशेष्यपदसमानविभक्तिकत्वानुशासनसत्त्वात् अन्यथा अभेदसंसर्गतामतेऽपि विशेषणपदोत्तरद्वितीयादेः कर्मत्वाद्यबोधकतया आनुशासनिकत्वानुपपत्तेस्तदनुशासनस्यैवाभेदार्थकताग्राहकत्वोपगमात्। नन्वेवं नीलोत्पलमित्यादिसमासवाक्यान्नीलोत्पलाद्योरभेदबोधो न स्यात् तदर्थकविभक्तिविरहादित्यत आह, 'नीलविति, 'चित्रगुरिति। यद्यपि बहुव्रीहिसमासे गवादिपदमेव

'तथात्वं' प्रकारीभूतविभक्त्यर्थोपस्थितिहेतुत्वं, तर्हि नीलो घटइत्यादौ का गतिरत आह, 'विशेषणेति, शुचि पुष्पमित्यादौ असमासे लुप्तविभक्त्यनुसन्धानं विना साधुत्वमेव नास्तीति यत्र विभक्त्यनुसन्धानं विनापि साधुत्वं तत्र व्यभिचारमुद्धरति, 'नीलोत्पलमिति अत्राप्यनित्यसमाससत्त्वेन विग्रहवाक्यानुसन्धनादेव शाब्दबोध इति यदि ब्रूयात्तदाह, 'चित्रगुरिति बहुव्रीहेर्नित्यसमासत्वेन विग्रहवाक्याभावेऽपि चित्रगवोरभेदान्वयबोधोत्तरं चित्रगोस्वामिनि लक्षणायां फलबलेन विभक्त्यनुसन्धानं कल्प्यमित्यर्थः, तत्र

न राज्ञइत्यत्र षष्ठ्यर्थसम्बन्धस्येव अत्रापि सप्तम्यर्था-भेदस्याभावो बोध्यतां।

चित्रगवादिसम्बन्धिनि लाक्षणिकं पूर्व्वपदं तात्पर्य्यग्राहकमिति चित्रादिपदोत्तरलुप्तविभक्त्यनुसन्धानमनर्थकं, तथापि पूर्व्वपदस्य निरर्थकत्वे समस्यमानपदयोः सार्थकत्वघटितसामर्थ्यानुपपत्त्या समासानुपपत्तेरित्युत्तरपदं पूर्व्वपदार्थाविशेषितस्वार्थसम्बन्धिन्येव लाक्षणिकं पूर्व्वपदसमभिव्याहारादेव तदर्थाभेदो लक्ष्यार्थैकदेशीभूते उत्तरपदमुख्यार्थे व्युत्पत्तिवैचित्र्याद्वामत इत्याशयेन चित्रगुरित्यादौ चित्रादिपदोत्तरविभक्त्यनुसन्धानाभिधानम्। न चारूढवानरोवृक्ष-इत्यादिवज्रवीहौ समस्यमानपदार्थयोरभेदभाने च वानरकर्त्तृ-कारोहणकर्म्मत्वादिना वृक्षादिभानं वानरादिपदस्य तेन रूपेण लक्षणां विना न निर्व्वहतीति आरोहणादिरूपपूर्व्वपदार्थघटितोक्त-रूपेण उत्तरपदलक्षणाया आवश्यकत्वात् समस्यमानपदद्वयार्थान्वयस्य समासनियामकत्वानुपपत्तिरिति वाच्यम्। तत्रोक्तलक्षणार्थघटक-वानरादावपि आरूढादिपदार्थस्याभेदभानोपगमात् अभेदस्याभावो-बोध्यतामिति तावतापि यजतिष्वित्यादारेकवाक्यत्वाच्चतेरिति भावः। अभेदाभावस्य नञा बोधने यजतिष्वित्यादौ पर्य्युदास एव

विभक्त्यनुसन्धानं विनापि शाब्दधिय आनुभविकत्वात् नीलो घट इत्या-दावभेदस्य संसर्गतयैवानुभवाच्चाह, 'मत इति, विभक्त्यर्थाभेदाभावान्वय-बोधने व्युत्पत्तिविरोधो नास्तीति दृष्टान्तमाह, 'न राज्ञ इत्यत्रेति, 'एक-वाक्यतानुरोधादित्याद्यनुषज्यते, विशेषणविभक्तेर्यद्यभेदार्थकत्वं तदा, अभेद-

अभावस्याविधेयतया प्रधान्याभावेन प्रसज्यप्रतिषेधत्वाभावात् "अप्राधान्यं विधेर्यत्र प्रतिषेधे प्रधानता। प्रसज्यप्रतिषेधोऽसौ क्रियया सह यत्र नञ्" ॥ इति प्रसज्यप्रतिषेधलक्षणात्। अथैवमयमश्राद्धभोजी असूर्य्यम्पश्येत्यादौ नञः समासनिविष्टस्य भिन्नार्थकतया भिन्नाभेदस्यैव विभक्त्यन्तार्थस्य विधेयतया नञर्थाभावस्याप्राधान्येन प्रसज्यप्रतिषेधानुपपत्तिरिति चेत्, भवतु तत्र पर्य्युदासएव श्राद्धभोजनसूर्य्यदर्शनरूपक्रियाकर्त्तृभिन्नाभेदस्य विधेयत्वे तादृशक्रियाकर्त्तृभिन्नभेदस्य तादृशक्रियाकर्त्तृत्वरूपतया श्राद्धं न भुङ्क्ते सूर्य्यमपि न पश्यन्तीत्यादिस्थलीयतादृशक्रियाकर्त्तृत्वाभावरूपविधेयपर्य्यवसानेन प्रसज्यप्रतिषेधतुल्यतया च तथा व्यवहारः। अत एव पर्य्युदासस्थलएव नञ्तत्पुरुषः अत्र वादिनामविवाद इत्यत्राभावस्य प्राधान्येन असमस्त एव नञ्समानार्थः अशब्द इति वदन्ति। सूर्य्यम्पश्यशब्देन नञः समासादेव सूर्य्यं न पश्यन्तीत्यर्थपर्य्यवसानात् सूर्य्यपदेन नञोऽसमासे च असूर्य्यपदस्य दृश्युपपदत्वाभावात् "असूर्य्य-ललाट-योर्दृशि-तपोरिति खश्प्रत्ययानुशासनविषयत्वमसूर्य्यंपश्या इत्यत्र प्रयत्नेनोपपादनीयम्।

विशेषणत्वेनोपस्थितस्य नामार्थस्य नञर्थान्योन्याभावे विशेषणत्वेनान्वयायोगात् योगेऽपि वा विभक्त्यर्थान्वयत्यागस्यैव दोषत्वादिति भावः। इत्यञ्च चैत्रो न पचतीत्यादौ तिङो धर्म्मिपरतायां नञोभेदत्वेन प्रतीतेर्जननात् पृथक् कल्पनमिति ध्येयं।

एकवाक्यत्वानुरोधादित्याद्युक्तयुक्तेर्भेदपरतेति स्वयमुक्तं नानुयाजेष्वित्यत्र निषेधपरत्वे तस्य प्राप्तिपूर्व्वकत्वात् यजतिष्वित्यनेन तस्य प्राप्तिर्वाच्या तथाचैकविषयकविधिनिषेधे विकल्पापत्तेः भेदपरतेति स्मार्त्तानां युक्तिं

यत्तु करणनिषेधे विकल्पापत्तेर्भेदपरतेति, तदसत्, विशेषनिषेधे सामान्यविधेस्तदितरपरतायाः "ब्राह्मणेभ्यो दधि दातव्यं कौण्डिन्याय न दातव्यं" इत्यादौ व्युत्पत्तिसिद्धत्वात् विकल्पानवकाशात्। न च तत्रापि

नानुयाजेष्वित्यस्य क्रियाप्रतिषेधपरत्वं बाधकान्तरेण खण्डयतां मतमुपन्यस्यति, 'यत्त्विति, 'करणनिषेधे' नानुयाजेष्विति नञोऽनुयाजे ये यजामहमन्त्रपाठकरणप्रतिषेधपरत्वे, 'विकल्पापत्तेरिति यजतिपदार्थासङ्कोचेन यजतिष्वित्यादिनाऽनुयाजेऽपि मन्त्रपाठविधानात् विरोधेनैकस्याप्रामाण्यापत्तेः अतिरात्रे षोड़शिग्रहणाग्रहणयोरिव अनुयाजे तन्मन्त्रपाठ-तद्भावरूपवैकल्पिकाङ्गद्वयस्य विधायकतया विरोधपरिहारसम्भवेऽपि अनुयाजभन्यपरमापूर्वस्य भावाभावरूपाङ्गद्वयघटितसामग्रीभेदकल्पनेन तत्सामग्रीद्वयप्रयोज्यफलप्रकर्षापकर्षकल्पनेन च गौरवापत्तेरित्यर्थः, 'विशेषनिषेध इति तद्धर्मान्यूनवृत्तिधर्मावच्छिन्नविषयकतन्निषेधवाक्यमत्वे तद्विधायकवाक्यस्यतद्धर्मावच्छिन्नार्थकपदस्य निषेधविषयतावच्छेदकविशेषरूपावच्छिन्नेतरत्वविशिष्टतद्धर्मावच्छिन्नपरताया इत्यर्थः, 'ब्राह्मणेभ्यइति, ब्राह्मणपदस्य विरोधवारणाय कौण्डिन्येतरब्राह्मणपरत्वादिति भावः। 'तत्रापि' ब्राह्मणेभ्यइत्यादावपि, 'कौण्डिन्येति ब्राह्मणा-

---

दूषयितुमुत्थापयति, 'यत्त्विति, 'तदितरपरतायाः' विशेषेतरपरतायाः, वैदिकशब्दस्य पक्षसमत्वाल्लौकिकशब्दे व्युत्पत्तिं द्रढ़यति, 'ब्राह्मणेभ्य इति 'विकल्पानवकाशादिति, तथाचात्रापि यजतिष्वित्यादिसामान्यविधेरनुयाजभिन्नयागपरत्वमित्येकविषयकविधि-निषेधयोरप्रसङ्गादिति भावः। 'तत्रापि'

कौण्डिन्यभेदो बोध्यः, कौण्डिन्यपदस्य विरुद्धैकवचनाव-रुद्धत्वात्, न खलु महतो राज्ञः न महतो राज्ञ इत्यत्रेव

न्वयो कौण्डिन्यभेदो न कौण्डिन्यायेत्येतत्प्रतिपाद्य इत्यर्थः, तथाच ब्राह्मणपदस्य न विशेषेतरपरता इति भावः। 'विरुद्धैकवचनाव-रुद्धत्वादिति कौण्डिन्यपदस्यानुयोगिवाचकब्राह्मणपदोत्तरचतुर्थी-बहुवचनविजातीयतदेकवचनान्तत्वादित्यर्थः, तथाचानुयोगि-प्रति-योगिवाचकपदयोर्विरुद्धवचनराहित्याभावेन नञा तदनुयोगिक-तत्प्रतियोगिकभेदबोधनं न सम्भवतीति भावः। ननु विरुद्धवचन-विरुद्धत्वेऽपि विभक्तिविभाजकप्रथमात्वादिना विजातीयविभक्ति-राहित्यमक्षतमेवेति न ब्राह्मणपदार्थे कौण्डिन्यपदार्थभेदबोधानु-पपत्तिरित्यत आह, 'न खल्विति, 'इत्यत्रापि राजनि महद्भेदो प्रतीयते इत्यनेनास्य सम्बन्धः, 'इत्यत्रेवेति व्यतिरेकदृष्टान्तः, तथाच यथा महतो राज्ञ इत्यत्र राजनि महद्भेदः न महतो राज्ञ-इत्यत्र राजनि महद्भेदः प्रतीयते तथा महतां राज्ञइत्यत्र राजनि महद्भेदः न महतां राज्ञ इत्यत्र राजनि महद्भेदश्च न प्रतीयत-इत्यर्थः, तथाच वचनसाम्यमपि भेदाभेदबोधेऽपेक्षितमितिभावः। 'एकोन द्वावित्यत्रेवेति यथा एकोन द्वावित्यत्रानुयोगि-प्रतियोगि-वाचकैक-द्व्यादिपदयोर्विरुद्धवचनावरुद्धत्वेऽपि समानविभक्तिकता-

---

कौण्डिन्याय नेत्यत्रापि, 'विरुद्धेति, समानविभक्तिकत्ववत् समानवचनस्यापि नियामकत्वादिति भावः। इदमेव दृष्टान्तेन द्रढ़यति, 'न खल्वित्यादिना, 'महतो राज्ञ इति व्यभेदान्वयबोधकसमभिव्याहारे नञा अन्योऽन्याभावस्य बोधनात् भेदान्वयबोधेऽपि समानवचनत्वस्य नियामकत्वमुक्तं द्व्यादिशब्दानां

महतां राज्ञो न महतां राज्ञ इत्यत्रापि राजनि महद्भेद-भेदौ प्रतीयेते, एको न द्वावित्यत्रेव कथञ्चित् तत्समर्थनेऽपि द्वितीयस्य दातव्यमित्यस्यानन्वयप्रसङ्गात्। अत-एव "रात्रौ श्राद्धं न कुर्व्वीत"इत्यादौ करणनिषेधेऽपि

मात्रेण भेदबोधस्थेत्यर्थः, 'कथञ्चित् तत्समर्थनेऽपीति कथञ्चिदुक्त-स्थले भेदबोधसमर्थनेऽपीत्यर्थः, द्व्यादिशब्दस्य नित्यद्विवचनान्तता कौण्डिन्यादिशब्दस्य च न नित्यैकवचनान्तता एतादृशविशेषसत्त्वेऽपि अनुयोगि-प्रतियोगिनोर्विरुद्धसङ्ख्याया अविरुद्धस्थलएव विरुद्धवच-नावरुद्धत्वं भेदबोधविरोधीत्युपगमेन प्रकृतस्थले विरुद्धसङ्ख्याविव-क्षया एकोन द्वावित्येतत्सान्यमित्याशयेन कथञ्चिदित्युक्तं, कौण्डिन्य-स्यानेकत्वेऽपि तद्गतजातावेकत्वविवक्षया परम्परया तद्विशेषणत्वे-नैकत्वसङ्ख्याविवक्षासम्भवो बोध्यः। 'द्वितीयस्य' द्वितीयक्रियापदस्य, 'अनन्वयप्रसङ्गात्' ब्राह्मणे कौण्डिन्यभेदान्वयपक्षे अनन्वितार्थकत्व-प्रसङ्गात्, एकवाक्य-क्रियापदद्वययोगाभावादितिभावः। 'अत एवेति विशेषनिषेधस्थले विधिवाक्यस्थसामान्यशब्दस्य विशेषेतरसामान्य-परताया व्युत्पन्नत्वादेवेत्यर्थः, 'करणनिषेधेऽपीति कुर्व्वीतेतिक्रिया-

---

नित्यद्विवचनान्तत्वेन तथा अत्र तु न तथा व्युत्पत्तिरतः 'कथञ्चिदिति, 'द्वितीयस्येति, ब्राह्मणेभ्यो दधि दातव्यं कौण्डिन्याय नेत्यत एव कौण्डिन्य-भिन्नेभ्यो दधि दातव्यमित्यर्थलाभादिति भावः। वस्तुतस्तु विभक्त्यर्थैकत्व-द्वित्वादेर्विवक्षितत्वेन भूपास्तृणमित्यादौ भूपा एकतृणतुल्या इति बुद्धि-याद्विशब्दवचनाभ्यामप्यन्वयबोधो भवत्येव परन्तु न कौण्डिन्यायेत्यादौ विभक्त्यर्थैकत्वादिविवक्षायां बीजाभावान्न तथात्वसम्भवः। 'अतएवेति यतएव

न विकल्पावकाशः, न हि तत्रापि रात्रीतरपरता,

वैयर्थ्यप्रसङ्गेन "अमावास्यायां पितृभ्यो दद्यात्" इत्यादिविधिवाक्यस्य-पदबोध्यामावस्यादिकाले "न रात्रावित्यनेन रात्रिभेदबोधस्वीकारा-स्वम्भवात् अगत्या वाक्यभेदोपगमेन रात्रौ श्राद्धकरणनिषेधपरत्वे-ऽपीत्यर्थः, 'न विकल्पावकाशः' अमावस्यादिरात्रिश्राद्धकरणे विधि-निषेधवाक्ययोर्विरुद्धसफलत्व-निष्फलत्वबोधकत्वेन एकवाक्यस्याप्रामा-ण्यप्रसङ्गः, अमावस्यादिपदार्थे रात्रिभेदस्य "न रात्रावित्येतदर्थस्यान-न्वयेऽपि अमावस्यादिपदस्य रात्रिभिन्नामावस्यार्थकतया रात्रेः श्राद्ध-करणविध्यविषयत्वादिति भावः। अमावस्यापद-रात्रिपदे न उपाधि-विशेषावच्छिन्नमहाकालपरे, माहाकालस्यैक्येनामावस्यायां रात्रि-भिन्नत्वस्य बाधप्रसङ्गात्, अपि तु कालोपाधिविशेषपरे कालोपा-धीनामपि आधारत्वोपगमात् नाधारसप्तम्यनुपपत्तिः वने सिंहनाद-इतिवदवच्छेदकत्वमेव वा सप्तम्यर्थः, अमावस्यादिरूपकालोपाधयश्च न षष्टिदण्डाद्यवस्थायीनि अखण्डवस्त्वन्तराणि तथा सति अमावस्या-रात्र्योर्भेदनियमेन तत्र तद्भेदस्याव्यावर्त्तकताप्रसङ्गात् किन्त्वमाव-स्यापदं चरमोत्पन्नकलारम्भकसंयोगनाशानुगुणक्रियाकलापपरं पर-म्परया तत्कलारम्भकद्व्यणुकपर्य्यन्तजनकसंयोगानामपि तदारम्भकत्वं, तादृशक्रियाकलापान्तर्गता एव काश्चित्कलावयवक्रिया रात्रिरूपाः यतोऽदृश्यदेशविशेषावच्छिन्ना दृश्यदेशविशेषानवच्छिन्ना वा सूर्य्य-क्रिया न रात्रिपदार्थः अपि तु दृश्यदेशवृत्तित्वविशिष्टसूर्य्यानधि-करणकाल एव, तत्त्वञ्च कलावयवक्रियाविशेषसाधारणं। अथामा-वस्याकालावच्छिन्नस्याधिकार्य्यात्मनिष्ठश्राद्धकरणाभावस्य प्रत्यवाय

जनकत्वे अमावस्यान्तर्गतभागविशेषे श्राद्धकर्त्तर्यपि तदन्यभागे श्राद्धकरणाभावसत्त्वात् प्रत्यवायप्रसङ्गः। नचैतदतिप्रसङ्गवारणाय तत्र तावत्कालवस्थायिवस्त्वन्तरमखण्डममावास्यापदार्थः प्रवेश्यः न तु क्रियाविशेषाः तादृशक्रियारूपामावस्यावच्छिन्नश्राद्धकरणाभावस्य उक्तस्थलसाधारण्यात्। यद्यपि दर्शितस्थलेऽपि अवान्तरकालावच्छिन्नाखण्डामावस्याकालस्य कर्त्तृनिष्ठश्राद्धकरणाभावस्यावच्छेदकतया तादृशकालावच्छिन्नत्वस्याभावविशेषणत्वेऽप्यतिप्रसङ्गो दुर्वारः, तथापि तादृशामावस्यादिनिष्ठावच्छेदकतायामनवच्छिन्नत्वनिवेशेनैतन्मते प्रतीकारसम्भव इति वाच्यं। "अमावस्यायां पितृभ्यो दद्यादिति नित्यविधेः प्रत्यवायपरीहाररूपेष्टसाधनताबोधकतया अर्थतएव तद्विधिविषयामावस्यापदार्थे काले श्राद्धकरणाभावे प्रत्यवायसाधनत्वबोधात् विधावमावस्यापदस्य क्रियाकालापार्थकत्वे प्रत्यवायजनकतावच्छेदकगर्भे अखण्डवस्त्वन्तररूपामावस्यापदार्थान्तरनिवेशासम्भवादिति चेत्, सत्यं, तर्हि "अमावस्यायामित्यादिविधौ तावत्कालस्थायिवस्त्वन्तराण्येवामावस्यापदार्थः निषेधविधिस्थराचिपदञ्च तादृशामावस्यासाधारणदेशविशेषावच्छिन्नसूर्य्यक्रियाविशिष्टकालत्वावच्छिन्नपरं तद्विशेषणविशिष्टे काले निषेधमहिम्ना च तादृशविशेषणविशिष्टवैधर्म्म्यविशिष्टे अमावस्यापदार्थे श्राद्धकरणं प्रतीयते, विशिष्टवैधर्म्म्यं विशिष्टावृत्तिधर्म्मविशेषे वैशिष्ट्यं यत्र धर्म्मिणि तत्रापि तद्वैशिष्ट्यविरहदशायां तद्विशिष्टावृत्तिधर्म्मवैशिष्ट्यमक्षतमेव। अतएव "ब्राह्मणाय दीयतां अशौचिने न दातव्यं" इत्यतो भेदस्य व्याप्यवृत्तितानियमेन शुचेरपि कदाचिदशुचितया

रात्रिभिन्ने श्राद्धविधावपि "अमावास्यायां पितृभ्यो

तत्राशौचविशिष्टभेदासत्त्वेऽपि शौचकाले तस्मै दानं प्रतीयते, भेदस्याव्याप्यवृत्तितामते विशिष्टभेदप्रतीतिरेवोपेयते। ननु विशेषनिषेधस्थले सामान्यविधिस्थसामान्यशब्दस्य विशेषेतरसामान्यलाक्षणिकत्वाभावेऽपि "रात्रौ श्राद्धं न कुर्व्वीत" इत्यादौ न विकल्पावकाशः "न रात्रावित्यत्र नानुयाजेष्विति वक्त्रोभेदार्थकतया रात्रिभिन्ने काले कुर्व्वीतेत्यर्थकत्वेन निषेधत्वाभावादित्याशङ्कां परिहरति, 'न हीति, 'तत्रापि' न रात्रावित्यत्रापि, 'रात्रीतरपरतेति नञ्पदस्य रात्रीतरत्वार्थकतेत्यर्थः, न तु निषेधार्थकतेति शेषः, 'रात्रिभिन्न इति, 'अमावस्यायामित्यादिवन्न रात्रावित्यादेः रात्रिभिन्नकाले पृथक् श्राद्धविधायकत्वेऽपि अमावस्यायामित्यादिविधावमावस्यादिपदार्थस्य सङ्कोचेन ततो रात्रिसाधारण्येन श्राद्धकरणलाभादमावस्यादिरात्रौ श्राद्धानुष्ठानप्रसङ्गस्य दुर्व्वारत्वादित्यर्थः। इदमुपलक्षणं "रात्रिभिन्ने कुर्व्वीतेति विधिबलात् सर्व्वतिथिष्वेव श्राद्धानुष्ठानस्य दुर्व्वारतापि बोध्या। न चायं न श्राद्धान्तरविधिरपि तु अमावस्यादिविहितश्राद्धे रात्रिभिन्नकाले विधिरेवातो नायमतिप्रसङ्ग इति वाच्यं। "अमावस्यायामित्यादित एव काललाभेन कालाकाङ्क्षानिवृत्त्या तत्प्राप्तश्राद्धे कालवि-

---

विशेषनिषेधे सामान्यं तदितरमत एवेत्यर्थः, तत्रापि पर्य्युदासमाशङ्क्य निषेधति, 'न हीति, "रात्रौ श्राद्धं न कुर्व्वीतेत्यस्य रात्रिभिन्ने श्राद्धं कुर्व्वीतेत्यर्थः, तथाचामावास्यायामित्यादितो रात्रौ श्राद्धप्रसक्तिः स्यादिति भावः। नन्वेकवाक्यतया रात्रिभिन्नायाममावास्यायां श्राद्धं कुर्व्वीतेत्यर्थ-

दद्यात्" इत्यादितो रात्रिश्राद्धप्रसक्तत्वस्य दुर्व्वारत्वात्। न खलु क्रियारहितं श्राद्धविधायकं वाक्यान्तरमस्ति येनेदं तेन समं एकवाक्यतामासादयेत्। नापीदं

धानासम्भवात्। विकल्पेन कालविधाने उक्तातिप्रसङ्गानिवृत्तेः। ननु श्राद्धनिमित्ततया प्राप्ते अमावस्यादिकाले भागविशेषाकाङ्क्षायाः श्राद्धप्रयोजकत्वेन रात्रिभिन्नत्वविधिरयमित्यतो नामावास्यादिरात्रौ नामावस्यादिभिन्नदिवसे श्राद्धानुष्ठानप्रसङ्गइत्याशङ्क्यामावस्यायामित्यादिविधिस्थामावस्यादिपदात् प्रतीयमाने अमावस्यादौ रात्रिभेदस्यान्वयं विना न तत्सम्भवः "न रात्रावित्यादिवाक्यस्थस्य कुर्व्वीतेत्यस्य वैयर्थ्येन "अमावस्यायां पितृभ्यो दद्यादित्यादिना क्रियान्तरघटितवाक्येन सह तदेकवाक्यताकल्पनञ्च न युज्यत इति कथं तत्र तस्यान्वयः तद्वाक्यस्थस्य कुर्व्वीतेत्यस्य सार्थकत्वोपगमे तु "अमावास्यायामित्यादिवाक्यस्थदद्यादितिक्रियानर्थक्यं क्रियारहितञ्चामावस्यादिश्राद्धकालबोधकं वाक्यान्तरं नास्ति येन तदुपस्थितकाले "न रात्रावित्येतदुपस्थितरात्रिभेदान्वयेन श्राद्धं कुर्व्वीतेत्येतद्भागबोध्यश्राद्धकरणान्वयेन च सामञ्जस्यं स्यादित्याह, 'न खल्विति, 'श्राद्धविधायकं' श्राद्धकालबोधकं, 'इदं' "रात्रौ श्राद्धं न कुर्व्वीतेति वाक्यं, 'एकवाक्यतामासादयेदिति तादृशक्रियारहितवाक्येन समभिव्याहारैकवाक्यत्वे एतद्वाक्यस्थक्रियाया अन्वयात्तादृशवाक्ये च

कत्वे कुतो रात्रौ प्रसक्तिरत आह, 'न खल्विति, क्रियायुक्तवाक्ययोरेककियापदार्थस्यानन्वयेन तथैकवाक्यत्वासम्भवादिति भावः। 'येनेदमिति, 'इदं' रात्रौ श्राद्धं न कुर्व्वीतेति वाक्यं, 'तेन' श्राद्धविधायकवाक्येन।

नानुयाजेष्वितिवत् पृथक्क्रियारहितं। अथ रात्रौ

क्रियाविरहात् क्रियावैयर्थ्यानवकाशादिति भावः। "न रात्रावित्यत्र चेत् क्रियानिर्देशो न स्यात् तदा क्रियाघटितामावस्यादिकालबोधकवाक्येन एकवाक्यतयैव सामञ्जस्यं भवेत् तदपि नेत्याह, 'नापीति, 'नानुयाजेष्वितिवदिति नानुयाजेष्वितिवाक्यं यथा क्रियान्तररहितमित्यर्थः। एतेन क्रियावैयर्थ्यप्रसक्त्या नानुयाजेष्वितिवदनयोरेकवाक्यत्वसम्भव इति दर्शितं। न चात्र क्रियायाअसत्त्वेऽप्यमावास्यायामित्यादिना अस्यैकवाक्यत्वे अष्टकादिविध्येकवाक्यत्वासम्भवादष्टकादिश्राद्धस्य रात्रावनुष्ठानप्रसङ्ग इति क्रियाराहित्याभिधानमसङ्गतमिति वाच्यं। एकपदोपस्थितस्यानेकवाक्यार्थप्रवेशे बाधकविरहेणामावस्याश्राद्धविधायकवाक्यार्थ इवाष्टकादिविध्यर्थेऽपि न रात्रावित्यर्थस्य रात्रिभेदस्य प्रवेशसम्भवात्। अमावस्याष्टकादिबोधकतत्तद्विधिस्थपदानां भवन्मतेऽपि लक्षणोपस्थितरात्रिभेदविशिष्टतदर्थपरताया आवश्यकत्वादस्मन्मतेऽपि न रात्रावित्येतदर्थरात्रिभेदविशिष्टस्यार्थपरत्वकल्पनसम्भवात्। संसर्गाभावस्य प्रत्यक्ष इव शाब्दबोधेऽपि धर्मिणि प्रतियोगिसंसर्गधीर्हेतुरित्यभिमानेन शङ्कते, 'अथेति, 'रात्रौ श्राद्धस्य प्रसक्ताविति अमावस्यायामित्यादिविधावमावास्यादिपदस्य सङ्कोचे निषेधानुपपत्त्या तदसङ्कोचेन विधितोरात्रिश्राद्धकरणे सफलत्वबोधोपगमे इत्यर्थः, 'विकल्पापत्तिः' विरुद्धार्थकयोर्विधि-निषेधवाक्ययोरेकतराप्रामाण्य-

'नापीदमिति, 'इदं' श्राद्धविधायकं वाक्यं, नानुयाजेष्वित्यादेरप्यानुषङ्गिक-

श्राद्धस्य प्रसक्तौ विकल्पापत्तिरप्रसक्तौ कथं निषेधः[१] प्रसक्तं हि प्रतिषिध्यते इति चेत्, साधीयानयं मन्त्रपाठो यद्बलात् जलह्रदे दहनो नास्तीत्यादौ शाब्दबोधेऽपि परमप्रयत्नेन तत्र दहनप्रसक्तिरुपादीयते,

---

प्रसङ्गः, 'अप्रसक्ताविति विकल्पभयेनामावस्यादिपदसङ्कोचेन विधेः रात्रिश्राद्धकरणे सफलत्वबोधकत्वानुपगम इत्यर्थः, 'कथं निषेधः' कथं न रात्राविति वाक्याद्रात्रिश्राद्धकरणे निष्फलत्वबोधः, 'प्रसक्तं हि प्रतिषिध्यत इति तद्धर्मिकसंसृष्टतया ज्ञातमेव तद्धर्मिनिष्ठाभावप्रतियोगितया ज्ञायत इत्यर्थः, प्रत्यक्ष एव प्रतियोग्यारोपस्य हेतुत्वं अप्रामाणिकं ततः शाब्दबोधे तद्धेतुत्वमित्याशयेन तद्धेतुतावादिनमुपहसति, 'साधीयानिति, 'अयं मन्त्रपाठः' मन्त्रपाठतुल्यतयाभ्युपगतः प्रसक्तं हीत्यादिप्रवादः, 'यद्बलात्' यत्प्रवादबलात्, 'दहनप्रसक्तिरिति, जलह्रदादावित्यादिः, 'उपादीयते' अपेक्षणीयतयोपेयते। ननु यत्र निषेधवाक्यं विना क्रियायां प्रवृत्तिः प्रसज्यते तत्रैव तद्वाक्यसार्थक्यं विधिवाक्यस्य प्रवृत्तिफलक-

---

(१) रात्रौ श्राद्धस्याप्रसक्तौ निषेधानुपपत्तिरिति पाठान्तरं।

क्रियावत्त्वात् 'इत्यगिति, 'विकल्पापत्तिरिति रात्रौ श्राद्धस्य रागजप्रसक्त्यभावेन वैधी प्रसक्तिर्वाच्या तदर्थममावास्यायामित्यादिविधेरेव रात्रिपरत्वमपि कल्प्यमित्येकविषयकतया विकल्पः स्यादित्यर्थः, 'निषेधानुपपत्तिरिति, प्राचां मते वैधस्य रागाधीनस्य वा कर्त्तव्यताज्ञानस्य निषेधविधिजन्यशाब्दबोधहेतुत्वादिति भावः। अत्र सोपहासमाह, 'साधीयानिति, 'शाब्दबोधेऽपीति, अभावलौकिकप्रत्यक्षे आहार्य्यारोपरूपा प्रसक्तिः

त्ववन्निषेधस्याप्रवृत्तिफलकत्वात् एवञ्च विधावमावस्यादिपदस्य रात्रीतरपरत्वे रात्रिश्राद्धस्य विध्यविषयतया तत्राप्रवृत्तिनिर्व्वाहेण न रात्राविति वाक्यं व्यर्थमेव स्यात् । न च "नान्तरीचे अग्निश्चेतव्य-इति वेदो यथा निष्फलोवेद्यामग्निचयनविधानादन्तरीचेऽग्निचय-नाविधानादेवाप्रवृत्त्युपपत्तेस्तथा रात्रौ श्राद्धमित्यादिरपि निष्फल-एव भवत्विति वाच्यं । सफलत्वे सम्भवति निष्फलत्वानौचित्यात् अगत्या "नान्तरीच इत्यादेस्तथात्वोपगमात्, प्रकृते तु क्रियापद-वैयर्थ्यमुपगम्य विधिस्थामावस्यादिपदेन "न रात्रावित्यस्यैकवाक्यतया तत्सार्थकतोपपादस्योचितत्वात् । एतेन पर्य्युदासपचे नञो भेदरूप-मुख्यार्थपरता न सम्भवति नञोऽपि प्रातिपदिकतया प्रातिपदि-कार्थयोर्भेदेन नान्वय इति व्युत्पत्तौ निपातभेदनिवेशे गौरवेण तद्विरोधादमावस्यादिपदार्थे भेदस्यान्वयासम्भवादतो भेदवति लचणैवोपगन्तव्या अयुक्तश्च मुख्यार्थपरित्याग इति प्रकृते निषेधप-रतैव नञ इत्यपि निरस्तं, तद्वाक्यसार्थक्यानुरोधेन लचणोपगमौ-चित्यात् प्रातिपदिकार्थेनेव धात्वर्थेनापि प्रातिपदिकार्थस्य भेदे-नानन्वयात् नञः प्रतिषेधपरत्वपचेऽपि "न कुर्व्वीतेत्यत्र धात्वर्थ-श्राद्धकरणे नञदृष्टसाधनत्वाभावबोधकत्वासम्भवादभेदान्वयानुरोधेन तत्साभाववति लचणाया आवश्यकत्वाच्च प्रसक्तं हि प्रतिषिध्यत इति प्रवादस्यापि यत्र निषेधं विना तत्तत्क्रियायां प्रवृत्तिप्रसक्तिस्तत्रैव निषेधसाफल्यमित्येवार्थः ।

यत्तु प्रतिषेधपचेऽपि विधिस्थामावस्यादिपदं न रात्रीतरपरं येन निषेधं विना रात्रिश्राद्धे प्रवृत्तिप्रसक्तिर्न स्यादिति निषेधवैयर्थ्यं

निषेधविधिवैयर्थ्यमिति चेत्, तात्पर्य्यानवबोधनिबन्धन-

स्यात् । न चैवं सति विकल्पोऽपि, निषेधविरोधेन सामान्यशास्त्रस्य रात्रिश्राद्धांगे सफलत्वसंसर्गबोधकत्वानुपगमात् । न च तथा सति कथं प्रवृत्तिप्रसक्तिरिति वाच्यं। असंसर्गाग्रहस्य प्रवर्त्तकतामते संसर्गाग्रहेऽपि प्रवृत्तिप्रसक्तेः । न च सामान्यशास्त्रस्य प्रवर्त्तकासंसर्गाग्रह-सहितधर्म्म-धर्म्मिज्ञानरूपभ्रमजनकत्वे तद्विरोधेन निषेधवाक्येना-संसर्गाग्रहजननासम्भवान्निषेधस्यापि कथं निवर्त्तकतेति वाच्यं। निषेधवाक्यस्य सामान्यशास्त्रापेक्षया बलीयसः संसर्गाविषयकत्वरूप-भ्रमत्वकल्पकतया प्रवृत्तिविरोधित्वात् । अत एव बलीयसा दुर्ब्बलं बाध्यत इति न्यायाद्रागतः प्रवृत्तिप्रसक्तिविषये अगम्यागमनादौ निषेधवाक्यस्य बलीयसो लौकिकमानबाधकतया निवर्त्तकत्वमेव न तु विकल्पः, एवं पशुयागे आघाराज्यभागाङ्गकयागतुल्यतावोध-कातिदेशप्राप्ताघाराज्यभागनिषेधकस्य "न तौ पशौ करोतीति वाक्यस्याघाराज्यभागनिवर्त्तकत्वेऽप्यतिदेशबाध एव न तु विकल्पः, षोडशिग्रहणाग्रहणवाक्ययोस्तुल्यबलतया बाध्य-बाधकभावासम्भवा-द्विकल्प इति, तन्न, सामान्यशास्त्रस्यैवोपजीव्यतया बलवत्त्वेन बाधा-योगाद्विकल्पभयेन पर्य्युदासपक्षावलम्बनस्य युक्तत्वात् इत्याशयेनाह, 'निषेधेति, निषेधविधिः निषेधबोधकवाक्यं, 'तात्पर्य्यानवबोधेति

कारणं कदाचित् सम्भवदपि शाब्दबोधे तादृशप्रसक्तेः कारणत्वं न कस्याप्यनुमतमित्यर्थः, शङ्कते, 'वैयर्थ्यमिति, रात्रौ श्राद्धकरणस्य रागा-द्विधितो वा अप्राप्तौ तन्निषेधप्रतिपादनं निष्प्रयोजनमिति भावः। यद्यपि

निषेधवाक्यासत्त्वे विधिवाक्यस्यामावस्यादिपदस्य रात्रीतरामावस्यापरत्वग्राहकप्रमाणाभावेन रात्रिश्राद्धेऽपीष्टसाधनतायाः सामान्यपरतया गृहीतामावस्यादिपदघटितवाक्येन बोधनसम्भवाद्रात्रिश्राद्धे प्रवृत्तिप्रसक्त्या तत्प्रवृत्तिवारणस्यैव निषेधवाक्यप्रयोजनत्वादित्यर्थः।

केचित्तु "रात्रौ श्राद्धं न कुर्व्वीत" इत्यस्य क्रियावैयर्थ्यभयेनामावस्यायामित्यादिविधिवाक्यैकवाक्यत्वासम्भवेऽपि अमावस्याष्टकादिश्राद्धविधायकवाक्येष्वमावस्याद्यनेकपदानां रात्रिभिन्नामावस्यात्वादिना लक्षणामपेक्ष्य निषेधवाक्य एव कालसामान्यबोधकसप्तम्यन्तपदाध्याहारोयुक्तः तथाच नञः पर्य्युदासार्थकतया श्राद्धनिमित्तीभूततत्तत्कालेषु रात्रिभिन्नत्वरूपविशेषणस्यैव विधिरयं। एवञ्चैतद्वाक्याद्रात्रिकालत्वेन श्राद्धजन्यापूर्व्वसामान्ये रात्रिभिन्नकालहेतुत्वलाभेन रात्रिकृतश्राद्धे अपूर्व्वरूपफलानुपधानग्रहान्न रात्रिश्राद्धकरणप्रसक्तिरिति पर्य्युदासपक्षं परिष्कुर्व्वन्ति, यत्र नञ्पदं नास्ति अपि तु न कुर्व्वीतेतिसमानार्थकं वर्ज्जयेत् त्यजेत् इति क्रियापदं यथा "याम्यायने हरौ सुप्ते सर्व्वकर्म्माणि वर्ज्जयेदित्यादौ, तत्र न कुर्व्वीतेत्यादितो यथा श्राद्धादिकरणे विध्यर्थेष्टसाधनत्वाभावबोधस्तथा तत्तत्क्रियायामिष्टसाधनत्वाभावबोधो न सम्भवति अपि तु धात्वर्थेऽकरणे इष्टसाधनत्वमेव लिङ प्रत्याय्यं तथाच हरिशयनादिकृत-

---

न कलञ्जं भक्षयेदित्यादाविव निषेधविधेः प्रत्यवायरूपानिष्टसाधनत्वमेवार्थः तथापि तत्र भक्षणस्य इष्टसाधनत्वेन तदभावस्य बाधेन बोधयितुमशक्यत्वात् निन्दार्थवादप्रायश्चित्तोपदेशाच्चानिष्टसाधनत्वमेव निषेधविध्यर्थः। इह तु इष्टसाधनत्वाभावबोधने बाधाभावान्निन्दार्थवादाद्यभावात् प्रत्यवाय-

रात्रिश्राद्धकरणवारणस्य तदर्थत्वात्, एकविषयतया पुनरनन्यगत्या षोडशिग्रहणाग्रहणयोर्विकल्प इति, अत्र च

पुष्करिणीयागादीनां निष्फलत्वानुपपत्तिः तदकरणस्य प्रत्यवायाभावरूपेष्टसाधनत्वसम्भवेन करणं प्रत्यवायमप्यावहेदित्यत्र समाधिः परिचिन्तनीयः । ननु विधिनिषेधस्थले विधेर्निषेधविषयेतरविषयकत्वे विकल्पस्थलमेव दुर्लभमित्याशङ्कामतिरात्रे षोडशिनं गृह्णाति नातिरात्रे षोडशिनं गृह्णातीति विकल्पस्थलस्य प्रकृतादिशेषं दर्शयन् निराकरोति, 'एकविषयतया पुनरिति एकरूपावच्छिन्नातिरात्रविषयकयोर्विधि-निषेधवाक्ययोः प्रकृते दिवा-रात्रिविषयकत्वासम्भवे त्वित्यर्थः । 'षोडशिग्रहणाग्रहणयोर्विकल्प इति गृह्णाति न गृह्णातीत्यनयोरतिरात्रे विरुद्धयोरपि षोडशिग्रहण-तदग्रहणयोः कल्पयोरङ्गतया विधायकत्वोपगम इत्यर्थः, राजानमिव याज्ञिका-इत्यत्र चन्द्रवाचकराजन्शब्दस्येव षोडशकलावत्त्वेन चन्द्रबोधकषोडशिशब्दस्य स्वशक्तसोमपदस्य वाच्यत्वरूपशक्यसम्बन्धात्मकलक्षितलक्षणया सोमलतार्थकता तयोश्च नैकव्यक्त्यङ्गता विरोधात् अपि त्वेकजातीयव्यक्तिद्वयाङ्गता, नातिरात्रे इति वाक्यस्य प्रकृते रात्रिश्राद्धकरण इवातिरात्रे षोडशिग्रहणे इष्टसाधनत्वाभावार्थकत्वे तदभावस्य नातिरात्राङ्गता निर्वहति ग्रहणविधिना तत्र इष्टसाधनताबोधादेकतराप्रामाण्यञ्च स्यादिति प्रकृतादिशेषमाह, 'अत्र चेति,

कल्पनागौरवाच्च इष्टसाधनत्वाभाव एव विध्यर्थः, इष्टश्चामावास्यायामित्यादिविध्युपस्थितं ग्राह्यं प्राकरणिकत्वात् तथाच अमावास्यायामित्यादिविधेः रात्रीतरामावास्यापरत्वे विधानाभावादेव तादृशेष्टसाधनत्वाभावो

षोड़शिग्रहणं नेष्टसाधनमित्यादिकमर्थोग्रहणविधिविरोधात्, अपि तु षोड़शिग्रहणाभाव इष्टसाधनमित्यादिकं, व्युत्पन्नश्च नञ्समभिव्याहृतधात्वर्थस्याभावेऽपि विभक्त्यर्थान्वयः।

'अत्र' नातिरात्रे इत्यादिवाक्ये, 'ग्रहणविधिविरोधादिति ग्रहणविध्यर्थविरुद्धार्थकताप्रसङ्गादित्यर्थः। तथाच विरुद्धयोरेकत्रासत्त्वेन विरुद्धार्थकवाक्यद्वयस्य प्रामाण्यानुपपत्त्यैकवाक्यस्याप्रामाण्यं स्यात्। न च वेदवाक्यमप्रमाणीभवितुमर्हतीति भावः। 'इष्टसाधनमितीति, अर्थ इत्यनुषज्यते, इष्टञ्चातिरात्रे षोडशिग्रहणजन्यं परमापूर्वं न तु तज्जन्यं प्रधानफलं अङ्गताविरोधात्। तदीयप्रधानफलाजनकत्वस्य तदङ्गताघटकत्वादित्यग्रे व्यक्तीभविष्यति। नन्वेवं विधिप्रत्ययार्थस्येष्टसाधनत्वस्य प्रतियोगितया क्रियान्वय्यन्वयित्वे प्रकृत्यर्थान्वितेति व्युत्पत्तिविरोध इत्याशङ्क्य नञर्थद्वारा प्रकृत्यर्थान्वयित्वेन न तादृशव्युत्पत्तिभङ्ग इत्याह, 'व्युत्पन्नश्चेति,[१] 'धात्वर्थस्याभावेऽपीति प्रतियोगितया धात्वर्थान्विते नञर्थाभावेऽपीत्यर्थः। 'विभक्त्यर्थान्वयः'

---

(१) नन्वेवं विधिप्रत्ययार्थेष्टसाधनत्वस्य प्रतियोगितया क्रियान्वितनञर्थाभावेनान्वयो न व्युत्पत्तिसिद्धः "नानुपमृद्य प्रादुर्भावादित्यादौ नामार्थप्रादुर्भावाद्यभावेन तत्प्रकृतिकपञ्चमीविभक्त्यर्थान्वयस्य दृष्टत्वेऽपि धात्वर्थाभावेन तत्प्रकृतिकविभक्त्यर्थान्वयस्य क्वाप्यदृष्टत्वादित्याशङ्कां निराचिकीर्षुराह, 'व्युत्पन्नश्चेतीति क्वचित् पुस्तके पाठः।

बोध्यते इति तद्बोधनाय श्राद्धं न कुर्वीतेति वाक्यं व्यर्थमिति भावः। 'तात्पर्येति, यदि रात्रौ श्राद्धं न निषिध्यते तदा कदाचिदमावास्या-

अत्र प्राभाकराः "न कलञ्जं भक्षयेत्" इत्यादिश्रुतेः

तिङर्थस्यान्वयः, 'गुरवः' प्राभाकराः[१], 'इत्यर्थमाङ्गरित्यनेनास्य सम्बन्धः, 'कलञ्जभक्षणाभावविषयकं कार्य्यमितीति, एतादृशार्थभाने तन्मतसिद्धविध्यर्थकार्य्यस्य भक्षणान्वितेन नञर्थाभावेन सहान्वयादुपस्थितिसङ्गतिः। नञ्समभिव्याहृतविधिप्रत्ययेन क्वचिदभावे आश्रयतासम्बन्धेनेष्टसाधनत्वं प्रत्याय्यते यथा "नातिरात्र इत्यादौ, क्वचिच्च तत्र प्रतियोगितया तत् प्रत्याय्यते यथा "रात्रौ श्राद्धं न कुर्वीते-

(१) अस्मल्लब्धमूलपुस्तके प्राभाकरा इत्येव पाठः ।

यामित्यादिविधेः रात्रीतरामावास्यातात्पर्य्याननुरोधेन रात्रावपि श्राद्धकरणं प्रसज्येत अतो रात्रौ श्राद्धकरणे निषिद्धेऽमावास्यापदस्य रात्रीतरामावास्यापरत्वनिश्चयान्नैषा प्रसक्तिः एवञ्चामावास्यायामित्यादिविधेस्तात्पर्य्यग्राहकतयैव तस्य सार्थक्यमिति भावः ।

अत्र मीमांसकाः । एकवाक्यत्वं हि द्विविधं विशिष्टैकार्थप्रतिपत्तिजनकत्वं तत्तात्पर्य्यजनकत्वञ्च, "रात्रौ श्राद्धं न कुर्वीतित्यादेः क्रियान्तरवैयर्थ्यापाद्यस्यासम्भवेऽपि द्वितीयस्य सम्भवे न किञ्चिद्बाधकं यथा अग्निहोत्रं जुहोति दध्ना जुहोति इत्यत्र, तत्र हि अग्निहोत्रं जुहोतीतिप्रधानविधिप्रवृत्तौ केन द्रव्येणेति द्रव्याकाङ्क्षायां दध्ना जुहोतीति विधिप्रवृत्तिः तेन हि प्रधानविधेरेकदेशं जुहोतीत्यनेनानूद्य दधिरूपं द्रव्यं करणत्वेन विधीयते, यज्जुहोति तद्दध्ना इत्येवं बोधिते दधिकरणकोऽग्निहोत्रहोम इष्टसाधनमित्येवं रूपं विशिष्टैकार्थपरत्वं विधिद्वयस्य निर्व्वहति तथामावास्यायामित्यादिप्रधानविधिप्रवृत्तौ कालविशेषाकाङ्क्षायां यत् श्राद्धं कुर्वीत तद्रात्रिभिन्ने इति रात्रौ श्राद्धं न कुर्वीतेत्यनेन पर्य्युदासलक्षणया बोधिते रात्रिभिन्नामावास्याधिकरणकश्राद्धकरणमिष्टसाधनमित्यर्थपरत्वं

कलञ्जभक्षणाभावविषयकं कार्य्यमित्यर्थ इत्याहुः। नियमतस्तु तात्पर्य्यादिवशात् मुख्यफलाजनकत्वेऽपि अङ्गस्य

यादौ, इत्यत्र किं नियामकमित्याकाङ्क्षायामाह, 'नियमतस्त्विति, 'तात्पर्य्यादीत्यादिना योग्यतापरिग्रहः, "रात्रौ श्राद्धं न कुर्व्वीत"

विधिद्वयस्य निर्व्वहति। न च मुख्यार्थानुरोधान्निषेधविधित्वमेव युक्तं, एकप्रकरणाम्नातत्वेन तदारभ्याधीनत्वेन चामावास्यादिविशेषणरात्रिभेदपरत्व-विधित्वे निष्ठिते मुख्यार्थत्यागस्याप्यदोषत्वात्। अत एव नेक्षेतोद्यन्तमादित्यमित्यादेर्व्रतप्रकरणाम्नातत्वेन मुख्यार्थं परित्यज्य लक्षणया इक्षणविरोधिसङ्कोचं कुर्य्यादित्यर्थकत्वं सिद्धान्तितं। अत एव दीक्षितो न ददाति इत्यादेरपि न निषेधविधित्वं किन्तु दीक्षितस्य दानाभावादिरूपाङ्गविधित्वं इत्याहुः। 'तदर्थत्वात्' निषेधविधिप्रयोजनकत्वात्। नन्वेवं विकल्पस्यलमेव दुर्निरूपमित्यत आह, 'एकविषयकतयेति, 'अनन्यगत्येति, तत्र सामान्य-विशेषभावाभावेन विशेषेतरपरत्वस्यासम्भवादिति भावः। ननु न कलञ्जं भक्षयेदित्यादौ नञर्थे विध्यर्थस्य इष्टसाधनत्वादेः प्रतियोगितयान्वयस्य व्युत्पत्तिसिद्धत्वात् अत्र तथान्वये ग्रहणविधिना तत्रेष्टसाधनत्वादेर्बाधनादिरोध इत्यत आह, 'अत्र चेति, आदिभ्यां बलवदनिष्टानुबन्धि-प्रतिसाध्ययोः परिग्रहः। नन्वेवं नञर्थे धात्वर्थस्य प्रतियोगितेनाग्र्यात् नञर्थे विभक्त्यर्थस्यान्वये च व्युत्पत्तिविरोधः इत्यत आह, 'व्युत्पत्तेति, 'नञिति नञ्समभिव्याहृतो योधातुस्तदर्थस्येत्यर्थः, 'अतएव' धात्वर्थस्याभावेऽपि विभक्त्यर्थान्वयस्य व्युत्पत्तिसिद्धत्वादेव, 'प्राभाकरा इति, तेषां वैदिकलिङः कार्य्ये शक्तिः तत्र च प्रकृत्यर्थोविषयतया अन्वेति, तथाच स्वर्गकामो यजेतेत्यत्र स्वर्गकामस्य यागविषयकं कार्य्यमित्यन्वयधीः, न कलञ्जं भक्षयेदित्यत्र कलञ्जभक्षणस्य नञर्थेऽभावेऽभावस्य च लिङर्थे कार्य्ये निषेधापूर्व्वरूपे विषयत्वेनान्वये कलञ्जभक्षणाभावविषयकं कार्य्यमित्य-

इत्यत्र रात्रिश्राद्धकरणाभावस्य फलजनकत्वबाधेन फलजनकत्वाभाव-एव तात्पर्य्यं कल्प्यते, "नातिरात्र इत्यादौ अतिरात्रे षोडशि-ग्रहणस्येष्टसाधनताया ग्रहणविधिना बोधनात्तत्र तदभावस्य बाधेन तदभावस्येष्टसाधनत्व एव तात्पर्य्यमिति भावः। नन्वङ्गविधिभिः कथमिष्टसाधनत्वं बोधनीयं "फलवत्सन्निधावफलं तदङ्गमित्यङ्ग-लक्षणेनाङ्गानां निष्फलत्वोपगमादित्याशङ्कामङ्गलक्षणे फलसामान्या-भावरूपाफलत्वनिवेशाभिमानविजृम्भितां निराकुरुते, 'मुख्येति अङ्गलक्षणे अफलपदस्य मुख्यफलाजनकत्वार्थकतया तादृशाफलत्व-सत्त्वेऽपि परमापूर्व्वरूपफलजनकत्वबोधनाविरोधादित्यर्थः, अन्यथाङ्गे प्रवृत्त्यनुपपत्तेः, अत एव "यागे रागादङ्गे वैधीति प्रवादोऽपीति भावः। दृष्टप्रयोजकत्वरूपेष्टसाधनत्वस्य विध्यर्थत्वे प्रधानफलरूपेष्ट-साधनताबोधनमप्यविरुद्धमिति बोध्यं। ननु षोडशिग्रहणं विनापि तदभावाङ्गकातिरात्रात् परमापूर्व्वजनकत्वेन षोडशिग्रहणे परमापूर्व्व-रूपेष्टसाधनताबोधेऽपि प्रवृत्त्यनुपपत्तिः तज्जन्यश्रमादौ बलवद्द्वेष-

---

न्वयधीरिति फलबलाद्व्युत्पत्त्यन्तरं कल्प्यमिति भावः। अतएव च "नामूढ-स्येतरोत्पत्तेः" "नानुपस्थ प्रादुर्भावादित्यादेर्नञर्थे विभक्त्यर्थस्यान्वयादमूढ-स्येतरोत्पत्त्यभावात् अनुपस्थ प्रादुर्भावाभावादित्यर्थमाहुः। क्वचिद्विभक्त्यर्थ-प्रतियोगिकाभावस्य धात्वर्थे क्वचिच्च धात्वर्थप्रतियोगिकाभावे विभक्त्यर्थान्वये किं नियामकमत आह, 'नियतमन्विति, 'तात्पर्य्यादीत्यादिना प्रकरणादि-परिग्रहः। ननु षोडशिग्रहणस्याङ्गत्वेनाफलकत्वादिष्टसाधनत्वाभावबोधने-ऽपि न ग्रहणविधिविरोधः एवं ग्रहणाभावस्याप्यङ्गत्वेनाफलकत्वात्तत्रेष्ट-साधनत्वबोधने बाध इत्यत आह, 'मुख्यफलेति, फलवत्सन्निधावफलमङ्ग-मित्यङ्गलक्षणे चाफलत्वं मुख्यफलाजनकत्वं न तु सर्व्वथैव फलशून्यत्वमिति

परमापूर्व्वरूपोपकारसाधनत्वं अविरुद्धं, ग्रहणविध्यन्यथानुपपत्त्या षोड़शिग्रहणादतिशयितं परमापूर्व्वं, तस्माच्चातिशयितं मुख्यं फलं कल्प्यते इति सर्व्वसमञ्जसं। प्रति-

---

सम्भवादित्याशङ्कां फलभूमानमभ्युपेत्य समाधत्ते, 'ग्रहणविध्यन्यथानुपपत्त्येति ग्रहणविधेः प्रवृत्त्यन्यथानुपपत्त्येत्यर्थः, 'अतिशयितं' अतिशयरूपजातिविशेषवत्, प्रधानफलातिशयविरहेण स्वतोऽसुन्दरे परमापूर्व्वेऽतिशयरूपजातिविशेषस्वीकारेऽपि तत्रोत्कटरागासम्भवेन षोड़शिग्रहणजन्यश्रमादौ बलवद्द्वेष इत्यतः प्रधानफलप्रकर्षस्यापि कल्प्यतामाह, 'तस्माच्चेति अतिशयितपरमापूर्व्वाच्चेत्यर्थः, 'फलं' अतिरात्रप्रधानफलं, 'कल्प्यत इति, तथाच तादृशफले उत्कटरागात्तज्जनकातिशयितापूर्व्वेऽप्युत्कटरागोदयेन तज्जनकषोड़शिग्रहणजन्यश्रमादौ बलवद्द्वेषतिरस्कारेण तत्र प्रवृत्तिनिर्व्वाह इति भावः। अत्र च वाक्यारम्भेऽपि विकल्पनिर्व्वाहः, तथा हि ययोः कल्पयोरन्योन्यजन्यफलविरोधिता तयोरेव विरुद्धकल्पत्वविकल्पता, व्रीहि-

---

भावः। 'उपकारेति प्रधानोपकारेत्यर्थः, 'अविरुद्धं' अङ्गत्वेनाविरुद्धं, ग्रहणाभावेनैवेष्टसिद्धौ कष्टसाध्यग्रहणे कथं प्रवृत्तिरत आह, 'ग्रहणविधीति, अतिशयितफलाकल्पने अननुष्ठानलक्षणाप्रामाण्यं ग्रहणविधेः स्यादिति भावः। अतिशयितपरमापूर्व्वं स्वतः काम्यं अतः कथं तदिच्छया ग्रहणे प्रवृत्त्या विधावननुष्ठानलक्षणाप्रामाण्यं न स्यादत आह, 'तस्माच्चेति, मुख्यं फलं स्वर्गादिरूपं। ननु भूतले न घट इत्यादौ प्रतियोग्यभावयोः प्रतियोग्यनुयोगिभावः भूतलं न घट इत्यादौ अभावाधिकरणाधिकरणयोराधाराधेयभावः न प्रकारतया भासते तदुपस्थापकषष्ठ्यादेरभावात् न

यवयोः समुच्चितयोरपि फलजनकत्वसम्भवेन तत्र तन्निराकरणाय तयोः फलजनने परस्पराभावसहकारिताप्रमाणमावश्यकं तच्च वाकारं विना न सम्भवतीति वाकारापेक्षा अतो यत्र यवैर्यजेतेत्यादौ वाकारो न श्रूयते तत्रापि स कल्प्यते अत्र च कल्पयोर्भावाभावरूपतया विरोधेन मिलनासम्भवादेकस्यापरकारणप्रतिक्षेपकतया अन्योन्यफलविरोधिताया अर्थतो लाभान्न वाकारापेक्षा।

अथ व्रीहि-यवविकल्पस्थले वाकारेण यागरूपकार्य्ये व्रीहियवयोः परस्पराभावसाहित्येन करणताप्रत्यायनासम्भवः एकस्यापि यागस्य देवतोद्देश्यकद्रव्यत्यागरूपस्य त्यागविषयपुरोडाशरूपद्रव्यनिष्पत्तिद्वारा व्रीहि-यवोभयसाध्यतासम्भवात्। न च स्वर्गं प्रति व्रीहित्याग-यवत्यागयोः परस्पराभावसाहित्येन करणता वाकारवशात् प्रतीयत इत्यपि सम्यक्, तथा सति व्रीहियाग-यवयागयोरेव विरुद्धकल्पद्वयरूपतया क्रमेण यागद्वयकर्त्तुः स्वर्गानुत्पादप्रसङ्गात् यवैर्यजेत इत्यस्य प्राप्तयागे करणीभूतव्रीहिरूपद्रव्यलाभेन द्रव्याकाङ्क्षानिवृत्तावपि विकल्पमुख्या द्रव्याकाङ्क्षया यवरूपद्रव्यविधायकताया मीमांसकसिद्धान्तसिद्धाया भङ्गप्रसङ्गाच्च। एतेन गुरुमते प्रधानविधेरपि यागजन्यत्वेनापूर्व्वबोधकतया अपूर्व्वं प्रत्येव व्रीहि-यवयागयोः परस्पराभावसहकारेण करणता वाकारसमभिव्याहारवशात् प्रतीयते एकेन च एकदा यागद्वयानुष्ठानासम्भवात् क्रमेण यागद्वयानुष्ठानस्थले च एकदा तयोरसत्त्वेन क्रमेणापूर्व्वद्वयोत्पत्तौ बाधकाभावः अपूर्व्वं यागस्य साक्षात्कारणतावत्साक्षादेव प्रतिबन्धकत्वादित्यपि निरस्तं, विधिप्रत्ययस्यापूर्व्वावाचकत्ववादिनैयायिकादिमते

अपूर्व्वे यागयोर्वैकल्पिककारणताया विधिवाक्यतोऽप्रतीतेश्च । एवं वाकारेण करणयोर्व्रीहि-यवयोः परस्परासमवहितत्वं प्रत्याय्यते दण्डाच्चक्राद्वा घट इत्याद्यप्रयोगात् । व्रीह्यसमवहितयवस्य करणतालाभादेव च व्रीह्यसमवधाने कथं याग इत्याकारावयवविध्युत्थापकाकाङ्क्षायाः शान्तिर्न तु परस्पराभावसहकृतत्वपर्य्यन्तं वार्थः तृणादरणेर्वा वह्निर्जायत इत्यादिप्रयोगसत्त्वात्, न हि तृणारण्यादिभिः परस्पराभावसहकारेण वह्न्यादिकार्य्यं जन्यते मिलितादपि तादृशकार्य्योत्पत्तेः, तथाच कथं व्रीहि-यवयोर्म्मिलितयोरशास्त्रार्थतेति चेत्, सत्यं, व्रीहिभिर्यवैर्वा यजेत इत्यतो व्रीहिकरणकत्व-यवकरणकत्वयोर्यागविशेषणयोर्यागनिष्ठेष्टसाधनतावच्छेदकत्वं प्रतीयते एकविशिष्टेऽपरवैशिष्ट्यबोधकशब्दस्य धर्म्मिविशेषणे विशेषणान्तरावच्छेदकत्वबोधकताया व्युत्पत्तिसिद्धत्वादौत्सर्गिकविशिष्टान्वये सम्भवति चोपलक्षितान्वये तात्पर्य्यकल्पनात् । एवञ्च व्रीहिकरणकत्व-यवकरणकत्वयोः कल्पयोर्यागनिष्ठस्वर्गोत्पादकतावच्छेदकत्वरूपप्रयोजकत्वेन विधायकं तादृशवाक्यद्वयं तयोस्तत्प्रयोजकत्वञ्च न मिलितयोरेककरणकत्वान्वयितया भासमानयागेऽन्यकरणत्वाभावस्य वाकारेण बोधात्तस्यापि स्वर्गसाधनत्वान्वयियागविशेषणतया तुल्यन्यायेन एककरणकत्वप्रयोज्यस्वर्गेऽपरकरणकत्वाभावस्य प्रयोजकत्वलाभात् अतः कल्पयोर्विरोधेन विकल्पता वाकारकल्पनबीजन्तु व्रीह्यकरणकः स्वर्गसाधनव्रीहियागजातीययागः किंद्रव्यकरणक इत्येतादृशविकल्पमुख्याव्रीह्यकरणकत्वविशिष्टे करणान्तराकाङ्क्षायास्तद्विशिष्टे करणान्तरलाभेनैव निवृत्तेः तद्विशिष्टे करणान्तरबोधस्य तद्बोधकवाकार-

मन्तरेणानुपपत्तिः, तृणादरणेर्वा वह्निः पाकहेतुरित्यादौ प्रमाणवाक्ये चैककारणसाध्यत्वान्वयिनि वाकारेणापरसाध्यत्वाभावबोधनेऽपि तदभावस्यागत्या उपलक्षणतयैव भाने तात्पर्य्यमुपेयते न तु विशेषणतया तद्भाने मिलिताभ्यामपि तत्तत्कारणाभ्यां जनितेन वह्न्यादिना पाकादिकार्य्यजननस्य प्रामाणिकतया एकसाध्यकार्य्येऽपरसाध्यत्वाभावप्रयोज्यत्वाभावात् । अथ दृढ़ीयजति समिधीयजति इत्यादिविधिबोधितानामङ्गानां न कथं विकल्पता तत्रापि प्रथमाङ्गविधितोऽङ्गाकाङ्क्षानिवृत्त्या यवविधिवद्विकल्पमुख्याकाङ्क्षयैव विध्यन्तरप्रवृत्तेर्व्वाकारकल्पनाया आवश्यकत्वात्तद्बलाच्चैकाङ्गसमवधानाभावरूपवाकारार्थविशिष्टस्यैवापराङ्गस्य परमापूर्व्वसाधनतावगमात् विशेषणीभूतस्याभावस्य फलप्रयोजकताया आवश्यकत्वादिति चेत्, न, अङ्गानां यत्र क्रमः श्रुतस्तत्राङ्गविकल्पासम्भवेन समुच्चितानामनेकेषामङ्गत्वप्रदर्शनादेकाङ्गलाभेऽपि किमन्यदङ्गमित्यङ्गान्तराकाङ्क्षयैव द्वितीयादिविधीनां प्रवृत्तिसम्भवेन विकल्पमुख्या आकाङ्क्षायास्तदुत्थापकत्वानुपगमात्, तथा सति परस्पराभावसापेक्षताकल्पने गौरवात् । न चैवं "अग्रभागं ततस्ते आदद्यान्मूल्यञ्च जीवतां" इति विधिबोधितयोः परभृत्यधिकरणकश्राद्धाङ्गयोरग्रभागदान-मूल्यदानयोर्व्विकल्पो न स्यात् विकल्पमुखीमाकाङ्क्षामन्तरेणाप्युक्ताकाङ्क्षया मूल्यदानविधेः प्रवृत्तिसम्भवात् इति वाच्यम् । तयोः "तद्भूमिस्वामिनस्तस्य हरन्ति पितरो बलात्" इत्यर्थवादबोधितहरणनिवृत्तिद्वारा श्राद्धाङ्गत्वादग्रभागदानमात्रेण हरणनिवृत्तिसम्भवात् हरणनिवर्त्तकतया तल्लाभे हरणनिवर्त्तकान्तराका-

ङ्गाया अनुदयेन विकल्पमुख्यैवाकाङ्क्षया मूल्यदानप्रवृत्तेश्चकारस्य विकल्पार्थताया आवश्यकत्वात्। न च तथापि तत्र विकल्पानुपपत्तिर्यतो हरणनिवर्त्तकाग्रदान-मूल्यदानयोः क्रमेण विधानोपगमे एव प्रथमविधितोऽग्रदानस्य हरणनिवर्त्तकत्वलाभेन तन्निवर्त्तकाङ्क्षापूरणाद्विकल्पः सम्भवेत् तदेव नोपेयत इति युगपत्समुच्चितोभयदानविधाने बाधकाभावादिति वाच्यम्। अग्रदान-मूल्यदानयोः सम्प्रदानत्वनियमेनाग्रदानत्व-मूल्यदानत्वावच्छिन्नयोः पृथक्सम्प्रदानद्वयान्वयाद्वाक्यभेदस्यावश्यकतया युगपदुभयविधानासम्भवात्। अथैवं यत्र धवच्छिदात्व-खदिरच्छिदात्वावच्छिन्नयोः पृथग्दात्र-कुठारकरणकत्वान्वये तात्पर्य्यं तत्र वाक्यभेदेन सामार्थ्यविरहात् धव-खदिरौ दात्र-कुठाराभ्यां छिनत्तीति प्रयोगानुपपत्तिः समासासम्भवादिति चेत्, न भवत्येव तथा तात्पर्य्येण तादृशप्रयोगः, यत्र छिदात्वरूपैकधर्म्मावच्छिन्नायामेव विभिन्नव्यक्तौ युगपत् धवकर्म्मकत्व-दात्रकरणकत्वयोः खदिरकर्म्मकत्व-कुठारकरणकत्वयोर्युगपदन्वये-तात्पर्य्यं तत्रैव च तथा प्रयोगः, प्रकृते च भूखामिपित्राद्युद्देश्यकत्वविशेष्यतावच्छेकतापन्नाय भागदानत्वादिना प्रवृत्तिनिर्व्वाहायाग्रभागदानत्वादिरूपविभिन्नधर्म्मावच्छिन्ने पृथक्सम्प्रदानान्वयस्यावश्यकतेत्यलमप्रकृताधिकविचारेण। भूतले न घटः भूतलं न घट इत्यादौ प्रतियोग्यभावयोः प्रतियोग्यनुयोगिभावस्य भूतलं न घटः न पचति चैत्र-इत्यादौ अभावाधारयोराधाराधेयभावस्य च संसर्गतया भानं नञः प्रातिपदिकत्वेऽपि प्रातिपदिकार्थयोर्न भेदेन साक्षादन्वय इति व्युत्पत्तौ निपातातिरिक्तत्वस्य प्रातिपदिकविशेषणतया नानुपपन्नं

योग्यभावयोः प्रतियोग्यनुयोगिभावो अभावाधिकरणयो-राधाराधेयभावश्च सम्बन्धविधया भासते, निपातातिरिक्तस्थल एव प्रातिपदिकार्थयोर्भेदेनान्वये प्रकारीभूतविभक्त्युपस्थितेस्तन्त्रत्वात् । अत एव इवाद्यर्थान्वये न

इत्याह, 'प्रतियोग्यभावयोरिति, तद्विशेषणप्रवेशः प्रयोजनान्तरानुरोधेनाप्यावश्यक इत्यत आह, 'अत एवेति यतोनिपातार्थस्य प्रातिपदिकान्तरेण साक्षाद्भेदान्वयोनानुपपन्नः अत एवेत्यर्थः, 'इवाद्यर्थान्वय इति चन्द्र इव मुखमित्यादौ इवार्थसादृश्यस्य प्रतियोग्यनुयोगिनोः चन्द्र-मुखयोः प्रतियोगित्वानुयोगित्वभान इत्यर्थः, 'न षष्ठ्याद्यपेक्षेति प्रतियोगिपदोत्तरं षष्ठ्याः अनुयोगिपदोत्तरं सप्तम्याश्च नापेक्षेत्यर्थः । तयोः सादृश्यरूपनामर्थेन साक्षादन्वये प्रतियोगित्वादेः प्रकारताया उपगन्तव्यतया तदुपस्थापकषष्ठ्यादिविभक्त्यपेक्षा स्यात् इति भावः । नन्वेवं अघटं भूतलमित्यादिबहुव्रीहौ अघटोदेश इत्यादिनञ्तत्पुरुषे च मुख्यनञर्थयोरत्यन्तान्योन्या-

---

संसर्गतया नामार्थयोर्भेदेन साक्षादन्वयस्याकुत्पन्नत्वादत आह, 'प्रतियोग्यभावयोरिति, 'निपातातिरिक्तेति, फलबलान्निपातजन्यतदन्वयबोधे विभक्त्यर्थोपस्थितेस्तन्त्रत्वं न कल्प्यमिति भावः । एतच्च एवकारार्थसारमञ्जर्यामभिहितमस्माभिः । 'अतएवेति यत एव निपातार्थान्वयमात्रे न विभक्त्यर्थापेक्षा अतएवेत्यर्थः । 'इवादीति, चन्द्र इव मुखमित्यादौ इवार्थे-सादृश्ये चन्द्रस्य प्रतियोगितया मुखस्याधिकरणतया अन्वयः, आदिना एव-वा-तु-चादिपरिग्रहः । ननु नञोऽभावमात्रार्थकत्वे अघटं भूतलमित्यादौ भिन्नाभ्यां रूपाभ्यामेकधर्म्मिबोधकत्वरूपं सामानाधिकरण्यं न स्यात् एवमघटः पट-

घट्याद्यपेक्षा, अघटं भूतलं असमोदेश इत्यादौ समासे सामानाधिकरण्याद्यनुरोधात् नञोऽभाववत्परता।

भावयोरेवाधारतासम्बन्धेन भूतलदेशादावन्वयसम्भवेन तत्र तत्रात्यन्ताभावान्योन्याभाववतोर्धर्म्मिणोर्नञो लक्षणा सर्व्वसिद्धा नोचिता इत्यत आह, 'अघटमिति, 'सामानाधिकरण्यानुरोधादिति एकधर्म्मिबोधकत्वाद्यनुरोधादित्यर्थः, अन्यथा समानलिङ्ग-वचनत्वाद्यनुपपत्तेरित्यर्थः, प्रथमे धर्म्मिणि लक्षणां विनान्यपदार्थाबोधकत्वेन बहुव्रीह्यनुपपत्तिः अभावार्थकत्वेनाव्ययीभावापत्तिश्च द्रष्टव्या।

इत्यादौ अन्वयस्येत्यत आह, 'अघटमिति, संसर्गाभावान्योन्याभावार्थकनञ्भेदेनोदाहरणद्वयं, अघटः पट इत्यत्र सामानाधिकरण्यानुरोधात् नञो लक्षणया अभाववत्परतेति मणिकारोक्तं, तत्र च तत्पुरुषसमासेऽपि अघटइत्यस्यैव सम्भवात् तेन घटभिन्नस्यैव बोधनात् संसर्गाभावरूपवत्त्वं नञो न लभ्यते इत्यतो बहुव्रीहिं स्पष्टीकर्त्तुं 'अघटमिति नपुंसकलिङ्गमेव निर्द्दिष्टं, तत्र च न विद्यते घटो यत्रेति विग्रहेण संसर्गाभावबोधनात्। न च चित्रगुरित्यादौ उत्तरपद एव लक्षणाया व्युत्पादितत्वात् प्रकृते च घटपदस्यैवाभाववल्लाक्षणिकत्वे सङ्गतिरिति वाच्यं। चित्रगवोरभेदान्वयबोधपुरःसरं चित्रगोसम्बन्धिनि लक्षणायां गोपदार्थस्य साक्षात् सम्बन्धः चित्रपदार्थस्य परम्परासम्बन्धो भासते इति साक्षात्सम्बन्धलाघवात् गोपद एव लक्षणेति तद्बीजं, अत्र तु घटाभावयोरन्वयबोधोत्तरं घटाभावसम्बन्धिन उपस्थितौ नञ्पदार्थस्यैव साक्षात्सम्बन्धभानमिति पूर्व्वपद एव नञि लक्षणायाः सर्व्वसम्मतत्वात्। एतेनाघटमिति तत्पुरुषसमास एव द्वितीयान्तं पश्यति क्रिया चाध्याहार्य्या प्रथमान्तस्येत् परवल्लिङ्गं द्वन्द्व-तत्पुरुषयोरित्यनुशासनात् अघटो भूतलं इति स्यादिति व्याख्यानं अनादेयं संसर्गाभावार्थकनञ्तत्पुरुषस्यासाधुत्वात्।

केचित्तु प्रतियोगिपदोत्तरसुपः प्रतियोगित्वे अनु-

उक्तव्युत्पत्तौ निपातातिरिक्तत्वविशेषणमप्रक्षिप्यैव षष्ठ्यादिविभक्तिमन्तरेणैव प्रतियोग्यनुयोगिभावादिभानमुपपादयतां मतमुपन्यस्यति, 'केचित्त्विति, 'सुप इति घटोनास्तीत्यादौ प्रथमाविभक्तेर्नानुयाजेष्वित्यादौ सप्तम्यादिविभक्तेरित्यर्थः, 'प्रतियोगित्व इति, आधेयतासम्बन्धेन विशेषणीभवतः प्रकृत्यर्थस्य विशेष्यतया निरूपकतासम्बन्धेन चाभावविशेषणतया भासमान इत्यादिः, एतच्च स्वामित्वादेः षष्ठ्यर्थतावादिप्राचीनमतानुसारेण, सर्वत्र सप्तम्यन्तेऽग्निमस्य वाचणेत्यस्य सम्बन्धः, स्वमतानुसारेणाह, 'अनुयोगित्वे वेति, निरूप्यत्वसम्बन्धेन विशेषणीभवतः प्रकृत्यर्थस्य विशेष्यतया चाश्रयतासम्बन्धेन चाभावविशेषणतया भासमान इत्यादिः, यथा स्वामित्वादेः षष्ठ्यर्थतामतेनेदं चैत्रस्येत्यादौ निरूपकतासम्बन्धावच्छिन्नाभावबोध-

---

नामार्थयोर्भेदान्वयबोधे प्रकारीभूतविभक्त्यर्थोपस्थितेस्तन्त्रत्वे निपातातिरिक्तत्वविशेषणमनिवेश्यतां मतमाह, 'केचित्त्विति, घटस्याभाव इत्यादौ षष्ठ्याद्यर्थोऽनुयोगित्वं, तत्र च घटस्य निरूपितत्वेनाभावस्य चाधिकरणत्वेनान्वयः, न तु प्रतियोगित्वं षष्ठ्यर्थः, तथा सति घटस्याधेयत्वेनाभावस्य च निरूपकत्वेनान्वय इति घटीयाभावेऽपि न घटस्येति स्यात् घटनिष्ठप्रतियोगित्वस्याभावेऽभावसत्त्वात् निरूपकत्वादेः सम्बन्धस्य चाभावप्रतियोगितानवच्छेदकत्वात् एवञ्च न घट इत्यादौ प्रतियोगित्वस्य सुबर्थत्वे घटस्य तत्राधेयत्वेनान्वयकल्पने घटस्याभाव इत्यादौ विभक्त्यर्थे निरूपितत्वसम्बन्धेन प्रकृत्यर्थान्वयोऽन्यत्र क्लृप्तोभव्येत एवं पटस्याभावो न घट इत्यत्र प्रथमायाः षष्ठ्यर्थत्वाच्चाणिकत्वे घटानुयोगिकत्वाभावः प्रतीयते प्रतियोगित्वस्य प्रथमार्थत्वे नञर्थान्वयानुपपत्तिश्च इत्यतः 'अनुयोगित्वे वेति, इदन्तु बोध्य

योगित्वे वा नञुत्तरस्याधिकरणत्वेन नञो वा अभाव-
वति लक्षणा विभक्त्यर्थानुयोगिसमानविभक्तिकस्यैवा-

स्यैवोपेयतया तादृशसम्बन्धस्य चाभावप्रतियोगितानवच्छेदकतया असामञ्जस्यं तथात्र घटो नेत्यादौ प्रतियोगित्वस्य सुपर्थतामते न काचिदनुपपत्तिः। नञर्थाभावानुयोगिकप्रतियोगिवाचकपदोत्तर-विभक्त्यर्थाभावस्य नञा अबोधनात् नेदं चैत्रस्येतिवत्तादृशाभाव-तात्पर्य्येण न घटो नेत्यप्रयोगादतः प्रथमतेऽस्वरसोनास्ति परन्त्व-नुयोगित्वस्याप्युक्तस्थले सुबर्थता सम्भवतीति तस्य सुबर्थताकल्पानु-सरणं, एतावता नञर्थे प्रतियोगिनः साक्षाद्विशेषणत्वं निराकृत्य भूतलं न घटः न पचति चैत्र इत्यादौ नञर्थस्यानुयोगिनि भेदेन साक्षात्तथात्वं निराकरोति, 'नञुत्तरस्येति, सुप इत्यनुसज्यते, निपातोत्तरविभक्तेर्निरर्थकतामतानुसारेणाह, 'नञो वेति, 'अभाव-वति लक्षणेति, तथाच नञर्थेनानुयोगिनोऽभेदान्वय इति भावः। न च निपातोत्तरप्रथमाविभक्तेरेव सर्व्वत्रोपगमात् भूतलं न घट

भूतले न घट इत्यादौ प्रथमार्थस्यानुयोगित्वस्य नञर्थे अधिकरणत्वेनान्वयः पटाभावो न घटः इत्यादौ तु प्रतियोगित्वेनान्वयस्तत्र प्रकरणादिकमेव नियामकं षष्ठ्यर्थस्यानुयोगित्वस्य नञर्थेऽधिकरणत्वेनान्वये षष्ठ्यादेर्विशे-षणविभक्तित्वं तन्त्रं यत्र तु षष्ठीविनिमयविभक्तिस्तत्र तदर्थस्यानुयोगित्वस्य नञर्थे प्रतियोगित्वेनैवान्वयः, अतएव अयमभावो न घटस्येत्यादौ अभावे घटानुयोगित्वाभावः प्रतीयते न तु घटाभावस्यानुयोगिकत्ववान् अभाव-इति नञुत्तरस्य सुपोऽधिकरणत्वं, तत्र च लक्षणा इत्युभयकल्पनापेक्षया श्रूयमाणनञोऽभाववल्लक्षणा युक्ता इत्याशयेनाह, 'नञोवेति।

न्योन्याभाव-संसर्गाभावयोर्बोधने नञोऽसामर्थ्यं, तेन न

इत्यादौ भूतलादिपद-नञपदयोः समानविभक्तिकत्वेऽपि नानुयाजेषु यजतिष्वित्यादौ नञः सप्तम्यन्ततावैरहेण यजत्यादिपदसमानविभक्तिकतावैरहात् तदर्थस्याभाववतो यजत्यादावभेदान्वयासम्भव इति वाच्यम्। निपातोत्तरं सर्व्वविभक्त्युत्पादाभ्युपगमात्। अतएवैवकारवादे पृथिव्यामेव गन्ध इत्यादौ एवकारोत्तरसप्तम्यर्थव्यवच्छेदबोधो दीधितिकृतैवाभिहितः। अयं न पचति इदं न राज्ञ इत्यत्र प्रतियोग्यनुयोगिभावसम्बन्धेन न कथं विभक्त्यर्थविशेषितभेदबोधः न कथं वा भूतलं न घट इत्यादौ भूतलादौ घटादिसंसर्गाभावबोधः नञर्थसंसर्गाभावे घटादिपदोत्तरप्रथमायाघटादिप्रतियोगिकत्वस्य नञ्पदोत्तरप्रथमायाश्चाभावाधारत्वस्य भूतलादौ बोधनसम्भवादित्याह, 'विभक्त्यर्थेति विभक्त्यर्थान्योन्याभावस्य समानविभक्तिकपदार्थयोः संसर्गाभावस्य बोधने नञो न सामर्थ्य-

---

यत्तु विशेषणविशिष्टपदयोर्विरुद्धविभक्तिराहित्यं अन्योन्याभावबोधे प्राङ्नियामकमुक्तं तत्र विरुद्धत्वं विरुद्धार्थकत्वं अन्यथा चयवस्थले कर्म्मत्वाद्यर्थकप्रथमान्तार्थस्य शुद्धप्रथमान्तार्थेन नञोऽन्योन्याभावबोधापातात् तथाच यथा ब्राह्मणस्य धनं न मूर्खस्य इत्यादौ नञर्थे भेदे मूर्खानुयोगित्वस्य बोधे नञर्थस्याधिकरणत्वेनान्वये मूर्खभिन्नस्य ब्राह्मणस्येत्यर्थोलभ्यते तथा प्रतियोगिपदोत्तरस्य सुपः प्रतियोगित्वादौ लाक्षणिकत्वेऽनुयोगिपदस्य शुद्धसुबन्तत्वे विरुद्धार्थकत्वमेव विभक्तेरिति प्रागुक्तनियामकासम्भवात् अनियमेन सुबर्थप्रतियोगित्वादेरिव तिङादि-षष्ठ्याद्यर्थकृतिसम्बन्धादेरपि नञर्थेऽन्योन्याभावे साक्षादन्वयेन न पचति न राज्ञ इत्यादौ कृति-सम्बन्धयोर्भेदबोधा-

पचति न राम इत्यादौ क्रत्यादेरन्योन्याभावो भूतलं न घट इत्यादौ घटादेः संसर्गाभावो न प्रतीयते इत्याहुः।

इति महामहोपाध्यायश्रीरघुनाथशिरोमणिभट्टाचार्य्य-विरचितं नञ्वादरहस्यं सम्पूर्णं।

मित्यर्थः। असामर्थ्यञ्च तादृशतादृशप्रतियोग्यनुयोगिवाचकपदाभ्यां नञ्पदसमभिव्याहारज्ञानस्य तादृशफलानुत्पादकतया तत्कारणत्वा-नुपगमादिति भावः। 'आङरित्यस्वरसूचनाय स च प्रथमा-विभक्त्या सङ्ख्याद्यतिरिक्तार्थबोधने तस्या असाधुत्वापत्तेरिति।

इति महामहोपाध्याय-श्रीगदाधरभट्टाचार्य्यविरचिता नञ्वादटिप्पनी समाप्ता।

पत्तिः, एवं नञर्थे संसर्गाभावे भेदान्वयोपपत्त्यर्थमनुयोगिपदे सप्तम्यपेक्षा स च नञुत्तरस्य सुपोऽधिकरणत्वेन लक्षणयैवोपपन्न इति नञोऽभाववल्ला-क्षणिकत्वे तु भेदान्वयप्रसङ्गाभावात् अभेदान्वये सप्तम्या अप्रयोजकत्वं इति व्याख्यान्तरं अत्यन्तसमीचीनं।

INDIA OFFICE
LIBRARY

B
132
N8G3
1888a
pt.4
v.3

Gangeśa
The Tattva-chintamani

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY